

ŠLECHTA A KARDINÁLOVÉ

7. DÍL

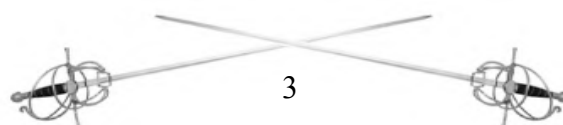
V PRAZE 2012

ING. RADKO SÁBLÍK

OBSAH

OBSAH.....	3
PADESÁTÁ ŠESTÁ KAPITOLA	4
PADESÁTÁ SEDMÁ KAPITOLA	29
PADESÁTÁ OSMÁ KAPITOLA	55
PADESÁTÁ DEVÁTÁ KAPITOLA	94
ŠEDESÁTÁ KAPITOLA	130
ŠEDESÁTÁ PRVNÍ KAPITOLA	163
ŠEDESÁTÁ DRUHÁ KAPITOLA	198
ŠEDESÁTÁ TŘETÍ KAPITOLA	227
ŠEDESÁTÁ ČTVRTÁ KAPITOLA	260

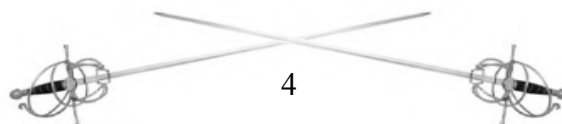
PADESÁTÁ ŠESTÁ KAPITOLA

AŽ ŽIJE KRÁL LUDVÍK XIV.

Král je mrtev, ať žije král! Oblíbená fráze v případě francouzského království však má malou chybičku na kráse, novému panovníkovi Ludvíku XIV. je necelých pět let. Coť je věk poněkud chabý, aby se mohl chopit rozsáhlých pravomocí, daných mu titulem panovníka. Pravomocí tak těžce vybojovaných a značně posílených jeho otcem, za významné pomoci jeho nekompromisního prvního ministra kardinála de Richelieu.

V prvních hodinách po oznámení smrti krále se především s nostalgií vzpomíná na jeho třiatřicetileté vládnutí. Lidé se zamýšlejí, jakým byl vlastně ve skutečnosti panovníkem i člověkem. Zda byl jen loutkou v rukách svého okolí, nejprve své matky a jejího oblíbence pana de Concini, později svého oblíbence pana de Luynes, posléze kardinála de Richelieu, či zda dokázal alespoň v některých zásadních chvílích dostatečně projevit svoji vůli.

Určitě byl velmi pobožný, dodržující důsledně boží příkázání. Jeho ať drsná výchova k odříkání tělesných slastí a vštěpované zásady s tím spojené, poznamenaly jeho vztah k ženám, kdy obcování s nimi mu bylo v dětství předkládáno jako hřích téměř smrtelný. Jeho ať panický strach z druhého pohlaví asi

znásobil i krutý neúspěch, kdy ještě coby čtrnáctiletý chlapec byl přiveden do ložnice své nezkušené mladé manželky a pod dohledem byl nucen konat s ní soulož. Přes prohlášení královny matky o naplnění manželství k němu dle mnohých nedošlo ještě řadu dlouhých let. Moťná hrála důležitou roli v jeho vztahu k ženám i jeho panovačná matka, která ho veřejně ponižovala a která místo lásky měla pro něj jen výsměch a pohrdání. Na rozdíl od svého prostopášného otce neměl žádné milenky, ke své ženě se choval více než zdrženlivě, což nakonec vedlo k domněnku, že ho více přitahují muži než ženy.

Podobné řeči trochu utichly po narození potomků, byť i zde se spekulovalo o skutečném otcovství. Dokonce se mluvilo o najatém mladíkovi, který vykonal práci za nemohoucího krále, leč nic takového se neprokázalo. Hlasy zpochybňující jeho vztah k ženám znovu v širší míře obnovil příchod ke dvoru krasavce a posléze velmi kontroverzního králova milce markýze de Cinq-Mars. Nikdo však neprokázal, že by snad král kdy tělesně zhřešil s nějakým mužem.

Někteří vzpomínají na potoky krve, které protekly během jeho vládnutí. Skutečně se ujal vlády vraždou pana de Concini a své vládnutí završil setnutím hlavy svého milce markýze de Cinq-Mars, když se ten postavil proti jeho prvnímu ministrovi Richelieuovi. V čemž ho dle mnohých sám král a asi i královna podněcovali, když však své spiknutí zpackal, hodili ho přes palubu a vydali ho do rukou jeho úhlavního nepřítele. Dle některých vraždou začal a vraždou skončil. Moťná dost krutý odsudek, vzhledem k nepřátelství, nenávisti a intrikám, jímž byl nucen neustále čelit.

Cítil se být vojákem, miloval lov a jak u své armády či na honech se cítil nejšťastnější. Zda byl schopen tak náruživě konat i běžné vladařské povinnosti je otázkou, stejně jako, zda se mnohdy při nepříjemných rozhodnutích neschovával za svůj obranný štít, který pro něj představoval kardinál de Richelieu. Vojenské úspěchy pro něho znamenaly obrovské zadostiučinění, dokázal se postavit habsburské rozpínavosti, neváhal se vzepřít i nadřazenosti papežského stolce.

Nepřátele měl všude kolem sebe, a to včetně vlastního bratra, který ho tolikrát zradil a kterému tolikrát

odpustil. Španělskem ovládané Nizozemsko, vzpouzející se Lotrinsko, nepřátelské Rakousko, španělská vojska na jihu i v Itálii. Podpora Anglie hugenotskému povstání, vrcholící obléháním La Rochelle.

Nepřítele cítil i ve své ženě, která mu přinášela více utrpení než potěšení. Několikrát potratila, určitě ho nepotěšila aférou s vévodou of Buckingham, ač mnozí byli přesvědčeni o její nevině. Poté svého

muž e několikrát zradila, když se paktovala s jeho nepřáteli či za velkého našeptávání své dvorní dámy a přítelkyně vévodkyně de Luynes, která se po smrti tohoto ministra provdala za vévodu de Chevruse, jednoho z bratrů mocného rodu de Guise. Ať vlastně poté, co Anna přivedla na svět následníka trůnu, se vztah mezi králem a královnou částečně normalizoval. To už ale za sebou měli dvacet let neplodného a nepříjemného manželství.

Ludvík XIV. a jeho bratr

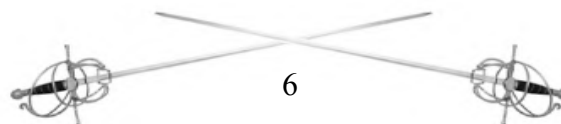
Rozhodně však Ludvíka XIII. nelze hodnotit jako neúspěšného krále a ani muže. Dal Francii následníka trůnu i druhého syna Filipa jako pojistku v případě nečekané smrti prvorozeného. Vyřešil ve svůj prospěch úsilí hugenotů o vlastní stát ve státě, zkontroloval svoji zlou matku a posléze i odbojné prince, vydobyl si postavení silného hráče v partii evropské politiky. Jestli mu k tomu dopomohl kardinál Richelieu, o čemž nikdo nikdy nepochyboval, pak budit králi k dobru přičteno, že ho učinil svým prvním ministrem a přes spory s ním ho hájil proti houfu jeho nepřátel a neváhal je tvrdě ztrestat. Či jejich potrestání potvrdit.

Král Ludvík XIII. je mrtev, ať už je král Ludvík XIV.

Markýz de Almare smrt panovníka nese těžce, byl svědkem jeho nedůstojného umírání, pocituje soucit s mužem, jenž mnohým přinesl hoře, ale který pro Francii vykonal mnoho dobrého a posílil její postavení na starém kontinentě. S Mazarinem se setká na tajné schůzce v paláci Saint-Germain-en-Laye, při níž se hovoří pološeptem a na něj prelát vykazuje známky velké nervozity. Tělo krále ještě nevychladlo, ale již se rozjíždí kolotoč zákulisních jednání, které mají nastavit poměry na francouzském dvoře, jež mohou někoho vynést na výsluní a jiné naopak svrhnout do propadlišť dějin.

Mazarin zatáhne mladíka do jednoho z kabinetů, velmi prostě vybaveného. Před dveřmi zůstane na stráži jeden z tajemníků, pan de Jeure, spolehlivý úředník. V očích diplomata čte mladý šlechtic nervozitu a nejistotu, na druhé straně cítí z úlisné a stále usměvavé tváře neutuchající energii.

„Příliš brzo, příliš brzo,“ posteskně si kardinál a obličej se mu stáhne ustaranou grimasou.

„Mluvíte o délce králova života nebo o čase, který vám byl vyměřen na získání většího vlivu na královnu?“ odvětil s bolestným výrazem ve tváři pan de Almare a zkoumavě se podívá na společníka v temné místnosti, osvětlované jen jedním svícem.

„Pane markýzi,“ zmizí úsměv z tváře diplomata, „chápu kam vaše výtku směřuje. Také mě se dotkla smrt Jeho Veličenstva, my však musíme myslet na živé. Další dny významně ovlivní postavení nás všech. Pokud jste však nezměnil svůj názor,“ dodá a podíval se pro změnu on zkoumavě do mladistvé tváře šlechtice.

„Změnil názor? Pravděpodobně vám zcela nerozumím, Eminence.“

„Patříte k významným šlechticům, ať již svým rodem, tak svým bohatstvím. Královna na vás hledí se zaujetím, máte přátele mezi rody princů, jste spřízněn s vévodou de Condé.“

„Stále mi uniká, kam svými slovy míříte, Vaše Eminence.“

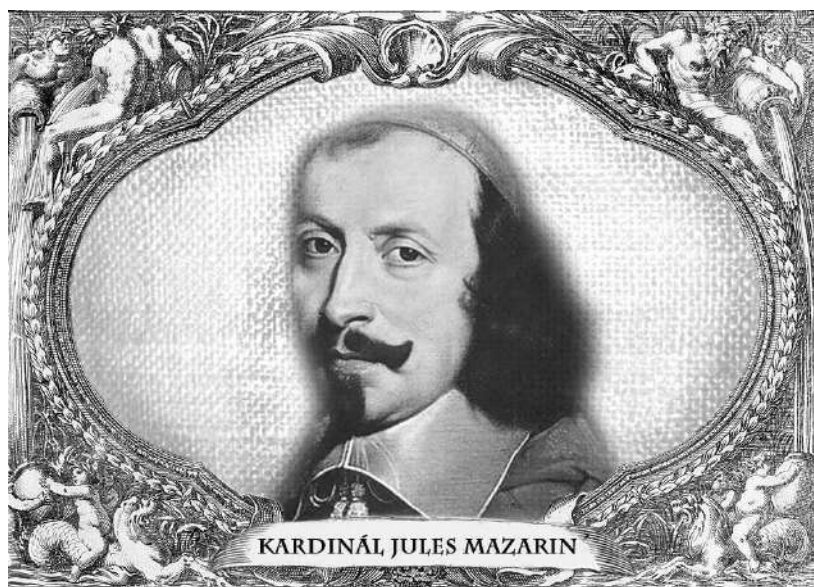
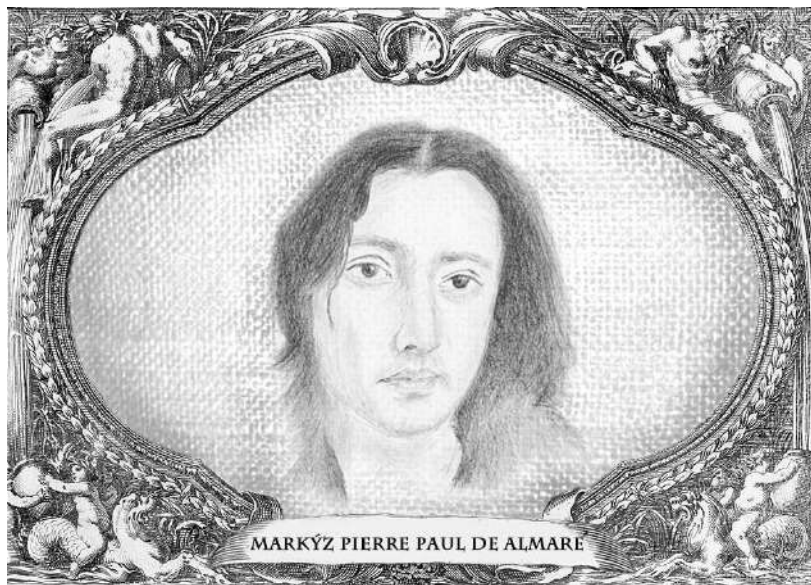
„Pane markýzi, tak bystrý duch a nerozumíte jednoduše položené otázce?“ usměje se bolestně kardinál.

„Jen tuším její význam. Pravděpodobně se ptáte, zda jsem ochoten i nadále spojovat svoji další budoucnost s vaší osobou.“

„A jste, pane markýzi?“

„Můj význam není tak velký, abych mohl být rovnocenným partnerem v následných dnech. Jsou tu daleko významnější figury, které je třeba přesvědčit či naklonit na svoji stranu.“

„Možná nemáte význam jako někteří princové, ale bez vlivu rozhodně nejste. Vaše síla tkví ve vašem duchu. Je nutné uskutečnit mnoho jednání a přijmout mnoho klíčových rozhodnutí. Přitom téměř nikomu nemohu důvěřovat. Vás považuji za jednu z mála výjimek.“

„Vaše slova jsou pro mě velkou ctí, Vaše Eminence,“ lehce se ukloní Pierre, přesto vyslovené uznání bere s rezervou, chápe složitou situaci kardinála a snahu získat co nejvíce osob na svoji stranu.

„Jste příbuzný s rodem de Condé, tím pádem i s dalšími ...“

„Jen vzdáleně, nepatřím do hlavní linie.“

„Ale jste jimi respektovaný. Jste ochoten pomoci mně a Jejímu Veličenstvu?“ zeptá se ať nezvykle přímo Mazarin, je poznat, jak ho tlačí čas.

„Zájmy vaše a královny jsou totožné?“

„Snad, pane markýzi,“ odvětil prelát a nasadil naprosto neproniknutelný výraz.

„Souvisí zmíněné zájmy s některými obavami, které jsem před pár dny vyslovil?“ vyzvídá mladík dále.

„Snad,“ nepohne se ve tváři kardinála ani sval.

„Moje názory znáte, nic jsem na nich nezměnil. Považuji vás za muže, který je schopen převést Francii přes složitě období regentství, muž schopného podporovat zájmy nezletilého krále. Uznávám vaše diplomatické schopnosti. Doufám ve stejné ocenění vašich schopností i u Jejího Veličenstva.“

„Pak zopakuji svůj dotaz, jste ochoten pomoci mně a královně?“

„Ano, jsem připraven. Netuším však, v čem by mohla moje pomoc spočívat. Moje podpora je zanedbatelná, ve srovnání s mocnými rody princů.“

„Nechci vaši veřejnou podporu,“ zavrtí hlavou Mazarin, „Přítomností v mé blízkosti jste se stejně již dost zkompromitoval. Chtěl bych využít vašich schopností při vyjednávání o budoucím uspořádání u královského dvora. Některá jednání je potřeba vést pomocí prostředníků a najít schopného a spolehlivého prostředníka není v dnešní době vůbec jednoduché.“

„Začínám chápat, jakou roli jste mi určil v následné hře,“ usměje se mladík.

„Pokud ji přijmete, musíte mít na paměti její obrovský význam. Budete zasvěcen do největších tajemství a budete mít v rukách i moc jednání zmařit.“

„Tím více si vaší nabídky vátím.“

„Mohu s vašimi službami počítat? Pokud bude zapotřebí?“

„Ano. Pokud budu moci svým dílem přispět, jsem vám zcela k dispozici. Jsem však mladý a nezkušený, pověřením mé osoby delikátními a významnými úkoly riskujete.“

„Vaše slova mě přesvědčují o opaku. Málokdo má takovou pokoru ke svým schopnostem jako vy. Naopak, jste ideální osoba pro delikátní jednání. Vaše vystupování, váš klid, vaše schopnost mluvit s citem s urozenými osobami a vzbudit jejich sympatie, to vše z vás dělá téměř ideálního emisara. Vaše mládí a nezkušenost je sice drobným problémem, ale při vašich schopnostech se jistě zhostíte případného úkolu se ctí.“

„Je-li toto váš názor, jsem připraven být vám i Jejímu Veličenstvu kdykoli k dispozici. Máte pro mě nějaký konkrétní úkol?“

„Zatím ne, budu si muset promluvit s královnou. Ona musí posvětit zasvěcení vaší osoby do některých tajemství, případně legitimizovat vaše pověření.“

„Její Veličenstvo sdílí vaše názory?“ zeptá se pan de Almare se zkoumavým pohledem.

„Její Veličenstvo je ve složitě situaci,“ odvětlí s mírným úsměvem kardinál, „Jejím prvotním zájmem je zajištění klidu pro své syny, především pak pro Ludvíka. Ocitla se v nezáviděníhodné roli, kterou ji napsal zesnulý choť svou poslední vůlí. Aniž by si její složitost moţná uvědomil. Sám ale zavalil výrazně příčiny k moţným následným komplikacím.“

„S vašimi slovy se plně ztotoţňuji, Eminence.“

„Pane markýzi,“ řekne Mazarin a v hlase ani tak protřelý diplomat nedokáže zakrýt stopy velkého napětí, „jsem potěšen vaším rozhodnutím. Budu v nejbliţší době hovořit s Jejímu Veličenstvem a zmíním se jí o vaší osobě. Bude záleţet na Jejímu Veličenstvu, zda uzná za vhodné vás přijmout a případně zasvětit do některých svých záměrů. V kaţdém případě já s vámi počítám a nepochybně vašich schopností v následných dnech využiji.“

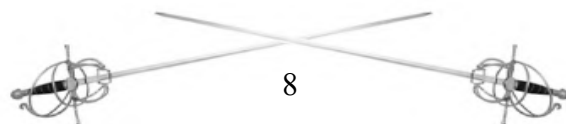
„Mám zůstat v královském paláci?“

„Muţete odjet domů a vrátit se zítra ráno. Nepochybně vás vyhledám či vám pošlu vzkaz. Náš rozhovor však musí zůstat naprosto v utajení.“

„Poslední slova byla zbytečná, Vaše Eminence,“ zachmuří se Pierre.

„Nechtěl jsem vás urazit,“ řekne rychle Mazarin, „Jen varovat. Moţná se na vás obrátí osoby spojené s některým z princů, všichni budou hledat cestičky, jak získat důleţité zprávy. Nebo i svým způsobem vliv. Byl jste spatřen v mé blízkosti a byl jste několikrát přijat Jejímu Veličenstvem. Jistě nic z toho neuniklo vyzvědačům našich moţných nepřátel.“

„Budu obezřetný,“ usměje se pan de Almare.

„Mám ještě jeden dotaz, pane markýzi,“ praví s menšími rozpaky prelát, „Jsou vaše rodinné poměry urovnané? Nehrozí nebezpečí vydírání vaší osoby v souvislosti s vaší matkou či sestrou?“

„V současnosti nikoli,“ pochopí zcela smysl otázky mladík, nyní on zachová naprosto kamennou tvář, „Nemohu však zastříti problémy, kterým jsem musel čelit a které mě pravděpodobně znovu dostihnou. Moje matka je na rozkaz krále ve vyhnanství na zámku po svém druhém muži v Bourgogne, pravděpodobně budou snahy tento exil zrušit.“

„Kdo bude za ní orodovat?“

„Pravděpodobně pánové z rodu de Vendome. Starý vévoda je jejím milencem.“

„Je mi známa jejich náklonnost.“

„Co se týká mé sestry a švagra, oba odjeli na zámek Cavarlene a v nejbližší době neočekávám žádné problémy. V této souvislosti by asi nebylo na škodu povolat zpět pana hraběte de Godille.“

„Již se stalo,“ pousměje se Mazarin, „Posel oznamující smrt krále vyslaný k veliteli vojska v Pikardii, k mladému vévodovi d'Enghien, dostal za úkol vyřídít vašemu příteli, aby se vrátil do Paříže.“

„Děkuji, Vaše Eminence. Sám vyhledám muže, který pro nás zjišťuje nálady na dvorech princů. Pokusím se zjistit novinky. Ačkoli si jistě všichni budou dávat velký pozor, aby neodkryli své karty.“

„O obezřetnosti všech nepochybuji. Počítám se zapojením pana hraběte de Godille do sledování našich mužných nepřátel. Proto jsem ho povolal zpět. Rovněž jsem si vědom jeho vlivu na gardu, kterou jsem zdědil po svém předchůdci. Ačkoli následný boj o moc bude probíhat na tajných schůzkách a nikoli v otevřených střetech.“

„Jsem stejného názoru, ovšem nikdy nevíte, jak se zachová některý ze vznětlivých princů. Obezřetnosti není nikdy dost, zvláště pokud se s Jejím Veličenstvem rozhodnete ke krokům, které nebudou zcela v souladu s vůlí zesnulého krále.“

„Nic takového jsem neřekl, pane markýzi,“ praví důrazně kardinál.

„Neřekl, Vaše Eminence. Nebyl bych ale hoden vaší důvěry, před pár okamžiky vyjádřené, kdybych si nedokázal dát dvě a dvě dohromady. Nepředjímám rozhodnutí Jejího Veličenstva ani vaše, logicky však musím počítat i s takovou mužností.“

„Jste opravdu velmi dobrý pozorovatel a dokážete si vytvářet velmi zajímavé úsudky,“ přelétne spokojený úsměv po tváři Mazarina, „Nicméně, pane markýzi, žádné rozhodnutí doposud nepadlo.“

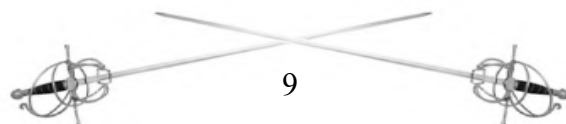
„Jsem plně ve službách Jejího Veličenstva,“ lehce se ukloní Pierre, také jeho tvář ozdobí letmý úsměv, není nutno zbytečných slov, aby si oba muži porozuměli. Jejich schopnost číst nevyřčené za obvyčejnými slovy je odlišuje od většiny úředníků ve vysokých státních funkcích.

„Pane markýzi, zítra vás očekávám ve zdejší Královském paláci. Mužná již budu více sdílný. V každém případě jsem velmi potěšen vaším rozhodnutím zůstat na mé straně. Pokusím se učinit vše, abyste svého rozhodnutí nelitoval.“

„Já vám ještě jednou děkuji za vaši důvěru, které si nesmírně vážu. Pokusím se učinit vše, abyste svého rozhodnutí nelitoval,“ odvěti shodnými slovy pan de Almare a oba muži se lehce pousmějí.

Každý z nich odejde jiným směrem, je večer čtrnáctého května léta páně šestnáctistého čtyřicátého třetího a Ludvík XIII. je již několik hodin mrtvý. Ponurá nálada v královském paláci se střídá se zmatkem, který zmíněná událost vyvolala. Většina princů a významných osobností se po oznámení smrti krále rozprchla do svých paláců, kde nepochybně budou analyzovat nastalý stav a spřádat plány na zvýraznění svého místa na slunci. Nervozita panuje i mezi nimi, vždyť většina si vytváří navzájem nezanedbatelnou konkurenci. Pár hloučků před jejich odchodem dává tušit, kteří z významných hráčů k sobě mají blíž a jak by mohly v budoucnu vypadat mocenské koalice.

Markýz de Almare nasedne do svého kočáru a v doprovodu početné gardy Švýcarů v čele s jejím velitelem kapitánem Rothem ujíždí do Paříže ke svému paláci. Zvěst o skonu krále se již roznesla, rozhodně však nevyvolala tolik emocí, jako oznámení skonu nenáviděného kardinála Richelieua před půl rokem. Přeci jen král představuje nejvyšší autoritu ve státě, ač si o jeho osobě či činech mohli lidé vytvářet různé názory. Ozve se pár výkřiků přiopilých osob, provolávající slávu králi Ludvíku XIV.

Při zaslechnutí oslavných výrazů na adresu dítěte se ve tmě svého kočáru mladý šlechtic hořce pousměje. Chudák chlapec, pomyslí si. Jak asi nese smrt svého otce? Uvědomuje si, anebo můž e si vůbec v necelých pěti letech uvědomit, jak se jeho jménem budou mnozí zapřísat a přitom konat ve svůj prospěch? Podaří se vůbec udržet mocné království pohromadě až do jeho plnoletosti?

Ve svém paláci stoupá markýz zachmuřen po schodech a nikdo se ho neodvažuje rušit, ačkoli by toužili od něho zjistit podrobnosti o události v Saint-Germain. O to více útočí na málomluvné Švýcary, kteří byli

přítomni v Královském paláci. Dostává se jim však spíše strohých odpovědí a jen disciplína vojáků jim zabraňuje v silnější formě odmítnutí otázek.

„Vaše rozkazy, Milosti?“ uklání se hluboce Auguste Bastien, jehož si pán domu nechal zavolat do salóнку před svými soukromými komnatami.

„Auguste, okamžitě vyhledej Maurice a ještě teď v noci ho ke mně přiveď.“

„Teď v noci?“ vyvalí oči sluha, zcela nechápe, proč chce jeho pán mluvit s jeho kamarádem. Maurice je prostředníkem mezi hrabětem a jeho pánem, o jeho kontaktech s tajemným panem Daudetem ovšem nemá ani potuchy.

„Nevyjadřil jsem se snad dost jasně?“ zeptá se nevrle šlechtic.

„Naprosto jasně, Milosti,“ ukloní se hluboce Bastien.

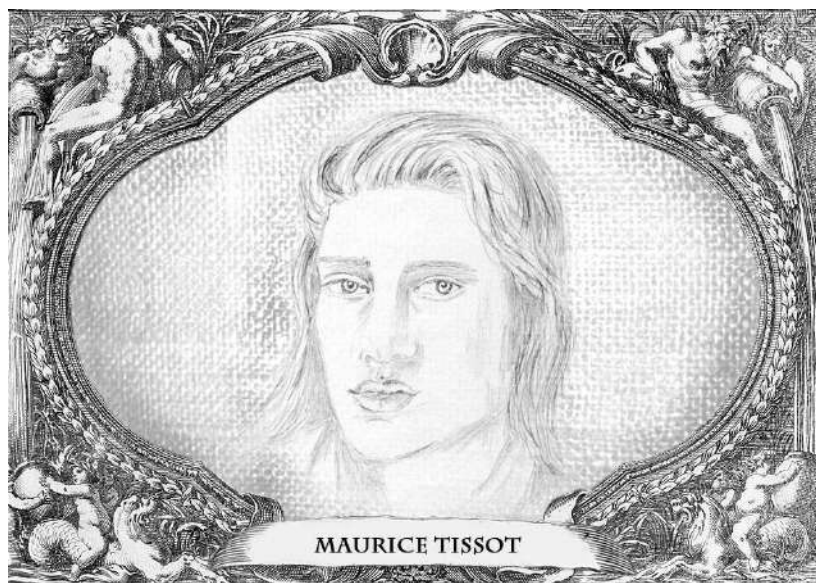
„Auguste,“ zastaví odcházejícího sluha markýz, „počkej kapitána Rotha o doprovod a vezmi si kočár pana správce. Ulice jsou plné různých přiopilých pobudů a nechci, aby se někomu z vás přihodilo neštěstí.“

„Jak si přejete, Milosti,“ zaraduje se mládenec, pojede za svým kamarádem jako pán v doprovodu gardy. Hned také důležitě odkvačí za kapitánem Rothem, který sice překvapeně povytáhne obočí, neodvátí se však rozhodnutí svého chleboďárce jakkoli zpochybňovat. Bastien dostane kočár, vozku a trojici Švýcarů na koních pro zajištění své bezpečnosti. Mohutná chlapiska s kamennými výrazy tak doprovázejí obyčejného sluha, natřásajícího se na polstrovaných sedačkách kočáru pana Burdaina.

ÚKOL PRO MAURICE TISSOTA

V domě hraběte de Godille panuje příjemná atmosféra, kterou vytváří především novopečená paní správcová Nicolet. Velmi rychle si získala srdce všech dalších sloužících a postupně proniká do zdejších zvyklostí. Jediným, kdo projevuje občasné negativní emoce, je kuchařka Marie, ovšem pouze ve skrytu své duše, kdy teskni za pružným tělem Quida Dujardina. Marně se jí další sloužící pokoušejí zlepšit náladu, když na ní přijde tesknivá, uzavírá se do sebe a občas si zapláče nad připravovaným jídlem. K pohodě přispívá i téměř nulová práce, udržovat dům v pořádku není velký problém a jinak nikdo dalšími významnými povinnostmi pověřen není.

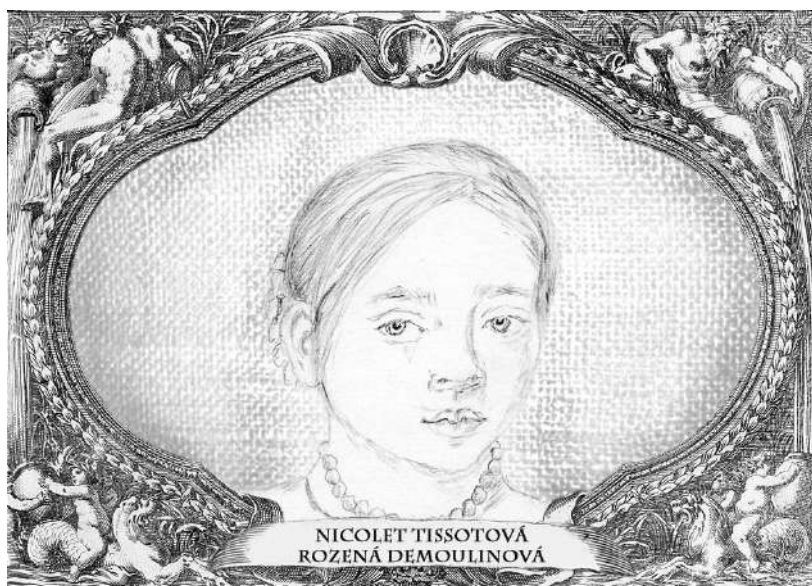
Maurice Tissot si užívá svého manželtví a se svou chotí se ocitají na vrcholu blaha. Nepřítomnost někdy poněkud náladového hraběte mu dopřává klidu, v domě zastává nyní nejvyšší postavení, ale ve skutečnosti se o vše podstatné začala starat jeho žena. Jemu tak zbývá hodně času, aby se vyrovnal se situací, která nastala po jeho svatbě.

Nejprve jim byly doručeny veškeré dary, které z nich přes noc učinili bohatce. Ne z pohledu významných obchodníků, bankéřů či bohatých šlechticů, ale z pohledu jejich předchozího života. Mnoho darů je skutečně cenných a pokud by se je

v budoucnu rozhodli zpeněžit, jejich prodej by jim přinesl nemalou hotovost. Vždyť jen dar od markýze de Almare jim poskytuje i okamžitě velkou částku v hotovosti, což pro ně z jejich pohledu skutečně znamená jmění.

Ke cti Maurice slouží, že se v první řadě postará o svoji rodinu. Navrhne rodičům najmout pro ně a sourozence jiný a větší byt, v tom se však setká s nesouhlasem. Zajistí tedy alespoň nové vybavení a pro všechny i příspěvek na ošacení. Otec odmítá cokoli od syna vzít, matka je praktičtější a přijme sumu, která jí umožňuje připravovat pro manžela i další její děti jídla v kvalitě u nich dosud nevídané.

Maurice i Nicolet získali kromě darů i další důležitou pozornost, která spočívá v občasných pozváních na různá posezení. Tak se již asi třikrát od své svatby dostali do vybrané společnosti. Oba mladí lidé se prezentují skromností a příjemným vystupováním, což jim přináší ocenění a další přátele. Radní Mallet pro ně udělal mnohem víc, než si byl Maurice v první chvíli schopen vůbec uvědomit.

Oba novomanželé se ocitají v novém světě, kdy se baví s některými významnými lidmi jako s rovnými a učí se způsobům na podobných sešlostech panujícími. Střetí se však pochytilo mnohé negativní jevy, k nimž patří především samolibost, nabubřelost, projevy zbohatlictví, kdy s rychle nabytými penězi nepřichází ve stejné výši rozhled a rozum.

Dnešního večera spolu povečeří, ona zkontroluje dům a potom přijde za svým chotěm do jejich ložnice. On již leží vyslečený v posteli a toužebně ji vyhlíží. Během dlouhých večerů se nikterak nenudí, často zhasnou svíce a jen tak si povídají, mazlí se přitom. Vzhledem ke stupni jejího těhotenství se často oddávají i tělesným radovánkám, jako by chtěli dohnat dlouhé měsíce vzájemného odloučení. Nikdo je nehoní, vstávat mohou, kdy se jim zachce.

Dávno již mají zhasnuto, dokonce za sebou již i jeden dokončený milostný akt, propletení se k sobě tisknou a ťvátají různé hlouposti. Zaklepání na dveře ložnice je vytrhne z jejich rajského světa a zároveň je velmi překvapí. Co přimělo služebnictvo, aby pana a paní správce rušili v jejich nejintimnějších prostorách před jedenáctou hodinou večerní?

Maurice se vyprostí z jejího sevření, ona může pozorovat siluetu jeho štíhlého těla v zaťoulém světle oblaky polozakrytého měsíce, i jak na holé tělo souká kalhoty a pak bosý a s obnaženým trupem kráčí ke dveřím.

„Pane správce, promiňte že vás ruším,“ ťvátá jeho bratranec Emile Foudras, sám bosý a jen v dlouhé bílé noční košili, „Posílá mě za vámi Velkej Simon.“

„Co se děje?“ pokusí se o vlídný tón oslovený, leč rozmrzelost z něho vymýtí nedokáže.

„Přijela za vámi návštěva.“

„Návštěva? V tuhle hodinu? Kdo proboha?“

„Váš dobrý přítel Auguste, sluha pana markýze de Almare.“

„Auguste?“ oťije Tissot, „Kde je?“

„Dole ve vstupní hale s Velkým Simonem.“

„Kruci, tak ho sem přiveď,“ poručí správce a spíš sám pro sebe zahuhlá, „Co k čertu může chtít? V tuhle hodinu?“

Foudras chvátá pryč, Maurice zapálí svícen v předpokoji ložnice a podívá se sám na sebe. Uvažuje, zda se má jít obléknout, ale pak svůj úmysl zavrhne. Auguste je jeho kamarád, toho může přijmout i v takto nedůstojném úboru. Možno mu jen chce vyřídít nějaký vzkaz a hned zase půjde. Třeba v souvislosti s panem Daudetem. Nic rozumnějšího ho nenapadá.

„To jsou mi teda poměry,“ ozve se ode dveří halasně, „Takhle se přijímají významné návštěvy?“

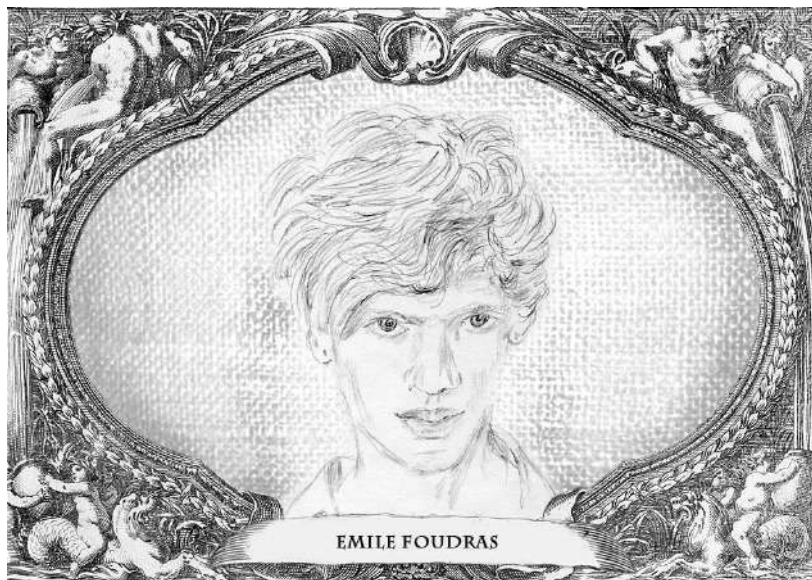
„Omluvám se za uražení tvého jemnocitu,“ opáčí Tissot.

„Asi jsem tě vytrhl z nejlepšího, co?“ ztiší hlas Bastien, „Vylezls rovnou z postele, co? Užíval sis, co? Doufám, že jsem ti nepřerušil šukání.“

„Jdi se vycpat se svejma kecama,“ projeví nevoli neustrojený hostitel, „Významné návštěvy nechoděj uprostřed noci a bez vohlášení.“

„Tak to by ses divil. Ale nejsem tady jako kamarád, ale jako posel. Asi se budeš muset přeci jen voblíknout, pokud nechceš takhle nahatej předstoupit před mého pána.“

„Před tvého pána? Vo čem to meleš?“

„Můj pán s tebou chce ještě teď v noci mluvit. Nevím sice vo čem, mně se nic neřekne, moť ná to souvisí s tvým pánem a událostí na královském dvoře.“

„S jakou událostí na královským dvoře?“

„Copak nic nevíš? Ty nevíš, že dneska vodpoledne umřel král?“

„Král umřel?“ zbledne Maurice, „Nic o tom tady nevíme, nikdo z nás dneska nebyl venku, jen ráno Marie na nákupech.“

„Můj pán dorazil před krátkou dobou z Královského paláce a mám tě přivést. Co spolu máte za tajnosti?“

„Tajnosti? Tádny tajnosti, jen vyřizuju některý vzkazy pro svého pána,“ zaťe Tissot, vyděšený zprávou o smrti krále. Jelikož je zasvěcen do některých podrobností souvisejících s činností pana Daudeta, dovede si domyslet, jaké nepříjemnosti mohou ze změn poměrů u dvora vyplynout pro pány obou, jak jeho, tak Augustova.

„Tak co bude? Ráčíš se voblíknout a následovat mě?“ ušklíbne se Bastien.

„Samozřejmě. Je venku zima, co?“

„Celkem jo. Ale mám tady kočár a doprovod tří Švejců, aby se nám nic nestalo,“ říká důležitě posel.

„Počkej tady, rozloučím se s ženou a pak se ustrojím.“

„Pozdravuj ji,“ zavolá za odcházejícím přítelem Auguste.

Tissot několika větami vysvětlí své choti nutnost ji pro následující chvíli opustit, aniž by prozradil jakou činnost pro markýze vykonává. Spíše ve tmě vycítí její překvapení a nejistotu.

„Děje se něco, Maurici?“ zeptá se.

„Nevím, asi půjde o vzkaz pro mého pána,“ odvěti s rozpaky, „Dnes odpoledne zemřel král a ...“

„Král zemřel?“ zvolá ona.

„Ano. Netuším, co se bude dít, ale třeba chce pan markýz poslat mému pánovi nějaký vzkaz. Netuším, co mi můj uprostřed noci chtít.“

„Maurici, vezmi si s sebou Velkého Simona. A taky Malého Simona. Ulice Paříže ...“

„Nemusíš se bát, Nicolet,“ přeruší ji, nakloní se nad ni, políbí ji na šíji, pak se zase narovná, „Pan markýz poslal Augusta s kočárem a doprovodem tří ozbrojených Švýců.“

Ona neodpoví, jen ještě více znervózní. Dívá se za odcházejícím manželem a přemýšlí, co má Maurice společného s významným šlechticem. Dostal od něho velkolepý dar ke svatbě, teď pro něho velmoť poslal kočár krátce před půlnocí. Ještě aby se tak do něčeho zapletl a ocitl se v ohrožení. Nezapomíná, co se stalo hraběti de Prieu, je obeznámena s tajnými úkoly hraběte de Godille v minulosti. Vše si dává dohromady s úmrtím Jeho Veličenstva a do myšlenek se jí vkrádá strach. Strach o svého miláčka a chotě v jedné osobě. Platí teď daň za všechny výhody, které se projeví ve velkolepé svatební hostině?

Maurice mezitím stojí před svým šatníkem a přemýšlí, co si vzít na sebe. Jeho váhání neujde Augustovi, který využije příležitosti k dalšímu rýpnutí.

„Pane správče, Vaše Milosti,“ předvede ukázkovou úklonu, „Jelikož není v dosahu tádny váš sluha, který by vám pomohl stáhnout vaše kalhoty, váš jediný oděv, jímž jste naznačil, jak si vátíte mojí návštěvy, a který by vám pomohl se ustrojit, dovolte mi nabídnout vám své služby. Jelikož tuto činnost provádím u svého pána, především oblékání, protože svlékání obstarává většinou Marietta, dokážu snad uspokojit nároky Vaší Excelence.“

„Auguste, neprovokuj!“ okřikne ho Maurice, nicméně v následných minutách společně vyberou důstojný oblek, který zajišťuje jak elegantní ustrojení, tak odpovídající teplo pro jeho nositele, ať bude vystaven působení chladné květnové noci.

Jak během oblékání, tak během cesty, se snaží Bastien ze svého kamaráda vytáhnout podrobnosti o jeho návštěvách u markýze de Almare. Vrtá mu hlavou, proč jeho pán již vícekrát jednal s obyčejným sluhou hraběte, jeho postavení správce v této souvislosti nepřikládá velký význam. Něco v tom musí být,

vřdyť i dárek k přítelově svatbě nebyl právě obyčejný. Nedožví se zhola nic, pouze svého kamaráda popudí a donutí ho tvářit se jak kakabus.

Markýz přijme mladého správce v domácích šatech v salónku před svými komnatami, nabídne mu křeslo a pohár vína. Maurice využije příležitosti k poděkování za královský dar ke svatbě, což přejde hostitel letným úsměvem. Po pár otázkách na jeho svatbu a novomanželský život, čímž vytvoří příjemnou atmosféru, přejde přímo k věci.

„Uř jsi asi slyšel o úmrtí krále.“

„Ano, ale až od Augusta.“

„V souvislosti s jeho smrtí nastane asi pořádný rozruch. Ještě více bude třeba přesných zpráv od pana Louventa. Jsi s ním ve stálém spojení?“

„Mluvil jsem s ním před třemi dny, Milosti“ přizná Tissot, „Ale hned zítra ho vyhledám, máme domluvený způsob pro náhlé případy.“

„Učiň tak. Je třeba, aby velmi pozorně sledoval vše, co se bude odehrávat. Nevím, zda budu kař dý večer doma. Pokud ne, musíme se domluvit, jak mě vyhledáš.“

„Kde se budete nacházet? V Rueil?“

„Spíše v Saint-Germain-en-Laye,“ zavrtí hlavou pan de Almare, „Ale zajistím, abys mě dokázal najít. Pokud nebudu ve svém paláci, budu asi tam.“

„Pane markýzi,“ zatváří se hrozně nešťastně Tissot, „Jsem jen obyčejnej kluk, jak se dostanu do Královského paláce? Vřdyť mě tam vůbec nepustí!“

„Postarám se, aby ses ke mně dostal. Velitelem královských gard je pan kapitán de Guitaut, velmi uvář livý a spolehlivý muř. Promluví s ním. Pokud bys jel za mnou, budeš chřtít jeho.“

„Jen abych neudělal nějakou ostudu a taky se neprozradil.“

„Moř ná máš pravdu. V kař dům případě, pokud by došlo k nějaké důležitě události, kterou bych měl okamř itě znát, například někdo chtěl učinit úklad proti královně či panu kardinálu a pan Louvent se o tom dozvěděl, pouř iješ této cesty,“ spekuluje šlechtic, „V dalším případě za tebou pošlu kapitána Rotha, velitele mé osobní stráě.“

„Pane markýzi,“ tváří se stále hrozně nešťastně tajemník, „udělám všechno, co po mně chcete. Mám jen strach, abych něco nepokazil.“

„Maurici, pan hrabě je bohuřel stále mimo Pařř. Proto musím využít tvých služeb. Mám však dobré zprávy, pan kardinál Mazarin tvého pána povolal zpět do Pařře.“

„Opravdu?“ zaraduje se Tissot, sice jim asi skončí v domě idylka, ale v souvislosti s poř adovanými službami by bral jeho návrat jako vysvobození.

„Neznám však termín, kdy se vrátí. Do té doby je potřeba, abys mi nadále zprávy od pana Louventa předával osobně,“ snař í se uklidnit nervózního mladíka Pierre, „Maurici, ničeho se nemusíš obávat. Určité ti nehroř ř ádné nebezpečí.“

„Pane markýzi,“ zní hlas slouř ícího stále zoufale, „jsem jen obyčejný pař ř ský kluk a nerozumím vztahům v nejvyšřích kruzích. Chci vám pomoci, nechci být nevděčný za vše, co jste pro mě vy i můj pán učinili. Jen se obávám, zda na tak důležitý úkol stařím.“

„Maurici, nikdo po tobě nechce nic neobyčejného. Budeš se nadále scházet s panem Louventem, pouze častěji a budeš mi jeho zjištění tlumočit. Naopak vyřídíš mé vzkazy panu Louventovi.“

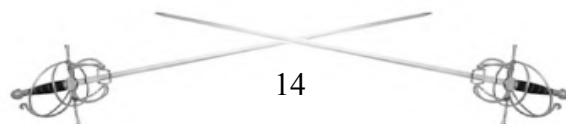
„Udělám vše podle vašich pokynů, Milosti.“

„Pokud bys měl pocit nebezpečí, stař říci a kapitán Roth ti zajistí ochranu,“ řekne pan de Almare a hned svých slov lituje, vyděšený výraz ve tváři sluhy ho o nevhodnosti poznámky přesvědčí.

„Nebezpečí?“

„Maurici, pravděpodobně ti vůbec nic nehroř í. Nejde o nic závař ného, nejde o ř ádné odhalování tajemství. Jen chceme znát názory v domech významných osob. Jedná se o činnost, kterou jsi zařizoval pro svého pána a v poslední době i pro mě.“

„Vaše Milosti,“ polkne na sucho Tissot, „zemřel přeci král. Moř ná se budou chřtít někteř zmocnit vlády, moř ná budou připravovat spiknutí. Co takovým pánům záleř í na obyčejném sluhoi ...“

„Maurici,“ odvětlí mile markýz, „odtud vítr fouká. Ty máš strach!“

„Milosti, jsem jen opatrný. Pan Louvent může zjistit závažné tajemství, někdo se o tom doví a nebude chtít, aby se dostalo až k vám. Co je nejjednodušší? Poslu se stane nehoda ...“

„Nic tak dramatického se nestane,“ usmívá se nadále šlechtic, „přesto, pokud budeš mít pochybnosti, zajistím ti ochranu. Ale bát se nemusíš, nikdo nebude usilovat o tvůj život. Jen musíš pozorně naslouchat a přesně slova tlumočit. Chápu však tvoje obavy.“

„Milosti, já nejsem zbabělec,“ vyhrkne správce, „Udělám, co po mně žádáte, i kdybych měl přijít o život. Jen jsem myslel na svou ženu, která čeká moje dítě ... Nesmíte si však myslet, že bych byl zbabělec.“

„Za zbabělce tě nepovažuji, Maurici. Naopak jsem potěšen, s jakou zodpovědností ke svému úkolu přistupuješ. Tvůj pán měl velmi šťastnou ruku ve chvíli, kdy si tě vybral za svého tajemníka a správce. Jsi chytrý a šikovný mladý muž, který má velkou budoucnost. Jak velký rozdíl oproti Augustovi, který je do větru, lehkomyšlný. Pokud budeme úspěšní, rozhodně nebudeš litovat.“

„Tak jsem svá nemyslel, Vaše Milosti,“ odvětlí rychle Tissot, „Jsem vám neskonale vděčný, vám i mému pánovi, co jste pro mě udělali. Nikdy vám nebudu moci vše splatit. Mám jen strach, abych svojí neobratností něco nepokazil. Neumím se chovat v prostorách Královského paláce, mohl bych být nápadný a způsobit vám nepříjemnosti. Ale jsem zcela k vašim službám.“

„Bát se nemusíš, postarám se o vše. Maurici, jen musíš o všem zachovat naprostou mlčenlivost. Znáš tvoji spolehlivost, ale nyní nemusí jít jen o mé osobní záležitost jako v minulosti. Je mnoho zlých lidí, kteří by mohli chtít využít smrti krále, aby pro sebe získali neoprávněné výhody.“

„Budu velmi opatrný.“

„Zítřka večer se po rozhovoru s panem Louventem zastavíš v mém paláci. Pan správce Vincent dostane pokyn, aby ti vyšel ve všem vstříc. Pokud bude nutné za mnou odjet do Saint-Germain-en Laye, učiníš tak. Dostaneš k dispozici kočár mého správce a doprovod ke své ochraně. Pošlu ti vzkaz, zda se vrátím či zda zůstanu v Královském paláci, nebo někde jinde. Pokud bys se mnou potřeboval mluvit kdykoli v následných dnech a nečekat až do večera, pan správce Vincent vše zařídí. Dám mu potřebné pokyny. Nebude však mít tušení, v čem spočívá tvá služba. O tvém jednání vím jen já a jen se mnou o svém poslání budeš mluvit. Do návratu pana hraběte de Godille.“

„Pan hrabě už byl vyzván k návratu do Paříže? Nebo teprve bude?“

„Pan kardinál za ním již vyslal svého posla. Pokud s ním budeš mluvit dříve než já, oznámíš mu odjezd mé sestry a jejího manžela na zámek Cavarlene. Požádáš rovněž svého pána, aby se držel v pozadí a vyčkal na rozhovor se mnou. Spoléhám na tebe, pokud ti není něco jasné, bez obav se zeptej.“

„Vaše Milosti, snad jsem vše pochopil dobře. Mám však přeci jen jeden dotaz, hrozí v nejbližší době nějaké nebezpečí vám, mému pánovi nebo panu kardinálovi?“

„Nikdo přesně neví, jak se budou poměry u královského dvora vyvíjet. Nemám právo tě zasvěcovat do podrobností, mnohé možnostná pochopíš ze zpráv, které ti předá pan Louvent. Neobávám se žádných násilných činů, pokud se ptáš na takovou možnost. Spíše půjde o tajná a důvěrná jednání, při nichž se bude rozhodovat o budoucnosti země. Zprávy z domů významných princů, které snad může zajistit pan Louvent, nám dávají výhodu při zmíněných jednáních. Jak z mých slov sám vidíš, neřídám tě o nijak nebezpečnou službu, ale o významnou pomoc.“

„Moc si vátím vaší důvěry, Milosti.“

„Přesvědčil si mě o svých schopnostech, jsem si jist tvým dobrým úsudkem a spolehlivostí. Možná nakonec nic závažného pan Louvent nezjistí a náš dnešní rozhovor nebude mít velkého významu.“

„Kéť by, Milosti, kéť by. Bohužel se obávám nejhoršího. Mnohé jsem již pochopil za dobu své služby pro pana hraběte.“

„Tím lépe, pokud se alespoň zčásti vyznáš v problematice vztahů v nejvyšších kruzích. Nejdůležitější je zůstat nenápadný a ve stínu. Jen my dva a pan Louvent budeme vědět, jak důležité je tvoje poslání.“

„Vše jsem pochopil, Vaše Milosti,“ chopí se lehce třesoucí rukou poháru s vínem Tissot a dvěma doušky osvěží své vyschlé hrdlo.

„Pak naše dnešní schůzka skončila. Samozřejmě tě Auguste dopraví zpátky do tvého domu. Pozdravuj ode mne svoji manželku,“ dodá pan de Almare a vděčný pohled ho ubezpečí, jak svou poznámkou potěšil čerstvého šenáče. Přitom ho pár vlídných slov na rozloučenou nic nestojí.

Po odchodu Maurice si zavolal markýz správce Burdaina, který sice v době jeho příjezdu již spočíval na lůžku, jakmile však uslyšel o jeho návratu, okamžitě se oblékl a uchystal se pro případ vyzvání k vyslechnutí příkazů. Trochu ho zaskočí žádost šlechtice o poskytnutí služeb správci

domu hraběte de Godille, ale není zde na kladení dotazů. Proto jen přitaká a slíbí vyhovět podivnému příkazu svého pána. Ten se ho chystá propustit, ale pohled na nervózně mrkajícího mučíka ho přiměje k logické otázce.

„Máte ještě něco na srdci, pane Vincente?“

„Vaše Milosti,“ mrká jak o život správce, „mohu se na něco zeptat?“

„Ptejte se.“

„Teď, po smrti krále, vrátí se paní hraběnka de Besiere do Paříže?“ vyhrkne otázku mučík.

„Pane Vincente,“ odvětlí smutně Pierre, „vy i vaše rodina jste pod mojí ochranou.“

„Děkuji, Milosti, ovšem pokud se paní hraběnka vrátí ...“

„Nevím sám, co bude v nejbližší době. Jeho Veličenstvo zemřelo před pár hodinami. Možná jeho rozkaz zůstane v platnosti, možná se někdo postará o jeho zrušení. Vy se bát nemusíte, nikdo vám neublíží. Jste pod mojí ochranou a můžete si vzít kolik mučíků uznáte za vhodné, pokud byste se rozhodl opustit palác.“

„Já vím, Vaše Milosti, ale stejně ...“

„Pane Vincente, znovu vám opakuji svůj slib. Nikdo nezkříví jediný vlas na hlavě vám, ani vaší sestře a jejím dětem. Nemohu zaručit platnost králova rozkazu, v tom vám lhát nechci. Učiňte veškerá opatření, která uznáte za vhodná. Možná se v nejbližších dnech zdrtím mimo palác. Zajistěte jeho i svoji ochranu. Máte naprosto volnou ruku bez ohledu na náklady.“

„Děkuji, Milosti. Proč je jen tolik neštěstí v poslední době,“ povzděchne si mučík.

„Nevím, pane Vincente, možná nás jen Bůh zkouší. Není však nutné

propadat zoufalství, stále máme mnoho výhod ve svých rukách a je velká naděje v dobrý konec,“ odvětil tichým hlasem pan de Almare. Noc pokročila a únava na něho dopadá velkou silou. Propustí svého správce a přesune se do své ložnice. Zítra ráno bude brzo vstávat, musí mít světlý a bystrý úsudek, pokud dojde k jeho pověření důležitým úkolem. Proto se zachmuří při spatření vysvlečené Marietty ve své ložnici.

„Dnes ne, jsem příliš unaven,“ zavrtí nesouhlasně hlavou. Její křivky ho jako vždy vzrušují, ale rozum velí využívat zbývajících čas noci k odpočinku.

„Budu jen hodná myška vedle vás, Vaše Milosti,“ špitne ona a upře na něj svá kukadla.

„Chci být dnes v noci sám,“ pokusí se on o rozhodný tón.

„Jen jednou,“ řádně ona.

„Marietto, nechceš přeci, abych na tebe byl zlý!“

„Buďte na malou Mariettu zlý, Milosti, ale dovolte jí zůstat ve vaší blízkosti. Vůbec o mně nebudete vědět, slibuji.“

„Tvoje sliby znám,“ povzdechne si on, ale jeho už hlas nezní tak rozhodně jako zpočátku. Kdoví, jak dlouho bude mimo svůj palác, možná bude muset zůstat nějakou dobu v Saint-Germain-en-Laye. Ale žádný dlouhý milování, rychle se udělat a usnout, uvažuje při pohledu na rozkošné tělo své služebné. Ona přesně vycítí jeho náladu a vyskočí, aby mu pomohla se vysléknout.

ZAJÍMAVÉ ROZHOVORY

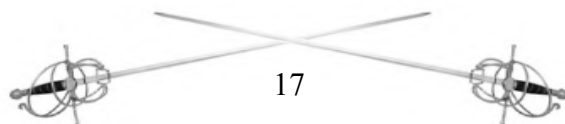
Maurice Tissot se před návratem ke své ženě zastaví v salóňku hraběte a naliže si z karafy pohár vína. Na chvíli se posadí, zírá do mihotavého plamínku jediné svíčky, která svým nestálým hořením vytváří pohyb stínů po místnosti. Snaží se uklidnit, od rozhovoru s markýzem de Almare pociťuje tíseň. Nemá sice dobré povědomí o poměrech u královského dvora, ale ledasco si z dřívějších úkolů svého pána domyslí. Skutečně má strach, ve hře je strašně mnoho. Vůbec nedokáže pochopit, jakými cestičkami se dostal do této své zoufalé situace, kdy bude přenášet důležité informace od špeha ve službách strany kardinála Mazarina. On, před dvěma roky bezejmenný pařížský klučík.

Tíseň ho neopouští, nepovažuje se za zbabělce, ale za hrdinu také ne. Jeho pán miluje dobrodružství a nebezpečí, kterým se vrhá neustále v ústrety. On je rozhodně jiný. Kolik krve vyteklo jen kolem sporu o dědictví po otci pana markýze de Almare! Přitom v souvislosti s dědictvím Ludvíka XIII. jde o prkotinu. Jakou asi má život jednotlivce cenu v souvislosti s ovládnutím království? Těžkou! Pokud by se někdo dozvěděl o jeho činnosti, najdou se stovky raubířů ochotných mu za pakatel podříznout krk.

Možná slyší trávu růst, možná skutečně nehrozí žádné reálné nebezpečí, ale tajné schůzky, znalost vátných cizích tajemství, ne, nic o co by stál. Co když někoho v budoucnu napadne, že není dobré, aby jistý sluha jistého hraběte věděl o tajnostech z nejskvělejších dvorů Francie? Jak jednoduché je umlčet obyčejného správce. Lepší je nic nevědět, držet se stranou. Ovšem nyní se po něm chce pravý opak a on nemá možnost odmítnut.

Zhluboka si povzdechne, dopije víno, vezme svíčku a přesune se přes chodbu do svých komnat. V předpokojí si svlékne své šaty a pečlivě je urovná do skříně. Ať když je spokojený se svým úklidem, zhasne světlo a potmě, jen ve spodkách, otevře dveře, za nimiž se nachází bytost jemu na světě nejdražší. Vlastně už ne jedna bytost, ale dvě, byť druhá ještě teprve dostává komtury lidského těla v útrobách jeho ženy.

Potichu našlapuje k lůžku, pak se zastaví, zajde přiložit do krbu. Praskající dřevo osvětlí místnost, nemusí šetřit, na rozdíl od mnohých domácností, proto v místnosti panuje příjemné teplo. A pod peřinou dvojnásobné, pokud počítáme jak pokrývku, tak tělo líbezného Nicolet. Odloží své spodky a nahý vklouzne pod podušku, snažíc se nevzbudit svou zbožňovanou choť.

„Maurici, co se děje?“ zeptá se ona okamžitě, jak spočine vedle ní, jeho snaha plít se potichoučku jak myška byla zbytečná, nespala ani náhodou.

„Nicolet, všechno je v pořádku,“ zalže, dost neobratně, než aby ji přesvědčil o oprávněnosti svého tvrzení.

„Nesmiš mi říct, co děláš pro pana markýze?“

„Nicolet, opravdu o nic nejde,“ snaží se on o ležérní tón, „Pan markýz mi jen oznámil návrat pana hraběte de Godille do Paříže. Byl povolán zpět, vrátí se v nejbližších dnech.“

„Kvůli tomu jsi musel za ním uprostřed noci?“

„Ano, pan markýz bude asi muset zůstat pár dní v Královském paláci, proto mi chtěl sdělit zprávu o návratu pana hraběte ještě dnes.“

„Maurici, proč mi lžeš?“

„Nicolet, nemohu ti říct víc.“

„Přeci jen nějaké tajemství!“

„Tádné zvláštní tajemství,“ ohradí se on, leč nepřesvědčivě, „Jen musím vyřídít nějaké vzkazy v souvislosti s návratem našeho pána.“

„Budeš v nebezpečí?“

„V nebezpečí?“ rozesměje se on poněkud křečovitě, „Co tě napadá. Jsem nejen správce, ale také tajemník pana hraběte, nezapomínej! Pan hrabě a pan markýz jsou dobří přátelé, mají společné zájmy. Jelikož je náš pán pryč, připadla na mě povinnost ho v pár věcech zastoupit. Ale určitě nejde o nic nebezpečného.“

„Maurici, nevěřím ti. Asi mi nesmiš říct nic, ale jsem si jistá tvým zvláštním posláním. Tvůj pán bývá pověřován tajnými úkoly, vím, co udělal pro pana hraběte de Prieu, jak v přestrojení pátral po jeho únoscích. Mám strach, aby ses v souvislosti se smrtí krále nezapletl do nějaké šlamastyky. Jsi jen malý pán, mohla by se ti přihodit nehoda.“

„Nicolet, nemaluj čerta na zeď,“ pokusí se on o úsměv, pohladí ji po vlasech a políbí něžně na šiji, „Opravdu mi nehrozí žádné nebezpečí, jen v nejbližších dnech vyřídím několik vzkazů. Budu muset občas odejít z domu, to je pravda, ale nedělám žádnou zvláštní službu pro nikoho.“

„Musíš být opatrný, všude je moc zlých lidí!“

„Budu neobyčejně opatrný, už kvůli tobě a jemu,“ sklouzne jeho ruka nít a pohladí ji po vzdouvajícím se břiše. Aby předešel dalšímu vyptávání, dlouze ji políbí na ústa. Nejjednodušší a nejslastnější způsob, jak ji umlčet.

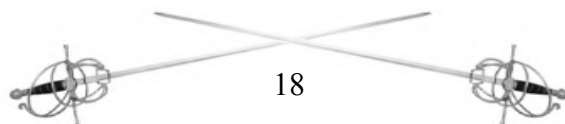
Druhý den hned po snídani Maurice vyrazí na adresu, kterou mu uvedl jako kontaktní pan Daudet. Jelikož ho nezastihne, nechá mu vzkaz, že s ním potřebuje mluvit co nejdříve. Asi hodinu po svém návratu domů obdrží odpověď. Sejdou se v kostele Saint-Eustache na obvyklém místě v jednu hodinu odpoledne. Asi i tajný agent pochopí vátnost situace, neboť zvolil termín schůzky za bílého dne, ač většinou dává přednost skrytu noci.

Pomocník faráře La Tonelliera bratr Josef zavede Tissota do své komůrky, kde na něho již čeká osobně pan Daudet. Netváří se nijak nadšeně, nicméně neviní mladého sluhu z narychlo svolané schůzky. Kněz je opustí a umožní jim v soukromí svého příbytku nerušeně rozmlouvat. Mladík vyličí v rychlosti svůj včerejší rozhovor s markýzem de Almare a pak se na špeha tázavě podívá.

„Pane Maurici,“ začne ten velmi vátným hlasem, „jsem nucen vám položit zásadní otázku. Do dnešní doby jste se občas se mnou scházel, ale většinou jsem vám nesdělil nic závažného. Moje zprávy se navíc týkaly spíše rodinných problémů pana markýze de Almare. Bohužel smrt Jeho Veličenstva může výrazně vše změnit.“

„Asi vám dobře nerozumím,“ znervózní lehce mladík.

„Zkusím vám vše objasnit. Do dnešního dne nikdo z urozených pánů nevyvíjel prádnou významnou činnost, které by mohla být vykládána jako nepřátelská královskému dvoru či jeho současným představitelům. Smrt Jeho Veličenstva může všechno změnit, jak jsem vám již řekl.“

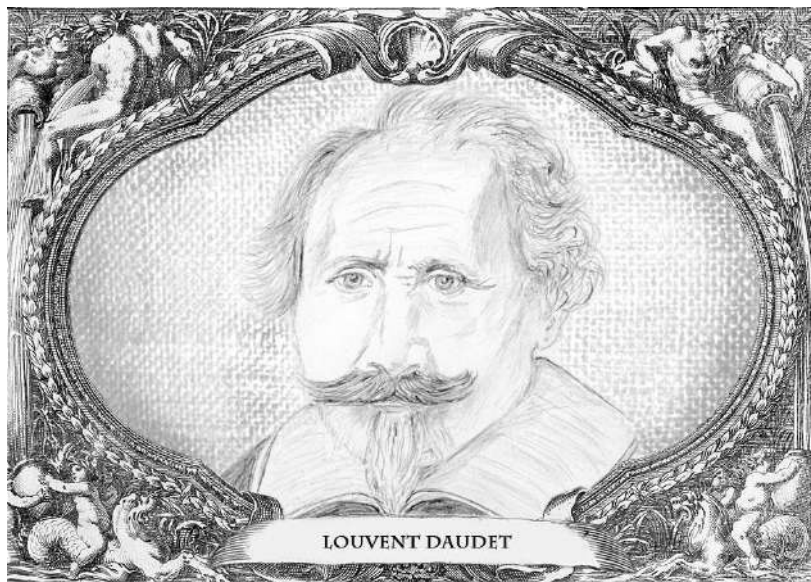

„Snažím se pochopit, ale co já s tím mám společného?“

„Velmi mnoho. Váš pán a jeho přítel jsou na jedné z mnohá znesvářených stran, ale ani další strany nejsou nikterak slabé a hloupé. I mnozí princové mají své špehy u královského dvora, kteří pro ně zjišťují různé tajnosti a snaží se jim donášet. Sami jsou pak velmi obezřetní, zvláště pokud by se snad rozhodli intrikovat proti představitelům vládnoucí strany. V tom případě naše posláni můžou přinášet nebezpečí a je nutná maximální obezřetnost.“

„Zdám se vám jako osoba málo důvěryhodná?“ zakaboní se obličej Tissota.

„Netřeba se urážet, pane Maurici. Jste sice šikovný a schopný mladý muž, vaše svatba se vám vydařila, vaše hvězda stoupá vzhůru. Ovšem nejsem si jist, zda si dostatečně uvědomujete závažnost našeho posláni. Neumím odhadnout, jak se vše semele. Mnohá bude klid a všichni přijmou uspořádání, jak si ho představoval král. Z mého pohledu a mých dosavadních zkušeností by se něco takového rovnalo zázraku. Příliš urozených lační po moci.“

„Pane Louvente, snad je důvěra pana markýze ve mně vložená ...“

„Pane Maurici, nikterak nezpochybňuji vaši věrnost ke svým pánům a straně kardinála Mazarina,“ odvětil bez emocí špeh, „Jen jsem nucen vás upozornit na maximální opatrnost. Neočekávám vaše vědomé prozrazení čehokoliv z mnou vyčleněných zjištění. Ale ani na druhé straně, mnohá dokonce na více stranách, nejsou jen samí hlupáci. Rovněž je zajímavá tajnosti, pokud mohou použít příležitost, z kuchyně jejich soků. A svá tajemství si chtějí chránit jako oko v hlavě. Odhalení našich donašců by jednak ohrozilo jejich postavení a mnohá i život, rovněž naše posláni a mnohá i náš život. Pane Maurici, dostal jste se, pravděpodobně ne zcela vlastním přičiněním a z vlastního zájmu, na velmi tenký led. Můžete se dotknout nejvýznamnějších státních tajemství, které mohou ovlivnit mnohé. Velká výzva pro mladého muže, který před dvěma roky pouze přemýšlel o rošťáckých kouscích a neměl ani tušení, kam se za dva roky ve službě u pana hraběte vyvíjí.“

„Chcete mě strašit?“ pobledne Tissot, ani přítomní místnosti nedokážou zakrýt jeho zsinatou tvář.

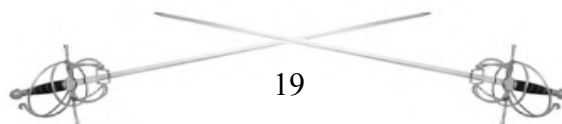
„Nejde o žádné strašení. Jen chci, abyste si uvědomil všechny možné důsledky. Zažil jsem již hodně ošklivých událostí, konec konců sám dobře víte, jak dopadl pan markýz de Cinq-Mars. Kolem této kauzy se motal i váš pán a vy jste ho doprovázel a pomáhal mu. Ale nejde jen o boj o nadvládu nad královstvím, do hry vstupují i jiné zájmy.“

„Jiné zájmy?“

„Samozřejmě. Váš pán i pan markýz si znepřátelili paní hraběnku de Besiere, která má stále mocné příznivce a velmi dobře se vyzná v tajných jednáních. Váš pán si připravil těžké chvíle svou nevěrou a následným konfliktem s panem markýzem de Cavarlene. Sám vše dobře znáte, pomáhal jste záležitost urovnat.“

„Znáte všechny podrobnosti?“

„Vím, co potřebuji vědět. I prostřednictvím vás jsem varoval pana hraběte před možnými problémy, ale při vši úctě k panu hraběti, zachoval se poněkud lehkomyšlně. Prosím, nic mu neříkejte, tato poznámka zůstane jen mezi námi. Chci na ní dokladovat závažnost některých zjištění a možné následky jejich podcenění. Chápete mě?“

„Snažím se, pane Louvente, ale ...“

„Pane Maurici, já vám zcela věřím. Ale mám obavu z vaší nezkušenosti. Jste si jistý, že vás nikdo nesledoval? Navštěvujete pana markýze de Almare, který se pohybuje v blízkosti pana kardinála Mazarina, pana markýze již několikrát přijala sama královna. Jste správcem domu pana hraběte de Godille, který je služebníkem pana kardinála Mazarina, což rovněž mnozí vědí.“

„Co mám teda dělat?“ zeptá se rezignovaně mladík.

„Vše co doposud, pouze zvyšte svoji pozornost. Nechoďte na naše schůzky přímo, ale oklikou. Rozhlédněte se, zda nejste sledován. O všem, co se dozvíte, mluvte jen tehdy, když jste si naprosto jist, že vás nemohu slyšet nepovolané uši. Dbejte na bezpečnostní opatření, ani náznakem nedávejte najevo nic ze svého poslání.“

„Přesně tak se snažím vždy postupovat.“

„Pak je vše v pořádku,“ odvětlí agent, aniž by dal jediným náznakem najevo svoje pocity, „Přinášíte mi od pana markýze konkrétní pokyny?“

„Nikoli. Pane Louvente,“ nemíní ještě opustit předchozí školení tajemník, „pan hrabě by se měl v dohledné době vrátit. Vůbec nejsem nadšený svým posláním, jsem však skutečně věrným služebníkem pana hraběte a přijímám tuto povinnost. Sám mám obavy, netřeba mi je zdůrazňovat. Jsem mladý a nezkušený, nejsem ale hlupák, abych nechápal nebezpečí i pro moji osobu. Netoužím znát žádná tajemství urozených a vysoce postavených osob, ale nemám jinou možnost.“

„Vašemu postavení naprosto rozumím. Netřeba se tím dále zabírat. Pan markýz nemá přímý úkol, jehož řešením by mě pověřil?“

„Nic takového mi zatím nesdělil. Pouze mě požádal, abych se s vámi okamžitě sešel a abych od vás získával poznatky denně. Mám mu je pak předávat. Stejně jako vy se domnívá o vážnosti situace. Obává se možných spiknutí a intrik.“

„Můžete pana markýze uklidnit, sám vyhodnocuji události a smrt krále mně neunikla. Ještě však neuplynulo mnoho času a všichni stále vyčkávají. Král sdělil svoji poslední vůli, otázkou je její respektování ze všech stran. Podle mého budou všichni neobyčejně opatrní a bude těžké dostat se až k nejtajnějším jednáním. Určitě ale bude zajímavé sledovat, kdo se s kým schází, což můžete naznačit vyjednávání o případném spojení. Dle mých zkušeností však nečekám v nejbližších dnech převratné události, ale vyloučit je zcela nemohu. Nic nenasvědčuje snaze někoho převzít moc silou, ostatně nikdo k tomu nemá v současné době ani prostředky. S výjimkou královny a pana kardinála, kteří mají největší vliv na správu státu.“

„Pokusím se vaše slova vyřídít co možná nejpřesněji.“

„Co jsem vám teď řekl, pane Maurici, jsou jen moje úvahy, tedy nic, co by si zasloužilo větší pozornosti. Pan markýz je neobyčejně schopný muž, on si je jistě vědom téhož, o panu kardinálovi ani nemluvě.“

„Pane Louvente, já jsem jen prostředník. Moc nerozumím, co se odehrává nebo se má odehrát u královského dvora. Jen budu tlumočit, co se mi řekne, pokusím se být co nejvíce přesný.“

„Nic jiného se od vás nechce. Sdělte panu markýzi moji snahu zjistit vše potřebné. Moji lidé stále naslouchají, stejně tak sledují schůzky osob, na které je upřena naše pozornost. Budu mu svoje poznatky pravidelně sdělovat, on s panem kardinálem z nich musí vyvodit závěry. Jistě má Jeho Eminence i jiné zdroje, ze kterých si můžete jednak moje zprávy ověřit a případně doplnit.“

„Kdy se budeme scházet a kde?“

„Sejdeme se zde zítra večer po setmění, kolem osmé hodiny. Další schůzky zvaťíme, pokud by se měly konat každý den, navrhu vám jejich způsob, není vhodné se opakovaně setkávat na stejném místě. Zbytečně bychom našim případným nepřátelům usnadňovali práci.“

„Zcela se podřídím vašim přáním,“ přikývne Tissot, „Zítra v osm hodin za vámi přijdu. Mám ještě něco dalšího vyřídít?“

„Ne, snad jen prozatímní klid. Všichni se vyrovnávají se smrtí krále a asi přemýšlí, co z ní pro ně může vyplynout za výhody. Nebo nevýhody, záleží na úhlu pohledu.“

„Ujišťuji vás o své opatrnosti, vaše rady si vezmu k srdci. Jsem krátce ženatý, miluji svou ženu a čekáme dítě. Už jen kvůli sobě se vynasnažím dávat si velký pozor.“

„Snad budete mít štěstí a nebude se dít nic mimořádného. Možná se brzo vrátí pan hrabě. Jeho sok je mimo Paříž a jejich nový střet nehrozí,“ povstane tajný agent a naznačí ukončení schůzky. Sám však setrvá na místě značnou dobu po odchodu mladíka.

Markýz de Almare dorazí do Saint-Germain-en-Laye kolem deváté hodiny a rozhodně není sám. V předsáli se houfují další dvořané a význačné osobnosti. Asi neočekávají přijetí od královny, ale považovali by za zpozdilé neukázat se v takové chvíli u dvora. Jejich hovory jsou však povrchní a vedené spíše ve zdvořilostním duchu. Ať na pár výjimek, kdy se střetnou přátelé a dotknou se i osobních témat. Smutek nad skonem panovníka však je u mnohých jen předstíraný, naděje na získání většího vlivu naopak dobře skrývaná.

Tajemník Mazarina pan de Jeure markýze vyhledá a požádá ho o trpělivost, určitě bude během dne vyzván k návštěvě pana kardinála, pravděpodobně se jejich setkání uskuteční tajně a mimo oficiální protokol. Což mladík předpokládá. Využije příležitosti ke zdvořilostní konverzaci, sám ji příliš nevyhledává, avšak několik šlechticů a šlechticů si ho najde samo. Kromě jeho přítavního vzhledu i vstřícné a vtipné konverzace, si uvědomují jeho častou přítomnost v blízkosti Mazarina a občasnou u královny, pokoušejí se, nutno říci marně, z něho vytáhnout zajímavé informace. Vykrouť se z konkrétních odpovědí s neobyčejnou obratností a tak milým a okouzlujícím způsobem, který nezavdává žádnou příčinu k nevrátivosti ze stran tazatelů.

„Pane markýzi,“ objeví se náhle v jeho blízkosti daleko vyšší a robustnější pan de Beaufort, nese vysoko a dává každému najevo svoji nadřazenost nad většinou přítomných.

„Pane vévodo,“ opáčí oslovený.

„Dnes nejste s panem kardinálem?“

„S panem kardinálem? Nebývám s ním zrovna často,“ odvěti pan de Almare bez pohnutí svalu ve tváři.

„Slyšel jsem, že pro něho pracujete.“

„Monseigneur, sám dobře víte, kolik se u dvora napovídá nesmyslů. Zajímám se o diplomacii a v této souvislosti se občas s panem kardinálem setkám. Nezastávám však žádnou funkci u dvora ani mezi úředníky, což je vám jistě povědomé.“

„Není nutný zrovna zastávat nějaký úřad, abyste měl na některý lid vliv,“ ohrne ret Francois a zatváří se částečně tajemně a částečně samolibě, jako by právě vyřkl kdovíjakou moudrost.

„Nemám zkušenosti jako vy, pane vévodo,“ lehce se ukloní Pierre,

„Snažím se stále jen doplňovat své poznatky, abych snad v budoucnu mohl být užitečný našemu království.“

„Slyšel jsem o vás dost,“ odsekne poněkud nezdvořile princ, ale nedostane se mu žádná nepříznivá reakce, jeho společník v rozhovoru stále nastavuje vstřícně naladěnou tvář.

„Ve srovnání s vámi jsem nezajímavým objektem,“ odvěti s úsměvem.

„Na můj vkus jste s tím kardinálem ať moc často. Měl byste se více věnovat společnosti, kam svým rodem patříte,“ vyřkne další neomalenost princ, pak však mávne rukou a změní téma, „Rád bych vás odvedl ke svému otci, chtěl by si s vámi o něčem promluvit.“

„Bude mi potěšením.“

„Tak mě následujte,“ nepočká pan de Beaufort na odpověď, otočí se a kráčí směrem k výklenku, kde se jeho otec kochá pohledem z okna. Pan de Almare si zlostně skousne rty, ale ať když ho princ nemůže vidět. Hádání se nabubřelým vnukem Jindřicha VI. je tím posledním, o co by stál.

Francois své nezdvořilé chování korunuje tím, že přivedeného mladíka svému otci ani nepředstaví, pouze ho zanechá ve společnosti starého vévody a bez dalšího rozloučení se odporoučí. Pravděpodobně si vůbec nepřipouští nevhodnost svého jednání, Pierre se však sťeží dát najevo svoji nevoli nad předvedenými způsoby. Naopak se mile usměje na milence své matky.

„Pane markýzi, ani nevím, jestli jsme byli oficiálně představeni,“ pokusí se o milý úsměv pan de Vendome.

„Monseigneur, mám také bohužel podobný pocit. Jsem v Paříži a u dvora krátce a vy jste se delší dobu nacházel u přítele naší země krále Karla.“

„Snad máme příležitost vše napravit,“ pokračuje postarší velmož v přátelském duchu, „Slyšel jsem o vám mnoho dobrého. Máte kouzlo svého otce, jste mu neobyčejně podobný. Znal jsem ho, dokonce bych ho nazval svým přítelem. Skutečně, skoro jako byste byl jeho věrnou kopií. Jste prý však daleko vzdělanější a uvátivější.“

„Bohužel, pane vévodo, svého otce jsem nikdy nespatriil, nemohu tedy vaše slova net přijmout za skutečnost a poděkovat za lichotku, jeť se mi z vaší strany dostalo. Od muťe tak zkušeného mě těší dvojnásob.“

„Bylo by mi potěšením, kdybychom se mohli setkávat častěji. Rád vás uvítám v mém domě, není k němu od paláce Almare daleko. Mohu se těšit na vaši návštěvu?“

„Bude mi ctí přijmout vaše pozvání, vyřknete-li ho.“

„Právě se stalo. Jste kdykoli vítán v mém domě. Obdržíte pozvání, jakmile se v našem domě uskuteční setkání přátel.“

„Ještě jednou děkuji, pane vévodo.“

„Není zač, pane markýzi. Moťná zde není nejvhodnější příležitost, ale mám na srdci ještě jednu záležitost,“ trochu znejistí pan de Vendome, mladík pochopí, o čem má být řeč a přejede mu mráz po zádech. Nedá však najevo žádné pohnutí mysli, naopak se zatváří jak mílius a pohledem vyzve starého muťe k pokračování, „Nepřísluší mi se plést do vašich rodinných záležitostí. V Anglii jsem se však seznámil s vaší matkou a stala se naší rodinnou přítelkyní. Doslechl jsem se o sporech, které spolu máte.“

„Bohužel došlo k jistým nedorozuměním.“

„Správně, nedorozuměním. Takový pohled se mi líbí. Ovšem nedorozumění se dají nepochybně vyřešit k oboustranné spokojenosti.“

„Některá nedorozumění mohou být poměrně závažná.“

„Pane markýzi,“ zachová naprostý klid César, ačkoli není právě představitelem trpělivého a jemného jednání, „tady asi není opravdu nejlepší místo pro podobný rozhovor. Vaše matka je mi blízká a

vy jste velmi zajímavý mladý muž, který má nepochybně budoucnost před sebou. Považoval byste za možné, abych napomohl k urovnání vašeho nedorozumění?“

„Nabízíte mi možnost stát se smířcím soudcem?“ zeptá se Pierre, aniž by však dal najevo jakoukoli emoci, z níž by mohl milenec jeho matky vyčíst jeho náhled na vyřčený návrh.

„Smířcí soudce? Raději bych řekl prostředník mezi matkou a synem, který pomůže dosáhnout jejich smíření a porozumění. Výhodné pro obě strany.“

„Jsem překvapen vaší nezvyklou nabídkou a velmi si ji považuji.“

„Pane markýzi, buďte ubezpečen o mé snaze být nestranný a nenadržovat ani jedné straně. V našich kruzích občas dojde k podobným nedorozuměním mezi příbuznými a je potřeba je řešit. Já jsem připraven pomoci váš problém urovnat, aniž by se cítila poškozená kterákoli ze stran.“

„Pane vévodo,“ odvětlí pan de Almare s tím nejmilejším úsměvem, jakého je schopen, „jsem vaší starostí o blaho naší rodiny velmi potěšen. Souhlasím s vámi o nevhodnosti zdejšího prostředí k tak delikátnímu rozhovoru. Pokud bude vaše nabídka trvat, můžeme v něm pokračovat ve větším soukromí.“

„Máme shodný názor. Jste vřdy vítán v mém domě, jak jsem vám již sdělil. Byl bych velmi potěšen, kdybyste mě v brzké době navštívil a mohli jsme v našem rozhovoru pokračovat.“

„Bude mi nesmírnou ctí, monseigneur. Bohužel si nejsem zcela jist, zda v nejbližších dnech budu mít dostatek příležitosti. Není v tom neúcta k vám či neúcta k vaší vstřícné nabídce, ale jsem vázán jistými povinnostmi.“

„Zde u dvora?“ oťije pan de Vendome a zkoumavě se na mladíka podívá.

„Jde o záležitost, kde jsem dal své slovo, aniž bych věděl o vašem pozvání. Slibuji však, vyhledám vás ve vašem paláci při první možné příležitosti.“

„Vyhýbáte se přímé odpovědi?“

„Nikoli, pane vévodo,“ usměje se mile pan de Almare, „Sám však víte o mnohých záležitostech, kde není možné sdělovat nic dalším osobám, byť je chováte v nejvyšší úctě.“

„Spokojím se s vaší odpovědí a vašim slibem, pane markýzi. Opravdu vás rád přivítám ve svém paláci. Možná se uvidíme v dalších dnech i zde.“

„Možná, pane vévodo.“

„Jste tajemný, pane markýzi, což vás činí ještě zajímavějším. Ale oceňuji váš takt a zdvořilost. Pověsti o vás nelhaly. Možná nalezneme způsob, jak pomoci vaší kariéře, naše země schopné muže potřebuje.“

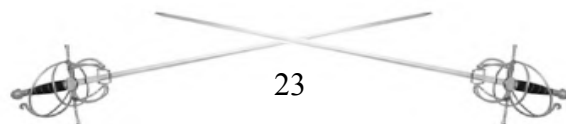
„Děkuji za vaše slova uznání, pro moje dosavadní zásluhy ať příliš příznivá.“

„Bylo mi potěšením, pane markýzi a těším se na brzké shledání v mém paláci,“ loučí se s úsměvem princ.

„Jsem poctěn vaším projeveným zájmem, monseigneur,“ ukloní se zdvořile Pierre. Sám pak opustí velmože a ponechá ho ve výklenku osamocенého. Aniž by změnil výraz, kráčí po chodbě směrem ke skupince šlechticů a šlechtičen, zlostně však sevře prsty, ať mu klouby zbělí. Vůbec se mu nabídka nelíbí, necítí za ní upřímnou snahu vyřešit jeho spor s matkou, ale přivést ji zpátky do Paříže. Bez ohledu na zájmy jejího syna.

TAJNÁ SCHŮZKA V KRÁLOVSKÉM PALÁCI

Asi kolem druhé hodiny odpolední stále ještě markýz de Almare marně čeká na setkání s kardinálem Mazarinem. Začne pociťovat hlad i únavu, od zbytečných tlachání ho rozbolí hlava, z níž navíc nedokáže vytěsnit rozmluvu s vévodou de Vendome. S postupem času, jak si ji rozebírá, se mu líbí čím dál tím méně. Nenachází však způsob, jak jeho nabídku taktně odmítnout, aniž by si proti sobě nepopudil mocný rod. Rod, který možná v brzké době získá znovu ztracený vliv.

Markýz velmi bedlivě pozoruje okolí a tak mu neunikne příchod kapitána de Guitaut, jenž se upřeně zadívá směrem k němu. Letným pohybem hlavy mladíkovi pokyne. Pierre projde lhostejně pomalým krokem přes sál a stane ať v blízkosti velitele královské gardy.

„Pane markýzi, buďte tak laskav a jděte směrem ke vchodu z paláce. Oklikou vás zavedou přímo za mnou,“ řekne šeptem Francois.

„Jak si přejete, pane kapitáne“ odvěti stejně tlumeným hlasem oslovený. Ještě chvilku posečká na místě, zatímco velitel královské gardy se zcela věnuje pozorování ostatních. Jejich krátkého rozhovoru si nikdo nepovšiml, navíc starší důstojník již o mladého šlechtice vůbec nejeví zájem.

Markýze krátce nato zastaví mladý poddůstojník gardy a zdvořile ho požádá, aby ho následoval. Vede ho pak postranními cestičkami, které šlechtic nezná. Zakrátko ztratí zcela pojem o místu, kde se v rozlehlém paláci nachází. Všude panuje klid, zahlédne jen pár slouťících, kteří na dvojici sice pohlédnou, ale nevěnují jí pozornost. Před zavřenými dveřmi další místnosti spatřil Pierre pana de Guitaut.

„Pane markýzi,“ osloví ho znovu kapitán, „omlouvám se za způsob, jakým jste byl přiveden do těchto prostor. Dostal jsem však pokyn, abych vás sem dopravil pokud možno nenápadně. Palác je plný zvědavců,“ dodá znechuceně.

„Netřeba se omlouvat.“

„Pane markýzi, raďte vstoupit,“ otevře dveře do nádherného salónku kapitán, v těchto prostorách mladík ještě nikdy nebyl. Snaží se domyslet, kde se nachází, ale neuspěje. Důstojník zavře dveře a Pierre na chvilku zůstane sám. Ne však na dlouho, protějšními dveřmi vstoupí kardinál Mazarin, očividně unavený a rozrušený. Nasadí však svůj tradiční úlisný úsměv, který mu získává tolik sympatizantů.

„Vaše Eminence,“ uklonil se zdvořile pan de Almare.

„Pane markýzi, nechal jsem vás čekat dlouho,“ usmívá se prelát, „Měl jsem k tomu však závažné důvody. Pojdte, posadíme se spolu,“ ukáží na mahagonový stůl a nádherná křesla okolo něho, „Nic vám nenabídnu, berme naše setkání jako ryze pracovní schůzku.“

„Vaše Eminence, děkuji za přijetí,“ posadí se mladík a pátravě se na svého společníka podívá. Samozřejmě z jeho výrazu nevypozoruje nic.

„Pane markýzi, nedávno jsme spolu hovořili o králově poslední vůli a vy jste projevil nad jejím zněním údiv.“

„Vaše Eminence, sám se stydím za svoji troufalost,“ mírně se zardí šlechtic a rozhlédne se po místnosti. Nikde ani tíváčka, snad jen nedověřené dveře, jimiž vstoupil kardinál, ho mohou znepokojit.

„Jsme zde sami, můžeme hovořit otevřeně. Váš si vašich úsudků.“

„Mých úsudků? Sám jste daleko zkušenější, Eminence, než abyste mohl přikládat význam názorům někoho tak nicotného jako jsem já.“

„Jsem příliš spjat se všemi zdejšími starostmi, váš pohled přichází zvenčí a je oproštěn od znalosti mnohých souvislostí. Proto můžeme být pro mě zajímavý.“

„Vaše Eminence,“ nechápe přesně Pierre, o co Mazarinovi jde, „vyslovil jsem pouze své pochybnosti o delším trvání uspořádání, jež Jeho Veličenstvo, nyní již v božím království, zmínilo ve své poslední vůli. Sám jste řekl o mé neznalosti zdejších poměrů, proto jsem možná nepochopil smysl složení Královské rady, pověření Jeho Veličenstva, roli Monsieura.“

„Nabyl jste přesvědčení o možných svárech, jež tato vůle Jeho Veličenstva přináší.“

„Ano. Dopustil jsem se obrovské troufalosti, kdy já, mladík bez zkušeností, jsem se opovážil hodnotit rozhodnutí Jeho Veličenstva. Snažil jsem se o našem rozhovoru opakovaně přemýšlet, bohužel však stále přicházím ke stejným závěrům. Jeho Veličenstvo mělo nepochybně ty nejlepší úmysly, z jeho rozhodnutí cítím obrovskou snahu uchovat po jeho odchodu k Bohu mír v jeho království.“

„Leč takové uspořádání nepovažujete za stabilní.“

„Bohužel, Vaše Eminence. V Královské radě jsou osoby s příliš odlišným pohledem, osoby spjaté s různými vlivovými skupinami. Obávám se nestability a nesvárů v budoucnosti.“

„Přemýšlel jste, jak se vyvléknout z otěží, jeť na Její Veličenstvo uvázal její zesnulý choť?“ zeptá se kardinál a pátravě se na mladíka podívá. Ten znejistí, taková otázka se rovná téměř velezradě, neboť připouští zpochybnění královo rozhodnutí. Pohledem zavádí i o nedověřené dveře, ale nepřikládá jim vážený význam, prelát by se jistě nedopustil neopatrnosti prozrazení tak závažných úvah, jeť právě nastolil. Pokud ovšem za dveřmi není kdosi, mající jejich rozhovor vyslechnout. Zpozorní. Znovu pohlédne na Mazarina, v jeho očích jako by četl výstrahu.

„Vaše otázka je velmi kontraverzní,“ řekne Pierre pomalu, získává si další cenné sekundy na rozmyšlení si své odpovědi, „Pravděpodobně můž e napadnout mnohé. Monsieur jiť mnohokrát prokázal velmi přelétavou povahu a jeho věrnost svému bratrovi, kterou se vyznačoval v posledních měsících, by nemusela mít dlouhého trvání. Je zde princ de Condé, i on v minulosti uvažoval dokonce o nástupnických právech. Další potomek Jindřicha IV., princ de Vendome, určitě smýšlí podobně. Ale i další mocné rody by mohly podporovat případně vznesené nároky na vyšší podíl na moci, pokud by jim byl slíben dostatečný zisk.“

„Pane markýzi, umě se vyhýbáte odpovědi na moji otázku,“ usmívá se kardinál, spokojený s odpovědí, oceňuje vykrucování svého společníka v rozhovoru, jeť bere jako taktickou hru.

„Snažím se, Vaše Eminence, nicméně vše je velmi zamotané. Sám víte, kdo všechno je v současné době v Paříži, či kdo čeká ve skrytu na svoji příležitost. Jeho Veličenstvo za pomoci svých úředníků a ministrů výrazným způsobem posílilo svůj vliv, naopak výrazným způsobem omezilo vliv princů a pairů. Navržené uspořádání Jeho Veličenstvem ho však můž e znovu rozmělnit.“

„Sám patříte k výbornému rodu a nemáte k velmožům daleko. Z vašich úst zní takové varování poněkud podivně.“

„Je však míněno v nejlepším úmyslu, Vaše Eminence. Náš starý kontinent je zmítán už více než dvě desetiletí rozsáhlou zhoubnou válkou, kolem naší země se nachází mnoho nepřátel, lačníci po kořisti. Každý vnitřní rozbroj oslabuje naše království a je velkou hrozbou. Snažím se dívat na zmíněný problém z tohoto pohledu, ačkoli je kritický k zájmu mocných rodů.“

„Dokonce jste vyjádřil obavy z vnitřní války.“

„Ano. Přílišné rozptýlení moci oslabí pozici Jejího Veličenstva jako regentky, naopak posílí Monsieura, vévodu de Condé a jejich prostřednictvím i další v minulosti odbojné prince. Oni by mohli v budoucnu zpochybnit královu vůli a pokusit se získat větší podíl na moci, než jim byl Jeho Veličenstvem v jeho poslední vůli přidělen. Jejich větší vliv by jim dával zároveň vyšší naději na úspěch a mohl posilovat jejich touhy, pokud by se rozhodli sáhnout po větším dílu moci.“

„Nepochybně hodně odvážné teorie, pane markýzi,“ pokývá hlavou prelát, „Ale moje otázka stále zůstává nezodpovězena. Jak byste navrhl Jejímu Veličenstvu zabránit nebezpečí, o němž jste teď obšírně hovořil?“

„Vaše Eminence, nepřísluší mi na něco takového ani pomyslet, natož o tom hovořit.“

„Pane markýzi, přestaňte jiť s vytáčkami. Jste natolik přemýšlivý, abyste nezanedbal úvahy v tomto směru.“

„Čistě teoreticky jsem se nad podobnou možností zamýšlel,“ rozhodne se neochotně pan de Almare vyjavit své další názory, „Její Veličenstvo by se muselo chopit iniciativy a pokusit se získat si větší moc, než byla Jejímu Veličenstvu vymezena. Společně se schopným prvním ministrem by si mohlo Její Veličenstvo zavázat prince k respektování mírně odlišného uspořádání, než vyjevilo Jeho Veličenstvo ve své poslední vůli.“

„Mírně odlišné uspořádání?“

„Například regentství, které není omezováno kolektivní radou. Královská rada má sloužit jako orgán poradní, nikoli jako orgán, sám praktikující svá rozhodnutí. Její Veličenstvo by mohlo žádat o potvrzení svého postavení neomezené regentky za Jeho Veličenstvo Ludvíka XIV. do doby jeho plnoletosti V takovém případě však by asi muselo Její Veličenstvo učinit ústupky některým princům, aby se takovému usprádaní nebránili. Ale ani v takovém případě není vyloučena jejich budoucí rebelie, Její Veličenstvo však za takového uspořádání bude mít větší možnosti jejich snahám odolat. Zvláště když Její

Veličenstvo bude podporovat schopný první ministr, Vaše Eminence. První ministr, který je znalý zákulisních jednání, je schopným diplomatem a taktickým rádcem. První ministr, který netouží prosazovat svoji vůli, ale naopak celou svou osobností podporovat zájmy Jeho Veličenstva. Například první ministr, jakým jste vy, Vaše Eminence.“

„Vyčítají mi můj původ,“ povzdechne si naoko smutně Mazarin, dostávajíc mladíka do další nepříjemné situace. Ten se snaží pochopit smysl rozhovoru, zdá se mu, že se již dostatečně kladně vyjádřil o schopnostech kardinála, než aby právě pronesenou otázkou byl vyzván k dalšímu pochlebování. Leč se sřetí a dává svoje pocity najevo. Znovu letmo zavádí o pootevřené dveře, napadne ho znovu úvaha, při níž mu přejede mráz po zádech.

„Lidé by se měli posuzovat podle svých schopností, ne dle místa svého narození. Vaše Eminence již vykonala pro Francii více dobrého, než někteří její přední synové, kteří svým pletichařením naopak moc Francie oslabovali a oslabují. Neumím však posoudit, zda můj pohled není v menšině.“

„Rozhodně je, pane markýzi,“ znovu si ať teatrálně povzdechne ministr.

„Vaše Eminence je rozený diplomat, jistě dokážete v budoucnu přesvědčit všechny o svých kvalitách,“ usměje se mladík.

„Pane markýzi,“ podívá se opět velmi pozorně do tváře šlechtice prelát, „mluvili jsme spolu o vašich službách, o vaší ochotě podporovat zájmy Jeho Veličenstva.“

„Vzpomínám si,“ zalétne pohled Pierre k nedovřeným dveřím, skoro si je již jist, že za nimi kdosi je a začínal i tušit kdo. V duchu se rozzlobí na svého společníka v rozhovoru, bez předchozího varování ho vystavil velmi nebezpečné situaci, spoléhal snad na jeho intelekt? „Jsem plně připraven pomoci Jejímu Veličenstvu v rámci svých nicotných možností.“

„Půjde však o velmi delikátní jednání.“

„Její Veličenstvo bude muset zvát i te, k jakým úkolům mohu být ve svém mladém věku a se svými malými zkušenostmi využit. Vaše Eminence Jejímu Veličenstvu jistě poskytne dobré rady.“

„S rodinou knížete de Condé jste příbuzný.“

„Vzdáleně,“ usměje se pan de Almare, „nicméně jsem si snad získal náklonnost vévody de Condé i jeho choti a rovněž tak snad i jeho syna, vévody d'Enghien.“

„Vaše matka je milenkou pana vévody de Vendome.“

„Bohužel s matkou nevycházím dobře, historie mé rodiny je Vaší Eminence známá. Dnes mě však oslovil vévoda de Vendome s návrhem, být prostředníkem a urovnat naše spory. Obdržel jsem od něho pozvání do jeho domu.“

„Zajímavé. Jeho Veličenstvo na vaši žádost internovalo vaši matku na zámku Besiere.“

„Ano, Vaše Eminence. Nařízení Jeho Veličenstva doposud trvá.“

„Nemáte obavy z komplikací, které by tato internace mohla přinést, pokud byste byl využit pro vyjednávání v zájmu Jejího Veličenstva?“

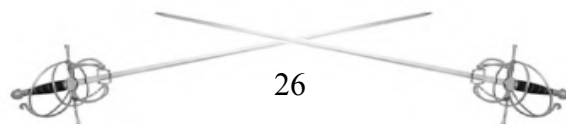
„Vaše Eminence, zájmy Jejího Veličenstva jsou nadřazeny mým nicotným rodinným problémům. Moje matka se nezachovala dobře k mé osobě ani k mé sestře. Ale jsem připraven svoje postoje přehodnotit, pokud by byly v rozporu se zájmy Jejího Veličenstva,“ odvětlí s těžkým srdcem a skrytým povzdechem mladík, neboť tuší, jaké odpověď se od něho očekává.

„Váš postoj je příkladný, pane markýzi,“ pokývá spokojeně hlavou Mazarin, „Zpravím Její Veličenstvo o vašem postoji. Rovněž tak o vaší ochotě poslouchat jako emisar, pokud by se Její Veličenstvo rozhodlo k tajným jednáním.“

„Jsem plně připraven sloužit zájmům Jejího Veličenstva i Jeho Veličenstva Ludvíka.“

„Považujete oba zájmy za totožné?“ vysloví další velmi nebezpečnou otázku kardinál, ale je si téměř jist, že mladík pochopil smysl i účel jejich rozhovoru.

„Nepochybně, Vaše Eminence. Kdo jiný než matka by chtěl hájit zájmy svého syna, kdo jiný by myslel především na jeho prospěch? Jsem velmi šťastný, že mi bylo dopřáno cti několikrát navštívit Jeho Veličenstvo Ludvíka. Obdivuji jeho schopnosti, jak skvěle se vyrovnává se svým nelehkým postavením. Bude mi nesmírnou ctí poslouchat zájmy Jeho a Jejího Veličenstva.“

„Můžete však také mnoho ztratit, pokud by záměr Jejího Veličenstva nebyl úspěšný.“

„Moje vlastní zájmy jsou zcela nepodstatné. Vaše Eminence, nesmírně si váším pocty, kterou mi poskytlo Její Veličenstvo i důvěry, kterou ve mně chováte vy. Bez ohledu na osobní komplikace, jsem připraven plně sloužit Jeho Veličenstvu i Jejímu Veličenstvu. Bude-li nalezen úkol, pro který by moje osoba byla vhodná a na který by moje schopnosti stačily, budu nesmírně šťastný a učiním vše, abych Její Veličenstvo nezklamal.“

„Jsem s vaším postojem velmi spokojen,“ usmívá se kardinál, „Budu vaše postoje Jejímu Veličenstvu tlumočit. Pokud se rozhodne Její Veličenstvo využít vašich služeb, znovu vás povolám.“

„Bude mi ctí, Vaše Eminence. Mám setrvat v Královském paláci či se odebrat do svého paláce v Paříži a vyčkat tam na vaše pokyny?“

„Počkejte prosím zde, dojdou se poradit s Její Veličenstvem,“ povstane Mazarin a učiní několik kroků k nedovřeným dveřím.

Ty se však vzápětí otevrou a do místnosti vstoupí sama královna. Její čelo jsou zarudlé od pláče, její tvář strhaná nevyspaním i starostmi, přesto však působí důstojným dojmem. Kardinál se hluboce ukloní, markýz se rychle zvedne a rovněž vzdá poctu panovnici.

„Pane kardinále,“ řekne znaveným hlasem královna, „máme málo času.“

„Souhlasím, Vaše Veličenstvo,“ přikývne prelát.

„Pane markýzi,“ obrátí Anna svoji pozornost ke šlechtici, „Náhodou jsem vyslechla část vašeho rozhovoru,“ zalže, ostatně všem je nyní již jasné, že královna ve skrytu vyslechla celou rozmluvu a tak to bylo od začátku naplánováno, „Jsem potěšena projevem vaší věrnosti mému synovi Ludvíkovi.“

„Vaše Veličenstvo, jsem zcela oddaným služebníkem Jeho Výsosti a také oddaným služebníkem Vaší Výsosti,“ znovu se ukloní mladík.

„Pane markýzi, pan kardinál mi řekl o vašich schopnostech i vaší oddanosti,“ pokusí se o vlídnost Anna, otázkou zůstává, nakolik svá slova míní upřímně a nakolik jsou poplatná její zoufalé snaze nalézt spojence pro její odvážný plán. „Rozhodli jsme se vašich služeb využít. Máme jisté záměry, které však mohou znát jen ti skutečně nejoddanější a nejspolehlivější,“ dodá.

„Vaše Výsosti,“ ozve se znovu Mazarin, „panu markýzi skutečně věřím. Zdá se mi vhodnou osobou pro podporu zájmů Vašeho Veličenstva. Mohu ho zasvětit do záměrů Vašeho Veličenstva a úkolu, kterým ho hodlá Vaše Veličenstvo pověřit?“

„Můžete, pane kardinále,“ odvětví povýšeně královna, ač se snaží budit dojem mírnější tony, nedokáže v sobě zapřít svoji povačnou povahu i od raného věku pěstované povědomí o svém výjimečném postavení.

„Pane markýzi, sám jste před krátkou dobou naznačil možnost, jak zabránit rozkolům v zemi. Její Veličenstvo je připraveno v nejbližších dnech předstoupit před parlament a nechat si posvětit své výsadní postavení regentky v době nezletilosti syna Jejího Veličenstva Ludvíka. V té souvislosti bude nutné se domluvit později jak na novém složení Královské rady, tak na jistých ústupcích princům. Taková jednání jsou nesmírně delikátní a všechno musí proběhnout v naprosté tajnosti.“

„Vaše Veličenstvo,“ ukloní se pan de Almare, nedá na sobě znát žádné překvapení, byť pocítuje hned dvojnásobné. Jednak rozhodnutí královny otevřeně nerespektovat vůli zesnulého manžela a hlavně

jeho angažování. Vzápětí mu dochází obrovské možnosti, které se před ním otevírají. Zasvěcení do takového plánu znamená vstup do nejvyšších sfér politiky a skutečný důkaz důvěry. Tajemství o záměru královny je nepochybně třaskavou směsí a jestli bude potřeba dosáhnout minimálně tolerance princů s jejím plánem, musí proběhnout skutečně náročná a delikátní jednání. Svým způsobem je pro něho šok, čím ho pravděpodobně hodlají pověřit.

„Pane markýzi, času opravdu není nazbyt. Zájemem Jeho Výsosti je, aby Její Veličenstvo mohlo dohlížet na správu království a chránit jeho zájmy. Ztotožňuji se s vaším názorem ohledně nejasných a nebezpečných úmyslů některých velmožů. Vy máte dobré vztahy s rodinou vévody de Condé a sám jste nastínil brzké jednání s vévodou de Vendome. Z pověření Její Výsosti byste mohl velmi decentně projednat zmíněné záležitosti. Ještě bych vás podrobně instruoval.“

„Vaše Výsosti, bude mi velkou ctí,“ ukloní se Pierre.

„Pane markýzi,“ promluví znovu královna, nedokáže zastřít velkou únavu, možnost i smutek a starosti, vše jí zbarvuje hlas, „Jsme připraveni učinit některé ústupky, samozřejmě neohrožující naše zájmy a v rámci možností státní pokladny. Pan kardinál s vámi projedná podrobnosti, má naši důvěru.“

„Vaše Veličenstvo,“ ukloní se znovu mladík, jen stěží skrývající obrovskou radost.

„Pane markýzi,“ vyloudí Anna na tváři malý úsměv, „vaše služby nezůstanou zapomenuty. Můj syn Ludvík, nyní již král Ludvík, si vás velmi oblíbil, ptal se na vás. Kdy ho zase navštíví ten milý šlechtic pan de Almare. Jakmile skončíme tuto záležitost, jistě bude daleko více času, abyste mohl navštěvovat mého syna Ludvíka i jeho bratra. Dokonce bychom mohli uvažovat v budoucnosti, ať nastane vhodný čas, o vašem zařazení mezi jeho učitele. Jste vzdělaný muž a dokážete s mými syny jednat jak se sluší a patří.“

„Vaše Veličenstvo,“ nedokáže již zcela skrýt rozrušení pan de Almare, „slova Vašeho Veličenstva jsou nádhernou písní, která oblažuje moji duši. Můj život a mé veškeré schopnosti patří zcela Vaší Výsosti.“

„Posečkejte zde, pane markýzi,“ nabídne královna svoji pěstěnou ruku k políbení, šlechtic rychle poklekne a vykoná obřadně projev své úcty.

Bez dalších slov pak Jules a Anna vyjdou z místnosti a ponechají mladíka samotného s jeho nesmírným pocitem štěstí. Euforie zaplavuje jeho mysl. Pocta, jít se mu právě dostalo, mu otevírá nečekané možnosti. Pokud ovšem bude schopen v nechybně těžkých úkolech obstát. Zachvěje se a mráz mu proběhne po zádech. Ať teď si uvědomí, o co se bude v následných dnech hrát a jak velmi nejistý může být výsledek. I jak on sám může pomoci či svou nešikovností naopak plán ztížit či zhatit.

PADESÁTÁ SEDMÁ KAPITOLA

VYJEDNAVAČ

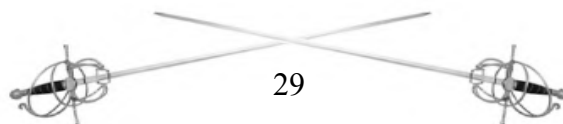
Markýz de Almare protívá v těchto dnech pro něho neskutečné údobí života. Vlastně přes noc se stal nositelem státního tajemství nejvyšší důležitosti, ba co víc, zastupuje zájmy královského dvora na tajných schůzkách.

Stále nemůže uvěřit ve štěstí, které se na něj usmálo. Zná plány, které spřádá Její Veličenstvo a jeť jí, o čemž ani na chvíli nezapochybuje, našeptává její rádce Mazarin. Oba rozehrávají skutečně nebezpečnou hru, chtějí změnit královu vůli a to, jak pochopil, velmi brzy.

Samozřejmě k takové změně potřebují souhlas či alespoň trpnou mlčenlivost hned minimálně dvou stran. Mnohdy odbojný parlament musí formálně odsouhlasit změnu královu vůle a musí ji, byť se skřipěním zubů, přijmout i princové. Tím samozřejmě vše neskončí, ale pokud královna dosáhne svého, získá daleko větší manévrovací prostor do budoucnosti.

Sám si není zcela jist, zda vlastně koná dobře. Zná historii jako málokdo, neunikají mu podobné paralely v minulosti, kdy se regentství královny matky zvrhlo v chaos, drancování země a působilo v neprospěch syna, jemuž mělo sloužit. Vždyť matka Ludvíka XIII. je tím nejzářivějším příkladem.

Její Veličenstvo Anna má minimálně zkušeností, je náladová, spjatá krví se španělským dvorem. Pokud ji bude vést Mazarin, je naděje na úspěch, ale co když se objeví nový pan de Concini? Kardinál je

obratný diplomat a dokáže asi ustát mnohé ataky, ale nevyužije ho královna jen k získání většího vlivu, než ji nadělil král a potom se nezbaví i jeho? Vráť se jistě její přátelé a přítelkyně, objeví se pochlebovači, dokáže odolat pokušení obklopit se jimi a naslouchat jejich moťná ne ať tak moudrým radám?

Ovšem dal své slovo a musí poslouchat, jak nejlépe bude umět. Jako prvního navštíví vévodu de Condé, aby ho podle návodu ubezpečil, že se s ním v každém případě počítá do Královské rady a naznačil mu, pokud bude podporovat zájmy Jejího Veličenstva, nemalé hmotné výhody. Samozřejmě nedomlouvá nic konkrétního, jejich rozhovor je v obecné rovině, v náznacích, ale vévoda nepochybně chápe, čí zájmy mladík hájí a kdo prostřednictvím jeho úst promlouvá. On naopak pozná neklid svého hostitele, jeho syn stojí před významnou bitvou, on sám zažil mnohé ústrky, dokonce i vězení a následně i dobu na výsluní.

„Pane markýzi, mluvíte jménem Jejího Veličenstva?“ optá se raději Henri, na požádání hosta spolu hovoří mezi čtyřma očima, svědkem jsou jim snad jen krásně zdobené stěny salónku.

„Monseigneur, lze tak moji roli chápat,“ přikývne Pierre, nemá zájem mluvit před velmoťem, který se k němu už delší dobu chová velmi vstřícně.

„Zesnulý král však měl pravděpodobně poněkud jiné představy než vdova po něm,“ dívá se hostitel poněkud nervózně na posla, ale nachází jen jeho neproniknutelnou tvář.

„Jeho Veličenstvo pravděpodobně přesně nezvažilo všechny okolnosti. Navrhované nové

uspořádání však jistě vaši roli, monseigneur, nijak výrazným způsobem neponíží.“

„Tím si nejsem právě příliš jistý,“ zavrtí nesouhlasně hlavou pan de Condé, pak však rychle dodá, „Jsem připravený plně podporovat zájem nového krále, který je bohužel ještě ve věku dítěte. Nestavím se k vám přednesenému návrhu zcela zamítavě, pochopitelně bude záviset i na dalších okolnostech.“

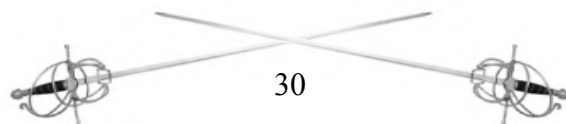
„Naprosto vám rozumím, monseigneur,“ přikývne pan de Almare, stále s kamennou tváří, byť pocítuje touhu se minimálně usmát, zcela jasně chápe, co má být těmi dalšími okolnostmi, „Byl jsem pověřen s vámi projednat zmíněný návrh, vyslechnout si vaše názory a případně tlumočit vaše připomínky či požadavky. Jistě budou probíhat další jednání, kde bude hledána bližší shoda.“

„Pane markýzi,“ tváří se chápavě vévoda, „mám vás ve velké úctě, jste v naší rodině vždy vítán, jste s naším rodem spřízněni. Coť je i důvod, abychom si navzájem pomáhali, jak je v takových případech zvykem. Jaký je váš osobní názor?“

„Můj osobní názor není ať tak podstatný, monseigneur,“ odpovídá Pierre, který za takto položenou otázku není vůbec rád, „Pokud však mám být upřímný, považuji nové uspořádání za výhodnější pro zájmy království i malého krále. Určitě bude potřebovat významnou podporu nejen ze strany své matky regentky, ale i vás, významných synů Francie.“

„Coť by se mu dostalo i v případě dodržení závěti jeho otce.“

„Monseigneur, mluvil jste o nutnosti si navzájem pomáhat. Coť je pro mě velká čest, velmi si vašeho vyjádření vážím. Jsem přesvědčený, že vy, monseigneur, ale ani vaše rodina, na novém uspořádání trvat nebudete. V minulosti se staly různé křivdy, nedorozumění a z nich plynoucí bezpráví,“ opisuje mladík opravdu hodně vzletně spiknutí a následné většinou majetkové tresty, „Její Veličenstvo bude mít zájem tyto věci napravit, hodlá podporovat zájmy těch, kteří podpoří zájem její. Tím je sloužit co nejlépe svému synovi, který se z vůle boží stal králem poněkud předčasně.“

„Chápu zájem královny Anny,“ netváří se nijak nevstřícně Henri, „Jsem připravený za jistých okolností její požadavek podpořit.“

„Rozumím, monseigneur, velice vám děkuji za vaše vstřícné a jasné vyjádření. Jistě se najde způsob, jak všechny potřebné okolnosti dosáhnout, ke vzájemné spokojenosti.“

„Pane markýzi, dnes hájíte zájem Jejího Veličenstva,“ dívá se pátravě hostitel na mladého posla, „Jak jsem pochopil, patříte k pár vyvoleným, kteří znají záměry královny a pomáhají je uvést v život. Coť je jistě velké ocenění vašich nepochybných schopností. Máte jistě i také možnost některá rozhodnutí ovlivnit.“

„Monseigneur, svým vlivem si nejsem tak jistý ...“

„Pane markýzi, setkáváme se často, mnohokrát jsme spolu hovořili. Královna by tak delikátními jednáními jistě nepověřila někoho, kdo by se netěšil její důvěře. Jistě vás bere velmi vážně i její rádce, pan kardinál Mazarin, kterému Anna v poslední době naslouchá. I váš hlas a vaše stanoviska mají svoji váhu, můžete některá rozhodnutí ovlivnit.“

„Snad, monseigneur, snad, ale svůj vliv nepřeceňuji. Velmi si vážím důvěry Jejího Veličenstva, ale jak se říká, zůstávám nohama pevně na zemi. Nezastírám, byl jsem její důvěrou velmi potěšen, ale tato čest mi nijak nezatemňuje rozum, abych snad začal létat v oblacích, pokud se mohu takto obrazně vyjádřit.“

„Ano, pane markýzi, právě vaše skromnost, váš takt při vyjednávání, vaše pokora před staršími a zkušenějšími, vše toto je i důvodem, proč spolu dnes hovoříme. Svým způsobem jsem i rád, že právě vy jste byl pověřen přednést mi návrh Jejího Veličenstva.“

„Jste rád za moje pověření?“

„Ano, pane markýzi. Považuji vás za rodinného přítele, spíše by se však slušelo říci, jste součástí naší velké a významné rodiny. Vzhledem k naší přízni i našim velmi dobrým vztahům, očekávám z vaší strany pochopení i k zájmům našeho rodu.“

„Rozumím, monseigneur. Ano, máte pravdu, právě vámi zmíněné okolnosti vedly Její Veličenstvo k rozhodnutí, abych jako první s vámi projednal mnou zmíněné uspořádání regentství. Její Veličenstvo dobře ví, jakou úctu chovám k vám osobně i celé vaší rodině. Jak moc si vážím vašeho vstřícného chování k mé osobě. Alespoň tak rozhodnutí Jejího Veličenstva stran mého pověření chápu já. Nepřicházím za vámi, monseigneur, abych vás snad přechytračil, podvedl či jiným způsobem poškodil. Přicházím jako posel matky našeho malého krále, která hledá vhodné spojení, aby pomohla svému synovi zvládnout jeho vladařské povinnosti, než dosáhne své plnoletosti.“

„Moc hezky řečeno, pane markýzi,“ zatváří se spokojeně pan de Condé, „Rozumím královně, hájí zájmy svého syna, tedy své rodiny. Stejně tak i já musím hájit zájmy té své.“

„Jsem si jistý, monseigneur, že tyto zájmy nejsou ve vzájemném rozporu. Pokud bude vůle na obou stranách, o čemť jsem po jednání s Její Veličenstvem i nyní s vámi přesvědčený, nalezneme vzájemná shoda ke spokojenosti obou větví velkého rodu Bourbonů.“

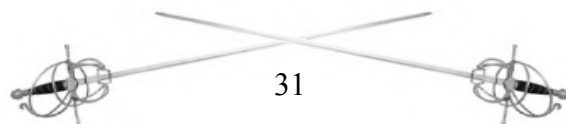
„Máte právo učinit již dnes nějaké konkrétní návrhy?“

„Nikoli, monseigneur, dnešní schůzka je pouze úvodní, má sloužit ke zjištění základních postojů. Pokud však již vy máte některé konkrétní požadavky, budu je nejen tlumočit, ale v rámci svých možností i podporovat a hájit.“

„Pane markýzi, i já si musím vše velmi pečlivě promyslet. Možná i počkat na některé konkrétní návrhy královny,“ zatváří se teď potměšile Henri, nechce dopředu odkrývat karty, třeba by pak mohl chtít méně, než kolik jsou mu ochotni nabídnout, „Snad jen obecně. Náš rod v minulosti ztratil práva k některým statkům. Na paměti mám také zájem svých dětí, především mého dědice, prvorozeného syna.“

„Naprosto rozumím, monseigneur,“ přikývne pan de Almare.

Jelikož je vše podstatné řečeno, následuje víceméně již jen přátelské klábosení, za kterého se jeden z druhého marně snaží vytáhnout něco ze záměrně nevyřčeného. Jejich rozhovor však nepostrádá prvky vzájemné úcty a jeho atmosféru, bez diplomatického mlčení, lze označit za přátelskou.

Pierre vycítí vstřícnost ze strany vévody de Condé, pokud bude jeho dobrá vůle kompenzována navrácením některých statků, jeť mu byly z různých příčin v minulosti odebrány a za podporu zájmům jeho staršího syna vévody d'Enghiena v jeho vojevůdcovské kariéře. Zvláště pokud se mu podaří se zdarem zastavit španělsko císařské vojsko se záměrem táhnout na Paříž. Mazarin je s Pierrovým vyjednáváním spokojen, alespoň takový pocit má mladík z jeho reakcí.

Druhá mise mladého emisara těší z více důvodů daleko méně. Dokonce na ni přijít dí se značnými obavami. Kočár markýze de Almare zastaví před palácem, jeť patří rodu de Vendome. Obdržel jisté instrukce od kardinála Mazarina, na nicť se ten předtím nepochybně domluvil s královnou.

Bohuťel setkání s vévodou de Vendome bude daleko osobnější, neboť ve hře budou nejen zájmy koruny, ale také jeho vlastní. Odstavil svou matku stranou, se značným úsilím ji nechal internovat na zámku Besiere, ale její milenec se rozhodně s takovým uspořádáním nebude ochoten smířit. Dokážete pro sebe vyjednat přijatelné podmínky a dokážete dobře hájit zájmy své královny, jejímť je zároveň vyslancem?

Mladík je zaveden do salónku, kam téměř zároveň s ním vstoupí z druhé strany pán domu. Dostane se jim vzorné a uctivé obsluhy, stolek se prohýbá pod různými dobrotami, můžete si vybrat z několika druhů vín. Přizpůsobí se hostiteli, jeť záhy vyťene veškeré služebnictvo, aby mohli hovořit o samotě.

Asi čtvrt hodiny probíhá oťukávání, ťvatlaní o obecně známých a nepodstatných věcech, aniť by se dotkli závažných témat, jeť je čekají. Byť těťko můžete vévoda předpokládat pověření mladíka hovořit rovněť za osobu královny matky, coť mu bude muset být naznačeno způsobem velmi delikátním a taktním.

„Pane markýzi,“ zvaťní náhle hostitel, „přemýšlel jste o mojí nabídce?“

„Pane vévodo, velmi jsem o vaší nabídce přemýšlel,“ odvěťí host, aniť se mu pohnul jediný sval ve tváři, „Velice si cením vaší ochoty urovnat naše rodinné spory. Nejsem ji však jist, jak přesně jste byl zpraven o jejich příčinách.“

„Něco jsem zaslechl, ovšem rád si vyslechnu i názor druhé strany.“

„Pane vévodo,“ pohlédne mladík staršímu muťi přímo do očí, „neměl jsem příliš radostné dětství. Nechci jiť zkoumat příčiny, které vedly moji matku, hraběnkou de Besiere, tehdy ještě markýzu de Almare, aby mě nechala prohlásit za mrtvého a ukryla v klášteře v Angers. Na vyvrácení jejího tvrzení o nejčistších úmyslech nejsou pádné argumenty, mnoho indicií a logických úvah hovoří o opaku. Jen náhodou jsem se dozvěděl pravdu a kardinál de Richelieu se zasadil o navrácení mých práv na majetek rodu Almare. Moji matku pak odeslal do Anglie, kde se seznámila s vámi.“

„Drahý pane markýzi,“ zavrtí hlavou pan de Vendome, „vaši matku jsem znal jiť dříve. Stejně jako vašeho otce. Nesudťte však příliš příkře, tehdy byla velmi neklidná doba, můj nevlastní bratr Ludvík, deťť mu Bůh klidného odpočinutí, bojoval o svou korunu se svou matkou a také tak trochu s námi, se mnou, s mým bratrem, vévodou de Condé, ale i s Monsieurem a dalšími.“

„Trochu jsem studoval historii.“

„O moc se začal vehementně hlásit i jistý biskup, z kterého se později vyklubal kardinál de Richelieu. Ale zájmů a zájemců o vliv bylo mnohem víc, vévodkyně de Luynes, vlastně vévodkyně de Chevruse, maršál de Basompierre, maršál de Montmorency, chudák markýz de Chalais. Doba vůbec nebyla jednoduchá, umírali mnozí, další byli zavírání, posílání do vyhnanství. Váš otec doplatil na jeden z mnoha střetů. Neznám přesné podrobnosti, jsem však přesvědčen o dobrých úmyslech vaší matky. Ač se vám její počínání můžete zdát divné.“

„Nechci být soudcem,“ odvěťí pan de Almare bez jediného projevu emocí, ačkoli v něm bublá zloba, „Stalo se a nedá se odestát. Dostal jsem zpět, co mi právem náleťí. Bohuťel moje matka začala vznášet nároky na věci z paláce Almare, dědictví po mém otci. Moťná se vám nepochlubila s nápadem poslat skupinu lupičů, aby si některé věci odnesli pod rouškou noci a moťná se ani nezmínila o vydírání mého správce. Další darebáci se pokusili zabít jeho sestru a její dvě děti. Pane vévodo, musel jsem přijmout opatření, abych ochránil sebe, svou sestru, své služebnictvo.“

„Pane markýzi,“ znejistí princ, „o podobných věcech nic nevím. Moťná však jen někteří horliví služebníci překročili míru. Občas se pokusí získat si náš vděk a počínají si zbrkle, neurvale, bez patřičných rozkazů.“

„Nemohu bohužel soudit, nemám dost důkazů. Leč jeden ze služebníků mojí matky učinil před svědky výpověď, která ji staví do velmi nepříznivého světla a která vedla Jeho Veličenstvo k vydání svého příkazu, aby se moje matka odebrala na zámek Besiere, kde je ve společnosti několika královských gardistů.“

„Pane markýzi, vaše rozpory se zdají větší, než jsem si myslel,“ povzdechne si César, „Přesto jsem přesvědčen o moťnosti najít společně východisko. Mám velký zájem urovnat vaše spory a přispět k usmíření vás s vaší matkou. Mnohá zloba pramení z nedorozumění, vřdy se dá najít rozumné východisko.“

„Monseigneur, pokud se vám podaří ho najít, rád takové uspořádání přijmu,“ odvěti Pierre sladce, tuze sladce, ačkoli jeho skutečný názor je přesně opačný.

„Jste velice rozumný mladík, pane markýzi, máte před sebou velkou kariéru,“ vyjádří uspokojení s předchozím vyjádřením velmoť, „Chtěl bych návrat vaší matky zpět do Paříže. Mám však zájem pomoci i vám ve vaší další kariéře. Smrt mého nevlastního bratra moťná změni poměry u dvora.“

„Velice si vřím vaší ochoty mi pomoci,“ zatváří se tuze mile host, „Souhlasím i s vaším tvrzením o poměrech u dvora. Vzhledem k věku krále Ludvíka bude po delší dobu nutno vykonávat správu země v jeho jménu. K tomu bude jistě zapotřebí mnoha schopných a zkušených osob.“

„Máte zájem získat nějaký významný úřad?“

„Já jsem teď nemluvil o sobě,“ usměje se pan de Almare, „Mluvil jsem o významných rodech a jejich předních synech. Její Veličenstvo bude potřebovat jejich podporu a pomoc.“

„Copak o tom víte?“ oťije evidentně starý spiklenec.

„Váš rod je jistě velmi významný, pane vévodo. Vy i vaši oba synové, vévoda de Mercouer i vévoda de Beaufort, máte určitě předpoklady podílet se na takové pomoci.“

„Pane markýzi, o čem nyní mluvíte?“

„Monseigneur, jen uvaťuji nahlas.“

„Jsem z vašich slov poněkud zmatený. Ludvík jiť ustanovil Královskou radu, rozdal tak říkajíc karty. Na náš rod poněkud zapomněl. Přitom jsme v dětství byli velkými přáteli, než jsem ho byl nucen opustit. Bohužel pozdější osud nás postavil proti sobě a on mi asi nikdy neodpustil. Byl jsem sice očištěn, ale ne u svého nevlastního bratra.“

„Její Veličenstvo by moťná mohlo mít jiný názor. Pokud by mělo Její Veličenstvo moťnost některé poměry změnit, nepochybuji o jejich úvahách nabídnout vhodnou příležitost vašemu rodu.“

„Pane markýzi!“ zvolá překvapený pan de Vendome, „Mluvíte v hádankách.“

„Monseigneur,“ zavrtí hlavou Pierre, „v poslední době jsem byl vyzván kardinálem Mazarinem, abych vstoupil do diplomatických služeb. Upoutala ho moje znalost cizích jazyků i mé vzdělání, kterého se mi dostalo v angerském klášteře. Přijal jsem roli učedníka. Tak můťe člověk ledasco zaslechnout, ledasco se dozvědět.“

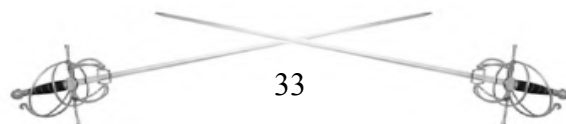
„Ledasco zaslechnout? Mluvíte o věcech, které nezasvěcené uši nezaslechnou. Jedině, když je zaslechnout mají. Máte snad pověření činit mi nějaké návrhy?“ nedokáťe skrýt César údiv, pozval si mladíka, aby ho přiměl souhlasit s návratem své matky a on mu teď naznačuje podivné kombinace.

„Monseigneur, za svou krátkou dráhu učedníka diplomatického řemesla jsem pochopil jednu zásadu. Není vhodné dávat přímé odpovědi. Připusťme však moťnost zasvěcení mladého učedníka do některých tajemství.“

„Ano, připusťme takovou moťnost.“

„Někdo se mohl dozvědět o chystané schůzce mladého šlechtice s význačným představitelem významného rodu. V takovém případě by mohl někdo pojmout úmysl vyuťit jeho návštěvy, aby prostřednictvím něho naznačil nabídku na spolupráci.“

„Mluvil jste o výzvě od kardinála Mazarina ...“

„Pan kardinál mě opravdu vyzval, abych se začal zajímat o diplomacii. Dokonce byl tak laskavý a představil mě Jejímu Veličenstvu, jeť dokonce dovolilo, abych několikrát navštívil tehdy ještě Dauphina a přinesl mu dárek,“ odvětil mladík naoko naprosto lhostejně.

„Tak Její Veličenstvo ... mladý muž i, stále mě překvapujete,“ začne být očividně nejistý starý šlechtic, pozorně si svého hosta prohlíží, tomu se však ve tváři nepohne ani sval.

„Monseigneur, vraťme se raději k našemu příběhu. Zcela hypotetickému příběhu o mladém neznámém šlechtici. Tento šlechtic by mohl být vyzván, aby daleko významnějšímu muži, s tou nejlepší krví, naznačil možné výhody pro jeho rod, pokud bude podporovat správné zájmy. Mohl by takový vzkaz dostat od osoby vysoce postavené, vysoce urozené.“

„Moc pěkná pohádka, pane markýzi.“

„Ovšem, monseigneur, pohádka. Ty však často mívají dobré konce. Představte si možnost, kdy osoba velmi urozená by mohla některé sliby splnit, pokud by měla možnost o věcech rozhodovat. Třeba vyměnit některé členy Královské rady, povolát osoby vhodnější, podporovat urozené rody, zvýšit jejich význam.“

„Královna hledá spojení? Co chce učinit?“ ujede hostiteli a jeho host se musí hodně přemáhat, aby nedal najevo své pohoršení.

„Pane vévodo, teď ko soudit o úmyslech Jejího Veličenstva.“

„Pane markýzi,“ začne ztrácet trpělivost pan de Vendome, „jsme zde zcela sami a vše zde vyřčené zůstane mezi námi. Přinesl jste mi snad nějakou nabídku?“

„Pane vévodo, nemám právo vám činit žádnou konkrétní nabídku. Ale pokud by Její Veličenstvo slyšelo z mých úst o ochotě vašeho rodu podporovat její zájmy, pravděpodobně by Její Veličenstvo uvažovalo o posílení vlivu vašeho rodu na správu země,“ rozhodne se Pierre být přímější, jeho hra se slovíčky očividně starého šlechtice nenadchla.

„Tak přece,“ zamyslí se César, chce ještě něco dodat, ale raději se chopí poháru s vínem a napije se. Rozhostí se ticho. „Pane markýzi, jaká odpověď se ode mě očekává?“

„Monseigneur, nepřisluší mi právo vám radit. Její Veličenstvo jistě nezapomene na své věrné, pokud bude mít možnosti jim svoji náklonnost projevit.“

„Královna se rozhodla činit kroky v rozporu s královou vůlí?“

„Pane vévodo, není nic známo o rozhodnutí Jejího Veličenstva. Král je však pouze pětileté dítě a je asi pochopitelný zájem jeho matky vědět, na koho se může spolehnout. Jaké další kroky učiní, nemám tušení.“

„Ale já asi začínám tušit účel vaší návštěvy a vašich pohádek,“ zasměje se poněkud drsně pan de Vendome, zakrývající tím svoji nervozitu, „Její Veličenstvo anebo možná ten Ital rozeslali své vyjednavče do domů nejurozenějších rodů a hledají spojení.“

„Možná, pane vévodo, možná však ne do všech,“ odvětil lhostejně pan de Almare a pokrčí rameny.

„Ne do všech?“

„Pane vévodo, jsem jen obyčejný posel, neznám souvislosti a už vůbec neznám konečné záměry Jejího Veličenstva.“

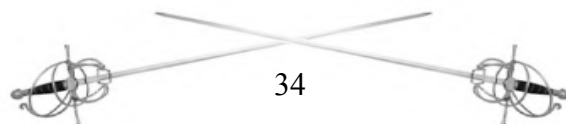
„Opravdu, pane markýzi? Tak závažné věci se neříkají před někým, kdo není zasvěcen do nejtajnějších plánů. Ale přijmu vaši hru. Kdybyste zase náhodou mluvil s Její Veličenstvem či jejími našeptávači, můžete jim sdělit dobrou vůli na straně našeho rodu. Není naším záměrem protivit se zájmům Jejího Veličenstva. Naopak jsme připraveni podpořit Její Veličenstvo, pokud k tomu budeme vyzváni. Předpokládám alespoň náznak možných výhod pro náš rod, pane markýzi.“

„Budu vaše slova tlumočit, pane vévodo, pokud bych byl samozřejmě náhodou tázán.“

„Ovšem, kdybyste byl náhodou tázán,“ ohrne ret princ, „Nastává zřejmě čas, abysme se vrátili k naší záležitosti, která se nedotýká zájmu Jejího Veličenstva, ale nás dvou.“

„Máte pravdu. Jsem připraven si vyslechnout váš návrh.“

„Nemám žádný návrh, pane markýzi. Mám prosbu. Požádejte Její Veličenstvo o zrušení králova rozkazu a umožněte vaší matce návrat do Paříže.“

„Pane vévodo, chcete po mně příliš. Jaké mám záruky o dobrých úmyslech mé matky, pokud se navrátí? Nezačne opět vše znovu? Pane vévodo, při pokusu o vyloupení mého paláce a pokusu zavraždit rodinu mého správce tekla krev, bylo několik mrtvých. Nechci chodit obklopen houfem osobní stráž a neustále se ohlížet přes rameno.“

„Pane markýzi!“ spráskne teatrálně ruce César, „Jak můžete takto soudit o své matce! Jste přece stejné krve!“

„Moc peněz však mnohdy může mít ještě vyšší hodnotu než stejná krev.“

„V některých případech možná ano. Pane markýzi, pokud vyhovíte mé žádosti, osobně se vám zaručuji za chování vaší matky. Neučiní nic, co by bylo v rozporu s vašimi zájmy,“ vyřkne velmi důležitý slib hostitel, otázkou však je, jak moc je mu možné věřit a nakolik ho jeho matka bude respektovat.

„Zajímavý návrh, pane vévodo. Dal jsem mojí matce dle mého velmi vstřícný návrh. V tuto chvíli jsem stále, z rozhodnutí zesnulého krále, nejen dědicem majetku rodu Almारे, ale také správcem majetku po hraběti de Besiere. Jsem připraven se zasadit, aby moje matka získala zpět nárok na veškerý majetek spjatý s jejím druhým manželem hrabětem de Besiere. Ale žádám, aby se vzdala veškerých nároků na majetek po mém otci markýzi de Almारे, stejně tak jako na vše, co je v paláci Almारे, na zámku Almारे a v dalších nemovitostech spojených s rodem Almारे. Jsou snad moje podmínky nepřijatelné?“

„Naopak, zdají se mi přijatelné,“ přikývne pan de Vendome, který samozřejmě nemá ani tušení o bohatství shromážděném za dlouhá léta ve sklepení pařížského paláce svého hosta.

„Jste ochoten podporovat moje právě vyslovené požadavky a v jejich duchu usilovat o narovnání našich vztahů?“

„Ovšemže, pane markýzi.“

„Moje sestra se svým manželem odjeli na zámek Cavarlene, tím pádem je zde opuštěný jejich dům, který je poměrně rozlehlý a přijatelný pro moji matku. Mohla by ho snad využívat jako dočasné útočiště.“

„Vaše sestra,“ pokývá hlavou hostitel, „Když už jste ji zmínil, slyšel jsem o velmi nepěkné události v souvislosti s ní a vaším přítelem.“

„Byl jste zpraven o všech podrobnostech?“ podívá se mladík pátravě do tváře staršího šlechtice.

„Ano, nějaký pan d'Holfene, údajně starý přítel vaší matky, mě vyhledal a vše mi řekl. Dokonce byl tak nehorázný a požadoval, abych se snažil dosáhnout potrestání obou šlechticů za jejich souboj,“ ohrne pohrdavě ret princ, „Opravdu nehorázný požadavek. Samozřejmě jsem ho odmítl.“

„Pan d'Holfene je ve službách mé matky a byl to on, kdo přivedl pana markýze de Cavarlene na milostnou schůzku mé sestry. Dost nechutná intrika, nehodná skutečného šlechtice.“

„Naprosto s vámi souhlasím, pane markýzi. Sám vidíte, jak mohou někdy naši služebníci být horliví a snaživí. Vaše matka byla daleko a nemohla s tím mít nic společného. Určitě pana d'Holfene za jeho snahy nepochválí. Málem způsobil vašemu rodu skandál a mohl způsobit velké obtíže i vašemu příteli.“

„Bohužel se již nic z toho nedá vrátit. Pan markýz de Cavarlene se zotavuje ze zranění na svém zámku i se svou manželkou, mou sestrou. Snad se jim podaří jejich rodinou krizi překonat. Pan hrabě de Godille byl vyslán jako královský posel rovněž pryč z Paříže. Snad se mi podařilo celou věc urovnat.“

„Navlékl jste celou záležitost šikovně, opravdu,“ pokývá uznale hlavou hostitel, „Pane markýzi, mohu počítat s kladným vyřízením mojí žádosti?“

„Pane vévodo, pokud budete podporovat moje požadavky, o ničem jste se vyjádřil jako o přijatelných, mohu s vaším návrhem souhlasit,“ řekne s těkavým srdcem pan de Almारे.

„S mojí podporou počítat můžete,“ odvěti radostně princ, „Považuji vás tímto za přítele naší rodiny a budu ve vašem sporu s vaší matkou hájit vaše oprávněné požadavky. Je docela dobře možné uvažovat i o další naší spolupráci, jak jste mi naznačil před chvílí.“

„Bude mi potěšením, monseigneur.“

„Je velmi důležitý, abysme se navzájem podporovali,“ řekne velmi naléhavým hlasem César, „Zvláště pokud se poměry u dvora otočí správným směrem, můžeme si být navzájem užiteční. Když spojíme své vlivy, můžeme dosáhnout více. Rozumíte mi, drahý pane markýzi?“

„Naprosto, pane vévodo. Jsem přesvědčený, že i osoba významného postavení bude mít velkou radost z vašeho vyjádření.“

„Zájem Jejího Veličenstva bude náš rod vřdycky podporovat. Nemám však zcela jasno, jaké postavení má zaujímat kardinál Mazarin. Jakou on hraje v plánech Jejího Veličenstva roli?“ zeptá se teď pan de Vendome, snaží se tvářit lhostejně, ale nedokáže skrýt, jak moc ho odpověď zajímá.

„Pan kardinál je dle mého mínění výborným úředníkem,“ odvětlí stejně lhostejně host, „Nicméně je zcela jiný než jeho učitel, pokud narážíte na jeho spojení s kardinálem de Richelieu. Je daleko více užitečným služebníkem než dominantní osobností, jakou byl kardinál de Richelieu. Neznám však záměry Jejího Veličenstva v souvislosti s osobou pana kardinála.“

„Kolem něho a tím pádem i okolo Jejího Veličenstva se motá mnoho dalších bývalých služebníků Richelieua,“ poznamená César se špatně skrývanou nenávistí v hlase.

„Jejich osud mi také není zcela jasný. Ovšem nepředpokládám velké sympatie Jejího Veličenstva k nim. Dá se vytušit jejich odchod, pokud by Její Veličenstvo mělo možnost o některých věcech rozhodovat ze své vůle.“

„S jejich vyhnáním bych vřele souhlasil. Vy jste spjat s kardinálem Mazarinem?“

„Pane vévodo, já sloužím Jeho Veličenstvu Ludvíku, v tuto dobu pak Jejímu Veličenstvu, které jeho zájmy nejlépe zastupuje. Pan kardinál je zkušený diplomat, já od něho čerpám rady a učím se. Nejsem však jeho služebníkem.“

„Samozřejmě, i vzhledem k vašemu rodu by to bylo nesmyslné. Ale spíše mě zajímalo, zda kardinála podporujete.“

„Pan kardinál je schopný diplomat, mohl by pro zájmy Francie vykonat mnohé, zvláště ve vyjednávání s přáteli i nepřáteli naší země. Rozhodnutí však bude na Jejímu Veličenstvu, pokud ovšem bude mít možnost o takových věcech rozhodnout.“

„Raději bych viděl na jeho místě někoho z lepšího rodu, z našich významných mužů. Vždyť je Ital.“

„Takové úvahy jsou asi předčasné, řekl bych,“ pokrčí rameny pan de Almare, čímž do budoucna nevyloučí možnou změnu, což chce vévoda nepochybně slyšet.

„Máte pravdu, všechno má svůj čas,“ usměje se pan de Vendome významně, čímž neprozřetelně odhalí své úmysly. Považuje královnu za osobu, jít půjde ovládat a Mazarina za osobu, jít bude vhodné se v budoucnu zbavit, aby nepřekážel takovým snahám. Pak musí i vyhovovat uspořádání, kdy královna bude mít více moci ve svých rukách, ale bude jí využívat dle rad svých našetávačů.

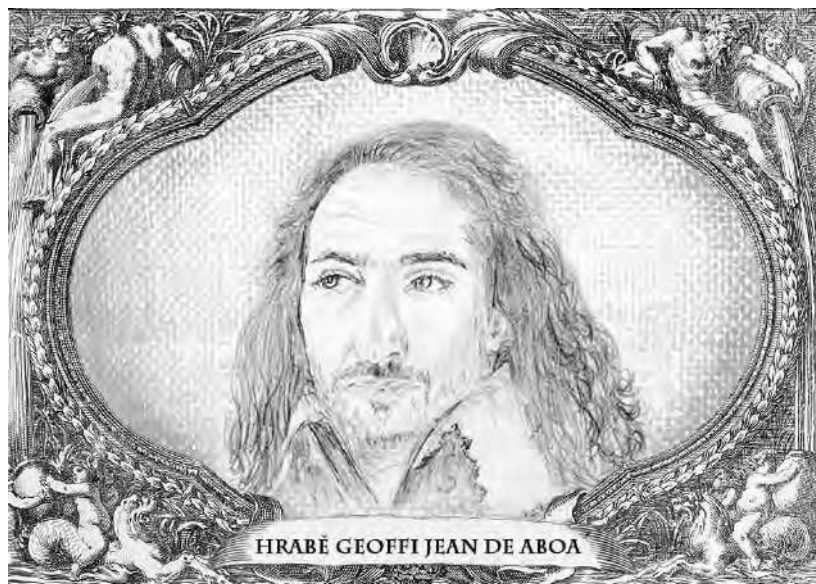
Jejich rozhovor se vrátí zpět do obecnější roviny a princ se začne vyptávat na osud svého hosta. Popovídají si o jeho dětství, o jeho příchodu na zámek Almare, do Paříže. Pierre dokáže vyprávět poutavě a zajímavě, chová se stále s přirozenou elegancí i urozeností. Nepochybně prince velmi zaujme, dokonce v něm vyvolá i určitý obdiv. Stále více začíná chápat, proč byl tento příjemný mladík vybrán, aby mu tlumočil návrh na spojení od královny, jak jeho poselství pochopil.

SMÍŘLIVOST VÉVODY D'ORLEANS

Hrabě de Aboa se dostaví k vévodovi d'Orleans na jeho vlastní pozvání. Neví, proč si ho dal Monsieur zavolat, předpokládá však diskusi kolem dalšího uspořádání poměrů u dvora. Nechápe zdrženlivost vévody, jindy tak aktivního. Vždyť se mu naskýtá možnost, na kterou celý svůj život čekal a o kterou tolik usiloval. Kolik různých intrik byl schopen připravit za života svého bratra a teď jen sleduje, jak mu protéká přiležitost mezi prsty. Hrabě se zlobí dvojnásob, neboť na králova bratra vsadil. Znal

zdravotní stav Ludvíka XIII. a předpokládal, že ho Gaston přetáhne. Má snad teď získat rozhodující vliv někdo jiný? Nebo se už konečně vévoda rozhoupal?

Překvapivě se ho ujme jeho vlastní bratr Filip. Jako obvykle mu stejnokroj páte velmi sluší, nos má nahoře stejně tak.

„Ty mě máš odvést za Monsieurem?“ podívá se starší z obou sourozenců.

„Ano, řekl mi, že tě mám za ním doprovodit. Asi chtěl, abysme si mohli popovídat.“

„Hezká pozornost. Nebo si snad něco provedl?“ podívá se pátravě na mladíčka hrabě.

„Já a něco provést? Chovám se naprosto vzorně.“

„Neotravuješ doufám Mademoiselle!“

„Co s ní pořád máš?“

„Však ty dobře víš.“

„Náhodou si dobře rozumíme. Ale nejsem hlupák, vím kdo je ona a kdo já.“

„Tak na to nezapomínej!“

procedí mezi zuby starší bratr a raději se rozhlédne, nikdo však neprojevuje zájem sourozenecký rozhovor vyslechnout.

„Jistě, drahý bratře, už mi vaše kázání chybělo,“ nasadí ironický kukuč Filip a nad pohoršeným úsměvem, jenž tím vyvolá, se jen usměje.

Vévoda svého hosta přivítá v salóнку, je očividně nervózní, oba se posadí do křesel, napijí se vína. Hostitel chce začít nezávaznou konverzací, ale nevydrží chodit okolo horké kaše dlouho, zatne pěsti a podíval se přímo na svého hosta.

„Moje švagrová,“ procedí mezi zuby.

„Jak se daří Jejímu Veličenstvu?“ zeptá se s milým úsměvem pan de Aboa.

„Jak se jí daří nevím, asi dobře,“ pokračuje rozmrzele vévoda, „Alespoň tak soudím podle jejích snah, ačkoli jí asi ty nápady někdo našeptává.“

„Její nápady?“

„Ano, její nápady,“ znovu zuřivě zatne prsty pan d'Orleans.

„Monsieure, bohužel netuším, o čem mluvíte. Podle vašeho rozpoložení nepředpokládám dobré zprávy, nebo se snad mýlím?“

„Nemýlíte, drahý hrabě, nemýlíte,“ povzdechne si teatrálně vévoda.

„Začínám tušit vášné problémy.“

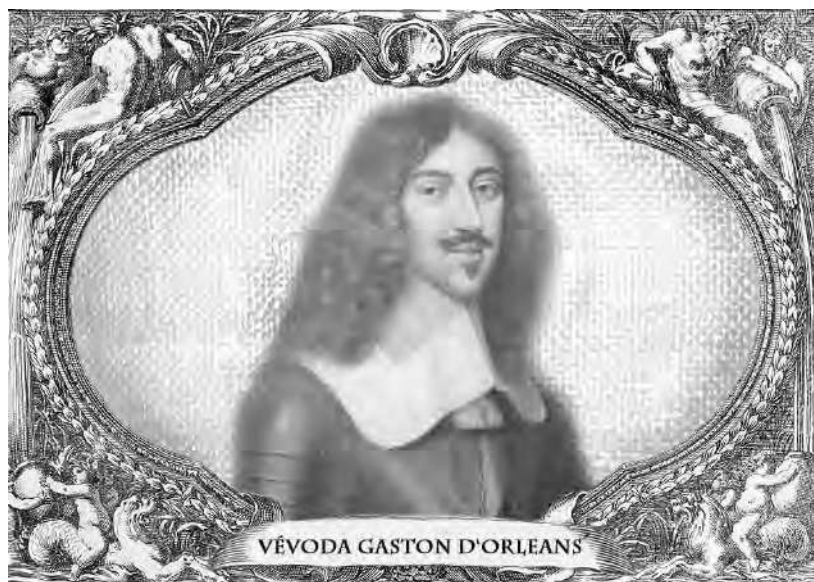

„Problémy? Mám tak svázané ruce,“ vzdychá jak baba Gaston, „Představte si, co vymyslela moje švagrová. Nebo ji to našeptal ten proradnej Ital. Chce pořádat parlament o změnu vůle mého bratra ohledně uspořádání regentství.“

„Změnu královny vůle?“ zeptá se host bez náznaku údivu.

„Ano. Chce získat absolutní moc v rozhodování, být neomezenou regentkou. Zdá se mi však, že vás tato zpráva příliš nepřekvapila!“

„Monsieur, pokud mě něco překvapuje, tak jedině rychlost, s jakou se chce královna chopit moci. Rovněž za jejími kroky vidím kardinála Mazarina. Asi se rozhodl rozehrát velmi odvážnou hru, pokud se mu později Její Veličenstvo utrhne ze řetězu, sám na svoji intriku může doplatit.“

„Utrhne ze řetězu! Fuj! Milý hrabě, takhle neuctivě mluvit o mé švagrové,“ dělá pohoršeného pan d'Orleans, ve skutečnosti se mu příměr velmi líbí a pochechtává se.

„Všichni víme, jak je Její Veličenstvo náladové, panovačné. Pokud získá do svých rukou velkou moc, bude s ní velmi těžké pořízení,“

přemýšlí dál nahlas Geoffi, pak však vyřkne naprosto logickou otázku, „Jak jste se o všem dozvěděl?“

„Jak? Sami mi o svých plánech řekli.“

„Sami vám o svých připravovaných záměrech řekli? Pak předpokládám i s nějakou nabídkou, s nějakou almužnou za váš souhlas.“

„S almužnou?“ protáhne princ, „O almužně se nedá přímo mluvit.“

„Není dle mého takové bohatství, aby vyvážilo vliv nad správou Francie.“

„Takto bráno asi ne, ale z pohledu mých současných prostředků jde o jiný případ.“

„Jsou mazanější, než jsem si myslel,“ povzdechne si pan de Aboa.

„Mazanější? O čem mluvíte, pane hrabě?“

„Monsieur, vidím za vším rukopis kardinála Mazarina. On je rozený obchodník, diplomat, vyjednávač. Snaží se rozdat karty tak, aby se všichni cítili spokojeni, ale aby nejlepší karty zůstaly v jeho ruce. Ne nadarmo si ho vyhlédl Richelieu. Nepochybně podobnou nabídku učinili i dalším princům a jistě již také přišli na nápad, jak si koupit parlament.“

„Za vším vidíte Mazarina?“

„Při vší úctě k Jejímu Veličenstvu, sama by jistě nebyla schopná se do tak odvážné hry pustit. Ale jejich záměr je čitelný, velmi čitelný.“

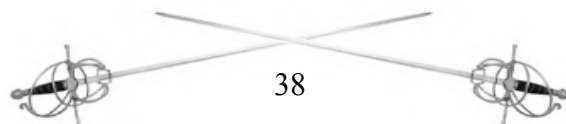
„Copak v něm čtete, pane hrabě?“

„Podobnou věc, kterou jsem kdysi navrhoval vám. Ovšem oni si svoji moc koupí. Tím budou mít navzdory plnou legitimitu ke všem krokům. Daleko větší výhodu, pokud by se později proti nim někdo postavil. Předpokládám zájem královny získat neomezenou pozici regentky, kdy budou její rozhodnutí závazná bez dalšího schválení Královskou radou. Copak vám nabídli, Monsieur, pokud je možné mi něco říci?“

„Důvěřuji vám, drahý hrabě, přesto však jde o velmi důvěrná sdělení.“

„Jistě, Monsieur. Naprosto chápu vaši zdrženlivost,“ přikývne Geoffi a zatváří se naprosto lhostejně. Což ale není ve skutečnosti vůbec pravda.

„Ještě nejsme zcela dohodnuti, ještě jsem neřekl ano.“

„Zvažujete však možnost přijmout návrh královny a zúčastnit se její hry. Máte však také možnost odmítnout a rezolutně se postavit proti.“

„Postavit proti? K tomu v tuto chvíli nemám potřebnou sílu.“

„Jste stále bratr zesnulého krále a jestli se prokáže neschopnost Jejího Veličenstva dobře hájit zájmy malého Ludvíka, kdo jiný než zkušený strýc by se měl ujmout regentství?“

„S vaším tvrzením souhlasím. Jestli královna nebude vládnout moudře ...“

„Monsieure, po tomto kroku bude již mít v rukou velkou moc. Nebude jednoduché ji o ni připravit. Jestli dojde ke zrušení královské vůle a Její Veličenstvo získá právo neomezeně rozhodovat, bude mít už navždy velkou výhodu.“

„Možná máte pravdu, pane hrabě, ale mému synovci je teprve pět let,“ upozorní Gaston na okolnost dlouhého časového úseku do vladařovy plnoletosti.

„Monsieure, budete rázem bez vlivu.“

„Zůstanu hlavním správcem království.“

„Název vašeho úřadu určitě působí daleko zvučněji, než jeho skutečný význam.“

„Pane hrabě,“ zatváří se otráveně princ, „pozval jsem vás na radu, ale vy jste se rozhodl mě trápit. Vášim si vašich názorů, většinou jste prokázal dobrý přehled. Nyní vše vykreslujete opravdu až v příliš černých barvách.“

„Omlouvám se, Monsieur. Jsem veden snahou vám jen ozřejmit úmysly vaší švagrové.“

„Pane hrabě, jsem si jich vědom. Na otevřený odpor bych však potřeboval silné spojence. Získat je není jednoduché.“

„Není, ale Paříž je plná urozených princů.“

„S nimiž nepochybně již moje švagrová jedná a určitě i jim nabídla víc než almužnu, jak jste se před chvílí ošklivě vyjádřil.“

„Jednají opravdu velmi rychle a mají velký náskok. Ovšem stále je možnost se pokusit o protiúder.“

„Mé nevstřícné jednání by se mohlo obrátit proti mně. Když další princové podpoří Její Veličenstvo, mohl bych se ocitnout osamocený a možná jako jediný bez výhod. Copak jim lze věřit? Jsou schopni mě za pytel zlatáků nebo výnosné správcovství zradit,“ vyřkne velmi vážné obvinění pan d'Orleans, které však nepopisuje pouze jeho různě vzdálené příbuzné z té nejurozenější krve, ale také sebe samého.

„Cítím vaše rozhodnutí vyčkávat, Monsieur,“ konstatuje pan de Aboa, „Snad jsem u vás svými názory neupadl v nemilost.“

„V nemilost? Ale pane hrabě, dobře víte, jak si vás vášim. Není třeba však být tolik smutný, královna je nezkušená, určitě udělá mnoho chyb. Její rádce kardinál Mazarin nemá zdaleka takovou moc a schopnosti, jako jeho velký učitel Richelieu. Toho jsem nenáviděl, ale také z něj měl velký respekt. Mazarin je přivandrovalec, za chvíli se mojí švagrové omrzí.“

„Nepodceňoval bych ho, Monsieur. Je lstivý a chytrý.“

„Je jen úředník, vřdyť snad ani není vysvěcený na kněze. I ten kardinálský klobouk si musel nějak pokoutně koupit!“

„Ale má ho! Získal ho pro něj Richelieu a král. Ale zase vám odporuji, Monsieur. Promiňte, mám dnes opravdu poněkud ponurou náladu.“

„Je vám odpuštěno, pane hrabě. Neustále mě varujete před mými nepřáteli, oceňuji vaši snahu. Díky svému postavení však vidím vše v jiných souvislostech.“

„Nepochybně, Monsieur,“ přitaká servilně Geoffi, ačkoli je přesvědčen o opaku, „Vaše zkušenost i rozhled vám dává oproti mně velkou výhodu. Já mohu některé souvislosti pouze vytušit. Vy jste tak říkajíc u pramene. Sám nejlépe víte, zda jde něco z mých postřehů využít. Budu vřdy jednat ve vašem zájmu, Monsieur, možná však budu potřebovat vašeho vedení a vaší rady.“

„Jste mým skutečným přítelem, pane hrabě,“ přikývne povýšeně vévoda, aniž dodá, jak málo jeho náklonnost ve skutečnosti znamená. Ano, zahrnuje své oblíbence dárky, zve je na své oslavy, ale jakmile by šlo do tuhého, je schopen se kohokoli zřici během pár vteřin.

„Děkuji za vaše slova, Monsieure, jsou pro mě velkou poctou,“ pokračuje v podkuřování dvořan, „Budeme tedy trpně vyčkávat, jaké překvapení nám uchystá Její Veličenstvo. Snad se nespojí s některým z princů, aby ho pozvedla a vynesla na výsluní.“

„Pozvedla, vynesla. O čem zase mluvíte, pane hrabě?“

„Monsieure, jen tak přemýšlím, kdo z princů by se mohl těšit přízni královny. Nebo zda se neobjeví nový pan de Concini či zda se Mazarin nestane panem de Concinim. Původ by na tuto roli měl.“

„Proč mě strašíte s mou matkou? Není od vás moudré připomínat mi moji matku,“ evidentně se rozzlobí Gaston, kterého jeho zploditelka na rozdíl od prvorozeného syna milovala a měli mezi sebou velmi dobrý vztah. A která zemřela teprve nedávno, ve vyhnanství.

„Promiňte, Monsieure, pouť il jsem zcela nevhodný přírůstek,“ ulekne se pan de Aboa, „Přemýšlel jsem však o povaze Jejího Veličenstva. Jakmile získá právo neomezeně vládnout, vyrojí se kolem ní ještě víc různých patolízalů, kteří se budou snažit vetřít do její přízně. Kardinál Mazarin si ji bude chtít přizpůsobit k obrazu svému. Její Veličenstvo bude jistě rádo přijímat poklony a pochlebování.“

„Naznačujete, kdo bude zemi skutečně vládnout?“ zeptá se očividně rozmrzelý vévoda.

„Monsieure, raději jiř nebudu říkat nic,“ povzdechne si teatrálně Geoffi, sám jen stěť i zadržující zklamání i zlobu nad jednáním svého favorita, „Očekával jste ode mne jiná slova, která mě však dnes nějak nenapadají. Bohuť el uť ničemu nerozumím. Raději se mě uť na nic neptejte, Monsieure.“

„Nesudťe sám sebe tak příkře, pane hrabě. Nikterak jsem na vás nezanevřel, jste velmi schopný šlechtic, který dokáťe vidět ať za roh. Chybí vám však trpělivost. Skutečně mám hodně zkušeností, abych dobře odhadl rozloťení sil. Mám také dceru na vdávání, bude nutné jí najít odpovídajícího řenicha. Moje materiální situace není ruťová, švagrová mi pomůťe moje problémy vyřešit. Mému synovci je pouhých pět let, vlastně necelých pět let, do jeho plnoletosti je hodně dlouhá doba. Nejsem zase tak starý, abych nemohl počkat na vhodnějši příleťitost,“ shrne pan d’Orleans velmi stručně důvody, proč nehodlá proti počínání královny nyní protestovat.

„Jako vťdy máte pravdu, Monsieure,“ odvěťí s milým úsměvem pan de Aboa, ačkoli pod povrchem v něm vyvěřá vztek, kuň, na kterého vsadil, vůbec nevyběhne do závodu, „Sám budu s velkým zaujetím sledovat počínání Jejího Veličenstva i jejího rádce kardinála Mazarina. Budu se modlit k Bohu, abyste svůj vliv nadále posiloval a dokázal Její Veličenstvo vhodně ovlivňovat.“

„Výborně, konečně lepší slova, neť vaše předchozí nářky,“ pochválí svého hosta princ, ale sám také není příliš spokojen, coť dá neprodleně najevo, „Nehodlám vyklidit pozice, milý pane hrabě. Jsem strýcem malého krále, coť musí všichni respektovat. Moje švagrová nikdy neměla v lásce lidi kardinála Richelieua, určitě s nimi dlouho spolupracovat nebude. Ani Mazarin nevydrťí dlouho. Pak bude moje švagrová potřebovat zkušeného rádce, se kterým se bude podílet na vládě.“

„Začínám tušit vaše záměry, Monsieure,“ usměje se mile Geoffi, ve skutečnosti by se hostiteli nejraději vysmál do očí, snad hlupák starý opravdu pomýšlí na ovládnutí královny, „V takových souvislostech vaše současná zdrťenlivost nabývã zcela jiných komtur. Je mojí chybou, ře jsem nedokázal dohlédnout ať za roh, abych pouť il vašeho přírůmku, Monsieure.“

„Čekã nás hodně práce, pane hrabě. Sám jste naznačil své mínění o schopnostech mé švagrové. Udělat několik zásadních chyb jí nemusí trvat zase tak dlouho. V současnosti není pro mě doba příznivã, ale za pár měsíců, za rok? Mnozí si začnou uvědomovat, kdo by byl lepším regentem.“

„Zvlãšť, kdyť toto mínění vhodně podpoří vám oddaní přátelě.“

„Taková podpora nemůťe být nikdy na škodu,“ usmívã se vévoda.

„Máte tušení, Monsieure, jak si hodlá Její Veličenstvo získat parlament a další velmoťe?“

„Nemã, pane hrabě. Ale pan Mazarin mé švagrové jistě dobře poradí.“

„O tom nepochybuji, Monsieure. Budeme vyčkávat na chyby Jejího Veličenstva, abychom je náleť itě zveličili a vyuť ili. Všichni poznají její slabiny a začnou uvať ovat o vhodnějšim regentovi.“

„Ano, pane hrabě, pochopil jste správně. Ať získám z naší dohody prostředky, nezapomenu na své věrné přátele,“ slíbí princ, pak se na svého hosta pátravě podívá a zeptá se, „Pane hrabě, vy stále příliš nesouhlasíte s mým postupem.“

„Monsieur, jen plně nechápu účel mé dnešní návštěvy. Snažil jsem se vám předložit některé argumenty, vy však již jste byl rozhodnutý.“

„Chtěl jsem znát váš názor. Přiznávám, očekával jsem od vás větší pochopení pro mé kroky.“

„Pak je chyba na mé straně, Monsieur. Neodhadl jsem, co se ode mne očekává. Chtěl jsem působit jako oponent, abyste si mohl své kroky promyslet. Jelikož je však zcela jiná situace, musím se na vývoj událostí podívat jiným pohledem.“

„Jiným pohledem?“

„Ano, Monsieur,“ odvětil pan de Aboa, jenž chce napravit dojem z dnešní schůzky a vylepšit si opět svou pozici, „Doposud jsem hledal jiné cesty a nijak nehodnotil vámi zvolenou. Pokud však přijmu vaše rozhodnutí za konečné, mohu postupovat i opačně a hledat pozitiva vámi zvoleného řešení. Její Veličenstvo není v lehké pozici, určitě se objeví mnozí šadatelé, bude čelit velkým tlakům ze všech stran a jen obtížně mu bude dlouhodobě odolávat. Bude se muset vyrovnat s bývalými přísluhovači Richelieua. Možno i s kardinálem Mazarinem. Její kroky nebude těžké kritizovat a vytvářet dojem slabé a špatné panovnice. Mnozí tak sami mohou začít volat po změně a dá se jim šikovně nabídnout vhodnější kandidát. Vás s neúspěchy nikdo spojovat nebude, skutečnou moc přeci získala královna.“

„Vidíte, pane hrabě, nyní vaše řeč zní daleko přijatelněji.“

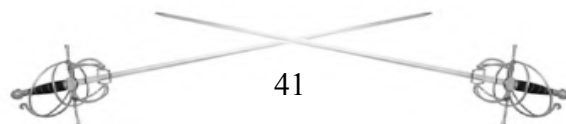
„Nepochybně, Monsieur, protože již hledám východiska z nastalé situace. Vaše současná zdrženlivost se může vykládat později rovněž pozitivně. Každý bude muset uznat váš smířlivý postoj, vaši oddanost novému králi. Nijak jste neusiloval o moc, nechal jste na královně matce, aby hájila zájmy svého syna a chtěl jí jen pomáhat radami, které, ťel bohu, nebyly většinou vyslyšeny. Neusilujete o moc ani nyní, ovšem pokud byste byl vyzván, jste ochoten po velmi bedlivém zvážení tak těžké břímě přijmout. V zájmu své země, v zájmu svého synovce.“

„Nádherná řeč, pane hrabě,“ je očividně potěšen pan d'Orleans, „Jste skutečný přítel, pochopil jste zcela mé záměry,“ raduje se.

Ve skutečnosti konečně slyší, co slyšet chce. I Geoffi již pochopil, proč byl dnes povolán. Bratr zesnulého krále chce podpořit či se utvrdit ve svém rozhodnutí ustoupit své švagrové a mlčky, možná se zaťatými zuby a sevřenými pěstmi, tolerovat její převzetí moci. Pokud se jí podaří přesvědčit všechny další vlivné osobnosti a také parlament.

Hrabě de Aboa odchází od Monsieura velice zklamaný. Zvolil si ho jako nástroj, pomocí kterého se dostane k výhodnému úřadu, který ho zabezpečí pro zbytek života. Který mu zajistí nejen postavení a moc, ale také příjem. Menší oficiální, větší z různých úplatků od osob, jež budou chtít jeho pomoc. Jeho naděje vkládané do Gastona se rozplývají. Jestli bude královna zdrženlivá a kardinál Mazarin postupovat mazaně a lstivě jako doposud, mohou získat velký vliv a jen stěží se budou odtrhávat od vesel. Určitě se ozvou i další velmožové, po slávě toužící vévoda d'Enghien, namyšlený a sebestředný vévoda de Beaufort, ale i jejich otcové či sourozenci, i další velmožové zůstávají ve hře.

Jestli královna získá neomezené právo rozhodovat, bude se v následných měsících a letech odehrávat boj o její ovládnutí, o získání vlivu na regentku, aby konala rozhodnutí v zájmu svého rádce či skupiny našeptávačů. Hrabě de Aboa si zhluboka povzdechne, když nastupuje do kočáru.

PRŮZKUMNÁ HLÍDKA

Španělsko – císařské vojsko o síle dvacet osm tisíc mužů pod vedením správce španělského Nizozemí dona Francisca de Mello de Braganza, hrabě Assumar a markýz de Tor de Laguna, přichází z Nizozemí, překročí Ardény a směřuje na Paříž. Velitel tohoto vojska je mladší syn z portugalské rodiny, která svůj původ odvozuje od krále Alfonza I. Při svém postupu oblehne město Rocroi. Město v ardenské vrchovině, obehnané hradbami ze šestnáctého století, ve výšce necelých čtyři sta metrů nad mořem, má ze strategického hlediska velmi výhodnou polohu.

Proti nepříteli, který se chystá ohrožit samotné srdce Francie a výrazně zkomplikovat její mezinárodní postavení, vyrazí Louis de Bourbon, vévoda d'Enghien, se svým vojskem čítajícím třiatadvacet tisíc mužů.

Jeho pikardská armáda, rozložená v údolí řek Somma a Authie, kolem měst Amiens, Doullens, Abeville a Montdidier, čítá dvacet jedna jezdeckých pluků, dvacet pluků pěchoty a dvanáct děl.

Předvoj španělských sil pod vedením hraběte z Isenburgu dorazí k Rocroi již třináctého května, o dva dny později se k nim připojí celá armáda, s výjimkou šesti tisíc mužů, kteří pod

velením barona de Beck pochodují z Lucemburska a mají se připojit později.

Španělskému veliteli se jeví obležené město jako slabě hájené, proto nenechá vybudovat sítě slotů, ale nechá hloubit jen zákopy přibližovací. Ty mají spolu s děly, které se objevují na scéně patnáctého května, na dobytí Rocroi stačit.

Ve španělské armádě jsou vojáci, kteří prošli mnoha bojišti, vojsko je složeno z mnoha národností, Španělů, Italů, Valonů, Alsasanů či Lotrinčanů. Soldateska je posbírána ze zemí německých, rakouských, českých, ale součástí jsou i obávají chorvatští jezdci.

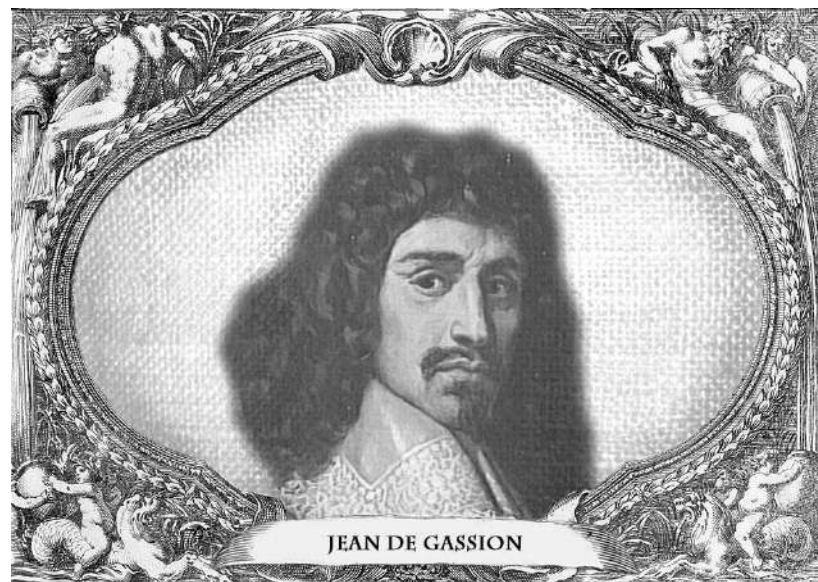
Vévoda d'Enghien první zprávy o pohybech na hranici obdržel již desátého května. Se svou armádou se hne na východ, k městu Saint-Quentin. Současně k sobě povolá i část Armée de Champagne s baronem de Luc, hrabětem d'Espenan.

Čtrnáctého května postoupí ještě dál, k opatství Saint-Quentinu. Téhož dne obdrží mladý princ dvě významné zprávy. První ho informuje o obležení Rocroi, druhou přináší spěšný kurýr vyslaný jeho otcem. V ní mu oznamuje smrt krále a povolává ho do Paříže, kde se čeká boj o vliv, moc, úřady.

Ke cti mladého vojevůdce je nutné poznamenat, že neváhá ani minutu, co má vyšší prioritu. Kardinálovi Mazarinovi, který teď de facto řídí francouzskou diplomacii, pošle list, ve kterém oznamuje svůj úmysl vyrazit na nepřítele. Což učiní hned napozítří.

Vpřed pošle patnáct set jezdců pod vedením velitele části jezdeckva, pětatřicetiletého Jeana de Gassion. Jeho úkolem bude podniknout průzkum, přivést co nejvíce zpráv a dostat do obleženého města sto padesát mužů pro posílení slabé posádky.

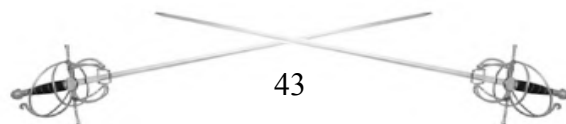
Střet k sobě se přibližujících vojenských kolosů se jeví nevyhnutelným a může výrazně ovlivnit další politickou situaci přímo ve Francii. V případě porážky mladého prince z rodu Condé se pro vetřelce otevírá cesta na Paříž, francouzský královský dvůr bude postaven před nutnost zahájit přípravy na její obranu či urychleně povolát a vyzbrojit další armádu, která

by nepřítele zastavila. Což v této vnitropolitické situaci ve Francii může mít nedozírné následky, nedá se vyloučit ani snaha některých skupin velmožů kolaborovat s nepřítelem výměnou za získání vlivu nad správou Francie.

Tlak těchto okolností na mladého vojevůdce je značný a rozhodně ho neponechává v klidu. Jak se vojska přibližují, napětí a nervozita vzrůstá na každém kroku. Průzkumné skupiny operují na obou stranách a shromažďují informace o nepříteli, v jejich štábech probíhají horečné diskuse o taktických variantách připravované bitvy.

Hrabě de Godille, se statusem králova posla a vyslance, si plnými doušky vychutnává atmosféru armády. Ač nemá žádnou oficiální funkci, snad kromě pozorovatele, cítí se součástí obrovského vojenského tělesa, jeho velikost si začne uvědomovat až během svého pobytu v něm. Jelikož ho vévoda brává na obhlídky a většina ho tak spatří v doprovodu svého nejvyššího velitele, nemá problém se volně pohybovat po táboře a pozorovat poněkud specifické zákonitostmi přesunů i budování letění, ale také struktury severovýchodní francouzské armády.

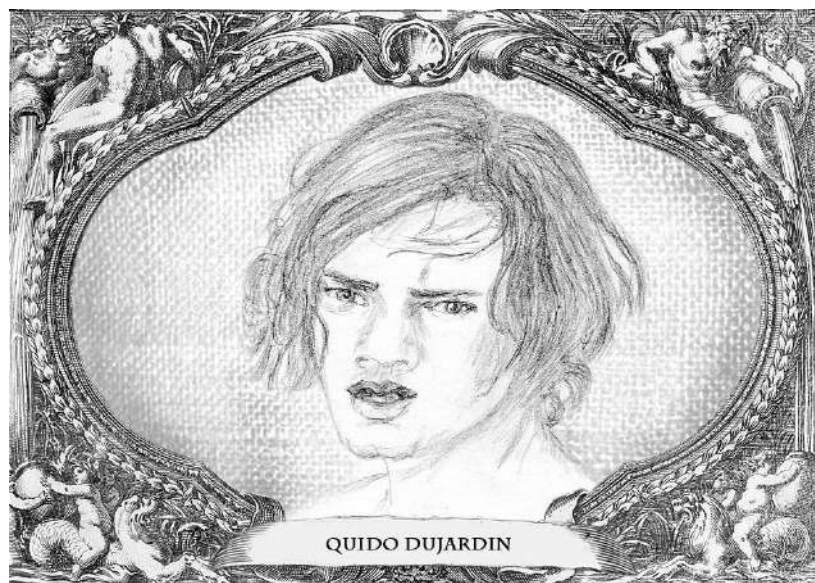
Armand se proměňuje se svým osobním sluhou Quidem Dujardinem, který ho, vyšňořený a s dlouhou dýkou za pasem, doprovází téměř všude. Hoch přitom působí více jako velmi vyspělý a pohledný pátý než obyčejný sluha. Další dvojice mužů ze šlechticova doprovodu je připravena rovněž poslouchat, stará se však výhradně o koně a výzbroj hraběte, jak Lucas Lormian tak Matyas Rosen se rychle spřátelili s dalšími sloužitci, ale i

vojáky, a určitě se nenudí. Byť nesmějí zapomínat na kázeň, čím se blíží střet s nepřítelem, tím více musí být vojsko připravené.

Mnozí rutiněři nedávají nijak najevo obavy z nejbližších dní, smrt, jejich možná smrt, se za roky služby, a účasti v mnohých potyčkách i skutečných bitvách, stává nedílnou a všudypřítomnou součástí jejich života. Naopak nováčci, pro které bude bitva křtem, pocítují nepříjemné pocity kolem žaludku, modlí se, aby křest ohněm nebyl zároveň jejich pohřbem. Pokud se oba mocné vojenské bloky do sebe pustí, nepůjde o žádnou malou půtku, ale skutečně krvavé střetnutí, kdy se ztráty budou počítat ne na desítky, ne na stovky, ale s velkou pravděpodobností na tisíce.

Hrabě de Godille se snaží působit pokud možná nenápadně, na druhou stranu tětce nese, že je pouhým divákem. S vévodou mluví jen občas, je zván ke společným stolům, pokud se takové vůbec uskuteční. Nicméně ho mladý pan d'Enghien trpí ve své blízkosti, aniž by o něho projevoval větší zájem. Toho dne hrabě vyslechne část porady před velitelským stanem, kde se rozhoduje o vyslání jednotky pana de Gassion.

„Monseigneur,“ osloví vojevůdce rychle Armand, nutkání je větší než rozum, který ho nabádá ke zdrženlivosti, „smím vás o něco požádat?“

„Pane hrabě?“ zvedne překvapeně oči Louis, jeho tvář nevěstí rozhodně radost z neočekávaného vyrušení.

„Pane vévodo, mohl bych být součástí vámi vybrané výzvědné skupiny?“ vyřkne své přání pan de Godille a údiv na tváři armádního velitele se ještě zvětší.

„Jak? Pane hrabě, asi vám dobře nerozumím.“

„Chtěl bych požádat, abych se mohl zúčastnit jako člen jedné výzvědné skupiny.“

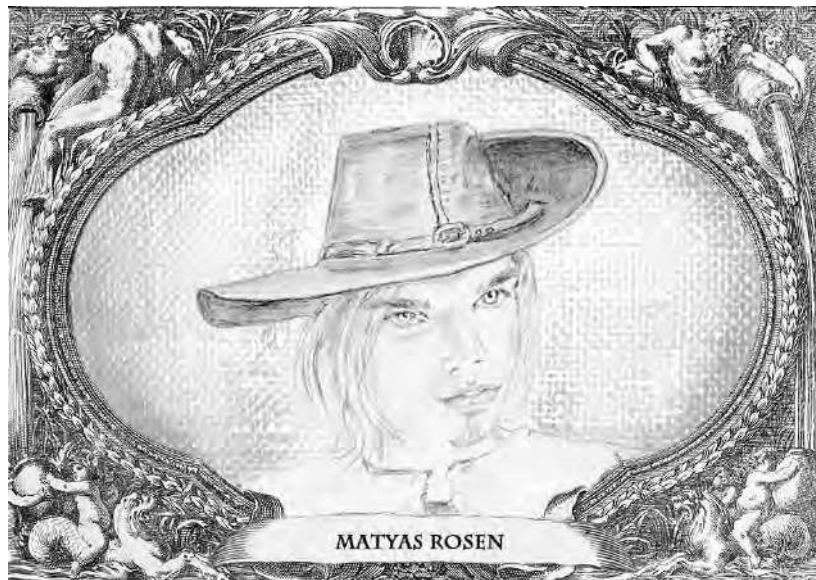
„Pane hrabě,“ podívá se na něho tak soucitným pohledem pan d'Enghien, ať se žadatel zachvěje, „takové úkoly se svěřují vybraným vojákům a jen výjimečně se jich zúčastní vyšší velení. Ovšem vy zde jste ... oba dobře víme, proč zde jste.“

„Pane vévodo,“ řekne s velkou naléhavostí Armand, „jsem šlechtic a jsem voják. Vášim si vaší velkorysosti a šlechetnosti, díky které mohu pobývat ve vaší blízkosti a pozorovat postup vaší skvělé armády. Ale velmi rád bych se zapojil i do některých vojenských operací.“

„Pane hrabě, takové výzvědné hlídky mohou být velmi nebezpečné!“

„Pane vévodo, jsem už z toho nicnedělání doslova zničený,“ rozhodne se k naprosté upřímnosti bojechtivý šlechtic, „Velmi vás prosím o velkou laskavost. Jsem připraven plně respektovat pokyny velitele vámi vyslané hlídky.“

„Co když narazíte na nepřítele a zajmou vás nebo dokonce zabijí? Jak se bude tvářit váš ochránce kardinál Mazanin?“ řekne pan d'Enghiena, „A co řeknu svému bratránku markýzi de Almare?“ dodá.

„Monseigneur,“ zvedne drze hlavu Armand, dokonce s ní i vzdorovitě pohodí, „nemíním se nechat ani zajmout ani zabít. Ale i kdyby k něčemu takovému došlo, plná zodpovědnost je na mé osobě.“

„Pane hrabě, vaše žádost se mi vůbec nelíbí,“ neskrývá rozmrzelost vojevůdce.

„Přesto vás o souhlas žádám znovu!“

„Pane hrabě, vy jste neodbytný,“ zavrtí hlavou princ, už má mladého řadatele plné zuby, přesto si nechce udělat nepřítele z někoho, kdo by mohl později o něm podávat nepříznivé reference, zvláště když zemřel král a bude se rozhodovat o budoucnosti země i jeho, „Ať je po vašem. Máte mé svolení, můžete oslovit pana de Gassion, znáte ho. Ať vás zařadí do své jednotky dle svého uvážení,“ dodá, ale z hlasu spíše vyznívá, když vás zabijou, alespoň od vás budu mít pokoj.

„Děkuji, monseigneur,“ rozzáří se oči pana de Godille, v tuto chvíli mu je jedno, že pravděpodobně proti sobě právě popudil mladého vojevůdce, vidí dopředu jen pár hodin, kdy mu bude umožněno projít dobrodružstvím.

Neváhá a okamžitě vyhledá pana de Gassion, který nejprve válčil ještě jako hugenotský rebel pod vedením vévody Henriho de Rohan, pak sloužil jako řadatel ve švédské armádě krále Gustava Adolfa, posledních sedm let poskytuje své služby rodné Francii. Je nevelké, robustní postavy s tmavší pletí, ale velmi šikovný, schopný, výborný prototyp lehkého jezdce.

„Pane hrabě, jako co vás za mnou princ posílá?“ tváří se poněkud překvapeně.

„Pane, jsem zvyklý mluvit na rovinu. Pořádal jsem pana vévodu, aby mi umožnil účastnit se vašeho úkolu. Chci být už itečný, budu plně respektovat vaše rozkazy. Podle pana vévody mě máte zařadit kam uznáte za vhodné.“

„Dobrá, pane hrabě,“ mávne rukou zkušenější voják, „Budete sám nebo máte nějaký doprovod?“

„Vezmu s sebou jen své páte, když dovolíte. Je dobrý jezdec a nebude přitěžít.“

„Ať je po vašem, pane hrabě, Běte se však rychle připravit, náš úkol nesnese odkladu, máte hodinu, ne více,“ přikývne Jean, „Budete v mé blízkosti, uvidíme, co nás čeká. Něčím vás pověřím, později, ať jak se všechno vyvrbí,“ dodá, má úctu nejen k princovi, ale i urozensci z dobrého rodu.

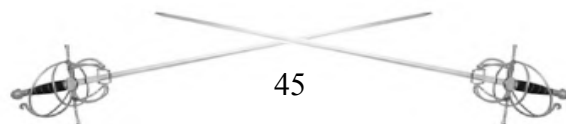
Armand okamžitě spěchá ke svému sluhovi, ve stručnosti mu řekne, do čeho je právě oba uvrtal. Ale hoch neprojevuje žádnou obavu, naopak, jeho tvář se rozzáří. I on se těší na případné dobrodružství.

„Mám zavolat Matyase a Lucase?“ zeptá se.

„Není třeba, nepotřebujeme žádný doprovod,“ zavrtěl hlavou šlechtic, „Budeš se mě držet a uděláš, co se ti řekne. Rychle zkontroluj naše koně, pistole v brašnách.“

„Ale co výstroj, pane hrabě? Vždyť nemáme ani helmice!“

„Quido, nemáme moc času. Rychle seřaď Lucase a Matyase a zkuste nám něco sehnat. Taková helmice mi už zachránila nejménou život. Bez těchto brnění se obejdu, maximálně kyrys na přední část

těla ... Máme necelou hodinu, tak se předved'te. Můžete pouít i moje peníze, kdyby bylo třeba," hodí Armand váček s mincemi do rukou sluhy.

Dujardin během chvilky zařídí osedlání koně pro hraběte i sebe, trochu překvapený Lormain a Matyas nabízejí své služby, ale jsou odmítnuti. Jejich pán se spokojí s jejich dohledem nad ustrojením koně a výzbrojí. Zkušení vojenští harcovníci, nyní ve službách hraběte, se na sebe nechápavě podívají. Co zase vymyslel jejich pán za kousek? Asi se nudí, ovšem výzvědná hlídka se lehce může dostat do nebezpečí, nepřítel nepochybně činí podobná opatření. Proč si místo některého z nich bere patnáctiletého kluka bez nejmenších zkušeností?

Jednotka pana de Gassion se řítí krajinou, nebere ohledy na svá zvířata ani na sebe. Velitel cestou vymýšlí plán, jak co nejlépe realizovat rozkaz mladého vojevůdce. Sám dobře ví, jak důležité je mít dobré informace, jak důležité je stanovit na základě nich správnou taktiku.

Před Rocroi se jeho jednotka rozdělí dle přesných instrukcí, je třeba jednak prozkoumat okolí, ale také dopravit posily do města. K čemuž je vyčleněna konkrétní skupina.

Pan de Godille dostane přesné místo, které má s dalšími muži propátrat. Pan de Gassion nemůže jinak, než ho učinit velitelem konkrétní hlídky, nicméně k ruce mu dá rotmistra Claude Villerse, ostříleného třicetiletého šoldnéř vyšší postavy, sice vzorně upraveného, ale poněkud páchnoucí a zarostlého. Ale jeho pohled i mluva dává tušit jeho rozhodnost při důležitých okamžicích.

„Můžeme vyrazit, Vaše Excellence?“ zeptá se ten rázně, nicméně s dostatečnou úctou a pohlédne tázavě na Armanda.

„Ano, pane rotmistře,“ usměje se pan de Godille.

„Jak si přejete, pane hrabě,“ ukloní se poddůstojník.

Postupují podle instrukcí, před nimi se rozkládá les a dle předpokladů snad i močál. Úkolem je propátrat cestu tímto lesem a případně se pokusit shlédnout zajištění obrany nepřátelské armády.

„Pane hrabě,“ zeptá se po chvílce rotmistr, „máte již plán?“

„Plán?“ pozvedne obočí oslovený.

„Vaše Excellence, mohu něco navrhnout?“

„Pochopitelně.“

„Navrhuji na kraji lesa sesednout s koní a pokračovat dál pěšky.“

„Máte pravdu, pokud se nám podaří nepozorovaně projít lesem, můžeme zahlédnout rozestavení a opevnění nepřátelského vojska,“ uvažuje nahlas hrabě.

„Pravděpodobně. Ale naším cílem je spíše zjistit, zda se nepřítel nějakými jednotkami neusadil i v lese podél močálu. Budeme muset být hodně opatrní, abysme na ně nenarazili,“ odvětlí Villers.

„Souhlasím. Uděláme, jak navrhuje.“

Postupují přesně podle dohody. Ještě chvíli mohou jet na koních, ale již se vůně lesa mísí s typickým zápachem, který vycházel z rozmáčeného povrchu močálu. Zem nasáklá vodou představuje i nebezpečí, nikomu se nechce zapadnout do nečekané pasti, která se může skrývat pod nestabilním povrchem. Navíc jsou všude kolem velmi hustá křoviska, která ještě více komplikující jejich postup.

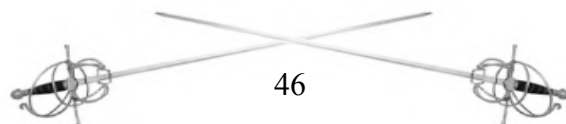
Hrabě de Godille předá svého koně Quidovi a kráčí vedle rotmistra, ten učiní to samé a jeho zvíře vede jeden z vojáků. Ale koně začínají být neklidní, daleko více než lidé vnímají přítomnost zrádného močálu. Jejich vzpínání a řetání začíná být nepříjemné i nebezpečné. Navíc s nimi dál už by byli příliš nápadní.

„Vaše Excellence, navrhuji ponechat koně tady s jedním z mých mužů a vaším podkoním,“ navrhuje Villers.

Dujardin, jež ho uslyší, se zároveň nadme pýchou při neoprávněném titulu jež obdržel, zároveň však zasmuší při představě hlídání koní.

„Dobrý nápad,“ souhlasí Armand.

„Pane hrabě, voják pana rotmistra koně ohlídá, já jsem u nich zbytečný,“ šadoní Quido a dělá na svého pána smutné oči. Po chvílce dosáhne svého a dostane svolení postupovat vpřed. Pan de Godille

vyjme ze sedlových brašen pistole, jednu si zastrčí za pás, druhou třímá v ruce. Cítí se sice bezpečněji, ale velké zbraně mu zároveň ztěžují pochod. Jednu pistoli má k dispozici i rotmistr a jeden z vojáků vleče i mušketu. Další je ozbrojen pouhým mečem. Osobní sluha Armanda si vezme také jednu pistoli, se kterou moc zacházet neumí, daleko více mu sluší štíhlá dýka v pouzdře u pasu.

Postupují opatrně dále. Vpravo od nich se nachází močál, vlevo se zvedá mírná stráň, jako by šli podél neviditelného potoka, stále však po stabilním podloží. Čím pronikají hlouběji, tím našlapují obezřetněji a ještě bedlivě sledují okolí. Pokud by se někde utábořil nepřítel, stačí i menší jednotka, lehce by mohli padnout do pasti. Ticho však nenasvědčuje přítomnosti protivníka, což je však v jejich pozornosti nijak neukolébává.

Blíží se k záhybu, opatrně se rozhlíží, ale vzduch je čistý. Vlevo zarostlá mírná stráň, vpravo pak půda nasáklá vodou s bujným porostem. Asi dvacet metrů úzkého prostoru, pak další záhyb. Učiní však jen pár kroků a zkoprní. V tu chvíli z druhé strany vyjde jiná skupinka. Dá se říci, že dva houfy vojáků urazí nanejvýš dva až pět kroků a z pouhých deseti, patnácti metrů na sebe zírají.

Na jedné straně hrabě, vedle něho rotmistr, za nimi Quido a dva vojáci. Proti nim šest osob, pravděpodobně proniknuvších do lesa se stejným zámyslem. V takových chvílích rozhodují sekundy a duchapřítomnost, která může jedné ze stran poskytnout určitou výhodu.

Vojáci na sebe hledí, rozmýšlejí se, co udělat. Pár kroků je dělí od záhybu, kterým mohou uniknout z dosahu nepřítele, ale jiných pár kroků je dělí od sebe. Mohou získat kořist a případně zajatce. Pan de Godille zaslechne pár slov, možná projev údivu, možná domluvu, jazyku však nerozumí. Jako první koná. Vůbec se nedívá okolo, jak reagují jeho muži, jedná naprosto podvědomě. Z deseti metrů namíří pistoli na skupinu nepřátel a stiskne spoušť. Výstřel se smísí s bolestným výkřikem, po kterém se hroutí jeden z cizích vojáků. Ti se zdají zaskočení rychlostí útoku, snad vteřinu zaváhají, ale to již mohou pozorovat řítící se postavu na jejich skupinu.

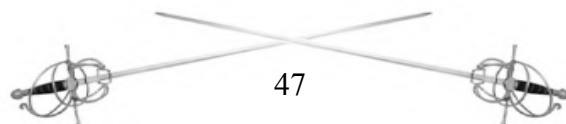
Hrabě odhazuje prázdnou pistoli a za běhu tasí meč, dva tři další kroky, vidí, jak jeden z mužů pozvedá svou zbraň a levačkou na něj vypálí. Z pěti metrů ani svou slabší rukou nemíjí, další bolestný výkřik, příliš blízko byl nepřítel Armandovi, je dobrý střelec, tuto činnost pravidelně trénuje a má tedy s použitím zbraně i za takové situace potřebný cvik.

V dalších pěti vteřinách se rozezná několik výstřelů a hrabě cítí, jak rozpálený projektil hvízdne okolo jeho hlavy, teplo nejde nepostřehnout, snad centimetry ho dělí od smrti. Ozývá se křik, bojový i bolestný. Šlechtic napadá prvního z mužů mečem, ten se brání mušketou, ani si Armand neuvědomuje, zda z ní již protivník vystřelil či nikoli. Náhle cítí, jak mu někdo do jeho prázdné levačky cpe pistoli. Quido, jistě je to on. Jeho pán buší mečem do svého soka, střetávají se i jeho kolegové, stržení jeho příkladem. Agresivitou útoku evidentně zaskočili nepřítele a ten se ocitá v defenzivě.

Hrabě hmátne po pistoli, ale na chvíli tím slevuje ze svého útoku. Jeho nepřítel chce poskytnuté šance využít a obrátit zbraň proti hrudi hraběte, asi nestačil vystřelit a rád by své výhody využil. Hrabě vycítí nebezpečí, vidí blížící se doutnák ke svému cíli, není si jist, zda stihne srazit hlaveň, pokud ano, bude to o vous. Jeho protivník však náhle bolestivě zkříví tvář a těžká a neforemná mušketa mu poklesne, do jeho pravého boku se zarývá dýka, vržená Quidem. Nestačí ani vykřiknout bolestí, protože následuje rychlý švih mečem hraběte a napůl odřátá hlava se nepřírozeně zvrátí dozadu, z ošklivé rány stříká krev na všechny strany.

Ať teď má Armand čas obhlédnout bojiště. Rotmistr a starší z vojáků dorážejí na dva nepřátele, kteří se brání, třetí leží u jejich nohou v tratisti krve, do prsou ho střelil právě Villers. Quido se krčí za svým pánem, pistoli mu předal a dýku vrhl na nepřítele, je zcela bezbranný. Kousek od něho se válí s bolestnými výkřiky mladší z rotmistrových vojáků, projektil mu roztrhl jeho kabátec v oblasti žaludku.

Hrabě rázně mění poměr sil na bojišti. Rotmistr šermuje mečem se svým protivníkem, jeho kolega se bije stejnými zbraněmi s druhým nepřítelem. Ovšem hrabě má v ruce ještě nabitou zbraň a dává všem najevo ochotu ji použít. Z několika metrů nemůže minout, zvláště když protivník nemá příliš prostoru k úhybným manévřům, neb je zaměstnán odrážením ran nepřítele.

Pan de Godille váhá, koho z dvojice nepřátel má zastřelit, pak budou tři na jednoho a dotýčnému nezbude, než se vzdát nebo hrdinně a nesmyslně padnout. Pozvedá svoji ruku s pistolí. Muž šermující s rotmistrem pochopí, co míní protivník udělat, cosi křikne cizím jazykem, pak ustupuje dozadu a sklání meč. Také jeho druh se přestává bít, je sražen na zem a zalehnout svým sokem. Meč posledního nepřítele padá na zem, stojí teď neozbrojený a očekává svůj osud. Nepředpokládá však smrt, dal najevo ochotu nechat se zajmout a jistě bude mít tvůrce pro nepřítele větší cenu. Villers mu naznačuje, aby se posadil na zem, což on činí. Vzápětí vedle něho spočine i jeho druh, kterého k němu dost nešetně postrčí jeho přemožitel.

Je po bitce. Armand stále míří na oba zajatce, Quido se zmocní zpátky své dýky a obezřetně se rozhlíží po ležících či svíjejících se tělech. Co kdyby měl někdo u sebe střelnou zbraň a odhodlal se vzít s sebou do pekla někoho z čerstvých vítězů. Rotmistr naopak několika kroky vyráží vpřed směrem, odkud přišli nepřátelé, pokud tvořili jen předvoj větší skupiny, v následných minutách by se situace mohla obrátit, oni by byli donuceni se vzdát nebo by byli pobiti. Snad dvě minuty trvá nejistota, než se rotmistr vrací zpět.

„Excelence,“ volá přerývaným hlasem, „vypadá to dobře, asi šlo taky jen o malou skupinu. Nikoho jsem v okolí neviděl.“

„Výborně, pane rotmistře,“ odpovídá spokojeně hrabě, nasává nosem pach střelného prachu i prolité krve, očividně v euforii nad prožitým duelem a dosaženým vítězstvím.

Villers sbírá svoji pistoli a nabíjí ji, to samé již činí i Quido se zbraní svého pána. Následně prochází rotmistr s hrabětem bojiště a ohledávají zhroutená těla.

„Vaše Excelence,“ činí Villers uctivou poklonu, „moc dobré rány, opravdu,“ dodává a nohou otáčí jedno z těl nepřátel. Hledí do bezduché tváře asi dvacetiletého muže, poněkud snědšího, ve středu jeho hrudi mokvá střelná rána.

I druhá kulka hraběte zasáhla nepřítele do prsou, více doprava, ne přímo do srdce. Je mu očividně přes třicet, kdysi asi pěkná tvář je zarostlá a strhaná bolestí, ještě žije a chroptí, z úst mu jdou krvavé chuchvalce, plíce má zalité vlastní krví. Třetí nepřítel zkosení hrabětem, mladík něco málo přes dvacet, jen lehce trhá nohama, vlastně už jeho pohyb ustává, z přetáté krční tepny vystřikala většina jeho krve do okolí. Čtvrtý příslušník španělsko císařského vojska rovněž dodělává, rotmistr ho zasáhl do srdce a ukončil jeho život. Podle zevnějšku jde o poněkud zavalitějšího starého harcovníka. Bohužel ani mladý francouzský voják nemá šanci. Stále ještě žije, kulka mu však roztrhala žaludek a on se svíjí v hrozných bolestech.

„Pane rotmistře, skončete to,“ prosí trpící mladík, zbrocený vlastní krví.

„Váť ně to chceš?“ zaváhá na chvíli jeho velitel.

„Víte, že stejně umřu,“ sténá zraněný, což je jasná pravda známá všem okolo. Nemá naději, ani kdyby ho dopravili v krátké době k ranhojičům, což ale tét nehrozí.

„Sbohem, Viktor,“ říká Villers a vytahuje dýku.

„Sbohem, pane rotmistře,“ stačí ještě přerývaně odpovědět mládenec, než mu čepel zbraně pronikne srdcem a ukončí jeho agónii.

Villers vztekle vstává, poskytl svému muži poslední službu, ale raději by si ji odpustil. Dává svému druhému podřízenému pistoli a posílá ho hlídat do směru, odkud přišli nepřátelé. Což překvapí hraběte, očekával rychlý odchod vítězů i se zajatci.

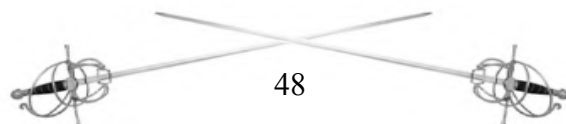
„Vy se hodláte zdržet?“ ptá se překvapeně.

„Přeci tady nenecháme kořist, Vaše Excelence,“ vrtí hlavou voják.

„Mohli by nás zaskočit jejich přátelé,“ nesouhlasí Armand.

„Vaše Excelence, ti muži zde mají zbraně, v šatech mají nějaké cennosti a také jejich oblek má svou hodnotu. Vy nemáte zájem o věci mužů, které jste zabil?“

„Nikoli, nic nepotřebuji, rozdělte se o to s kamarády,“ mávne rukou pan de Godille, pak se však zamyslí, „Ale všechno, co má muž s proseknutým hrdlem, patří mému Quidovi. On ho probodl dýkou, já ho jen dorazil.“

„Jak si přejete, pane hrabě,“ bere na vědomí rozhodnutí rotmistr.

„Ale dělejte rychle. Vlastně bude dobře, když je zbavíte oděvu a někam odklidíte,“ uvať uje nahlas Armand, „Pokud sem přijdou další jejich, nemusí poznat, co se tady stalo.“

„Jak rozkazujete, pane hrabě,“ přikývne Villers a odchází za Dujardinem. Krátce spolu hovoří, pak se dávají do práce. Sluha šlechtice začíná snášet na hromadu ukořistěné zbraně, pak se sklání nad mrtvým, jehož majetek je z rozhodnutí hraběte jeho kořistí a začíná ho vysvlékat. Oděv již pokojně ležící oběti je ještě mokrý od její krve, ale na to chlapec nedbá. Bude se moci v táboře pochlubit kořistí, vť dyť má jeho pán vlastně pravdu, jeho dýka ho zasáhla první, vť ně zranila a výrazně usnadnila hraběti jeho usmrcení.

Villers s pistolí v ruce naznačuje zajatcům, aby povstali, posunky ukazuje na počínání Dujardina. Zdá se, ťe jeho rozkaz zcela chápou, neboť přistupují k tělům mrtvých druhů a začínají je zbavovat oděvu. Ten hází na hromadu. Když přistoupí k mrtvole francouzského mladíka, projeví de Godille nesouhlas.

„Ale to je náš voják,“ řekne.

„Vaše Excellence, k čemu mu už budou jeho věci,“ nechápe protesty šlechtice rotmistr, „S jeho tělem se vláčet nemůžeme a pokud mu necháme jeho věci, buď tady shnijou nebo je z něj stejně stáhnou mrchoť routi, kterejch se vť dycky dost motá kolem bojišť.“

„Jak myslíte,“ pokrčí rameny Armand a už jen pozoruje místo předchozího střetu. Na hromadě ležící zbraně mrtvých, nyní u nich s pistolí v ruce hlídá Quido, aby zajatce nenapadlo se nějaké zmocnit, o kus dál se vytvořila halda zkrvaveného oblečení, které balí do kabátců poražených, ale přetřívší nepřátelů. Na vlhké a zkrvavené trávě ležící pět zcela nahých mrtvol, obrali je o vše.

V tuto chvíli naznačuje Villers zajatcům, aby se chopili prvního těla, činí tak s mladíkem s proseknutým krkem, jeho bezduchá hlava je nepřirozeně zvrácená. Kráčeji s mrtvolou směrem k močálu, pod dohledem nabitých zbraní rotmistra a hází mrtvolu do hustého porostu. Ozývá se plesknutím, jak se kůž těla propadlého větvičkami dotkla vodou nasáklé země. Havrani podobnou cestu vykonají

ještě čtyřikrát, těla jsou nyní ukryta před zraky náhodných okoloidoucích, jistě však neujdou zvěři, která se dostatečně nasytí na jejich mase. Pokud je dříve nepohltní močál.

Villers přivolává svého vojáka, požádá hraběte o dohled nad zajatci, kteří jsou obtěžkáni svršky padlých a sám pomáhá svému muži nést zbraně. Quido vleče mušketu a šaty svého nepřítele, jeho dýku se zdobenou rukojetí si zastrčí za opasek. Vracejí se zpátky ke svým koním, chvátají, nikomu se nechce padnout na další skupinu nepřátel. Mají vítězství, mají zajatce, mají kořist, bylo by hloupé o vše přijít.

Hrabě de Godille si ať cestou zpět uvědomí, jaké měl zase štěstí. Hvizd kulky kolem uší nešlo přeslechnout a stačilo, aby jeden z nepřátel zachoval chladnou hlavu a mohl teď ležet nahý někde v močále. I když to asi ne, jeho tělo by si nedovolil Villers nepřinést zpět. Pokud by tedy zvítězil, úspěch mohli klidně slavit jejich nepřátelé.

Svůj úkol však naplnili vrchovatě. Prozkoumali okolí močálu a ještě se zmocnili dvou zajatců, které půjde vyslechnout. Ovšem ať později, nyní je třeba přijít na domluvené místo, kde se setkají s panem de Gassion.

Výprava pana de Gassion vychází skvěle, nejen výzvědy, ale stovka vojáků vybavená mušketou s křesadlovým zámekem a čtyřiaadvacet urozených pánů pronikne do města s nákladem kulí a prachu, přičemž stačí ještě pustit řílou italskému regimentu, v jehož směru výpad provedou. O čemž se však pan de Godille dozvídá ať cestou.

Pan de Gassion je zpraven rotmistrem o počínání Armanda, ten pouze předá zajatce a informaci, další nechává na Villersovi. Ovšem ten se zachová slušně, popíše odvahu a chladnokrevnost Armanda. Což si zase Jean nenechá pro sebe a předá následně mladému vévodovi d'Enghien.

Po návratu k vojsku prince, po cestě velmi strastiplné a náročné, podává pan de Gassion hlášení přímo vojevůdci, zatím hrabě se svým sluhou zamíří za svými dvěma služebnými. Mají vytvořený takový malý kutloch, jsou teď asi dvacet kilometrů od velmi silného nepřítele.

Lucas a Matyas, kterým Quido vypráví prožitá dobrodružství, pochválí chlapce za jeho statečnost, ale jejich pohledy dávají najevo, co si myslí o počínání hraběte. Už o něm něco slyšeli, stále si koleduje o průšvih, vrhá se po hlavě do nebezpečných situací. Moťná však právě jeho bezprostřední, chladnokrevné, téměř ať šílené jednání, mu dává v půtkách klíčovou výhodu.

Později je Armand pozván do stanu vévody d'Enghien. Vojevůdce stojí za stolem, několik přítomných důstojníků pošle na chvíli pryč. Pohled, který vrhne vévoda na přichozího šlechtice, není tak odtatitý jako při posledním setkání.

„Pane hrabě,“ osloví princ Armanda, „blahopřeji vám k vašemu počínání. Bohužel však mám pro vás důležitou zprávu,“ praví vévoda tichým hlasem, „Už před vaší výpravou k Rocroi dorazil posel z Paříže. Král je mrtvý.“

„Král zemřel?“ zbledne lehce pan de Godille.

„Ano. Máme nového krále, taky Ludvíka. Malým problémem je jeho pět let,“ dodá s ironickým úsměvem velmož, na chvíli se odmlčí a pak pokračuje, „Můj otec byl jmenován do Královské rady, jak jste asi slyšel. Ovšem kdo ví, co se všechno může v Paříži udát. Další posel ale přivezl ještě jeden vzkaz, který se týká vás. Máte se vrátit do Paříže, nepříjemnosti kolem vašeho souboje se šarlivým manželem asi pominuly.“

„Mám se vrátit? Hned?“ zatváří se nesmírně nešťastně Armand.

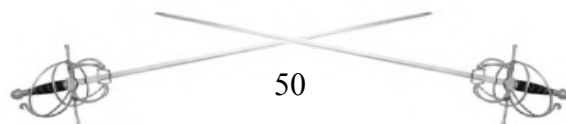
„Hned? Asi. Pane hrabě, vaše vyhnanství skončilo, měl byste se radovat.“

„Monseigneur,“ nasadí pan de Godille výraz nejubožejšího tvora ze všech ubohých božích stvoření, „teď, v předvečer velké bitvy?“

„Chcete snad neuposlechnout rozkaz?“

„Pane vévodo, já se přece vrátím. Ovšem co se stane, když napřed zkrčím svůj meč s nepřítelem?“

„Pane hrabě, vaše nedávná šílenost, zdá se, vás navnadila,“ řekne pan d'Enghien a když uvidí nesouhlasný výraz ve tváři šlechtice, dodá, „Nemračte se, pane hrabě. Vrhout se sám na šest po zuby ozbrojených nepřátel! Jak mi sdělili. Ale líbíte se mi, jste skutečně voják.“

„Monseigneur,“ ukloní se pan de Godille, potěšený posledními slovy mladého vojevůdce, „mám další prosbu.“

„Další prosbu? Chcete snad vyrazit sám na střed postavení nepřítele?“

„Sám těžko, pokud bude útok veden ve vaší společnosti, bez okolků.“

„Dobrá odpověď,“ zasměje se vévoda.

„Rád bych se zúčastnil bitvy, monseigneur. Chci být u vašeho vítězství nad nepřítelem. Monseigneur, pokud mi dáte možnost být součástí vaší družiny, učiníte mě nejšťastnějším mužem na světě.“

„Chcete svůj odjezd do Paříže odložit?“

„Monseigneur, vřady i vy zůstáváte! Přitom by vás vaše rodina jistě také ráda v těchto dnech viděla v Paříži. Monseigneur, dovolte mi zůstat s vámi. Rád bych se zúčastnil bitvy. Přijmu jakoukoli roli, kterou mi přidělíte,“ řádí Armand s obrovským zaujetím, nemůže být pochyb o upřímnosti jeho prosby, „Monseigneur, rozprášíme tu sebranku a pak se vrátíme do Paříže, každý za svými povinnostmi,“ dodá.

„Máte pravdu, pane hrabě, sám chci naši záležitost tady co nejdříve skončit,“ odvěti Louis s podobným zaujetím, „Dobrá, zařadím vás do své družiny a do Paříže se vrátíme, ať nepřítele porazíme. Doneseme ke dvoru zprávu o našem slavném vítězství.“

„O našem vítězství vůbec nepochybuju.“

„Čeká nás pořádně těžká práce, pane hrabě,“ zaplane oheň v očích mladého vévody, „nepřítel je početnější a dobře na nás před Rocroi nachystaný.“

„Tím větší bude naše vítězství.“

„Pane hrabě, jste nepochybně velmi statečný muž, který navíc dobře ovládá své zbraně. Mám rád takové šlechtice. Ale buďte opatrný, ne se příště vrhnete vstříc přesile.“

„Pane vévodo, už jsem se v podobné situaci párkrát ocitl, naštěstí se mi moje rozhodnost vždy vyplatila. Nevím, vůbec v takové chvíli nepřemýšlím, jedním asi podvědomě.“

„Díky svému instinktu pravděpodobně vítězíte, pane hrabě,“ usměje se znovu princ, „Ale pozor, jednou narazíte na stejně chladnokrevného protivníka a můžete být zle. Vášim si vaši odvahy a statečnosti. Rád vás zařadím do své družiny a umožním vám zaútočit po mém boku na našeho nepřítele,“ dodá, pak se zamyslí, „Budete součástí mého štábu i družiny. Umožním vám být i u taktických porad,“ podívá se trochu pátravě, „Můžete pak podat hlášení.“

„Monseigneur, nejsem tady, abych někomu podával hlášení,“ ohradí se poněkud dotčeně Armand.

„Ne, nejste. Ale můžete se při vhodné příležitosti zmínit, nemyslíte, pane hrabě?“

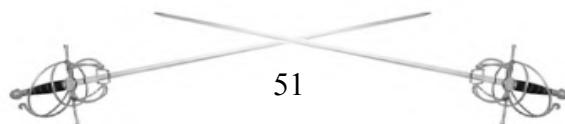
„Velmi rád, monseigneur, vyličím všechno, co si budete přát,“ pochopí Armand

„Pane hrabě, zasloužíte si mé uznání, díky vám máme proti sobě hned o tři nepřátele méně,“ usměje se Louis, pak se zamyslí a již s vátou tváří dodá, „Přesto jich ještě zůstává zatraceně mnoho.“

VSTŘÍCNOST MARKÝZE DE ALMARE

Maurice Tissot se po schůzce s panem Daudetem odebere pěšky k paláci Almare, aby získané poznatky předal jeho majiteli. Je již tma a necítí se dvakrát dobře, ačkoli se pohybuje ve čtvrti honorace. Nervózně se rozhlíží, nerad by se stal obětí byť i náhodného loupežného přepadení. Dýka za pasem by mu asi moc nepomohla, jednak s ní příliš zacházet neumí a proti případné přesile by stejně neměl naději.

Uklidňuje ho jen vědomí pozitivních zpráv, které přináší, žádné náznaky připravovaných spiknutí, osoby, jež lidé Louventa sledují, zachovávají zdrženlivost. Dostal ještě pár konkrétních informací o schůzkách sledovaných princů, při vyslovení jejich jmen se mladíkovi ježily vlasy hrůzou na hlavě. Do jakých tajností se jen zapletl!

Markýz de Almare není přítomen, míst něho posla přijme správce Burdain. Omluví svého pána a doprovodí hosta ke dvířkům připraveného kočáru, který ho odveze do Královského paláce, kde na něj pan markýz bude čekat. Při vyslovení jména cílové stanice se Maurice znovu zhrozí. Vůbec nemá tušení, jak si má počínat. Naštěstí voják doprovázející kočár má přesné instrukce, proto se může jen trpně vést a očekávat věci příští.

V Saint-Grmain-en-Laye zastaví kočár na nádvoří, kam je doprovozen hlídkou a službu konající voják odejde pro kapitána de Guitaut, na kterého se doprovod kočáru odvolával. Velitel královské gardy doprovodí vyplašeného Tissota do útrob paláce a zanechá ho v malé komůrce, osvětlené jen jednou svíčkou. Mladík se nervózně rozhlíží, přísně se tvářící důstojník na něho udělal velký dojem, honosnost paláce ho pak deprimuje. Ačkoli se nachází pouze stranou v suterénu, v nějakém zastrčeném kamrlíku.

„Pane markýzi,“ vyskočí nešťastný posel při příchodu šlechtice.

„Maurici, vše v pořádku?“

„Vše v pořádku, pane markýzi? Já nevím, co má být v pořádku.“

„Maurici, jsi poněkud nesvůj, co se děje?“

„Pane markýzi, Milosti, jsem ze všeho zmatený. Vůbec ničemu nerozumím. Mám strach, abych něco nepokazil. Odvezli mě do Královského paláce, tady se mě ujal nějaký hrozně se tvářící pan důstojník ...“

„Pan de Guitaut tě vystrašil?“ usměje se Pierre, „Vať si, kdo tě sem přivedl, ten muť je kapitán, a ke všemu velitel královny gardy.“

„Panebože! Proto se asi tvářil tak strašně.“

„Je zvyklý poroučet a na své podřízené musí být přísný. Ale je to muť velmi čestný a velmi oddaný královskému domu. Maurici, přestaň se jít strachovat a raději mi řekni vše, co ti sdělil pan Louvent.“

Tissot spustí a snaží se přesně tlumočit celou zprávu. Stále však ze sebe nedokáže setřást nervozitu, svůj strach. Markýz by musel být slepý, aby si jeho rozploštění nevšiml.

„Výborně, Maurici,“ pochválí šlechtic sloučícího, „Tvoje zprávy jsou pozitivní a potěšitelné. Pravděpodobně jít brzy mimořádná situace skončí. Odvádíš moc dobrou práci, zasloužit si velké uznání.“

„Děkuji, pane markýzi,“ pookřeje Tissot, „Snažím se nic nezkat.“

„Vedeš si velmi dobře. Chováš se obezřetně a nenápadně. Maurici, vrať se zpátky do Paříže. Kočár tě odveze až domů, jistě už na tebe čeká tvá manželka.“

„Ano, pane markýzi, jistě už čeká,“ povzdechne si posel, „Má o mě strach, když se toulám po nocích. Jelikož nic neví o mém poslání, je ještě vyplašenější.“

„Ať naše úsilí skončí, Maurici, pošlu jí nějaký vhodný dárek, aby zapomněla na hodiny čekání a obav,“ usměje se pan de Almare.

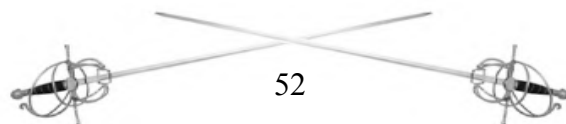
„Pane markýzi, Milosti, tak jsem svoje slova zrovna nemyslel,“ zděsí se novomanžel, „Obdaroval jste nás jít skutečně královsky a nikdy vám nebudu schopen poskytnout tolik služeb, abych si váš dar zasloučil.“

„Maurici, jsi dobrý a slušný mladý muť. Velice si vážím tvých služeb,“ vezme Pierre sluhu kolem ramen a vede ho ke dveřím, „Zítřka se opět zastav v paláci Almare, dozvíš se, jak dál postupovat.“

„Jak si přejete, pane markýzi,“ uklání se Tissot, nesmírně poctěný familiérním přístupem šlechtice, tak urozený, mocný a bohatý muť, a přitom je k němu tak milý a laskavý.

Zatímco se vyslechnutý posel odebere do kočáru a zamíří směrem k Paříži, Pierre kráčí k místnosti, kterou si pro sebe v paláci usurpoval kardinál Mazarin. Ačkoli je prelát zavalen prací a starostmi, on k němu má volný přístup, proto je ihned ohlášen. Jules mu vyjde v ústrety a následně se oba posadí do křesel ke stolku, čímž se vytvoří lepší atmosféra, než kdyby zůstal kardinál za svým provizorním pracovním stolem.

Mladík mu tlumočí zjištění vyzvědačů a výraz ve tváři rádce královny dával tušit spokojenost nad sdělovanými informacemi.

„Výborně, pane markýzi,“ konstatuje spokojeně na závěr referátu svého hosta, „Naše záměry, zdá se, vycházejí.“

„Mezi sledovanými osobami zřejmě zůstává zachována zdrženlivost,“ přikývne pan de Almare, „Jsou však všichni skutečně ochotni přijmout vámi předložené návrhy?“

„Návrhy Jejího Veličenstva,“ opraví ho kardinál s lišáckým úsměvem, „Pravděpodobně jsme dobře odhadli cenu jednotlivých osob a naše nabídky se velmi špatně odmítají. Dokud však nezazní jasný souhlas parlamentu a dokud všichni nové uspořádání veřejně nepřijmou, nemůžeme si být jisti.“

„Parlament, nebude s ním problém?“

„Pracuje se na něm, pane markýzi,“ zatváří se tajemně Mazarin.

„Rozumím, vše musí zůstat v tajnosti.“

„Ano, musí. Vy jste však jako jeden z mála do všeho zasvěcen, není tedy důvod vám něco tajit. Parlament dostane zpátky právo námítky, o které přišel. Nepříliš vysoká cena za jeho kladný postoj ke změně poslední vůle Ludvíka.“

„Věru ne. Princové jsou také uspokojeni?“

„Zdá se. Alespoň pro tuto chvíli.“

„Obáváte se jejich dalších postupů?“

„Pane markýzi,“ podívá se kardinál na svého hosta, „nejsem naivní, abych slavil předčasně. Jsme na dobré cestě získat pro Její Veličenstvo právo neomezené regentky. Jestli uspějeme, učiníme významný krok. Ale jen mezi námi, musíme si přiznat mnohá další úskalí i nového uspořádání.“

„Mezi námi?“ pozvedne obočí mladík.

„Jsme oba služebníci Jejího Veličenstva, vy i já, pane markýzi. Jakmile získá Její Veličenstvo moc, bude záležet na rozhodnutí Jejího Veličenstva, koho ponechá ve svých službách, v úřadech, koho z nich vyřene a koho do nich povolá. Přízeň králů a královen je vrtkává a může se změnit ze dne na den, z hodiny na hodinu. Zvláště, když proti nám budou stát mocní nepřátelé.“

„Máte snad podobné náznaky?“ znejistí Pierre.

„V tuto chvíli ne. Jsem nyní pro Její Veličenstvo tuze potřebný. Ale jak potřebný budu za měsíc, za půl roku? Jací našeptávači se objeví u dvora?“

„S vděčností Jejího Veličenstva příliš nepočítáte.“

„Pane markýzi, pozor na nevhodná slova,“ ztiší hlas kardinál a podvědomě se rozhlédne, „Jen hlupák počítá s něčí vděčností. Buď jste pro někoho potřebný a je pro něho výhodné vás mít ve svých službách, nebo nejste. Přesvědčit o své důležitosti, o své potřebnosti, to je cesta k úspěchu.“

„V přesvědčování jste velmi dobrý, Eminence.“

„Uvidíme, budoucnost ukáže. Napřed musíme dokončit náš první krok. Jsem ať nesvůj, vše jde ať příliš hladce, obával jsem se křiku některých princů, Monsieura. Jsou však asi stále zaraženi, přijímají nabídky a jsou ochotni tolerovat zájmy Jejího Veličenstva.“

„Možná ještě působí vliv krále a kardinála de Richelieu.“

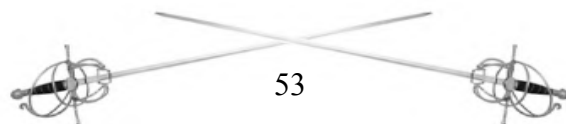
„Možná. Nelze se však spoléhat na jejich loajálnost dlouhodobě. Zatím se zdají umírnění a vstřícní, proto je důležité nyní posílit moc královny, aby se jim mohla později postavit. Cena je vysoká, ale přijatelná,“ konstatuje spokojeně Mazarin.

„Pak nezbyvá než pogratulovat k vašemu diplomatickému úspěchu.“

„Ještě není dobojováno, pane markýzi, ačkoli jsme na dobré cestě. Však i vy jste významně k hladkému průběhu přispěl,“ pochválí svého emisara kardinál, pak však zvatí, „Bohužel se musím dotknout i jedné osobní otázky, pane markýzi. Jak jste se domluvil s vévodou de Vendome ohledně vaší matky?“

„Opravdu nepříjemná otázka, Eminence,“ povzdechne si Pierre.

„Jsem si vědom vašich obav, ale také je mi znám zájem vévody i jeho důvody pro návrat vaší matky do Paříže. Vévoda očekává svoji rehabilitaci v očích dvora a určité výhody pro své syny. Bohužel ale také vstřícný postoj k návratu vaší paní matky.“

„Bohuťel, Vaše Eminence,“ přitaká mladík, „Dostal jsem od něho určité sliby ohledně dohledu nad počínáním mé matky, ale příliš jim nevěřím. Stejně tak se mi nelíbí ani jeho mladší syn, vévoda de Beaufort. Je namyšlený hlupák.“

„Pane markýzi, opatrně s tak příkrými soudy, mluvíte o princí,“ usměje se Mazarin, jeť je ale stejného názoru na zmíněného potomka vévody de Vendome.

„Nevhodné vyjádření, Vaše Eminence,“ kaje se pan de Almare, „Vévoda de Beaufort příliš rozumu nepobral, ovšem tím více je přesvědčen o své výjimečnosti. Tato kombinace bude přinášet v budoucnu problémy. Naopak vévoda de Vendome dle mého chce jít jen uznání a možnost utívat si svého postavení levobočka krále Jindřicha. Mohu se ale mýlit.“

„Skutečné zájmy jednotlivých rodů se projeví později. Jaké je vaše rozhodnutí ohledně vaší matky? Můžeme dále trvat na její internaci, vévoda si asi nedovolí v tuto chvíli postavit proti nám.“

„Vaše Eminence, velice si váťím vašeho postoje. Bohuťel však mám obavy z dalšího jednání rodu de Vendome, pokud jim nevyhovím.“

„Samozřejmě, návrat vaší matky by přispěl k uklidnění.“

„Tím si nejsem jist, jen co dorazí, začne vymýšlet další intriky. Ale vstřícný krok směrem k vévodovi de Vendome by mohl být dobrým příslibem do budoucnosti. Ani já nemám zájem učinit si z jejich rodu úhlavní nepřátele.“

„Váš postoj je velmi rozumný,“ ocení přístup svého chráněnce Mazarin.

„V budoucnu svého postoje asi budu litovat,“ zhodnotí svůj krok poněkud pesimističtěji Pierre.

„Bude záležet na našem úspěchu. Pokud budete pod ochranou Jejího Veličenstva, těťko si dovolí proti vám kdokoli vystoupit.“

„Veřejně asi ne.“

„Chápu vaše obavy, pane markýzi,“ pokývá hlavou kardinál, „O to více si cením vašeho vstřícného přístupu. Mohu navrhnout odvolání internace vaší matky?“

„Ano, Vaše Eminence, učíňte tak.“

„Pokud zjistíte náznaky nepřátelství z její strany, pokusím se osobně intervenovat ve váš prospěch u Jejího Veličenstva,“ vysloví poněkud mlhavý slib prelát, čehoť si je mladík vědom.

„Děkuji za vaši podporu, Eminence. Máte pro mě ještě nějaké další úkoly?“

„Uť jen drobnosti, v souvislosti s přípravou zasedání parlamentu,“ neskrývá spokojenost z dobře odvedené práce Mazarin.

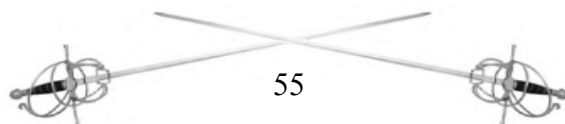

PADESÁTÁ OSMÁ KAPITOLA

PŘED BITVOU

Po návratu pana de Gassion a jeho výzvědné skupiny k vojsku vévody d'Enghien, nastane čas na poradu a stanovení taktiky. Mladý princ umožní hraběti de Godille být součástí jeho štábu a tím pádem mu dá i možnost nahlédnout tak říkajíc do kuchyně. Bůh sud', zda tak činí pro jeho krásné oči, projevenou statečnost, či zda očekává od Armanda pozdější vyprávění o jeho dovednostech. Poslední možnost se ale jeví nejpravděpodobnější. V každém případě mladý, na bitvu nadrtý šlechtic, má možnost být svědkem taktických porad, byť musí stát způsobně v ústraní a jen naslouchat zkušenějším a velícím důstojníkům.

„Nečeká nás lehký úkol, pánové,“ usmívá se vojevůdce, nezdá se však, že by tím skrýval svou nervozitu, spíše se jak malý kluk těší na rozhodující bitvu, která mu má vynést slávu a podobná pověření v budoucnosti. „Co říkáte, pane de Gassion, jak by bylo možné napadnout co nejlépe nepřítele?“

„Dojít se tam dá skrze dlouhé průseky. Výjimku tvoří strana od Sévigny, tam je ale průchod obtížný jen čtvrt francouzské míle. Poté se cesta rozšiřuje a vede na pláň dost širokou, aby se na ní rozvinuly dvě armády. Les, jímž se však musí projít, je mokřinatý a křoviny tak husté, že tudy vojska projdou jen v zástupu a s těžkými kosti.“

Na základě tohoto prohlášení má již mladý vojevůdce jasno. O čemž hodlá za chvíli přesvědčit své další klíčové velitele. Kolem něho mimo jiné postává starý, zkušený, leč poněkud opatrný maršál Francois de L'Hopital, jenž toto jméno přijal ve chvíli, kdy obdržel maršálskou hůl. Dříve se tituloval hrabě de Rosny a ještě předtím pan du Halier. Právě on je králem pověřený zvláštní funkcí, má být mladému, bojovnému, leč ne tak zcela zkušenému vojevůdci mentorem, má krotit jeho mladické nerozváznosti.

Pan d'Enghien si je vědom pokynu, který dostal již krátce po příjezdu k této armádě, aby nic nepodnikal než skrze pana du Halier a stále se řídil pokyny tohoto pána. Ovšem je mu zároveň jasné, co bude tento starý vojenský matador prosazovat, bude se vyhýbat přímému střetu. Tento pokyn ovšem není zase tak nelogický, neboť pokud bude vévodova armáda nepřítele blokovat, případně ho nutit útočit na jejich pozice, je menší riziko, než v případě očekávané krvavé bitvy. Neboť prohra by znamenala otevření cesty na Paříž a způsobila vážné komplikace královskému dvoru.

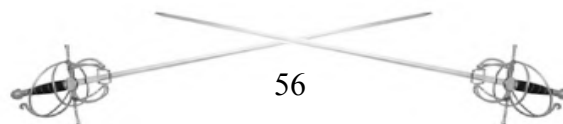
Princ však má ještě jednu povinnost, která svým způsobem částečně zpochybňuje pravomoci tajně udělené maršálu d'Hopital. Je nucen svému velitelskému sboru oznámit smrt krále, učiní tak teprve nyní, ač sám je již o této smutné události dávno informován. Tím pochopitelně vzrůstají emoce přítomných. Vzápětí seznámí velitele se svým záměrem nečekat na konání nepřítele, nýbrž na něho sám zaútočit. Byť disponuje pouze dvaceti třemi tisíci muži, což je zhruba o pět tisíc méně, než má mít dle zvědě nepřítele. Této skutečnosti jsou si pochopitelně jeho podřízení vědomi.

„Při vši účtě, pane vévodo, takový záměr představuje velké těžkosti a rozhodně ho nemohu doporučit,“ ozve se dle očekávání pan de L'Hopital.

Princ se jen potutelně pousměje, dál však trvá na svém a pokračuje i v přesvědčování ostatních. Celkem brzy se na jeho stranu přidává sedmatřicetiletý burgundčan Claude de Létouf, baron de Sirot, který má už mnohé zkušenosti, získané mimo jiné u Mořice Nasavského, Albrechta z Valdštejna i hraběte Gallase, tedy rozhodně sloužil pod význačnými vojevůdci této již pětadvacet let trvající evropské války. Dokonce se traduje, že pan baron si osobně v jedné bitvě vystřelil na švédského krále Gustava Adolfa, ten mu oplatil stejnou mincí, oba však své počínání tehdy přetáhli.

Proti není ani třetí z hlavních velitelů, Henri de Saint-Nectaire neboli pan de Senneterre, známý jako markýz de La Ferté. Za průlom u Heslinu před čtyřmi roky obdržel maršálskou hůl. Ve tváři se muž tento ohnivý velitel jezdeckva chlubit jizvou od kulky z muškety, ránu utřel před osmnácti roky při obléhání Privasu.

Chybět pochopitelně nemůže ani pan de Gassion, který přinesl tak cenné informace o nepříteli a jenž velí jezdeckvu. I on se zdá nakloněný záměrům prince, byť se doposud jasně nevyjádřil či právě proto.

Nastává dohadování, přítomen je také rytíř Laurent de La Baume Leblanc de La Valliere, ve funkci náčelníka štábu, velitel skromného dělostřelectva Henri de Chivré, markýz de La Barre či vrchní kontrolor alias pokladník pan Sebastien de Beaulieu. Zcela stranou, jako trpěný a přehlížený, se krčí hrabě de Godille, nemá právo do diskuse nijak zasahovat a upřímně, rozkohoutění řečníci jeho přítomnost vlastně ani nevnímají.

Nakonec si pochopitelně pan d'Enghien prosadí svou, zvláště když pan de L'Hopital je již ve výrazné menšině a není si jistý, jaké poměry budou panovat po smrti krále. Smysl pro povinnost i jeho odborný názor mu velí nadále protestovat, ale opatrnost mu radí se povolit a modlit se, aby záměr prince nepřivedl armádu ke katastrofě, jít se svými obezřetnými radami snažit zabránit.

„Nu, mordié, co se ale s námi stane, když prohrajeme?“ položí k závěru porady otázku pan de Gassion, je zvyklý mluvit bez okolků.

„S tím si nedělám hlavu,“ ušklíbne se vévoda, „protože v té chvíli už budu mrtev.“

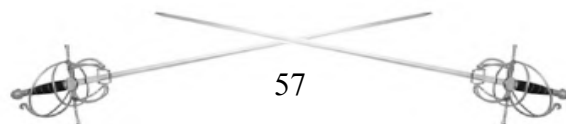
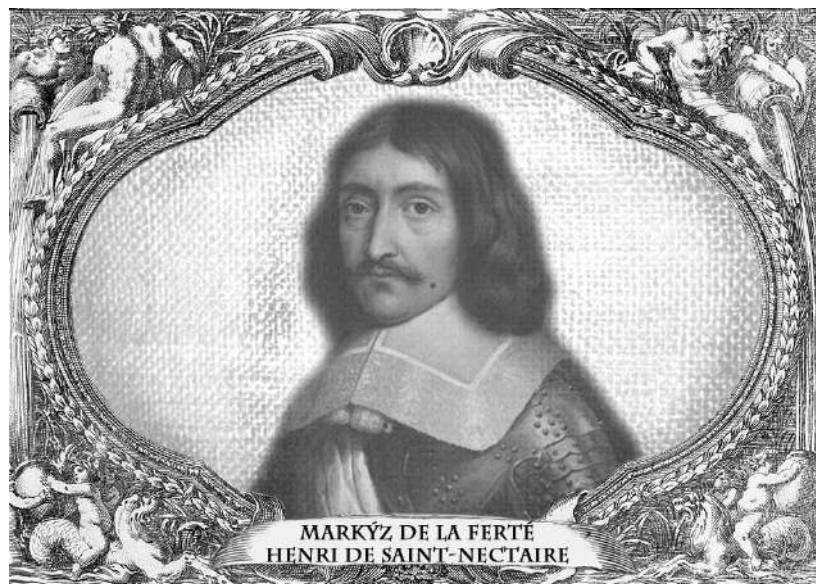
Velmi rázná a vojenská odpověď jen podtrhne předchozí počínání mladého prince. Je rozhodnuto, taktika v bouřlivé diskusi stanovena. Pochopitelně bude záviset na nepříteli, i on jistě bude chtít promluvit do konečné bilance. Neboť stanovit postup a záměry na taktické poradě či mapě a uvést je v reálný život, je o něčem zcela jiném. Nicméně nyní již každý ví, co bude činit zítra, tedy v pondělí osmnáctého května.

Hrabě de Godille se raduje, byť si je vědom, že plán mladého francouzského prince je více netmělý. S vojskem o několik tisíc mužů méně početným se rozhodl napadnout dobře opevněného nepřítele okolo města Rocroi. Ať si ale o jeho záměrech myslí kdokoli cokoli, nelze vévodovi upřít jedno, dokáže svým entusiasmem strhnout i ostatní a nabudit vítěznou atmosféru.

V princově armádě panuje již několik dní vysoké napětí. Ocitá se v blízkém kontaktu se silným španělsko císařským vojskem, všichni tuší možný střet a vzhledem k obrovským počtům vojáků na obou stranách nikdo nepochybuje o jeho krvavosti. Řetěně někomu přinese slávu, druhým porážku, v každém případě stovkám či spíše tisícům zúčastněným smrt, zmrzačení a bolest. Samozřejmě každý doufá ve svou šťastnou hvězdu, modlí se k Bohu, aby se mu kulky vyhýbaly a aby odrazil každou ránu sečnými zbraněmi nepřítele, pokud dojde i na ně. Staří matadoři jsou klidnější, nováčkové rozrušení.

Blízkost možného konce pozemského bytí se vznáší nad oběma zneprátenými tábory a kmotřička smrt si již brousí svoji kosu. Otázkou je, kdy a jak silně ji zatne do řad obou vojsk. Pro mnohé však jde o rutinní záležitost, vždyť již prošli nespočetnými bitvami. Ale smrt neřádí jen na bitevních polích, svou daň si vybírá následně po všech možných i nemožných koutech evropského kontinentu. Ať již prostřednictvím vojsk plundrujících krajinu, zvláště když operují na nepřátelském území. Ale pro některé skupiny lidí stávají menší vesnice vítanou kořistí bez ohledu na příslušnost jejich obyvatel k té které straně. Síla znamená moc, slabost utrpení. I nemoci, epidemie a hlad si vybírají svoji daň v řadách lidského pokolení velkoryse.

Během dne se hrabě de Godille projede ve společnosti vévody d'Enghien po ležení, později vyrazí na menší obhlídku sám. Nemůže se stále nabažít atmosféry, která na něj odevšud dýchá a uchvacuje ho. Nyní se již cítí skutečnou součástí mohutného vojska. Stále se pohybuje v doprovodu hezkého páte, za kterého všichni Dujardina považují.

Mezi vojáky se také pochopitelně pohybují duchovní, jenť mají pozvednout morálku družstva, šlechtic však může sledovat dost lhostejné obličejové některých především starších matadorů. Mnozí z nich už sloužili v různých vojscích a nezřídka i se zcela jiným chápáním náboženských otázek. Od přísně katolických až k protestantským. Toldáky zajímá především told a dost často se po zajetí stanou stejně horlivými vojáky jednotek původního nepřítele.

Po návratu z taktické porady obdržel Armand osobní dar od vévody d'Enghien. Lépe řečeno, mladý velmož nařídil vybavit svého přítele, jak hraběte při vydání rozkazu nazval, potřebnými pomůckami pro jeho působení v chystané bitvě. Jelikož šlechtici je přislíbena účast v zítřejším plánovaném zahájení ofenzivy po boku samotného velitele armády, je nutné upravit jeho výzbroj, neboť při svém rychlém odjezdu z Paříže postrádá mnoho z životně nutných vybavení jezdce.

Vše samozřejmě předá svým sluhům Lucasu a Matyasi, aby mu připravili výzbroj a zbraně. Obdržel i dvě velké jezdecké pistole i s pouzdry k zavěšení na koně. Oproti jeho pistolím v brašnách jsou daleko delší a těžší. Dále pak kyrys, na první pohled je patrné, že jde o kvalitní materiál i výrobu. Když si ho vyzkouší, zakrývá mu přední část těla pevnými pláty plechu, jenť mohou odolat proti střelám z pistolí a samozřejmě ranám sečnou zbraní. Žáda mu pak bude krýt lehčí plech. Rovněž obdržel pěkně vyrobenou důstojnickou pappenheimku, což je lehčí útočná otevřená přilba i s dráčkem na chochol.

Po skončení obhlídky své zbroje, ústroje i svého koně, sejde se u menšího ohně se svými sloužícími. Přítomen je jeho osobní sluha Dujardin i další dva jeho služebníci Lormain a Rosen. Hrabě nedokáže skrýt své rozrušení, z čehož jeho služebníci pochopí, že se asi brzo něco semele. Jak také jinak, ačkoli zde je jejich pán údajně jako královský posel či pozorovatel, určitě si nenechá ujít další příležitost zkřížit svůj meč s nepřítelem.

Sám Armand musí nutně přemýšlet o blízkosti smrti. Za poslední dva roky se o něj otřela již několikrát, vždy však vyvázl bez jediného většího šrámu. Ovšem takové štěstí nemusí trvat věčně, i zbloudilá kulka může ukončit život nejstatečnějšího z nejstatečnějších a zmařit všechna jeho tajná přání a sny.

„Už to brzy začne, pane hrabě?“ napůl se zeptá a napůl konstatuje Lormain.

„Zdá se,“ přikývne tázaný.

„Bude to pořádná mela, pane hrabě. Nepřítel je silnej, dobře vyzbrojenej, zkušeněj. Tohle nejsou žádný pouliční lapkové, ale výborně vyzbrojený a vycvičený toldáci. Ty jejich pověstný tercios viejos, ty maj teda zvuk ...“

„Co mi naznačuješ?“

„Nic, pane hrabě. Je třeba bejt sakra vopatrnej!“

„Lucasi, cítím za tvými slovy víc než říkáš!“ pohlédne ostře pan de Godille na sloužícího, zahaleného v kabátci, přední částí svého těla nasávající teplo z ohně. Noc je stále dost chladná.

„Pane hrabě, já nic jinýho nemyslím,“ brání se nařčený.

„Vopravdu ne? Co měla teda znamenat tvoje poznámka vo vopatrnosti? Zdám se ti snad málo vopatrnej?“

„Pane hrabě, vždyť já ani nevím, jestli se případný bitvy zúčastníte nebo ji budete jen s vévodou z povzdálí pozorovat.“

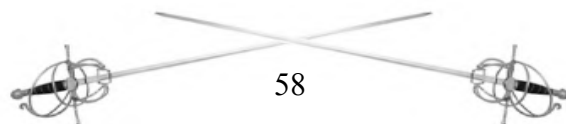
„Pevně doufám ve svoji účast,“ odvětlí mírně podrážděným hlasem Armand a neunikne mu významný pohled, který na sebe vrhnou oba starší sluhové. Ale ani Quido se netváří příliš radostně.

„Myslel jsem, že budete v blízkosti pana vévody, jako vždy,“ poznamená Rosen.

„Určitě budu. Očekávám ale účast vévody v průběhu bitvy, ale to sem teď nepatří,“ rozhlédne se šlechtic kolem, uvědomí si nevhodnost své poznámky, vyrazuje více, než mělo být řečeno,

„Mimochodem, Lucasi, nejdu do bitvy poprvý.“

„Pane hrabě, nic ve zlém, já jen myslím na vás. Máme vás všichni rádi a máme o vás strach. Jste velmi statečný muž, vedl jste si znamenitě v mnoha půtkách, jak jsem slyšel, zabil jste při nich mnoho mužů. Tak velká bitva je ale vždycky úplně něco jinýho, nestojíte proti několika nepřátelům a nemáte možnost mnohý ovlivnit,“ říká Lormain s jistými rozpaky.

„Jaký ty máš vlastně zkušenosti?“ projeví zájem pan de Godille.

„Já i Matyáš jsme zařili pár vopravdovejch bitev, pane hrabě, ačkoli v tak velký, jako se chystá tady, jsme asi ještě nebyli. Vypadá to na skutečně kardinální řet, ať už zaútočí kterákoli ze stran. Ať se začne střílet z děl a mušket, budou kulky fičet všude. Nepůjde vo boj s konkrétním protivníkem, ale masakr, kdy jeden houf bude pálit do druhýho houfu.“

„Začínám chápat,“ usměje se Armand, „Chceš mi naznačit vhodnost nebýt zcela vpředu.“

„Pane hrabě,“ usměje se teď i slouť ící, „i kdybych snad chtěl, mělo by to smysl?“

„Nemělo,“ rozesměje se šlechtic, „Lucasi, nesmíš věřit všemu, co se povídá.“

„Co se má povídat, pane hrabě?“ dělá nevědoucího Lormain.

„Však já vím, co si vo mně říkáte. Máte mě za blázna, kterej se vrhá do všech největších nebezpečí. Ale nemyl se. Nejsem muť touť ící padnout hrdinskou smrtí. Jsem muť, ktrerej se touť í pyšnit vítěznýma vavřínama! Jsem si vědomej nebezpečí smrti, a jestli je mi souzena, stane se. Pokud má se mnou Bůh jiný záměry, snad mi zachová svou milost i nadále. Nikdy bych se ale neschovával, když dojde na řet.“

„Pane hrabě, nic takového neříkám,“ odpovídá rychle Lormain, „Já jen vycházím ze svých zkušeností. Není vť dycky moudrý bejt úplně na špici. Taktika bitev zná mnohý úskoky, včetně obětování některejch jednotek. Vítězem a oslavovaným je jen ten, kterej porazil nepřítele, ale taky bitvu přetř il.“

„Lucasi, děkuju ti za dobrý rady,“ rozesměje se znovu srdečně Armand, cítí ze svých slouť ících skutečnou obavu o jeho ť ivot, coť mu dělá dobře.

„Pane hrabě, jak to bude s náma? Budeme vás zítra doprovázet, pokud se něco semele?“ zeptá se Rosen.

„Nikoli, Matyasi, vy zůstanete u trénu. Já sám budu součástí druť iny vévody d'Enghien.“

„Pane hrabě, nic vám přeci nebrání mít kolem sebe svoji vlastní druť inu. Pravda, poněkud málo početnou, ale i můť e bejt je její přítomnost pro vás důleť ítá.“

„Důleť ítá?“

„Matyáš chtěl naznačit,“ ujme se opět slova Lormain, „ť e můť ete bejt například zraněnej, můť e vás zalehnout kuň. V takovýh případě vám vaše druť ina můť e poskytnout pomoc. I jiný pánové budou mít určitě kolem sebe svý vojáky či osobní gardu.“

„Já budu tvořit gardu panu vévodovi,“ zavrť i hlavou pan de Godille.

„Pane hrabě, my nejsme ť ádní zbabělci,“ zatváří se dotčeně Rosen.

„Nic takovýho přece netvrdím. Jste moje slůebnictvo a nepovať uju za vhodný vás brát sebou. Dokonce ani nevím, jestli by s něčím takovým princ souhlasil, dyť nemáte ani odpovídající výzbroj. Navíc nejblitř ší druť inu pana vévody tvoří jen jezdcí urozenýho původu. Nikoli pěšáci.“

„Ani já s vámi nepojedu, pane hrabě?“ ozve se poprvé a hodně nesměle Dujardin.

„V ť ádném případě!“ zní jasná a rezolutní odpověď, pak i vysvětlení, „Quido, nemáš vůbec ť ádný zkušenosti, coť by tak nevadilo, kať dej musí do svý první bitvy. Ale ty nemáš pro jezdce ani základní výcvik.“

„Vy rozkazujete, pane hrabě,“ pokrč i za všechny slouť ící rameny Lormain.

„Správně. A můj rozkaz je jasnej. Dostanete ale ještě jeden úkol.“

„Máte pro nás úkol, pane hrabě?“

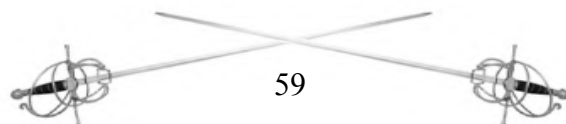
„Pro všechny tři. Pokud nakonec dojde k bitvě, bude asi vopravdu hodně krvavá a můť u bejt váť ně zraněnej nebo zabitej. Pokud budu váť ně zraněnej, musíte mě dopravit do Pařitě a postarat se vo mě. Pokud mě zabijou, nechci skončit v hromadnýh hrobě, pokud bude moť no.“

„Urození pánové nekončí v hromadnýh hrobě, tedy většinou,“ opraví se Rosen.

„V kať dém případě se můť ete pokusit moje tělo najít, odvést na zámek Godille a nechat pohřbít. Pokud vás teda nepřítel nepoť ene svinským krokem nebo vás rovnou nepovať í,“ usklíbne se šlechtic.

„Vám se nic nestane, pane hrabě,“ vyhrkne Dujardin.

„Taky doufám, Quido. Ale musíme počítat se vším. Pokud mě zabijou, coť vyloučit nemůť eme, napsal jsem dopis pro svého přítele pana markýze de Almare. Quido, ty mu ho osobně doručíš.“

„Vy mi dáte dopis?“

„Ano, Quido. Lucas, Matyas a Malej Simon se vrátí k panu Coiffierovi. Pořádal jsem pana markýze, aby se postaral o další služebnictvo, především vo tebe, Quido a Mauriceho s jeho manželkou. Doporučil jsem mu i Marii a Velkého Simona. Snad pro vás najde místo ve svých službách, má velký palác, hodně služebnictva, stejně tak na zámku Almare.“

„Pane hrabě, vy jste tak hodnej,“ zatřpytí se v očích Dujardina a i další dva sloužící se na sebe překvapeně podívají. Starost o služebnictvo v takové chvíli je udivuje.

„Sloužili jste mi dobře a zasloužíte si dobrého pána. Tím pan markýz de Almare či pan Coiffier jistě budou. Pokud by vás nepotřebovali, určitě vás můjou doporučit do dobřejch domů.“

„Pane hrabě, musíte bejt vopatrnej!“ skoro vykřikne rozrušený chlapec.

„Ještě mě nikdo nestřelil,“ zasměje se pan de Godille.

„Pane hrabě, učiníme, jak si přejete,“ přitaká Lormain.

„Výborně. Tak už dost těch pochmurnech řečí, pánové. Lucasi, Matyasi, co kdybyste nám něco řekli vo těch vašich zkušenostech? Já mám taky co vyprávět. Aspoň se Quido trochu přiučí. Teda vono asi přetřívát v pařížskejch ulicích nebyl taky žádněj med, ale vopravdovou bitvu tam mohl zažít stěží. Tak kde ste válčili, pánové?“

Následná asi půlhodinka se nese v duchu vzpomínek obou vysloužilých vojáků na jejich válečná dobrodružství, hrabě přidá taky občas něco do placu. Nakonec se odebere v doprovodu Dujardina do svého stanu. Druzí dva sluhové se přesunou k místu svého odpočinku. Tábor však ozařuje mnoho velkých i malých ohňů, rumraj není možno přeslechnout a přehlédnout. Silné hlídky, jejich střídání, opakované kontroly, přípravy na následný den a postup zaměstnávají stovky a tisíce lidí. Rozkazy se šíří stále níž a níž, každý velitel musí znát svůj konkrétní úkol, ten se musí dostat až k poslednímu pěšákovi.

Hrabě se zahrabe do příkrývky, zůstane zpola ustrojen. Vydá pokyn pro svého sluhu ohledně probuzení, pokud se mu vůbec podaří usnout. Je příliš rozrušen, než aby mohl očekávat brzký příchod potřebného spánku. Zvedne svůj zrak a spatří svého osobního sluhu, stojícího nad jeho polním lůžkem.

„Co se děje?“ zeptá se.

„Nic, pane hrabě,“ odvěti hoch, ale slova doprovodí potlačovaným vzlykem.

„Quido, pojď blíž,“ nařídí mu pán, pročť mládenec poklekne, „Co je s tebou?“

Odlesk plamenů pronikajících do stanu způsobí zatřpytění na tvářích Dujardina, který si je rychle otře rukávem a popotáhne si.

„Všechno je v pořádku, pane hrabě,“ řekne tichým a chvějícím se hlasem.

„Quido, tak co ty slzy?“

„Pane hrabě, když já mám vo vás strach!“ vyhrkne z hocha přiznání.

„Ale Quido,“ vzepře se šlechtic na loktech, „Už jsem vyváznul z mnoha šlamastyk. Všechno dopadne dobře, uvidíš.“

„Modlím se za vás pořad, pane hrabě. Když ale ten nepřítel je tak silnej! Ať dojde k boji, bude to moc nebezpečný!“

„Já vím, Quido. Budu si dávat pozor.“

„Prosím, pane hrabě, buďte na sebe vopatrnej!“

„Quido, nemusíš se bát! Jestliže mě zítra zabijou, markýz de Almare se vo tebe jistě postará. Vo tebe i tvoji Marii. Určitě mojí poslední prosbě vyhová.“

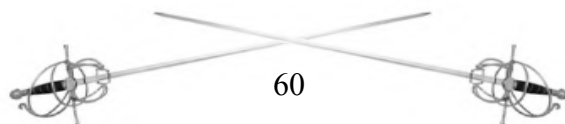
„Ale já nechci, abyste umřel, pane hrabě,“ řekne skoro trucovitě chlapec, jako by se chtěl protivit osudu, jenž nemůž e nijak ovlivnit.

„Nic takovýho nemám v úmyslu připustit,“ zasměje se křečovitě šlechtic, pak pohlédne do ustarané tváře svého sluhy a doplní otázku, „Jsi se službou u mě spokojenej?“

„Ano, pane hrabě. Strašně moc. Všichni vás máme moc rádi.“

„Vopravdu? Vždyť vám často nadávám! A často mám špatnou náladu!“

„Jen někdy, pane hrabě,“ oponuje sluha poněkud naivně, „Ale všichni věděj, jak jste hodnej. Jak jste se postaral o Emila, když umíral a zachránil ho. Všichni jsou ve službě u vás rádi.“

„To rád slyším. Na druhou stranu, když přetiju, budu muset asi být přísnější.“

„Když se vrátíte z bitvy zdavej, tak rád přijmu pár záhlavců,“ odvěti hoch a na tváři se mu objeví malý úsměv. Ale srdce se mu svírá úzkostí.

„Máš ještě něco, ty uličníku?“

„Já, pane hrabě? Pane hrabě ...,“ zarazí se mládenec, jako by se bál pokračovat, pak si však dodá odvahy, „Pane hrabě, já ... já ... nevím jak vám poděkovat. Vzal jste si mě k sobě z ulice, už to pro mě moc znamená. Být s váma ... jak se na mě tady všichni dívají ... ne jako na nějakýho zatoulanýho parchanta. Mám tak krásný šaty a takovou krásnou dýku ... A teď ke všemu ...“

„Co ke všemu?“ vyzve šlechtic kluka k dokončení zповědi.

„Teď ke všemu ten dopis! Pane hrabě! Jste tak moc urozenej pán, pane hrabě. A vy myslíte na své sluhy! Nikdy bych neřek, že je něco takovýho moťný!“

„Proto ty slzy, Quido?“

„Taky, pane hrabě. Víte ... pane hrabě ... já už toho zažil hodně. Ale vždycky sem si připadal jako úplný nic. Ale když smím kráčet či jet nedaleko vás ... neumím popsat, co cítím. Neumím vyjádřit, jak moc jsem vám vděčnej, pane hrabě.“

„Asi sem vopravdu nějak moc hodnej,“ rozesměje se Armand.

„Moc hodnej, pane hrabě. A taky moc statečnej!“

„Však i ty, Quido. Dyť si mi nedávno zachránil život, nebo mě minimálně ušetřil vášního zranění. Přitom si zůstal zcela beze zbraně. I já si dovedu vášit statečnosti a věrnosti.“

„Pane hrabě, kdykoli bych se vrhl do rány, která by směřovala na vás,“ vyhrkne hoch.

„Víš že ti věřím, Quido?“ odpoví vášnějším hlasem šlechtic, „Stejně tak já bych se vrhl do rány, která by směřovala na pana prince.“

„Třeba bych mohl jet zase s vámi, pane hrabě,“ říká tiše Dujardin, „Vy byste se vrhl do rány na pana prince, já zase do té, co by šla na vás ...“

„Někdy příště, Quido. Pokud tady zvítězíme a já přetiju, tak se zamyslím nad tvým výcvikem. Máš v sobě něco z vojáka, bojovníka, to já dobře poznám.“

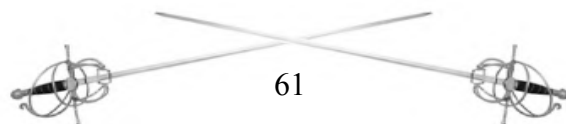
„Tak jo, pane hrabě,“ kývne kluk.

„Jsme teda domluvený,“ zasměje se pan de Godille, „Běž si teď lehnout,“ dodá a odvrátí se.

Rozhovor se sluhou ho překvapivě rozrušil více, než by si byl ochoten připustit. Snaží se zaplašit myšlenky na smrt, ale nyní se ozvou s ještě větší intenzitou. Koketoval s ní už mnohokrát, nejen v bitvách, nejen při svém zběsilém počínání u La Marfée. I když se nedaleko Evreux vrhl do křoví proti zákeřným střelcům, když na cestě do stejného města nejprve zíral do hlavně pistole a poté riskoval z ješitnosti souboj s nohsledem pana de Guilmant, v boji s bandou Matyáše Sardana, při střetu s tlupou Horné Machauta, naposledy zde na hlídce, kdy se vrhl proti šesti po zuby ozbrojeným nepřátelským vojákům. Se štěstím ze všeho vyvázl, ale dokdy má na štěstí vystaven patent? Dokdy mu ho Bůh bude milostivě dopřávat? Jestli zítra nebo v nejbližších dnech vyrazí na zteč, jak si přeje pan princ, bude do nich nepřítel pálit ze všech svých zbraní, děla nevyjímaje.

Nutně si musí vzpomenout na svou milenkou markýzu de Cavarlene, která určitě trpí na zámku svého chotě. Stále si vyčítá neopatrnost, která zapříčinila jejich odhalení a ukončení jejich vzájemné divoké náklonnosti. Jak touží ji znovu sevřít v náručí, splynout s ní, dát průchod své vášni. Poprvé skutečně miluje, bohužel zadanou ženu. Těžce nese jejich odloučení, jeť se navíc jeví být trvalým a nezvratným.

Jestlipak bude Andrea plakat, když ho zabijou? Vida, už je zase u své smrti. Povzdech se mu vydere z plic, točí se stále dokola, marně zaplašuje chmurné myšlenky. Vracejí se znovu a znovu.

JEJÍ VELIČENSTVO SE UJÍMÁ VLÁDY

Král Ludvík XIII. zemřel čtrnáctého května. Ale již na osmnáctého května, tedy o čtyři dny později, je svoláno na žádost Jejího Veličenstva královny Anny zasedání parlamentu, aby zde bylo učiněno závazné rozhodnutí, které nastaví podmínky pro vládu nad Francií do doby plnoletosti následníka trůnu Ludvíka XIV. Královna i kardinál Mazarin spěchají, aby dosáhli svého cíle. Tajná jednání s parlamentem i jednotlivými princí je přesvědčili o průchodnosti jejich návrhu. Ale souhlas není samozřejmě zadarmo.

Nejprve se vypořádají s parlamentem. Dostane zpět právo námitky, což mu dodá zdání významnosti. Nakolik ho bude později Její Veličenstvo respektovat, ovšem zůstává ve hvězdách.

Hned další na řadě je vévoda d'Orleans s titulem hlavního správce království. Ale o vstřícném postoji k žádosti jeho švagrové ho přesvědčí daleko více obdržené guvernérství bohatého Languedocu a dostatečné množství zvonivých louisdorů, aby mohl poplatit své dluhy, které ho díky prostopášnému a rozmařilému způsobu života provázejí od raného mládí.

Vévoda d'Enghien, syn prince de Condé, dostane Champagne. Rod de Condé dále dostane Chantilly a Danmartin, který patřil nebohému markýzi de Cinq-Mars. Ovšem předtím je rod de Condé zabavil panu de Montmorency, popravenému bratru princezny de Condé. Sám vévoda Henri de Condé ke svému guvernéřskému postu v Burgundsku obdrží ještě správu Auvergne, o níž jeho rod přišel díky zapletení se právě s výše zmíněným markýzem de Cinq-Mars.

Ani rod de Vendome nepřijde zkrátka. Bude zapomenuto kdysi připravované a zpackané spiknutí vévody de Vendome, dostane se mu postavení, odpovídající krvi Jindřicha IV. kolující v jeho žilách. Zapomenuto zůstane zapletení se do dalších intrik jeho syna vévody de Beaufort. Ten navíc dostane naději zasednout později v Královské radě.

Dokonce i vévoda de Bouillon nezůstane stranou, sice mu Sedan nevrátí, ale jeho smutek bude zahojen penězi.

Naopak se již královna plánuje zahojit se na příbuzných neboť tika kardinála Richelieua, panu de La Meilleraie, panu de Breze a vévodkyni d'Aiguillon, jímž bude odebráno mnoho ze statků, jimiž byli kdysi díky vlivu prvního ministra obdarováni. Což při jejich popularitě jistě nikomu vadit nebude a částečně tak bude kompenzován obchod s dalšími významnými rody, spojený s jmenováním královny neomezenou regentkou.

Markýz de Almare za své zásluhy dostane možnost být přítomen přípravám na slavnostní zasedání parlamentu, do něhož poprvé vstoupí nový král Ludvík XIV. I vlastního zasedání se bude moci zúčastnit, pouze však z nenápadného místa může sledovat celý průběh jednání. Což mu vůbec nevadí, zůstat v ústraní a nepozorován je pro něho naopak příjemné, jeho plány nepotřebují veřejnou prezentaci jeho osoby.

Pozdraví se s kardinálem Mazarinem, jenž dle tajné domluvy s královnou bude zastávat post prvního ministra, o čemž ale veřejnost ještě neví, pak spolu s ním pozdraví rovněž Její Veličenstvo a následně i Jeho Výsost Ludvíka, jehož smuteční kabátec z fialového sametu zakrývá třpytivá kamizolka.

Anna zvolila černou barvu. Ve svém závoji vypadá opravdu úchvatně, její oči už nevykazují příznaky nedostatku spánku a prolitých slz, naopak v nich je možno číst odhodlání a značné množství energie. Uvědomuje si důležitost dnešního dne. Po tolika létech různých ústrků a osamělosti, kdy se cítila často tak opuštěná uprostřed cizí země, dostane dnes do ruky moc nad ní.

Pierre zůstane v parlamentu opravdu ukryt v ústraní, jakožto člen doprovodu královské rodiny však získá výhodné místo podle svých představ. Nebýt příliš viděn a přitom moci vše nerušeně pozorovat, co víc si může přát.

Se soucitem se dívá na malého krále, který ho dnes tak vřele přivítal a pozdravil, jak přistupuje k připravenému křeslu, činí tak opravdu důstojně, vůbec na svůj věk si vede skvěle. Jelikož však je křeslo tuze vysoké, musí mu pomoci dva členové jeho doprovodu, nejvyšší komoří vévoda de Joyeuse a vévoda de Charost, který zastává čestnou funkci velitele jeho tělesné gardy.

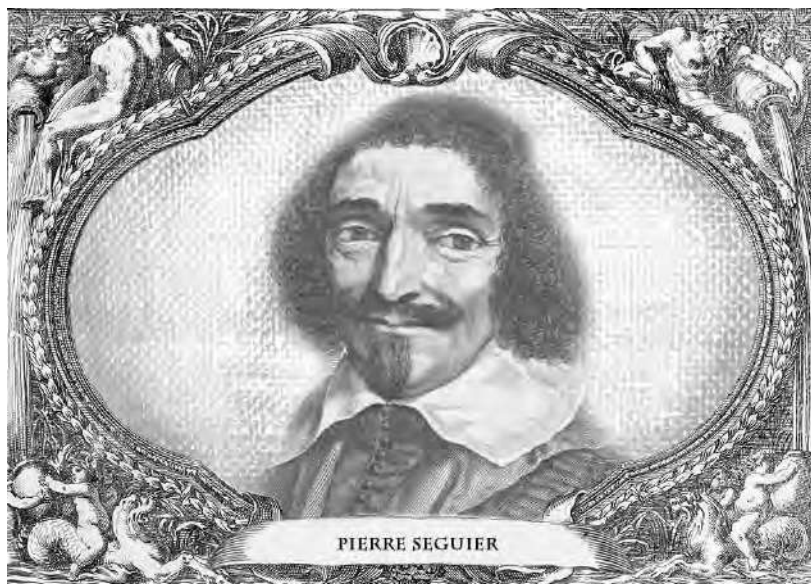
Králova matka se posadí kousek od svého syna, prázdné křeslo mezi nimi naznačuje její odstup od královského majestátu. Oba dva však vzhlídnou z tribuny směrem k radům, oděným překvapivě v barvě červené a hermelínové. Markýz de Almare se při jejich spatření zamračí, mohli přeci zvolit méně drátědivý odstín barev a dát najevo svůj smutek s odchodem krále Ludvíka XIII. Přemýšlí, zda ústroj parlamentních radů pramení z jejich nedostatku vkusu či zda chtějí tímto něco naznačit nové vladaře, která dnes mají odevzdat do rukou moc.

Nemohou samozřejmě chybět představitelé těch nejurozenějších rodů Francie, jejich zástupci se oblékli do barev fialek a šeráků, nicméně záplava této barvy nevěstí právě nejlepší budoucnost pro mladého krále a jeho matku. Dnes zůstanou princové skromně mlčenliví a přijmou ortel parlamentu, ale jak se zachovají v budoucnu? Dnes uplacení, koupení, odsouhlasí královninu vůli, budou ji však respektovat dlouhodobě? Ze svého skrytu pohlíží Pierre střídavě na velmože a zpátky na kardinála Mazarina, který zůstává v blízkosti královny, skromně však v pozadí.

„Pánové, přišel jsem u vás vykonat návštěvu, abych vám ukázal svoji náklonnost. Pan kancléř vám řekne vše ostatní,“ nese se dětský hlas Ludvíka XIV. jednací síní, zní ale velmi důstojně. Chlapec se tváří nesmírně váťně a zároveň i sebevědomě, přesto v hlase je cítit jistou rozechvělost. Spíše než velkého davu se bojí, aby nezkazil naučený text.

Slova se ujme pan kancléř Pierre Seguier, který před sedmi roky tak ponížil královnu, když v jejím záhradě hledal zrádný dopis adresovaný do Španělska. V souvislosti s touto aférou byl také zatčen pan de La Porte, jehož po smrti Richelieua král omilostnil a propustil z Bastily, nicméně vykázal do údolí Loiry. Již za ním putuje vzkaz Jeho Veličenstva, aby se vrátil ke dvoru. Anna nezapomněla Seguierovi ponížení, ale odpustila mu v zájmu vyšších cílů. Však on si bude dobře vědom své minulosti a jistě bude sloužit nové vládnoucí garnituře s minimálně stejným zaujetím jako kardinálovi Richelieuovi.

Kancléř Seguier mluví jménem Jeho Veličenstva Ludvíka XIV., který ho sice pozorně poslouchá, ale moc mu nerozumí. Pochopí snad význam některých slov, celkový smysl mu však uniká. Úředník hovoří o dobré vůli Jeho Výsosti vrátit parlamentu právo námítky, na oplátku žádá zrušení poslední vůle krále Ludvíka XIII. a přiznání svobodné, úplné a absolutní správy všech záležitostí království pro Jeho Veličenstvo.

Markýz de Almare při jeho slovech bedlivě pozoruje především vévodu Gastona d'Orleans, který si jistě dělal daleko větší naděje, než co mu přiznává funkce hlavního správce království. O čem bude rozhodovat, když absolutní moc je přiznána jeho švagrově? Přesto se tváří mile, ačkoli jistě v nitru musí bojovat sám se sebou. Přistoupil na obchod, přijal nabízený úplatek, aby nyní mlčel. Jeho dcera Louisa, nazývaná La Grande Mademoiselle, se tváří daleko nepřívětivěji, ve své namyšlenosti cítí páchanou nespravedlivost vůči svému otci, který byl odstrčen stranou, zlobí se i na něj, za jeho ústup bez boje. Její touha provdat se za korunovanou hlavu, nejlépe svého pětiletého bratránka Ludvíka, ji ale nutí hrát stejnou hru jako její zploditel. Ovšem na rozdíl od něho ji převařování činí větší problémy.

Pohled Pierre sklouzne na své vzdálené příbuzné, vévodu Henri de Condé, který v uspořádání navozeném

Ludvíkem XIII. měl daleko větší pravomoci a význam v rámci Královské rady, než po schválení žádosti Jejího Veličenstva. I on se nechal koupit, nebyl levný, ale na druhou stranu je nyní jeho pohled poměrně vstřícný. Vedle něho stojí jeho manželka, rozená vévodkyně Charlotte de Montmorency, matka nepřítomného vévody d'Enghien, ale také přítomného čtrnáctiletého prince de Conti a čtyřadvacetileté krásavice Anne Genevieve de Bourbon, provdané minulého roku za vévodu de Longueville. Její krása i vyzývavé oči se nedají nikdy a nikým přehlédnout.

Zatímco při pohledu na rodinu de Condé se na tváři markýze objevuje shovívavý úsměv, při pohledu na další dva přítomné velmože mu přes tvář přelétne zlostný stín. Královský levoboček vévoda César de Vendome, zplozený králem Jindřichem IV. a jeho milenkou Gabrielou d'Estrees, a jeho hřmotný a nabubřelý syn vévoda Francois de Beaufort. Oba očekávají další vývoj s velkými nadějemi, po mnohých letech v exilu a zatlačení do bezvýznamnosti, očekávají hvězdný nástup u královského dvora.

Závěrečné defilé mocných rodů před královským majestátem určitě postrádá upřímnost, ačkoli se přetvařují

všichni náramně a dávají najevo svou pokoru před pětiletým chlapcem na trůnu. Tím však také, určitě s daleko větší nelibostí, před jeho matkou a jejím rádcem kardinálem Giulio Mazarinim, ve Francii přejmenovaným na Jules Mazarin. Stále ho ještě neberou příliš vážně, mohou se domnívat o nepříliš dobrém vztahu k němu ze strany královny, neboť je pohrobkem Richelieua, který Její Veličenstvo mnohokrát ponížil. Podceňují však schopnosti Mazarina, stejně jako kouzlo jeho osobnosti, kterým na královnu zapůsobil a stále působí.

Markýz de Almare může být naprosto spokojen, neboť jeho opakované mise dopadly velmi dobře, stejně jako celý plán zosnovaný Mazarinem. Ovšem v podvědomí stále váhá nad správností takového kroku, obává se jednání Jejího Veličenstva i o osud svého ochránce Julese. S ním si stačí promluvit krátce po návratu z jednání, opravdu jen krátce, neboť prelát má mnoho významných povinností.

„Podařil se nám první krok, pane markýzi,“ neskrývá svou spokojenost kardinál.

„Díky vaší taktice, Vaše Eminence,“ opáčí Pierre.

„Také díky pomoci několika věrných dvořanů, pane markýzi,“ vrátí mu kompliment kardinál, pak však jeho tvář ztvárňuje, „Pane markýzi, všichni ti velmožové přistoupili na naše podmínky. Což ale zdaleka nemusí být trvalé. Očekávají pro sebe mnohé výhody, brebendy, které obdrží či obdrží, berou jen jako začátek. Nebude lehké odolávat jejich požadavkům a může dojít k jejich nespokojenosti.“

„Jsem si takové možnosti vědom, Vaše Eminence. Určitě nepolevíme v jejich pozorování. Doufám v brzký návrat pana hraběte de Godille, aby se ujal své role.“

„Říkal jsem vám o jeho povolání zpět. Vévoda d'Enghien však stojí tváří v tvář silnému nepříteli. Bitva se dá očekávat každým dnem a její výsledek nám může značně zkomplikovat začátek vlády Jejího Veličenstva. Jestli mladý princ nedokáže zastavit silné vojsko nepřátel, otevře se jim cesta na Paříž. Budeme muset učinit závažná rozhodnutí ohledně povolání dalších armád, velení obrany Paříže, což už samo o sobě přinese komplikace a rozpory. Za vyvolené se bude považovat více osob.“

„Snad dá Bůh vévodovi d'Enghien sílu porazit nepřítele.“

„Snad. Jeho neúspěch by značně zatížil státní pokladnu. Váš přítel pan hrabě de Godille se pravděpodobně vrátí až po skončení bitvy, pokud z ní vyvázne zdrav.“

„Vyvázne zdrav,“ zopakuje pan de Almare a zachvěje se, „Možná nebude čekat na bitvu a již nastoupil zpáteční cestu.“

„Pane markýzi,“ usměje se shovívavě Mazarin, „neznám pana hraběte tak dobře jako vy, jsem však přesvědčen o jeho setrvání do rozhodující bitvy. I kdyby se měl převléci za obyčejného šoldáka. Jeho dobrodružná povaha mu nedovolí odjet pár dní před rozhodující bitvou.“

„Asi máte pravdu, Vaše Eminence,“ připustí s těţkým srdcem pravdivost předešlého tvrzení mladík, „Budu se modlit za vévodu d'Enghien i svého přítele.“

„Učiňte tak. Pane markýzi, mám bohužel málo času, ale v nejbližších dnech si budeme muset promluvit o vaší budoucnosti.“

„O mé budoucnosti?“ zachvěje se Pierre.

„Ano. Prokázal jste v předešlých dnech své schopnosti. Máte plné právo žádat některý z úřadů, které se v brzké době nepochybně uvolní. Či který je volný. Zamyslete se nad svými požadavky.“

„Vaše Eminence, netoužím po žádném úřadě. Mluvili jsme o diplomatických službách ...“

„Pokud jste ochoten i v budoucnu posloužit v roli tajného emisara, budu vaším rozhodnutím velmi potěšen. Schopných a urozených vyjednávačů, znalých navíc jazyků, bude stále velmi potřeba. Nejen pro důležitá jednání s našimi protivníky ve Francii, ale také a především v zahraničí.“

„Byl bych šťastný, pokud bych i v budoucnu měl důvěru Vaší Eminence a Jeho Veličenstva,“ odvěti mladík.

„Moji důvěru máte zcela, pane markýzi. Zamyslete se však dobře, získání některého z úřadů v nejbližší době bude snazší než v pozdějších letech. Učinil jste velmi dobrý dojem na Jeho Veličenstvo a určitě jste zaujal i Jeho Výsost Ludvíka. Vzhledem k vašemu vzdělání byste mohl být později jmenován i učitelem nebo vychovatelem Jeho Výsosti i jeho bratra.“

„Vaše Eminence, vaše slova jsou pro mě velkým vyznamenáním,“ stěží zachová kamennou tvář Pierre, uvědomuje si závažnost nabídek.

„Pane markýzi, očekávám vás zítra dopoledne v Královském paláci. Určitě vás v brzké době přijme i Jeho Veličenstvo,“ naznačí kardinál konec rozhovoru.

Pierre dorazí do svého paláce až v nočních hodinách. Přivítá ho správce Burdain, který mu podá krátký přehled o běžných událostech a upozorní ho na Maurice Tissota, který již více než hodinu očekává jeho návrat v salóнку. Pán domu poděkuje za zprávy a bez meškání zamíří za svým hostem. Ten při jeho vstupu bleskurychle povstane.

„Posaď se, Maurici,“ vyzve sluhu šlechtic a sám zaujme místo v křesle proti němu. Pozorně se zadívá do tváře posla, je zsilalá a unavená. V posledních dnech mnoho nenaspal, určitě na něho působí i napětí z nezvyklé role a pocitu zodpovědnosti. „Máš nějaké závažné zprávy od pana Louventa?“ zeptá se.

„Nikoli, Vaše Milosti, vše se zdá být v pořádku.“

„Takové zprávy jsou nejlepší, jaké jsi mi mohl donést,“ usmívá se pan de Almare, rovněž přemáhající únavu posledních dní.

„Pane markýzi, kdy se vrátí pan hrabě?“ zeptá se Tissot a v jeho hlase je patrná touha po zjevení se jeho pána v Paříži i co nejdříve.

„Doufám v jeho brzký návrat, Maurici. Ale v nejbližších dnech se očekává významná bitva vévody d'Enghien s nepřítelem a po jejím skončení by se měl vrátit i tvůj pán.“

„Bitva?“ zděsí se sluha, „Pan hrabě se zaplete do nějaké bitvy?“

„Jeho účast v ní je bohužel možná. Je však v blízkosti samotného velitele armády a nemělo by mu hrozit vážné nebezpečí.“

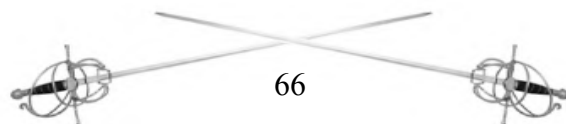
„Milosti, raději jste mi nic říkat neměl. Ještě další starost. Však také znáte dobře mého pána. Ten se určitě bude vrhat do těch největších řetězů, pokud se skutečně nějaká bitva uskuteční. Kéž ho Bůh bude milovat jako doposud a držet nad ním ochranou ruku!“

„Maurici, také věřím v boží ochranu pro tvého pána a mého přítele. Budu se modlit, jak za úspěch vévody d'Enghien, tak za zdraví pana hraběte a jeho návrat do Paříže.“

„Co nás to jen potkalo, Milosti.“

„Maurici, zachovej chladnou hlavu. V poslední době se objevilo několik nepříjemností, ale snad se nám je podařilo vyřešit. I díky tvé pomoci. Pan hrabě se bude moci vrátit do Paříže a zaujmout zase své postavení. Což není špatná zpráva, vzhledem k některým předešlým událostem.“

„Já vím, Milosti, já vím. Mám jen o svého pána strach, on je takový ... divoký,“ hledá vhodné slovo Tissot, jeho výraz však vyjadřuje nejstrašnější obavy.

„Pan hrabě je mořná trochu divoký, jak říkáš,“ přelétne úsměv po tváři šlechtice, „ale je také rozumný a schopný zvážit nebezpečí. Maurici, vraťme se k našim záležitostem. Než se pan hrabě vrátí, musíš ho nadále zastupovat při jednání s panem Louventem.“

„Jistě, Milosti, budu dále dělat prostředníka. Mám se zastavit zase zítra večer?“

„O tom jsem s tebou chtěl mluvit. Dnes parlament schválil návrh Jejího Veličenstva a jmenoval ji neomezenou regentkou za svého nezletilého syna.“

„To je dobře, Vaše Milosti?“ zeptá se Tissot a podívá se pátravě do tváře pána domu, natolik se v politické situaci nevyzná.

„Události se vyvíjejí v zájmu mém i tvého pána,“ odvěti pan de Almare, nemá vůbec chuť vysvětlovat sluhovi poměry u královského dvora, cítí však nutnost alespoň trochu uspokojit jeho zvědavost, vřdy jeho služby bude nadále potřebovat, „Maurici, v nejbližších dnech nebude nutné mi kať dodenně předávat hlášení od pana Louventa. Pouze v případě závažné zprávy bys mě vyhledal.“

„Kdy mám tedy za vámi přijít?“

„Bude stačit jednou týdně. Já si tě sám pozvu, ať budu mít čas tě vyslechnout. Pošlu pro tebe Augusta. Pokud by však bylo nutné mě vyhledat, máš právo přijít kdykoli a bude zajištěno naše setkání. Neočekávám však řádné závažné události v nejbližší době, což však neznamená polevení v činnosti pana Louventa. Tento můj vzkaz mu vyřídí. Je třeba dále sledovat osoby, jejichž jména raději nebudeme vyslovovat.“

„Vyřídím, Vaše Milosti,“ odvěti s úlevou Tissot, pochopí ze slov svého protějšku uvolnění napjaté situace a tím pádem i pokles nebezpečí pro něho osobně.

„Maurici, jsem s tvou službou velmi spokojen,“ podívá se vlídně Pierre na hosta, „Posloužil jsi dobré věci a zájmům Jeho Výsosti a Jejího Veličenstva. Nemusím opakovat nutnost o všem zachovat naprostou mlčenlivost a i nadále maximální opatrnost.“

„Vaše Milosti, netřeba mi toto opakovat. Všechna jména jsem již zapomněl, jen co jsem vám předal zprávy od pana Louventa.“

„Naprostou správně, Maurici. Slíbil jsem ti odměnu za tvé služby ...“

„Vaše Milosti,“ přeruší nezdvořile Tissot šlechtice, učiní tak však způsobem natolik upřímným, že mu je ihned odpuštěno, „já i má řena jsme vašimi dlužníky. Netřeba řádné další odměny, vaše pochvala byla více než dostatečná.“

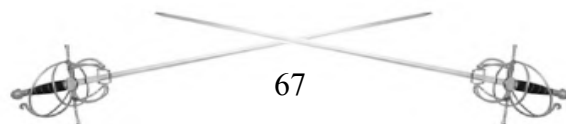
„Skromnost tě šlechtí, Maurici,“ usměje se pan de Almare, „Přesto bych chtěl vyjádřit svoji spokojenost i tímto způsobem. Máš nějaké přání?“

„Vaše Milosti,“ odpovídá Tissot vzrušeně, oči mu planou, „jsem nesmírně šťastný člověk. Získal jsem výbornou manželku, kterou miluji a která čeká mé dítě. Díky panu Coiffierovi jsem měl skvělou svatbu a jsem zván na setkání s důležitými lidmi. Pan hrabě mě učinil svým správcem a tajemníkem a získal jsem tak při svém mládí skvělé postavení. Díky velkorysým darům, včetně vašeho, Vaše Milosti, jsem teď i bohatý. Postaral jsem se o své rodiče a sourozence a stále nám hodně zůstalo. Mám daleko víc, než bych si kdy pomyslel.“

„Máš pravdu, Maurici, udělal jsi závratnou kariéru. Ovšem nezatočila se ti z toho hlava, což tě velmi ctí. Pozdravuj tedy svou řenu a pamatuj na naši domluvu.“

„Učiním vše podle vašich rozkazů, Milosti.“

„Zařídím, aby tě odvezli domů,“ povstane Pierre a tím ukončí dnešní audienci. Unavený Tissot odchází, na jedné straně spokojený, pokles intenzity schůzek ho potěšil, na druhé straně však s hlavou plnou chmurných myšlenek. Jeho pán se mořná zaplete do velké bitvy a můž e se mu stát ledasco. Kdyby nedej boť e padl, co by pak bylo s ním a jeho rodinou?

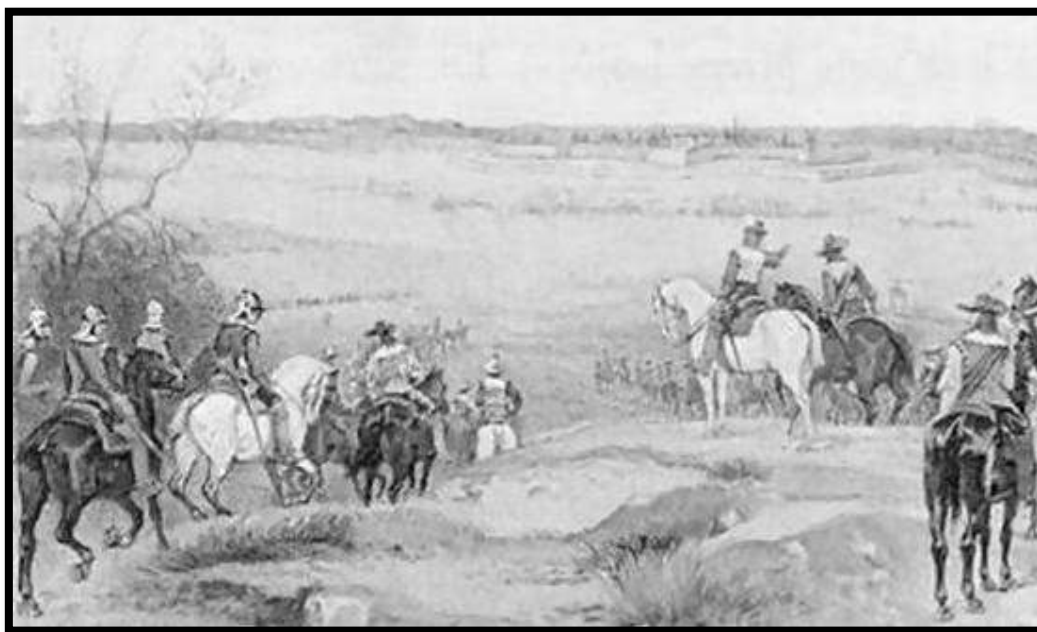

BITVA U ROCROI

Vévoda d'Enghien nezmění své rozhodnutí a v pondělí osmnáctého května skutečně začne realizovat svou velmi riskantní záměr, vojsko se dá na pochod, který ho má dovést doslova na dotek k nepříteli rozloženému před Rocroi. Byť si je vědom mnohých těžkostí jak při přesunu, tak i při následném rozvinutí armády, přičemž největší vrásky na jeho mladistvém obličejí způsobuje charakter terénu.

Nejvhodnější přístupová cesta vede na jihozápadě u Sévigny-la-Forêt lesem, kde je velmi hustý porost a z něj pak vychází na planinu, ohraničenou zprava lesním porostem, zleva pak mokřinami. Mladý a ambiciózní princ nedbá těžkostí a hnán svou touhou po úspěchu, provede skutečně svou armádu zmíněnou komplikovanou úzkou lesní cestou. Vojáci dokáží projít ve dvou kolonách ve čtyřstupu, což je pochodový útvar ve francouzských armádách oblíbený. Dostanou se na terénní zlom jižně od Rocroi, v místě nazývané Cheval-Blanc, neboli Bílý kůň. Tam dorazí vojsko krátce po třetí hodině.

Slabé přední stráž a protivníka jsou bez problémů zahnáni, mizí při spatření přicházející obrovské přesily, ani není nutno činit významné bojové operace. Protivník pod vedením Dona Francisca de Mello však reaguje a učiní stejný manévr, jeho armáda se rozvíjí ve vzdálenosti pouhých devět set metrů od svého protivníka. V první chvíli se zdá, že se nebude vyčkávat na den další, ale vojenské kolosy se do sebe zakousnou okamžitě.

Bitva však zahájena není, obě formace vyčkávají a jedinou aktivitu vyvíjejí španělská děla, která svými zásahy připraví pana d'Enghien o tři sta mužů. Z celkového vývoje střetu, při vši účtě k mrtvým, nemá tato událost zásadní význam pro zachování poměru sil.

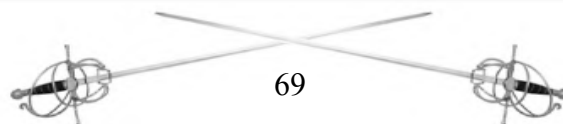
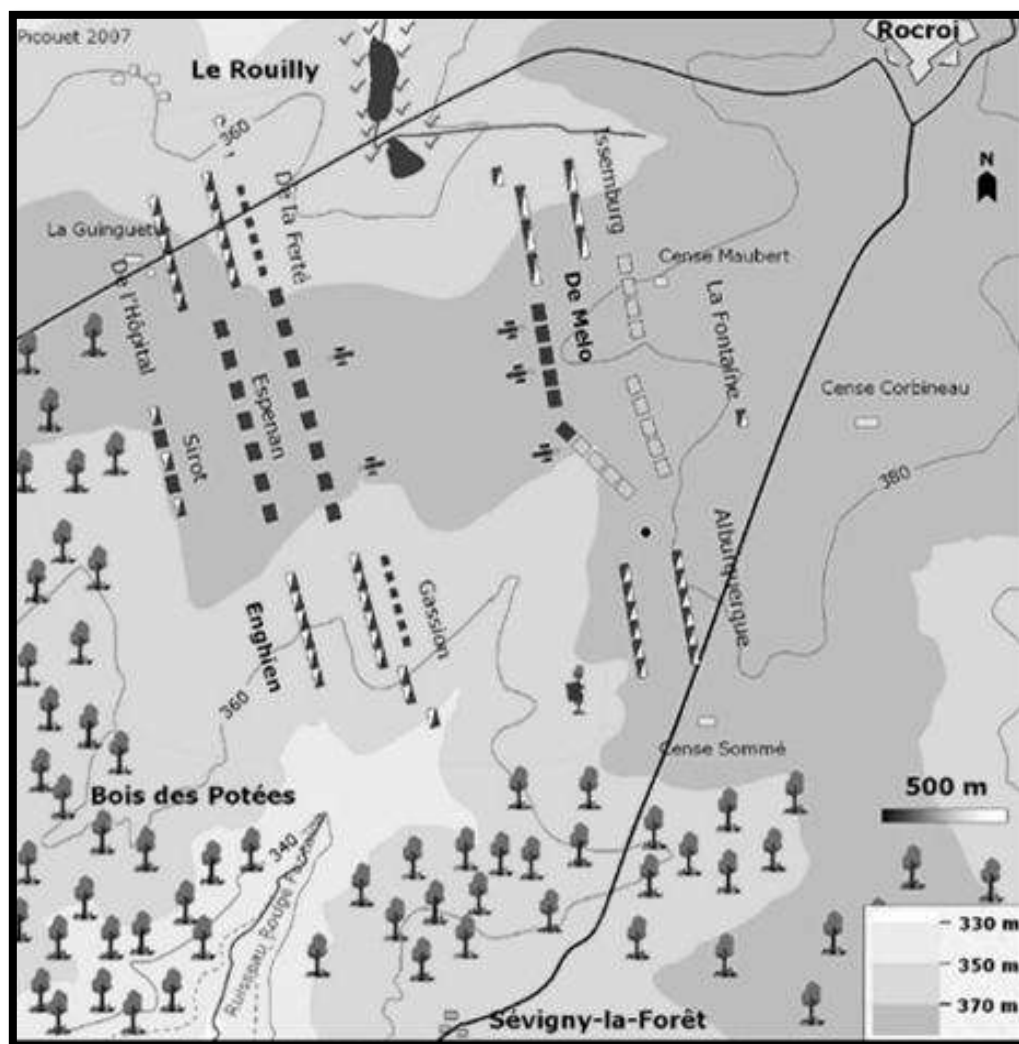
První se do boje z francouzské strany zapojí maršál d'Hopital, který se kolem šesté hodiny večerní hne se svými muži na levém křídle. Starý válečník sleduje však jiný záměr, než zaútočit na nepřítele. Jeho výpad, který prakticky realizuje maršál de La Ferté, velící levému křídlu, má za úkol simulovaným obchvatem pravého španělského křídla vytvořit prostor k proniknutí jednotek do Rocroi, aby došlo k posílení jeho stále slabé a nedostatečné posádky. Pak by dle mínění pana de L'Hopital mohl pan de Mello obléhání města vzdát a odtáhnout.

Bohužel záměr starého maršála není zcela domyšlen a mine se očekávaným účinkem. Ba co víc, způsobí francouzskému vojsku značné komplikace. Zmíněný manévř vytvoří mezeru na spojnici středu s levým křídlem, což využije nepřítel, konkrétně hrabě von Isenburg, který se svými jezdci tímto směrem vyrazí. Nastane místní šarvátka, po níž se obě armádní formace navrátí do svého původního postavení. Dle všeho se smířují s tím, že podstatné měření sil ponechají na den následný, tedy na úterý devatenáctého května.

Velitel španělské armády však uzřením rozvinuté francouzské armády pochopí, že jeho převaha není taková, jakou předpokládal. Proto rychle vysílá kurýry, aby zrychlil svůj postup pan Johann de Beck, přičemž věří, že ten i se svými šest tisíci mužů dorazí do sedmé hodiny ranní. A tím významně pozmění výhodu pro oblehatele Rocroi.

Večerní soumrak pak zastihne oba armádní kolosy v postaveních, které zaujaly v odpoledních hodinách. Španělské vojsko disponuje devatenácti bataliony pěchoty, patnácti pluky jízdy a osmnácti kusy děl. Jeho střed tvoří dva sledy španělské, italské, valonské a německé pěchoty, zde velí hrabě de Fontaine, jezdeckto zůstává dle dobové tradice rozvinuto na obou křídlech. Na pravém alsaské hraběte von Isenburg-Grenzau, na levém flanderské dona Francisca de La Luna, vévody z Albuquerque.

Proto nim stojí francouzská armády s patnácti bataliony pěchoty, třiceti dvěma eskadrony jezdeckta a dvanácti děly, přičemž jejich rozvinutí je významně podobné. Pěchotě ve středu velí Roger de Bussolts, baron de Luc, hrabě d'Espanan, povoláný na pomoc z armády de Champagne. Na rozdíl od svého protivníka, přidá do středu vévoda d'Enghien i smíšenou pěší a jezdeckou zálohu, které velí baron de Sirot.

Princ de Condé si je vědom závažnosti nastávajících hodin, respektive příštího dne. Proto osobně po soumraku objíždí rozmístěné jednotky a povzbuzuje je svými slovy. Hrabě de Godille, který vojevůdce doprovází jako jeden z členů jeho gardy, můž e slyšet jeho pronášené krátké věty, přesně cílené k povzbuzení vojáků.

Nakonec vévoda svou pouť ukončí před plukem Picardie-Infanterie, před kterým sleze z koně, lehne si na holou zem a dokonce krátce poté usne. Armand umístí svou tělesnou schránku nedaleko svého vojevůdce, s obdivem hledí na počínání prince. Uchvacuje ho jeho elán, jeho sebedůvěra, vřdy i svým spánkem před svými jednotkami dává symbolický vzkaz svým mužům.

Vévoda a hrabě však nejsou sami, kdo takto odpočívá. Vlastně všichni bojeschopní muž i polehávají ve svých pozicích, své zbraně po ruce, očekávající znamení, po kterém vstanou a vyrazí naproti nejistému osudu. Mužná vstříc gloriole vítěze, mužná vlastní porážce a bohužel v mnoha případech půjdou vstříc vátnému zranění či smrti. Čehoť si jsou všichni vědomi. Nepochybně podobné pocity mají i nepřátelští vojáci, vzdálení necelý kilometr daleko.

Pan de Godille zabere později než vévoda, krátce poté ho však vzbudí hluk. Nepříliš silný, nicméně vypjatá mysl očekávající blízkou bitvu, zaregistruje pohyb a tlumený hovor. Armand je pochopitelně velmi zvědavý a jako člen štábu prince má právo přistoupit blíž e, než mnozí další. Záhy zjistí i důvod vyrušení trochu bizarní siesty. Hlídky přivedli svému nejvyššímu veliteli jezdce francouzského původu, který se dobrovolně vzdal. Ale nejen vzdal, zároveň i přináší důležitě informace z tábora nepřátel.

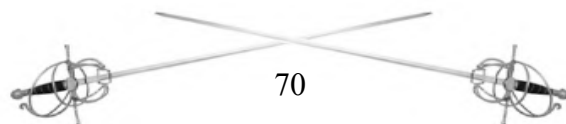
Muž právě padá k nohám pana d'Enghien, řádá ho o milost a na oplátku sděluje důležitou zprávu. Don Francisco očekává příchod posíl na čele s panem de Beck pravděpodobně v sedm hodin ráno. Na základě tohoto předpokladu pak španělská armáda provedla jisté přesuny, svoje jezdeckto na levém křídle oslabilo, ale zároveň uchystala léčku. Před levým španělským křídlem se za terénní vlnou rozkládá nevelký lesík, kam don Francisco umístil celou tisícovku mušketýrů, kteří zůstávají ve skrytu. Pokud Francouzi zaútočí na levé křídlo, mají ho nechat přijít či projít a následně ho zasypat střelami do boku či dokonce do týlu.

Princ pochopitelně chvíli váhá, zda sám příchod dezertéra z tábora protivníka není lest, ale instinkt mu dává signál uvěřit. Pokud má muž pravdu, jeho informace jsou neobyčejně cenné. Vřak také za ně získá příslib nejen odpuštění, ale i velmi štědré finanční odměny.

Pochopitelně teď Louis nemá už vůbec chuť spát, naopak začne hýřit aktivitou. Okamžitě nařídí přípravu k boji, vydává poněkud pozměněné rozkazy, proti dopředu domluvené taktice. Coť ale svědčí o jeho chytrosti i dobrém odhadu. Kromě jiných si zavolá důstojníka pluku Picardie-Infanterie, před nímž se stále nachází.

„Pane de Pédamont,“ říká princ lehce vzrušeným hlasem, „mám pro vás neobyčejně důležitý úkol. Mužná klíčový pro vývoj následné bitvy,“ dodává a hned ho podřízenému specifikuje. Vojáci pluku následně začínají mizet ve tmě a směřují k lesíku, kde je ukryta tisícovka nepřátelských mušketýrů.

Následně je povolán i pan de Gassion, dostává rozkaz vzít své jezdce a obloukem objet zmíněný lesík. Pokud plán vojevůdce vyjde, pěchota mu přímo do rány nať ene nepřátelské záškodníky.

„Už to začíná, monseigneur?“ nedokáže potlačit zvědavost pan de Godille, když na chvíli zůstane princ sám. Blíží se třetí hodina ranní, dost nezvyklý čas k zahájení bojových operací.

„Snad, pane hrabě, pokud se právě vyslaní muži dobře zhostí svého úkolu. Však brzy uslyšíme, jak si vedou. A když dá Bůh, tak i brzo od nich zjistíme podrobnosti,“ lehce se chvěje hlas Louise, ne snad strachem, ale vzrušením. Jeho čas přichází, když mu je Bůh milostivě nakloněn!

Zároveň dá princ pokyn a jeho nejbližší mu oblékají krásnou blyštivou úplnou zbroj. K údivu všech, a také k jejich nevoli, odmítne přilbici a nasadí si klobouk na své kadeřavé vlasy, splývající mu až k ramenům. Klobouk, jehož ozdoba v podobě bílého peří, zdaleka dává vědět, že jeho nositel je vrchním velitelem armády.

Dostrojuje se i hrabě de Godille, i jemu pomohou ochotné ruce upravit zbroj, když si je vědom, že i malá chybička může mít nedozírné následky, kdyby se snad ledabyly upevněná ochrana uvolnila a její nositel byl vystaven vyšší pravděpodobnosti zranění či dokonce smrti.

Mezitím je noční siesta přerušena příznaky nepříteli vzdáleného boje, křik zděšených či raněných, smrtelné výkřiky, výstřely. Vojevůdce si však musí ještě chvíli počkat, než se dozví, jak byl jeho rozkaz naplněn. Údajná tisícovka nepřátel však je krutě zaskočena, téměř všichni probuzeni ze spánku až po pár výstřelech, někteří se snaží bojovat, další se dávají na panický útek. Tím však naplňují očekávání pana d'Enghien a řítí se rovnou do záhuby v podobě jezdců pana de Gassion. Nikdo nemá slitování, likvidují sotva probuzené vojáky nepřítele bez milosti. Lesík či remízek se rázem mění z poklidného místa odpočinku na krví zalitý hřbitov.

„Je po nich,“ hlásí spokojeně pan de Gassion, „Možná dokonce nepřetěl ani jedinej,“ dodává svůj odhad, který se, jak se ukáže později, od reality příliš neliší. Pokud někdo unikl, jde jen o jednotlivce.

„Tak je čas na nás, pánové,“ usmívá se spokojený vévoda a následně vydává pokyn pro všechny eskadrony na pravém křídle k útoku. On sám si bere k přímému velení osm z nich a vyráží vlevo od vyčištěného lesíka, sedm zbylých objíždí dí remízek pod vedením pana de Gassion zprava.

Hrabě de Godille dýchá přerývaně, cválá tmou nedaleko prvního syna slavného rodu de Condé, jeho i další jezdce zpočátku kryje terénní vlna i lesík. Když se tato výhoda ztratí, je již pro nepřátelské jezdectvo pod velením vévody z Albuquerque pozdě. Některým se sice daří vstávat, ale jen část z nich dokáže včas nasednout na koně, aby se pokusila odrazit útok.

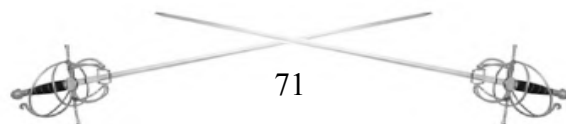
Španělští jezdci, kterým se daří dostat se do sedel, směřují proti směle postupujícímu jezdectvu pana de Gassion, ovšem v tu chvíli jim do jejich boku vpadne sám vévoda d'Enghien se svými muži. Mezitím však vévoda z Albuquerque stačí sešikovat druhý sled.

Nastává naprosto nepřehledná vřava, již tak značná tma ještě houstne z dýmu od těžkých jezdeckých pistolí, do toho vpadnou ještě pěšáci Picardie-Infanterie, kteří předtím tak důkladně vyčistili lesík nedaleko. Tvoří poněkud podivný ostrůvek v záplavě koní obou znesvářených armád. Vytvoří obranný útvar zvaný octogone, byť místo pravidelného osmihranu se jedná spíše o jejich shluk, ovšem svými píkami a mušketami míří na všechny strany.

Hrabě de Godille se úzkostlivě drtí v blízkosti mladého vévody, pobízí svého koně stejně jako všichni další vybraní k překvapivému útoku. Nasává pach koňského potu i jejich jezdců, který se mísí s vůní lesa, osobitým oděrem nedalekého močálu i štiplavým dýmem střelného prachu. Mžourá do tmy, snaží se odhadnout, kde je právě nepřítel a kde jejich vlastní jednotky.

Ačkoli je situace nesmírně nepřehledná a lehce může zabít spolubojovník svého druha, Armand nemá čas myslet na smrt, naopak jeho tělem prostupuje vzrušení, které pociťuje pokud dé, když se přimotá k nebezpečné akci. Ačkoli v tak šíleně nepřehledné šlamastyce se asi jistě ještě nikdy neocítl. Takovou podivnou vřavu si nepamatuje, vždyť mnohdy jen tuší nepřítele, jehož silueta se náhle vynoří ze tmy i kouře.

Hrabě se řítí vstříc cloně vytvořené ze zbytků noci i oblaků kouře, z ní kdosi vyplivuje posly smrti, on však ve své euforii téměř nevnímá děsivý zvuk svištících střel, rámus výstřelů, ale ani bolestné výkřiky zasažených spolubojovníků. Vše mu splývá ve zvláštní skoro až hluchotu, jako by se všechny

zvuky slily v silný rámus, jenž mu dunivě pulsuje v lebce. Aniž si uvědomí rychlost postupu, ocitá se uprostřed naprosto nepřehledné vřavy.

Vystřelí z pistole o něco později než ostatní, zřetelně pozoruje zásah své střely do prsou jednoho z jezdců, padá po jeho ráně ze sedla bez hlesu. Snad se opravdu jedná o nepřítele a ne kolegu z jednotek pana de Gassion, stačí si ještě uvědomit, ale není čas dále přemýšlet, máchá kolem sebe mečem, odrátí údery stínů, snaží se je zneškodnit a sám vyváznout bez zranění.

Kdosi se sápe na jeho koně, zkrvavený, moťná dezorientovaný, snaží se chytit ho holýma rukama za levou nohu a strhnout ze sedla. Moťná jen chce získat zvíře a využít ho k útěku z krvavé řetě. Jezdecká pistole v ruce mladého šlechtice je tuze těžká a když její úder doprovodí pořádný švih, hroutí se španělský voják s obličejem zalitým krví k zemi. Není však čas přemýšlet, rána může přijít odkudkoli, je třeba jen sekat a bodat a zase sekat a bodat, přitom odrážet rány nepřátel. Už zní výstřely daleko méně, těžko se někomu podaří v takovém rumraji znovu nabít.

Hrabě de Godille je stále v houfu vévodových nejbližších, což jim dohromady poskytuje vzájemné krytí si zad, však on sám již odvrátil nejednu ránu směřující na některého z jeho druhů, jednu dokonce na samotného vévodu. Není ale čas na projevy vděčnosti, i malá ztráta koncentrace by se mohla vymstít. Odpor nepřátel zdá se polevuje, ustupují, opouštějí své původní pozice, ponechávajíc na bojišti stovky raněných a mrtvých, jejich bolestné sténání se mísí s dalšími výkřiky nově zasažených.

Zdání pana de Godille o zmírnění řetě se ukazuje pravdivé, jejich protivníci, jezdci z Flander, nevydrželi nápor francouzských kyrysů a obracejí své koně. Nejde však o zběsilý útěk, pouze se snaží odpoutat od vítězího nepřítele, aby se mohli znovu seskupit k protiútokům či k účelné obraně.

Hrabě využívá menšího oddechu k výměně prázdné pistole za plnou, na krátký okamžik spouští pravačku s mečem, z jehož nabroušeného ostří kape krev. Ale i boky jeho koně a kalhoty jsou plné temně zabarvených střikanců, kuň utřel pár šrámů, většina krve však pochází z těl nepřátel.

Armand je propocený až běda, pramínky potu mu stékají nejen po zádech, ale i do očí z hojně oroseného čela, není čas je otírat, cítí sůl v ústech, náhle zjišťuje zcela jinou příchut', uvědomuje si, že právě ochutnal krev, jejíž stříkanec mu přistál na obličeji a dostal se až do úst. Nasládlá krev se mísí s potem, ale není moc času přemýšlet o chuti.

Ať teď si uvědomuje, že minimálně dvakrát či třikrát byl zasažen, byť ne příliš silně a jen kyrys ho ochránil minimálně od vážného zranění. Sice mu i díky zátěži na těle ze všech pórů kůže stříká pot, tělo umdlévá, ale stále je nezraněn. Což je při velkém množství padlých a raněných na obou stranách malý zázrak.

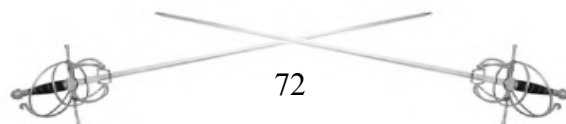
Kolem čtvrté hodiny vyjít dříve v blízkosti pana d'Enghien, kterému se svou dobrou taktikou podařilo rozbít celé levé křídlo nepřítele, na vrchol terénní vlny. Spolu s prvními příznaky nového dne mohou pozorovat celé bojiště.

Bohužel vzápětí tvář vévody zesíná. Což si nemůže Armand nepovšimnout. Záhy i on vidí, proč se tak děje. Zde sice slaví úspěch, ovšem nepřítel má zřetelně navrch na opačné straně! Levému křídlu francouzské armády dokonce hrozí naprosté zhroucení!

Když je sám vojevůdce součástí útoku na jedné straně, těžko může mít přesné informace o dění jinde či ho okamžitě ovlivňovat. Ať teď tak zjišťuje, co se děje na jiných místech bojiště. Jeho aktivita kolem lesíku a následný útok vyburcovaly obě armády k aktivitě.

Jezdeckto pod vedením markýze de La Ferté se pohnulo na levém křídle u mokřin. Markýz zopakoval stejnou chybu, které se dopustili již včera večer. Nechal se vyprovokovat stažením jezdeckta hraběte von Isenburgu, tím se před ním objevila zdánlivá možnost vpadnout do boku pěchoty ve středu španělské formace.

Ovšem než stačí jeho koně překonat kilometrový pás nikoho, útočící formace se poněkud rozmělní, tisícimetrový sprint také odčerpává síly koním. Vzápětí se na ně již řítí v sedle zcela čerstvých zvířat pan von Isenburg se svými muži, jeho jezdci působí jak dělová koule a francouzskou kavalerii pana de La Ferté doslova roznesou na kopytech.

Francouzský maršál teď kolem sebe shromažďuje kaťáky ve svém okolí, ovšem je sám zasažen kulí a následně ho ze sedla vyhodí dvě rány rapírem. Než se naděje, zraněný, zkrvavený, upatlaný a ponížený, ocitá se v zajetí pana von Isenburg.

Část německých jezdců opouští sevřené šiky a míří k francouzským stanům a povozům, kde cítí snadnou kořist, hrabě ale s většinou svých mužů udeří do nekrytého levého křídla a vlastně i týlu pěchoty hraběte d'Espanan.

Nastává krutá řet, leč tentokrát jsou obětí mužů i pana d'Enghien, především francouzští a švýcarští pikenýři a mušketýři. Nepřátelští jezdci pronikají až k tuctu děl na střed formace, kde kdosi dokonce zasadí smrtelnou ránu panu de La Barre, velmistru a veliteli francouzské artillerie.

Maršál d'Hopital se snaží kolem sebe seskupit co nejvíce jezdců, přidává k nim několik bataliónů pěchoty a pokouší se dobýt zpět ztracené pozice. Ke vši smůle je i on zasažen střelou z pistole do ramene a vážně zraněný musí být odnesen z bojiště.

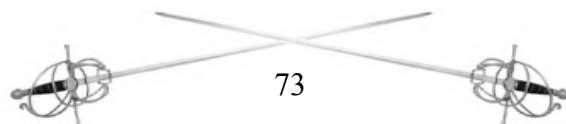
Vlastní španělská děla, bohužel i ukořistěná děla francouzská, zahajují teď palbu na střed armády pana d'Enghien. Jí již velí pan de La Valliere a snaží se vydat rozkaz ke spořádanému ústupu. V tu chvíli však k němu na svém koni přijíždí pan de Sirot.

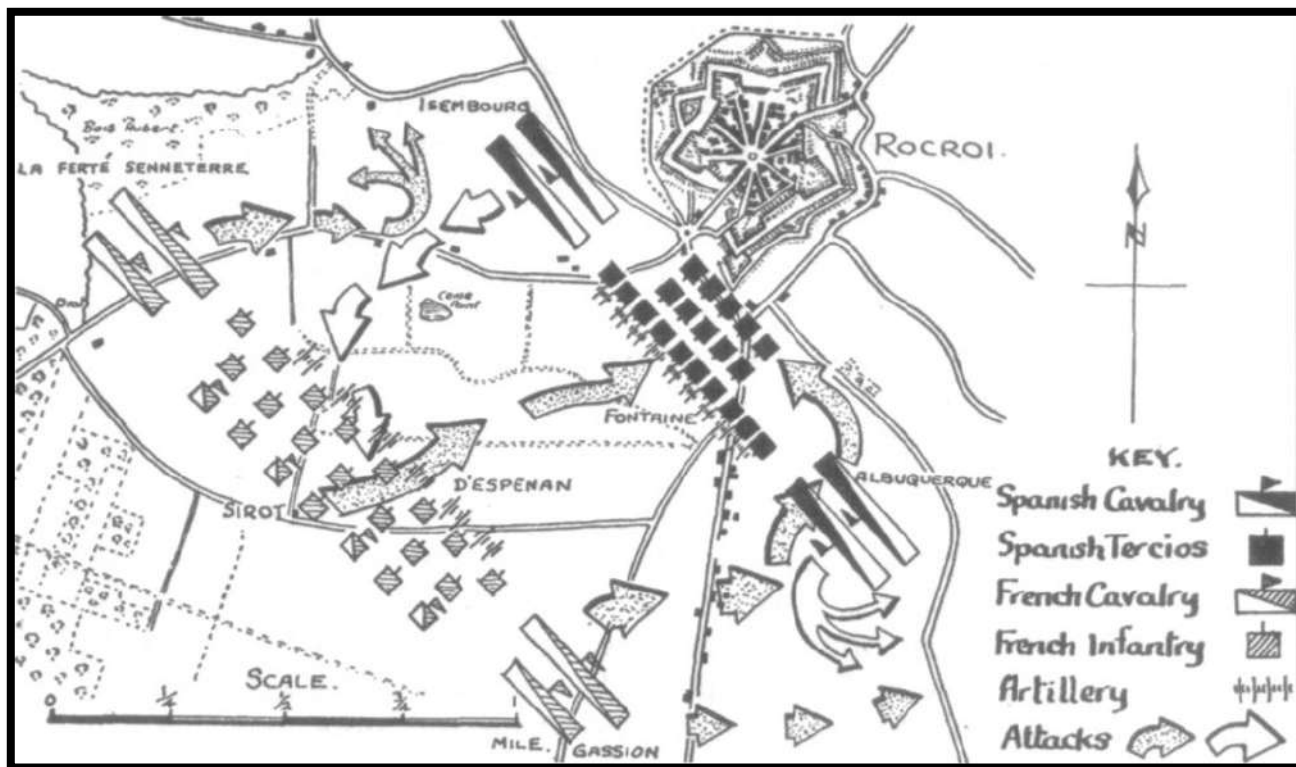
„Všichni bijí na ústup, bitva je ztracená,“ křičí pan de La Valliere.

„Ztracená? Já a moji druzi jsme ještě nebojovali! Hlavy vzhůru!“ řve naopak velitel zálohy, obrací koně ke svým mužům, aby je vedl na zteč.

Mezi pátou a šestou hodinou ranní se situace opravdu jeví kritická. Levé křídlo francouzské armády je zcela poraženo, jeho velitel maršál de La Ferté zajat, další maršál d'Hopital vážně zraněn, velitel dělostřelectva pan de La Barre zabit. Střed formace ustupuje, italská infanterie ve službách Španělska naopak nezadržetelně postupuje a slavné tercios viejos se ji chystají podpořit.

Ke vši smůle nemá vévoda d'Enghien zcela přesný přehled o situaci, neboť se právě nachází až za španělskou linií, kde dává dohromady své vítězné šiky. Rovněž tak nemůže přímo podpořit své velitele, kteří vzdorují náporu protivníka. Nicméně slepý není a nelze přehlédnout houstnoucí dým z míst, kde se má nacházet střed jeho armády. Přehlédnout bohužel nemůže ani začínající postup nepřátelské pěchoty, do toho hledí i na prchající vlastní mužy po planině.

Hrabě de Godille stojí nedaleko vojevůdce a ani v něm by se krve nedořezal. Ano, před nedlouhou dobou slavili na tomto křídle úspěch, ovšem na místě zcela jiném je právě jejich armáda decimována. Jistě zkušenosti i jemu napovídají na kritickou situaci, která může záhy vyvrcholit v děsivou porážku.

Panebože, má se snad opakovat ostuda jako u La Marfée? Tato myšlenka vyvolá v Armandovi mrazení v zádech. Vždyť za krátkou chvíli může být po všech nadějích na vítězství, naopak přes noční úspěch krácejí vstříc drtivé porážce! Ani se nechce domýšlet, co postup španělské armády dále do vnitrozemí udělá se situací u královského dvora! Se zděšením v očích pohlédne na prince, u kterého právě v jeho mysli probíhá klíčový rozhodovací proces.

Ano, i mladý pan d'Enghien si je plně vědom kritické situace. Musí něco učinit, čím by změnil průběh bitvy, která se nyní jednoznačně vyvíjí v jeho neprospěch. Musí nějakým způsobem vyprostit své drčené levé křídlo, odlehčit těžké situaci svého zle trápeného středu formace. První a vcelku logická myšlenka je vyrazit se svými jezdci na pomoc, pokusit se zvrátit průběh bojů a posílit ztracené pozice. Ano, tak by uvažoval každý, tedy každý průměrný a i možná dobrý vojevůdce. On však má myšlení jiné, on není jen tak někým.

Když mu pan de Godille pohlédne znovu do tváře a očí, není v nich nic poráženeckého, naopak, opět v nich planou jiskry. Louis již má svůj plán, sice hodně smělý, ale pokud mu vyjde, má možnost zvrátit nepříznivý průběh bitvy. Má naději, tím spíše, že takový krok nepřítel jistě čekat nebude. Koně jsou již trochu odpočinutí, je čas se dát zase do práce.

Pana de Gassion s několika eskadronami nechá princ vpravo, nařídí mu, aby se vypořádal s valonskou kavalérií, která se po první porážce opět seskupuje. Zbytku svých mužů bude velel on sám osobně. Následně s nimi činí pohyb směrem vlevo a obloukem vede své muže na španělské vojsko, otočené k němu nyní doslova zády. Když Armandovi dojde úmysl velitele, téměř si hvízdne a uznale se na prince podívá. Tedy je to dost velká šílenost, co se chystají udělat, ale tím více je hrabě z nové taktiky učarován.

Při pohledu na rozprostřené jednotky španělsko císařského vojska a jejich obrovské množství mu přesto přejede mráz po zádech. Jestli neuspějí a ocitnou se v sevření, hrozí jejich pobití do posledního

muže nebo zoufalý úprk se snahou si zachránit holý život. Ale když záměr vévody vyjde, mohl by překvapivý manévr pořádně rozkolísat řady nepřátel a také dostatečně nahlodat jejich sebevědomí.

Armand znovu cítí, jak mu začíná mozek ovládat euforie a vzrušení, budou opět útočit, tentokrát na týl protivníka. V levé ruce má již opět tětivkou jezdeckou pistoli, z které muže jednou vystřelit, ale opakovaně jí odrátet na něj směřující údery a sám rozdávat rány, v pravé ruce zkrvavený meč.

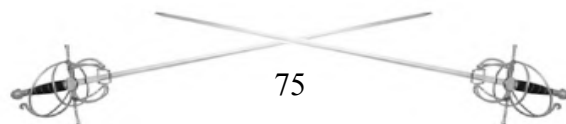
Oči nepřátelských velitelů, ať již španělských, německých, italských či valonských, hledí zcela jiným směrem, než odkud přichází nebezpečí. Úder jezdců pana d'Enghien, oděných do svých kyrysů, nečeká opravdu nikdo. Oni se přitom jak velká voda valí nejprve na italské tercie na křídle, pak na Němce a nakonec na Valony. Všude je slyšet křik zaskočených protivníků.

„Jsme obklíčeni!“ řvou vyděšení vojáci dona Francisca.

Zpočátku je odpor zaskočených nepřátel jen velmi malý, útok z toto směru nikdo nečekal a slabé hlídky jsou smeteny, aniž by ve francouzských řadách způsobily větší ztráty. Francouzští kyrysníci se však zakusují do linie nepřátel stále hlouběji, odpor protivníka sílí, zaskočené jednotky se zoufale brání. Manévr překvapil všechny, včetně mnohých jezdců vévody, nyní však není čas o ničem přemýšlet, je nutné se bit, zabítet a snažit se nebýt zabit. Armand se dostává opět do varu, v posledním okamžiku srazí výstřelem muže, jenž se ho chystal zle seknout halapartnou, nějak unikl ranám jeho druhů. Houf útočících je však pevný a zdá se, že ho nic nemůže zadržet, že ho nikdo nedokáže zastavit.

Španělští pěší mušketýři nemají odvahu na útočníky začít střílet, vřdy by zároveň stříleli do vlastních, pikenýrů většinou nezbyvá čas ani napřáhnout své dlouhé a nebezpečné zbraně. Kyrysníci naopak sekají svými rapíry z výšky svých koňských sedel, střílí se teď už málo, vyprázdňené jsou zbraně útočníků a bránící se muže by střelbou riskovali se postřílet navzájem. Největší zbraní nejsou teď meče jezdců, ale koňská kopyta a svalnaté hrudě jejich koní. Valící se masa působí velkolepě, připravena smést vše, co se jí postaví do cesty.

Pokud se dávají španělští pěšáci na útěk, nedaří se jim právě dvakrát dobře. Lesík je obsazený francouzskou pěchotou a střed armády pana d'Enghien je sice tísněn, ale stále v bojovném šiku. Naději mají ti, kteří prchají směrem k jezdcům vévody z Albuquerque, ale pan de Gassion také nelení a vyráží za nimi.

Don Francisco de Mello, pomalu si jistý svým vítězstvím, se naopak teď snaží uhájit svůj střed. Má však k dispozici jen něco z jezdců hraběte von Isenburg.

Ať teď pan de Godille spíše podvědomě pochopí skutečný záměr mladého a odvážného vojevůdce z rodu de Condé. On nechce jen napadnout tyl svých protivníků, on se chce skrz jeho linie probít ke svým a tím pádem sevřít španělské jezdectvo do kleští. Myšlenka zároveň geniální jako i šílená. Teď však již nemají na výběr. Jsou v hloubi sestavy nepřátelského vojska a pokud by svůj postup zastavili, či se pokusili otočit a vrátit se zpět stejnou cestou, budou s největší pravděpodobností pobiti. Stále kupředu nebo zemřít, uvědomuje si rozparádný a znovu děsně propocený Armand.

Výhodou francouzských jezdců je, že se probíjejí jednotkami pěchoty a masa zuřivých kyrysníků a jejich silných koní už sama o sobě působí na obránce děsivě. Ti však také nejsou žádní zbabělci a snaží se zastavit překvapivý postup vévodových jezdců, jak to jen jde. Naštěstí pro francouzské barvy jim jejich záměr příliš nevychází a tak se houf kyrysníků dere stále kupředu a zdá se být nezastavitelný. Jejich nekompromisní postup vlévá nové síly do jejich řad a naopak vnáší nejistotu do řad španělské pěchoty, kterou rozráží a drtí pod kopyty svých koní. Pravdu však je, že odsud čekal útok jen málokdo, nebyl na něj připraven a pokusit se otočit a zaměřit děla na útočící jednotku by znamenalo střilet přímo do svých sestav.

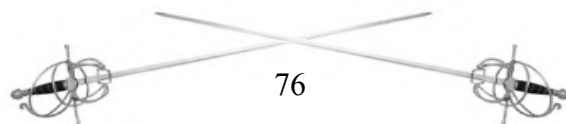
Jezdci mladého prince se již prosekali skrz Němce a Valony a teď napadají i jednotku hraběte de Fontaine. Projedou skrze eskadru pana de Mella i pluk pana rytíře z Visconti, který přitom umírá pro španělského krále. Rozvracejí celý druhý sled nepřítele, ovšem před sebou stále mají ten první, nikým a ničím doposud nedotčený. Netrpící ani panikou, připravený obrátit své piky i muškety proti nečekaným nepřítelům.

Ano, nastává kritická situace plánu pana d'Enghien. On se svými muži i způsobil obrovskou paniku ve španělském vojsku, ale teď jemu i jeho mužům hrozí zkáza.

Daří se! Jak divoká řeka prorazí vévodovi kyrysníci hráz španělské pěchoty, čin jeví se původně jako zhora nemožný, a tenou se teď krajinou vstříc dalšímu a snad ještě většímu nebezpečí. Před nimi jsou sice jejich vlastní jednotky, ale také zbytky španělské jízdy. Pan d'Enghien však nechce v žádném případě přijít o výhodu, kterou mu poskytl jeho překvapivý a hodně odvážný manévra. Zaútočil na tyl protivníkovy pěchoty, probil se skrz střed jeho sestavy a teď se valí na jeho jezdectvo. Francouzští kyrysníci se zdají být nezastavitelní, neporazitelní, nepřemožitelní.

Hrabě de Godille je uchvácen vývojem bitvy. Sice upocený, zbrocený krví svých nepřátel, pociťující bolest v namožených svalech obou rukou a přerývaně dýchající, ale stržen úspěchem svých barev, s planoucíma očima pobízí svého koně. Ne, dnes už je opravdu nedokáže nikdo a nic zastavit. Efekt jejich postupu má i psychologický účinek v řadách jejich nepřátel. I španělští jezdci jsou zřetelně zaskočení a uvědomují si nebezpečí, v němž se ocitají. Útočící jednotky je mohou zatlačit k francouzskému postavení, pěšákům a zálohám, a oni uvíznou v pasti, v níž mohou být zcela zdecimováni. Náhle se do jejich řad vkrádá chaos a panika, největší nepřítelé pro každé vojsko. Přestávají reagovat na rozkazy a začínají uvažovat o záchraně svých holých životů. Nechtějí zastavit dravý proud útočníků, chtějí se spasit únikem z hroící pasti.

Střet jezdců s jezdci je daleko nebezpečnější, než útok na pěchotu, ovšem španělští protivníci nejsou koordinovaní, neudrží řady, což dává jejich francouzským sokům obrovskou výhodu. Armand zastrkuje do pouzdra prázdnou pistoli, v trysku vytahuje druhou ještě plnou tětivou jezdeckou střelnou ruční zbraň a hledá, s kým se utkat. Ne všem soupeřům se daří prchnout, ne všichni podlehli beznaději, někteří mají zájem neprodat svoji kůži i lacino či se snaží probít nazpět ke svým jednotkám. Ale stále nejde o souboje mužů proti mužům, stále panuje chaos, kdy se mísí přátelé a nepřátelé, kdy hrozí útok z boku, a co je daleko horší, někdy i zezadu. Čemuž částečně brání sevřené šiky dravé řeky francouzských kyrysníků.

Kde se zjevil španělský jezdec, si pan de Godille jen těžko dokáže uvědomit. Objeví se zleva, vzdálen jen několik kroků. Šlechtic spíše vycítí než si plně uvědomí jeho nataženou ruku s pistolí a sklání hlavu. Přesto cítí velký náraz, zdá se mu, že mu musí prasknout krk. Naštěstí je pouze trochu otřesen a částečně v mlze mechanicky pozvedá svoji ruku. Jeho sok, jehož střela mu sklouzla po helmici, je snad tři kroky vzdálen a s napřaženou sečnou zbraní. Nebude čas úder odrazit, musí ho zasáhnout kulkou, uvědomuje si Armand. Zdá se mu, že přímo přiloží ústí své pistole na tmavší a mohutným knírem ozdobený obličej soka, ve skutečnosti je ten vzdálen na dva sáhy. Ovšem kulka působí spoušť v jeho tváři a sráží ho ze sedla, v poslední chvíli.

Pan de Godille je otřesen a uvědomuje si nebezpečí svého stavu. Šestým smyslem vycítí další nebezpečí a prudce se otáčí doprava. Jen jako pasivní divák sleduje útok jiného jezdce na svou osobu, útok, jenž zastaví jiný jeho spolubojovník a vymete vetřelce ze sedla. Armand ani netuší, kdo mu právě zachránil život. Snaží se soustředit svou mysl, částečně se mu koncentrace smyslů daří, zastrkuje těžkou jezdeckou pistolí do pouzdra a z brašny vytahuje svoji o mnoho lehčí. Také samozřejmě proti chráněným nepřítelům daleko méně účinnější.

Naštěstí pro stále ještě otřeseného pana de Godille boj pomalu končí. Španělské jezdecké prchá z bojiště, částečně pronásledované a částečně jen sledované. Náhlá euforie zaplavuje všechny útočníky, jeť dosáhli skvělého úspěchu, jejich řev znásobuje oslavný hlahol jejich druhů. Není pochyb, armáda nepřátel se zdá být obrovsky poznamenána a také oslabena.

V té době probíhá drama i přímo na středu francouzské formace, pan de La Valliere, přes zřetelný úspěch vévodových jezdců, chce velet k ústupu. Díkybohu, z pohledu mladého prince de Condé, je nezdolný baron de Sirot jiného názoru. Vlastně postupuje zcela podle sebe, burcuje všechny okolo. Nejprve odrazí alsaské jezdecké, pak se věnuje i středu armády.

„Vzhůru hlavy! Nikdo vás už nepronásleduje a den ještě neskončil! Na nepříteli! Povedu vás!“ řve baron na pěšáky, když se kolem nich řítí na svém koni.

„Za panem de Sirot! Za panem de Sirot!“ zvedají důstojníci pěchoty své meče.

„Hleďte! Tam! Sám princ d'Enghien!“ křičí baron a ukazuje skrze dým na severní straně na bílý chochol na vévodově klobouku.

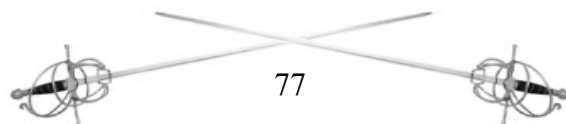
Možná chce původně jen své mužy povzbudit, ale jeho slova se náhle stávají realitou. Ze zuřivé vřavy v linii nepříteli vyjít dí opravdu Louis, s rozcuchanými vlasy, planoucíma očima a s mečem v ruce. Náhle již není jednadvacetiletým mladíkem, stává se pro všechny prvním vojákem své vlastní armády. Na některé působí, jako by se objevil sám bůh války Mars.

V tu chvíli již pan de Sirot postupuje vpřed s linií pěchoty, kterou tvoří osm batalionů. Zbylá italská tercios nevydrží soustředěný nápor, nicméně španělské Tercio Valendia nezakolísají ani o píď. Jejich muž i stojí naprosto předpisově, uprostřed čtverec pikenýrů, po straně čtverhrany mušketyrů. Jsou v počtu asi tisíce mužů, z čehož pikenýři tvoří asi třetinu. Chrání nejen sebe, ale i ustupující italské jednotky.

Bitva nabývá poněkud jiného vzezření, než se zdálo před krátkým časem. Ale ještě zdaleka nic nekončí. Vévoda d'Enghien odvrátil blížící se drtivou porážku, ale vyhráno ještě nemá. Francouzi sice získali zpět svá děla, ale zatlučená a s rozbitými lafetami. Naopak španělská artilerie stále chrlí své smrtící projektily.

Hrabě von Insenburgu znovu šikuje své jezdce, ke kterým se přidává i část rejtarů vévody z Albuquerque, nicméně bojují spíše o čest než o vítězství. Proti nim směřuje z jedné strany pan de Sirot, z druhé pak pan de Gassion. Pan von Insenburg se rázem ocitá v sevření, některý z kyrysníků ho srazí ze sedla. Jeho alsaští jezdci, kteří svého velitele milují, ho přehazují přes sedlo koně a na smrt zraněného vyvádějí z boje. Tím ale dávají významný signál i dalším. Bitva je ztracena.

Na bojišti ze španělské armády záhy mnoho nezůstává. Jen elita všech elit, šest tercios viejos, prořídle, semknuté. K nim se přidávají jedinci či houfy jedinců z jiných jednotek, kteří nechtějí opustit bojiště či neměli možnost bez ohrožení svého života utéci.

Členové z legendárních tercios viejos, starých tercií, jsou výhradně rodilí Španělé, zčásti urození a chudí hidalgos, zčásti vojáci neurození, což by ale sami nikdy nepřiznali. Jsou pyšní, hrdí, bez odmluv snášejí strádání, krutí, zároveň skromní i trpěliví, hluboce věřící katolíci, svým způsobem ukázkoví vojáci.

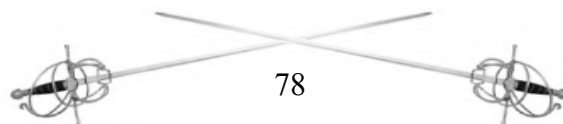
Pro tyto muž e a jejich velení není ještě nic ztracené, stále se někde pohybuje pan Johann de Beck se svými bezmála šesti tisíci muži. Coť si uvědomuje i vévoda d'Enghien. Nechce dát nepříteli vydechnout a formuje své jednotky, nejméně unavené či nejdříve seskupené. On sám je s nimi, což nutí trochu otřeseného Armanda se znovu zapojit do boje.

Bojechtivý mladík z rodu de Godille si sveřepě kontroluje své zbraně, svou ústroj, krev v něm opět vře, adrenalin stoupá, těší se na další vzrušující boj. Řítí se s ostatními jezdci ve vlnách na zformované jednotky nepřítele, uprostřed svištících kulek se stočí před obrannými liniemi, vypálí do nich z pistolí a aniť by riskovali boj s jejich pikedýry, vrací se zpět nabíjet zbraně a umožňují svým kolegům učinit to samé. Tato taktika má rozkolísat řady nepřítele a připravit úspěšný útok na proražení jejich řad. Konečně dochází ke kontaktu, ale španělská pěchota odolává, její muži rozhodně nemíní prodat svoji kůť i lacino.

Armand zpozoruje zajímavý obraz, na jednom rohu nepřátelské falangy sedí na ramenou čtyř nosičů muž s dlouhým bílým vousem, jde o hraběte de Fontaine. Prý kdysi přísahal, že nebude proti Francouzům bojovat ani pěšky, ani v sedle. Přísahu dodržuje originálním způsobem, sedí v křesle, do něhoť ho upoutává nemohoucnost jeho dnou trápeného těla. Velitelskou hůl má položenou na nohách, jeho mušketýři jsou připraveni ke střelbě, za nimi se týčí les pík.

Pan de Godille, znavený, propocený a s lehce se točící hlavou, pozoruje připraveného nepřítele, ten se nyní jeví ze všech jejich dnešních protivníků nejnebezpečnější. Není však nic, co by Armanda

dokázalo zastavit či odradit, vť dyť jsou na dobré cestě dosáhnout slavného vítězství, teď ho musí už jen potvrdit.

Náhle se pan de Fontaine napřímí, jeho osmnáct dělových hlavní se odkrývá, muškety se skloní, krupobití kulí a kulek kosí postupující francouzskou linii. Tu však zastavit nelze, jak se obránci přesvědčí, když se dým částečně rozptýlí.

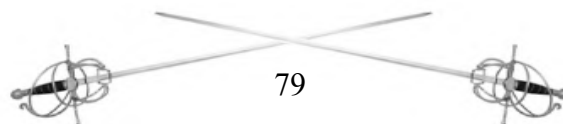
Muť i pana d'Enghien však spatří připravené španělské čtverce, uchystané k boji. Následuje salva z druhé strany, Španělé vzápětí zacelují mezery po padlých. Děla už nemají čas nabíjet, vzápětí utichnou i muškety. Ovšem bez ťivota je i pan de Fontaine, smrt ho dostihla dříve, neť by musely jeho oči spatřit porát ku jeho tercií, považovaných za neporazitelné.

Nicméně útok francouzů je odrať en, se značně prořídlymi řadami se musí vrátit. Pan de Godille si zlostní hry e rty, sice opět prošel peklem bez ztráty květinky, ale tět ce nese neúspěch. Vévoda nechává některé jednotky odpočinout, další vrhá do druhého útoku. Nezdá se však, ťe by byl úspěšný, řet probíhá nemilosrdně, ale jednotky nepřítel e dokát í stále vzdorovat.

Ale ani princ d'Enghien neztrácí čas a přemýšlí o nové taktice. Když selhává jeho jezdectvo, je třeba vymyslet jinou variantu. Jeho pohled se stáčí na španělskou dělostřeleckou baterii. Není příliš chráněna a dostřel jejich děl můť e dobře dosáhnout do řad vzdorujících španělských čtverců. Okamť itě začíná konat.

Vysílá další jezdce směrem k dělostřelecké baterii, mezi nimi se shodou okolností ocitá i aktivistický Armand, a ti je berou útokem. Obrana není schopna odolat soustřednému náporu kyrysníků, zčásti je pobita a zčásti bere do zaječích. Hrabě zarát í koně stejně jako ostatní a vrací se zpět, u děla se svíjí mladý pomocník, kterého zkosila právě jeho kulka. Měl prostě smůlu, vlastně nebyl vůbec nebezpečný, v ruce drť el jen nabiják. Šlechtic však viděl spíše stín a předpokládal sečnou zbraň, zastřelil ho zcela zbytečně, coť si uvědomuje ať ted'. Nijak však výčitkami netrpí, ač ho mladík neohroť oval, stál na straně nepřítel e.

K ukořistěným dělům jiť posílá pan d'Enghien své odborníky, kteří je dokát í ovládat. Nastává jejich otáčení, zamíření a příprava ke střelbě. Mezitím se pan de Godille vrací zpátky k hlavnímu velení, spokojený alespoň s tímto dílčím úspěchem. Nachází stejně rozpoloť eného pana d'Enghien.

„Pane vévodo,“ neváhá Armand vojevůdce ve své přirozené drzosti přímo oslovit.

„Pane hrabě,“ usměje se však Louis, spokojený se svými dosavadními úspěchy a tedy ve smířlivé a vstřícné náladě, „Vedl jste si velmi dobře, povšiml jsem si vaší statečnosti a zručnosti.“

„Však už brzo bude konec,“ prorokuje pan de Godille, vzápětí dostává pokyn si odpočinout, což mu však stejně nezabrání, aby se vmísil i do třetího útoku proti obraným liniím statečně vzorujícího nepřítele.

Francouzští dělostřelci pálí do rohů čtverců, ze všech stran najít dějí kyrysníci, střílí ze svých pistolí, pak se opět vracejí, aby vzápětí učinili další útok. Armand je též mezi nimi, i nyní se mu kulky zázrakem vyhýbají, on sám pociťuje úctu k nepříteli, který čelí jejich opakovaným soustředěným útokům. Španělské tercie odrátí i ten třetí.

Střelba z děl do pěšáků španělského vojska pokračuje, v jeho řadách se začíná zvedat panika, cítí se opuštění, zrazení a začínají zvažovat, proč mají zanechat své kosti na tomto bojišti. Začínají sílit hlasy, že bude rozumnější se vzdát a zachovat si život. K čemu bude jejich smrt?

„Chtějí kapitulovat, monseigneur!“ slyší pan de Godille křičet někoho a sám princ již shlíží ke španělským liniím. Zvěstovatel radostné zprávy, jak se zdá, mluví pravdu. Objevuje se mávání bílými hadry, sdělení, kterému dobře rozumí všichni.

„Dobrá zpráva,“ rozjasní se obličej mladého vojevůdce, nemá zájem nechávat umírat zbytečně své vojáky, když může dosáhnout vítězství s daleko menšími ztrátami. Protivník i přes předchozí útoky i zasypávání dělostřeleckými granáty čítá stále mnoho bojeschopných mužů, kteří své řemeslo zabíjet ovládají dobře. Jejich zajetí bez větších ztrát ve vlastních řadách jen zvýší cenu jeho vítězství, o kterém nyní již nepochybuje. Proto princ nechává zastavit palbu z děl.

„Mého koně!“ přikazuje následně, „Pánové, půjdeme si pro vavříny vítězství,“ vyzývá své věrné.

V té době skutečně několik nepřátelských důstojníků vystupuje z řady a mává klobouky na znamení, že jsou ochotni vyjednávat o své případné kapitulaci. Či spíše o podmínkách čestné kapitulace.

Bohužel dojde k neočekávané události. Snad nikdo z bránících se španělských vojáků nemůže vévodu s jeho pár muži považovat za zahájení dalšího útoku. Přesto však padne několik výstřelů, těžko říci proč. Možná jde jen o nešikovnost, možná hrají roli napjaté nervy některých bránících se mužů pod palbou, nicméně nechtěné výstřely jsou předzvěstí katastrofy.

„Ty parchanti!“ řve Armand, jedná naprosto bezmyšlenkovitě, vrhá se před prince, aby ho chránil svým vlastním tělem proti zákeřnému útoku. Ve své snaze nezůstává sám. Stejně tak konají i řvou vzteky jiní francouzští vojáci.

Následně se rozpoutá další peklo, při němž je vévoda se svými pár muži ve velké nevýhodě, neboť jsou přímo na ráně. Jako zázrakem však princ uniká bez zranění, stejně se vede i panu de Godille.

„Ti zrádci!“ křičí muži kolem vévody, snaží se chránit svého prince a ohroženého vítěze svými těly před střelami a sami strhávají své koně stranou. Ale i další, kteří zůstali v táboře, sledující předpokládanou kapitulaci, si uvědomují nebezpečí pro jejich hrdinu a také jsou na nejvyšší míru rozhořčení předvedenou věrolomností!

Náhoda a nedorozumění začíná sklízet své plody. Někteří španělští pěšáci se asi opravdu domnívali, že začal nový útok a tak vystřelili. Francouzští vojáci naopak vyhodnocují předchozí ochotu ke kapitulaci jako past na jejich prince a teď říčí zlostí a návaem nenávisti. Není již třeba dávat rozkazy, jednotky spěchají samovolně na pomoc svému vůdci, jenž se ocitl v ohrožení.. Již není síla, která by mohla rozzuřený proud zastavit, pozdě křičí španělští velitelé rozkazy zakazující střelbu, marně se snaží někteří uvát živější francouzští velitelé zadržet své popuzené muže.

Také hrabě de Godille je rozhořčen na nejvyšší míru. Ani on si nedovede vysvětlit střelbu na jejich družinu jinak, než podlostí nepřátel. Aniž si své jednání uvědomuje, i on řve vzteky, jeho kůň se vzpíná, v pravé ruce znovu tasený meč, v levé nabitou jezdeckou pistolí. Velmi ochotně se přidává k proudu valícímu se na jednotky španělských pěšáků. Všechny tence vpřed touha krutě ztrestat zradu, touha po krvi věrolomníků.

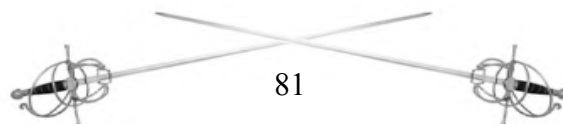

Ne všichni španělští pěšáci dostanou příležitost se vzdát, ne všichni mají štěstí a podaří se jim uprchnout z masakru svých jednotek. Mnozí se pokusí zachránit si holý život a nabízejí složení zbraní, avšak v mnoha případech ani to je neuchrání. Francouzští útočníci mohou jen toužit po jejich krvi, někteří na ně křičí slova o další zradě a pobíjí je. A tak se jejich druhové pustí srdnatě do boje ve snaze probít se či jen vzít s sebou na onen svět co nejvíce protivníků. Již nejde o válečnou operaci, ale o skutečný masakr bez pravidel.

Hrabě de Godille také nepřátele nešetří, spolu s dalšími jezdci mezi nimi šíří zmar. Tluče okolo sebe mečem, snaží se dohnat další a další nepřátele a srazit je k zemi. Zpočátku má z drcení protivníků výborný pocit, mstí podlost uchystanou na jeho prince, posléze už začíná chápat boj jen jako nekonečná jatka. Už se promíchali francouzští jezdci s francouzskými pěšáky, obě pak se španělskou pěchotou. Sténání zraněných začíná převažovat nad třeskotem zbraní, zem rudne krví, jenž stříká kolem dokola. Šlapou po raněných, někteří je rovnou dobíjejí.

Pan de Godille se ocitá u skupinky pikenýrů, kteří mají své dlouhé zbraně na zastavení jízdy většinou zlomené, tisknou se k sobě, v pravé ruce dýky, levé zvedají vysoko k nebi na znamení ochoty se vzdát. Jeden z nich, ani mu hrabě nevidí do obličeje, se pokouší uniknout, zasáhne ho, nejprve mu srazí helmu, vzápětí ho udeří mečem do obnažené hlavy. Pikedýr se zvrátí, otočí se kolem své osy a šlechtic spatří jeho obličej zalitý krví. Jako by jeho utracením dal pokyn k masakru, během chvilky je celá skupina pobita francouzskými pěšáky. Bez slitování ukončí život mužů, kteří je nijak neohrožovali a projevovali ochotu se vzdát.

Masakrování jednotek nepřítele nebývá pravidlem, vť dyť ť oldáci stojí na obou stranách, není proč zabíjet bezdůvodně své soky. Proč zbytečně riskovat svůj ť ivot v nesmyslném boji s protivníkem, který bez moť nosti vzdát se je bez slitování zabíjen. Vť dyť ten pak nemá co ztratit a je vlastně donucen se bít do poslední kapky krve. O to zuřivěji.

Pan de Godille se na řet i nepodílí dlouho, jeho vztek opadá, tohle přece není boj hodný muť e jeho kvalit, smrtelné výkřiky kolem něho ho jiť nijak nevzrušují, spíše znechucují. Zabíjení mnohdy i jiť bezbranných muť ů mu nepřináší ť ádné uspokojení, natoť pak sledování takového počínání. Začíná se rozhlíř et, je uprostřed směsice několika zápasících houfů, mnohdy nastává boj muť e proti muť i, mnohdy boj skupiny muť ů proti pár jednotlivcům. Není jiť součástí ť ádné jezdecké jednotky, ve svém nadšení se dostal stranou. Otáčí svého koně, vidí prchat nedaleko sebe mladého španělského vojáka, bez helmy, v očích děs. Pozvedne meč, mladík se otáčí za sebe, nevidí ho přijít dět a skoro narazí do jeho koně. Krátký zděšený pohled, neť mu na hlavu dopadne sečná zbraň hraběte, záměrně však naplocho.

„Jestli tě někdo nedorazí, moť ná to i přet iješ,“ zabručí si pod vousy šlechtic nad hroutící se postavou, jeť dopadá do měkkého podloť í těl svých druhů.

Armand se vrací, přitom si dává velký pozor na svoji bezpečnost, někoho by mohlo napadnout sundat ho z koně. Ale pokud miji zraněné muť e, mají ti zcela jiné starosti neť provokovat ozbrojeného jezdce, který uť o ně zjevně ztratil zájem. Bez problémů tak opouští Armand bojiště, zanechává za sebou zmar a vrací se k velitelskému stanovišti, kde tuší vévodu.

Ten je však zaměstnán něčím zcela jiným, i on se od počátku hnal vpřed, ale ne s cílem zabíjet, ale naopak s marnou snahou nesmyslné zabíjení zastavit. Několik důstojníků mu pomáhá. Princ sám osobně odzbrojuje dva španělské kapitány, bere si od nich jejich zbraně i slovo na znamení, ť e se vše vzdá. Bohuť el ještě nějaký čas je jeho snaha marná, zbytečně křičí, ať ty statečné muť e jeho vojáci ušetří.

Jen malá část tercios viejos přet ije. Jako první kapituluje Tercio Garciez za slib, ť e budou jejich příslušníci posláni do Španělska. Zdvojené Tercio Albuquerque se vzdá později a za podmínek méně výhodných, vť dyť právě z jejich řad padly ony smutné osudné výstřely na vévodu, které způsobily paniku a následně nikým neřizený útok.

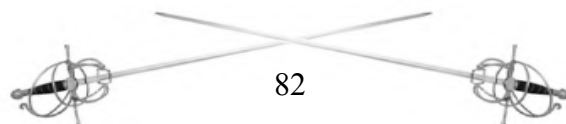
V kať dém případě tím celá bitva u Rocroi končí, o vítězi nemuť e být pochyb. Přes okamť icky, kdy se jevila poráť ka vojska mladého prince de Condé jako nevyhnutelná. Radost je patná ze všech spolubojovníků vévody d'Enghien, kteří podnikli odvát ný kousek se svým vojevůdcem a ve zdraví ho přet ili. Vzájemně se povzbuzují a vyjadřují své pocity řevem, jsou slyšet rovněť oslavné výkřiky dalších jednotek, takové projevy radosti se dobře poslouchají. Mladý princ z rodu de Condé však má na tváři chmury, na duši pomyslný šrám, zbytečný masakr tak trochu cítí jako zbytečnou kaňku na svém triumfu.

Nastává i čas na chvíli oddechu. Armand popojede kousek stranou a podvědomě si prohlíť í své tělo. Cítí stále ještě hučení v hlavě, sundává si svoji přílbu a prohlíť í si rýhu, památku na odrať ený projektil. Je div, ť e mu kulka neurazila hlavu, uvědomuje si ať ted'. Rukávem si otírá pot z čela a tváři, je mírně zarudlý, naštěstí od stříkanců cizí krve. Obě pať e vykazují únavu, bezmyšlenkovitě se prohmatává další části těla, rozbolavělý krk, nohy. Nic ho však skutečně palčivě nebolí, vynikající známka vyváznutí z bojových střetů bez poskvrnny.

Projít dí na koni leť ením plným vzrušením i radosti, jeho zakrvavená zbroj budí respekt. Mnoho zraněných začíná plnit lazarety, nejen ti, co řádili s vévodou d'Enghien, ale tět ké šrámy utrpělo francouzské vojsko na svém levém křídle, po odrať eném útoku svých jezdeckých jednotek a tět střed, při následném náporu španělských jezdců. Ale i při vlastních útocích na sevřené šiky španělské pěchoty.

„Pane hrabě, pane hrabě,“ skáče jak malé štěně kolem koně šlechtice Dujardin, ne, jeho radost v sobě nemá nic předstíraného, unavený šlechtic je skoro dojat chováním svého osobního sluhu.

Ztět ka se svezze ze sedla a předá koně Rosenovi s Lormainem. Quido mu pomáhá odepnout kyrys, přičemť svými prsty přejít dí po plechových plátech, jenť nesou stopy zachycených ran. Ruce má rázem zarudlé, krev však nepatří jeho pánovi, coť ho naplňuje blahem. Ale podle stop i líčení musel jeho chlebodárce projít pořádnou melou, díky Bohu jeho šť astná hvězda svítí dál.

„Takových ran,“ hlesne hoch bezděčně.

„Ani jsem si mnohý neuvědomil,“ přiznává pan de Godille.

„Pane hrabě, ale uvnitř přilby je vaše krev,“ trochu se zalekne Dujardin, čímž donutí šlechtice si ohmatat hlavu. Jde však jen o drobný šrám, který pravděpodobně způsobila helma po zásahu kulkou nepřítele, vůbec si ho neuvědomil. Vysvětlují si, oč jde a chlapec se opět uklidňuje.

„Quido, přestaň už s tím ohmatáváním mého kyrsu a seřeň mi něco k pití a jídlu. Musím teď ještě za panem vévodou, nevím, jak dlouho se tam zdržím.“

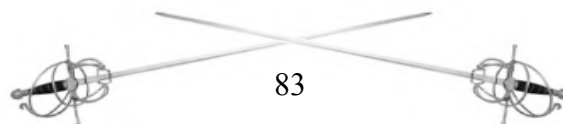
„Jistě pane hrabě.“

Armand si nechá znovu podržet koně, do sedla se už vyhoupne bez těžké výbroje, helmici vymění za slušivý klobouk. Důležitě pak projít dí táborem směrem k velitelskému stanovišti, kde vládne spokojený vévoda d'Enghien.

Pan de Godille seskočí z koně a s jistými rozpaky se přiblíží, všichni však jen zvednou zrak, aniž by se pohoršili nad jeho příchodem. Konec konců je pozorovatelem královského dvora a jak se zdá, získal si i náklonnost mladého vojevůdce. Dnes se navíc bil více než statečně, berou ho za jednoho z nich. Princ spatří hraběte a lehce mu pokyne rukou.

„Pane vévodo,“ uklání se zdvořile znavený bojovník.

„Pane hrabě,“ vyloudí na tváři smutný úsměv princ, „již vás omrzelo zabíjení nepřátel?“

„Pane vévodo,“ zachmuří se i šlechtic, „masakrování pěšáků není nic, co by zvyšovalo mé sebevědomí.“

„Pane hrabě, dnes jste prokázal velkou statečnost.“

„Jako mnoho a mnoho dalších mužů, včetně vás, monseigneur,“ vrací šlechtic kompliment i s uctivou poklonou.

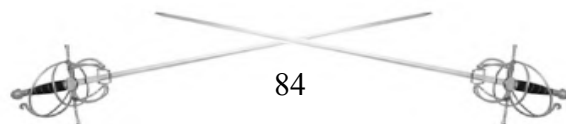
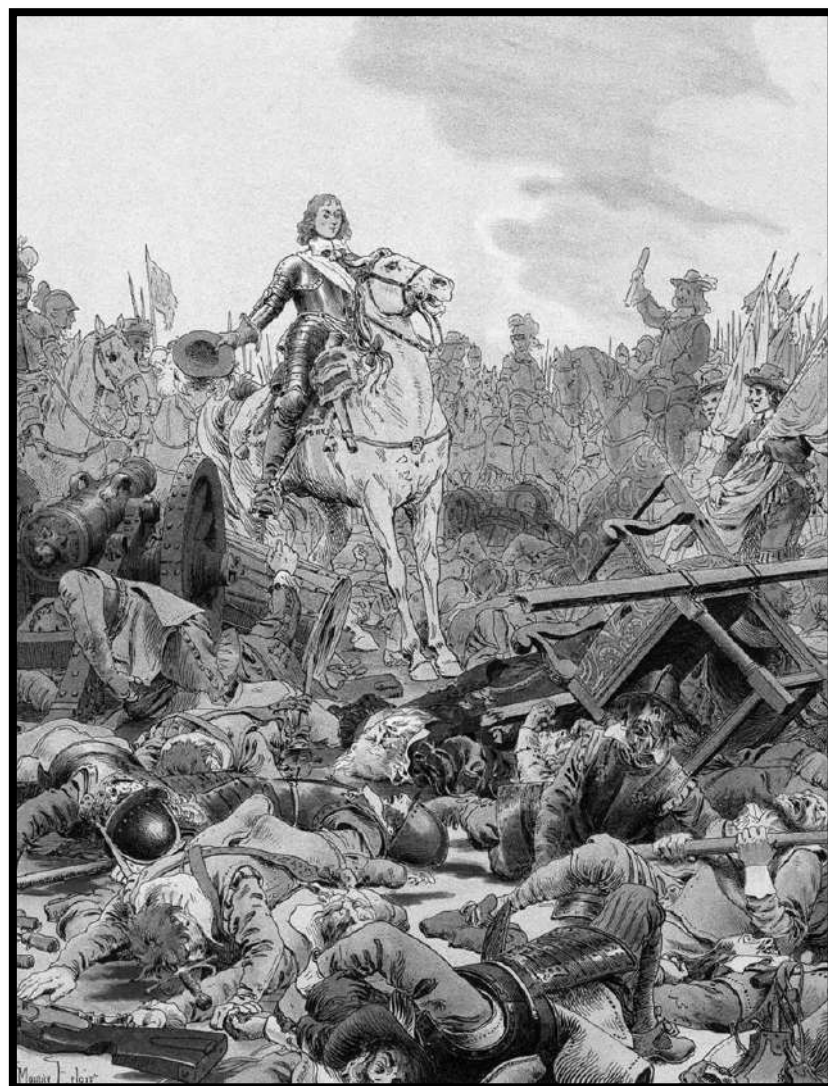
„Chystám se brzy vyrazit zpět do Paříže. Uvítám vás jako člena mého doprovodu.“

„Bude mi velkou ctí, pane vévodo,“ uklání se znovu pan de Godille, „Monseigneur, dosáhl jste skvělého vítězství. Jen díky vaší skvělé taktice a osobní odvaze,“ složil další poklonu, menší pochlebování nemůže být na škodu, navíc jeho slova nejsou daleko od pravdy.

„Bůh dnes poťehnal naším zbraním,“ vykouzlí na tváři hrdý úsměv vojevůdce, dostatečně pyšný na svůj velký úspěch. Všem, co pochybovali o jeho schopnostech, dnešním důležitým vítězstvím zavře ústa.

„Pane hrabě, přispěl jste velkým dílem k úspěchu našich zbraní. Pane hrabě, ještě jedna věc. Dostal jsem zprávy z Paříže, od své rodiny. Chtěl bych si s vámi později promluvit, až bude vhodný čas,“ dodá velmož a naznačí již nový směr svých myšlenek. Začíná uvažovat, jak úspěch svých zbraní zúročí, jak využije možnosti, které se mu otevírají. Je již zpravený rychlým poslem od svého otce o nabídkách, jenž jeho rodina obdržela od Jejího Veličenstva a jenž se uvolila přijmout.

„Pane vévodo, jsem velmi poctěn vaší přízní,“ uklání se Armand.

„Pane hrabě, rozhodně si ji zasloužit. Jste skutečně válečník,“ doprovází svou pochvalu úsměvem d'Enghien a pro svého unaveného bojovníka skvěle zakončuje jejich krátký rozhovor. Pak se již věnuje dalším svým velitelům, kteří mu dnes pomohli pokořit nepřítele.

PO BITVĚ

Vítězství vojska vévody d'Enghien je zpečetěno. Vítězství, jenž přináší mladému vojevůdci vavříny a zjednodušuje pozici vlády nad francouzským královstvím pro Její Veličenstvo. Již teď se začínají rodit zaručené zprávy o počtu zúčastněných a také počtu padlých.

Francouzské ztráty se v těchto údajích uvádějí mezi dva a půl tisíce až čtyřmi tisíci mrtvými, u rozprášené španělské armády jsou velmi rozporuplné. Pohybují se od nejnižších počtů ztrát sedmi tisíc mrtvých, z nichž však polovina padne do zajetí, až po velmi vysoká čísla uvádějící osm tisíc padlých a sedm tisíc zajatých.

Skutečnost se bude spíše blížit dolní hranici uváděných ztrát, ale nejde tak o počty padlých, které nebudou tuto bitvu řadit mezi ty nejkrvavější, ale o význam z pohledu symbolů a diplomatického využití. Právě politicky znamená vítězství daleko více, než by se mohlo zdát. Spolu s mrtvými Španěly umírá i jedna z legend o neporazitelnosti jejich proslulých tercios. Jejich mrtví rozhodně nezklamali a porážku nezavinili, to spíše chybná taktika španělského velení a naopak invence vítězného vojevůdce. Také menší součinnost španělské pěchoty a jezdecka.

Ať již zůstává na bojišti mrtvých šest tisíc mrtvých či dvanáct tisíc, jak činí nejvyšší odhady padlých, v každém případě se na místě proběhlé bitvy válejí hromady mrtvol. Tak či onak byly ve čtyřicet hodinách zmařeny tisíce lidských životů, tisíce dalších mrtvých jsou různě vážně zraněni a tisíce zajati.

Euforii z drtivého úspěchu někdy trochu kalí ztráta kamarádů či jejich zranění a značné množství mrtvol, rozestých po bojišti. Triumf dává velkou příležitost pro rabování, získání kořisti v opuštěném táboře španělské armády či jen obyčejný hyenismus, který znamená okrádání padlých či zraněných a neschopných obrany o vše, včetně osobních věcí i ošacení. Rovněž však bitva přináší ohromnou zátěž pro velitele, jenž musí ošetřovat následky bojů jak u vítězů, tak zajatých nepřátel.

Zároveň nastává uvolnění atmosféry a přicházejí oslavy, přičemž poklesne svým způsobem i morálka, ale kdo by na ni vehementně lpěl po takovém vítězství. Jen blázen by mohl očekávat útok zbytků rozprášené španělské císařské armády, kdo z jejích členů unikl, může si jen blahorečit a pelášit pryč z místa, kde byli potupeni. Proto velitelé přivírají oči nad oslavami svých vojáků, když zajistí dobře ostrahu vlastních zásob a také celého ležení. Po setmění zaplanou mohutné ohně, které nestačí však pokrýt celou scénii a umožní pod roušku tmy konat činy, které nejsou právě totožné s morálními principy. Ale kdo by se na poklesky ohlížel, když má možnost získat kořist, vždyť i krásné šaty zabitého důstojníka mohou pro někoho znamenat značný majetek, který následně může zpeněžit.

Hrabě de Godille se vrátí do svého příbytku s rozporuplnými pocity. Převažuje pocit radosti nejen nad dosaženým vítězstvím, ale také vyvážnutím z pekla střetů bez jediného škrábnutí, pokud se nepočítá drobná oděrka od helmice na hlavě, puchýře na rukou či modřiny v některých částech těla. Necítí žádné výčitky svědomí nad tisíci zmařenými lidskými životy nepřátel, spíše se mu závěrečný masakr španělské pěchoty zdá nedůstojný velikosti činů, vykonaných předchozími geniálními manévry vévody. Neshlíží tedy na zbytečně utracené vojáky v poslední fázi bitvy z pohledu lítosti nad jejich osudem, ale toliko jako k nedůstojné tečce za jejich úspěchem.

Cítí se rovněž velice znavený, rozlámaný, svaly ohromně namožené, ale vítězství dodává vždy nových sil a dává zapomenout na drobná bolístka, stejně jako v opačné straně krutá porážka prohlubuje depresi, pocit beznaděje, slabosti a vystupují do popředí všechny utržené šrámy a nekonečná únava.

Přivítání od sluhů je velkolepé, oslavují návrat svého pána jako příjezd reka, jenž potupil mýtické příšery a zachránil lidské pokloní. Hrabě cítí nadsázku jejich blahorečení a vyzdvihování jeho zásluh, ale

nemá důvod jim cokoli vyčítat či je mírnit, vť dyť chvalo zpěvy se tak krásně poslouchají. Odloží si šaty, přeci jen je třeba si prohlédnout bolavá místa, přitom Dujardin provede jeho hrubou očistu. Vlhkým hadrem oře jeho tělo a pomůže mu znovu se obléknout do jiných šatů, nevhodných k boji, ale dobře se hodících k oslavám. O možnosti jít odpočívat nemůže být ani řeč, ještě v noci se sejdou pozvaní velitelé u vévody d'Enghien a připojí si na vítězství svých zbraní. On se k nim s radostí připojí.

„Pane hrabě, jaké budou další vaše rozkazy?“ zeptá se Lormain a pozoruje s potěšením svého pána v obleku zdůrazňujícím jeho atletickou postavu i vznešený původ, spolu s tím stoupá prestiž jeho služebnictva mezi ostatními sloužiteli.

„Pro nejbližší hodiny nemám žádný rozkaz, Lucasi,“ odvěti chraplavým hlasem pan de Godille, však se dnes dosytnosti vyřval, ať již při útocích či oslavách jejich zdárného zakončení, „Možná už zítra nastoupíme cestu zpátky do Paříže. Pan vévoda si přeje, abych byl součástí jeho doprovodu. Jeho pozvání je pro nás čest a zároveň nám zajišťuje bezpečí.“

„Gratuluji k přízni pana vévody, pane hrabě.“

„Lucasi, nevím kdy přesně chce princ vyrazit, ale bude nutný sbalit naše věci.“

„A také je dobře hlídat,“ upozorní sluha.

„Hlídat?“

„Pane hrabě, začínají oslavy, nejeden se vožere, ale mnohý budou chtít využít týhle příležitosti k vlastnímu obohacení. Určitě už začínají mrchořouti olupovat mrtvé a těce zraněný, plenit ponechaný zásoby nepřátel, ačkoli ty si dle mého nechal pan vévoda zajistit pro sebe. Někoho by mohlo napadnout přivlastnit si i některé věci patřící vám, pane hrabě.“

„Co navrhuješ?“

„Pane hrabě, odneseme vaše i naše věci na jednu hromadu a bude u nich hlídat Matyas s nabitým pistolema. Já s Quidem vás budeme doprovázet či na vás čekat, pokud budete v blízkosti pana vévody.“

„Chcete mě hlídat?“ usměje se šlechtic.

„Jen bezpečnostní opatření, pane hrabě,“ odvěti s vátnou tváří Lormain, „Pan hrabě se může později cítit unavený,“ opíše hezky možnost opití se svého pána, „někoho by mohlo napadnout vás o něco obrát. I když takovou opovátlivost nepředpokládám, je nutný ji brát v potaz. Taky Quido by neměl chodit po ležení sám, je ještě mladej, hezky oblečený, nemá dostatek sil, lehce by se mohl stát terčem násilí.“

„Lucasi, nepřeháníš?“

„Lepší raději trochu přehánět, než se stát obětí útoku, pane hrabě.“

„V tom máš asi pravdu. Dobrá, doprovodíte mě k panu vévodovi a mezi služebnictvem vyčkáte můj návrat,“ přikývne pan de Godille, ač považuje navržená opatření za přehnaná.

„Kdy vyrazíme domů, pane hrabě?“

„Brzy. Lucasi, přineste cenné věci sem, Matyas je bude hlídat. Osedlej taky koně pro mě, pro sebe a pro Quida.“

„Jak si přejete, pane hrabě,“ přitaká Lormain, kývne na Rosena a oba odejdou, nechávajíc svého pána pouze ve společnosti jeho mladého osobního sluhu. Ten poskakuje s rozzářenou tváří kolem šlechtice, jeho radost je přirozená a jeho pána potěší. Pochválí chlapce za jeho služby.

„Pane hrabě, opravdu se zítra vrátíme do Paříže?“ zeptá se hoch a malinko zvání.

„Ano, pokud pan vévoda odjezd neodloží. Stýská se ti po Marii?“

„Po Marii?“ objeví se nach ve tváři sluhu.

„Jen se nedělej, dobře vím, jak často spolu trávíte noc v té její komůrce.“

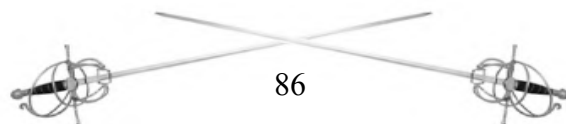
„Ano, pane hrabě, stýská se mi. Už zůstaneme v Paříži nebo zase někam pojedeme?“

„Asi nějakou dobu zůstaneme v Paříži,“ usměje se Armand, který pochopí důvod otázky zamilovaného mládence.

„Pane hrabě, co mám udělat s vašimi zakrvácenými šaty a tím pancířem?“

„Teď nic. Vezmeme je s sebou, jedná se o dárek od prince. A taky moji vzpomínku na dnešní bitvu.“

„Samozřejmě, pane hrabě,“ přikyvuje Dujardin, „Pane hrabě, zabil jste hodně nepřátel?“

„Kolik jsem jich zabil?“ zamyslí se šlechtic, „Nevím, zcela s určitostí bych řekl tak pět, šest, co si vzpomínám. Ale teď ko říct, jestli ty mnou zasažený nebyli jen zraněný a nebylo jich i víc. V takový řet i si nejde ani přesný zásahy uvědomit. Tři jsem asi zastřelil, kolik jsem smrtelně zranil mečem, tak to voprawdu nevím.“

„Jste hrdina, pane hrabě!“

„Hrdina?“ usměje se Armand, „Quido, nepřeháněj! Ačkoli, když mě budeš vychvalovat na správných místech, nemůže to být na škodu,“ rozesměje se chrčivě, „Poslouchej, jdi se sám trochu upravit. Máš ruce vod krve, jak si zase bral moje věci. Pojedeme se projet a za panem vévodou.“

„Budu vás doprovázet?“

„Nemůž u přeci jezdit po ležení bez svého podkoního, ne?“ zatváří se šibalsky pan de Godille.

„Podkoního? Vy si zase děláte legraci, jsem jen obyčejnej sluha.“

„A kdo to tady ví, Quido? Vypadáš jako skutečný pátě, urozený a k nakousnutí,“ ťertuje pán, „Chci se porozhlídnout po táboře, jsem zvědavěj, jak vypadá po bitvě. Brzo už bude tma, musíme s sebou hodit. Běť se podívat, jestli se už vrátili Lucas a Matyas s věcmi a koňmi!“

Hoch odkvačí a Armand se protáhne. Jen s obtížemi nadzvedne znavené pátě, teprve teď si uvědomí různá bolístka na těle, pancíř sice zastavil údery a zabránil zranění, nicméně ne pohmoť děninám. K čertu s nimi, tisíce a tisíce jiných dopadli o hodně hůř. On se vrátí do Paříže jako vítěz, získal si přízeň vycházející hvězdy na vojenských kolbištích z veleváteného rodu de Condé, jeho spor s markýzem de Cavarlene se zdá být upozaděn, co více si může přát, snad kromě objetí své Andrey? Těťko se mu bude s jejich odloučením smířovat, už dlouho neměl žádnou ženu, uvědomí si náhle. Zvláštní, tolik mrtvých kolem dokola a on tak silně zatouží po milování. Ať ho sťírává chuť po sexu zaskočí, naštěstí ho vytrhne z podobných myšlenek příchod sluhy.

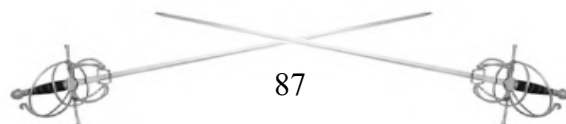
Krátce nato hrabě de Godille projít dí ležením, na svém koni, ve slušivých šatech a v doprovodu Lormaina a Dujardina. Ještě se zcela nesetmělo, byť již se začíná šerit. K překvapení svých sluhů nezamíří šlechtic přímo ke stanovišti vojevůdce, ale učiní si malou obhlídku ležení. Chaos je všude patrný, pobíhající rozjaření muž i, shánějící něco na posilnění, ale také polní lazaret plný bolestných nářků. Stovky mužů, někteří již ošetření, další čekající na práci lékaře. Rozdrbaní, zakrvácení, s různě těťkými poraněními, ale také hromada polonahých těl méně šťastných z nich, kteří se pomoci nedočkali nebo při ošetření vypustili duši. Mezitím se pohybují duchovní, snažící se poskytnout rozhřešení hříšníků, jenť je ještě jsou schopni vnímat či o jejich poslední službu projeví zájem.

„Pane hrabě, to je děsný,“ zhrozí se Dujardin.

„Máš pravdu,“ přikývne šlechtic a pobídne svého koně. Své další kroky směřuje směrem k bojišti, kde již utichl třeskot zbraní, ale stále ještě je slyšet nářky doposud neodnesených zraněných vojáků. Vítězové se samozřejmě nejprve starají o své druhy, teprve pak přijdou ke slovu nepřátelští vojáci. Spatří velké množství odzbrojených vojáků, mnohdy se stopami po zraněních, jenť upadli do zajetí. Hlídky je po zuby ozbrojené hlídky, jejichž prázdné, lhostejné a otupělé pohledy postrádají soucit s poraženými. Ti rovněž mnohdy potřebují lékařskou pomoc, musí však dát za vděk jen šikovným rukám svých spolubojovníků.

Některým již byly odebrány hezcí části oděvu, těťko mohou odmítnout splnit přání vítězů, neboť by takové odmítnutí mohlo lehce vést k jejich usmrcení a dotčení by si vzali co požadují tak jako tak. I proto někteří postrádají boty, někteří brnění, další i kabátce či kalhoty, pár jich skončilo jen v košilích. Určitě jim nebude dvakrát teplo, choulí se dohromady, zdeptaní a poražení. Tuší však, pokud se nebudou protivit vítězům, že jim ztráta života nehrozí, francouzští vojáci se snad již dosyta nabažili krve jejich druhů, které po hrozném nedorozumění a střelbě na prince přicházejícího pro kapitulaci, nemilosrdně pobíjeli po desítkách. Ale zvláště u mladších masakr vyvolal velké obavy a tak jejich pohledy jsou dost vyplašené a plné nedůvěry.

Další kroky koní hraběte a jeho sluhů přivedou jezdce až na samý okraj bojiště, na které pomalu začíná sedat tma, v některých místech se začínají objevovat plameny ohňů. Stovky různě pokroucených těl mezi zbytky poničené výbroje, mnozí ještě ne zcela mrtví, snažící se zastavit krvácení či se odplazit

stranou, či jen v tichém naříkání umírající, mnozí k nepoznání rozsekaní. Mezi nimi se procházejí francouzští vojáci a snaží se najít své zraněné druhy, ale také se začínají objevovat rabující mrchořouti, kteří se pokusí okrást těžce zraněné nebo už mrtvé o to poslední, co jim zůstalo.

„Pane hrabě, tohle je ještě větší hrůza!“ vyrazí ze sebe Dujardin s obličejem děsně pobledlým, „Pane hrabě, to je div, že jste se vrátil bez zranění,“ dodá tichým hlasem.

„Máš pravdu, taky si to uvědomuji a děkuju za to Bohu,“ přitaká šlechtic.

„Dost hnusná práce ještě čeká,“ řekne starší ze sluhů, „Bude nutný těla snýst na hromadu, vysvlíknout je a pohřbít, moťná je budou pálit, moťná jen zahrabou.“

„Jsou jich skutečně tisíce,“ zírá na mrtvolu rozeseť po kraji chlapec, krve by se v něm nedořezal.

„Máš pravdu, Quido,“ odvěti pan de Godille

„Chcete se jet podívat blíž, pane hrabě?“ zeptá se Lormain a poté starostlivě dodá, „Nedoporučoval bych to, někdo by mohl být jen zraněný a mohl na vás zaútočit.“

„Zaútočit? Lucasi, pochybuju o něčem takovém. Pokud ti muťi ještě nejsou zcela mrtví, a podle nářků některý určitě nejsou, jistě mají jiný myšlenky,“ odvěti šlechtic, „Ne, viděl jsem už dost. Pojedme, ve štábu se moťná už začalo slavit.“

Hrabě se nemýlí. Ač se nekonají žádné pijácké orgie, euforie z přetivších vítězů je cítit na hony daleko. Hostina v blízkosti bojiště je připravena, pití a jídla dostatek, přesto však jejich vůně nedokáže přehlušit zvláštní odér, skládající se ze zbytků střelného prachu a moťná i nasládlého zápachu zasychající krve, nedaleko v tak masovém měřtku prolité. Mladý princ rovněž neskrývá radost, ačkoli je v jejích projevech zdrženlivý, pravděpodobně jít ve své hlavě spřádá plány, jak svého úspěchu využít. Ač je kolem něho mnoho důstojníků, vyjadřujících mu uznání, najde si čas pozdravit se i s Armandem.

„Pane hrabě,“ praví pan d'Enghien veselým hlasem, přesto v něm je trocha nostalgie a smutku, „Jsem potěšen vaší přítomností. Stejně jako vašim vyváznutím z bitvy bez zranění.“

„Bůh byl dnes na mě milostivý, pane vévodo.“

„Nepochybně, pane hrabě, Bůh dnes stál na naší straně. Vy jste se dnes rozhodně nešetřil, nemylte se, ač jsem byl zaneprázdněn důležitými rozhodnutími, dobře jsem si povšiml vaší odvahy a statečnosti,“ říká princ slova, tak lahodně znějící určeným ušim.

„Monseigneur, pod tak skvělým vojevůdcem ani nelze jinak,“ oplátí pan de Godille poklonu.

„Pane hrabě,“ usměje se princ, „pokud se rozhodnete spojit svůj další osud s vojenskou kariérou, v dalším vojsku, kterému budu v brzké době nepochybně velet, pro vás vřdy naleznou uplatnění.“

„Moc děkuji za nabídku, monseigneur“ dostane se Armand do rozpaků.

„Máte své povinnosti v Paříži, vím. O událostech u dvora si promluvíme cestou zpátky do Paříže, dnes k tomu není vhodná příležitost. Ale pamatujte na má slova, pane hrabě. Kéť bych měl vřdy ve své blízkosti muťe tak statečné a chrabré jako vy, pane hrabě,“ dodá princ a ukončí krátkou osobní rozmluvu. O jeho zaslouženou pochvalu stojí i jiní a i oni touží vyjádřit svému vojevůdci slova uznání.

Hrabě de Godille se probudí krátce po rozbřesku, ještě více pocítí snad každý sval svého těla, jenž včera dostalo pořádně zabrat. Také zažívá bolest hlavy, ale ta pravděpodobně více než od utržené rány pramení z vypitého alkoholu. Ani si není schopen uvědomit, kdy vlastně usnul. Ale matně si vzpomíná, že ještě pokračoval v pití s dalšími jemu mírně známými šlechtici a nakonec si ještě přihnul se svým osobním sluhou, když ho jeho sloužící dopravili k lůžku a ukládali ke krátkému spánku.

S novým dnem si začne ještě více uvědomovat, čím včera prošel a znovu mu přeběhne mráz po zádech. Kolik stačilo, aby zde ležel těžce zraněný anebo mrtvý. Naštěstí vyvázl nejen bez vřdnějších šrámů, ale obdržel i velmi zajímavou nabídku od prince, ačkoli si není jist, nakolik byla míněna vážně a nakolik pouze ze zdvořilosti. Ale určitě známost s významným pokračovatelem rodu de Condé nemůže být na škodu, stejně jako pověst statečného válečníka a vítěze od Rocroi. Zároveň ho znovu zaplaví i pocit euforie, když si vzpomene na úspěch francouzských zbraní.

Uvažuje nad možností ještě pokračovat ve spánku, ale vracejícími se vzpomínkami je příliš rozrušen, než aby byl schopen znovu usnout. Bez ohledu na rozbolavělé tělo povstane a vytáhne z pelechu i Dujardina, kterému přikáže se obléknout a osedlat koně.

„Pane hrabě, kam chcete po ránu jet? Návrat do Paříže bude určitě později.“

„Quido, splň co ti říkám. A zaříd', ať nás doprovází i Lucas. Pro jistotu.“

„My někam jedeme?“ nedokáže skrýt nervozitu hoch, ale místo odpovědi se dočká jen pohoršeného výrazu svého pána, proto se začne rychle upravovat a plnit rozkaz.

Než trojice usedne na koně, uplyne dost času a krajina se zalije světlem nového dne. Hrabě se rozhodne znovu projet po letění a po bojišti, zakrátko opustí místo činu a chce naposledy nasát atmosféru vítěze krvavé bitvy. Možná ho to ene i zvědavost, možná si chce jen připomenout místa, kde včera prokázal tolik odvahy.

Projít dějí krokem, v letění dost vojáků i velitelů ještě vyspává, mnohé jednotky však již pracují a jak se zdá, někteří jedinci se nezastavili celou noc. U lazaretu přibyla hromada mrtvol, mnohých zcela vyslečených, čekajících na uložení k poslednímu odpočinku. Kupa různě propletených těl plných zaschlé krve, mnohé znetvořené, bez některé z končetin, různého věku i muskulatury, zaskočí především Dujardina. Nemůže odtrhnout oči od děsivé mohyly, ještě včera všichni ti muži, mladí, starší i staří matadoři, měli své sny a tužby, dnes je zahrabou jak nepotřebný odpad, bez pořádného důstojného pohřbu, zmrzačené, polonahé či zcela nahé. Otřese se hrůzou.

Přibýlo i množství ošetřených, jejich naděje na přežití se s procitnutím do dalšího dne zvyšuje. Znavený personál lazaretu však zdaleka není hotov. Nárek už není tak intenzivní jako včera, ale sténání se ozývá ze všech koutů. Ne každý upadl do spásného spánku, ve kterém mu je dopřáno zapomenout na ukrutné bolesti z utržených ran. Některá těla jsou v děsném stavu a jestli dotyčný přežije, určitě zůstane nadosmrti mrzákem.

„To je hrůza,“ zjeví se vlasy na hlavě Dujardinovi, když jeho pohled padne na hromadu horních i dolních končetin, amputovaných zraněným.

„Válka není žádná legrace,“ odvětlí Lormain, jenž podobné obrázky již měl tu čest spatřit.

„Některý jsou ještě tak mladý, skoro jako já,“ říká zsnalý Quido a pohlíží střídavě k raněným i hromadě mrtvol.

„Válka trvá už moc dlouho,“ pokrčí rameny starší ze sluhů, „Armády je třeba doplňovat a tak se mnohdy na věk nehledí. Buď rád, že ses zůstal v táboře. Jinak ...“

„Pojedme,“ trhne raději uzdou koně hrabě a pokračují v inspekci.

Jestli však jeho osobní sluha doufá v hezčí zážitky v následujících minutách, hluboce se mylí. Otíravající letění vykazuje více kocovinu než vítěznou euforii, pohled na ohromné množství zajatých nepřátel je spíše žalostný. Jen cynik by mohl nad jejich utrpením pociťovat radost, jejich stav vybízí spíše k soucitu. Nedaleko se opět začíná kupit hromada mrtvol, vytěsnili ze svého středu ty, jež nedokázali vzdorovat zraněním a nepřetřeli noc. O jejich věci se vesměs podělili přeživší poražení, sami byli o mnohé okradeni, proto své mrtvé druhy obrali do poslední nitky. Ovšem těžko jim něco vyčítat, kdoví, jak dlouho budou strádat a již jedna chladná noc je přesvědčila o vhodnosti každého kousku oblečení. Zvláště pak ty, kteří byli obráni téměř o vše.

V této tlupě se ovšem nenachází vysoce urození zajatci, těm se dostává zvláštního místa, jsou ubytováni v rámci možností v pohodlí. Ani zde se nezapomíná na dělení společnosti na vyvolené a plebs. Pěchotu, z níž se rekrutuje největší díl zajatců, tvoří chudí urození a dost často muž i neurození, o to hůře s nimi je zacházeno. Z nich jistě žádné výkupné nekyne a vzhledem k jejich nízké urozenosti jim není třeba poskytovat zvláštní výhody.

Nejhorší pohled čeká na trojici zvědavců na rozlehlém místě bojiště. Po něm se kromě rozesetých mrtvol a zatím ještě jen mírného nasládlého pachu z nich vycházejícího, pohybují skupinky určených mužů, kteří začínají s úklidem. Nejde ani tak o akt milosrdenství, aby těla byla pohřbena, tedy buď zakopána nebo spálena, ale především o obavy z možné epidemie. Poněkáním delší doby na rozklad mrtvol by mohlo spustit rozsáhlý hnilobný proces a s ním spojenou vlnu nakažlivých nemocí. Lavina by

se poté mohla šířit celým krajem a vyhubit mnohem více lidí, než kolik ukončilo svůj život na bitevním poli.

Těla jsou většinou vysvlékána, pokud není oděv opravdu v dezolátním stavu, poté buď odnášena a házena na hromadu nebo svážena na menších povozech. Hrabě se rozhlíží a zdá se mu, že již začalo i hloubení hrobů, možná tak činí provinivší se vojáci, možná k tomu využívají i zajatce, nedokážete přesně kopáče identifikovat. Určitě však ani jemu ani jeho doprovodu není dvakrát do řeči, vše působí velmi bizarně, depresivně. Ač rozhodně šlechtic netrpí sklony k lítosti nad utracenými životy nepřátel, ale ani neznámých francouzských vojáků.

Nevíjí děj příliš daleko do bitevního pole, spíše se pohybují po jeho okraji a pomalu začínají uvažovat o návratu. Šlechtic si v duchu připomene místa, kde včera hnal svého koně na zteč a následně se rubal s nepřítelem. Při pohledu na spoušť zanechanou v krajině si znovu plně uvědomí, jak velké štěstí znamenalo přetžit řet bez zranění, čehož se nedostalo tisícům jiných. Šimrání mezi lopatkami mu připomíná vlastní smrtelnost, se kterou den předtím tak koketoval.

Všechny tři vytrhne z jejich zadumání krátké zasténání po jejich levé ruce. Bezděčně stočí své hlavy. Několik mužů tam svléká mrtvolu, jejich hadry hází na hromadu, když je předtím prošacují. Poté naháče nakládají na dvoukolák zapřažený za tažnou mulu. Když však začnou odstrojovat jednoho mladíka, tak kolem šestnácti let, s poměrně hezkým, ale strašně bílým obličejem, ozve se jeho zasténání. Rozhalená košile umožní spatřit jeho křečovitě zatřáté ruce v oblasti břicha, ve kterém se nachází hluboká rána, kolem rukou má zaschlou krev, ale asi i zbytky vnitřností. Jen zázrakem stále žije, bledost jeho těla, nejen tváře, prudce kontrastuje s jeho oblečením i temnými skvrnami způsobenými krvácením ze zranění.

Jeden z mužů, jenž mu rozepnul kabátec a rozhalil košili, po zaslechnutí zasténání trochu zaváhá, pak se radí s dalšími. Ne, toho nemá smysl nosit k lazaretu, ten tak jako tak umře. Přikývnutí druhů mu je odpovědí. Proto vytáhne z opasku dýku, přiloží její hrot pod vystouplou prsní kost hubeného vojáka a pomalým pohybem mu ocel zatlačí přímo do srdce. Jen drobné škubnutí a mírný vzdech upozorní na definitivní ukončení života.

Uklízeč bojiště vytáhne dýku, otře ji do oděvu utraceného španělského mladíka a spolu s dalšími pokračuje v jeho svlékání. Za krátkou chvíli dopadne nahé tělo na hromadu jeho bývalých kamarádů, možná však i bezejmenných pěšáků z druhé strany. Další z hrobařů si mezitím prohlíží kalhoty utraceného nešťastníka, hledá v kapsách cennosti, se svráštělým obličejem na bezúspěšnost svého snažení, alespoň z míst těsně nad rozkrokem kalhot údery zevnitř vyklepe zaschlé zbytky stěv, poté hodí tuto část oděvu na hromadu ošacení.

„Proč?“ vydechne Dujardin.

„Ten kluk už byl stejně mrtvej,“ odvětlí bez emocí Lormain, „Dokonce asi vůbec nevnímal, co se s ním děje. Přetžil noc jen zázrakem, stejně byl v bezvědomí. Rána dýkou byl akt milosrdenství, Quido. Mohli ho svlíknout i bez toho a nechat zdechnout později nebo třeba i zahrabat nebo spálit ne úplně mrtvého.“

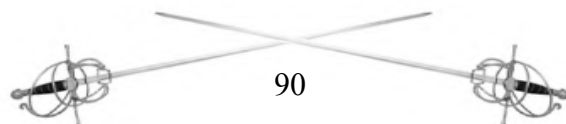
„To se taky děje?“

„Víš co je tady těl? Tisíce. Ne všichni jsou úplně mrtví. Ale všichni umřou. Třeba i tě, ze zraněný, pokud je nedobili už včera, byli odnešeni. Jenže někdo může být ještě v bezvědomí jako ten kluk s rozpáraným břichem, co zázrakem vydržel tak dlouho. Pokud nezasténá a někdo se nad ním neslituje, bude chcípát třeba ještě pár hodin nebo ho zakopou či spálí ještě za života. Ale asi bude stejně v bezvědomí, takže stejně asi nic neucítí,“ vysvětluje starší ze sluhů, „Jednou, po jiný bitvě, jsem zřetelně slyšel sténání ze zapálený hromady údajnejch mrtvol ...,“ zmlkne, když spatří přísný pohled svého pána.

„Pane hrabě, mohu se vzdalit?“ hlesne Dujardin.

„Co je, Quido?“ zeptá se pan de Godille.

„Budu asi zvracet, pane hrabě,“ přizná se hoch, což u kluka odchovaného pařížským podsvětím překvapí, vřdyť si musel si za svůj krátký život prožít svoje a poznat hodně ošklivých scénérií. Ale asi nikdy neviděl tolik utrpení pohromadě, tolik rozsekaných či jinak znetvořených těl, povalujících se končetiny. U vysvlečených mrtvol navíc jsou jejich smrtelná zranění více očividná.

„Pojedeme všichni,“ odvětlí šlechtic, trhne uzdou a pobídne koně, pak se pokusí o vtip, který zní poněkud strojeně, „Quido, pokud budeš blejt, tak laskavě na druhou stranu, neť jsem já.“

K avízovanému rozhovoru mezi vévodou d'Enghien a hrabětem de Godille dojde při zpáteční cestě. Princ má k dispozici koně i kočár, po jedné ze zastávek vyzve Armanda k nasednutí do jeho kočáru s vysoce ceněným erbem. Snaží se cestu urychlit, ale zvěst o vítězství mladého vojevůdce je předběhne a tak si na některých místech užívají triumfálních oslav. Ostatně se místním nejde zase tak divit, kdyby španělsko císařské vojsko nebylo zastaveno, pravděpodobně by táhlo jejich krajinou a místním by se nevedlo příliš dobře. Pokud by nebyli přímo utraceni či nemilosrdně okradeni, rozhodně by jim zrekvírovali většinu jejich zásob.

„Pane hrabě,“ začne princ krátce poté, co se dá kočár do pohybu, „rád bych si s vámi krátce promluvil o událostech u královského dvora.“

„Pane vévodo,“ odvětlí oslovený, důvěrnou rozmluvu považuje za velkou čest, ale zároveň ho podvědomí nabádá k velké opatrnosti, kdoví na jaké straně pokračovatel rodu de Condé stojí, „bohužel nemám od svého odjezdu z Paříže žádné zprávy. Nebudu tedy asi pro vás mnoho užitečný.“

„Myslíte?“ usměje se pan d'Enghien, již si oblíbil fingovaného královského pozorovatele pro jeho statečnost v boji i jeho zanícení, teď snad pozná i jeho jiné stránky, „Jste přítelem mého bratránka markýze de Almare a jste ve službách kardinála Mazarina. Nemůžete být tedy nezasvěcen do některých důležitých tajemství či jednání.“

„Pane vévodo, skutečně jsem nedostal jedinou zprávu od doby, co jste mi milostivě poskytl útočiště ve své blízkosti. Vůbec nemám tušení, co se odehrálo u dvora po smrti krále.“

„O pravdivosti vašich slov nepochybuji. Rád vám sdělím některé podrobnosti, které mi již přinesli poslové z Paříže od mého otce. Naposledy dnes ráno.“

„Budu vám za takové sdělení vděčný.“

„Nepochybně,“ objeví se mírně ironický úsměv na tváři velmože, „Pane hrabě, více se jistě dozvíte od svého přítele markýze de Almare, který osobně tlumočil mému otci některé návrhy Jeho Veličenstva,“ dodá a očividně svými slovy překvapí svého společníka v kočáře.

„Pane vévodo,“ odvětlí pan de Godille s rozpaky, „jsem nesmírně šťastný a poctěný vaší přízní, bohužel asi moji roli přeceňujete. Jsem jen poradcem ohledně bezpečnosti pana kardinála, dostal jsem, a to spíše neoficiálně, na starosti gardu po kardinálovi Richelieuovi.“

„Jenom gardu? Nebo i síť jeho špehů?“ podívá se velmi pozorně Louis do obličeje šlechtice, který sice zachová kamennou tvář, ale mráz mu přejede po zádech.

„Jen gardu, monseigneur.“

„Jinou odpověď jsem nečekal,“ přikývne princ, „Ale něco jsem si o vás zjistil, udělal jste rychlou kariéru po svém příchodu do Paříže před dvěma roky. Kardinál Richelieu si vás oblíbil, což samo o sobě něco znamená. Nyní jste ve službách dalšího kardinála Chápu vaši zdrženlivost, pane hrabě, nezlobím se, ctím vaši loajálnost.“

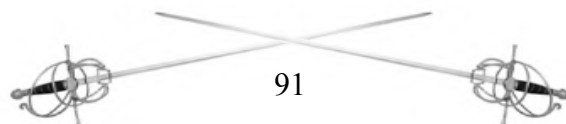
„Nezastávám žádný oficiální úřad ...,“ pokusí se o malý odpor Armand, vyvolá však další mírný úsměv na tváři velmože.

„Jste zajímavý muž, pane hrabě,“ řekne princ jako by zamyšleně, „Moje nabídka, kterou jsem vám sdělil po skončení bitvy, je míněna vážně. Vítězství u Rocroi mi nepochybně pomůže v mé kariéře a pokud byste měl zájem, určitě bych pro vás našel místo v mém vojsku. Na druhé straně, ctím vaše povinnosti, ale okolnosti se mohou časem změnit. Budete-li mít i třeba mnohem později zájem, můžete za mnou přijít a odvolat se na můj slib.“

„Pane vévodo, vaše slova jsou pro mě obrovskou ctí.“

„Dokázal jste svoje kvality před pár dny na bojišti, ale i předtím. Ať budeme v Paříži, rád vás uvítám v našem domě, představím vás svému otci a matce. Postarám se, abyste obdržel pozvání.“

„Pane vévodo, nevím jak poděkovat za vaše slova a vaši přízeň.“

„Není třeba. Ale vraťme se k událostem u královského dvora. Její Veličenstvo královna Anna, nepochybně na rady kardinála Mazarina, se rozhodla pro rychlé uchopení moci. Vyslala emisary do nejvýznamnějších rodin a nabídla jisté ústupky a jisté odškodnění, pokud budou oslovení souhlasit se změnou královské vůle ohledně regentství.“

„Opravdu?“ zeptá se pan de Godille poněkud překvapeně.

„Ano. Rovněž vyjednávali s parlamentem. Jistě vám mnohé podrobnosti sdělí váš přítel pan markýz de Almare, který z pověření Jejího Veličenstva přednesl některé návrhy mému otci. Podrobnosti o návrzích pro mou rodinu vám samozřejmě sdělovat nebudu.“

„Její Veličenstvo chce více moci?“

„Nejen chce, pane hrabě, ale jiť také dostala. Parlament zrušil královskou vůli a učinil z královny Anny neomezenou regentku za svého nezletilého syna Ludvíka. Významné rody, včetně jejího švagra vévody d'Orleans, mlčky celé podívané přihlíželi.“

„Uť byla její ťádost schválena?“ nedokáť e skrýt Armand údiv nad rychlostí zmíněných změn.

„Ano. Uť bylo vše schváleno, jen jeden den předtím, neť jsme vyhráli naši bitvu u Rocroi.“

„Takť e Královská rada ...“, ulekne se pan de Godille, neboť si vzpomene na otce mladíka, sedícího naproti němu.

„Královská rada zůstává, včetně účasti mého otce v ní. Ovšem bude mít daleko jiné postavení, neť plánoval zesnulý král. Rovněž vévoda d'Orleans zůstává vrchním správcem království, ale jeho skutečná moc je velmi mizivá ve srovnání s nynějším postavením jeho švagrové.“

„Co kardinál Mazarin?“ nemůť e si odpustit otázku jeho sluťebník.

„Váš kardinál zůstává v blízkosti Jejího Veličenstva,“ odvěť princ a postřehne úlevu ve tváři mladého šlechtice, „Otázkou je, jak si dále povede a zda bude mít přízeň Jejího Veličenstva delšího trvání,“ neodpustí si malé rýpnutí.

„Monseigneur, jde skutečně o významné události. Velice děkuji za vaše zprávy.“

„Rádo se stalo. Pane hrabě, jak se zdá, váš příznivec pan kardinál si své místo na výsluní prozatím udržel. Neznám však úmysly Jejího Veličenstva,“ dodá jako skryté varování pan d'Enghien, jelikoť však mladík sedící naproti němu přejde jeho poznámku bez komentáře, pokračuje, „Pane hrabě, neznám ani vaše další plány, nevím, jak si představujete svoji budoucnost. Jste z dobrého rodu, za krátkou dobu jste si získal pozornost velmi mocných osob. Pokud bych vás ve vašich záměrech mohl podpořit, rád tak učiním.“

„Pane vévodo, jsem ve velkých rozpacích a marně hledám vhodná slova, jak vám za vaši velkou přízeň poděkovat. V tuto chvíli sám nevím, jak se bude můj další osud vyvíjet.“

„Dejte si pozor na ťárlivé mantěle,“ zlehčí atmosféru princ.

„Vaši radu rád uposlechnu. Snad má předchozí pochybení zůstanou bez následků. Dluťím vám ještě velké poděkování za azyl, který jste mi poskytl.“

„Vaše nepříjemnosti mi umoťnili poznat zajímavého a statečného šlechtice,“ odvěť princ.

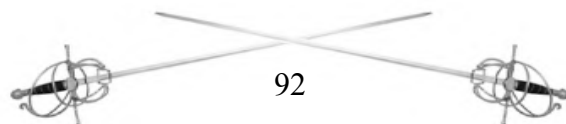
„A mně skvělého vojevůdce, který se jiť zapsal do dějin Francie a který nepochybně bude i v následných létech šířit její slávu na bojištích celé Evropy.“

„V to doufám, pane hrabě,“ zváťní poněkud Louis, „Stále se bojuje na všech stranách, máme naději si vydobýt slávu a uznání. Nejen pro velitele armády, ale i pro další statečné šlechtice.“

„Pane vévodo, vojenská kariéra byla vťdy mým velkým snem,“ přizná se pan de Godille a v očích mu zajiskří, „Bohuťel jsem v tuto chvíli vázán jistými povinnostmi, ke kterým jsem se zavázal svým slovem. Moťná však v budoucnosti, ať důvody mého daného slova pominou, či ať o moje sluťby nebude zájem, rád vyuťiji vaši nabídky.“

„Přesně tak má slova byla míněna. Váťím si vašeho postoje, skutečný šlechtic ctí dané slovo. Doufám ve smír v našem království, který nám umoťní naplnění našich cíľů. Nemám jiného zájmu, neť věrně slouťit novému králi Ludvíkovi a přispět k rozkvětu jeho království.“

„Jistě vám bude umoťněno takové plány naplňovat.“

„Také věřím. Pane hrabě, jen mezi námi. Následná slova berte jako naprosto důvěrné,“ ztiší mořná podvědomě hlas Louis, „Netuším nic o záměrech Jejího Veličenstva a jejího našeptávače kardinála Mazarina. Ten se velmi osvědčil jako diplomat, uvidíme, jak se mu bude dařit dále. Já ani má rodina nemáme opravdu jiný zájem, než rozkvět Francie a plnou podporu malého krále Ludvíka.“

„Mé záměry jsou naprosto stejné, monseigneur,“ přikývne pan de Godille, v hlavě mu šrotuje, snaží se najít důvody posledních vět prince, určitě mu je neříká jen tak. Pravděpodobně nejsou ani tolik určeny jemu, jeho společník v rozhovoru nepochybně předpokládá jejich předání dál.

„Jsem rád, že jsme tady ve shodě, pane hrabě,“ usměje se pan d’Enghien, „Věřím v naše brzké shledání v Paříži. Společně s naším společným přítelem, panem markýzem de Almare, budete v našem domě vřdy vítáni. Sám později uvidíte, jestli se naše cesty opět někde střetnou. Pane hrabě, mořná setrváte i nadále ve službách pana kardinála, mořná si on uchová i nadále svůj vliv. Pokud byste však jeho přízeň ztratil, můžete se na mě obrátit a budeme společně uvažovat nad vaší další kariérou. Ačkoli věřím v dodržení všech dohod a ve smír, pokud by však došlo k rozmrškám, bez ohledu na vaši příslušnost ke straně pana kardinála, vřdy budete mít v našem domě dveře otevřené. Vztah, utužený při společném prolévání krve, má větší hodnotu než intriky, tak častý v blízkosti královského dvora.“

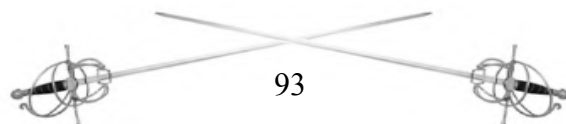
„Pane vévodo, jsem nesmírně poctěn a velice si vřím vaší přízně,“ nedokáže skrýt nervozitu Armand, začíná mít pocit snahy vojevůdce přetáhnout ho na stranu svého rodu či záměru jeho služeb využívat ke svým vlastním zájmům, horečně hledá vhodná slova jak vyklouznout bez nutnosti dát konkrétnější odpověď na významné nabídky, „Jste pokračovatelem skvělého rodu a přes své mládí jste si už zajistil nehynoucí slávu. O vaší bitvě u Rocroi si budou vyprávět vaši potomci a budou hrdí na svého předka,“ dodá s rozpaky.

„Snad jim dám příležitost vzpomínat i na jiný slavný vítězství,“ zasměje se princ, vycítí neklid svého protějšku v kočáře a nechce ho dále dusit ve vlastní šťávě, „Jsem snad ještě dost mladej, než abych přemýšlel o tom, jak na mě budou vzpomínat moji potomci.“

„Omluvám se za nevhodnost mojí poznámky,“ zasměje se i Armand, vděčný za odlehčení atmosféry.

„Je vám odpuštěno!“ zatváří se velkodušně mladý vítěz od Rocroi, pak se znovu zasměje.

Setrvají v rozhovoru další hodinu, ale k problematice královského dvora se již nevracejí. Coť hrabě de Godille kvituje, naopak s nadšením sobě vlastním se vyjadřuje k průběhu bitvy, jenž se stane hlavním tématem jejich dalšího hovoru vedeném ve velmi přátelském duchu. Následně si oba vyprávějí o jiných vojenských taženích, na některých dokonce byli společně, byť se přímo nesetkali.

PADESÁTÁ DEVÁTÁ KAPITOLA

ZÁVIST HRABĚTE DE GODILLE

Návrat hraběte de Godille do jeho domu je plný emocí. Všichni vítají svého pána s velkou radostí, jeho tajemník nechá nastoupit služebnictvo, u dveří se klaní obrovitý Simon Maillet, kousek za ním postával Simon Bange, po levici dvojice chlapců Emile a Jean Foudrasovi a za nimi září a významné pohledy hází na Dujardina kuchařka Marie Tandonová. Pod schodištěm stojí správce Maurice Tissot a vedle něho jeho manželka Nicolet, jít se začíná rýsovat vzdouvající břicho, naznačující růst potomka pana tajemníka v lůně jeho ženy.

Obdiv k osobě hraběte se zvýší v následných dnech, kdy především Quido vypráví o jeho hrdinských činech, jak se neohroženě vrhal na nepřitele a v jeho podání vždy na čele útoku rozrážel sevřené šiky nepřátel. Taktně pomlčí o hrůzách, jejichž byl svědkem a věnuje se výhradně líčení zásluh svého pána. Vykládá i o jeho přátelství se samotným princem, což mu rozhodně mezi služebnictvem neuškodí. Sám pak stráví hned první noc v komůrce Marie a jejich opakované důkazy vzájemné

náklonnosti by neslyšel jenom hluchý. Panstvo, tedy hrabě a jeho správce s manželkou, spí o patro výš, ostatní služebnictvo přejde rušení nočního klidu chápavými úsměvy.

Armand ihned po svém příjezdu vyšle svého tajemníka, aby mu domluvil schůzku s markýzem de Almare a po jeho úspěšné misi si ho zavolá k sobě do salónku, kde právě dokončil večeři. Mládenec mu vysvětlí, jak dobře si vedl v jeho nepřítomnosti a jak předával informace od pana Daudeta panu markýzi. Jeho pán poslouchá pozorně, ještě pozorněji si vyslechne otázky jejich hospodaření. Další čas zabere popis průběhu svatby jeho tajemníka, včetně jeho nadšeného líčení všemožných darů a skvělé svatební hostiny.

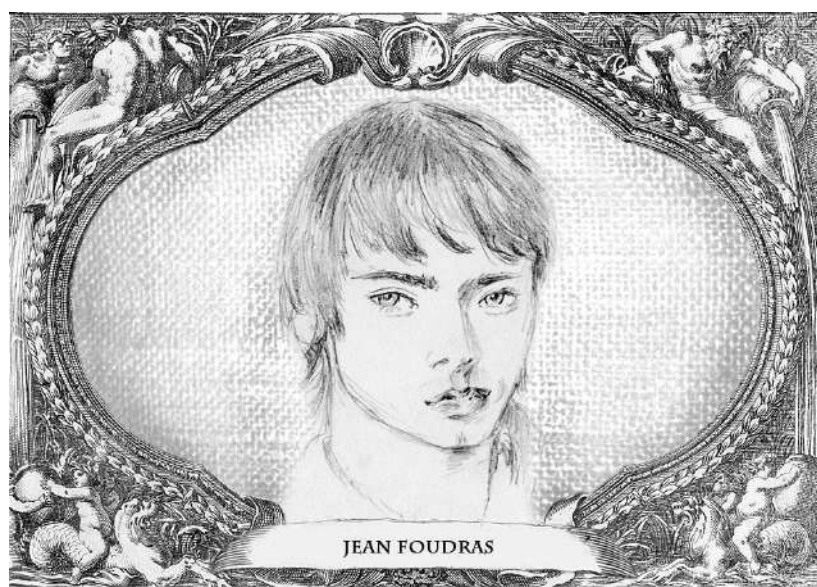
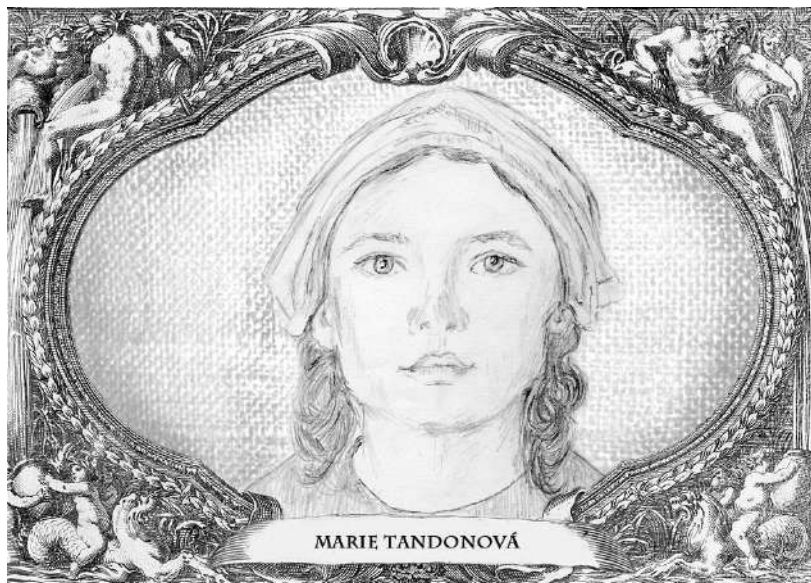
„Tak se mi zdá, milej Maurici, že jsi teď docela bohatěj mladý muž,“ konstatuje s jistými rozpaky pan de Godille.

„Zdá se, pane hrabě,“ září mladý sluha, „Možná ještě důležitější je moje setkání s mnohými významnými muži, které mi představil pan Coiffier. Stále se učím v oblasti obchodu, v účetnictví, snažím se dobře si zapamatovat všechno, tyhle poznatky by se mi mohly hodit do budoucnosti.“

„To nepochybně. Maurici, přeju ti úspěch, na druhou stranu jsem z toho trochu nespív.“

„Nespív, pane hrabě? Nerozumím vám. Zlobíte se na mě?“

„Zlobit? Ale vůbec ne,“ protáhne se šlechtic nad stále hojnými zbytky jídla, „Mám jen obavy, jak budeš zvládat svoje povinnosti ke mně.“

„Pane hrabě,“ zvání tvář Tissota, „na své povinnosti správce vašeho domu a vašeho tajemníka nikdy nezapomenu. Přisahám na vše, co je mi drahé. Pane hrabě, hodně jsem přemýšlel o naší budoucnosti.“

„O naší budoucnosti?“ protáhne Armand, přičemž na slovo „naší“ položí zvláštní důraz.

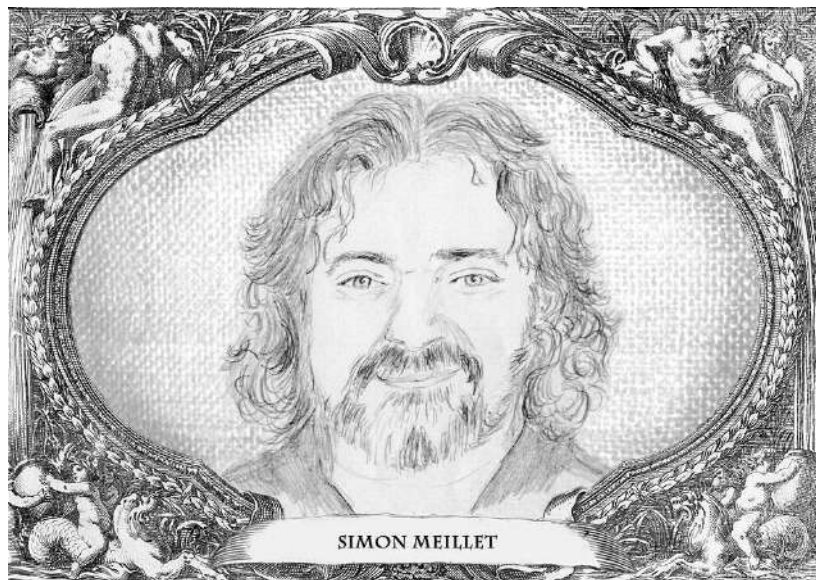
„Promiňte, pane hrabě,“ zardí se sloužící, „Chtěl jsem jen naznačit, jak bych vám mohl být užitečný. Pan hrabě je stále významnější osobnost, vítěz od Rocroi, přátelí se s princem z rodu Condé, má vliv u nového prvního ministra země, kterým byl právě jmenován pan kardinál Mazarin, jak se

mi doneslo. Postavení správce a tajemníka u tak významného muže, jakým pan hrabě je, je pro mě obrovskou ctí.“

„Maurici,“ přeruší ho pán trochu hrubě, „odpusť si pochlebování, takhle o mně vykládej ve společnosti, ale tady si nebudeme nic nalhávat. Quido, tuším od koho jdou všechny ty fámy, poněkud přehání. Bůh nade mnou zase podržel svou ochranou ruku, přetl jsem bez újmy pořádnou řet, vévoda

d'Enghien mi pouze naznačil svoji náklonnost, což ale u tak významných velmožů téměř nic neznamená. Osud pana Mazarina je stále nejasnější, ačkoli jeho jmenování prvním ministrem je skvělá zpráva. Pojďme k věci, co tě napadlo při tvém snění?”

„Pane hrabě,“ trochu zplihne Tissot, „přemýšlel jsem o vašich příjmech. Vy vzhledem ke svému postavení nemůžete otevřeně obchodovat, ale já bych vás mohl zastupovat. Získal jsem díky panu Coiffierovi další známosti, možná bych se mohl pokusit vstoupit do některých obchodů ...“

„Maurici, tvoje snaha je chvályhodná, ale teď na její probírání není vhodná doba. Jsem unavený a nemám na obchody myšlenky.“

„Omluvám se, pane hrabě,“ zmizí ze tváře tajemníka úsměv a jeho výraz naznačuje velké zklamání, „Pane hrabě, jaké máte další rozkazy?“

„Maurici, před chvílí jsi mluvil o své roli v mém domě. K ní rozhodně nepatří se urážet!“

„Pane hrabě, omlouvám se. Nic takového bych si nedovolil. Pane hrabě, vděčím vám za všechno, co mám a nikdy vás nezradím, neopustím a vždy budu vašim pokorným služebníkem. Já i moje manželka. Jen toto jsem vám chtěl říci, bohužel jsem asi zvolil nevhodné slova nebo nevhodný okamžik. Prosím za vaše odpuštění, mluvil jsem, aniž jsem byl vyzván. Pane hrabě, plně si uvědomuji své postavení ve vašem domě. Jsem obyčejný sluha, vy jste významný a urozený pán. Na tom nezmění nic dárky či peníze, které jsem dostal. Vždy vám budu věrně sloužit. Pane hrabě, jsem možná trochu drzý, jsem možná trochu namyšlený, ale, pane hrabě, nejsem nevďěčný,“ mluví přerývaně Tissot, v jeho očích se zaleskne, očekával vlídnější přijetí od svého pána, ale možná si sám naběhl.

„Maurici, nechme toho. Zejtra bude dost času si vo všem promluvit, do večerního setkání s panem markýzem de Almarem nemám co dělat,“ odvětí rozmrzelý Armand, štěstí jeho sluhy mu totiž až moc bolestivě připomnělo jeho neštěstí.

Ten kluk má kousek od sebe ženu, kterou miluje, dostal mnoho dáreků, na jeho poměry zbohatl, rýsuje se mu kariéra pod patronátem pana Malleta. Nikdy by neřekl, jak cizí štěstí v něm probudí nepříjemné uvědomění si vlastního neštěstí a svým způsobem i žárlivost na úspěchy svého sluhy. Chtěl by vedle sebe Andreu, ale ta je chudák někde na Cavarlene vystavována šikanování ze strany svého jistě zapšklého muže. Ještě aby mu sluha přerostl přes hlavu, aby ho napadlo se osamostatnit.

„Jistě, pane hrabě. Ještě jednou se omlouvám, nechám vás odpočívat.“

„Hrome, já nechci odpočívat,“ vybuchne šlechtic, ať se sám podiví, jak je protivný, ale nedokáže svoji špatnou náladu ovládnout, „Maurici, dostaneš ještě jeden úkol. Chci tady dnes večer mít Paulette. Seť eň mi ji!“

„Dáblici Paulette? Pokusím se ...“

„Vezmi si koho chceš, nejlíp Malýho a Velkýho Simona a přiveď mi ji. Slib jí, co bude chtít. Ale najdi mi ji a přiveď,“ vzpomene si Armand na svoji kurtizánu Lamoricierovou, přezdívanou Dáblice Paulette. Už dlouho se s ní nepotěšil, dnešní noc nechce být sám. Snad v její přítomnosti zapomene na své trápení.

„Pane hrabě, dovolte mi odejít. Udělám co bude v mých silách, abych ji tak narychlo našel a přivedl,“ odvěti pobledlý správce. Uvědomuje si obtížnost svého úkolu a nechce svého pána zase zklamat a vzbudit další negativní emoce.

„Tak už běž!“

Zplihlý Tissot vyrazí, podle rozkazu si vybere poněkud zaskočené sloužící jako doprovod a nastane hledání zmíněné prostitutky. Jejich úkol se zkomplikuje, žádaná prodejná děvka na úrovni má totiž dohodnutý jiný kšeft, a jen se štěstím, díky informaci její sloužky, ji objeví v domě jednoho postaršího, leč bohatého měšťana.

Vytáhnout ji z jeho spárů není vůbec jednoduché. Když neodejdou po jeho odmítnutí a málem se poperou s místním slugebnictvem, seběhne obtloustlý zazobanec do vestibulu svého domu. Začne láteřit a hrozí městskou patrolou a vězením pro přítomné vetřelce.

„Pane,“ neztratí duchapřítomnost Tissot, „uvědomujete si, jak moc právě riskujete?!“ hřímá na měšťana, „Víte vy, v čí domě sloužím? Pan hrabě je vítězem od Rocroi! Právě se vrátil domů a chce Paulette vidět! Chcete se s ním dostat do sporu? S mužem, který často chodí za prvním ministrem, má za přátele mnohé z princů? Opravdu to chcete?!“

„Kdo je váš pán?“ mňourá měšťan na mladíka v elegantních šatech, perfektně ustrojeného a tak suverénně vystupujícího.

„Zjistěte si to!“ odsekne Maurice, „Ale pokud do deseti minut s námi neodejde slečna Paulette za mým pánem, následky si poneseš sám. Mimochodem,“ ztiší hlas dohazovač, „pan hrabě má mnoho známých i ve vedení města. Moje ná dnes uhájíte tu kurtizánu ve své posteli, ale zvažte, jestli cena, kterou za to zaplatíte, nebude příliš vysoká. Pánové, pojďme ven. Počkáme deset minut a pak se vrátíme. Sdělím panu hraběti, co se tady odehrálo!“

Bez dalších slov a s nosem hodně nahoře, opustí Maurice dům, následován oběma Simony, zvláště ten vyšší se kouká tak, ať všichni podvědomě ustupují. Kdyby se rozhodl dojít si pro slečnu, kvůli níž hádka vypukla, těžko by mu v tom někdo zabránil a pokud by se o takovou pošetilost pokusil, mohl by skončit s rozlamanými kostmi.

Konsternovaný měšťan zůstane stát jak opařený, zvažuje všechna pro a proti. Netuší, proti komu stojí, ovšem suverenita i drsné chování vyslance hraběte ho dost vyděsilo. Má riskovat pro svoji ješitnost mnohé komplikace, či se sklonit před hrubou silou a vydíráním?

Nakonec v něm vyhraje obchodnický duch, ztráty ze sporu s asi významným šlechticem by mohly být daleko vyšší, za to jedna noc s atraktivní kurtizánou nestojí, ostatně si její služby zajistí na někdy jindy. Nařídí své koupené společníci, aby urychleně opustila dům, aniž by jí vysvětloval příčiny. Ty ona

pochopí, ať když spatří Tissota. Zpočátku se trochu mračí, ale na druhé straně si rychle spočítá výhody náhlé změny. Finančně asi příliš nepotratí a noc s mladým a urostlým šlechticem určitě bude příjemnější, než se starším a obtlouklým měšťákem.

Hrabě se s Paulette dostatečně vybouří, určitě nakonec ani ona nelituje výměny ložnice pro dnešní noc. Kromě toho po jednotlivých milostných aktech nadřtený milenec popíjí víno a vypráví o událostech u Rocroi, některé modřiny z jeho těla zmizely, po některých zůstaly ještě zaťloutlé fleky, které mu střídavě ona hladila a líbala. Po bouřlivé noci není divu, že vyspávají až do deseti hodin, kdy se pán domu probudí a přivolá si svého tajemníka.

Tissot vstoupí do ložnice hraběte, kde spatří vyzývavě odhalenou kurtizánu a jen o trochu více zakrytého znaveného milovníka. Dostane příkaz nechat připravit pro oba snídani a také zavolat Quida, aby se zúčastnil ranní obsluhy a následného ustrojení svého pána. Pak také Emila či Jeana, aby vynesl nádoby s exkrementy. Správce přikývne, hluboce se ukloní a odkráčí. Od včerejšího večera, kdy byl tak hrubě seřten ve své radosti nad shledání s pánem, se tváří naprosto strojeně a pokorně.

Ale i on dostane příležitost vylít si svůj vztek nebo spíše zklamání. Zatímco kuchařka Marie již dávno funguje, svého mladého milence nechala vyspávat ve své komůrce. Řádili v noci stejně divoce jako jejich pán, jejich protitek byl však o to silnější, že mezi nimi nešlo jen o uspokojení tělesných potřeb, ale i skutečnou vzájemnou lásku. Patnáctiletý hoch však byl svojí o čtyři roky starší milenkou poněkud vyčerpán, takže s vděkem zůstává zachumlán v pokrývce. Nikdo ho nepostrádá, proto spokojeně oddychuje ještě v deset hodin dopoledne.

„Koukej vstávat!“ strhne z něho pokrývku Tissot a vychutnává si vyděšený pohled rozespalého naháče, systém padajícího exkrementu zase slaví úspěch. Správce byl včera zpucován hrabětem, teď využije svého postavení k napravení svého sebevědomí na podřízeném sluhovi.

„Pane Maurici,“ vypraví ze sebe ztrhaný milovník.

„Jak to, že ještě chrápeš? Pan hrabě tě shání, máš ho obsluhovat, máš mu přinést snídani! Tak se mi zdá, že to tvoje šukání s Marií budu muset zatrhnout, když ti to zabraňuje plnit si své povinnosti,“ je po ránu zlý tajemník, zatímco káraný si rychle natahuje na nahé tělo kalhoty stejnokroje a rovněž bez košile na sebe začíná navlíkat kabátec.

„Omluvám se, pane Maurice, nikdo mě nevzbudil ...“

„Kdybys nesouložil celou noc, tak bys vstal sám. Marie maká v kuchyni od rozednění, když na to nemáš, tak se krot!“

„Už se to nebude opakovat,“ kaje se zarudlý hoch.

„To bych prosil! Koukej mazat za Marii, ať ti dá snídani a vodneseš jí panu hraběti. A také jeho společníci, nebyl si v noci jedinej, kdo si smočil!“

Dujardin raději rychle vyrazí do kuchyně, aby ušel dalším drsným poznámkám a cestou se snaží upravit. Dokončit ustrojení mu pomůže usměvavá Marie, její pohlazení po tváři znamená i pohlazení po duši stresovaného osobního sluhu, mokřým hadrem mu otře obličej a rukou mírně upraví vlasy, aby vypadal alespoň trochu k světu. Než se naděje, vstupuje s velkým podnosem do ložnice svého pána.

Zaráží se hned na prahu a zírá s rozpaky na lůžko. Tam si pod záda dala dvojice milenců polštáře, takže vlastně sedí, přes rozkrok mají přehozenou pokrývku, z níž jim vykukují části stehů a zbytek nohou a od pasu nahoru pak jsou zcela obnaženi. Krásné poprsí Paulette nemůže uniknout zrakům chlapce, ona se baví jeho rozpaky.

„Quido, tak tam nestůj jak solnej sloup,“ vyslechne si hoch pokárání pána, „Podej nám jídlo, v noci mi vyhládlo,“ podívá se na svoji společníci, která mu odpoví vyzývacím úsměvem.

Dujardin opatrně položí táč na natažené nohy milenců, pak poodstoupí a očima téká ze strany na stranu, přičemž párkrát zavadí o bujaré poprsí kurtizány. Dvojici v posteli jeho pohledy a rozpaky neujdou a po vzájemném kontaktu očima se rozesmějí.

„Roztomilej kluk,“ poznamená ona.

„Ale už je zadanej,“ odpovídá hrabě, jako by objekt jejich rozhovoru nestál rozpačitě dva metry od nich, „Naše kuchařka se do něj zbláznila a obeznámila ho s tajemstvími lásky.“

„Opravdu? Kolik mu je?“

„Patnáct, na svůj věk je poměrně urostlej.“

„To nepochybně,“ zadívá se znalecky na rudého sluhu Paulette, „Vypadá jako vyvoraná myš. Tak se mi zdá, drahý pane hrabě, že ho právě někdo vyháhnul z postele!“

„Máš pravdu,“ směje se šlechtic, „Quido, vopravdu jsi spal až do teď?!“

„Omlouvám se, pane hrabě,“ skloní hlavu zdrcený a ponížený mladík, „Už se to nebude opakovat!“

„To bych prosil. Co je dovoleno pánovi, není dovoleno kmánovi!“

„Ano, pane hrabě.“

„Jste ale velmi hodný pán, pane hrabě,“ pokračuje mezi sousty Paulette, „Nebývá zvykem, aby se služebnictvo pelešilo přímo pod střechou domu panstva.“

„Oba mi slouží poměrně dobře, takťe občas přivítit oči můžu. Pokud ale nebude mladěj milostpán vyspávat do oběda a nepřijde takto neupravenej za svým pánem!“

„Máte pravdu, vť dyť ten hoch nemá ani košili!“

„Skutečně! Quido, začínám se zlobit!“ otočí se pan de Godille na nešťastníka, „Moťná má Paulette pravdu, měl bych ti zakázat tvoje hříšné chování s Marií.“

„Pane hrabě, promiňte,“ snaží se být menší a menší sluha a do rozespálých očí se mu derou slzy.

„Quido, máš velký štěstí na svého pána,“ baví se na cizí úkor kurtizána, „V jiných domech by tě čekal pořádněj výprask a pak by jednoho z vás vyhnali. Nebo moťná voba!“

„Pane hrabě ...,“ pozvedne zrak hoch a v očích se mu lesknou slzy, bojí se, aby si špatně míněné rady své milenky nevzal jeho pán k srdci.

„Paulette má pravdu,“ těší se z cizího utrpení i fyzicky uspokojený šlechtic, sám ale není duševně v nejlepším stavu, Paulette není rozhodně Andrea, „Jsem na svůj služebnictvo moc hodnej. Budu se nad vším muset zamyslet. Moťná bych měl přeci jen ten mileneckej pár rozdělit.“

Dujardin ani nehlesne, stojí jak boťí umučení, na doposud odtlačených lících se objeví slzy, pomalu stékají dolů, po nádherné noci, kdy se cítil jak v nebi, se náhle propadá do pekla. Proč se jen neprobudil dřív, aby nevstoupil do ložnice pána evidentně neupravený a nepřehlédnutelně rozespálý.

„Tak co s ním?“ pase se kurtizána na slzách mládence, znalecky pozoruje jeho pěknou tvář i postavu, ve svých představách tak trochu závidí kuchařce mladé maso, ač si dnes v noci ani ona sama stěťovat nemusela, s hrabětem bere milování víc než jen práci, ač o peníze jí jde vť dy až na prvním místě.

„Paulette,“ zadívá se na nešťastníka hrabě, „kdyť von má Quido přeci jen jednu polehčující okolnost.“

„Polehčující okolnost? Ťe je tak mladěj?“

„Mladěj? To ne, kdyť můž e vobskakovat kuchařku jako chlap, můž e nýst i následky jako chlap.“

„V čem teda spočívá ta polehčující okolnost?“

„Jednak mi slouží dobře, jsem s jeho službami spokojenej,“ mluví pan de Godille, jako by sluha v místnosti ani nebyl a on se bavil o věci, „Ale ani to není nic zvláštního, u dobrýho sluhy se dobrá práce očekává. Víš, Paulette, ještě před bitvou u Rocroi, o který jsem ti v noci vykládal ...“

„Velmi poutavě, pane hrabě. Hezčí mezihru mezi naším skotačením si nelze představit,“ neodpustí si ona poznámku a zatváří se tak smyslně, až pán domu zatouží ještě po jednom čísle, než mu odejde.

„Těší mě pochvala za moje povídání, ačkoli si myslím, že s mečem mi to jde líp.“

„Nejen s mečem, pane hrabě,“ usměje se ona, „Pokud tedy nemyslíte ten svůj meč, kterej byl dnes v noci pořádně tvrdej a pevněj,“ dodá ona a bez ostychu zajede rukou pod pokrývku směrem k rozkroku svého milence.

„Tak dvojnásobná pochvala,“ zaraduje se přehrávající nadšení Armand, „Ale zpátky ke Quidovi. Tak před tou bitvou u Rocroi jsme se střetli s hlídkou nepřítelů. Došlo k boji a já se dostal do dost

nepříjemný pozice. Už jsem neměl nabitou pistoli a protivník na mě namířil mušketu. Vypadalo to se mnou dost špatně.“

„Pane hrabě,“ předstírá ona úlek, „takové nebezpečí. Jak jste unikl?“

„Málem jsem neuniknul. Naštěstí mi jeden z druhů v boji pomohl, zasáhl vojáka svou hozenou dýkou do boku a následně mi podal do ruky nabitou pistoli. Přitom hodně riskoval, zůstal vlastně sám v šarvátce zcela beze zbraně. Díky jeho pomoci jsem mohl nepřítele dorazit a zachránit se.“

„Díky Bohu, pane hrabě!“

„Nejen díky Bohu, drahá Paulette, ale také díky pomoci zmíněného chlapíka. Když vrhnul svůj nůž a podal mi svou pistoli, riskoval svůj život pro moji záchranu.“

„To byl od něho šlechtitný čin!“

„Nepochybně. Bez jeho pomoci bych ti nebyl schopnej dnes v noci předvést útok svým, jak si říkala, vztyčeným mečem. Jestlipak víš, kdo byl ten statečnej druh v boji?“

„Snad ne ...“

„Ale ano, Paulette, tady Quido mi zachránil život. Kdyby nezasáhl, tak jsem asi už byl mrtvej!“

„Tak mladej a tak statečnej,“ obrátí ona, „Pak se jít nedívím, pane hrabě. Quido, pojď sem!“ nařídí mládenci.

Dujardin plný rozpaků se začne šouravými kroky přemísťovat, do jeho obličeje se vrací barva, návštěva ložnice pána, která tak špatně začala, se obrací k lepšímu. Pochvala hraběte ho zahřála u srdce, ne, on mu Marii nevezme, jak se zdálo před chvílí. Stane nedaleko levé strany postele, kterou okupuje kurtizána, která si ho teď přitáhne za předloktí.

„Quido, za svoji statečnost si zasloužíš pochvalu,“ řekne, pohladí ho po vlasech, olízne jeho slané slzy a nakonec mu vtiskne polibek na rty.

„Pozor, Paulette,“ směje se pan de Godille, „kdyby teď vstoupila Marie, mohl by mít náš hrdina problémy.“

„Však já jsem už skončila,“ směje se i ona, „Sám jste řekl, co je dovoleno pánovi, není dovoleno kmánovi. Kmán má svoji mušličku u své kuchařky, pán u své Paulette.“

„Přesně tak,“ odvěti Armand, vyzývavé chování jeho milenky ho začne znovu vzrušovat, ač si v noci jít už il dost, zatouž i ještě po dalším milostném aktu, „Quido, vezmi ten tác, odnes ho do kuchyně a pak počkej před dveřma. Pozdějc tě zavolám,“ nařídí sluhovi.

„Ano, pane hrabě,“ chopí se tácu Dujardin a ještě ne stačí opustit pokoj, začne se jeho pán sápat na svoji milenkou. Ta se nebrání, milování s tímto zákazníkem ji činí i potěšení a hlavně, dostane nepochybně zapláceno tím lépe, čím více bude její společník spokojen. Při zavírání dveří může mladík pozorovat i jemu jít dostatečně známé důvěrnosti.

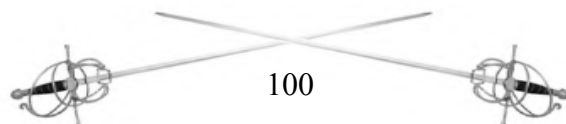
Zády se opře o zavřené dveře, ruce s tácem se mu mírně třesou. V jednu chvíli se domníval, že veškeré jeho štěstí je vniveč. Naštěstí je pan hrabě skutečně hodný pán. Bohužel ta děvka, co ho tak poňoukala, má asi v jednom pravdu, v mnoha domech by mu vztah s Marií netolerovali a jeho příchod tak neupraveného za svým pánem by mu pořádně osolili. Musí rychle za Marií, vrátit tác a rychle se pořádně ustrojit, trochu učesat. Kdoví, jak dlouho se budou milovat a brzy ho pán může zavolat zpět. Nesmí mu dát příležitost k dalším výčitkám.

Armand poobědvá s Paulette kolem jedné hodiny, poté ji nechá Quidem a Lucasem doprovodit domů a sám si zavolá svého tajemníka. Tissot dorazí ihned, jen co zaplatí kurtizáně za její služby. Vstoupí do salónku až příliš strojeně, ale nechce jít zařít zpražení jako ze včerejšího podvečera. Pán mu až příliš krutě naznačil, kde je koho místo a připomněl mu jeho původ. Je zklamaný, z návratu hraběte byl skutečně potěšený, nejen kvůli starostem s předáváním informací od pana Daudeta.

„Pane hrabě,“ ukloní se zdvořile, zůstane stát několik metrů od stolku.

„Maurici, zaplatils?“

„Ano, pane hrabě. Madam Paulette dostala jako obvykle, vlastně vzhledem k setrvání až do teď a rychlosti, s jakou změnila svůj včerejší program, jsem jí dal dvojnásobek.“

„Dvojnásobek?“ zamračí se užitavatel služeb kurtizány, pak jen mávne rukou, „Asi si svoje peníze zasloužil. Musím si jí předcházet, pravděpodobně teď budu muset jejich služeb využívat častěji,“ dodá, a jelikož tajemník nikterak nereaguje, pokračuje po chvíli v monologu dál, „Maurici, přemyslej, jak bychom mohli Paulette nějak získat pro trvalý službu, aby nás ale nestála jmění.“

„Pan hrabě by ji chtěl stále jen pro sebe?“

„Uvažoval jsem o něčem takovém. Já jí to navrhopvat ale nebudu ... možná bys mohl ty. Kolik by chtěla, kdyby byla jen pro mě. Jen v následujících měsících ... rozumíš mi ... určitě mi rozumíš. Nějak se jí zeptej, kolik by chtěla, zkus domluvit rozumnou cenu. Nemám chuť se o ní dělit s nějakým ...“

„Rozumím, pane hrabě. Učiním dle vašeho příkazu. Obávám se však vysokých nároků ze strany madam Paulette, pokud by nemohla mít i jiný zákazníky ... pokud chápu váš požadavek správně.“

„Zkus se s ní domluvit a uvidíme. Zjistíme nejen jaký budou její požadavky, ale taky, jak mám šikovného tajemníka.“

„Jak si přejete, pane hrabě,“ zatváří se kysele sluha, přes veškerou snahu nedokáže udržet ve tváři neutrální výraz.

„Co se týká pana Louventa, zatím se s ním dál scházej, budeš ale předávat zprávy mně. Musím si zjistit skutečný stav věcí a pak si s ním promluví. Vůbec netuším, co všechno se odehrálo v době mé nepřítomnosti. Něco mi naznačil princ d'Enghien, další se doufám dozvím od markýze de Almare,“ přemýšlí nahlas pan de Godille, „Ostatně, když mluvím o markýzovi, byl skutečně s tvými službami spokojen? Večer se všechno dozvím, tak abych nebyl překvapen.“

„Snad byl pan markýz spokojen,“ odvěti chladně Tissot, „Důkazem je ...,“ zarazí se, protože si uvědomí nevhodnost následného sdělení, sám v sobě už v duchu nadává, že se nechal vyprovokovat k nakousnutí poznámky, stvrzující jeho slova.

„Důkazem? Jaký důkaz, Maurici?“

„O nic nejde, pane hrabě. Pane hrabě, po smrti krále jsem chodil každý den večer za panem Louventem a potom za panem markýzem, jednou jsem dokonce musel až do Saint-Germain-en Laye. Byl jsem sice hodně vyplašený, ale všechno dopadlo dobře. Už jsem zapomněl všechno, co mi řekl pan Louvent a co jsem předal dál.“

„Zapomněls, správně činiš, některý důvěrnosti je lepší neznat. Naštěstí, jak se zdá, naši vzpurní princové zachovali chladnou hlavu. O jakém důkazu si mluvil?“

„Pan markýz de Almare mi řekl o své spokojenosti s mými službami.“

„Tohle je důkaz?“

„Také, pane hrabě,“ povzdechne si Tissot, bude muset s pravdou ven, „Pan markýz mi nechal poslat malý dárek. Sám jsem mu řekl, pane hrabě, že si nic nezasloužím, už mě obdaroval při příležitosti mé svatby, ale Auguste mi dopravil dárky ...“

„Hrome, jaký dárky? Nejprve dárek, teď dárky, tak už to vyklop, cos dostal? Tučný spropitný, co? Zase sis s Nicolet vylepšil rodinný rozpočet!“

„Nepřímo, pane hrabě.“

„Nepřímo! Maurici!“

„Pane hrabě, přeci jsem nemohl dárek odmítnout, znamenalo by to urazit pana markýze.“

„No samozřejmě, jak bys mohl,“ odvěti kysele Armand, sluha se v duchu proklíná za svá nevhodná slova, již včera pochopil, jak jeho pána naštválo jeho zbohatnutí a parádní svatba. Nechápe sice, proč mu jeho štěstí nepřije, ale bylo velkou chybou se o další obdržené pozornosti zmínit.

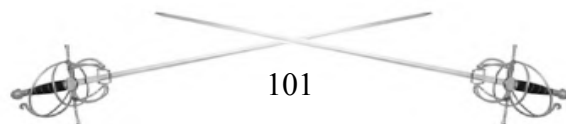
„Pane hrabě, moje žena dostala velmi pěknou brož, prý jako náhradu, když musela večery po naší svatbě trávit doma sama ...“

„Krucí, ty jsi dítko štěstěny! Tak brož, povídáš! Ale mluvil jsi o dárkách!“ nenechá se odbýt šlechtic.

„Ano, pane hrabě. Pan markýz si vzpomněl i na mě. Poslal mi koníčka ...“

„Cože?!“ skoro nadskočí pan de Godille, „Jakýho zase koníčka?“

„Moc hezkýho, pane hrabě, je dole v domě, ve stájích ...“

„Tak koník, říkáš? Budu muset pana markýze vyplísnit, když mi tak rozmazluje mého sluhu. Za chvíli se sem nevejdeme, když ti všichni budou rvát nějaký dárky!“

„Omluvám se, pane hrabě,“ zatváří se Tissot hrozně nešťastně.

„Maurici, víš co? Ukáťeš mi toho koníčka,“ povstane šlechtic a jeho sluha ještě více pobledne.

Nemá ale na výběr, musí následovat svého pána do stájí, kde se kromě nádherného kočáru, darovaného pro změnu panem Malletem šlechtici, tísní i koně. Opravdu již začíná být v prostoru těsno, jen stěží by mohli počet zvířat rozšiřovat. S mírně se třesoucí rukou ukáťe tajemník na statného hřebce, jenž je přivítá zařehváním.

„Koníček? Tak tohle je koníček?“ zvolá pan de Godille a upře svůj zrak na nebohého sluhu, který se snaží učinit co nejmenším, „Takovej nádhernej kůň! Maurici, co ... ale nechme toho,“ mávne jen znechuceně rukou, chvíli se dívá zálibně na zvíře, pak beze slov ze stájí vyjde.

Tissot cupitá za svým pánem a krve by se v něm nedořezal. Rozhodně nečekal takovou reakci, moťná ať příliš dával na odiv své štěstí, svou radost, čímž svého pána popudil. Hlupák, měl drťet hubu o všem, všechny dárky schovat a neprovokovat. Jenže ne, on se musel pochlubit a teď si vyslechne určité spoustu nehezkých slov.

Armand se posadí v salóнку za stolek, chvíli zírá na svého sluhu, který zůstává stát v uctivé vzdálenosti a snaží se vklínit hlavu co nejhluběji mezi ramena. Nakonec mu šlechtic pokyne rukou a povýšeně ukáťe na křeslo. Chvíli pozoruje svého nervózně se vrtícího tajemníka, pak k jeho útasu a zděšení sám povstane, oběma nalije víno a zase se na něj zadívá. Dusno v místnosti by se dalo krájet.

„Pane Maurici, dovolu mi vám připít na vaše úspěchy,“ vybídne pán sluhu a pozoruje, jak se ten chopí mírně se třesoucí rukou číše s vínem. Oba nechají stéci pár kapek lahodného nápoje do hrdla, po dalších sekundách napětí šlechtic pokračuje výsměšným hlasem, „Pane Maurici, jste dítětem štěstěny. Váš strýc, či čím je pro vás pan Augusto, mi vás náhodou přivedl jako osobního sluhu. Získal jste si moji důvěru a stal se mým tajemníkem a správcem mého domu. Náhodně jste se přimotal k záchraně dcery pana radního Coiffiera a aniž byste vlastně hnul prstem, získal jste si jeho vděčnost. Ačkoli jste obětýkal v hříšném vztahu komornou mého přítele, místo abysme vám váš nástroj usekli, svolili jsme k vaší svatbě, díky čemuž máte v mnou poskytnutých dvou nádherných místnostech svoji obětýkanou manželku hned po ruce. Pan Coiffier, jak jste mi sám řekl, vám vystrojil nádhernou svatbu a mnozí, aby se jemu zalíbili, vám přinesli cenné dárky. Jen jste místo mě předal pár zpráv panu markýzi de Almare a už jste za to dostal nádherného koně a vaše manželka, která nepochybně ukrutně trpěla vaší nepřítomností, jistě ne bezcennou broť. Kromě toho jsem souhlasil, abyste se stal společníkem v našich obchodech s panem Coiffierem a Juanem, načet jste se začal jistě zadarmo vzdělávat u učitele poskytnutého vám panem Coiffierem. Shrnuť jsem vaši kariéru dobře, drahý pane Maurici?“

„Asi ano, pane hrabě,“ hlesne sluha.

„Asi ano, pane Maurici. Tak se mi zdá, jestli budete pokračovat tímto tempem, brzo vám tento dům bude taky říkat pane, nebo si naleznete jiný, ještě lepší a větší a přetáhnete mi do něj i služebnictvo. Konec konců, moťná mě už vůbec potřebovat nebudete, pokud své získané bohatství vložíte do nějakého dalšího obchodu, jak jste mi naznačil včera. Moťná mě dokonce budete moci vydrťovat, abyste mě měl jako okrasu ke svému úspěšnému postupu ve společnosti!“

„Pane hrabě, vše je velké nedorozumění ...“

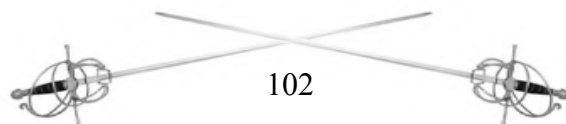
„Nedorozumění, pane Maurici? Opravdu?“

„Pane hrabě, mohu něco říci?“

„Samozřejmě, velmi mě zajímaví vaše názory, moťná se i já nějak poučím, jak se vypracovat z kluka z ulice na vátěnýho, úspěšnýho a bohatýho muťe.“

„Pane hrabě,“ začne lítostivě a nesměle tajemník, „velmi hezky jste shrnul obrovské štěstí, které mě potkalo. Sám jste dobře řekl, že bez vás bych nikdy nic z toho nedosáhl. Pane hrabě, dostal jsem nějaké dárky a získal nějaké prostředky. Ale ty se za čas vyčerpají. Pane hrabě, když jsem včera mluvil o obchodech, nemyslel jsem jen na sebe, ale také na vás.“

„Opravdu? Dokonce jste myslel i na mě?“ zeptá se Armand jízlivě.

„Pane hrabě, vy jste vlivný muž a máte styky, které by mohly pomoci, o tom mluvil již pan Coiffier. Nikdy bych si nedovolil učinit nic bez vašeho vědomí. Jsem váš služebník a tak tomu bude, dokud mě vy sám nepropustíte. Vždy vám budu věrně sloužit, nejen já, ale i má žena. Dostali jsme od vás skutečně nádherné místnosti a jsme vám neskonale vděční. Ale vy jste pán a já váš oddaný sluha.“

„Jen aby to tak zůstalo!“

„Pane hrabě, křivdíte mi. Ne, pane hrabě, promiňte, moje poznámka byla nevhodná, nemám právo soudit vaše názory, omlouvám se. Jsem jen strašně moc smutný, protože se na mě zlobíte.“

„Já se zlobím? Ale vůbec ne. Já se přece vůbec nezlobím. Jak bych mohl! Jen jsem zaskočenej, co všechno se odehrálo v době mé krátké nepřítomnosti.“

„Pane hrabě, nevím, jak vás ubezpečit o své oddanosti, o své pokoře, o své vděčnosti. Pane hrabě, já jsem ...“ zlomí se sluhovi hlas, není schopen dalších slov, jeho rozrušení dosáhne vrcholu.

„Dobrá. O obchodech si promluvíme později. Když už jste dostal za svoje služby tak skvělou odměnu, pane Maurici, pokračujte ve spolupráci s panem Louventem. Dům je vedenej dobře, jsem spokojenej. Možná trochu rozmařile vedenej, zbytečně se utrácí v kuchyni, ještě si promluvíme o nákladech na domácnost. Musím zjistit podrobnosti o poměrech u dvora, uvidíme, co budou znamenat pro moji další kariéru. K naší rozmluvě se vrátíme v dalších dnech, až budu o něco moudřejší.“

„Jak si přejete, pane hrabě.“

„Máte ještě něco na srdci, pane Maurici?“

„Pane hrabě ... pane hrabě, možná jen jedinou věc.“

„Ano? Tak ven s ní.“

„Pane hrabě, prosím, říkejte mi Maurici a ne pane Maurici, prosím.“

„Proč? Copak vykání mezi šlechticem a jeho úspěšným a bohatým správcem neodpovídá jejich společenskému postavení?“

„Pane hrabě, když mi říkáte pane Maurici, znamená to, že se na mě zlobíte. Dejte mi prosím čas, abych vás přesvědčil, že se Maurice nezměnil. Naopak, je vám daleko oddanější za vše, co jste pro něj vykonal. Jsem strašně nešťastný, pane hrabě ...“

„Nešťastnej? Ty a nešťastnej! Nelti, máš všechno, na co si jen pomysle!“

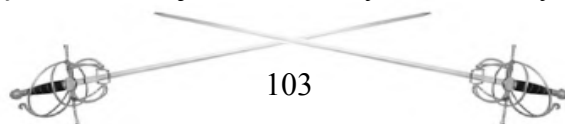
„Mám, pane hrabě. Ale ... pane hrabě, já vás mám rád a moc mě mrzí, když se na mě zlobíte,“ vyhrkne tajemník a jelikož šlechtic nic neřekne, přeruší trapné ticho další řádostí, „Pane hrabě, mohu odejít?“

„Běž, Maurici,“ propustí svého sluhu pan de Godille a zádumčivě se dívá na dveře, které za sebou Tissot zavřel. Asi je ke svému správci nespravedlivý, ale musí ho držet zkrátka, je s jeho službami spokojen a nesmí si ho nechat přerůst přes hlavu. Čert aby to spral, proč má někdo tolik štěstí a jiný tolik smůly, přemítá a zapomíná na nezvyklou přízeň kardinála Richelieua i štěstěnu, která ho ve zdraví vyvedla ze všech bitev, bitek i pútek, do kterých se přimotal.

PŘÍTOMNOST, BUDOUCNOST, MINULOST

Hrabě de Godille je pozván markýzem de Almare na večeři, při které by si měli popovídat o událostech posledních dní. Hrdina od Rocroi se s velkou pečlivostí oblékne pod dohledem svého poněkud zkroušeného tajemníka a za pomoci osobních sluhů Quida a Emila. Nedokáže skrýt svoji špatnou náladu, všichni si dávají bedlivý pozor, aby ji ještě neprohlubovali. Snad jejich pán nalezne v paláci svého přítele rozptýlení, doufají v naději.

Služebnictvo si o špatném rozpoložení pána potichu vypráví. Všimli si, jak rozladěný odešel z jeho pokoje Tissot, Dujardin také naznačí, jak dostal vynadáno, ačkoli on hraběte nakonec nejvíce omlouvá, vždyť se ho přece zastal proti děvce, která mu našeptávala samé ošklivé věci. Obhazuje jeho protivnou náladu vypětím, možná i doznívajícími následky krvavé bitvy. Kromě pana tajemníka ovšem

další služebnictvo netuší, co je příčinou nepříjemných návalů v hlavě jejich pána, netuší nic o souboji s markýzem de Cavarlene a ztrátě zbožňované milenky.

Rozmrzelý šlechtic vstoupí do paláce svého přítele a na náladě mu nepřidá ani poněkud chladnější přivítání místního pána, než bývalo dříve zvykem. Ani hostitel nezapomněl, jak byl mnoho měsíců tahán za nos a jeho přítel si bez jeho vědomí utíval s jeho sestrou, nakonec zranil v nedůstojném souboji jeho švagra a donutil ho řešit otehlavé rodinné problémy. Jako by jich neměl dost s matkou. Ovšem s ní mu naopak Armand velmi pomohl, proto není možné ho zavrhnout. Přesto jejich vztah utrpěl vážnou ránu, kterou nezacelilo ani jejich delší odloučení, kdy hrabě pobýval ve vojsku prince d'Enghien a markýz získával přízeň kardinála a posléze i královny, aby se stal jejich tajným emisarem pro nastavení nových mocenských poměrů u dvora.

Oba mladí urozenci se posadí ke stolku v modrém salónku a v poněkud napjaté atmosféře si mezi utí dibováním z naservírovaného pokrmu a přihýbáním z broušených číší začnou vyprávět o událostech posledních dnů a týdnů. Na vyzvání spustí jako první host, jenž obstojně popíše tažení k Rocroi i následnou bitvu. Na závěr se zmíní i o získané přízni prince z rodu de Condé, jehož vzdáleným příbuzným je i jeho hostitel.

„Moc velký úspěch, myslím bitvu u Rocroi,“ řekne s vážnou tváří markýz, „Pokud byste prohráli, hrozilo by nebezpečí pro Paříž a řádně by se zkomplikovalo převzetí moci Jejím Veličenstvem.“

„Slyšel jsem, že kolika nečekaným obrátům došlo v poměrech u dvora,“ vyzve nepřímo hrabě svého přítele k vyprávění.

Pierre výzvu přijme, jeho shrnutí je poměrně stručné, leč základní fakta nepostrádající. Především o uchopení moci královnou na popud našeptávání jejího rádce a posléze i oficiálního prvního ministra, který nyní hraje o svoji budoucnost. Armand poslouchá velmi napjatě, však se ho nové uspořádání významně dotýká. V duchu si blahořečí i za sblížení s vévodou d'Enghien, pokud Mazarin padne, má se snad kam uchýlit. Dokonce ho kariéra v armádě významně láká, ačkoli mu rozum říká o výhodnějším postavení, které zaujímá teď. Nikým příliš nepozorován, bez oficiálních úřadů, ale se znalostí mnoha významných tajemství, které mu mohou napomoci k upevnění své pozice ve vztahu k prvnímu ministrovi a následně snad i ke zlepšení jeho rozpočtu, pokud by vyšly plány pana Malleta.

„Princ d'Enghien mi naznačil o vašem poslání při vyjednávání královny s princem,“ vrátí se k roli svého hostitele pan de Godille, o které se vypravěč zmínil jen velmi okrajově.

„Ano, byl jsem požádán o předání některých nabídek významným rodům, aby neprotestovaly proti žádosti královny o zrušení závěti Ludvíka XIII.,“ přikývne pan de Almire a když z pohledu Armanda pozná nespokojenost tazatele se stručnou odpovědí, v rychlosti se zmíní o jednáních s vévodou de Condé a vévodou de Vendome. Zvláště druhé jméno hraběte překvapí, což nedokáže skrýt. Proto se mu dostane doplňujícího vysvětlení o nabídce milence jeho matky ujmout se role prostředníka a nalézt smír mezi ním a hraběnkou de Besiere.

„Mají snad vaše slova znamenat návrat té nebezpečné ženy do Paříže?“ nedokáže potlačit vzrušení i nesouhlas host.

„Bohužel, byl jsem nucen přistoupit na vévodovu podmínku, nemohl jsem svými osobními problémy ohrožovat zájmy dvora,“ povzdechne si Pierre.

„Kruci! Tak my dostaneme tu dračici pryč a ona je za pár tejdnu zpátky! Příliš vysoká cena, z vašeho pohledu.“

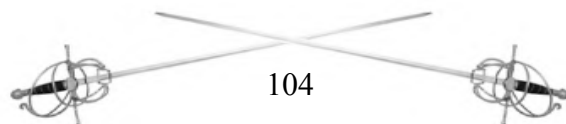
„Ano i ne. Nemůžte si dle mého dovolit vystupovat nepřátelsky, ačkoli si o jejich úmyslech nedělám velké iluze. Ale daleko cennější je pro mě důvěra královny, pro ni jsem vyjednával.“

„S tím plně souhlasím, mám však obavy, jak dlouho bude trvat smír, který byl nastaven.“

„Netuším. Ani já nevěřím pokorným úklonám mnoha princů. Dokonce jsem přesvědčený o jejich nehezkých a až příliš čitelných úmyslech, co se týká budoucnosti a královny.“

„Ano? Jaký jsou dle vás jejich úmysly?“

„Považují královnu za slabou, náladovou, poťivačnou a neschopnou. Kardinálu Mazarinovi nedávají mnoho nadějí, protože je pohrobkem kardinála Richelieua, kterého ona nenáviděla. Doufají

v jeho brzký odchod, čímž jim bude královna vydána na milost a nemilost. Pokud se dokáží vetřít do její přízně, ovládnout ji, mohou ovlivňovat i důležitá rozhodnutí, které přinesou pro jejich rod výhody. Určitě se budou snažit získat si přízeň královny a její manipulací se zmocnit i vlivu nad celým královstvím.“

„Zajímavý názor, ale myšná ne tak úplně od věci. Jenže s Mazarinem mají bohužel pravdu, královna skutečně Richelieu neměla v lásce a on je jeho ťákem. Obávám se taky o osud mého přítele, pana hraběte de Chavigny, či jeho otce, myšná i dalších bývalých Richelieuových služebníků. Ty ale tolik neznám, takže jsou mi lhostejný.“

„Bohužel, zde asi máte pravdu,“ pokývá smutně hlavou markýz, „Nad vaším přítelem se skutečně stahují mračna, ať příliš často hrál negativní roli ve prospěch Richelieu, než aby královna zapomněla a odpustila.“

„Je mi ho líto.“

„Bohužel, tak to ve vysoké politice chodí. Velká přízeň významné osobnosti se lehce může změnit v nepřízeň, pokud dojde ke změně poměrů.“

„To samé ale můžete čekat i Mazarina, což by mě dost mrzelo ...“

„Můžete, ale nemusí,“ odvětil pan de Almare, pak se pokusí vysvětlit důvody svých předchozích slov, „Kardinál nebyl tolik spjat s minulostí, vlastně se nikdy do střetu s královnou nedostal a po smrti Richelieu odvedl obrovský kus práce. Získal si přízeň královny, svými radami a diplomacií ji pomohl převzít moc.“

„O jeho zásluhách i odvedený práci nepochybuju. Ale teď má královna co chtěla a můžete se svého prvního ministra zbavit.“

„Pokud tak učiní, dopustí se hrozná chyby. Ale souhlasím s vámi, ke dvoru se stahují bývalé přítelkyně královny, vlivu začnou nabývat ženy i muži, vyhnání jejím manželem většinou na popud Richelieu. Ti všichni se budou chtít pana Julese zbavit, protože chytrý kardinál bude stát mezi nimi a přímým a rozhodujícím vlivem na královnu. Dle mého následné měsíce rozhodnou o mnoha dalších letech. Budu se modlit k Bohu za přízeň pro našeho kardinála.“

„Našeho kardinála,“ odvětil poněkud trpce pan de Godille, „Myšná vašeho. Pracuji pro něho několik měsíců a téměř si mě nevšímá.“

„Ale přáteli, nedovedete si představit ohromné množství práce, kterou musel vykonat. Hrál a hraje o svoji budoucnost, každý den, každou minutu. Moc dobře si uvědomuje, jak labilní je jeho současné postavení a snaží se co nejvíce ovládnout mínění královny. Ani rozhodování o státních záležitostech a mezinárodních vztazích není zanedbatelné. Je tolik vlivů a zájmů, kterým je nutno čelit.“

„Taky chci, aby se Mazarin udržel, doufám pak v jeho dobrou paměť.“

„Kardinál si rozhodně pamatuje, kdo mu pomáhá a kdo stojí v těchto těžkých chvílích na jeho straně. Jeho odchod z pozice prvního ministra by byl pro Francii pohromou, protože by otevřel stavidla vlivu princů a jejich rodů a v krátké době by přišel rozkol. Bohužel i s touto alternativou musíme počítat a být na ni připraveni.“

„Jsme na ni připravení?“ podívá se tázavě pan de Godille do zdánlivě bezelstné tváře svého přítele, ve skutečnosti však přemýšlejícího, řečeno šachovou terminologií, o mnoho tahů dopředu. Velmi rychle se díky své inteligenci začíná orientovat v politických poměrech a dokáže si vytvářet potřebné záchranné body.

„Domnívám se, že jsme připraveni. Co se týká vás, sám jste se zmínil o nabídce od vévody d'Enghien. Kariéra v armádě je velmi nebezpečná, připouštím, ale také vám můžete přinést slávu i bohatství. Mnohým se obě povedlo, bohužel mnozí zaplatili životem. Ale přízeň prince či jeho otce se dá využít i jinak. Nezapomínejte, stále máte v rukávu svého pana Louventa, mnohým by se hodilo vědět různá tajemství na své soky.“

„Snad máte pravdu. Jak jste se zajistil vy?“

„Nemluvil bych o zajištění. Určitě o mně ví Její Veličenstvo, vřdyť jsem jí v minulých dnech dobře posloužil. Rovněž jsem získal přízeň vévody a vévodkyně de Condé, ti stále patří k nejvýznamnějším velmožům v zemi. Nezanedbatelné je i moje setkání s malým Ludvíkem, dokonce mi

byla naznačena možnost stát se jeho vychovatelem, ať nastane čas jeho výchovy. Coť však bude, pravda, ať za více než dva roky.“

„Vychovatel krále?“ vyvalí oči pan de Godille.

„Jedním z mnoha vychovatelů,“ usměje se pan de Almare, „Dítě a král Francie nemá jednoho či dva vychovatele, motá se jich okolo něho dost a jistě s jeho věkem a potřebami budou přibývat další. Ale nabídka zní velmi zajímavě.“

„Velmi zajímavě! Velmi zajímavě! Jak můžete jen tak mluvit o takové poctě! Být vychovatelem krále, taková čest!“

„Příteli, vše je zatím nezávazné, jen v náznacích. Jak jsem zmínil, tato nabídka se netýká nejbližší budoucnosti. Do sedmi let je výchova Ludvíka tak říkajíc v rukách ten, matky, komorných. V sedmi letech krále by měli převzít jeho výchovu muži. Coť je dost dlouhá doba, aby se na moje zásluhy zapomnělo, či abych upadl v nemilost, třeba i díky intrikám jiných. Je ale mnoho cest, po kterých se dá v budoucnosti jít. Ačkoli bych byl nejraději na společné s Jejím Veličenstvem a kardinálem Mazarinem.“

„V každém případě vám musím blahopřát. Nemarnil jste čas, získal jste přízeň královny, zapojil se do tajných vyjednávání, určitě jste zaujal i vévodu a vévodkyni de Condé. Velmi dobré předpoklady na budování vaší kariéry u dvora.“

„S vévodou a vévodkyní de Condé mám dobré vztahy již z dřívějšího. Mé úsilí ale nesměřuje k získání úřadu u dvora.“

„A proč ne? Víte, co tam slouží hlupáků? Nebude jen dobře, když mezi nimi bude někdo jako vy? Vychovatel krále, později určitě získáte další významný úřad, můžete se stát ministrem, co já vím, čím vším ještě. Získáte si vliv, budete moci ovlivňovat důležité rozhodnutí.“

„Možná, ovšem nic není jisté, o úřady a vliv u dvora usilují mnozí, ne všem se podaří své tužby naplnit. Ale jedno vám přiznám, při tajných jednáních jsem cítil zvláštní pocit, skoro jako vzrušení.“

„Vzrušení? Jakého rázu? Jako když jste v posteli se svou milenkou?“

„Ale příteli,“ zasměje se Pierre, „dobře víte, jak jsem svá slova myslel. Ostatně vy dle mého zažíváte podobné pocity, pouze za jiných okolností. Sám jste se přiznal, jak vás těší tajné sledování, schůzky v temných zákoutích, kdy můžete ve stínu číhat nebezpečí, ve chvíli, kdy se utkáte se svým sokem. Nebo nemám pravdu?“

„Asi máte pravdu, při tajný misi ve Španělsku při spiknutí markýze de Cinq-Mars, ale i při pátrání po hraběti de Prieu nebo při jinech příležitostech, jsem si docela užíval. Ano, pociťuju zvláštní pocit, když mi můžete hrozit nebezpečí, když přicházím na tajnou schůzku. Stejně tak, když se postavím se zbraní proti nepříteli. Naposledy teď u Rocroi, nejprve při pútkce se španělskou hlídkou a především pak v bitvě. Byl jsem úplně mimo, naprosto vtažený do všech událostí. Nic jsem nevnímal, jen hroící nebezpečí, ale prožíval jsem zvláštní pocit, neumím ho popsat. Nebyl to rozhodně strach, snad opojení, nevím.“

„Prožitky bitvy jsou pravděpodobně jiného charakteru. Děkuji, takové vzrušení přenechám jiným. Nijak netoužím prokazovat, kolik jsem se už naučil v hodinách šermu, střelbě z pistole a vůbec umění boje. Ale spíše jde o pocity, o nič jste mluvil při tajných schůzkách, o pocitech z tajemných zákoutí, vzrušení při sledování nepřítele, odhalování úkladů.“

„Vás takový záležitosti taky dostávají?“

„Takové ne, ale asi zažívám podobné pocity. Když jsem odcházel za vévodou de Condé s návrhy královny, vedl s ním rozhovor, musel vátit každé slovo a pozorně poslouchat každému jím vyřčenému, zvažovat smysl vět, jen jsem vyslechl. Měl jsem zvláštní pocit, svým způsobem euforii, také neumím dobře popsat svůj stav. V každém případě by mě taková činnost neobyčejně bavila, jestli mi rozumíte.“

„Asi chápu, ale nerozumím. Co můžete být vzrušujícího na salónním tlachání, kdy se snažíte napálit svého protivníka nebo ho nějak přechytračit?“

„Příteli, vy toužíte svého protivníka porazit zbraněmi, případně na něho odhalit nějaké špinavé tajemství a zatlačit ho do kouta hrubou silou. Já se snažím o totéž, ale zcela jinými prostředky. Snažím se proniknout do myšlení svého protivníka, naopak mu vnutit svoje záměry, chci ho přinutit přijmout moji hru, uvěřit mým cíleným slovům, jak se lidově říká, donutit ho skočit mi na špek. Ano, máte pravdu, jde

jen o obyčejnou hru se slovíčky, pozorováním mimiky soupeře, naopak nutnost zachovávat si chladnou hlavu a nedat nijak najevo své pocity. Pro mě je taková hra stejně vzrušující, jako pro vás zkřítit svůj kord se svým sokem.“

„Bohužel, tady asi vaše umění nedokáže dobře ocenit, promiňte.“

„V pořádku, nechci, abyste mě pochopil. Pouze vám odpovídám na otázku, co bych v budoucnu rád dělal. Svou kariéru vidím v diplomacii a vyjednávání, a to jak na domácím kolbišti, tak si jistě časem troufnu i na pole mezinárodní. Pokud mi bude taková služba umožněna, budu plně spokojený.“

„Vy si můžete dovolit vybírat, na rozdíl ode mě.“

„Na rozdíl od vás?“

„Vy jste velmi bohatý a jste do konce života zajištěný. I kdyby vám, nedej bože, vzala vaše matka ten poklad, kterej hlídáte ve vašem sklepení, vaše příjmy z vašeho skvostného panství Almare, vašich domů z Angers nebo Paříže, vás zajišťují víc než dostatečně. Jenže já nemám nic, než stále nedokončenou opravu svého sídla a vlastně žádný příjmy. Musím tedy přemýšlet, jak se zajistit a musím přijmout každou příležitost, kterou mi někdo nabídne.“

„Z vašeho pohledu snad. Ale zase tak chudý nejste, máte stále ještě nějaké peníze, vaše panství se začíná zvelebovat, časem vám z něj půjdou i výnosy. Navíc, pokud si vzpomínám, máte rozjednané obchody s panem Coiffierem.“

„Správně jste řekl, rozjednaný. Zatím jsem z nich nedostal zpátky jedinou libru, pouze mlhavý přísliby. Možná v budoucnu, co já vím.“

„Pokud zůstane ve funkci pan kardinál ...“

„Právě, pokud zůstane,“ přerušil pan de Godille svého přítele s téměř přehlédnutelnou trpkostí v hlase, „Všechny moje budoucí naděje mají to své pokud. Pokud zůstane Mazarin, pokud vyjdou obchody a přinesou nějaký zisk, pokud bude dost prostředků na dokončení oprav mého sídla, pokud budou stačit příjmy z panství na víc, než jeho udržování, pokud mě nezničí udržování domu v Paříži a jeho služebnictva. Pokud mi pan Mazarin za moje služby kdy zaplatí.“

„Jste poněkud zatrpklý, příteli,“ přelétne úsměv po tváři markýze, „Boží cesty jsou různé a musíte věřit v jeho milost k vašim touhám. Ale vaše naděje nemají nereálný základ, mohou se splnit. Jen si vzpomeňte na dobu o dva roky dříve, kdyby vám tehdy někdo řekl, co vše budete mít dnes, jen stěží byste mu uvěřil. Dokázal jste za dva roky mnoho a jste teprve na začátku cesty.“

„Snad. Ale vraťme se raději k našim záležitostem. Vaše jednání s vévodou de Condé jsem pochopil, jste jeho vzdálenější příbuzný, seznámil jste se s jeho synem. Ale vaše dohody s vévodou de Vendome moc nechápu, proč zrovna vy?“

„Já jsem byl jen zprostředkovatel, nakonec stejně záleželo na vůli královny a příslušných rodů. Ale vlastně mě k jednání vyzval sám vévoda de Vendome, ale ohledně mé matky. Když jsem se o jeho výzvě zmínil panu Julesovi, jen využil příležitosti.“

„K vaší velké škodě, protože jste byl nucen souhlasit s návratem vaší matky.“

„Pan vévoda se zavázal dohlédnout, aby proti mně nebyly činěny žádné nevstřícné kroky.“

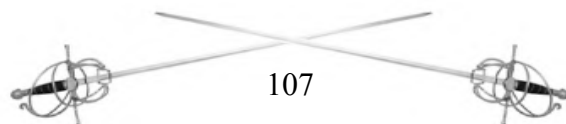
„Moc hezky řečený,“ zasměje se trpce hrabě, „Jenže všechno jsou jen slova. Jak jsem vaší paní matku poznal, nezastaví se před ničím, ať příliš peněz ztratila. Možná u vás bude chvíli klid, ale určitě bude přemýšlet, jak se vám dostat na kobytku. Budeme ji muset velmi pozorně hlídat.“

„Doufám ve vaši pomoc. Pan Louvent zatím odvedl velmi dobrou práci, jsem připraven mu uhradit jakékoli požadavky, pokud bude se své činnosti pokračovat. Stejně tak i za zprávy o rodině pana de Vendome a nezapomínám ani na další prince, kteří nedosáhli po smrti krále svých požadavků.“

„Počítám s ním. Pokud bude požadovat další peníze, řeknu vám. Ale neměl byste platit vy, ale Mazarin.“

„Mě taková vydání nezruinují a pan Louvent poskytuje služby i mně osobně. Penězi se vůbec netrapte, uhradím, co bude potřeba.“

„Jak myslíte.“

„Když už mluvíme o vašem špehovi, musím pochválit vašeho tajemníka Maurice. Velmi dobře se zhostil své role a velmi přesně mi předával veškeré zprávy.“

„Maurice,“ řekne Armand s ironií i trpkostí v hlase.

„Copak, něčím vás zklamal? Já o něm nemohu říci nic špatného.“

„Však jste ho také královsky odměnil! Nejprve nějaký dárek ke svatbě, teď další.“

„Vy se zlobíte?“

„Zlobím? Vlastně jo, zlobím. Vy a pan Coiffier mého sluhu rozmazlujete. Najednou má tolik peněz, o jakých se mu nikdy nesnilo. Nejde o dárky, ale o dary, který by mu mohl závidět nejeden šlechtic! Není to pro takovýho kluka moc velký pokušení?“

„Copak, Maurice snad k vám nebyl dostatečně úslužný? Začal se chovat nezdvořile? Začal nosit nos příliš vysoko? Udivujete mě, vůbec mi takové jednání k němu nesedí.“

„Zatím ne, ale mohl by,“ odvěti pan de Godille a pohlédne na hostitele, který však zachová kamenný výraz, aby svého přítele nepopudil. Uvědomí si jeho postoj ke štěstí svého správce domu, moťná připustí i jistou oprávněnost jeho obav.

„Však vy dohlédnete, aby vám nepřerostl přes hlavu,“ řekne raději Pierre smířlivě, „Dle mého máte velké štěstí na svého správce a tajemníka. Je chytrý, nyní se i usadil, díky svatbě. Nebál bych se ani prostředků, které získal. Naopak. Nyní již má hodně co ztratit a bude jistě ještě více pečlivý. Už není klukem, ale mladým nastávajícím otcem, který si bude vát it místa a zázemí u vás i peněz. Závidím vám ho, milý příteli. Vzpomeňte si, vlastně jsme přijali do služeb současně já Augusteho a vy Maurice. Z vašeho sluhu vyrostl uvátlivý mladý muž a z mého Augusta hejsek, který se rád peleší, o zodpovědnosti darmo mluvit.“

„Opravdu takto Maurice vidíte?“

„Ano, proč bych vám lhal? Máte v něm poklad.“

„Vy ho nějak vychvalujete, nebudete mi ho chtít nakonec přetáhnout do svých služeb?“ podívá se poněkud nejistě na hostitele hrabě

„Nemusíte mít strach,“ rozesměje se markýz, „Maurice zůstane jenom váš. Pouze pokud bude i nadále udržovat spojení s panem Louventem, pak jeho služeb nepřímo využiji i já, ale jinak je jen a jen váš. K vašemu velkému užitku.“

„Je jen obyčejnej sluha.“

„Ano, není urozený, jestli narátíte na tento fakt. Ale je chytrý a může vám pomoci v budoucnu i s obchody. S pomocí pana Coiffiera a s vašimi styky.“

„Vy jste s ním o něčem mluvil?“ znovu znejistí Armand.

„Vůbec ne, vycházím jen z vašich narátek v minulosti a další si dovozují. Auguste mi vyprávěl, jak dobře se Maurice choval na své svatbě a komu všemu byl představen, respektive, kdo všechno se na ní kvůli panu radnímu objevil. Prý ho všichni chválili.“

„Krucí, nevím, co si o tom všem myslet.“

„Doporučuji mu věřit a naopak ho podpořit. Vzpomeňte si jednou na má slova, poskytně vám ještě moc dobré služby, uvidíte. A pořád ve vás bude ctít svého pána, moc dobře si bude uvědomovat, díky komu se tak vypracoval.“

„Nejsem si jistě, jak se zachová v budoucnu,“ řekne rozmrzele host, ale je poznat, jak je jeho původně negativně vyhraněný postoj nahlodán.

„Příteli, pokusím se vám v brzké době domluvit schůzku s panem Julesem,“ změní raději téma Pierre.

„O takovou schůzku bych věru stál. Rád bych si vyjasnil, v jakém postavení nyní jsem. Nejdříve mě povolal do Rueil, to měl strach, když zemřel velkej kardinál. Pak se mi ale vyhýbal, nebo moťná jen neměl čas. Většinou jsem mluvil s panem hrabětem de Chavigny, s kterým se teď, jak říkáte, povátlivě kymácí jeho křeslo. Pan Mazarin by se měl jasně vyjádřit, zda vůbec o moje služby stojí.“

„O jeho zájmu vůbec nepochybujte. Vaše zprávy, respektive zprávy vašich špehů, mu mohou pomoci, zvláště jestli v brzké době proti němu začnou mnozí intrikovat.“

„Budiž, konec konců, snad zařídíme nějaký vzrušení, pokud se zase dají věci do pohybu.“

„Vzrušení? O žádné takové nestojím. Naopak, obávám se ho. Návrat mé matky do Paříže může mít nepříjemné důsledky pro mě osobně, snaha vystrnadit pana Julese z postu prvního ministra může znamenat nebezpečí pro nás všechny a pro celou Francii.“

„Vaše matka je jasná, tu si pohlídneme,“ odvětil sebevědomě pan de Godille, „Ale kdo by mohl jít proti Mazarinovi? Kdo bude jeho úhlavním nepřítelem?“

„Kdo? Zástupy, přáteli, zástupy. Mocné rody, pánové de Vendome, pánové de Condé, rod de Guise, vévoda d'Orleans, princ de Marcillac, vévoda de Bouillon, vévodkyně de Chevruse, vévodkyně de Montbazou, ale také biskup de Meaux, pan de Beauvais a celá jeho biskupská klika. Určitě jsem zapomněl mnohé vyjmenovat, jak jsem říkal, nepřátelé pana Mazarina jsou schopni vytvořit značně dlouhý zástup.“

„Už se projeví? Víme, na koho se zaměřit?“ poněkud se zarazil nad výčtem významných jmen hrabě.

„Zdaleka ne, možná někteří zůstanou zatím loajální a budou vyčkávat, možná se pokusí kormidlem dějin otočit, stejně jako královna před pár dnů. Neumím se nyní vyjádřit, z které strany hrozí největší nebezpečí, možná se spolu některé skupiny semknou se společným cílem uvolnit bariéru mezi nimi a královnou. Čekají nás těžké časy.“

„Nás? Spíš pana kardinála. Nyní se ukáže, jak dobrým je diplomatem ve skutečnosti.“

„Já bych na něho vsadil,“ řekne své jasné stanovisko pan de Almare.

„Mám vaše slova brát jako doporučení?“

„Nikterak. Rozhodněte se dle svého uvážení. Pozice pana kardinála je nejistá a nechci vámi být později plísněn za špatnou radu. Já za sebe jsem se rozhodl, budu pomáhat panu Julesovi a věřit v jeho šťastnou hvězdu a boží milost. Vy ale máte svoji hlavu a svoji možnost volby.“

„Skutečně? Copak už nejsem dost namočený do spolupráce s ním?“

„Zvažte velmi bedlivě své další kroky.“

„Stejně nemám na výběr,“ mávne rezignovaně rukou Armand a pořádně se napije vína, „Dal jsem mu kdysi slovo a pokud mě ho nezproští ...,“ pokrčí rameny.

Vrátí se v rozhovoru na začátek a probírají stále dokola to samé. Jednomu tématu se však oba vyhýbají jak čert kříž, nakonec ale hrabě, už značně pod vlivem silného vína, nedokáže odolat a musí se zeptat.

„Máte zprávy o své sestře?“ vyřkne otázku a jako by místností projel závan mrazivého větru. Markýz neodpoví hned, chvíli jako by nabíral dech, hledal správná slova.

„Má sestra odjela i se svým manželem na zámek Cavarlene,“ řekne velmi tiše.

„Udobřili se?“

„Nemám od nich žádné zprávy, netuším, jaký je v současnosti jejich vztah.“

„Uvažuje markýz o novém souboji?“

„Netuším jeho úmysly, pevně doufám v jeho rozum.“

„Omluvám se, musel jsem se zeptat.“

„Já vím,“ praví opět velmi tichým hlasem hostitel, rána do vředu na jejich vztahu zabořila.

„Vaši sestru jsem skutečně miloval a stále miluji.“

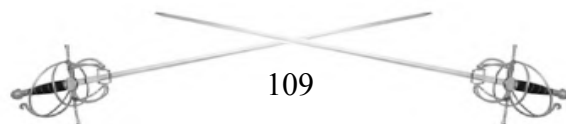
„Nemůžete změnit osud. Je zadaná, má právoplatného manžela a syna.“

„Jsem si vědom bezvýchodnosti situace, oba jsme si jí byli vědomi od začátku. Tili jsme od jedné schůzky k druhé a nemysleli na chvíli, kdy se budeme muset rozejít.“

„Lehkomyslnost vás obou málem znamenala tragédii. Nejsem váš soudce, ale nechci se o vašem poklesku bavit, promiňte. Stále se mě velmi dotýká odloučení od sestry, velmi jsem si jí oblíbil. Je mi líto i jejího smutku, možná je nekňuba, ale také čestný muž.“

„Ještě jednou se omlouvám.“

„Omluvy nic nespraví, stalo se a děj už nevrátíme. Nemůžeme přepsat minulost jako hru, když se nám nějaká pasáž nelíbí.“

„Budete mi moct někdy odpustit?“

„Odpustit?“ zamyslí se Pierre a pohlédne do napjaté tváře svého přítele, „Vykonal jste pro mě příliš mnoho, než abych vás mohl odsoudit. Ale nedokážu se zbavit pocitu smutku, lituji velmi smutné události s nevěrou mé sestry a jejím následným nuceným odchodem z Paříže. Markýz de Cavarlene je můj švagr, vy jste můj přítel a Andrea má sestra. Jsem svými pouty k vám všem trhán.“

„Změnilo by se něco, kdybych vám o svém vztahu řekl dříve?“

„Nevím, určitě bych se vám ho pokusil rozmluvit. Možno marně.“

„Někdy je touha silnější než rozum.“

„Bohužel někdy ano. Ale pokud se ptáte, zda jsem se s tím vyrovnal, musím bohužel říci ne. Doposud jsem nedokázal překonat velké zklamání a v mé duši je smutek a prázdnota.“

„Ztratil jsem navždy vaše přátelství?“ zeptá se Armand a úzkost v hlase by musela být patrná i daleko méně dobrému pozorovateli, než jakým je jeho hostitel.

„Přátelství je možná cennější než láska, není tak intenzivní, ale pokud je skutečné, je trvalejší. Mám vás rád, příteli, váťím si vás za vaši statečnost, upřímnost, jsem vám vděčný za pomoc, kterou jste mi poskytl a nehleděl na možné následky. V mém zájmu jste riskoval svůj život, stačilo málo a kvůli mně vás zabili. Nejsem nevďěčník, ale potřebuji čas, abych se s novými skutečnostmi vyrovnal.“

„Mám u vás tedy ještě naději?“

„Chovám se snad jako nepřítel?“

„Pane markýzi,“ řekne zoufale pan de Godille, „nemám s vámi naději ve slovních hříčkách. Řekl jste na mou jasnou otázku mnoho, ale nedal jste mi žádnou odpověď. Naše spolupráce je jedna věc, ale přátelství je zcela něco jiného. Mám hrozný strach, že jsem ho navždy ztratil. Nechci, abyste ke mně cítil nějakou vděčnost, pokud by mělo jít jen o ni, právě teď a tady vás zprošťuji jakýchkoli závazků vůči mně.“

„Pane hrabě, nesnažím se mlčet záměrně. Pokud vám snad neodpovídám zcela jasně, tak jen proto, že sám odpověď neznám. Sám jsem byl překvapený hloubkou svého zklamání. Cítím se znovu osamělý, opuštěný, stejně jako kdysi v klášteře. Mám kolem sebe desítky sluhů, chodím do společností, znám stovky různých zajímavých mužů a žen, kdy chci, mám v posteli přítulnou komornou, ale jsem strašně sám. S nikým jsem si nikdy nerozuměl lépe než s vámi, o to více mě vaše neupřímnost zasáhla. Dokážu se výborně ovládat, mohl bych vám napovídat, co byste chtěl slyšet, ale zrovna vám lhát nechci a nikdy nebudu. Chápete?“

„Bohužel ano,“ svěsí hlavu Armand, „Zničil jsem všechno, na čem mi záleželo. Vaší sestře, kterou miluji, její rodinu a její život. Vás, kterého mám tak rád, jsem zradil a oklamal. Nedivím se, že mi nemůžete odpustit, opak by byl zázrakem. Jsem naprosto zoufalej!“

„Některé rozbité věci nejdou slepit, některé ano, některé rány jsou smrtelné, některé se zacelí a časem zcela zmizí,“ odvětlí opět mnohoznačně pan de Almare.

„Už vás nebudu obtěžovat,“ povzdechne si host, „Pokud mám alespoň trochu naději získat zase zpátky vaše přátelství a úctu, budu vám za ni neskonale vděčněj. Byla asi chyba položit přímou otázku, ale já asi jinak jednat neumím.“

„Znám vás, váťím si vaši upřímnost, ačkoli někdy je méně mluvit více. Jak jste mohl poznat, nezanevřel jsem na vás za vaši neupřímnost, která mě těžce ranila. Rána v mém srdci je ale hluboká a musíte jí dát nějaký čas, aby se zhojila. Pak vám i já mohu dát pozitivní odpověď na vaši otázku. Dopřejte mi prosím více času.“

„Děkuji.“

„Mám ještě jednu prosbu. Pojdme se domluvit pro nejbližší období, kdy se nepochybně budeme často vídat. Nebudeme rány jítřit a o mé sestře spolu mluvit nebudeme. Je možné učinit takovou dohodu?“

„Samozřejmě, jak si přejete.“

„Já vám děkuji, příteli. Nejsem nevďečník, nemylte se, ale nemohu tuto záležitost stále překousnout. Čas zhojí všechny rány, jak se říká. I tak máme mnoho témat, o kterých je mořné se bavit a která nás budou nepochybně v následných týdnech a měsících plně zaměstnávat.“

„Pane markýzi, děkuji za naději,“ řekne Armand tichým hlasem, sklopí lesknoucí se oči, tvář má popelavě bílou. Hluboce se napije vína, jako by v něm hledal zapomnění. Coť samozřejmě jde, ale jen na chvíli, pokud nechce dotyčný být permanentně namočen v lihu.

DRUHÝ NÁVRAT HRABĚNKY DE BESIÈRE DO PAŘÍŽE

Hraběnka de Besiere se vrátila asi před půl hodinou z odpolední procházky po zahradě, na které ji doprovázel galantně mladý poručík královské gardy Goilham de Montebre. Symetrie rostlin pečlivě udržovaných a upravovaných působí velmi impozantně, květy mnoha z nich pak zalévají prostor všemi mořnými barvami a zlepšují náladu. Byť paní domu, drťená z rozkazu krále jeho gardisty na panství tak vzdáleném od milované Paříže, má stále mnoho důvodů ke chmurám. Jiť se dozvěděla o smrti Ludvíka XIII., očekává další zprávy z Paříže, ty však nepřicházejí. Bude vůle změnit rozkaz k její internaci nebo naopak její syn prostřednictvím úlisného Itala Mazarina dosáhne jeho pokračování?

Čekání do večere si krátí hrou s komornou Louisou Moreletovou, u dveří postává její tajný milenec Mark Bellison. Z obličeje mu stále nezmizel zachmuřený výraz, kterým doprovází sledování své paní ve společnosti elegantního poručíka. Ačkoli mladý šlechtic odolává pokušením ze strany hraběnky, cítí se sluha a zajišťovatel tělesných potřeb paní domů nespůj. Se šlechticem a důstojníkem královské gardy se měřit nemůž, navíc mladík ve vojenském stejnokroji je stejného věku a rovněť i on se můž pochlubit dobře urostlým tělem.

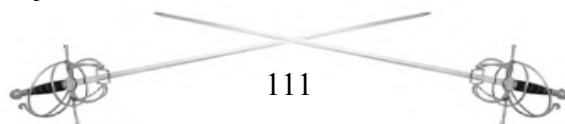
Ťivot na zámku Besiere je hrozně monotónní pro všechny jeho obyvatele. Zatímco správce zámku Jacques Baragnon i jeho rodina si na unylý ťivot zvykli a jsou za něj rádi, vťdyť se ve srovnání s většinou obyvatel v okolí celý ťivot pohybují v přepychu a díky věčné nepřítomnosti paní zámku poroučí veškerému služebnictvu, pro dočasné vězně jde o čiré utrpení. Hraběnka zvyklá na společnost musí sebrat veškeré vnitřní síly, aby se ovládala a ukazovala svému ztepilému vězniteli přívětivou tvář. Ostatně i on zde trpí, ale vzhledem ke své velké oddanosti službě snáší útrapy děsně nudy statečně. Služebnictvo by však hovořilo jinak, udržovat zámek a jeho okolí jim zabírá dost času, zvláště kdyť správce jejich počet zredukoval z důvodů šetření na minimum.

Náhlý vstup poručíka de Montebre do místnosti hraběnku i její komornou překvapí, do večere ještě zbývá dost času a změna denního reťimu donutí paní domu k lehkému pozvednutí obočí.

„Paní hraběnko,“ ukloní se důstojník zdvořile jako vťdy, „omlouvám se za nenadálé vyrušení vaší siesty, ale domnívám se, ťe byste mi neodpustila, pokud bych vám nepředal zprávu okamťitě.“

„Zprávu, milý pane poručíku? O jakou zprávu jde? Kdo mi ji posílá?“

„Paní hraběnko, jde vlastně o zprávu pro mě. Ale vás se dotýká bytostně. Právě dorazil posel z Paříže a přinesl mi rozkaz od Jejího Veličenstva.“

„Opravdu?“ podívá se šlechtična na mladíka pátravě, snažíc se z jeho tváře posoudit, zda je poslem dobrých či špatných zpráv.

„Paní hraběnko, důvody mého pobytu zde končí. Dostal jsem rozkaz vrátit se do Paříže a nadále jiť nedohlížet na vaše bezpečí,“ opíše taktně své řádné poslání.

„Odjít díte, pane de Montebre? Kdypak, smím-li se zeptat?“

„Já i moji muži opustíme váš zámek zítra za svítání.“

„Mohu tedy i já odjet, kam se mi zlíbí?“

„Ano, paní hraběnko, je jen na vás, jak dlouho zde setrváte nebo kdy se rozhodnete odjet a kam,“ vyřkne mladík nejkrásnější slova, která za dlouhou dobu slyšela.

„Pane de Montebre, opravdu jste učinil dobře, že jste za mnou přišel okamžitě. S předáním dobrých zpráv se nemá čekat.“

„Paní hraběnko, dovolte mi odejít,“ ukloní se voják zdvořile.

„Ano, milý pane de Montebre, ne nejmilejší pane de Montebre, jděte. Uvidíme se u večere,“ učiní Marion-Anne důstojný pohyb rukou. Přestože je plná radosti, dokáže se znovu ovládnout. Jen co však zavře mladík dveře, rozzáří se její obličej jak sluníčko. Podářilo se, její internace končí. Muž se vrátit zpátky, králův rozkaz je zrušen. Okamžitě začne spekulovat, co náhlé odvolání jejího věznění znamená, zda zmizel vliv kardinála Mazarina a zda také její syn upadl v nemilost, či začala zářit hvězda nevlastního bratra Ludvíka XIII. vévody de Vendome.

Chvilí chodí jak lev v kleci po pokoji, pak si nechá zavolat svého správce a netrpělivě vyčkává jeho příchodu. On se ukloní daleko výrazněji, než předtím poručík, o to s menší elegancí.

„Pane, musíme si vřelě promluvit,“ přivítá ho ona příkře, „Právě jsem se dozvěděla o zrušení důvodů mého pobytu zde. Jsem rozhodnuta zítra zámek opustit. Pořádám pana de Montebre, aby mě se svými muži doprovodil do Paříže.“

„Blahopřeji k dobré zprávě, paní hraběnko.“

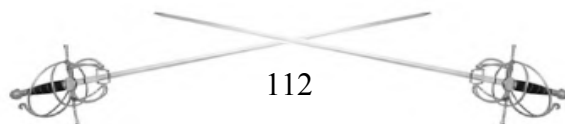
„Pro vás i pro mě,“ zasměje se ona vyzývavě, „jen se nedělejte, můj odjezd vám nijak vadit nebude. Zase tady budete jediným pánem. Ale pane, do zítra musím mít připravený kočár a také sbaleno. Pomůžte mým služebníkům.“

„Jak si přejete, paní hraběnko,“ předvede on další ze svých pokorných úklon.

„Připravíte nejen to. Dáte mi také veškerou hotovost, kterou máte k dispozici.“

„Paní hraběnko,“ zatváří se on nešťastně, „byl mi doručen list podepsaný králem, ve kterém jsem povinen všechny zisky z panství odesílat panu markýzi de Almare, vašemu synovi. Bylo toto nařízení zrušeno a opět jste nabyla práv nad zdejším panstvím?“ leze z něj otázka jak z chlupaté deky, bojí se návalu zlosti své paní.

„Zrušeno? Nevím,“ odvěti ona kupodivu pokojně, leč slova doprovodí lživým úsměvem, „Možná bylo, možná nebylo, nevím. Ale na tom nezáleží. Prodejte nějakou cennost, obraz, cokoli, je mi to jedno. Potřebuji od vás peníze, jak si zařídíte věci později, je mi jedno. Však vy už si nějak peníze opatříte, abyste uspokojil i mého syna. A nepodvádějte, pane, vyznám se v účetnictví i ve vašich dalších obchodech,“ pozvedne ona varovně hlas.

„Jak přikazujete, paní hraběnko,“ uklání se slouřící a již přemýšlí, kolik bude muset přiznat, aby neupadl do podezření své paní.

„Běťte už. Zařídte dnes dobrou večeři a dostatek vína i mého likéru, bude mi dnes neobyčejně chutnat, jde o poslední večeři tady,“ naznačí mu ona rukou, aby ji déle nerušil svojí přítomností, po jeho odchodu se obrátí na komornou, „Slyšelajsi. Jdi okamť itě začít balit!“

Večeře je skutečně radostná, jak hraběnka, tak poručík mají důvod k úsměvům, pobyt zde byl pro oba nuceným vyhnanstvím, bez ohledu na jejich postavení a úkoly. Dokonce

poleví i jeho odtatř itost, čehoť si ona povšimne.

„Jste dnes daleko milejší, pane de Montebre,“ naznačí mu ona tok svých myšlenek.

„Paní hraběnko, již nejsem vázán řádnými povinnostmi, jsem jen vaším vděčným hostem, kterého se jistě ráda zítra zbavíte.“

„Pane de Montebre, opravdu velice ráda opustím tento ponurý zámek. Ale jediné, nač budu vzpomínat s radostí, bude vaše milá společnost. Jste skutečný kavalír, společná posezení a procházky s vámi mi budou chybět.“

„Jste příliš laskavá, paní hraběnko,“ usměje se Goilham.

„Nikoli. Vy jste se choval, jak se sluší na šlechtice. Škoda jen vašeho odstupu, pane de Montebre, přeci jen jsme se mohli více sblížit,“ učiní ona výrazem svého obličeje daleko více jednoznačnou nabídku, neť právě pronesenými slovy.

„Paní hraběnko, slouřím v Pařitř i u dvora a mám občas volno,“ odvěťi on k jejímu překvapení, „Pravděpodobně zapomenete na strojeného poručíka, který omezoval váš pohyb na zdejších zámku. Pokud však byste uznala za vhodné pozvat mladého a vaší pozornosti nehodného poručíka královské gardy, třeba na nevinný odpolední dýchánek, považoval bych vaše pozvání za obrovskou čest.“

„Pane de Montebre, vy jste snad našel pod svým kabátcem srdce?“

„Moje srdce bylo svázáno rozkazem, který jsem byl nucen naplňovat, ke své velké lítosti. Paní hraběnko, dovolte mi vyjádřit obdiv nad

vaší důstojností a nadhledem, se kterým jste snášela zdejší pobyt. Nepřisluří mi jakkoli přemýšlet o rozkazu krále, deť mu Bůh klidného spočinutí, ale musím vám slořit svoji poklonu. Jste neobyčejně vznešená dáma, vaše chování i vaše krása musí být ozdobou kať dé společnosti, do které zavítáte.“

„Dokonce se umíte i dvořit, pane de Montebre,“ podívá se ona na mladíka ne jako na věznitele, ale jako na objekt mužných hříšných myšlenek.

„Jsem nehodný k vám jen zvednout zrak. Rovněž jsem potěšen návratem do Paříže, budu však vždy s radostí vzpomínat na chvíle, kdy jsem byl oslepován vaší krásou a měl tu čest spočinout ve vaší společnosti. S velkou lítostí se zítra budu loučit se zdejší bohyní.“

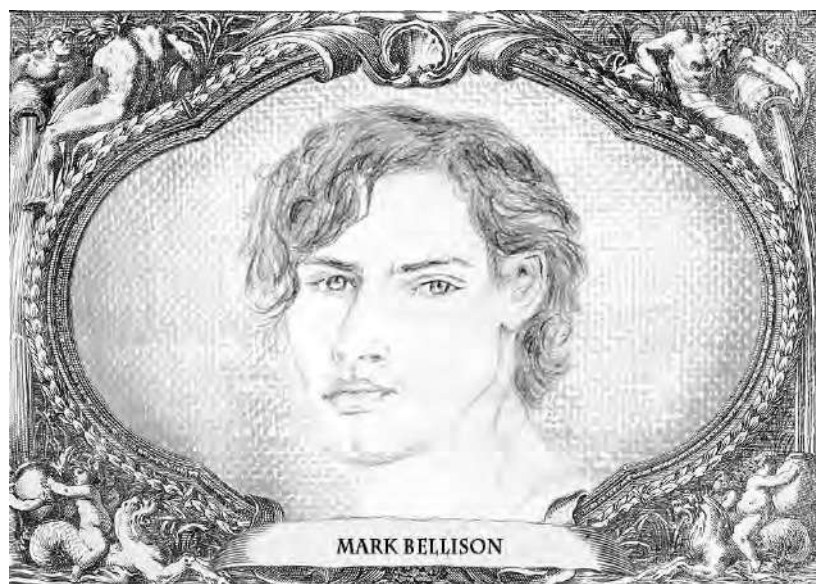
„Výborně, pane de Montebre. Pokud jste svá slova mínil jen o trochu jinak, než velmi milou zdvořilost, jistě neodmítnete moji poslední prosbu, kterou k vám budu mít.“

„Paní hraběnko, vyslovte laskavě své přání.“

„Chci vás požádat o doprovod do Paříže. Cesty jsou nebezpečné a přítomnost chrabrých královských gardistů mi jistě zajistí bezproblémový návrat. Je možné mé prosbě vyhovět?“

„Bude mi potěšením vás doprovodit, paní hraběnko. Nikomu vadit nebude, jestli se tím pozdrtí můj návrat o pár dní díky pomalejšímu cestování.“

„Pozdrťí? Pane de Montebre, leťte, uťeňte koně, cestujte ve dne v noci. Dle libosti. Budu vděčná za každou hodinu, o kterou dříve dorazím do Paříže,“ odvěti ona a v očích se jí blýská.

Mladík na paní domu se zájmem pohlédne, znovu ho překvapila. Spatří úplně jinou hraběnku, plnou žití a nadějí. Ano, věk nelze skrýt žádnou kosmetikou, ale stále je neobyčejně krásná. Rovněž tak žívá. Určitě má mnoho zkušeností a může poskytnout muži mnoho zážitků, pokud spolu spočinou na lůžku. Nemá již důvod být ostražitý jako dříve, mohla by být jeho matkou, ale před chvílí mu nabídla jinou roli, o níž teď on uvažuje. Ne, teď není vhodná příležitost, ačkoli ... jak jsou už na zámku dlouho? Nezávazný flirt, završený společnou nocí, proč ne?

Ona pravděpodobně porozumí, nač mladý poručík myslí, také zatouží

po jeho přítomnosti i po skončení večere. Jejich pohledy se střetnou a oba pochopí vzájemnou ochotu zakončit dnešní den zcela jinak, než patřilo doposud ke zdejším zvyklostem. Pokračují v rozhovoru, ale oba se již těší na pokračování, jenž domluvily jejich vzájemné pohledy. Není třeba slov, aby si v tomto porozuměli.

Hraběnka se vůbec nezabývá otázkou Marka Bellisona, který následnou noc protřpí ve svém přiděleném apartmá. Má věru o čem přemýšlet. V posteli jeho paní skotačí její věznitel, který se doručením listu z Paříže rázem proměnil na jejího milence. Mladý muž z ostrovů hledí s očima plnými slz do stropu a snaží se zhodnotit své postavení v domě zámecké paní.

K čemu ho vlastně má? Jen na píchání? Aby jí sloužil nejen jako sluha, ale také jako sexuální otrok? Záleží jí na něm vůbec? Proč pozvala do své ložnice mladého poručíka, když již přestal být jejím žalářníkem? Kdyby ho svedla předtím, pochopil by. Mohla by ho zneužít a uprchnout. Ale teď, když už se vrací zpátky a přestává jí hlídat? Proč?

Zatímco se Bellison trápí, jeho paní a zbožňovaná bohyně si užívá s poručíkem na lůžku. Jeho chuť podpořená delším půstem najde spřízněnou odezvu z druhé strany a noc lze bez nadsázky nazvat bouřlivou. Následně paní vzbudí i Louisa a nařídí jí přinést víno a drobné zákusky. Když dívka vstoupí s tákem do ložnice, spatří oba při jejich milostných hrátkách. Její paní ani poručík se nikterak nenechají vyrušovat, pokračují, jako by byla vzduch. Služebná proto položí ták na stůl a jen pokradmu pokukuje

na natřásající se lůtko, kde v mihotavém plamínku z trojramenného svícnu, můžete se závistí spatřit poručíka královské gardy v úctyhodném rytmu pohybů, jenž i jí připomenou její vlastní touhy.

Hraběnka de Besiere dorazí do Paříže krátce před setměním, rozloučí se s poručíkem de Montebre a jeho gardisty, jenž ji doprovodí až k jejímu domu. Důstojník jí kromě ochrany na cestě ještě dvakrát při nocování poskytne i jiné služby. Zcela roztál a z odtatého chladného vojáka se změnil v náruživého milence. Ona mu dokáže své kvality a on její hrátky a nápady plní s vysokým nasazením. Aniž by uvažovala o splnění svého slibu, rozloučí se s ním ubezpečením o jeho brzkém pozvání do jejího domu, až si urovná své záležitosti. Avšak ani on její slova nebere příliš vážně, oba jen využili příležitosti, která se jim naskytla. Ačkoli si se stárnoucí šlechticnou užil, neočekává další pokračování jejich intimního sblížení.

Madam de Besiere se vrátí do pronajatého domu, nařídí služebnictvu okamžitě vybalit věci a připravit její ložnici, ze které je tím pádem vypuzen pan d'Holfene. Nechá se upravit po cestě a po lehké večeři svolá válečnou poradu. V domě panuje organizovaný zmatek, nastává hra škatule hejbejte se, kdy se mnozí sloužící musí vrátit ke stísněným podmínkám ubytování. Zcela zdrcený Mark Bellison chodí jako bez ducha, čehož si hraběnka povšimne, ale stav jejího sluhy jí je naprosto lhostejný. Pokud ho bude potřebovat, jistě si ho lehce získá zpět, pokud ne, nalezne za něho nepochybně náhradu. Je přeci zpátky v Paříži a plná nadějí.

Paní domu, pan Geofri d'Holfene a Angelika d'Saussier se sejdou v malém salóncu. Dají si pohárky na přivítanou, ale rozhodně účelem jejich setkání není konzumace alkoholu, nýbrž vysvětlení si navzájem výchozí situace, od níž se bude odvíjet další jejich snažení.

První poreferuje pan d'Holfene, vysvětlí změnu politických poměrů a trochu jimi hraběnku zaskočí. A to hned dvakrát. Poprvé při líčení vlivu, jenž získala královna a její první ministr kardinál Mazarin, podruhé při vysvětlení významného postavení jejího syna markýze de Almare. Nejen že neupadl do nemilosti, naopak získal ještě větší vliv. Hraběnka však nic nepoznamená, trpně vyslechne svého bývalého milence, nicméně si snaží získané informace utřídit.

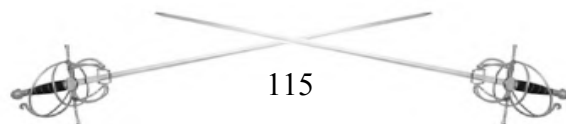
Druhá v pořadí dostane slovo slečna d'Saussier, jenž vyličí znovu události kolem její dcery, hraběte de Godille a vyřešení dané kauzy do

ztracena. Nevynechá ani podrobnosti o podřezání si žil komorné, což však nechá posluchačku zcela lhostejnou. Končí upozorněním na zcela prázdný dům markýze de Cavarlene, o nějž se stará pouze pár sloužících.

„Chceš tím něco naznačit?“ zaujme poslední poznámka Marion-Anne.

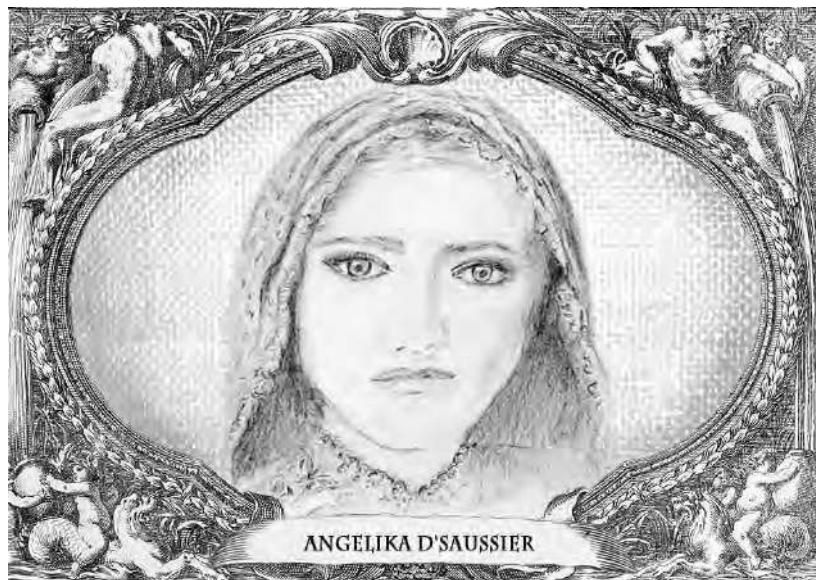
„Paní hraběnko, podívejte se, v jakých podmínkách tady žijeme. Přitom dům vašeho zetě a vaší dcery je zcela prázdný. Nepolevila jsem ve svém úsilí, stále pozoruji domácnosti obou vašich dětí. Nic nenavzděčuje brzkému návratu markýze de Cavarlene do Paříže. Pokud se mu bude úspěšně hojit bodná rána mečem, rána do srdce od jeho ženy určitě ne.“

„Pochopila jsem, co mi naznačuješ. Ale nemám právo pouštět se do jejich domů.“

„Nemáte? Vždyť jste matka a tchýně. Kdo by vám mohl zazlívát vaši starost o rodinný majetek, je nutné dům udržovat a dohlížet na služebnictvo. Oni jsou daleko a váš syn vzhledem k dohodě s vévodou také nic namítat nebude.“

„Dohoda s vévodou,“ podívá se pátravě na své noshledy paní de Besiere, „Nepochopila jsem zcela, k jaký dohodě vlastně došlo.“

„Královna se dohodla s parlamentem a princem ...“

„Tomu rozumím,“ přeruší Marion-Anne svého bývalého milence, „mluvím o dohodě mého syna s vévodou de Vendome. Mluvil si s vévodou?“

„Ano, mluvil jsem s ním několikrát. Určitě ti všechno vysvětlí sám, moc mi toho neřekl.“

„Geofri, snad si pochopil, k čemu došlo.“

„Jen se dohaduju z náznaků, který vyplynuly z jeho slov. Vévoda se navrhl za prostředníka, který urovná váš spor a požádal tvého syna o souhlas se zrušením tvé internace. Tuším však něco víc za tím vším, z náznaků vévody jsem pochopil i jinou roli tvého syna. Pravděpodobně poslouchal Mazarinovi a královně při tajných jednáních s princem, také asi s vévodou de Vendome. Možná byl tvůj návrat součástí dalších dohod. Ale to se jen domýšlím, nic skutečného nevím.“

„Pierre souhlasil s mým návratem?“ zvedne Marion překvapeně zrak, tato informace v předešlém vyprávění nezazněla.

„Zdá se,“ odvěti Geofri stručně a pokrčí rameny.

„Paní hraběnko,“ vstoupí do rozmluvy slečna d'Saussier, „bude nutné se co nejdříve sejít s vévodou de Vendome, on je klíčem ke všem událostem posledních dní.“

„Jaký je jeho postavení u dvora?“

„Bohužel nemohu sloužit,“ znovu se ozve Geofri, „Ale on určitě čeká odpuštění předchozích hříchů a jeho mladší syn, ten přitroublý a obhroublý vévoda de Beaufort, si dělá velký naděje. Je namyšlenější a hrůza!“

„Bohužel jsem ho měla taky tu čest poznat,“ přikývne na znamení souhlasu paní de Besiere, „Vraťme se k návrhu Angeliky. Považuješ za možný se přestěhovat do domu mé dcery?“

„Marion, doporučuji následovný. Sejdí se napřed s vévodou de Vendome, potěš ho a vytáhni z něj co bude možný. Teprve pak dělej další kroky.“

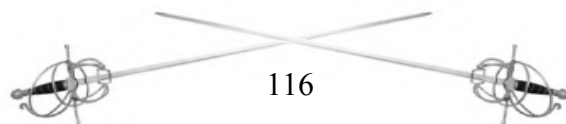
„S touhle radou souhlasím. Ještě mi řekni, máš nějaké zprávy od mé dcery?“

„Ne, i s poraněným manželem odjeli na zámek Cavarlene. Nepředpokládám jejich brzký návrat, v tom se shoduju s Angelikou. Markýze nic do Paříže netáhne a tvoje dcera bude muset být tuze hodná, pokud bude chtít jeho odpuštění. Nasazený parohy ho určitě bolejí víc než rána mečem.“

„Něco nového o mém synovi?“

„Už jsme o něm mluvili. Krátce před smrtí krále a i po ní byl v Královském paláci pečenej vařenej. Co se dělo tam opravdu nevím, tak daleko moje možnosti v tuhle chvíli nesahají. Ale podle náznaků od vévody de Vendome se ještě víc sblížil s Mazarinem a ten ho asi představil královně. O jeho pravděpodobným využití při jejich jednání s princem, aby neprotestovali proti změně královny poslední vůle, jsem už mluvil.“

„Podle vás se jeho postavení spíš upevnilo?“

„Zdá se, alespoň pro tuhle chvíli.“

„Proč tedy souhlasil s mým návratem?“

„Správná otázka. Ačkoli mi vévoda de Vendome nic přesného neřekl, můž u se jen dohadovat. Dle mýho jde o jejich osobní dohodu. Určitě ti o ní řekne víc.“

„Zajímavé věci se odehrály v mé nepřítomnosti,“ zavrtí hlavou hraběnka.

„Doporučoval bych ti, abys byla zatím co nejzdrženlivější. Určitě ve vztahu ke svému synovi. Jestli má přístup ke královně ... sama víš, jak dobře si u ní zapsaná. Ona určitě nezapomněla na tvou pomoci Richelieuovi, když jí šel po krku. Nemá jedinej důvod bejt na tvý straně.“

„Nemám v úmyslu vyvolávat žádný rozbroje. Doba na zámku Besiere mi stačila. Coť ale neznamená navť dy, vát ení. Mám ze všeho, co jste mi řekli, v hlavě poněkud zmatek. O dalším rozhodnu, ať po rozhovoru s vévodou, pokud na mě taky nezanevřel.“

„Určitě ne, několikrát jsem s ním mluvil a očividně na mě ťárlil.“

„Ťárlil? Chudák starej,“ zasměje se paní de Besiere, „Co dělá milenec mojí dcery? Ten, co tak šikovně ovládá meč, ať píchnul jejího manť ela? K mému velkému ťalu ale jen málo.“

„Pan hrabě de Godille zmizel z Paříže. Říkalo se v pověření krále. Určitě ho uklidil tvůj syn za pomoci Mazarina. Podle posledních zpráv se ale už vrátil, taky už vím, kde byl. Prý bojoval v bitvě u Rocroi a vedl si znamenitě. Alespoň se tím chlubili sloužící z jeho domu na tržišti svým kolegům.“

„Tak on si odskočil pro vavřínový věnec vítěze od Rocroi? Zajímavý chlapík, ten hrabě.“

„Zajímavej určitě, ale byl bych opatrněj. Kromě přátelství s tvým synem pracuje pro Mazarina, na tuhle maličkost nezapomínej. Dokonce si myslím, ťe stojí za selháním tvýho plánu s odnesením tvých věcí z paláce Almare. Nemám svoji domněnku ověřenou, takť e zase jen hádám, ale moť ná má k dispozici některý lidi, který dělali špehy pro Richelieu, kterýho byl oblíbencem.“

„Moť ná máš pravdu. Ale je aspoň zajímavěj chlapík, Geofri. Jak jsem říkala, byl by pro mou dceru dobrým manť elem, místo toho hlupáka pana de Cavarlene. Měl ho zapíchnout, určitě by se z toho vyvlíknul a dcera by byla volná. A díky dobře uzavřený manťelský smlouvě, na coť jsem dohlíť ela osobně, by jí připadl majetek po jejím manť elovi, minimálně do plnoletosti jejich syna. Škoda.“

„Hm. Nakonec ještě budeš naše nepřátele obdivovat,“ usklíbne se pan d'Holfene.

„Škoda mé nepřítomnosti,“ opáčí mu Marion s kyselým výrazem, „jinak jsme mohli vyřešit nevěru mé dcery daleko lépe.“

„Tohle jsme už probírali,“ zatváří se nakvašeně šlechtic a hodí pohledem na slečnu d'Saussier, která mu ukazuje své bílé zuby.

„Ano, už se nic nedá vrátit. Raději bych se bývala s hrabětem dohodla, neť aby se můj zeť uzavřel na svém zámku. Alespoň nemá Pierre svoji sestru jako spojenkyni v Paříži. Pierre dal ve sporu očividně přednost příteli před švagrem, coť svědčí o jeho dobrém vkusu.“

„Marion, proč se s ním vlastně přeš? Vť dyť ho nakonec obdivuješ!“

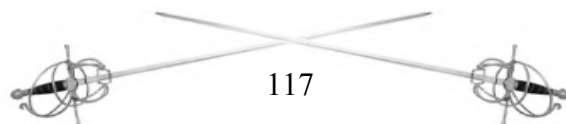
„Obdivuju? Vlastně trochu ano. Pozná se moje krev. Jedná chladnokrevně, tvrdě, nesmlouvavě. Sebral mi můj majetek, coť mu nezapomenu, ale stal se důstojným soupeřem. Jeho úspěch u dvora, zapojení se do tajných jednání, neztrácí čas.“

„Moť ná, kdybys byla miň hamiť ná, dalo by se s ním domluvit.“

„Miň hamiť ná!“ vyjede paní domu na svého ex milence, „Nehodlám se svýho majetku vzdát jen tak a nějakou almuť nu od svýho syna nepřijmu. Uvidíme, kdo se nakonec bude smát. Poměry se u dvora asi hodně změní a jeho ochránce kardinál můť e brzo odtáhnout do svý Itálie, odkud sem přivandroval. Královna sama vládnout nemůť e, na to nemá, bude si muset najít pomocníka. Můť e jím být ... ale nechme teď dohadů. Jsem hrozně unavená,“ mávne hraběnka rukou, „Geofri, hned zítra ráno zajdi za vévodou de Vendome a domluv mi s ním schůzku.“

„Domluvit schůzku? Marion, mám ti domlouvat schůzku s tvým milencem?“

„Máš s mojí ťádostí nějakej problém? Potřebuju s vévodou mluvit a nejlépe o samotě. Nechci ale za ním bť et jako husička. Oznam mu můj návrat, ať udělá první krok on a nabídne mi schůzku. Jedno jestli v jeho paláci nebo někde jinde. Nepotřebuju s ním nutně do postele.“

„Samozřejmě, Mark ti nepochybně zpřijemnil poslední dobu ve tvém vyhnanství.“

„Zpřijemnil. Nakonec nebyl jedinej,“ usměje se stárnoucí šlechtice, těšíc se z převahy i na tomto poli.

„Proto je Mark jak tělo bez duše,“ roztáhne se tvář slečny d'Sausier do širokého úsměvu.

„Celou dobu mě hlídal moc pohlednej poručík královny gardy, nutno dodat, velmi galantní a milý šlechtic. Ale nepřipustil žádný důvěrnosti, bral svoji službu nesmírně vážně. Jenže jen co mu donesli rozkaz o skončení mé internace, vyložit si ho jako skončení služby a rád mi skočil do postele.“

„Ten klouček?“ uklouzne panu d'Holfene.

„Moc milej klouček a kdybys viděl, jak řádl! Poslední noc na zámku Besiere a ještě dvakrát cestou do Paříže. Jak vidíš, netoužím po vévodově posteli, ale bude-li si důvěrnosti přát, mile ráda mu vyhovím. V našem zájmu.“

„Jak jinak, vždycky si brala postel jako prostředek pro prosazení svých zájmů.“

„Vždycky ne,“ vysměje se mu do obličeje, „Jaký užitek mám z Marka? Nebo z pana de Montebre? Kromě příjemných zážitků? No tak, Geofri, přestaň se mračit, v Paříži je na každém rohu dost mladejch děvčat, který tě potěší.“

„Už se stalo, pouze se s nimi nechlubím.“

„Klidně můješ, my s Angelikou sneseme podrobnosti o tvých zážitcích. Nezapomeň ale přidat, kolik si zaplatil. Poručík se svlíknul zadarmo a ještě roztouženě vzdychal.“

„Nemluvila o únavě?“ odsekne šlechtice znechuceně, drátí ho schválně, mrcha, vypráví mu o mladících v její ložnici, aby ho ponížila. Je stále krásná, ale i na ni dojde. Zapomíná, kolik jí je let, těsně před smrtí krále oslavila dvaatřicetiny. Tedy oslavila, jistě se svým holobrádkům svým věkem nechlubila. Taktně přešla další rok na svém hrbu.

Hraběnka de Besiere se setká s vévodou de Vendome druhý den po svém návratu. Princ pro ni pošle kočár bez znaků, který ji odveze do najatého domu, kde na ni již její milenec čeká. Ona mu poskytne potěšení, sama se tváří, jako by si kdovíjak užila, byť opak je pravdou. Blížící se padesátka na jeho krku poznamenává jeho kondici, kam se hrabe na hřebečky Marka nebo Goilhama.

Ale ona i tak vzdychá jak o život, předstírá protivanou neuvěřitelnou rozkoš i orgasmus, aby svého drahého prince potěšila. Coť se jí povede. Nechá ho taktně vydýchat, než na něho začne mluvit. Náletitě mu vysvětlí svoji obrovskou radost nad návratem do Paříže, v odloučení umírala steskem po jeho mužném sevření. Jeho úsměv naznačuje, jako by jí uvěřil, možná jen věřit chce.

„Drahá hraběnko,“ zachová César dekorum i po skončeném styku, „musíme si vážně promluvit. Nebylo jednoduché domluvit váš návrat do Paříže.“

„Za vaši pomoc jsem vám neskonale vděčná, drahý vévodo,“ udělá ona nejvděčnější kukuč pod sluncem.

„Pomohl jsem vám rád, sám jsem byl smutný z našeho odloučení. Ale musím s vámi probrat vaše rodinné záležitosti. Něco jsem naznačil vašemu starému příteli panu d'Holfene,“ zatváří se on kysele při vyslovení jména šlechtice, skutečně na něho řádl, hlupáček, uvědomí si ona, nehne však ani brvou. „Jednal jsem s vaším synem, panem markýzem de Almare,“ pokračuje princ, „a našli jsme spolu rozumnou domluvu.“

„Pan d'Holfene mi o vaší dohodě řekl, ale nikoli o její podstatě. Netuším, co z ní pro mě vyplývá. Jsem neskonale šťastná ze svého návratu do Paříže,“ dodá ona rychle.

„Váš syn, pan markýz de Almare, je docela milý chlapík,“ konstatuje on k její malé radosti, „dobře jsme si popovídali. Pochopil jsem podstatu vašeho sporu. Sice mezi vámi jsou starší krivdy, ale hlavní je majetek. Vedete spor o dědictví po jeho otci a vašem prvním manželovi.“

„Docela výstižné,“ usměje se ona mile, ale v duši jí probleskne plamen zloby.

„Drahá hraběnko, nastává velmi důležitá doba, můj nevlastní bratr je mrtvý, vlády se ujímá královna, jejich syn má pouhých pět let. Nerad bych osobními spory oslaboval naše naděje.“

„Drahý vévodo,“ opáčí ona, „spory mezi mnou a mým synem se vás a vašeho rodu přeci netýkají.“

„Nyní již ano. Nebylo snadné přesvědčit vašeho syna, aby souhlasil s vaším návratem. Bez jeho souhlasu byste zůstala na zámku Besiere. Slíbil jsem vašemu synovi smířčí roli, pokusím se vaše spory zařehnat. Rozhodně neočekávám ani z jedné strany žádný nepřátelský projev,“ řekne on poněkud panovačně, ale dostane se mu pouze milého úsměvu.

„Drahý vévodo, můj zájem je stejný. Poučila jsem se. Poměry se během mého exilu v Anglii změnily a já podcenila některé skutečnosti. Samota na zámku Besiere,“ pohlédne ona na svého milence roztoučeně, „mě umožnila přemýšlet o všem, co se událo. Necítím k nikomu zášť a ráda přijímám vaši roli smířčího soudce. Z mé strany spatříte pouze samá vstřícná gesta.“

„Tím jsem potěšen,“ přikývne on, pak se zamyslí, „Kdo je ten pan d'Holfene, je mi krajně protivnej. Představte si, chtěl, abych ťaloval na milence vaší dcery u krále. Abych jeho a vašeho zete nechal potrestat za jejich souboj, pokud jejich pŭtka vŭbec soubojem byla. Ohavný poŭadavek.“

„Bohuŭel, drahý vévodo, moje nepřítomnost v Paříŭi znamenala téměř katastrofu. Ve snaze mi pomoci, zpŭsobil pan d'Holfene velké starosti mé dceři, za coŭ jsem ho již pokárala. Omlouvám se i vám za jeho nápady.“

„Vŭbec se mi jeho přítomnost ve vaší blízkosti nelíbí.“

„Je jen obyčejným pomocníkem. Mŭj pobyt v Anglii mŭ připravil o mnohé slouŭící, musela jsem vzít za vdŭek i takovŭm chudákem.“

„Povaŭujete ho za chudáka?“

„A není jím snad? Nemá nic, strávil roky v Bastile, kam ho poslal Richelieu, kdyŭ se mu znelíbil. Přitom mu předtím dobře slouŭil. Asi ho Richelieu vydíral jako mŭ, sám víte, jaká byla doba.“

„Radŭji na ni nevzpomínám,“ zachmuří se jeho tvář.

„Moje poznámka byla netaktní, drahý vévodo,“ omluví se ona polibkem.

„Je vám odpuŭtěno,“ promluví on po uvolněnŭ úst, „Drahá, pozvu vás i vašeho syna do našeho paláce na oficiální návštěvu, pokusíme se zjednat smír. Nebudu spŭchat, právé jste se vrátila, počkám aŭ se budete cítit odpočatá a připravená. Váš syn se ale nyní pohybuje v blízkosti kardinála i královny, nemohu připustit, aby nám ŭkodil.“

„Máte své plány?“

„Mám své plány, ani ne tolik pro sebe, ale pro mého syna Françoise. Mohl by získat významné postavení u dvora, chci ho podporovat.“

„Vaše plány jsou smŭlé, ale správné,“ zalŭe ona, protoŭe o vévodovi de Beaufort, o němŭ je řeč, nemá dvakrát dobré mínŭní.

„Naše rodina byla po delší čas odstrčená, mám zájem na jejím vzestupu u královského dvora. Máme svá práva, o nich snad nikdo nepochybuje. Nejsme ale jedinŭ, kdo budou vznáŭet nároky. Královna si bude muset hledat oporu pro své vládnutí.“

„Mŭl by jí být váš syn Francois?“ zeptá se ona, aniŭ by jí po tváři přebŭhl jedinŭ náznak jejích pocitŭ, kdyby je vŭsak projevila naplno, vyprskla by smíchy. Moŭná by mohla královnu upoutat hrŭmotná postava jeho mladšího syna, určité jí vŭsak nebude oporou duŭevní.

„Moŭná,“ trochu se oŭívá on.

„Drahý vévodo, ráda bych vám pomohla,“ hodí mu ona udičku, „v minulosti jsem znala mnoho vlivných osob, vyznala se v zákulisí u dvora. Získat vliv na Její Veličenstvo není jednoduché, je třeba připravit plán, hledat vhodné přimlŭvce.“

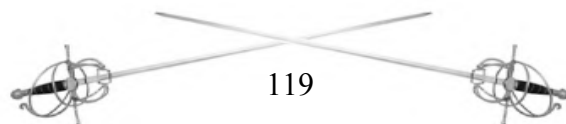
„Přimlŭvce?“

„Přimlŭvce mŭŭe dotyčnou osobu u královny vychválit, naopak nepřítel zase očernit.“

„Vy jste ale s královnou nebyla příliš za dobře,“ spíše on konstatuje, neŭ by se ptal.

„Uŭ si na mŭ asi ani nepamatuje,“ zalŭe ona, „ale znala jsem a znám mnoho jiných, kterŭm Její Veličenstvo dŭvěřuje. Mohli bychom se pokusit pracovat ve prospŭch vašeho syna.“

„Zvátŭm vaŭí nabídku,“ dá si on čas na rozmyŭlenou.

Marion-Anne neodchází od vévody spokojená. Jeho přízeň si odpracovala, jinak na jejich tělesný styk nehledí. Bude jí tlačit do smíru se synem, nějaký čas bude muset ukázat svoji holubičí povahu. Peněz má zatím dostatek, mohla by se dohodnout na využívaní domu svého zetě. Plánem na vzestup vévody de Beaufort nadšená není, předpokládala spíše vyšší aktivitu u otce než u syna. Nebo snaha získat vlivný post pro staršího z vévodových synů Louise, vévodu de Mercouer, který by asi byl vhodnější než poněkud přitroublý Francois. Ale možná by mladší ze synů jejího milence mohl královnu zaujmout, je samolibý záletník, kdo ví.

SLAVNOST U VÉVODY DE CONDÉ

Hrabě de Godille si opět začne zvykat na pobyt v Paříži, zdá se mu však nudný. Jediným zpestřením se mu stane jednání s panem Daudetem a příslibem pozvánka na oslavu do paláce vévody de Condé, čímž splní svůj slib vévoda d'Enghien.

Co se týká rozmluvy s panem Louventem, je jako vřdy velmi stručná a věčná. Agent shrne své dosavadní služby a požádá o další úkoly. Armand mu nařídí se zaměřit na hraběnku de Besiere, její návrat do Paříže mladík těžce nese. Dále na vše, co by naznačovalo intriku proti Jejímu Veličenstvu či jejímu novému prvnímu ministrovi.

„Pane hrabě,“ jen lehce povytáhne obočí špeh, „Paříž je plná potencionálních nepřátel pana kardinála. Nebude lehké získávat zprávy ze všech domů, ačkoli se snažím najít vhodné osoby všude. Nemáte zdání, odkud by mohlo hrozit největší nebezpečí?“

„Nemám. Nevěřím v poslušnost vévody d'Orleans, jeho role milujícího strýce a švagra nepasuje k jeho předchozímu životu. Tak bych upřel pozornost na vévodu de Vendome a jeho syna vévodu de Beaufort. Bohužel zatím víc nejsem schopnej upřesnit, snad pozdějc.“

„Jak si přejete, pane hrabě,“ pokrčí rameny Daudet, jeho přehled o možných kandidátech na spiknutí proti Mazarinovi je lepší než u šlechtice. Přeci jen mladík nezná tak dobře vazby mezi jednotlivými šlechtici, ale i církevními hodnostáři, kteří cítí možnost začít více ovlivňovat dění na francouzském dvoře. Papežský stolec doposud nespokl hořkou pilulku, kterou mu naservírovali Richelieu s Ludvíkem XIII. v podobě přímých sporů i spojenectvím s protestantskými zeměmi proti katolickému Španělsku. Také vliv církve na vývoj ve francouzském království je menší, než je jejím přáním.

V každém případě odchází ze schůzky pan de Godille spokojený, spolupráce s panem Daudetem se mu již vyplatila, získala mu váhu v očích Mazarina a nestála ho nic, naopak, peníze poskytnuté na jeho vyplácení panem Burdainem vřdy převýšily požadavky. Bez větších výčitek svědomí si přebytek nechává pro sebe, však markýzi de Almare pomohl uchránit statisíce liber, omlouvá vřdy své jednání před sebou samým.

Svého přítele hodlá využít i při pozvání do paláce rodu de Condé, v první řadě si nechá poradit, jak se obléci a v druhé řadě, jak se chovat. Rady jak vystupovat dostane na setkání s markýzem de Almare v jeho paláci.

Ve vybraných šatech vypadá opravdu elegantně a oblek vykresluje dokonale jeho atletickou postavu, způsoby zdravení a formálních odpovědí mu vynesou uznané pohledy, ačkoli se nemůže rovnat některým švihákům, mimo jiné markýzi de Almare, oslňujícím jako vřdy svými přirozenými pohyby.

S vévodou d'Enghien se setká Armand jen krátce, princ mu řekne hezkou frází o radosti ze shledání a představí hraběte jako svého přítele a statečného vojáka od Rocroi svým rodičům. Kromě nich pozná šlechtic také sestru mladého vojevůdce vévodkyni de Longueville, kráska po něm hodí očkem, jako po každém žádoucím mužem, a také nejmladšího z rodu, čtrnáctiletého Armanda de Conti. Tím pozornost, věnovaná mu okolím skončí, maximálně po něm pokukují postarší paničky.

Přítomno však je mnoho jiných důležitých osobností, mezi nimi vyniká vévoda d'Orleans, doprovázený svojí dcerou Luisou, s výrazným nosem zdviženým hodně vysoko jako vřdy. Velké pozornosti se těší také princ Francois de Marcillac, jenž se rovněž může honosit vavřínem vítěze od Rocroi. Byť se s ním tam Armand blíž neseznámil.

Hrabě de Godille, zaskočený množstvím neznámých lidí i velkolepostí slavnosti, se pozdraví s několika šlechtici a šlechticnami, kteří ho nikterak nezaujmou. Nakonec skončí mezi bavícími se skupinkami zcela sám s číší vína, takť se s velkou radostí přivítá příchod markýze de Almare.

„Příteli, snad se zase nenudíte?“ zeptá se Pierre.

„Jsem na rozpacích. Téměř nikoho tady neznám,“ odvětí Armand.

„Představím vás některým zajímavým dámám a šlechticům, jen se nesmíte tvářit tak zasmušile. Jste přeci přítel prince d'Enghien, statečný bojovník od Rocroi. Nebojte se konverzovat.“

„Meč mi sedí více než tlachání.“

„Ale příteli, zde se nebojuje mečem. Pokud chcete učinit dojem, dvořte se, říkejte nesmyslné moudra, tvařte se sebevědomě. Podívejte, támhle jde vévodkyně de Longueville.“

„Doprovází jí nějaký mladík.“

„To je hrabě de Coligny, syn vévody de Chatillon. A také její milenec. Ale tiše, ať nás neslyší,“ přelétne po tváři pana de Almare lišácký úsměv.

„Vřdyť je jen rok vdaná za vévodu de Longueville.“

„Ano, ten však má či měl za milenku vévodkyni de Montbazon. Ale tiše, už jsou dost blízko,“ nasadí okouzlující úsměv Pierre a vyjde dvojici v ústrety. Jelikož ho oba zmínění znají, představení se týká toliko jeho přítele.

„Ach ano, vzpomínám,“ zatváří se mile paní de Longueville, „bojoval jste po boku mého bratra v bitvě u Rocroi.“

„Ano, měl jsem tu čest doprovázet vašeho bratra do těch největších řetí, do nichž se neohroženě vrhal, aby přinesl pro Francii skvělé vítězství.“

„Moc hezky řečeno, co říkáte, drahý hrabě?“

„Souhlasím, drahá vévodkyně,“ ukloní se Maurice de Coligny.

„Pane hrabě, i vy, drahý markýzi, musíte počtít náš dům svoji návštěvou častěji,“ zatváří se Anna-Genevieva potměšile, k malé radosti svého průvodce, „Pane hrabě, budete nám muset později vyprávět o té slavné bitvě, můj bratr mi již líčil její průběh mnohokrát, ale musím posoudit, zda nepřehání.“

„Těťko může přehánět, paní vévodkyně,“ odvětí pan de Godille odměřeně, zřetelně je z rozhovoru nesvůj, zvláště když okouzlující princezna blýská svými očima na všechny strany, „Váš bratr dosáhl obrovského vítězství a to nejen díky skvěle zvolené taktice, ale taky svým vlastním příkladem. Sám vedl své kyrysníky na zteč proti šikům nepřátel. Měl jsem tu čest být po jeho boku, mohu proto potvrdit jeho hrdinství a skvělé vojevůdcovské nápady.“

„Abyste se nepodpořili navzájem,“ zasměje se princezna, „To jste celí vy, muž i, vyhledáváte samé nebezpečí a nás ťeny necháváte se o vás bát. Pane hrabě, jak vypadal útok, který vedl osobně můj bratr?“

„Chcete popsat útok?“ zeptá se rozpačitě Armand, neboť se mu zdá otázka nesmyslná, zvláště když před chvílí sdělila, kolikrát již od bratra byla s událostmi seznámena.

„Jistě, pane hrabě. Vyprávějte, jak jste zaútočili na nepřátelskou linii,“ potvrdí ona svoji žádost a pan de Godille s mírnými rozpaky začne kostrbatě vyprávět. Ale byť není jeho vyprávění uhlazené, záhy se vtíje do své role, jako by se znovu ocitl v sedle a vrhal se do pútky, snad až příliš zajde do podrobností, když líčí následky krvavého střetu. Ozve se pár vzdechů a až po nich si uvědomí, že se nachází obklopen vícero šlechtici a šlechticnami, kteří poslouchají jeho poněkud drsné vyprávění.

„Jaký zázrak, že jste se vrátili živi a zdraví,“ poznamená jedna z přítomných dam a uznale pozoruje urostlou postavu vypravěče.

„Ano, sám se tomu divím,“ odvěti s rozpaky hrabě, na vyzvání však pokračuje ve vyprávění. Mezi tím se taktně omluví vévodkyně de Longueville a v doprovodu hraběte de Coligny a markýze de Almare opustí skupinku kolem vypravěče.

Ten se ještě delší čas baví s přítomnými, než uspokojí jejich zvědavost. Paradoxně líčení krvavých následků útoku vzbuzuje u některých posluchačů a především posluchaček vzrušení, jistě by rády spatřily zkrvavená urostlá těla vojáků, z jejichž ran prýští krev. Možno i jejich obnažené vychládající mrtvoly. Hrabě nad jejich pochybnou zvědavostí povytáhne pohoršen obočí, střetí se však dát své pocity jakkoli najevo. Nakonec ale znovu zůstane sám.

Naštěstí pro něho se setká se zajímavým mužem, který předtím z povzdálí pozoroval jeho vyprávění. Uvědomí si, že se spolu viděli u vojska vévody d'Enghien, což se záhy vysvětlí. Pan Charles de Saint-Evremont, dvaatřicetiletý kavalír, syn barona de Saint-Denis, je mužem vzdělaným, který již dvanáct let slouží v armádách. Což mu ale nezabrání napsat komedii, od minulého roku působí jako lietenanutant u vojska vévody d'Enghien. Tam se také potkal s Armandem, byť jen letmo. Nicméně teď se zapovídají a hovoří spolu, jak jinak, o slavné bitvě u Rocroi.

Pan de Godille si však stále připadá nesvůj, nejraději by odešel, sám sebe hodnotí příkře a tak se mu zdá jeho vystupování trapné, připadá si v mnohých situacích směšně. Náhle se mu zablýskne v očích, spatří hraběte de Aboa v doprovodu pohledného mladíka, z něhož se vyklube jeho bratr Filip. Pozdraví se, pan de Aboa odhalí totožnost svého doprovodu.

„Pane hrabě, slyšel jsem již o vašich hrdinských skutečích,“ řekne Geoffi, „Jako bych vás neznal. Kde je největší mela, nemůžete vy chybět.“

„Nebyl jsem sám, kdo se vrhal na nepřítel,“ pokusí se o skromnost pan de Godille, nicméně mu takové

pochvaly dělají dobře a vylepšují sebevědomí pošramocené při předchozích konverzacích.

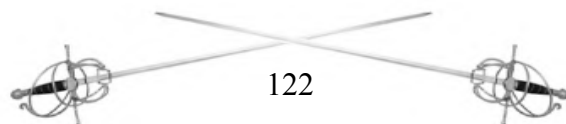
„Filipe, pan hrabě je jedním z nejstatečnějších šlechticů, které znám. Někdy se na můj vkus až příliš odvát ně pouští do nebezpečných dobrodružství, ale je vojákem od narození.“

„Váš bratr přehání,“ usměje se Armand, „Možno by vám měl také říci jednu historku, která se stala už skoro před dvěma roky. Kdyby váš bratr skvělým výstřelem nesrazil ze sedla jednoho z lupičů, nebyl bych už tady s vámi.“

„Můj bratr vám zachránil život?“ zeptá se Filip, tvářící na hranici mezi zájmem a nudou.

„Přesně tak.“

„Pan hrabě přehání,“ odvěti teď s přehrávanou skromností Geoffi, „Určitě by si poradil i bez mého zásahu, jen jsem mu jeho pozici zjednodušil. Ale pane hrabě, vyprávějte nám krátce o vašem tažení k Rocroi a o vaší bitvě.“

Pan de Godille se znovu pustí do vyprávění, nicméně tentokrát se žádný další posluchač nepřipojí a jelikož Filip dává najevo nepříliš velký zájem a spíše pokukuje po různých šlechticích, zkrátí své povídání na minimum. Nakonec Geoffi svého bratra požádá, aby ho nechal s přítelem o samotě, což hoch splní rád, jeho zájem je zcela jinde a vzhledem k pěkné postavě, hezké tváři a vrozené drzosti, dokáže se lehce vetřít do skupinky, kde spatří větší počet dam. Jejich obdivné pohledy mu činí dobře a naopak nedbá na nevrativé výrazy přítomných kavalírů.

„Slyšel jsem o vašich problémech,“ řekne Geoffi, jen co je jeho bratr opustí.

„Opravdu? O jakých mluvíte?“

„Nejsem zase tak slepý a hluchý, příteli,“ usměje se oblíbenec vévody d'Orleans, „Ale asi vám podobné narážky nejsou příliš příjemné. Jak se zdá, s panem markýzem de Almare slavíte úspěch, váš favorit kardinál Mazarin si udržel vliv a dokonce ho prostřednictvím královny zvýšil.“

„Asi tady není vhodný místo na podobný řeči,“ rozhlédne se Armand nervózně okolo.

„Příteli, koho bychom zajímali. Ale máte pravdu, možná bychom si měli popovídat někdy jindy. Už jsme se delší čas neviděli, malá návštěva v brzké době by mohla být zajímavá.“

„Nemám nic proti. Stále se těšíte přízni vévody d'Orleans?“

„Stále, dokonce Monsieur byl tak laskavý a přijal do svých služeb i mého bratra. Je poněkud divoký a musím na něho dohlížet.“

„Monsieur je nyní příkladným strýcem a švagrem,“ neodpustí si rýpnutí přívrženec Mazarina.

„Jak jinak, milý příteli. Tak velká shoda v královské rodině snad nikdy nebyla,“ odvětlí pan de Aboa, v jeho hlase však je cítit nástin ironie, „Stejně tak mezi velkými rody. Její Veličenstvo se ujalo vlády a jednota v nejvyšších kruzích je příkladná.“

„Jak jinak,“ ušklíbne se teď pro změnu pan de Godille.

Dobrych dvacet minut si povídají, lehce se slovně pošťuchují, ale ani jeden z nich neodhalí své karty. Jejich zájmy jsou naprosto protichůdné, Armand potřebuje co největší vliv Mazarina, Geoffi to samé pro vévodu d'Orleans. Rozloučí se ujištěním na brzké setkání v soukromí.

Když nadejde vhodný čas, vytratí se pan de Godille z oslav a s úlevným povzdechem dopadne na sedadlo svého kočáru. Ne, není zvyklý na podobné společenské akce, necítí se na nich dobře. Kupodivu ale ani příliš netouží své dovednosti zlepšit, ovšem pak se nemůže divit stálé nudě ve svém domě, kde se částečně svojí vinou uzavírá před světem. Kolik nabídek markýze de Almare již odmítl, mohl s ním jít na různé oslavy, být představen v mnoha domech. Bude se muset zamyslet nad svou budoucností.

SMUTEK HRABĚTE DE CHAVIGNY

O pár dní později obdrží hrabě de Godille vzkaz od hraběte de Chavigny, ve kterém ho vybízí ke schůzce. Navrhuje se sejít příštího dne odpoledne v zámku v Rueil, v prostorách, jenž stále zůstávají přiděleny Armandovi. Dostane se mu kladné odpovědi. Pan de Godille si zavolá Tissota a poručí mu na příští den připravit kočár a také občerstvení. Není si jist, zda bude moci využít místní služebnictvo a rozhodne se neriskovat. Proto kuchařka Marie připraví dva koše plné různých dobrot a především vína.

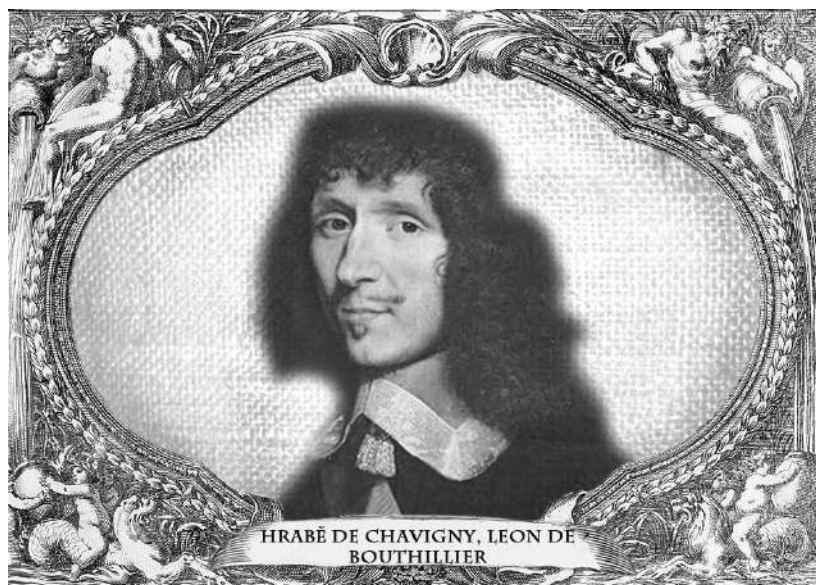
Po poledni druhého dne vyrazí Armand v doprovodu kočího Lormaina a lokajů Rosena a Bangeho, do kočáru si posadí Dujardina, aby je mohl obsluhovat. Jelikož stále má právo užívat místnosti v Rueil, nikdo se nepozastavuje nad jeho příjezdem. Naopak, přítomní objekt strážící gardisté ho vítají přátelskými pohledy, je jim znám jeho kladný vztah k bývalé gardě kardinála Richelieua a vlastně jeho neoficiální dohled nad ní. Šlechtic odmítne další služebnictvo, Quido v jeho závěsu vleče oba koše a lopotně klopýtá, ale neprojeví sebemenší náznak nelibosti nad tempem, kterým se jeho pán pohybuje.

Vzhledem k příznivému počasí není třeba zatápět v krbu, Dujardin rychle otře stůl a rozprostře přinesený proviant, potom si uctivě stoupne do pozoru a očekává další rozkazy. Žádné však nepřicházejí, jeho pán se dívá z okna a zahloubán do svých myšlenek, očekává příchod hosta.

Hrabě de Chavigny dorazí načas, jeho obličej je zachmuřený, jeho oči se zdají vyhaslé, celkově působí unaveným a zdrceným dojmem. Mechanicky předá plášť a klobouk Dujardinovi, který na pokyn svého pána nechá oba šlechtice o samotě a sám odkráčí hlídat jejich soukromí do předpokoje. Host se posadí, na jeden zátať vypije první pohárek vína, pak se s hlubokým povzdechem podívá na svého hostitele. Ten jít netrpělivě čeká na vysvětlení, ať není dobrým pozorovatelem lidských duší, zkroušenost muž e sedícímu naproti němu mu nemůž e uniknut.

„Pane hrabě,“ řekne smutným hlasem pan de Chavigny, „jak se zdá, nové poměry dopadly na naši rodinu.“

„Na vaši rodinu?“

„Ano, přeci jen si Její Veličenstvo zachovalo ať příliš vzpomínek.“

„Pak si jistě muselo vzpomenout na skvělé služby, které jste pro Francii vykonal vy i váš otec.“

„Jste příliš laskavý ve svém hodnocení. Bohužel královna nedává rovnítko mezi služby vykonané pro blaho Francie a pro kardinála Richelieua. Otec byl jeho důvěrníkem, což dobře víte, několikrát jste se spolu sešli. I já jsem vykonal mnoho poslán

í z pověření velkého kardinála. Nyní se mi dostává účtu za mé služby a hostinský, jak se zdá, bude nemilosrdný.“

„Hostinským má být královna?“

„Nevím, drahý hrabě, nevím,“ napije se znovu zhluboka host, „Doufal jsem v přímluvu kardinála Mazarina, ten je asi spíš na straně Její Výsosti.“

„Možná se pan kardinál jen obává promluvit ve váš prospěch, aby si sám nezhoršil své postavení,“ zamyslí se pan de Godille, informace přítele se mu vůbec nelíbí.

„Asi ano, snad. Nechci podezírat Mazarina, neměli jsme spolu žádný spor. Pravdou je, naše oddanost a spolupráce s Richelieuem je ať příliš známá, myslím mě a mého otce.“

„Co se vlastně přihodilo?“

„Co se přihodilo? Bylo mi naznačeno, že se jít se mnou nepočítá v Královské radě. Tam mě jmenoval neboť ták Ludvík, jak ale dopadla jeho poslední vůle dobře víte,“ řekne s neskryvanou trpkostí v hlase Leon.

„Slyšel jsem o rozhodnutí parlamentu, vím něco málo o slibech princům.“

„Koupili si jejich mlčení, koupili si jejich zdrženlivost,“ přikývne host, „Ale na jak dlouho? Pan Mazarin hraje moc odvážnou hru, sám by si měl uvědomit, kdo ho přivedl k francouzskému dvoru. Ke královně se začínají stahovat její přítelkyně, vrátili

se někteří bývalí spiklenci, ti všichni jí budou našeptávat v neprospěch pana Mazarina. Jak dlouho dokážou jejich nátlaku odolávat?“

„Jste snad vy a váš otec první obětí této hry?“

„Možná ano, určitě ale nejsme jediní, v královském paláci jsem zaslechl slova o velkém úklidu, který hodlá královna učinit a který již vlastně započala.“

„Velký úklid? Co máte na mysli?“

„Chystá se prý vymést kať dého, kdo se byť jen trochu ušpinil s kardinálem Richelieuem. Slovo ušpinil prosím berte jako příměr, neodpovídá mému chápání věci. Z pohledu našich nepřátel však jsme považováni za bývalé poskoky mocného muže a mnozí si na nás chtějí vylít svůj vztek, když nedokázali ponížit a přemoci Richelieu.“

„Trochu podlý a taky dětinský.“

„Snad, pro nás je však jejich zájem osudný.“

„Co budete dělat? Jaký úřad vám nabídli?“

„Darmo mluvit, nic, co bych mohl přijmout. Pane hrabě, jsem připraven se stáhnout do ústraní, odejít od dvora. Nebudu nikomu dělat kašpárka a snášet výsměšné pohledy hlupáků, kteří v zájmu Francie neučinili nic, o to více vždy hleděli pouze na svůj prospěch.“

„Váš otec taky přijde o veškeré své úřady?“

„Vypadá to tak. Pravděpodobně mu zbude pouze čestná funkce velkého pokladníka řádů královských, což ve srovnání s funkcí vrchního královského finančního správce je velký propad.“

„Také odejde od dvora?“

„Otec už je starý a unavený, nikdy nebyl příznivcem velkých gest, jeho mírná povaha mu asi nedovolí odmítnout čestnou funkci. Jeho vliv na státní záležitosti je však již nulový. Přitom byste hledal málo takových prozíravých státníků, kteří by dobře rozuměli státní správě. Ale možná právě proto je jeho další přítomnost nemožná.“

„Teď vám asi nerozumím.“

„Můj otec ať moc dobře chápe tok peněz, královna jistě bude chtít odměnit své přívržence, pochlebovače, bude muset splnit své sliby a dát úplatky princům, za které odsouhlasili její neomezené regentství. Už se chystají na příbuzné kardinála Richelieu, jeho neteř vévodkyně d'Aiguillon přijde na buben, manžel jeho sestry Nicol, maršál de Bréze, bude muset vrátit mnoho ze statků, které získal za vlády svého švagra. I pan de La Melleaire a další příbuzní kardinála pořádně zchudnou.“

„Kam ať hodlá královna zajít?“ zachvěje se pan de Godille, vzpomene si na velkorysé dary od Richelieu, které mu byly prostřednictvím otce jeho hosta vyplaceny. Ještě aby je po něm chtěli vrátit nebo mu snad zabavili Godille!

„Snad se spokojí s přímými příbuznými Richelieu. Zatím ji snad Mazarin krotí, aby nedala průchod své nenávisti naplno, pokud však padne i on ...“

„Obáváte se o osud Mazarina?“

„Podívejte, příteli. Mazarin, ač mu vyčítám malé zastání mě a mého otce, je schopným úředníkem, diplomatem a státníkem. Určitě nebude radit rozhazování státních peněz oblíbenkyním a oblíbencům královny, dotírajícím princům a princeznám. Ovšem tím se stane v jejich očích nepřítelem číslo jedna. On je nyní prvním rádcem královny, což již mnohým leží teď v žaludku a určitě je rozpálí do běla, ať jim královna začne odmítat jejich nehorázné požadavky.“

„Nehorázné požadavky? Vznegli snad už nějaký?“

„Pokud ne, tak brzy vznesou. Jen naivka či hlupák by si mohl myslet, že uspokojí prince jedním úplatkem. Již teď jistě přemýšlejí o dalších výhodách, o dalších statcích, o dalších úřadech. Je příliš mnoho vlků na kořist v podobě státní kasy, také úřady nejsou nekonečné. Začnou si brzo závidět, když tenhle dostal támhleten úřad, je nemyslitelné, aby druhý nezískal nic. Královna bude brzy pod velkým tlakem a bez silného rádce nebo, chcete-li, silného prvního ministra, jim bude vydána na milost a nemilost.“

„Dost hrozná budoucnost,“ vzdechne očividně pobledlý Armand.

„A bude hůř, vzpomeňte na má slova. Jestli padne i Mazarin, pak se teprve budou dít věci. V tom případě bych si na vašem místě také dal velký pozor a raději nenápadně zmizel ze scény.“

„Já? Nemám žádný oficiální úřad ...“

„Však by si někdo mohl vzpomenout na vaše zásluhy při spiknutí markýze de Cinq-Mars. Co kdyby se královna dozvěděla, kdo přinesl vzkaz od Richelieua vrchnímu správci královního domu panu de Brassac a nutil ho společně s jeho ženou vydírat královnu přes její děti, aby odeslala inkriminující listiny kardinálovi?“ zeptá se pan de Chavigny a jeho příteli běhá při jeho slovech mráz po zádech.

„Domníváte se ...“, hlesne jen.

„Netuším, kdo co ví a kdo co na vás může vytáhnout. Určitě nemáte pouze přátelé, vždy se najde někdo, kdo vám závidí. Pak je mu dobrá kať dá špinavost. Ostatně paní de Brassac už je pryč ode dvora, jí i paní de Lansac nahradila markýza de Sénecey, kterou královně před časem sebral její manžel, královna ji učinila guvernantkou krále. Úklid již začal, milý příteli.“

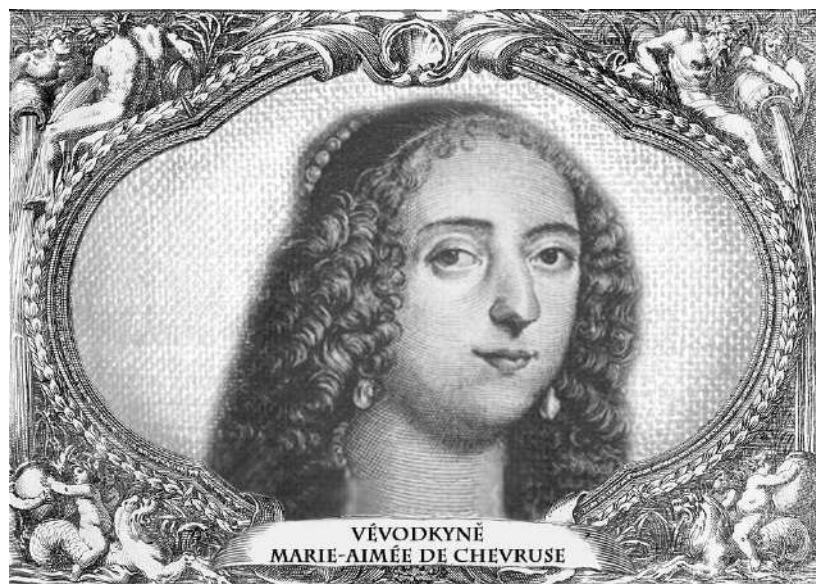
„Musím si taky loknout, pořádně loknut“, chopí se poháru pan de Godille, jeho host plný depresivní nálady ho pomalu dostává do stejného stavu, kousek pečinky mu zhořkne na jazyku. Moťná bude muset brzy přilézt s prosíkem za vévodou d'Enghien, aby ho znovu ukryl někde v hloubi své armády.

„Jen si dejte pořádně, mám taky chuť se opít“, neťíníruje se Leon, nikdy nepohrdne příležitostí se zabavit, dnes však spíše pije na žal. Nezaslouží si za své dobré služby pro Francii takové zacházení, cítí se ponížený, zrazený.

„Mluvil jsem nedávno s panem markýzem de Almare, neříkal mi nic o takových čistkách.“

„Asi vás nechtěl vylekat. Váš přítel také hraje odvážnou hru, ale má daleko lepší výchozí pozice. Zaujal královnu i malého Ludvíka, je příbuzný s vévodou de Condé, v minulosti se choval zdrženlivě. Moťná mu nemusí být ani na škodu jeho současné spojení s Mazarinem, pokud on padne. Je pořádně šikovný, ten váš přítel, nezdá se, stále se usmívá, vystupuje skromně, ale v hlavě má asi vše dobře srovnané.“

„O takových podrobnostech jsem se s ním nebavil“, dostane se do rozpaků Armand, jeho host už vidí nepřítele v kaťdém, kdo si ještě udržel vliv u dvora.

„Tak se ho někdy zeptejte, však on moc dobře ví, k jakým změnám došlo u dvora. Vrátil se přítel královny, pro spiknutí zavřený v Bastile, pan rytíř des Jars, už zase zaujímá významné místo u dvora. Další z bývalých spiklenců, pan de La Porte, kterého na naléhání královny pustil z Bastily po smrti Richelieua král, se vrátil z vyhnanství a je prvním komorníkem Jeho Výsosti, kde nahradil pana Beringhena. A slítávají se husičky, které budou ovlivňovat královnu ze všech nejvíce.“

„Koho považujete za tajné našeptávačky?“ pokusí se pan de Godille o lehčí tón, ale jeho záměr notně zaskřípe.

„V první řadě dorazila ze Španělska vévodkyně de Chevruse. To je prvotřídní ďábel.“

„Už jsem o ní něco zaslechl.“

„Pane hrabě, ta ženská, to je učiněný neštěstí. Vždycky intrigovala, byla zapletena snad do všech spiknutí proti Richelieuovi, přivedla maršála de Bassompierre do Bastily, markýze de Chalais na popraviště, poňoukala vévodu de Buckingham ke svedení královny, zapříčinila jeden z jejích potratů. Její

postel byla stále plná, jak poznamenal její druhý manžel z mocného rodu Guisů, pan vévoda de Chevruse. Vzala si ho krátce poté, co pohřbila svého prvního manžela a králova oblíbence pana de Luynese. Poslední dobou obšťastňovala velmože ve Španělsku, ale nyní přispěchala, aby se znovu vetřela do přízně královny. Kdysi ji ovládala, švala proti jejímu manželovi a především Richelieuovi, určitě touží získat nad ní opět vliv a pomocí něho prosazovat svoje zájmy.“

„S ní asi nebude jednoduchý pořízení.“

„To určitě ne, zvláště, když za ní jde zástup jí podobných. Věrná přítelkyně královny Marie de Hautefort, na čas vyhnaná ode dvora po obvinění z koketérie s králem, vévodkyně de Longueville, která touží jen po jediném, dostat každého schopného šlechtice do postele,“ pokračuje ve výčtu nebezpečných rádkyň pan de Chavigny a hostitel si vzpomene na jiskrné oči posledně zmíněné krasavice, sestry vévody d'Enghien, „Ale také již zmíněná markýza de Sénecey. A určitě se najdou i další, možná vévodkyně de Montbazon, která se tak nesnáší s vévodkyní de Longueville, možná proto, že ona už stárne, zatímco princezna z rodu Condé je stejná krasavice a ještě k tomu o mnoho mladší.“

„Příteli, všechno vidíte tak černě ...“

„Mám na to právo,“ odvětil kysele Leon a znovu se zhluboka napije.

„Máte snad ještě další zprávy?“

„Nestačí to? Tak vám přidám další. Velmi se napaňuje vévoda de Beaufort, určitě jste už o něm slyšel, je to ambiciózní hlupák. Stejný jako vášený monsignore, Jeho Milost biskup z Meux, pan de Beauvais. Ten stojí v čele skupiny biskupů, kteří by rádi získali vliv a on sám pošilhává po významném úřadu u dvora. Nemá pro žádný úřad žádný předpoklad, kromě již zmíněné podpory církevních hodnostářů. Ale hodil by se i těm intrikánům a intrikánkám, hlupáčka by dobře ovládali. Ti všichni a ještě

nepochybně mnozí další se již šikují a brzy vytvoří velmi silnou frontu proti panu Mazarinovi.“

„Z vašich slov mi běhá mráz po zádech,“ vyzná se ze svých pocitů pan de Godille.

„Není divu, příteli. Sice nejste nikterak významnou osobou, při vši úctě k vám, minimálně z pohledu intrikánů, ale určitě si mnozí vzpomenu, jak vás měl Richelieu rád. Neměl jste náhodou nějaké spory s paní hraběnkou de Besiere, která je už také zpátky v Paříži a těší se přízni vévody de Vendome, dalšího z bývalých spiklenců? Dejte na má slova a buďte opatrný.“

„Dávám si velkej pozor.“

„Ne všichni jsou takoví hlupáci jako vévoda de Beaufort či pan de Beauvais. Mohli by si dát do souvislosti vaše konání ve prospěch pana Mazarina, představte si, kdyby zjistili, čím se zabýváte. Máte výhodu v podobě bývalých agentů Richelieu, kteří teď pro vás pracují. Nevím o tom mnoho osob, ale někdy stačí málo, aby se tajemství provalilo. Pak byste se stal v jejich očích velmi neřádnou osobou.“

„Kdo kromě vás o mých stycích s bývalými agenty Richelieu ví?“

„Já jsem o tom nikomu neříkal, dokonce ani svému otci. Pouze Mazarin, kterému jsem čas od času referoval o vašich zprávách. Nevím, komu jste se svěřil vy, ale buďte ztraceně opatrný. Převzetím moci královnou zdaleka nic neskončilo, naopak, teprve začíná.“

„Považujete Její Veličenstvo za schopné?“

„Velmi zásadní otázka, příteli, na kterou vám nejsem schopen dát jednoznačnou odpověď. Vůbec netuším, jak se zachová. Má velmi vášné vazby na španělský dvůr, což není tajemstvím, je ve hvězdách,

jaké politice směrem do zahraničí bude nakloněna. Vlastně neměla nikdy moc možnosti se projevit, musela se nutně cítit velmi odtržená a opuštěná. Moťná je líná, jak tvrdí zlí jazykové, moťná poboťná, jak říkají jiní, určitě je panovačná a náladová. Z toho mám největší obavy.“

„Mohla by být ovládána vášněmi?“

„Mohla by být ovládnuta touhou po pomstě, vyřídít si účty za roky ústrků. Jedinou nadějí je její vztah ke králi, malému Ludvíkovi, v jeho zájmu se snad bude snažit udržet silné království a silnou pozici panovníka. Ale je tenou a může být ovládnuta emocemi. Nevím, jaký vliv na ni získá církev, pochází přece z nekatoličtější rodiny v Evropě. Z téhle strany může hrozit další nebezpečí, však dobře víte, jak těžce nesl papežský stolec politiku Richelieua, jak často papežský nuncius v Paříži zuřil, když byl jeho názor upozadován,“ vykládá pan de Chavigny a jeho hostitel přestává pomalu chápat souvislosti. Do tajů mezinárodní politiky vůbec nepronikl, dost na tom, že se začíná ztěžka orientovat v některých vazbách mezi mocnými francouzskými rody a jejich zájmy.

„Zůstanete v Paříži?“ zeptá se raději.

„Nevím, spíš ne.“

„Škoda, rád bych s vámi některé věci projednal.“

„Raději se v mé společnosti neukazujte. Snažte se zůstat v ústraní, konejte svoji práci pro Mazarina, ale buďte sec sakra opatrní! Nejen Mazarin má svoje špióny, moťná někteří v jeho okolí donášejí pro změnu některým princům.“

„Děkuji za dobré rady, snažím se být skutečně opatrní.“

„Tak buďte dvojnásob. Tolik spiklenců v jednu dobu snad v Paříži ještě nebylo, vždyť vlastně není jedinej princ či významnej šlechtic, který by nebyl alespoň v jednom jediném spiknutí namočený. A mnozí opakovaně. Vévoda d'Orleans, vévoda de Vendome, vévoda de Condé, pan de Marcillac, zmíněná vévodkyně de Chevruse. Všichni mají velký zkušenosti a okolo sebe mnoho schopných a někdy i všehoschopných osob.“

„Všehoschopných? Naznačujete moťnost použití násilí?“

„Pane hrabě,“ usměje se trpce Leon, „když neváhali připravovat vraždu kardinála de Richelieu, což byl pan někdo, proč by se nemohli rozhodnout odstranit kardinála Mazarina, pokud by jim stál v cestě a královna nad ním držela ochranou ruku?“

„Máte nějaké podezření ...“

„Nic konkrétního, jen mnoho zkušeností. Mnohý jsou ještěitný, omezený, schopný všeho. Dejte si pozor i vy osobně, kdyby se některý z nich dozvěděl o vašich slůbkách pro Mazarina, mohlo by ho napadnout zdroj jeho zpráv přerušit.“

„Pane hrabě, vy mě záměrně strašíte!“ zvolá pan de Godille.

„Nikoli, přáteli, určitě ne záměrně. Mám vás rád, jste milej a upřímněj mladík, byla by vás škoda. Věřte zkušenýmu, něco se určitě semele. Boj o královnu začal a nebude hezkej.“

„Boj o královnu, hezkej příměr.“

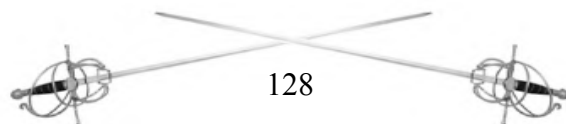
„Hezkej? Moťná ne, určitě ale výstižnej. Kdo získá vliv na královnu, získá moc nad Francií. Na to nezapomínejte. Pro tak velkou moc stojí zato připravit pár špinavostí.“

„Z vašeho pohledu asi ano.“

„Příteli, všichni ti zrádci, intrikáni, spiklenci, našeptávači a osnovatelé našťestí neúspěšných pokusů o svržení nebo dokonce i vraždu Richelieua, ti jsou daleko nebezpečnější, než šik nepřátel na bojišti. Nevidíte je, pracujou v zákulisí, pomluvami, úskoky, ale i za pomoci najatých vrahů. Jsou schopný se spolčit s kýmkoli, jen aby dosáhli svého. Vlastně když mluvím o bojišti, měl bych vám blahopřát, doneslo se mi, jak statečně jste si vedl u Rocroi.“

„Děkuju, ještě teď úplně nechápu, jak jsem mohl vyváznout bez zranění, tolik mrtvejš a zranějš všude vokolo ...“

„Bůh nad vámi držel ochranou ruku, modlete se, aby tak činil i nadále. Prý jste si získal přízeň mladého prince de Condé?“

„Snad, ale když teď s vámi mluvím, spíš vás teda poslouchám, některý jeho slova mi nyní zněj jinak, cítím za nimi víc, možná skrytej význam,“ pobledne znovu Armand, pokud to ještě je možné.

„Skrytej význam? Nač narážíte?“

„Při návratu do Paříže jsem byl pozván vévodou d'Enghien k přátelskému rozhovoru, kde jsme se bavili o politice, alespoň mi tak jeho slova připadla. Naznačoval moje služby pro Mazarina ...“

„Pozor, milý příteli. Náš mladý vojevůdce je nesmírně ctižádostivej a po jeho vítězství u Rocroi mu určitě ještě narostl hřebínek. Nepochybně přijde s požadavky a pokud nebude uspokojenej, může se lehce stát nepřítelem dvora. Vzpomeňte na jeho otce, má v něm zářnej příklad.“

„Není nikdo, komu by se dalo důvěřovat?“

„Věřte jen sám sobě, příteli. Zapletl jste se už příliš, neť abyste zůstal neposkvřněnej.“

„Pane hrabě, díky dnešnímu rozhovoru snad už ani neusnu,“ zaťertuje pan de Godille, ale jeho úsměv mu mrzne na rtech.

„Není mým cílem vás strašit, ale varovat. Příteli, jste ještě mladej a nemáte mnoho zkušeností. Já jsem už zažil hodně, bohužel jsem poznal mnoho ze zmíněných dam a pánů osobně a vím, o čem mluvím,“ znovu se zhluboka napije pan de Chavigny.

Oba šlechtici spolu hovoří ještě dlouhou dobu, točí se však v bludném kruhu a mladšímu z nich je stále hůř a hůř. Jeho deprese se prohlubuje. Teskní po markýze de Cavarlene, k pocitu beznaděje ze zmařené lásky se přidává i nejistota z vlastní budoucnosti. Ať po dnešním rozhovoru si začíná plně uvědomovat závažnost situace, kdy by se lehce mohl ocitnout na černé listině. Návrat hraběnky de Besiere, kterou považuje za zvlášť nebezpečnou ženu, mu na klidu nepřidává. Nebude se mu chtít pomstít za deportaci, kterou provedl osobně? Ona zná mnoho z bývalých špiclů Richelieua, vředyť patřila mezi ty nejvýznamnější, nebude pro ni nemožné zjistit si, co potřebuje.

Při odchodu obou šlechticů ze schůzky s nimi jejich sloužící mají těžkou práci, protože jejich nohy jsou velmi vratké.

ŠEDESÁTÁ KAPITOLA

UJEDNÁNÍ PŘÍMĚŘÍ V PALÁCI VENDOME

Markýz de Almare stojí před zrcadlem a pohlíží na svoje oblečení, které mu pomáhá urovnat Auguste Bastien. V jeho očích však není mořno čistá radost z podvečerního a večerního programu, protože byl pozván na společenské setkání do domu vévody de Vendome. Coť by ještě nebylo nejhorší, kdyby během jeho návštěvy nemělo dojít k setkání s jeho matkou za účasti pána domu. Mladík vůbec netouží po takovém střetnutí a již teď se mu zvedá žaludek z nutné přetvářky, kterou bude nutno předvést, aby upokojil postaršího prince.

Obecně mu kazí náladu i poměry u dvora, jako dobrý pozorovatel dobře vnímá měnící se klima, jenť přinášejí přátelé a přítelkyně královny, jenť ji začínají obklopovat. Všichni se činí, aby na panovnici udělali co nejlepší dojem, aby se vetřeli do její přízně. Kardinál Mazarin se snažil zůstat stranou, projevuje se jako úslužný úředník, jehož jediným cílem je konat ve prospěch Jejího Veličenstva a jenť nemá žádné jiné osobní ambice. Coť samozřejmě není pravda. Mnozí, kteří ho přehlíejí a pohrdavě o něm smýšlejí, ho již začínají brát na vědomí. Stále doufají v jeho brzký odchod, ovšem královna ne a ne se k takovému kroku rozhoupat.

S povzdechem se Pierre odvrátí od zrcadla a zamíří ke dveřím pokoje, aby následně sešel až na nádvoří paláce, kde na něj již čeká kočár i s doprovodem kapitána Rotha. Bude se muset hodně přetvařovat, aby nastavil společnosti svoji obvyklou tvář usměvavého a vtipného mladíka.

Společnost v paláci Vendome je mírně odlišná od té, s níž se setkal v paláci rodu de Condé, nicméně mnohé šlechticyně a šlechticové se objevili na obou akcích. Markýz de Almare však příliš okolí nevnímá, chová se bezvadně jako vřdy, ale pohybuje se jako ve snách. Věty mu jdou jedním uchem dovnitř a druhým ven, stále musí myslet na nepříjemné setkání, jenť ho čeká.

Nakonec je rád, když ho jedno z pátat vévody vyzve, aby ho následoval, neb je očekáván pánem domu na domluvené soukromé schůzce. Hostitel a jeho milenka se nenápadně vytratili již před chvílí do prostor, které jim zaručují naprosté soukromí. Po vstupu do salónku můž e markýz spatřit vévodu a svou matku v druhém rozhovoru nedaleko sedačky a křesel okolo prostřeného stolku. Je pamatováno jak na zákusky, tak na nápoje, hraběnka obdrží svůj likér, šlechtici dají přednost vínu. Na pokyn organizátora schůzky se posadí, ale rozpaky jsou patrné především na něm. Matka a syn se perfektně ovládají, úsměvy na jejich tvářích skrývají zcela rozdílné rozpoložení jejich myslí.

„Drahá paní hraběnko, drahý pane markýzi,“ nedokážete skrýt nervozitu pan de Vendome, matka je jeho milenkou a její syn se pohybuje v blízkosti královny, jejíž přízeň se rozhodl jeho syn vévoda de Beaufort dobýt, „dobře všichni víme, proč jsme se zde sešli. Mojí snahou je nalézt smír mezi vámi dvěma.“

„Drahý pane vévodo,“ odvěti paní de Besiere, její výraz je nevinnost sama, „nalezení smíru je nejen váš záměr, ale také můj.“

„Pane vévodo,“ nezůstane nic dluž en ani pan de Almare, „mé zájmy jsou obdobné. Velmi si váš ím vaší role, ke které jste se uvolil. Z mé strany rozhodně nebude nijak ztěž ována.“

„Jsem rád za vaše vstřícné postoje,“ odkašle si princ, „Pane markýzi, byl jsem potěšen vaším rozhodnutím ohledně vypovězení vaší matky, tedy vaším souhlasem se zrušením rozkazu krále. Nedorozumění se občas odehrají ve všech rodinách, bylo by však smutné, kdyby matka a syn nenašli nakonec společné zájmy, které poslouží oběma.“

„S vašimi slovy opět nelze neť souhlasit,“ odvěti mladík, aniť by hnul brvou, „Během svého dlouhého pobytu v klášteře,“ vyvolá svou cílenou poznámkou chmury ve tváři vévody, jeho matka, jít je útok určen, zachová kamennou tvář, „jsem byl poučen o historii daleko významnějších rodů, neť je ten můj. Bohuť el skutečně někdy došlo k váš ným rodinným neshodám. Jen si vzpomeňte na svého zesnulého nevlastního bratra, krále Ludvíka., který dokonce proti své matce, královně Marii de Medici, stanul na válečném poli. Jde o nesmírně pohnuté osudy, bohuť el se nevyhnou ani daleko významnějšími rodinám, neť je ta naše.“

„Můj syn chtěl jistě naznačit daleko mírnější rozsah našich sporů,“ usměje se Marion-Anne, která velmi dobře, na rozdíl od hostitele, pochopí ťafku v podobě přirovnání k matce Ludvíka XIII., je všeobecně známé, jak špatnou matkou mu byla.

„Osudy nejen králů mohou být pohnuté,“ odvěti s líbezným úsměvem syn, „Bohuť el minulost se nedá zcela smazat, ačkoli můžeme mít sebevětší snahu a dobré úmysly. Stále se staré křivdy vracejí v roztodivných podobách.“

„Zvláště, pokud dochází k nepochopení některých událostí, pokud jsou tyto vykládány účelově a v neprospěch některé z osob.“

„Nebo pokud někdo skutečné události překrucuje, zamlž uje, aby zanikla jejich velmi smutná povaha.“

„Paní hraběnko, pane markýzi,“ ozve se César, který nechápe nic z vyřčeného, cítí skrytý význam slov a zlobí ho neporozumění jejich příměrům, překvapuje ho i výraz obou oponentů, postrádá v jejich tvářích jediný náznak zloby či emocí, „nebylo by lepší opustit minulost a raději se věnovat přítomnosti?“

„Drahý pane vévodo, váš záměr zcela podporuji,“ podpoří paní de Besiere jeho návrh z pochopitelných důvodů.

„Pane vévodo, v principu s vámi souhlasím. Jen jsem chtěl naznačit poněkud komplikované výchozí podmínky pro dosažení dohody, protože nedorozumění některých událostí z minulosti trpí jak přítomnost, tak budoucnost,“ odvěti pan de Almare a rozpačitý pohled hostitele naznačuje další nepochopení právě vyslovených myšlenek.

„Jelikoť můj syn opakuje stále slovo minulost, bude asi nutné k jeho názorům něco dodat,“ řekne matka, „Předně musím před vámi, pane vévodo, jako před váš eným svědkem, potvrdit pravdivost slov mého syna. Skutečně na něm byla spáchána křivda, pokud bych mohla jakkoli změnit jeho pohled na věc, ráda se mu za vše omluvím. Problém je v podstatě této křivdy. Vy, pane vévodo, dobře víte, jak

dramatická byla doba před dvaceti roky. Trvám na svém, uschováním svého syna v angerském klášteře jsem mu zachránila život, prohlášením dítěte za mrtvé po narození jsem uspokojila svého druhého muže a pochopy kardinála Richelieua a umožnila mu vypěst ve skvělého mladého muže. Svým způsobem jsem ochránila i jeho sestru a sama sebe.“

„Pane markýzi,“ odkašle si pan de Vendome nervózně, „slova vaší matky musím potvrdit. Probíhal nelítostný boj o moc mezi králem, jeho matkou a některými z nás. Váš otec a vaše matka se stali jeho obětí a vlastně i vy sám. Jen obtížit se něco vysvětluje někomu, kdo ty časy nezažil.“

„Pane vévodo,“ usměje se Pierre, „nezpochybňuji nic z vyřčeného. Jen nemohu stále překonat smutnou vzpomínku, kdy jsem se jako nalezenec cítil naprosto vyřazen z lidské společnosti. Ale v našem sporu nejde o tyto vzpomínky, nýbrž o to, co z nich vzešlo. Nikdo nezpochybňuje moje právo na dědictví po mém otci, které mi bylo díky mému životu v klášteře dvacet let upíráno. Jiní však využívali veškeré výhody tohoto dědictví a zde začíná náš současný spor. Proto, pane vévodo, jsem mluvil o minulosti, která nás dostihuje.“

„Ach tak, začínám vám rozumět,“ rozjasní se tvář Césara, „Právě proto jsme se sešli, abychom našli řešení.“

„Nebráním se takovému řešení, již jsem navrhoval poměrně velkorysé vyrovnání. Ale abychom našli shodu, je potřeba se domluvit na minulosti. Nemíním se již vracet ke zmíněným létům v klášteře, přinesla mi mnoho pozitivních poznatků, které nyní mohu využít. Ale musíme si ujasnit, co je mým dědictvím a čeho jsem ochoten se vzdát ve prospěch mé matky.“

„To jsou rozumná slova.“

„Rozumná slova, pokud za nimi není skrytý význam. Nijak nezpochybňuji právo mého syna na veškeré dědictví po jeho otci, které není rozhodně malé. Můj syn má rozsáhlé panství a zámek Almare v Anjou, nemovitosti v Angers, další nemovitosti v Paříži a především zdejší palác Almare. Příjmy mu plynou i z mnoha aktivit jeho správce, který byl kdysi můj a kterého jsem já sama nasměrovala správným směrem. Vše zmíněné mu zajišťuje příjemný zbytek života a vzhledem k jeho schopnostem nepochybují o dalším rozmnožení jeho majetku,“ vypočítává matka zdroje příjmů svého syna.

„Takže jste v podstatě ve shodě?“

„Ať doposud ano,“ připustí mladík, „Já naopak nezpochybňuji nároky mé matky na panství po vrahovi mého otce hraběti de Besiere.“

„Považujete ho za vraha svého otce?“ pozvedne obočí princ.

„Má slova vyplývají z tvrzení mé matky, dle kterých chtěl nechat zavraždit i mě. Toto panství také není bezvýznamné, navíc k němu patří další nemovitosti v Dijonu. Další příjmy plynou z jednání místního velmi schopného správce, který byl jistě dobře instruován mojí matkou, na co se má zaměřit. Tento majetek zajišťuje mé matce dostatek pro příjemný zbytek života a vzhledem k jejím schopnostem nepochybují o jeho dalším rozmnožení,“ kontruje Pierre.

„Dle rozhodnutí krále jste stále pověřen spravováním Besiere vy,“ upozorní hostitel.

„Jsem připraven podpořit žádost mé matky na navrácení veškerých práv na Besiere. Do dnešního dne jsem mé matce prostřednictvím svého správce nechával vyplácet pravidelnou a velmi velkorysou rentu, po navrácení práv na Besiere již bude má matka mít opět možnost o tomto majetku plně rozhodovat.“

„Je vlastně v něčem neshoda?“ podívá se zmatený vévoda na matku i syna, stále mu uniká podstata jejich sporu, je překvapen jejich naprostým klidem, tváří se na sebe mile, tónovaný zvýšený hlas, samé úsměvy, výčitky pouze v náznacích, kterým ke všemu moc nerozumí.

„Bohužel, pane vévodo,“ odvěti opět zcela klidně mladík, „nemůžeme se shodnout na cennostech v paláci Almare. Vzhledem k příslušnosti paláce k dědictví po mém otci, předpokládám totéž pro věci nacházející se v paláci. Má matka je poněkud jiného mínění a proto se pokusila některé z cenností nechat odnést najatými zloději. Okolnosti jejího záměru překročily společenskou únosnost, za kterou nepovažuji vydírání mého správce a nakonec útok na jeho rodinu.“

„Zde musím uznat svoji chybu,“ kaje se paní de Besiere, „zvolila jsem špatný způsob a bohužel jeden z mých služebníků se zachoval příliš horlivě. Naštěstí byl zastaven přítelem mého syna, panem hrabětem de Godille, který se svými muži na místě ztrestal mého horlivého služebníka a jeho pomocníky.“

„Pan hrabě de Godille ...“

„Ano, drahý pane vévodo, pan hrabě, který je shodou okolností přítelem mého syna a také milencem mé dcery, který se utkal v souboji s mým zetěm a zranil ho. A který si poté znamenitě vedl v bitvě u Rocroi, jak jsem byla zpravena. Jak vidíte, drahý vévodo, vztahy v naší rodině jsou poněkud propletené a značně komplikované,“ říká matka a přitom se dívá na syna, v jejích očích se objeví mírné plamínky, věštící skrytý výsměch, Pierrovi se však ve tváři nepohne ani sval.

„Opravdu, už se mi začíná vše plést. Hodnota cenností v paláci Almare, na které si děláte nárok, paní hraběnko, je vysoká?“

„Ano, hodnota je značná, většinou jde o umělecká díla, získané z jiných prostředků než z dědictví po otci mého syna. Mám na tyto cennosti právo.“

„Má matka si bohužel své právo rozhodla uplatnit podivným způsobem, pane vévodo, který příliš nesvědčí o její jistotě v uplatnění jejích nároků. Pokud by prokazatelně měla na zmíněné cennosti právo, jistě by ho uplatnila a přišla s jasnými důkazy za mnou. Pokoutný způsob, kterým se pokusila cenností zmocnit, svědčí spíše o opaku.“

„Již jsem přiznala svoji chybu, pane vévodo,“ nenechá se vyvést z míry Marion-Anne, „Ale půjdu ještě dál, zde před vámi, jako nestranným svědkem, činím omluvu svému synovi. Ano, dopustila jsem se první chyby, když jsem zvolila nevhodný způsob a druhé, když jsem pověřila naplněním mého záměru nespolehlivého služebníka.“

„Nespolehlivý služebník? Nemám stejný dojem, muž ochotný riskovat svůj život, zkrátit svůj meč s panem hrabětem, není asi nespolehlivý.“

„Určitě svoji horlivost přehnal, nikdy jsem neměla v úmyslu nikomu ublížit. Pane vévodo, stalo se přesně, čeho jsem se obávala. Můj syn se dozvěděl o cennostech, uschovaných v paláci a rozhodl se si je ponechat, ačkoli náleží mně. Chtěla jsem ho takového pokušení ušetřit a proto jsem chtěla věci tajně odnést. Bohužel došlo k události, které jsem neočekávala. Již jsem se za nevhodný způsob omluvila, můj syn mi zajistil internaci na Besiere, snad bylo spravedlnosti učiněno zadost. Nestalo se nic závažného, rodině pana správce mého syna nikdo nezkřivil vlas na hlavě, za což jsem panu hraběti de Godille velmi vděčna,“ vypráví paní de Besiere zaníceně a její syn se musí hodně přemáhat, aby nezmizel úsměv z jeho tváře či aby se jí nevysmál přímo do obličeje.

„Bohužel,“ neodpustí si však rýpnutí, „vaše malé pochybení stálo život několik mužů, jedním z nich byl mladý gardista, který pomáhal panu hraběti.“

„Naštěstí ostatní byli jen lumpové najatí mým horlivým služebníkem,“ opáčí Marion-Anne bez nejmenších známek soucitu, „Samozřejmě mladého gardisty pana hraběte je mi líto, určitě se postarám o odškodnění jeho rodiny.“

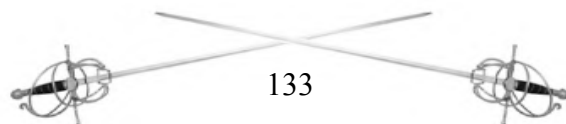
„Již se stalo.“

„Za to vám děkuji, Pierre. Naštěstí tedy vše dopadlo dobře, nikomu důležitému se nic nestalo. Můžeme již přejít k podstatnějším věcem?“

„Jak si přejete. Naštěstí zemřelo jen pár obyčejných a bezvýznamných mužů a jeden statečný gardista, několik dalších bylo zraněno. Ale opusťme tuto událost. Již dříve jsem vám učinil zajímavou nabídku, kterou jsem připraven zopakovat.“

„Máte připraven smírný návrh, pane markýzi?“ zeptá se rychle pan de Vendome, začíná již mít všeho dost, hraběnka je jeho milenkou, ale sám musí uznat, že se rozhodla použít poněkud svérázných způsobů řešení rodinných záležitostí, ať již je na vině horlivý služebník či si skutečnosti mírně upravila ve svůj prospěch.

„Ano, pane vévodo. Jsem připraven mé matce nechat okamžitě vyplatit padesát tisíc liber, aby si mohla zařídit důstojný pobyt v Paříži, než se nám podaří vrátit jí její práva na majetek v Besiere.“

Samozřejmě bude i nadále dostávat vyplácenou rentu dle dohody. Co je v paláci Almare však nadále považují za dědictví po svém otci a hodlám si vše ponechat. Pokud mi má matka nepřinese důkazy o nabytí těchto věcí z jiných zdrojů, neť bylo dědictví po mém otci, které tak dlouho uť ívala,“ říká pan de Almare s výrazem nevinnosti ve tváři.

„Pane vévodo, padesát tisíc liber je vzhledem k hodnotě cenností v paláci velmi malá částka. Takovou cenu má moťná i jediný předmět z cenností. Takové vyrovnání se mi jeví naprosto nedostatečné.“

„Jakou částku byste měla na mysli, drahá paní hraběnko?“ zeptá se César, v jeho hlase je zřetelně cítit obava, coť si uvědomí i jeho milenka. Jejím cílem není v tuto chvíli prohlubovat konflikt a uť vůbec ne popudit či nazlobit prince.

„Neumím takto sdělit částku, cennosti by se musely nechat odhadnout a vyčíslit z nich můj podíl. Jsem ochotna připustit pouť ítí dědictví po mém prvním muť i a otci Pierra na část z nich, rozhodně však ne na část větší neť pětinu, moťná i méně,“ odvěťí raději neurčitě.

„Bohuť el pro takové tvrzení nejsou ť ádné indicie,“ oponuje syn.

„Stejně tak pro vaše tvrzení, drahý Pierre,“ opáćí ona.

„Váť ení, takto se dál nedostaneme,“ začíná jiť být notně rozmrzelý pan de Vendome, čehoť si povšimnou oba, jenť chce usmířit. Ale markýz se rozhodl hrát tvrdě, má oproti své matce přeci jen míň co ztratit. Ona potřebuje prince na své straně, dlouho pracovala na jeho ulovení, neť aby teď příliš riskovala. Ona si uvědomuje svoji horší pozici, nicméně napíná strunu na únosnou mez, kterou si troufá odhadnout.

„Máte pravdu, pane vévodo,“ odvěťí chladně Pierre, „Přesto na svém stanovisku trvám. Má matka poslala do mého paláce zloděje, projevila tím neochotu ke smírnému řešení. Já, ať jsem byl jejím počínáním ohroť en na majetku a můj správce a jeho rodina dokonce na ť ivotě, jsem na vaše naléhání přesto souhlasil se zrušením internace. Učinil jsem velmi smírný a vstřícný krok, nyní je čas na podobné gesto od mé matky.“

„Jaké je vaše poslední slovo?“ zeptá se princ a nervózně se podívá na svou milenku, spatří však její zcela vyrovnanou tvář, coť ho uklidní. Začíná si uvědomovat, jak silné protivníky se snať í smířit, ani jeden z nich nedá jediným náznakem najevo své pocity, skvěle se ovládají a asi by byli schopni snášet jako by nezúčastněně další a další argumenty. Role smířćího soudce ho přestává bavit, touť í se jiť vrátit do společnosti, své pocity a rozladění, na rozdíl od matky se synem, nedokáť e skrýt.

„Pane vévodo, zopakuji svoji nabídku, která navazuje na mé vstřícné gesto ohledně návratu mé matky do Paříť e. Budu podporovat navrácení jejích práv nad panstvím Besiere, do doby, neť se tak stane, bude jí vyplácena renta v domluvené výši. Kromě toho bude mé matce v nejbliť šíích dnech poskytnuta částka padesáti tisíc liber na její výdaje se zařícením jejího pobytu v Paříť i. Dále opravdu jiť zajít nemohu, je mi líto,“ zopakuje vlastně ještě jednou své stanovisko pan de Almare.

„Paní hraběnko, je pro vás opravdu nemoťné na tyto podmínky přistoupit?“ zeptá se César téměř nešťastně.

„Drahý vévodo,“ pochopí Marion-Anne nutnost handrkování ukončít, alespoň pro tuto chvíli, „mým jediným přáním je najít smíření se svými dětmi. Dcera je bohuť el daleko díky nešťastné události s panem hrabětem de Godille, chci najít cestu ke svému synovi. Jeho podmínky nejsou vůći mně spravedlivé, ale v zájmu navázání nových vztahů na ně přistupuji.“

„Výborně,“ zvolá radostně princ.

„Pak jiť nic nestojí v cestě naší dohodě,“ konstatuje suše Pierre.

„Opravdu nestojí. Moťná bych však měla ještě jedno přání,“ praví Marion-Anne.

„Ještě jedno přání?“ ulekne se pan de Vendome, představa začínat znovu od začátku ho vyděsí.

„Mám v Paříť i pronajatý velmi malý dům. Má dcera je za zámku Cavarlene, snad bych mohla vyuť ívat prozatím její dům. Jak se díváte na můj nápad vy, drahý Pierre?“ zeptá se paní de Besiere medovým hlasem, donutí syna překousnout oslovení drahý.

„Dům patří markýzi de Cavarlene,“ pokrčí tázaný lhostejně rameny, „Ale vy jste jeho tchýně, moťná bude dobré dohlédnout na služebnictvo. Asi by nic nenamítala ani Andrea, markýz moťná ano, ale je daleko a má asi jiné starosti. Osobně považuji váš požadavek za průchodný.“

„Výborně, tedy další shoda,“ oddechne si César.

„Drahý pane vévodo, jste skvělý vyjednávač,“ pohladí ho milenka pohledem, „jsem vám neskonale vděčná za naši dohodu. Věřím v navázání nových vztahů mezi mnou a Pierrem, které snad nakonec překonají i naši pohnutou minulost.“

„Já se rovněž připojuji, pane vévodo. Vše, co jsem slíbil, neprodleně splním. V nejbližších dnech do domu mého švagra budou dopraveny slíbené peníze v hotovosti, která vám, madam, umožní návrat na úroveň,“ řekne pan de Almare, matka mu opětuje líbezným úsměvem, byť jeho slova považuje za výsměch. Odbude ji padesáti tisíce a nechá si cennosti za miliony. Prý na úrovni, co on ví o jejích požadavcích. Ale není všem dnům konec, nyní smír potřebuje pro své další plány, později snad bude mít více sil přitlačit svého syna ke zdi a donutit ho vydat větší díl z jejího bohatství. Ještě štěstí, že není příliš rozmařilý a nehrozí rozházení celého majetku. Alespoň to ji částečně uklidňuje.

„Mám z naší dohody velkou radost, je asi vhodné si na ni připít,“ pozvedne pohár hostitel, nálada se mu vrátila. Ač vlastně neučinil nic, a dohoda je jen chladným kalkulem matky a syna, sám před sebou se princ považuje za skvělého smířčího soudce. Coť dává nepokrytě najevo.

Marion i Pierre se zlehka napijí, pak nastane tíživé ticho, oba upřou zrak na hostitele, aby mu dali příležitost schůzku ukončit a rozpustit. Ale vévoda potěšený svým úspěchem náhle cítí potřebu ještě pár věcí objasnit.

„Pane markýzi,“ obrátí se důležitě na mladíka, „kdy hodláte předložit návrh na navrácení práv paní hraběnky na panství Besiere?“

„Jsem připraven tento krok učinit kdykoli,“ odvěti pan de Almare, „ale nejsem si jist, zda právě nyní je vhodná doba.“

„Chcete se žádostí otálet?“

„Jsem připraven ji předložit Jejímu Veličenstvu okamžitě. Avšak táti se, je opravdu nyní nejvhodnější doba? Její Veličenstvo sotva pochovalo svého manžela, je zavaleno starostmi ohledně převzetí povinností vyplývajících z regentství a je nuceno řešit naléhavější záležitosti. Nemám v úmyslu nic protahovat, jen upozorňuji na možnost negativní reakce Jejího Veličenstva, zvláště pokud si Její Veličenstvo vzpomene, jak horlivou přívrženkyní kardinála Richelieua má matka byla.“

„Byla jsem jeho obětí,“ řekne ona rychle, „coť se nakonec projevilo i mým vyhnanstvím.“

„Jak myslíte,“ usměje se lehce syn, „Ale ani mně jste nebyla schopna vše uspokojivě vysvětlit, jak pochopí některé vaše skutky Její Veličenstvo? Je nyní obklopeno mnoha dámami a kavalíry, kteří si mohou na některé vaše kroky vzpomnout. Pokud jsem mluvil o pozdějším podání žádosti, mluvil jsem ve váš prospěch. Pokud by jednou vaši žádost Její Veličenstvo zamítlo, jen obtížně budete žádat o změnu jejího stanoviska.“

„Moťná má váš syn pravdu, paní hraběnko,“ zamyslí se pan de Vendome, „moťná by opravdu bylo lepší chvíli posečkat. Nepochybuji o splnění slibu vaším synem, jeho slovo dané v mé společnosti jistě neporuší. Díky penězům vám poskytnutým snad budete zajištěna i bez práv na Besiere.“

„Níjak nespěchám,“ odpoví ona kupodivu smířlivě, sama dobře ví o své minulosti a pověsti u královny, „opravdu mi teď nic nechybí. Přestěhuji se do domu své dcery a budu si užívat Paříže, která mi dva roky byla upírána.“

„Některým i déle,“ připomene César.

„Máte pravdu, drahý pane vévodo.“

„Pane markýzi,“ obrátí se hostitel na mladíka, „rád bych vás počítal mezi naše rodinné přátele. Jste vždy vítán v našem domě a snad nalezneme i společné zájmy, ve kterých bychom se mohli podporovat.“

„Pane vévodo, jsem vašimi slovy poctěn,“ odvěti zdvořile pan de Almare.

„Pane markýzi,“ pokračuje princ v uvolněném duchu, „urovnali jsme vaše rodinné rozepře, v brzké době bychom si mohli také promluvit o budoucnosti vás mladých, tedy mého mladšího syna a vás.“

„Nebráním se hovorům na podobné téma.“

„Poměry u dvora se změnily a moťná ještě změní. Vy jste velmi schopný mladík, který by měl dostat příležitost k velké kariéře. Stejně tak moji synové. Vzájemná podpora by moťná mohla být pro obě strany užitečná.“

„Pane vévodo, opět vám musím poděkovat za vaši přízeň,“ odvětlí Pierre.

„Očekávám naše častější setkání, když jsme odstranili některé překážky či nedorozumění. S podporou našeho rodu můžete počítat jak vaše matka, tak i vy osobně.“

„Jsem poctěn, pane vévodo.“

„Asi by bylo vhodné nechat podobné diskuse na pozdější dobu,“ vloží se do rozhovoru paní de Besiere, zalekne se, aby princ neřekl více, než je zdrávo. Uvědomuje si blízkost svého syna k Mazarinovi a moťnost zneužití získaných informací.

„Máte pravdu, paní hraběnko,“ připustí hostitel, „Měli bychom se vrátit do společnosti, určitě nás již mnozí postrádají. Vhodnější však bude, pokud nepřijdeme společně.“

„Máte pravdu, proč dávat příležitost k drbům,“ přikývne jeho milénka.

Stane se. Jako první opustí místnost markýz, krátce po něm hraběnka a jako poslední se mezi své hosty vrátí vévoda de Vendome. Jeho spokojený výraz naznačuje jeho pocity nad smíření své milénky s jejím synem. Už přemýšlí dále, když dá podpora pro zájmy jeho rodiny se hodí, navíc se markýz pohybuje v blízkosti kardinála Mazarina a mohl by být dobrým zdrojem informací. Ve své namyšlenosti si nepřipustí, že by tomu mohlo být naopak a mladík by mohl získat poznatky o jejich záměrech.

RODINNÉ STAROSTI

Hraběnka de Besiere není vůbec spokojena s domluvou se synem, na kterou byla nucena přistoupit, aby neohrozila svůj vztah s vévodou, jehož hodlá využít ve svých dalších plánech. Alespoň nelení, co se týká nového bydliště a hned se vypraví do domu svého zetě. Služebnictvo, jenž zůstalo, ji samozřejmě zná a nedovolí si zpochybňovat její nakvartýrování, navíc nikdo nemůže tušit, že se tak děje bez vědomí skutečného vlastníka domu. Projevují své nové paní úctu a snaží se jí vyjít vstříc. Jejich počet je nevelký, hraběnka je doplní o své nejbližší, naopak najaté služebnictvo ze svého předchozího pronajatého domu propustí.

Sama si zabere komnatu po své dceři, do jejího předpokoje umístí svoji komornou Louisu, vlastní apartmá získají také paní d'Holfene a madam d'Saussier, menší komůrky získají lokajové Mark Bellison a Edmond Lame. Chudák Mark chodí jak tělo bez duše, ale neodvažuje se cokoli být jen naznačit. V duchu uvažuje o návratu do své vlasti, ale stále ho sťírá touha po zralé třeně, která mu dala poznat tolik tajemství z oblasti lásky, že je pro něho těžké vše jen tak opustit.

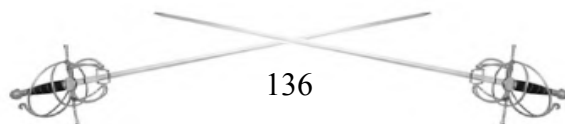
Večer po nastěhování uspořádá hraběnka válečnou poradu se svými nejbližšími, tedy panem d'Holfene a slečnou d'Saussier. V kostce jim vyličí dohodu, k níž byla dotlačena, aniž by jakkoli komentovala své pocity.

„Znamená tvůj souhlas rezignací?“ zeptá se mírně překvapený Geofri.

„Tak málo mě znáš?“ zasměje se Marion-Anne drsně, ve společnosti svých dvou spojenců nemusí nastavovat přívětivou tvář, „Musela jsem souhlasit, v současné době není moc času na osobní pŕtky. Potřebuji získat zpátky postavení a vliv a pak se k rodinným záležitostem vrátím.“

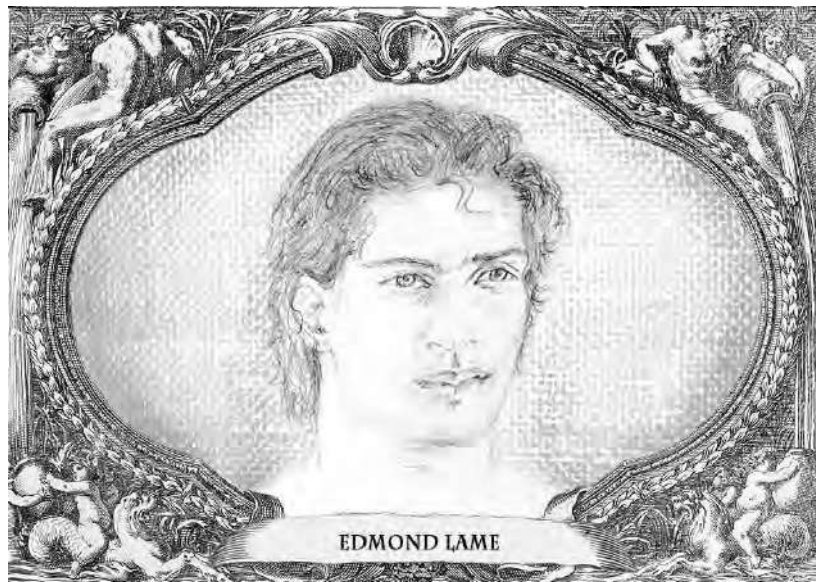
„Myslel jsem si to. Je ale vévoda de Vendome správnou sázkou?“

„Proč ne? Je významným příbuzným královské větve, jeho syn má velké plány.“

„Právě toho se obávám. Jeho prvorozený syn, vévoda de Mercouer, se drtí zpátky, mluvíš asi o tom druhorozeném. Má ale vévoda de Beaufort takové vlastnosti, aby uspěl ve své snaze získat si vliv na královnu?“

„Sdílím tvoje obavy, ale moc jiných možností nemám. Alespoň v tuhle chvíli ne. Ale přes vévodu de Vendome se mi otevírá možnost vrátit se do společnosti, najít další vlivný spojence a přímluvce. Zatím si stále udržuje vliv ten prokletej Ital, což si naštěstí už mnozí začínají uvědomovat.“

„Pozice kardinála se zdá pevná, pomohl královně získat moc, je jejím rádcem, je šikovnej a chytřej. Nebude jednoduchý se ho zbavit.“

„Nezapomínej, stále je pozůstatkem Richelieua a to ho v očích královny jistě poznamenává. Zatím ho potřebovala, teď dosáhla svého a bude se ho moc zbavit. Pokud jí k tomu bude

radit víc jí blízkých osob, pokud na ni budou činit tlak vlivný skupiny.... Taký považuju toho přiváděvalce za nebezpečí pro naše plány, pokud by zůstal, teďko dovolí získat někomu z princů či blízkých královně větší vliv na ni.“

„Souhlasím. Co budeme dělat my?“

„My?“ protáhne hraběnka, „Já budu dál zpracovávat vévodu, nabídnu mu svoji pomoc pro jeho syna a pokud on získá vliv, přes jeho otce budu mít vliv i já. To mi umožní urovnat i rodinný záležitosti a případně získat další příležitosti do budoucna. Co se týká vás ...“

„Chceš říct, že už nás nepotřebuješ?“

„Ale Geofri, snad nemáš strach? Neboj se, nenechám tě na holičkách, postarám se o tebe,“ řekne bývalá milenka schválně skoro soucitně a je potěšena jeho nepříznivým výrazem, „Budu mořná potřebovat tvoje služby víc než si myslíš,“ dodá po chvíli, „Nehodlám ponechat nic náhodě. Mořná budu potřebovat, abys mi opatřil zprávy o některých osobách, našel vhodný lidi, který by nám mohli poslouchat. Ale ne takový hlupáky, který najal Horné, který se nechali chytit nebo pobít.“

„Chceš snad zahájit znovu boj o palác Almare?“

„Teď určitě ne. Napřed si musím upevnit svoji pozici, než se začnu zajímat o svoje peníze. Mám na mysli zprávy o protivících vévody de Vendome.“

„Myslíš hodně vysoko.“

„Jako vždycky. Tentokrát se už nenechám tak hloupě napálit. Budu hledat spojence, budu se snažit radit tak, aby ten nabubřelej hřmotnej hlupáček a křupan vévoda de Beaufort uspěl. Mořná není na škodu, jaký je, když uspěje, bude se líp ovládat.“

„Jen aby ses nepřepočítala. Není sám, kdo má zájem o královnu.“

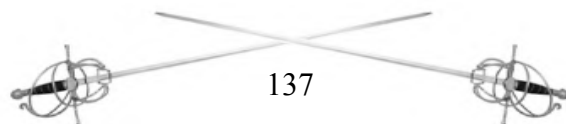
„To vím taky, Geofri. Ale uvidíme, budeme jednat podle okolností.“

„Se synem platí uzavřený smír?“

„Pro tuhle chvíli ano, dokud nezískám zázemí, o který bych se mohla opřít. Nechci už začít další potupu, dvakrát mi porádka stačila.“

„Budeš dostatečně zajištěná?“

„Zajištěná? V rámci možností ano. Brzy dostaneme padesát tisíc liber, přivezla jsem si peníze z Besiere a ještě stále mám cennosti, který jsem si vzala při odjezdu do Anglie. Nouzi trpět nebudeme,“ zasměje se Marion-Anne opět drsně.

„Alespoň něco.“

„Geofri, máš teď dost prostoru, užij si, dám ti nějaký peníze, najdi si nějakou husičku. A buď připravenej, ať ti řeknu.“

„Mám tedy volno?“

„Vůbec ne. Pokus se najít bývalý špicly, který pro nás kdysi pracovali. Podívej se taky na zoubek hraběti de Godille. Nějak moc toho ví, někdo mu musí přinášet zprávy. Nedivila bych se, kdyby využíval bývalý špehy Richelieua, jeho činnost pro oba kardinály je zahalena tajemstvím. Poodhal trochu jejich roušku.“

„Velmi rád, zajímalo by mě, jak nás odhalili, když Horné připravoval odnesení tvých věcí z paláce.“

„Snaž se ale všechno dělat nenápadně, nechci vzbudit žádnou pozornost,“ upozorní paní de Besiere.

„Co bych měla dělat já?“ promluví poprvé slečna d'Saussier, zatím bedlivě sledující rozhovor bývalých milenců a snažící se vytvořit si vlastní názor.

„Mohla bys pomoci Geofrimu, pokud bude potřeba.“

„Paní hraběnko, jsem nucena vám připomenout slib, který jste mi před časem dala. Zdá se mi pro jeho naplnění vhodná příležitost.“

„Slib? O čem mluvíš?“

„Slíbila jste mi uvedení do společnosti.“

„Uvedení do společnosti?“ zasměje se ošklivě Marion-Anne, „Jak si svůj vstup mezi pařížskou smetánku představuješ?“

„Mohla bych být vaší neteří, která přijela do Paříže. Tak byste mě mohla představit a já bych se tak dostala do společnosti.“

„Na tvý představení je ještě čas.“

„Paní hraběnko, nechci příliš naléhat, ale proč dále čekat?“

„Angeliko, já budu rozhodovat, kdy se co stane,“ řekne paní domu tvrdě.

„Marion,“ ozve se překvapivě pan d'Holfene, „možná má Angelika pravdu. Já ji k ničemu nepotřebuju, ale tobě by mohla pomoci.“

„Co náš na myslí?“

„Jestliže ji uvedeš do společnosti, mohla by se později seznámit s někým, o kom bys potřebovala něco zjistit. Není nutný ji držet doma, tady ti už nemůže být nijak prospěšná,“ vysvětlí Geofri svůj názor a zavadí pohledem o zelenookou krásku, která se na něho trochu překvapeně dívá, jeho pomoc nečekala. Ale přichází jí vhod.

„Zvátím žádost Angeliky,“ odvěti paní de Besiere, nechce teď přání své společnice řešit. Ale nakonec mohou mít pravdu, i když se asi na ní domluvili. Angelika je pěkná mrcha a mohla by pro ni vyzvídat. Ale možná je až moc velká potvora, musí si ji hlídat, aby ji nenapadlo se osamostatnit. Ačkoli je na ní teď zcela závislá, bez prostředků, svým tělem a krásou by mohla získat milence, který by ji byl schopen vydržovat. Ještě si vše bude muset pořádně rozmyslet.

Její syn markýz de Almare má podobné starosti. Ačkoli dosáhl svého, vůbec se necítí jako vítěz. Jeho matka je zpátky v Paříži, sice přijala jeho podmínky, což ovšem nutně neznamená její souhlas s nimi. Určitě se jen tak lehce nevzdá bohatství ukrytého ve sklepení jeho paláce. Přemýšlí, oč vlastně usiluje, jaké jsou její další plány. Vévoda de Vendome je pro ni nepochybně jen prostředkem, jak se vrátit na výsluní, odkud ji před dvěma roky odklidil Richelieu.

Vévoda de Vendome mu nepříjde nijak sympatický, možná si ho zošklivil i díky vztahu s jeho matkou, jeho syn vévoda de Beaufort se mu líbí ještě méně. Nepochybuje o zistných cílech otce i syna, ostatně mu mnohé starý vévoda naznačil a určitě by řekl i více, kdyby ho jeho matka chytře nezastavila. Jelikož v řilách vévodů de Vendome koluje krev vládnoucí dynastie Bourbonů, cítí se nedotknutelní a také oprávnění vznášet své požadavky na Její Veličenstvo. Bůh ochraňuj Francii, pokud by o jejich

záleť itostech měli rozhodovat muť i jako vévoda de Beaufort. Je muť ná náruť ivý milenec, muť ná ani není tak zlý, jen nafoukaný a hloupý, coť však je ještě horší kombinace, neť kdyby byl vychytralý intrikán.

Dnes večer ho čeká jednání s přítelem hrabětem de Godille, kterému bude muset vysvětlit svou dohodu s matkou a také musí vydat patřičné pokyny svému správci. Ztráta padesáti tisíc liber, které slíbil jako úlitbu, ho příliš netrápí, však rozdává z cizího. Majetek ve sklepě skutečně nashromáť dila jeho matka, jistě za podivných okolností, muť ná tím způsobila utrpení mnoha lidem. Mohl by jí dát víc, muť ná by pak byl od ní klid, ale bere její odstavení od peněz jako trest za její chování. Ona pravděpodobně jiť lituje, ťe mu po narození skutečně nezakroutila krkem, ale nechala ho naťivu. Muť ná byla tehdy přemoť ena náhlým soucitem nebo jen ještě nedostatečně zkať ená, aby zahubila novorozeň, jeť právě porodila. Skutečnou pravdu se nikdy nedozví, jejím historkám věřit nelze. I kdyby mu nakonec říkala pravdu, z jejích úst bude znít i tak nedůvěryhodně.

Jeho tok myšlenek je přerušen příchodem správce Burdaina, který se hluboce klaní. Zastaví se v uctivé vzdálenosti od jeho pracovního stolu, do této místnosti téměř nikdo nechodí, jen osobní sluha Bastien a i ten jen občas. Pozvánka do pracovny správce zneklidnila.

„Pane Vincente,“ zvedne zrak pan de Almare, jeho tvář vykazuje stopy únavy i starostí, „musíme si promluvit o důleť itých věcech,“ zadívá se na nervózního sluť ebíka s tikem a v rychlosti ho seznámí s dohodou, jeť uzavřel se svou matkou. Muť ík poslouchá pozorně, horlivě přiřkuvuje.

„Mám nechat připravit peníze, Milosti?“ zeptá se nakonec.

„Ano, připravte padesát tisíc liber. Máme takovou hotovost?“

„Máme, Milosti, ale hotovost nám jiť dochází,“ mírně se ošívá správce, „výdaje v poslední době přesáhly naše příjmy. Snať ím se hospodařit šetrně, ale mimořádné výdaje ...“

„Z ničeho vás neviním, pane Vincente,“ přeruší ho mladík, „Je potřeba se podívat na zoubek bohatství, jenť nashromáť dila moje matka.“

„Rozumím, Milosti. Chcete něco prodat.“

„Ano. Za víc neť je zmiňovaný obnos pro moji matku, další hotovost se nám můē hodit.“

„Milosti, co však mám prodat? Ve sbírce jsou drahé umělecké předměty různého druhu, také nějaké šperky, drahokamy, co z toho chcete prodat?“

„Pane Vincente, je mi zcela jedno, kterou věc vyberete. Nemám k nim ťádný vztah, nevybral jsem si je a asi ani ona. Jen v nich hromadila majetek.“

„Coť je rozumné, Milosti. Staroť itnosti či umělecká díla spíše na hodnotě získávají, neť ztrácí. Pozemky, nemovitosti a cenné předměty jsou jistota ...“

„Pane Vincente, nepotřebuji přednášku o vytváření zisku. Vyberte, co uznáte za vhodné, nebo za co utrť íme právě teď nejvíc. Spoléhám na vaši zkušenost a chytrost, nijak vás nemíním omezovat. Zbavte se čeho chcete, však nám ještě dost cenností zůstane.“

„Nepochybně, Milosti, nepochybně. Učiním, jak ťádáte. Mám vhodné známosti, vím, na koho se obrátit, abychom získali dobrou cenu.“

„Pane Vincente, oceňuji vaši snahu mi poskytnout přesné údaje, ale podrobnosti mě opravdu nezajímají. Sprovedť te vyplacení mé matky ze světa.“

„Mám jí snad peníze zanést osobně?!“ vyděsí se muť ík.

„Nic takového neť ádám, pošlete do domu markýze de Cavarlene kapitána Rotha se silným doprovodem.“

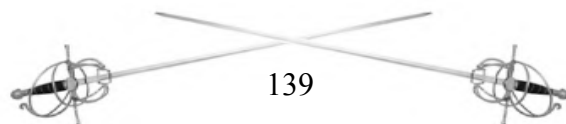
„Milosti, hrozí mně a mé sestře nebezpečí?“

„Asi ne. Ale i tak, pouť ívejte naše vojáky, pokud budete muset někam jít. V nejbliť ší době asi bude moje matka pokorná, ale jistota je jistota.“

„Máte ještě nějaké rozkazy, Milosti?“

„Ne. Nemusíte zase tolik spěchat, ať získáte co nejlepší cenu. Já musel čekat dvacet let, ona můē také pár dní počkat. Ale zbytečně předání peněz neodkládejte, nechci být podezírán z neplnění slibu.“

„Milosti, učiním, jak ťádáte. Domluvíím dobrou cenu, slibuji,“ klaní se správce, pohyb ruky pána domu mu naznačí, kde jsou dveře pracovny a přání, aby je zavřel zvenku.

Markýz znovu zůstane sám a další dobrou hodinu medituje. Pokusí se otevřít latinsky psanou knihu, ale po chvíli ji zlostně odhodí na desku stolu. Nedokáže se soustředit na text. Stále přemýšlí o svých rodinných problémech i politických poměrech, které hrozí nabrat rychlý spád špatným směrem, alespoň z jeho pohledu.

Za pomoci Bastiena se ustrojí do volnějších domácích šatů, což však neznamena, že by jeho oděv nebyl prvotřídní kvality a skvělého střihu. Pomalým krokem se přemístí do salónku v blízkosti jeho osobních místností, kde očekává příchod svého přítele. Nutně si musí vzpomenout na nešťastnou sestru, která nyní moťná trpí pod palbou výčitek svého parohatého manžela.

Chudák Andrea, ač si vše způsobila sama, nedokáže se na ni skutečně zlobit. Chybí mu, stejně jako vřelejší přátelský vztah s hrabětem de Godille. Skutečně se cítí opuštěný, ačkoli nikdy v životě neměl tolik známých, tak vlivné postavení. Roznesly se zprávy o jeho spolupráci s prvním ministrem i občasný přístup k Ježímu Veličenstvu, s tím roste úměrně zástup osob, chtějících s ním navázat užší vztahy. Ač obklopen tolika dámami a šlechtici, ale také matadory umění či vycházejícími hvězdičkami z této branže, cítí se hrozně opuštěný. Skoro jako v prvních létech v klášteře.

Příchod hraběte de Godille je pro něho vysvobozením, tok nepříjemných myšlenek je přerušen, ačkoli se k nim nepochybně vrátí v dalším rozhovoru. Oba mladíci se posadí k prostřenému stolu, služebnictvo po jejich obsloutení opustí místnost a Auguste hlídkuje před dveřmi, aby zajistil intimitu jejich diskuse a byl připraven splnit jejich přání, pokud by nějaké měli. Hostitel vysvětlí příteli domluvu se svou matkou, náznaky vévody de Vendome na vzájemnou podporu při prosazování svých záměrů a pokyny, jenž vydal svému správci Burdainovi. Host mu naopak stručně vyličí svoji schůzku s hrabětem de Chavigny a lehce naznačí své obavy z nejbližší budoucnosti.

„S panem Louventem jsem na všem domluven,“ řekne hrabě na závěr, „Slíbil znásobit svoji pozornost. Uvědomuje si sám vážnost situace a také nutnost zachovávat maximální opatrnost. Nespustí oči z vaší matky, ale ani z rodiny vévody de Vendome. Nezapomínáme i na další významné dvory. Co však skutečně zjistí je nejistý, naši nepřátelé určitě budou taky hodně opatrní. Navíc mám obavy, že i oni jsou schopni podplatit služebníky i v královském paláci, aby se dozvěděli co nejvíc. Mám skutečně strach, příteli, o to větší, že nevím, jak se hrožícímu nebezpečí postavit.“

„Vaším obavám se nedivím,“ povzdechl si Pierre, „sdílím je také. Stát je postaven na vůli panovníka, případně jeho prvního ministra, ti mají ve svých rukách velkou moc. Je pochopitelné, že se změnou takové osoby následuje výměna jeho nejbližších spolupracovníků. Ovšem bylo by hrozné, kdyby střídání strážníků mělo ohrožovat mezinárodní postavení Francie. Situace je daleko horší, než si dovedete představit.“

„Horší? V čem horší?“ pobledne Armand.

„Nemyslím teď pro vás či pro mě, ale obecně. Dlouhá léta trvající válka po celém našem kontinentu vyčerpává všechny státy, Francii nevyjímaje, ačkoli jsme její hrůzy nepoznali v našich centrálních oblastech. Teprve nedávno jsem měl možnost zběžně nahlédnout do některých dokumentů a moc dobře se mi z nich neudělalo. Státní kasa je téměř prázdná, mnohdy se získávají peníze na dluh, odlehle části země se bouří, občas proběhnou rebelie. Přitom se nezdá reálné ukončení válečného běsnění v dohledné době, zájmy dvorů v Evropě jsou hrozně roztříštěné. Ale nechci vás zatěžovat ještě takovými podrobnostmi, stačí naše vlastní starosti.“

„Opravdu, mezinárodním vztahům nerozumím vůbec, už tak se těžko orientuju v našich vnitřních poměrech. Pro mě je teď klíčová otázka, co bude s náma.“

„Samozřejmě, bližší košile než kabát,“ usměje se markýz a po spatření trochu udiveného výrazu ve tváři svého společníka dodá, „Říkal jsem vám o širších souvislostech pouze pro lepší pochopení, v jak těžké situaci bude brzy královna a také pan Jules, pokud ustojí tlaky mnoha nepřátel. Chápu vaše obavy, sám jsem vším zneklidněn. Okolo královny se rojí mnozí, kterým jde jen a jen o jejich osobní prospěch a pokud jim královna podlehne, bude takový počín mít velmi vážné důsledky.“

„Omlouvám se, nejsem schopnej vidět věci tak široce jako vy. Mně opravdu zajímá jen a jen moje vlastní postavení. Nerad bych se dořil chvíle, kdy by začal někdo zkoumat, za jakých okolností mi poskytl Richelieu nějaký výhody a už vůbec ne, aby někoho napadlo mi je vzít.“

„Příteli, tak hrozné zítřky vám asi nehrozí,“ usměje se pan de Almare, „Většinu peněz jste vložil do svého sídla a asi vám nikdo nebude váš hrad bourat.“

„Bourat ne, ale mohl by mi ho vzít. Naše rodina přišla v nepříliš vzdálený minulosti o mnoho a dostali jsme se až na hranici bídy. Vy moje poměry znáte, víte kolik jsem měl prostředků při příchodu do Paříže před dvěma roky. Nerad bych se zase ocitnul v podobném postavení.“

„Nepředpokládám, že by někdo zašel až tak daleko, pokud vás moje slova uklidní. Nejhorší, co vám dle mého hrozí, je vykázaní vás na vaše statky, pokud by se někdo dozvěděl o vaší činnosti pro oba kardinály. Pokud by samozřejmě ten druhý padl a moci se ujal někdo jiný.“

„Snad máte pravdu, ale ďábel nikdy nespí. Pan hrabě de Chavigny mi nahnal skutečně strach.“

„Chápu, ale podívejte se na celou věc z jiné strany. Ano, pan de Chavigny i jeho otec přišli o úřady, ztratili moc ve státní správě, ale na osobním majetku nijak postiženi nebyli.“

„Co ale příbuzní kardinála Richelieua?“

„Ti nejbližší skutečně o některé statky přijdou. Ale buďme upřímní, jak jich nabyli? Rozdal jim je Richelieu, sám také dost zbohatl, určitě ne vše získal jen jako spravedlivou odměnu za své služby. Jak k takovému jmění, až už vlastnímu nebo pro své příbuzné, přišel? Hodně štědře byli odměňováni jeho příbuzní. Ti ale i po navrácení některých částí avšak nebudou třít bídu. Nebojte se, tak daleko nikdo nepůjde.“

„Někdo by se mohl pomstít i mně.“

„Domníváte se, že jde a priori o pomstu? Já jsem jiného názoru. Touha po odplatě je dle mého až podružná, pokud vůbec nějaká je. Královna jen potřebuje prostředky pro splnění svých slibů. O stavu pokladny jsem vám říkal, tak kde je vzít? Richelieu a tím pádem i jeho blízcí, rozhodně nemají mnoho přátel, přesně naopak. Proto proti odebrání části jejich majetku nikdo nebude protestovat, naopak. Královna, nepochybně na radu pana Julese, jde jen cestou nejmenšího odporu.“

„Skutečně?“

„Říkám vám svůj názor, ale trochu jsem již do tajů politiky i hospodaření státu pronikl. Což je výhoda mé spolupráce s panem Julesem.“

„Proboha, jen mi ještě nevysvětľujte problémy státního hospodaření,“ zděsí se upřímně pan de Godille, „Raději mi řekněte, co mám teď dělat. Jsem stále zavřenej ve svém domě ...“

„Příteli, vaše domácí vězení je ale jen a jen vaše volba,“ upozorní Pierre, „Již mnohokrát jsem vám nabídl uvedení do různých společností, ale vy se bráníte.“

„Možná pozdějc, teď považuju za lepší se moc na veřejnosti neukazovat. Vzhledem k mojí minulosti a vlastně i přítomnosti, rozumíte, spolupráci s panem Louventem. Proč na sebe upozorňovat.“

„Respektuji vaše rozhodnutí, příteli, pak si však nestějujte na nudu a na odtržení od všech radovánek. Na různých sešlostech byste přišel na jiné myšlenky, seznámil se s dámami a pány, které ani tak moc nezajímá politika, jako vlastní ego.... netvařte se tak otráveně, už vám nic nabízet nebudu,“ zasměje se markýz, „Ale abych odpověděl na vaši otázku. Nedělejte nic jiného než doposud. Zařídím vám schůzku s panem Julesem, můžete si popovídat o jeho bezpečnosti. U mě v paláci jste taky vždy vítán.“

„Mé obavy jste moc nerozptýlil.“

„Spoléhám na schopnosti pana Julese, je daleko chytřejší než jeho protivníci a královna je mu stále příznivě nakloněná. Je šarmantní muž, zábavný, dokážete dobře zdůvodnit svou nepostradatelnost. Rozhodně není poražen či na odchodu, jak by si mnozí přáli.“

„Kdy byste měl pravdu,“ povzdechne si hrabě.

Jejich schůzka pokračuje, hostitel navede rozhovor zpátky na válečné úspěchy hosta, proberou návštěvu v domě rodu de Condé, jen jedinému tématu se vyhybají jak čert kříži, totiž jakékoli připomínce markýzi de Cavarlene, sestry jednoho a milenky druhého.

INTRIKY HRABĚNKY DE BESIÈRE ZAČÍNÁJÍ

Hraběnka de Besiere nelení a začne navazovat staré kontakty. Dokonce se rozhodne jít dál, oslovit i své dřívější protivníky, patřící ke klice královny, později rozmetané králem Ludvíkem XIII., samozřejmě na popud jeho prvního ministra Richelieu. Zároveň se snaží ještě více připoutat k sobě vévodu de Vendome a našeptávat mu dobré rady, vedoucí k řešení stávající politické situace.

Po milostném aktu leží vedle sebe na lůžku, ona opět taktně a nenápadně stočí řeč na poměry u dvora, vyptává se na úspěchy jeho syna vévody de Beaufort, pochlebuje jeho rodu. On odpovídá důležitě, je si jist stoupajícím významem své rodiny a vůbec nepochybuje o jejím budoucím výrazném vlivu na dění v království.

„Drahý vévodo, mám stále velmi nepříjemný pocit z toho taliánského přivandrovalce, pohrobka Richelieu a úlisného úředníka, však víte o kom mluvím,“ prohodí ona jakoby mimoděk.

„Vaše pocity sdílím,“ přikývne on, chytí se na udičku, „stále však nevěřím v jeho pevnou pozici. Už dost bývalých pochopů Richelieu královna odstranila, určitě dojde i na něho.“

„Ráda bych sdílela vaše přesvědčení, bohužel skutečnost svědčí o něčem jiném. Nic neukazuje na slábnoucí vliv Mazarina na Její Veličenstvo.“

„Dle mého je jen otázkou času, než bude vyhnán.“

„Otázkou času? Jste si jist, že čas nahrává naším záměrům? Obávám se přesného opaku. Čas hraje do karet Mazarinovi, ne nám.“

„Z čeho vychází váš názor?“ podívá se na ni zkoumavě, určitě ji nepovažuje za ženu, která mluví do větru, uznává její nesporný přehled a dobré odhady.

„Mazarin už skoro půl roku usiluje o získání přízně královny. Je vychytralejší chlapík, určitě si po smrti Richelieu dobře spočítal, že ani Ludvík tady nebude dlouho. Pochlebuje královně, určitě jí nosí dárky, podbízí se jejím dětem. Je docela pohledný muž, vtipný, chytrý. Čas hraje pro něho, dejte na má slova, každým dnem si královnou víc a víc podmaňuje. Bylo by třeba, abychom se ho zbavili.“

„Nemůžeme být soupeřem urozeným princům, významným šlechticům. Vždyť prý ani není vysvěcen na kněze. Je podvodník, jen díky Richelieuovi získal kardinálský klobouk. Nikdo ho nemá rád.“

„Kromě královny,“ dodá ona varovně.

„Tomu nevěřím. Zatím ho potřebuje, aby převzala moc, ale jakmile se tak stane, zbaví se ho. Dobře ví, kdo byl jeho učitelem, Richelieu vždy nenáviděla, stejně jako jeho pochopy. Mnoho z nich už vyhnala, brzy dojde i na prvního ministra. Jeho úidlo je pořádně vratká.“

„Možná je doposud vratká, pak by bylo třeba ji co nejrychleji podkopnout. Než se na ní pevně usadí. Je skutečně takem Richelieu, určitě od něho mnoho pochytil. Kolikrát ten už měl namále a nakonec zvítězil. Dejte na mě, drahý vévodo, nenechme pana kardinála příliš zesílit.“

„Co já však zmožu? Mám snad přijít za královnou a říci, drahá švagrová, vyhoďte ho, protože si to přeji? Tím bych naší věci asi mnoho nepomohl.“

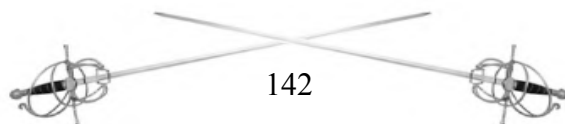
„Takovým otevřeným způsobem určitě ne. Ale v blízkosti královny se pohybují jiní lidé, s těmi je třeba jednat, stále nenápadně královně podsouvat myšlenku na zbavení se svého prvního ministra.“

„Už se tak děje,“ usměje se on vítězoslavně, „Pan Mazarin se nelíbí nejen vám, madam, ale mnoha dalším lidem. Nikdo moc neprotestoval proti převzetí moci královnou, nechť ji má, sama ji nebude nikdy schopna naplnit. Bude potřebovat dobré rádce, významné muže z urozených rodů.“

„Nebo prvního ministra, možná ne z významného rodu, ale schopného a vychytralého, který si ji ochočí a stane se pro ni nepostradatelným.“

„Drahá hraběnko, jsem nadšen vaším zanícením pro naši věc, věřte, nic neponecháváme náhodě. Můj mladší syn se snaží dostat do blízkosti královny, hovoříme s dalšími velmoži, s přítelkyněmi královny.“

„Pak je tlak na ni stále malý, jestliže si pan ministr Mazarin spokojeně vykračuje v blízkosti jejích komnat. Už tady neměl být, měl zmizet spolu s dalšími.“

„Není přeci tak jednoduché se zbavit prvního ministra, jako jiných. Ale už se na jeho odchodu pracuje.“

„Drahý vévodo, jsem opravdu zanícena pro naši společnou věc. Kvůli vám a kvůli vašemu synovi. Dokud bude Mazarin u královny, nikdy se k ní váš syn nedostane blíž. Je třeba, váš syn Francois je úchvatný mladý velmož, mohl by využít svých předností, stát se jejím oblíbencem. Ale kardinál je jako štít, který ji brání. Zbavme královnu Mazarina, bude daleko přístupnější. Bude muset hledat jinou oporu. Je náladová, panovačná, mstivá. Podpořme vhodně tyto její vlastnosti proti kardinálovi.“

„Copak se tak neděje?“

„Pane vévodo, je potřeba se domluvit s dalšími, vytvořit jednotnou frontu proti němu. Jste muž, tedy válečník,“ polechtá jeho ego, „dovolte mi proto využít vojenskou terminologii. Útočme na pozici kardinála, stále, nenápadně, ze všech stran, nenechme ho vyhloubit zákopy. Ať nemá čas na pevnější postavení. Jste významný muž z královské krve, váš hlas budou brát všichni vátně. Vaši bratřenci, nevlastní bratr Monsieur i další.“

„Nabádáte mě k přípravám spiknutí proti prvnímu ministrovi?“ lehce se on pousměje.

„Proč hned mluvit o spiknutí? Spíše o soustředěném tlaku na královnu ze všech stran. Nebude schopná mu dlouho odolávat, uvědomí si nebezpečí, kdy by proti ní stála většina významných velmožů. Za vámi budou stát nejvýznamnější rody, kdo bude za Mazarinem? Kdo mu zbyl z bývalých služebníků Richelieua? V zájmu klidu v království ho královna ještě ráda obětuje.“

„Jste nemilosrdný nepřítel.“

„Nepřítel?“ pousměje se teď ona, „Osobně proti Mazarinovi nic nemám, dokonce ho svým způsobem obdivuji, jak se dokázal ve Francii prosadit. Nikdy jsem s ním neměla žádný osobní střet, nelze mluvit o nepřátelství. Jde mi jen o odstranění překážky, která stojí v cestě vašemu synovi, aby si mohl získat přízeň královny.“

„Chcete jednotu mocných rodů proti prvnímu ministrovi.“

„Přesně tak, drahý vévodo. Vždyť jeho odchod je v zájmu všech. Přeci si nikdo nepřeje, aby v blízkosti královny vyrostl druhý Richelieu.“

„Richelieu byl jen jeden, drahá hraběnko, Mazarin mu nesahá ani po kotníky,“ odvětlí on pohrdavě, což se jí vůbec nelíbí. Podceňování soka může vést k velmi nepříjemným následkům.

„Zatím určitě ne, nedovolte mu však vyrůst,“ řekne ona varovně.

„Budu na vaše slova myslet,“ kývne on hlavou, aby předešel dalšímu přesvědčování, změnil raději téma, zeptá se na rodinné poměry své milenky.

„Vše se zdá v naprostém pořádku. Přestěhovala jsem se do domu své dcery, mám v něm daleko více pohodlí. Zabydluji se. Dostala jsem vzkaz od syna, omlouval se za zpoždění s poskytnutím slíbených peněz, jeho správce je shromážděný.“

„Měla byste se pokusit svého syna přesvědčit, aby se přidal na naši stranu. Je schopný, mohl by se nám v budoucnu hodit. Neměl by se zahazovat s Mazarinem.“

„Zvolil si sám, ostatně i vy se ho můžete pokusit přesvědčit. Určitě se zase brzy setkáte na nějaké sešlosti či slavnosti.“

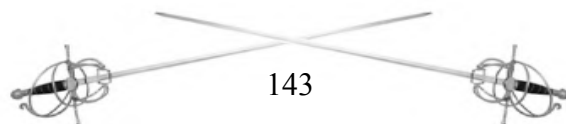
„Možná by se mi lépe postupovalo, kdybyste i vy našla bližší vztah k němu. Jestli jste si urovnali majetkové poměry, je snad čas se usmířit i jinak.“

„Budu se snažit. Mám návrh, drahý vévodo, zařídte, aby byl na nějakou nejbližší slavnost, jedno kde, pozván také jeho přítel, pan hrabě de Godille. Je rovněž zajímavý šlechtic, schopný, třeba by se tak postupně obrušovaly hrany mezi námi.“

„S vaším nápadem souhlasím, nevidím ve vaší žádosti žádný problém.“

„Ale musím vás přeci jen varovat, pokud s nimi budete mluvit, zůstaňte zdrženlivý. Oba v tuto chvíli patří k panu Mazarinovi, mohli by mu donášet.“

„Anebo naopak, pokud budeme úspěšní. Nabídneme jim možnost další kariéry, jejich podporu a využijeme je proti němu. Jestli pro něho pracují, budou vědět mnohé, co bychom pouli při jeho očernění v očích královny.“

„Velmi chytré, drahý vévodo,“ pochválí ona svého milence, ačkoli v duchu je jiného mínění, hraběte dost dobře nezná, nedokáže posoudit, jak nebezpečným je protivníkem v tajných jednáních, ale už dostatečně poznala schopnosti svého syna. Toho určitě nepřechytračí starý vévoda nebo jeho syn.

„Čekají nás dobré časy, drahá hraběnko,“ řekne on skoro prorocky, „Zapomeneme na předchozí ústrky, na dobu vyhnanství, budeme se zase hrát na výsluní.“

Dvě odkvétající, ale stále velmi atraktivní krasavice sedí proti sobě, zkoumají se pozorují, jako by jedna chtěla proniknout do nitra druhé a počít si v jejích myšlenkách. Sešly se na tajné schůzce v neutrálním prostředí, salónek s drobným občerstvením jim zajišťuje intimitu. Věkový rozdíl je jen jeden rok, mluví ve prospěch iniciátorky jejich setkání, hraběnky de Besiere. Pozváním mírně zaskočená vévodkyně de Chevruse však neodolala zvědavosti zjistit, co jí může chtít bývalá oddaná slugebnice jejího úhlavního nepřítele kardinála Richelieua. Informovala se na ní, po zjištění jejích dvou nucených vyhnanství ode dvora a jejích současných blízkých vztazích s vévodou de Vendome, její zájem o schůzku ještě vzrostl.

Obě ženy by jistě našly mnoho důvodů, aby si vjely do vlasů, všechny by však letěly v dávné minulosti. Kromě věku a krásy je však spojuje ještě něco dalšího, jejich skoro až chorobná touha manipulovat s lidmi, záliba v intrikách, vřelý vztah k mužům, kteří se pro ně stávají nejen potěšením, ale také nástrojem k prosazení jejich cílů. Znájí se, teď si jedna druhou prohlíží a přemýšlí, jak se stárnutí podepsalo na její tváři či postavě. I v tom se mnoho neliší, stále mají co nabídnout.

Vévodkyně je nepochybně mocnější, známější, pohybovala se vždy v nejvyšších kruzích, hraběnka se musela vypracovávat daleko složitěji. Jejich pohledy však nenaznačují v tuto dobu nepřátelství, ani povýšenectví jedné nad druhou, jako spíše zvědavost.

„Drahá vévodkyně,“ spustí iniciátorka střetnutí, „velmi vám děkuji za přijetí mého pozvání. Velmi dlouho jsme se neviděly.“

„Pravda, dlouho, drahá hraběnko. Ale ne zase tak dlouho, abych si nevzpomněla na různé důvody mého nuceného odchodu. Kdo všechno za ním tehdy stál?“ rýpne si pozvaná intrikánka, ale i teď se v jejích očích neobjeví nenávistné plamínky.

„Minulost byla pohnutá.“

„Ano, minulost byla pohnutá a divoká. V životě nás obou hrál významnou roli rudý ďábel, vás dostihl poněkud později, jak jsem slyšela.“

„Bohužel, nevzpomínám na minulé dva roky ráda. Neutívala jsem si v teple španělských ložnic, ale v chladu londýnské mlhy.“

„Jen v chladu londýnské mlhy? I v Anglii se dají otevřít dveře vyhrátých ložnic, v nichž jsou muži, kterých můžete chtít někdo využít.“

„Připouštím,“ usměje se paní de Besiere, určitě její společnice dobře ví o jejích vztazích s princem, vždy si dokázala opatřit dobré informace. Přes své milence či jejich slugebníky.

„Dozvěděla jsem se o zjevení prý velmi zajímavého mladého muže u dvora, který jako by z oka vypadl markýzi de Almare, vašemu prvnímu muži.“

„Máte asi na mysli mého syna Pierra, markýze de Almare. Trochu jsem si před dvaceti roky pohrála s osudem a svého syna schovala před mým druhým mužem. Bohužel vstoupil do společnosti za poněkud dramatických okolností, více dramatických, než bych si přála. Ale je skutečně celý otec, určitě ho v brzké době spatříte na nějaké sešlosti.“

„Už jsem ho spatřila,“ odvěti paní de Chevruse, „V blízkosti královny. Ale nebyli jsme představeni, doufám v brzké napravení tohoto nedostatku a seznámení se s ním. Je skutečně okouzující mládenec, k nakousnutí.“

„Jistě si bude vášit ocenění od tak zkušené ženy, jako jste vy, drahá vévodkyně.“

„Uvidíme, zda je tak duchaplný a příjemný, jak jsem slyšela. Ale, drahá hraběnko, byla jsem trochu zaskočena vašim pozváním. Doposud jsme nikdy nenašly společný zájem, naše místa byla v opačných táborech. Smím vědět, co vás vedlo k svolání naší dnešní schůzky?“

„Ráda vám své záměry vyjevím, dokonce jsem přesvědčena o přepsání historie, minimálně našich vztahů. Richelieu jiť hnije a poměry se dále mění. I Ludvík, který vám rovněž nebyl příliš nakloněn, odešel ke svému Bohu. Mnoho z vás, kteří byli nuceni opustit dvůr, se k němu vrátilo zpět.“

„Naštěstí. V tom byl náš osud podobný,“ usměje se paní de Chevruse a pokračuje, aby upozornila na dobrou informovanost, „Díky smrti jednoho jste se vrátila z Anglie, díky druhého ze svého zámku Besiere.“

„První společný zájem nás tedy přivedl zpět do Paříže.“

„První společný zájem? Ale ten není příliš povzbudivý, čekání na smrt prvního ministra a krále. Je nějaký další společný zájem? Snad ne smrt další osoby,“ zaťertuje Marie, v očích se jí blýská, rozhovorem se docela baví. Moťná by se kdysi dokázala na svoji současnou společnici v salónku vrhnout a vytrhat jí vlasy, ale dnes už by takový projev nenávisti byl zbytečný.

„Smrt snad ne, ale přesto dle mého nejste daleko od pravdy.“

„Nakonec další společný nepřítel? Mluvte, drahá, hořím zvědavostí.“

„Kardinál Mazarin,“ odvětí prostě hraběnka a ke své radosti spatří v očích svého hosta zlé zablýsknutí.

„Tak vida, další kardinál. Copak vám učinil tento? Podílel se na vašem vyhnanství?“

„Nemám proti kardinálovi osobně nic, pouze se mi nehodí jeho přítomnost v blízkosti Jejího Veličenstva. Coť nás, dle mého názoru, spojuje.“

„Zajímavý názor. I kdybych připustila jistou nelibost nad prvním ministrem, uniká mi zcela, proč bychom zde měly najít společný zájem. Copak zase připravujete, drahá hraběnko? V čích službách intrikujete, komu chystáte past dnes? Nejste nakonec sama v jeho službách?“

„To věru ne,“ rozesměje se Marion-Anne, „Moťná se vám jiť donesly zvěsti o mém menším poškorpení s mým synem, vámi tak opěvovaným. Bohužel byl šikovnější a za pomoci pana Mazarina mi zařídil pobyt na zámku Besiere. Mluvím otevřeně, pokud vám o mém druhém, naštěstí velmi krátkém vyhnanství neřekli, určitě se tak brzy stane. Naštěstí je vše zaťehnáno.“

„Zaťehnáno? Usmíření matky se synem?“

„Ano. Řeknu vám ještě jedno tajemství, výraznou zásluhu na našem usmíření má vévoda de Vendome.“

„Chápu,“ potutelně se usměje paní de Chevruse a dá tím druhé straně jasně najevo znalost jejich intimních vztahů se zmíněným princem.

„Mé osobní starosti jsou však nezajímavé, drahá vévodkyně, spíše bychom se měly zaměřit na náš společný cíl, kterým je odchod kardinála Mazarina od francouzského dvora.“

„Nabízíte spojenectví?“ usměje se Marie, „Jménem koho? Za sebe, za vévodu de Vendome, jeho syna vévodu de Beaufort či někoho dalšího?“

„Drahá vévodkyně, kardinál Mazarin je nepříjemnou překázkou pro dosažení našich zájmů. Jak vašich, tak i mnohých jiných. Královna by měla být co nejdříve přesvědčena, aby ho propustila a nahradila někým jiným.“

„Drahá hraběnko, do jak vysoké hry se pouštíte! Překvapujete mě! Ale připusťme můj zájem, pro koho chcete moji pomoc? Pro vévodu de Beaufort? Vťdyť je prostáček, copak by on mohl nahradit chytrého prvního ministra?“

„Drahá vévodkyně, nemám o vévodovi de Beaufort také nejlepší mínění, ale mohl by zabavit Její Veličenstvo. Jeho jednoduchá povaha ho pak umožní ovládat a on nepůjde proti vůli svých přátel, nebo přítelkyň. Určitě nemůžte nahradit Mazarina, v tom souhlasím, ale i na jeho místo by se mohl najít podobný prostáček, který by nebyl tak silným protivníkem jako současný první ministr.“

„Taková otevřenost, paní hraběnko,“ rozhlédne se teatrálně paní de Chevruse, „V minulých dobách bych očekávala brzký příchod kardinálových gardistů, jen co bych se s vámi trochu zapletla.“

„Minulá doba je pryč. Dívejme se do budoucnosti. Naše zájmy se navzájem nijak nekříží. Vy jste vťdy byla věrná přítelkyně královny a jistě opět budete chtít získat své místo v její blízkosti. Taková snaha se nebude líbit panu Mazarinovi, on potřebuje královnu pro sebe, aby si udržel moc. Nemusí vám

vadit ani vévoda de Beaufort, pokud si snad najde cestu ke královně, třeba jako vy ho lehce dokážete ovládnout. Ovšem můj vliv prostřednictvím jeho otce zesílí a pomůže mi vyřešit některé moje záležitosti či případně získat z takového uspořádání další výhody.“

„Jako bych vás neznala,“ zasměje se bývalá královnina důvěrnice, „Už vás zcela chápu. Pokud stoupne vliv rodu de Vendome, naskytne se vám příležitost získat pro sebe významné postavení. Prostřednictvím vás mohou najít splnění svých přání mnozí, kteří vám za vaše služby rádi zaplatí.“

„Drahá vévodkyně, stejně tak dobře vzroste váš význam, pokud budete blízká přítelkyně královny, pokud budete schopna ovlivnit její rozhodování. Ve srovnání s vašimi možnostmi jsou ty mé, které jste před chvílí zmínila, naprosto nicotné.“

„Prosím, vaše argumenty mohou mít pravdivý základ. Ale vrátila jsem se před velmi krátkou dobou u nuceného exilu a mé možnosti jsou omezené.“

„Vaše možnosti jsou obrovské, drahá vévodkyně. Královna jistě nezapomněla na svou věrnou přítelkyni, která pro svoji lásku k ní byla nucena trávit mnoho času mimo Francii. Bude mít pro svoji přítelkyni pochopení, bude jí pozorně naslouchat.“

„Snad naleznou u Jejího Veličenstva opět přátelství, tak třeba zkoušené dlouhým odloučením.“

„Nepochybuji o tom, drahá vévodkyně. Neznám těnou v tomto království, která by se vám vyrovnala ve schopnostech přesvědčování, získání spřízněných duší pro vámi zamýšlenou věc. Jsem si jista naším společným cílem, kterým je zbavit se co nejdříve nepohodlného kardinála Mazarina. Vždyť on může našeptávat královně proti vašim zájmům, ne, jsem si jista, že tak již činí.“

„Neočekáváte snad ode mne jasnou odpověď, drahá hraběnko,“ podívá se Marie s potměšilým úsměvem na svoji společnici, v očích jí však probleskují plamínky, ano, vrací se zpět k francouzskému dvoru a ke své královně. Sprádání tajných plánů a intrik jí vždy bavilo, skoro až vzrušovalo, krásná doba je zpátky, byť léta zastavit nejdou, stále má dost energie a odhodlání.

„Neočekávám žádnou odpověď, drahá vévodkyně,“ nasadí usměvavou tvář i paní de Besiere, „Prosím vás jen o zamyšlení nad mými slovy. Jste všemi uznávána, váš hlas má váhu a jste schopna oslovit a přesvědčit další významné dámy i šlechtice. Její Veličenstvo musí pochopit, kdo je na její straně a kdo se jí snaží obalamutit, aby si zachoval postavení získané díky kardinálu Richelieuovi. Pokud bude Její Veličenstvo slyšet podobná slova ze všech stran, pokud pochopí nebezpečí z negativních reakcí mocných na přítomnost Mazarina u dvora, jistě se rozhodne správně.“

„Vždy jsem věděla, že jste skoro stejná potvora jako já, drahá hraběnko,“ zasměje se upřímně Marie.

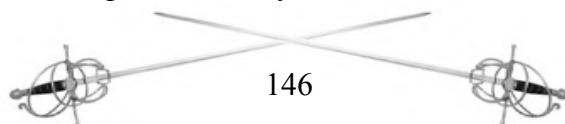
„Cením si slov uznání, z vašich úst dvojnásob, drahá vévodkyně,“ rozesměje se i Marion-Anne.

Obě ženy ještě chvíli nezávazně poklábosí o svých zkušenostech z let minulých, k meritu jejich schůzky se již nevracejí. Co mělo být vyřčeno zaznělo, obě jsou natolik protřelé, než aby si musely cokoli znovu opakovat.

AUDIENCE U KRÁLOVNY ANNY RAKOUSKÉ

Markýz de Almare je vyzván, aby se dostavil ke slyšení k Jejímu Veličenstvu. Takové pozvání se nejen neodmítá, ale toužebně očekává. Mladík si dá obzvláště záležet na svém ustrojení, navonění a zkrášlení, jako vždy vypadá impozantně. Dostaví se však dlouho před oznámenou audiencí, pohybuje se v okolí kardinála Mazarina a jeho dalších služebníků, pomáhá jim probírat se různými depešemi, hlášení, připravovat odpovědi. Rutinní práce ho však nenudí, naopak, bere každou záležitost velmi vážně, mnohdy jí věnuje více času, než by si zasloužila.

Během té doby si ho na krátkou osobní schůzku zavolá sám kardinál, přijme ho ve své improvizované pracovně, kterou si doposud nebyl schopen zařídit podle svých představ, spíše využívá větší kabinet paláce, jen trochu nechal přestavět nábytek. Zůstane sedět za stolem, mladík pak uctivě před

ním. První ministr k němu zvedne svoji ustaranou tvář, zračí se v ní únava z přepracování i obavy z následujících událostí u dvora.

„Pane markýzi,“ řekne tichým hlasem, přičemž se snaží naladit na své tváři úsměv, aby působil jako vřdy přívětivým dojmem, „čeká vás za krátkou dobu audience u Jejího Veličenstva.“

„Jsem připraven, Vaše Eminence.“

„Čistě náhodou vím, o čem s vámi chce Její Veličenstvo mluvit,“ podívá se zkoumavě do obličeje šlechtice ministr, „Rozmluva se týká vaší budoucnosti. Mohl byste v budoucnosti získat u dvora funkci královského vychovatele, tedy funkci neobyčejně prestižní.“

„Tužil jsem podobný směr audience, zvláště po vašich náznacích v předešlé době,“ odvětlí Pierre, ale příliš nadšení neprojeví.

„Nevidím na vás radost, jakou by si mé sdělení zasloužilo.“

„Vaše Eminence, nejsem si jist, zda jsem pro takový úkol připraven a zda jsem ho hoden.“

„Pane markýzi, musíte být přesvědčivější, slyšel jsem za vašim vyjádřením jiná slova, která by si mohlo Její Veličenstvo vyložit téměř až jako drzost, slyšel jsem slova nemám o takovou funkci zájem.“

„Eminence,“ usměje se mladík, „jste skutečně mistrem svého oboru. Budu při audienci opatrnější.“

„Pane markýzi, uvědomujete si možnost, které pro vás z takové nabídky plynou? Není vyloučené získat později daleko významnější postavení u králova dvora, funkci komořího, podkoního.“

„Jsem si vědom nesmírné ceny, která tato nabídka má,“ odvětlí pan de Almare s mírně zachmuřenou tváří, „My jsme se ale bavili o jiné možnost, o využití mých schopností v diplomatických službách. Možnost cestování, tajná jednání s velmoži ve Francii i v zahraničí.“

„Láká vás podobná kariéra?“

„Ano, připouštím. Pokud bych se však stal do dvou let jedním ze stálých vychovatelů krále, nezbyval by mi na nic jiného čas.“

„To nelze takto kategoricky tvrdit, navíc by váš význam neobyčejně vzrostl. UVědomte si dobře výhody, pokud si získáte důvěru budoucího vladaře, až nastoupí na trůn po dosažení plnoletosti. Jistě bude naslouchat slovům svého učitele a vychovatele, ke kterému bude mít důvěru. Jestli dokážete docílit důvěry krále ve vás, mohl byste později ovlivňovat jeho rozhodnutí. Obraceli by se na vás mnozí, z toho by plynuly obrovské výhody.“

„Chápu o jaké výhody jde.“

„Pane markýzi,“ řekne velmi vřadným hlasem Mazarin, „pokud máte pochybnosti, v řádém případě si nezavírejte dveře navřdy. Budete potřebovat neobyčejné schopnosti, abyste dokázal přesvědčit Její Veličenstvo o svých dobrých úmyslech, aby se Jejího Veličenstva vaše odpověď nedotkla.“

„Vaše Eminence, přemýšlím o své odpovědi již od chvíle, kdy jsem byl k audienci vyzván. Před chvílí jsem byl neopatrný, za což jste mě po právu pokáral.“

„Pane markýzi, právě proto jsem s vámi chtěl mluvit. Její Veličenstvo obklopují mnozí podivní rádcí, jsou připraveni využít každé příležitosti, jak se zbavit konkurence. Vaše zaváhání by pro ně bylo bořím darem, dalo by jim možnost našeptávat Jejímu Veličenstvu proti vám.“

„Nejsem slepý a hluchý ke změnám, kterými královský dvůr prochází,“ ztiší podvědomě Pierre hlas, „Považuji některé z nich za nebezpečné pro celistvost Francie a kontinuitu její zahraniční politiky.“

„Zajímavý názor, s vyslovováním takových soudů postupujte však velmi opatrně. Jsme zde sami, ale kdo ví. Nejsem naivní, abych si nedokázal spočítat, komu je moje přítomnost u dvora Jejího Veličenstva příjemná a komu přímo trnem v oku. Stejně jak mnozí pohlížejí na můj úřad prvního ministra.“

„Nepochybuji o vašem přehledu, Vaše Eminence. Můj přítel pan hrabě de Godille se již ujal své role a snaží se zjistit nálady u jednotlivých dvorů princů.“

„Ach ano, váš přítel. Rodinné záležitosti jsou urovňány?“

„Zdá se. Vévoda de Vendome jako prostředník uspěl, s matkou je uzavřeno příměří, spokojila se s mým návrhem vyrovnání, ale spokojena s ním jistě není. Můj švagr odjel i s mou sestrou na zámek

Cavarlene, střet milence a manžela je zaťehnán, doufám provždy, ale tím si zcela jist nejsem. V nejbližší době však jsou mé rodinné poměry stabilizovány.“

„Coť je skvělá zpráva, nečekají nás lehké časy. Zdaleka nemáme vyhráno.“

„Zcela chápu ošidnost dnešní situace. Zájem mocných princů a princezen, vévodů a vévodkyň, je velmi čitelný. Pro všechny však stojí v cestě překážka, kterou jste vy, Vaše Eminence. Rádi by ovládli Její Veličenstvo, získali si přízeň Jejího Veličenstva.“

„Pane markýzi, i z toho, co jste vyslovil, zvažte velmi dobře svoji odpověď Jejímu Veličenstvu. Podobná nabídka jít nikdy nemusí přijít. Nyní se mění poměry u králova dvora, kdoví, kdy nastane možnost k proniknutí až do takové blízkosti Jeho Výsosti. Ano, Ludvík je zatím pětiletým dítětem, ale dítě časem vypěje a stane se králem.“

„Děkuji za dobré rady, Vaše Eminence, vezmu si je k srdci,“ ukloní se pan de Almare.

„Pane markýzi, je na vás, jak s mými radami naložíte,“ naznačí Mazarin, že si jak Pilát Ponský myje nad dalším osudem svého chráněnce ruce, pokud nebude jeho pokynům naslouchat.

„Vaše Eminence, rád bych využil této příležitosti k vyslovení jedné žádosti. Asi by bylo vhodné přijmout pana hraběte de Godille, rovněž i on si dělá velké starosti o svoji budoucnost. Je vám zcela oddán, ale pokud uslyší zájem o jeho služby z vašich úst, jistě pro něho budou vaše slova znamenat povzbuzení. Jestli zesílí tlaky proti Vaší Eminenci, mohou se jeho služby hodit, zvláště když se jeho lidem podaří proniknout do blízkosti vašich nepřátel.“

„Souhlasím s vašimi vývody,“ přikývne první ministr, „Přijmu pana hraběte v nejbližší době. Možno by bylo vhodné, abyste přišli spolu.“

„Bude mi potěšením, Vaše Eminence.“

„Dám vám včas vědět, pane markýzi,“ odvětlí Mazarin a nemusí dodávat nic dalšího, aby mladík pochopil ukončení audience. Nebere ji příliš oficiálně, hovoří s prvním ministrem často.

Pierre má věru o čem přemýšlet. Tuší námět audience u královny, nyní mu jeho dohady proměnil Mazarin v jistotu. Nechce se vázat jen k výchově mladého krále, na druhé straně se nechce ani této role zcela zřeknout. Bude muset asi dnes projevit největší takt, aby si nepokazil výborné renomé u Jejího Veličenstva. Sám si nedokáže přesně uvědomit, co by role králova vychovatele znamenala, o jejím významu však nemusí být přesvědčován. Ale pokud by ho uvázala každodenně do prostor krále, značně by mu omezila jakékoli další aktivity.

Další otázkou je, jakým směrem se králův dvůr bude ubírat. O vztazích mezi dvořany má velmi špatné mínění a pokud by ovládli bojiště lidé typu vévody de Vendome, prince de Condé, Monsieura či vévodkyně de Chevruse, vévodkyně de Longueville a dalších jim podobných, asi by se klima ještě zhoršilo. V tom případě by mohla služba mezi nimi znamenat skutečné utrpení. Na druhé straně by mohl ovlivňovat mysl budoucího krále, jednou dospěje a ujme se svého úřadu, pokud si ho však Bůh nepovolá k sobě. V takovém případě má ale království v záloze jeho bratra, který by nastoupil na jeho místo, i s ním by jistě přicházel do každodenního styku.

Kapitán de Guitaut ho zadem uvede do místnosti, kde však ke svému překvapení nenajde Její Veličenstvo, ale tři rozesmáté dámy různého věku. Všechny tři zná, byť představen byl oficiálně pouze jedině z ní. Podívá se rozpačitě na starého vojáka, který jen mírně pokrčí rameny. Naznačuje, co si myslí o nových způsobech u dvora, ale nedovolí si více, než jedno nenápadné gesto. Všechny tři rozesmáté společnice ztichnou a obrátí svůj zrak na nově přichozího. Velitel gardy taktně zmizí a zavře za sebou dveře, čímž vhodí mladíka fúriím napospas.

„Vida, náš drahý bratránek,“ projeví se jako první vévodkyně de Longueville, naznačujíc příbuznost s pohledným šlechticem.

„Je mi velkým potěšením, drahá sestřenko,“ odvětlí on galantně a mírný úsměv skryje jeho rozpaky.

„Znáte se s mými společnicemi?“ zeptá se princezna z rodu de Condé.

„Znám věhlas vašich společnic, bohužel jsem jim doposud nebyl představen.“

„Drahý markýzi, co zde vlastně děláte?“

„Drahá vévodkyně, přišel jsem na výslovný rozkaz Jejího Veličenstva.“

„Její Výsost vás pozvala? Zajímavé.“

„Možná se však pan de Guitatut spletl, zavedl mě na špatné místo.“

„Na špatné místo?“ předvede sestřenka zakaboněný obličej, skoro výhrůžně zvedne prstík, její oči však mluví zcela jiným jazykem a poměřují si mládence ať nemravně. Coť činí i další dvě dámy.

„Asi jsem se vyjádřil špatně,“ kaje se Pierre.

„Hodně špatně, drahý bratránku, právě jste urazil tři významné přítelkyně královny!“

„Coť jsem rozhodně neměl v úmyslu. Očekával jsem však přijetí od Jejího Veličenstva, proto jsem zaskočen. Omluvám se, milé dámy, pokud můžete odpustit nezdvůrákovi.“

„Možná vám odpustíme, pokud se na nás nebudete nadále mračit a ukážete nám svoji přívětivější tvář.“

„Jsem vašim ubohým a pokorným služebníkem.“

„Opravdu? Tak vy ubohý a oddaný služebníku,“ cení zuby paní de Longueville, „co kdybych vám představila své dvě společnice? Možná takové představení nebude právě podle protokolu, ale snad jeho porušení přetřijete.“

„Z mé strany není žádných námitek. Jak by také mohlo být, ocitnout se v jedné místnosti s třemi největšími krasavicemi království. Snad z našeho setkání nevzniknou žádné drby a pomluvy.“

„Drby a pomluvy! Bratránku, vy se ale cítíte! Kaťdá z nás by vás slupla jak malinu!“

„Pokud mám být vámi slupnut, půjde o nejkrásnější smrt, jaké se komu dostalo.“

„Tak krutě s vámi asi nenaložíme, byla by vás možná škoda,“ přejede Anna-Genevieva znovu vyzývavým pohledem po celé postavě mladíka, nevynechávajíc žádnou z jeho partií, pak se obrátí ke svým dvěma společnicím, „Drahé přítelkyně, pan de Giutaut nám sem strčil obětího beránka, buďte na něj milé. Je mým bratránkem, můj drahý markýz Pierre de Almare.“

On se zdvořile ukloní a popatří na usměvavé tváře královních husiček, jak je někteří nazývají, možná ne zcela neprávem.

„Vévodkyně Marie-Aimée de Rohan de Chevruse,“ pokračuje v představování paní de Longueville, „a má další přítelkyně, Marie de Hautefort.“

Markýz znovu předvede velmi elegantní úklon, záměrně však neřekne ani slovo.

„Zdá se, že náš milý kohoutek ztratil zcela řeč,“ chytí se paní de Chevruse, prohlížeje si mládence stejným způsobem, jako předtím její přítelkyně.

„Je asi nesmělý, možná nepříliš zkušený,“ přisadí si slečna de Hautefort.

On zůstane mlčet jako ryba, jen lehký úsměv zdobí jeho pohlednou tvář.

„Nemylte se, drahé dámy,“ odvěti se šibalským úsměvem Anna-Genevieva, „pan markýz si za dva roky přítomnosti v Paříži získal pověst nejen vtipného kavalíra, ale také náruživého a něžného milence.“

„Opravdu? Pokud se v Paříži a u dvora nic nezměnilo, vřdy se hodně přehánělo. Většina tvrzení se nezakládala na skutečnostech. Nebo snad můžete poskytnout nějakou podrobnost na podporu vašeho tvrzení, drahá?“ rýpne si paní de Chevruse.

„Bohužel, vše mám jen z doslechu.“

„Takže drby. Ale váš bratránek docela oněměl.“

„Asi ano. Nebo si hraje na uraženého, za mé předchozí pokárání.“

„Tak milý mládenec a tak nevychovaný.“

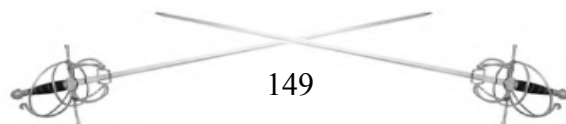
On přejde i další výpady mlčením.

„Drahý markýzi, ztratil jste skutečně hlas?“ směje se Marie de Hautefort.

„Nikoli,“ odvěti on, „nicméně jsem se neodvažoval rušit vaše povídání, ve kterém jste tak příkře hodnotily moji osobu. Ale dávám vám za pravdu, většina pověstí se skutečně nezakládá na pravdě a pokud na nich něco pravdivého je, většinou jsou značně přibarveny. Jsem vám zcela k službám, drahé dámy.“

„To má být výzva?“ koketuje dál paní de Longueville.

„Pokud nebudu pozřen, slupnut jak malina ...“

„Troufalý mladík, dvořit se nám třem a dělat nám takové nemravné návrhy,“ zatváří se naoko pohoršeně paní de Chevruse, „Jak si jen mohlo Její Veličenstvo povšimnout takového mluvky a namyšleného šlechtice.“

„Raději budu zase mlčet,“ poznamená on.

„Učiníte nejlépe. Vaše postava je daleko lepší než vaše slova, drahý markýzi.“

„Co s ním však učiníme?“ zeptá se slečna de Hautefort.

„Bohužel, budeme ho muset zachovat, jak bychom Jejímu Veličenstvu vysvětlily jeho zmizení.“

„Pane markýzi, dneska vyváznete, ale určitě se nevidíme naposledy,“ zdvihne varovně prst paní de Chevruse.

„Bude mi potěšením se s vámi zase setkat, drahá vévodkyně. Omluvám se, narušil jsem vaši siestu, pan de Guitatut mě přivedl pravděpodobně předčasně,“ ukloní se Pierre a zkříží ruce na prsou, na znamení pokory.

„Mýlíte se, pane markýzi,“ ozve se náhle z rohu, všichni se prudce otočí a vzdají projev úcty, do místnosti vchází v doprovodu markýzi de Sénecey královna, „Přivedl vás na můj příkaz a v pravý čas.“

„Vaše Veličenstvo,“ zůstane pan de Almare se skloněnou hlavou, „omlouvám se za svá slova, byla však míněna jinak, než by si je mohlo Vaše Veličenstvo vykládat. Vaše milé dvorní dámy mě zaskočily natolik, že jsem málem ztratil řeč a pokud jsem byl schopen ze sebe něco vypravit, většinou jsem se ptázel se zlou.“

„Říkala jsem vám, že máte raději nechat mluvit svoji postavu,“ přisadí si paní de Chevruse.

„Dneska nemáte dobrý den, drahý bratránku,“ nenechá se zahanbit paní de Longueville.

Královna se však netváří nijak pohoršeně nad vyslechnutou poznámkou, kterou by si mohla vykládat jako hrubou nezdvořilost, také jí vůbec nevadí mluvení jejích přítelkyň, aniž by je vyzvala. Uvolněná atmosféra markýze překvapí a zarazí, jestli se Její Výsost ocitne ve vleku těchto dam, pak pomáhej Bůh nejen Francii.

Je zaskočen, očekával rozhovor s královnou, seriózní nabídku, na kterou se pokusí seriózně odpovědět, aniž by se navždy k něčemu uvázal. Místo toho se náhle ocitá v přítomnosti pěti dam, z nichž jedna je samotná královna. Pokud mají důvěrnosti mezi sebou, rozhodně by je neměly projevovat před cizí osobou. Na druhé straně, on byl také přiveden zadem a do soukromých komnat královny, což naznačuje jeho výjimečné postavení. Něco takového by za života Jeho Veličenstva asi nebylo možné, Ludvík XIII. dbal na protokol až hnidopišsky. Ale kdo ví, jaké mravy panovaly u Jejího Veličenstva. Co oči nevidí, srdce nebolí.

„Pane markýzi,“ řekne královna, „byl jste přiveden na můj rozkaz. Rozhodla jsem se s vámi probrat vaši budoucnost.“

„Vaše Veličenstvo, jsem neobyčejně poctěn.“

„Pane markýzi,“ praví panovnice, sama usedne do připraveného křesla, které obklopí všechny zmíněné dámy, oči všech se upírají k mladíkovi, který se ze všech sil snaží zachovat chladnou hlavu a nedat najevo svoji nervozitu, „Pane markýzi,“ zopakuje Její Výsost, „velmi dobře jste nám poslouchal v nedávné době. Zamýšlel jste se jít nad svojí další budoucností?“

„Vaše Veličenstvo, moje budoucnost bude závislá na rozkazech Vašeho Veličenstva. Jsem zcela oddaným služebníkem Vašeho Veličenstva i Jeho Veličenstva.“

„Dobrá odpověď, pane markýzi, ale nepřiliš konkrétní. Známe vaše vlastnosti, vaše vzdělání.“

„Vaše Veličenstvo, mým cílem je skutečně sloužit svému králi a Vašemu Veličenstvu. Nejsem hoden sám zvažovat, kde budou moje služby nejprínosnější. Pokud však jde o moje sny, rád bych se v budoucnosti uplatnil v diplomatických službách.“

„Slyšela jsem od prvního ministra, jste prý pro takovou roli velmi vhodně vybaven,“ podívá se královna zpříma do krásné tváře pokorně se tvářícího mladíka, „Můžete však bychom mohli vašich služeb využít i jinak. Jeho Veličenstvo Ludvík si vás velmi oblíbil, dokázal jste ho zaujmout. Jste velmi schopný muž, pane markýzi, máte vlastnosti vhodné pro předávání zkušeností Jeho Výsosti.“

„Vaše Veličenstvo,“ snaží se Pierre projevit překvapení i nadšení, náhle jako by se zalekl, změnil výraz své tváře, „Vaše Veličenstvo, mé znalosti jsou velmi nedokonalé, potřebuji se toho ještě tolik naučit. Sám potřebuji dobrého učitele, abych byl služebníkem hodným pozornosti Vašeho Veličenstva.“

„I vaše odpověď nás přesvědčuje o vhodnosti mé volby,“ usměje se mile panovnice, zatímco všechny dámy okolo se tváří poněkud zaraženě, „Do doby, než začne výchova mého syna, uplyne ještě dlouhý čas. Budete mít dost příležitostí se zdokonalit, jak říkáte.“

„Vaše Veličenstvo, budu vřdy svědomitě plnit úkoly, kterými mě pověří Vaše Veličenstvo.“

„O vaši loajalitu nepochybuji, pane markýzi,“ zůstane přívětivý výraz na tváři regentky, „Zvátíme oblasti, ve kterých byste mohl vzdělávat Jeho Výsost. Vaše možnosti jsou širší,“ zamyslí se, na chvíli se odmlčí, „Při své první audienci jste nám předvedl své jazykové schopnosti, což vás opravňuje pomýšlet na diplomatické služby. Ludvík potřebuje vhodným a asi i zábavným způsobem předat mnoho poznatků.“

„Vaše Veličenstvo, jsem chválou na mé schopnosti zaskočen. Stále se učím a hodlám v tomto směru pokračovat i nadále. Pokud bych byl schopen zaujmout i Jeho Výsost a byl schopen mu předat mé skrovné znalosti a zkušenosti, byl bych neobyčejně poctěn.“

„Máte snad obavy, pane markýzi?“ zadívá se královna pátravě do tváře mladíka.

„Vaše Veličenstvo, mé obavy jsou obrovské. Vzdělávat jinou osobu je nesmírně náročné a potřebuje ohromné zkušenosti. V případě krále mohou být škody způsobené špatnými metodami výchovy přímo ohromné. Nemám doposud žádné zkušenosti v této oblasti, mé obavy jsou bohužel postavené na zcela věcném podkladu. Umění předat vědomosti i dospělému jedinci je složitější, natož dítěti.“

„Velmi zajímavý postřeh, pane markýzi. Jak se vůbec díváte na vzdělávání?“

„Vaše Veličenstvo, možnost se vzdělávat pokládám za neobyčejný dar, privilegium. Znalosti, přehled, správné pochopení problémů, dává jedinci možnost se správně rozhodnout, přijmout správné řešení. V případě krále země jako je Francie jde o neobyčejně složitější a obtížné rozhodování. Budou před ním stát obrovské úkoly, o nichž málokdo může mít jen povědomí.“

„Jedna věc je předávání vědomostí, druhou zvolené metody.“

„Vaše Veličenstvo, zvolené metody jsou dle mého stejně důležité jako obsah. Jsou různé formy, ne každá je však vhodná pro daný věk vzdělávaného jedince a také pro oblast předávaných poznatků. Klasické mentorování může být účelné pro některé oblasti, ale na druhé straně potlačuje přemýšlivost nad daným problémem a může vést až k odporu. Za základní považuji podnícení zájmu o vědění, zaujetí danou problematikou. Udržet si pozornost a vhodně vysvětlit problém je nesmírně složitější.“

„Vaše odpovědi jsou uspokojivé, pane markýzi. Z čeho pramení vaše největší obavy?“

„Z právě vyřčeného, Vaše Veličenstvo. Nejsem si sám sebou jistý, zda dokážu zvládnout tak velkou zodpovědnost. Mohl bych napáchat mnoho škody.“

„Pane markýzi, z vašich slov jsme poněkud zmateni. Nezdá se vám snad role vychovatele krále vhodná?“ zmizí úsměv ze tváře panovnice a podívá se na šlechtice velmi přísným pohledem.

„Vaše Veličenstvo,“ hluboce se mladík ukloní, „jsem neobyčejně poctěn. Musel bych být naprostý hlupák, abych si nevážil tak neobyčejné příležitosti, o níž Vaše Veličenstvo mluvilo. Bude mi ctí, pokud Vaše Veličenstvo setrvá na svém rozhodnutí. Jsem však oddaným služebníkem Vašeho Veličenstva a Jeho Výsosti a musím upozornit na své nedostatky. Jeho Výsost je neobyčejně vnímavá, byl jsem unesen jeho vystupováním i jednáním, vůbec neodpovídajícím jeho věku. Vaše Veličenstvo, uvedl jsem své pochyby a své důvody, které mohou změnit rozhodnutí Vašeho Veličenstva v můj neprospěch. Kdybych však myslel jen na sebe, mlčel bych, protože mi však velmi záleží na Jeho Výsosti, musel jsem Vaše Veličenstvo upozornit na své nedostatky. Jsem ještě mladý, chybí mi mnohé životní zkušenosti a rovněž tak zkušenosti s předáváním vědomostí.“

„Pane markýzi, chybí vám snad sebevědomí? Záměrně snižujete své schopnosti?“ je zřetelně zmatena královna, stejně tak její přítelkyně, které téměř s otevřenou pusou zírají na šlechtice. Místo aby jásal nadšením, blábolí nesmyslné výhrady sám proti sobě.

„Vaše Veličenstvo, nechybí mi sebevědomí, ale také mi nechybí soudnost. Mé sebevědomí mi napovídá o mých schopnostech. Na zdejší poměry mluvím dobře francouzsky a znám i dobře gramatiku,

znám i úskalí některých nářečí. Výborně ovládám latinu. Slušně mluvím španělsky, domluvím se i anglicky a německy. Kromě vysvěcení na kněze ovládám odborné disputace v oblasti víry, vyznám se v různých názorových náboženských proudech a učeních. Jsem vzdělán v oblasti historie i přírodních věd. Sebevzdělávání bylo po mnoho let mým jediným zájmem. V poměření s mými vrstevníky jsem skutečně velmi vzdělaný muž. Jen málo z osob má takový rozsah vzdělání jako já. Z tohoto pohledu jsem opravdu vhodným kandidátem na výchovu nejvýznamnějšího dítěte Francie.“

„Pane markýzi, co druhá strana mince?“

„Vaše Veličenstvo, právě mé vzdělání mě nutí k pochybám. Bohužel jsem se setkal s mnoha muži, kteří hrubě přeceňují sama sebe, nemají žádné pochyby o svých schopnostech. Mnohdy právě pro malý rozsah svých schopností, který si však díky malému rozhledu nejsou a nebudou nikdy ochotni připustit. Má soudnost spočívá v pochybách, zda jsem již dost připraven, abych byl skutečně hoden svého úkolu. V tom se liším od mužů, o kterých jsem mluvil. Kdybych uvažoval jako oni, přemýšlel bych pouze o výhodách, které pro mne z možnosti tak významné role budou plynout. Mé vědomosti a má soudnost mě však nutí pohlížet na věc z druhé strany, tedy především z pohledu Jeho Výsosti. Zda budu schopen naplnit očekávání do mě vkládané.“

„Pane markýzi, jste skutečně zvláštní člověk,“ odvětila královna se strnulým výrazem.

„Vaše Výsosti,“ poklekne Pierre rychle a sklopí hlavu, „vzbudil jsem nevoli Vašeho Veličenstva. Vaše Veličenstvo, nikdy bych si nedovolil ani nástinem odporovat rozkazu Vašeho Veličenstva. Jsem neobyčejně poctěn zájmem Vašeho Veličenstva o moji osobu. Vaše Veličenstvo před chvílí řeklo, že jsem zaujal Jeho Výsost Ludvíka. Já jsem však jím byl unešený. Je mimořádným dítětem a zaslouží si mimořádnou péči. Byl bych nešťastný, kdybych něco pokazil.“

Mladík zůstane klečet, hlavu skloněnou, dámy okolo královny na sebe nechápavě zírají. Dostal skvělou nabídku být do dvou let součástí králova dvora a podílet se na výchově krále, a on snáší argumenty proti sobě. Jakou hru zde hraje? Co sleduje? Zdá se mu nabízená funkce málo? Má zásluku na jinou? Po očku pokukují na královnu, znají její prchlivou povahu, bude slova mládence považovat za drzé chování a vyřekne ho? Zavřel si jednou provždy dveře do blízkosti královských komnat?

I panovnice váhá, protahuje ticho, které se nikdo neodvážil přerušit. Zcela slovům mladého muže nerozumí, něco z nich však pochopila. Ano, okolo ní se pohybují hlupáci, kteří si o sobě myslí jen to nejlepší. Ale co jí vlastně chtěl sdělit? Je stejný kariérista jako všichni ti hejskové, kteří kromě dobrého rodokmenu nic dalšího dobrého v sobě nemají? Určitě ne, nikdo takový by nemluvil sám proti sobě. Tvář mladíka je upřímná, jemná, hezká. Stejně jako on sám. Jeho způsoby jsou uhlazené, vystupování pokorné, ale ne podlézavé. Určitě jeho slova nebyla míněna zle, naopak, věří mu jeho starost o své milované dítě. Ano, tomu mladému šlechtici skutečně na Ludvíkovi záleží. To pochopila z jeho slov, vše další je nepodstatné.

„Pane markýzi, vstaňte,“ vyzve ho příkrým hlasem, což on neprodleně učiní, hlavu však má stále sklopenou, „Vyslechly jsme od vás zajímavou přednášku o metodách a způsobech výchovy. Včetně zpochybnění sama sebe. Mohly bychom chápat vaše slova tak, že vám nabídka být královým vychovatelem není dost dobrá!“

A už je to tady. Pan de Almare lehce zbledne, po zádech mu přeběhne mráz, ale navenek zachová chladnou tvář. Pokud má dnes prohrát svoji kariéru, učiní tak se ctí.

„Vaše Veličenstvo,“ řekne velmi tichým hlasem, do kterého dokáže však vměstnat stopy obrovské pokory i obrovského smutku, zklamání, „Nedokázal jsem ani Vašemu Veličenstvu vysvětlit své myšlenky a své obavy. Dokonce jsem nechtěně způsobil nevoli Vašeho Veličenstva. Mé obavy se naplnily, jak bych mohl být dobrým vychovatelem, když nejsem schopen své myšlenky srozumitelně sdělit ani Vašemu Veličenstvu, které má již tolik životních zkušeností a tolik rozhledu.“

„Pane markýzi,“ shlíží na šlechtice panovnice stále přísně, ale v jejím hlase není zloba, „vaše vlastní obhajoba zněla skutečně podivně. Ale nepochybuji o upřímnosti vašich slov ani o vašich dobrých úmyslech.“

Přeci jen naděje? Neodvátí se pozvednout hlavu ani jiť nic dodat, ačkoli by měl mnoho argumentů podporujících jeho předchozí vyřčené myšlenky.

„Pane markýzi,“ pokračuje dále královna, aniť by dala najevo svoje duševní rozpoložení, „vaše upřímná slova mě naopak přesvědčila o správnosti mé volby. Jen ten, komu na Jeho Výsosti skutečně záleť, je ochoten riskovat své upadnutí do nemilosti. Ač jste ještě mladý a nemáte mnoho zkušeností, dokážete se vcítit do duše mého syna. On vás pochopil a byla bych špatná matka, kdybych vás nepochopila já. Zvátíme oblasti, ve kterých byste mohl dobře působit na Jeho Výsost. Moťná ještě dříve, neť budou oficiálně jmenováni vychovatelé mého syna. Coť se uděje po dosažení jeho sedmi let. Moťná do té doby ve státní službě nabudete dalších zkušeností, o které se s ním poté podělíte.“

„Vaše Veličenstvo, děkuji. Dopustil jsem se velké opovázlivosti. Vaše Veličenstvo, má předchozí slova však nebyla slova určená pro Její Veličenstvo královnu, ale pro Její Veličenstvo matku. Snad jsem přeci jen dokázal trochu objasnit své pochyby, Vaše Veličenstvo,“ řekne on stále tichým hlasem, v němť však jsou patrné stopy velké úlevy.

I jeho poslední odvátí slova nasvědčují o silné osobnosti mladíka, který zůstává stále zdvořilým a pokorným, ale také sebevědomým. Nikoli, sebevědomí mu nechybí, uvědomí si královna, ale také neníť žádným patolízalem, který pro svoji kariéru učiní cokoli.

„Pane markýzi, královna matka pochopila vaši starost o správný vývoj syna krále,“ poprvé po delší době se na tváři regentky objeví lehký úsměv, „Vaše zapojení se do výchovy Ludvíka probereme později. Nyní vám umožním pozdravit Jeho Výsost, jeho guvernantka madam de Sénecey vás za ním a jeho bratrem doprovodí. Vaše návštěva Jeho Výsost jistě potěší.“

„Děkuji, Vaše Veličenstvo,“ ukloní se Pierre hluboce a kámen mu spadne ze srdce. Na pokyn královny i její dvorní dámy, po provedení protokolárního rozloučení s přítomnými, odkráčí ke dveřím, odkud Její Veličenstvo před chvílí samo přišlo.

„Zajímavý mladík,“ prohodí panovnice, čímť naznačí svým přítelkyním moťnost se projevit.

„Velmi zajímavý, ačkoli jsem mu zcela nerozuměla,“ pochopí paní de Chevruse nutnost sdělit svůj názor, „Na jednu stranu se mi zdál ať příliš smělý, skoro ať drzý, na druhou jemný a pokorný. Zнала jsem jeho otce, je mu sice nesmírně podobný, ale daleko ho převyšuje.“

„Muťe z něho být dobrý vychovatel,“ konstatuje suše Marie de Hautefort.

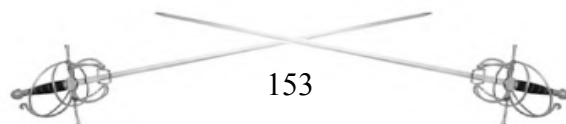
„Znám ho krátce, ale ze všech zde asi nejvíc,“ zamyslí se paní de Longueville, „Učinil velký dojem na mé rodiče i mého bratra. Matka si ho přímo oblíbila. Je opravdu zvláštní, dokáťe být někdy sice podivínský, ale také velmi vtipný a zábavný. Ale ani já mu někdy zcela nerozumím.“

„Máte pravdu, milé přítelkyně,“ přeběhne úsměv po tváři královny, „Markýz de Almare je svým způsobem podivín, ale velmi zajímavý podivín. Tak moc se liší od svých vrstevníků. Určitě by nám mohl být v dalších letech velmi prospěšný,“ dodá a tím naznačí i svou setrávající přízeň pro mladého šlechtice.

SNY A PLÁNY DVOU PŘÁTEL

Markýz de Almare a hrabě de Godille přijedou společně v kočáře prvně jmenovaného a v doprovodu Švýcarů v čele s kapitánem Rothem. Přesto nezamíří do míst určených pro návštěvníky, ale jsou odvedeni vyslaným mladým důstojníkem královské gardy zadem do prostor, kam se obyčejní šlechtici a dvořané, čekající na případnou audienci, nemohou dostat. V menším, ale vkusně zařízeném kabinetu, je očekává kapitán de Guitaut.

„Pánové,“ konstatuje starý voják suše, jakmile se navzájem pozdraví, „Jeho Eminence mě sdělila vaši domluvenou schůzku. Prosím, vyčkejte zde, jakmile bude vhodná doba, odvedu vás za Jeho Eminenci.“

Mladíci zůstanou sami, ale hovoří jen velmi tiše a o obecných věcech. Někdo by se mohl tisknout na stěnu, někdo můž e špiclovat za dveřmi. V prostředí královského dvora kať dý hraje o svoji budoucnost a svoje zájmy. Nikdo nemůž e tušit, kdo a komu donáší.

Kardinál Mazarin si pozval oba mladé šlechtice na rozhovor, jehoť námět oba dobře tuší. Především markýz de Almare si je dobře vědom rostoucích tlaků proti prvnímu ministrovi, jehoť obliba u většiny významných šlechticů a šlechticů se rovná nule, naopak v mnohých vzbuzuje výrazně negativní nálady.

Konečně jsou zavedeni do provizorní pracovny prvního ministra, který si na návštěvu vyšetří trochu ze svého drahocenného času. Neprotahuje oficiality, umoťnil oběma mladíkům se posadit v jeho přítomnosti, coť by za jeho předchůdce bylo nemyslitelné. Ale současný nejvyšší státní úředník se chová zcela jinak, jeho styl je diametrálně odlišný.

„Pánové,“ řekne hned na úvod, „jsem velmi tlač en časem, proto budu velmi stručný a věcný. Váť ím si vašich služeb a vnímám je. S vámi, pane markýzi, se vídáme častěji, vás pane hrabě, jsem bohuť el jiť delší čas nespáťnil. Příčinou byla tět vaše nepřítomnost v Paříťi. Byl jsem spraven nejen o vašich osobních problémech, ale také nesmírné statečnosti, kterou jste projevil u Rocroi.“

„Vaše Eminence, velice děkuji za vaši audienci,“ odvěť Armand odměřeně, ale zároveň poctěn zmínkou na slavnou bitvu. Prelát moc dobře ví, na jakou strunu má u dotyčné osoby zahrát.

„Vaše Eminence, o naší loajalitě nemusíte pochybovat,“ doplní svého přítele Pierre.

„Váť ím si vaši loajality,“ přikývne ministr, „Začnu ale s vámi, milý pane markýzi. Jiť jsem byl zpraven o nabídce, jenť vám učinila královna i o vašem jistém způsobu vykrucování.“

„Vykrucování? Jeť Veličenstvo vám sdělilo svoji nespokojenost?“

„Jeť Veličenstvo mi sdělilo své rozpaky,“ usměje se Mazarin, „Pravděpodobně jste podal velmi dobrý výkon, pane markýzi. Vaše názory jsou mi známé, nikoli způsob, kterým jste odpověděl Jeťmu Veličenstvu. Ale pravděpodobně jste si počínal šikovně. Jeť Veličenstvo naznačilo, ře uvaťuje o skloubení vaší činnosti v diplomacii a vašeho zapojení do výchovy jeťho syna,“ dodá.

„Díky Bohu, Vaše Eminence. Obával jsem se nevole Jeťho Veličenstva.“

„Uspěl jste, pane markýzi. Ale neradujte se předčasně, kolem královny se rojí mnoho podivných existencí, kterým nemusí být jeť přízeň vám věnovaná po chuti.“

„Jsem si vědom, jakým tlakům začíná být Jeť Veličenstvo vystavováno. Bohuť el. Díkybohu jsem oproti jiným osobám přeci jen daleko méně významnou figurkou.“

„Nemylte se, o přízeň na královském dvoře se bojuje velmi tvrdě. Vlídnost, s jakou na vás královna pohlíť í, ubírá místo jiným.“

„Nepodceňuji řádnou okolnost a nikoho. Jen naznačuji daleko větší problémy, kterým je vystavena Vaše Eminence,“ přeběhne lehký úsměv po rtech pana de Almare.

„V tom vám bohuť el musím dát za pravdu,“ povzdechne si prelát, ať příliš teatrálně, „Královna čelí stále většímu tlaku, mnozí jí našeptávají pro mě velmi nepříjemné věci. Zatím jsem schopen svoji pozici obhájit, bohuť el tyto tlaky jsou stále větší.“

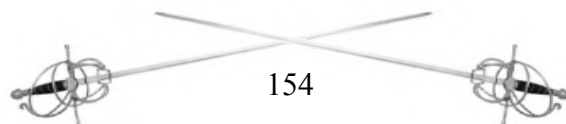
„Můť eme vám být nějakým způsobem nápomocni?“

„Právě o tom s vámi chci mluvit. Pane hrabě, dostal jste se do velmi nepříjemných potíť í, vašeho osobního selhání by mohli vaši nepřátelé vyuť íť,“ obrátí se kardinál k druhému z mladíků, „Podařilo se nám odvrátit hrozící katastrofu, snad váš přítel dokázal přesvědčít svého švagra, aby v agresi proti vám nepokračoval. Váš střet by se mohl vykládat jako zakázaný souboj. Ne ře bych podobných výstřelků nebylo více, vť dy však záleť í na zájmu, jak k takovým událostem přistupovat. Naštěťí někteří vaši nepřátelé neměli zatím dostatečnou moc své zájmy prosadit. Ale dejte si velký pozor, byla by velká škoda zničit svoji slibně se rozvíjející kariéru pro podobné osobní selhání.“

„Vezmu si vaše slova k srdci, Vaše Eminence,“ zrudne káraný.

„Vaší činnosti si velmi váť ím, pane hrabě. V následné době v ní pokračujte a kdybyste se cokoli dozvěděl, dejte mi okamť itě vědět.“

„Vaše Eminence, musím znova připomenout vaši bezpečnost.“

„Pane hrabě, není nutné nic přehánět. Nedělám si žádně iluze o svých nepřátelích, ale jejich cílem je mě očernit v očích královny a přimět ji, aby mě odvolala a vyhnala.“

„Snad, Vaše Eminence. Pokud by se jim však mohlo zdát jejich sňatí neúčinné, mohli by přistoupit i k horším činům. Měl byste si dávat větší pozor, především při vašich cestách. Váš doprovod je nedostatečný, což by oni mohli využít.“

„Jsou snad nějaké náznaky v tomto směru?“ zvedne prelát zrak a bedlivě ho upře na Armanda.

„Zatím nikoli, Vaše Eminence. Ovšem zatím se všichni spoléhají na své schopnosti přesvědčit královnu o vašem vyhnání. Vaše Eminence, kolikrát jen chtěli nechat odstranit vašeho předchůdce! Někteří z přítomných v jisté době dokonce usilovali i o život samotného krále, nebo o takové možnosti alespoň uvařovali. Nelze je podceňovat.“

„Beru vaše varování vřadně,“ odpoví Mazarin, ale oba jeho hosté cítí neupřímnost jeho vyjádření. Obává se o svůj úřad, nikoli o svůj život.

„Vaše Eminence, máte stále svoji gardu, kterou je možné využít. Pokud nechcete využívat gardisty zděděné po kardinálu Richelieuovi, abyste nedráždil některé nepřátele, je zde mnoho královských gardistů a mušketýrů, kteří vám mohou poskytnout stejně dobrou ochranu. Mohl bych na vaši bezpečnost dohlédnout.“

„Děkuji za nabídku, pane hrabě. Mě však budete už itečnější, pokud zůstanete ve skrytu a budete sbírat zprávy o mých nepřátelích. Nevěřím jejich loajalitě o nic víc než vy nebo váš přítel. Naopak, začínají se rýsovat moji velmi vřadní odpůrci.“

„Zařídím se podle vašeho přání, Eminence,“ pokrčí rameny pan de Godille, nedokáže však zcela skrýt zklamání a nesouhlas.

„Vaše služby by nezůstanou zapomenuty, pokud budu i nadále prvním ministrem. Pane hrabě, uvědomuji si nutnost vám poskytnout peníze na vaše špehy, v nejbližších dnech vám je pošlu po vašem zde přítomném příteli,“ řekne kardinál a znovu tne do řivého. Zmínka o penězích rozjasní tvář šlechtice.

„Děkuji, Vaše Eminence,“ řekne rychle, „Má Vaše Eminence představu, na koho bychom se měli nejvíce zaměřit?“

„Nejvíce zaměřit? Na výčet mých odpůrců bych potřeboval prsty mnoha rukou. Ale snad mohu poskytnout jakési vodítko. Jako páv si vykračuje vévoda de Beaufort, obavy mám z vévodkyně de Chevruse a vůbec dam v okolí Jejího Veličenstva. Nepodceňuji ani další prince, pana de Condé, jeho syna pana d'Enghien, pana d'Orleans, ale ani pány de Vendome, de Bouillon, de Marcillac, de Turenne. Mnozí zatím zůstávají zdrtenliví, ale jejich chování považují za přetvářku. Je zde velmi ambiciózní pan de Gondi. Nesmím zapomenout ani na pana de Beauvais, biskupa, který podněcuje své další kolegy v nepřátelství proti mně. Začínám ho podezírat ze zálsku na moji pozici.“

„Pan de Beauvais?“

„Ano, pan biskup je sice hloupý, ale o to více ambiciózní. Obávám se snahy velmožů ho využít jako nastrčené figurky pro prosazení svých zájmů. On by jim jako první ministr vyhovoal daleko lépe, jeho by mohli snadno ovládat, vodit ho jako loutku. Zaměřte se rozhodně i na jeho činnost.“

„Jak si přejete, Vaše Eminence,“ odvětí s jistými rozpaky pan de Godille, bude si muset vřadně promluvit s panem Daudetem.

„Kromě pana de Beauvais určitě je hoden velké pozornosti vévoda de Beaufort a vévodkyně de Chevruse. První je nafouklý jak řába a druhá ... darmo mluvit. V dřívější době nebylo jediné intriky či spiknutí, do kterého by nebyla alespoň důvěrně zasvěcena, pokud ho přímo nevytvářela.“

„Vaše Eminence, budeme sbírat zprávy o všech jmenovaných, všichni však jsou velmi zkušení a nebude jednoduché je odhalit, pokud se rozhodnou intrikovat proti Vaší Eminenci.“

„Pane hrabě, ti všichni jiť intrikují. Zatím se spokojují s tlakem na Její Veličenstvo všemi možnými způsoby. Ale sám jste mluvil o možnosti, kdy by někteří mohli ztratit trpělivost. Už jen z četnosti schůzek mezi nimi či jiných indicií se dá usuzovat mnohé.“

„Rozumím, Vaše Eminence. Musím se však znovu vrátit k vaší bezpečnosti.“

„Pane hrabě,“ usměje se Mazarin, „zatím vaše služby v této oblasti skutečně nepotřebuji. Můžete však nastat chvíle, kdy bych vaši nabídky využil.“

„Budu vždy připraven. Jakmile bych zjistil jen náznak nebezpečí ...“

„Tak jsem svá slova zrovna nemyslel,“ přelétne úsměv po tváři kardinála, „Musím počítat i s možností vítězství svých nepřátel. Mohou uspět a já budu nucen opustit Paříž a Francii. Pak se mi bude velmi hodit doprovod.“

„Vy uvažujete o odjezdu z Francie?“ zděsí se Armand, rovněž jeho přítel pozvedne svůj zrak, zatím celou rozmluvu poslouchá bez jediné projevené emoce.

„Byl bych špatným diplomatem, kdybych neuvažoval o všech možných eventualitách. Kdybych na ně nebyl připraven. Rozhodně nemám v úmyslu se vzdát, ale královna může podlehnout tlaku svých příbuzných. V takovém případě mám mnoho možností, kam se uchýlit. Uvažuji o návratu do Itálie.“

„Pro takovou cestu byste chtěl zajistit doprovod?“

„Ano, pane hrabě. Kdybych byl nucen odejít, velmi bych uvítal váš doprovod i s vámi vybranými věrnými muži. I pro vás by v takovém případě bylo lepší se na čas ztratit z očí. Prostředků mám dost, nejen zde ve Francii,“ usměje se prelát, „Váš doprovod si rozhodně mohu dovolit.“

„Vaše Eminence, bude mi ctí,“ odvěti pan de Godille s rozpaky.

„Naštěstí tak daleko zatím nejsme. Pane hrabě, jste srozuměn s mými požadavky? Máte snad nějakou další pochybnost? Prosím, mluvte, budu muset brzy naši schůzku ukončit.“

„Vše jsem pochopil, Vaše Eminence. Pevně věřím ve váš úspěch. Pokud byste však potřeboval, osobně vás doprovodím, kam si budete přát.“

„Pane markýzi, my se nepochybně zase brzy uvidíme. Přesto, máte nějakou poznámku či doplnění zde vyřčeného?“

„Snad, Vaše Eminence. Plně souhlasím s vašimi závěry, mám podezření na formování válečné linie proti Vaší Eminenci. Někteří jsou na jejím okraji, mnozí o krok zpátky a další vyčkávají v záloze, ale všichni vámi vyjmenovaní a mnozí další jsou v jednom společném rozlehlém táboře. Sice asi ještě nevytvořili bojový šik, ale začínají se houfovat. Snad je na naší straně jedna polehčující okolnost, totiž, nedovedu si představit, kdo by se mohl stát jejich vůdcem, aby je skutečně sjednotil. Alespoň půltucet z nich by se rádo postavil do čela opozice proti vám.“

„Ano, jejich ješitnost a řevnivost je naší velkou výhodou.“

„Větší starost mi dělá pan de Beauvais, biskup z Meaux, on by mohl být vhodným kandidátem, který by mohl stanout v čele opozice proti vám.“

„Biskup?“ neudrží se Armand, oba dva se na něj významně podívají, velmi si ale dají záležet, aby v jejich očích nepoznal soucitný pohled.

„Pan biskup chytrostí neoplývá, může být v budoucnu dobrou loutkou a lze na něj pohlížet jako na církevního hodnostáře. Tím se vymyká z postavení jiných oponentů, kteří by se tak nemuseli dostat do sporu, kdo má vyšší postavení mezi intrikány. Možná jen slyším trávu růst ...“, naznačí směr svých úvah pan de Almare.

„Velmi dobrý postřeh, pane markýzi,“ přikývne spokojeně Mazarin, „Byla by vás škoda, kdybyste nemohl dále rozvíjet svůj velký talent. Jestliže bych byl nucen odjet, vždy vás uvítám ve svém doprovodu. Uvažujte o takové možnosti. O mé služby bude určitě zájem i jinde, když jimi pohrdne Francie.“

„Děkuji za nabídku, Vaše Eminence,“ odvěti s kamennou tváří vyzvaný.

„Máte čas si vše promyslet. Pánové, budu muset jít jít za dalšími povinnostmi, určitě se nevidíme naposledy, ani s vámi, pane hrabě. Buďte však i vy velmi opatrní, naši nepřátelé jsou mocní a některé jejich způsoby jsou nevybíravé, jak jsme se mohli přesvědčit v minulosti.“

Oba mladíci pochopí ukončení audience, s náležitým projevem úcty kardinálskému úřadu odzdraví a opustí místnost. Ačkoli se nacházejí v místech Louvre pro veřejnost nepřístupných, chápou nemohlost se dále bavit o důležitých věcech.

„Pane hrabě, já zde ještě zůstanu. Pouťijte můj kočár a poté naříd'te, ať se sem pro mě vrátí,“ řekne Pierre.

„Příteli, rád se projdu, mám o čem přemýšlet,“ zavrtí hlavou Armand.

„Jak myslíte. Sejdeme se dnes večer, zvu vás k sobě na večeři. V osm hodin.“

„Rád přijímám,“ přikývne pozvaný.

Kapitán de Guitaut trpně čeká na krátkou domluvu šlechticů, poté doprovodí hraběte ven z paláce, zatímco markýz se od nich po krátké společné chůzi odpoutá a odkráčí za svými povinnostmi či zájmy. Coť velitele stráž e nijak neudiví, ví o zvláštních výsadách markýze, jeho přízni u Jejího Veličenstva i návštěvách krále. S druhým šlechticem se rozloučí chladně, nikoli však nepřátelsky.

Zbytek dne pan de Godille unavuje svůj mozek různými kombinacemi příkoří, které by ho mohly postihnout, od těch nejméně bolestných, ať po téměř tragické vyvrcholení. Potěšený je návrhem Mazarina na poskytnutí doprovodu, pokud by byl vyhnán z Francie. Nepochybuje o schopnostech kardinála, ten se neztratí nikde na světě a jistě si jiť stačil dost nahrabat. Kdyby bylo nejhůře, mohl by ho doprovázet třeba jako velitel jeho osobní stráž e a tak si zajistit budoucnost na nejbližší dobu. I pro případ, kdyby se začaly stahovat mraky nad jeho panstvím Godille.

Nebezpečí ztráty majetku mu způsobuje největší vrásky na doposud hladkém čele. O další se příliš nebojí, stejně řádný úřad nemá, u Rocroi se ukázal v dobrém světle a moť ná by mohl v případě vyhnání Mazarina hledat stálé místo v armádě. Nebo se vrátit na své panství a stát se znovu, alespoň na čas, venkovským šlechticem. Ale co kdyby královnu či její naštěváče napadlo sebrat mu Godille, záminka se vř dycky najde, kdoví, z čeho ho mohou obvinít. Pak by teprve nastala tragédie. Asi podobný scénář nehrozí, ale uť jen hrozba ztráty majetku představuje pro spořivého mladíka obrovské trauma.

Moť nost si o svých pocitech popovídat se mu naskytne ať večer, kdy spočine u decentní večeře v modrém salónku paláce Almare. V naprostém soukromí mohou mladíci hovořit zcela otevřeně, na obou však je patrná nejistota, pramenící z vývoje jejich kariéry. Ať příliš jsou spjatí s kardinálem Mazarinem, aby jeho případný pád neotřásl i jejich postavením. Hostitel se nachází v daleko lepší pozici, díky nabídce od královny má slušné vyhlídky, hrabě by si však musel hledat další smysl své existence. Coť také naznačí svému příteli, včetně svých obav o majetek.

„Není třeba podléhat panice,“ zavrtí hlavou Pierre, „Ale vezměme vaše obavy po pořádku. Určitě nikdo nebude usilovat o váš Godille. Při vši účtě, není natolik důleť itý a významný, aby si na něj brousil zuby někdo z velmoť ů. Starost o majetek pusť te z hlavy, není třeba si přidělvat vrásky z problémů, které nejsou aktuální. Věřte mi.“

„Snať ím se, ale pan de Chavigny mě onehdá dost vyděsil.“

„Zapomeňte uť na jeho slova, mluvila z něj zatrpkllost. Příteli, pokud bude pan Jules vyhnán, vyuť ijte jeho nabídky a doprovod'te ho do Itálie. Ztratíte se na čas z očí a naváť ete moť ná další známosti.“

„Vy byste s ním nejel?“

„Já určitě ne. Mám své záměry u královského dvora a je jedno, zda s ním či bez něj. S kardinálem se mi podaří mé plány splnit snadněji, bez něho však mám také velké naděje. Moť ná bych se mohl po jeho boku uplatnit i v Itálii, tímto jazykem sice nemluvím, ale určitě bych se ho brzy naučil. Pan Jules si jistě nahrabal dost do své kapsy ...“

„Máte na mysli okrádáním státu?“

„Okrádáním státu?“ usměje se markýz, „Moť ná. Moť ná přišel k velkému majetku i jiným způsobem. Pan kardinál získal mnoho výhod, ze kterých mu plynou prostředky, čile obchoduje, určitě dostal všimné od osob, které chtěly prosadit své zájmy. Moť ná se uť i přit'ivil na státních zakázkách. Jeho sluť eb jistě vyuť ijí jiné dvory, pokud bude vyhnán z Francie. Coť bude škoda.“

„Ale mluvil jste, jak hrabe do vlastní kapsy ...“

„Jako kať dý, příteli. Ale pan Jules dle mého jako jediný dokáť e v této nelehké situaci pokračovat v politice Richelieua, ať jiť ve vztahu k sousedům, tak směrem k princům a dalším velmoť ům. Stát je vyčerpán dlouholetými válkami a pokud nebude mít jasnou linii, hrozí jeho rozpad a občanské války.

Opět by se mohl rozdělit na mnoho autonomních oblastí, kde budou vládnout jednotliví princové a královna nad nimi ztratí kontrolu. Proto podporuji pana kardinála, ačkoli si o něm nedělám žádné velké iluze. Čím víc jsem nahlédl pod pokličku státní politiky, tím více chápu mnoho souvislostí.“

„Doporučujete mi doprovodit Mazarina do Itálie?“

„Pokud dojde k jeho odchodu, tak určitě. O domácnost v Paříži se vám postará Maurice, o vaše panství Godille se stará šikovný Leander a mohou poťádat i pana Achila, aby na vašeho méně zkušeného správce dohlédl. Určitě bych chtěl udržet ve službách pana Louventa, pokud byste odjel s panem Julesem, vzal bych si jeho činnost na starost.“

„Mluvíte, jako bych měl zůstat v Itálii napořád.“

„Netuším, jak dlouho se zdržíte, zda pouze pana kardinála doprovodíte či s ním nějaký čas pobudete. Pokud jde o váš majetek, mohu na něj dohlédnout. Vzhledem k mému vlastnímu jmění nemusíte mít obavy z mých nekalých záměrů.“

„Něco takového by mě nikdy nenapadlo.“

„Druhou možností je poťádat vévodu d'Enghien o zařazení do jeho vojska. Zde vám také mohu pomoci přimluvou. Já bych však dával přednost doprovodu pana Julese, je natolik šikovný diplomat, že si jistě brzy nalezne významné místo. Možná v rámci papežského stolce, možná u některého z knížat v Itálii. Není vyloučený ani jeho pozdější návrat do Paříže, ať zde události vezmou rychlý spád a koruna se dostane do potíží. Možná pak bude Jejím Veličenstvem znovu povolán. Však podobný osud měl i jistý biskup z Luconu, známější jako kardinál de Richelieu.“

„Jen jestli se mě nesnažíte uklidnit, uchlácholit.“

„Příteli, jste dost šikovný ve více oblastech. Vaše obchody ...“

„Pst!“ dá si varovně prst na ústa hrabě, „To by se mým nepřátelům hodilo, kdyby mě mohli obvinít z nečestného jednání, zbavit mě šlechtického titulu.“

„Jistě, hrozba ztráty cti a šlechtického titulu. Nic tak dramatického vám jistě nehrozí, navíc jste natolik chytrý, abyste neobchodoval přímo sám, máte pana Coiffiera a také další své lidi,“ usměje se Pierre a naznačí povědomí o aktivitách svého přítele, „Určitě můžete dobře využít i Maurice. Mnozí urození pánové takto postupují, ti hloupější a zlostnatější jen zoufají nad svou bídou. Jak asi přišla má matka ke svému jmění? Jen vydíráním? Jistě ne. Určitě i půjčováním na dluh, aktivitami prostřednictvím nastrčených agentů. Však jsem o jejích činnostech mluvil s panem Achilem i Vincentem, něco jste zjistil i vy u správce na zámku Besiere.“

„Ale počítal jsem s určitou podporou Mazarina ...“, podřekne se Armand a hned se také provinile podívá na svého přítele.

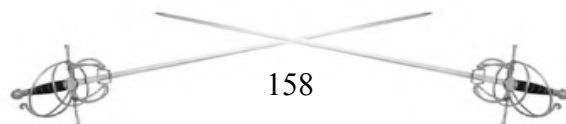
„Chytrý úmysl. Pokud se pan Jules udrží u moci, můžete se vám odvděčit i tímto způsobem. Vy můžete být jen prostředník, další za vás vykonají jiní. Opravdu dobrý záměr. Což ale můžete uskutečnit i v případě odjezdu pana kardinála do Itálie, i on má velmi silného obchodnického ducha a hromadění majetku mu rozhodně není cizí. Což ale nebylo ani Richelieuovi a všem významným hodnostářům před ním.“

„Hlavně o mých slovech nikde nemluvte,“ projeví rozpaky hrabě.

„Já vás nezradím,“ usměje se hostitel, „Vaše aktivity naopak schvaluji. Doba se mění, naše dobrá stará šlechta s pravým rodokmenem je upozadována úřednickou šlechtou a významnými obchodníky, kteří si nakonec titul také koupí, pokud budou chtít.“

„Nepovažujete tedy moje počínání za nečestné?“

„Vůbec ne,“ odvěti s úsměvem pan de Almare, „Tradice zákazu tak zvaných nečistých činností pro aristokracii je dle mého přetřitek. Dost možná pramení z neochoty cokoli měnit či jen z lenosti. V mých očích rozhodně na své cti nic neztrácíte, naopak, oceňuji vaši šikovnost. Samozřejmě je nutné se vyvarovat skandálů, ale věřte mi, stejně postupují i jiní, ti chytří. Pokud máte udržovat svůj majetek, nelze si vystačit jen s výnosy z půdy, z jejího pronájmu, poplatků od nájemců a poddaných. Proč nechávat zcela volné pole neurozeným. Vždyť kdo má bohatství, má i moc, je hezké mít krásný rodokmen, ale co s tím, když budete třít bídu.“

„Děkuju, měl jsem obavy, abyste mě neodsuzoval za moje záměry.“

„Naopak, příteli, budu vás podporovat. A dokonce půjdu i dál, jsem ochoten vám případně půjčit na uskutečnění vašich plánů, budete-li potřebovat,“ vyřkne svou nabídku Pierre a po pohledu do podezřivého výrazu objevivšího se ve tváři přítele, se rozesměje, „Nebojte se, nejde mi o žádný lichvářský úrok. Půjčil bych vám jako svému příteli, bez úroků a s delším horizontem splacení. Však jste se zasloužil o záchranu mého bohatství ve zdejším sklepení, alespoň byste z něj měl i vy užitek.“

„Děkuji za nabídku,“ rozjasní se tvář hosta, náhle dostane zcela nový impuls, „Možná byste se i vy mohl stát naším společníkem.“

„Nezavrhují váš návrh,“ usměje se markýz, „Zatím jsem zajištěn a sám mám příjmy z činností, které nastavila má matka a které běží prostřednictvím pana Achila, pana Vincenta či pana Jacquese, respektive jimi nastrčených osob. Ale proč bychom nemohli v budoucnu být i obchodními partnery. Ačkoli, předesílám předem, oblast obchodu mě nezajímá.“

„Ani nemusí, když jste velmi bohatý a máte na další bohatnutí svoje lidi.“

„Souhlasím. Vy však jste rozený obchodník, berte moje slova bez jakýchkoli postranních úmyslů, v mých očích tím nijak vaše čest netrpí. Naopak. Příteli, i před vámi se otevírá velmi slibná budoucnost. Jen nesmíte pustit svoji příležitost ze svých rukou.“

„Svoji příležitost? O čem mluvíte?“

„Usurpoval jste si velmi chytrě část rozsáhlé sítě agentů po kardinálovi de Richelieu. Jejich činnost se bude hodit všude, ať již jen pro získání výhod při osobních ambicích nebo dokonce pro státnické záležitosti. Udržte si pana Louventa a budete mít co nabídnout komukoli. V tom je vaše síla. Jste chytrý a pokud padne pan Jules, určitě se najde někdo jiný, kdo o vaše služby projeví zájem. Jsem připraven vám pomoci. Včetně dalšího finančního zajištění sítě špiclů pana Louventa. I pro mé záměry se budou hodit, ať již jde o moje rodinné záležitosti, moje plány s kariérou v diplomacii i u královského dvora. Vědět co nejvíce o svých protivnících, ale i partnerech při jednáních, poskytuje obrovskou výhodu.“

„Pane markýzi,“ zvedne překvapivě zrak Armand, „vaše slova bych si mohl vykládat všelijak. Otevřeně tady mluvíte o zneužívání poznatků ...“

„Zneužívání? Snad, ale především o jejich využití. Naši protivníci nepostupují jinak. Hodně jsem se za dva roky v Paříži naučil. Nehodlám nikoho vydírat jako moje matka a nutit ho platit za mlčení, ale hodlám být dobře připravený na nutné střety s nepřáteli. Pan Jules měl dnes naprostou pravdu, jestli se budu i nadále těšit přízni Jeho Veličenstva, přibude mi rádobý přátel a pochlebovačů, ale především závistivců a skrytých nepřátel. Ti všichni se budou snažit mi uškodit, pošpinit mě, aby mě případně nahradili či alespoň částečně odstrčili. Počítám s jejich reakcemi a budu na ně připraven.“

„Takhle otevřeně jsem vás snad ještě nikdy mluvit neslyšel.“

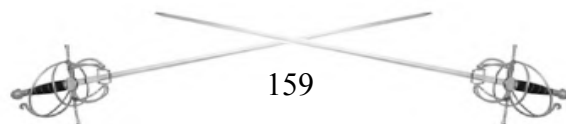
„Doposud jsme nikdy nebyli na tak výrazné křivovatce. Ujasnil jsem si své priority, směr své budoucnosti a nyní na ní mohu začít pracovat. Vám radím učinit stejně. Naznačil jsem vám vaše možnosti, ale vždy máte volbu.“

„Moje možnosti?“ zcela evidentně otyje hrabě, „Mluvil jste o agentech, špezech, obchodech.“

„Docela obstojně jste mé návrhy strnul. Příteli, mnohdy mají skutečnou moc ti, kteří ani nejsou tolik vidět. Z nedávné historie mě fascinoval Páter Joseph, určitě jste o něm slyšel, bratr správce Bastily, s ním jste se už setkal, pan du Tremblay. Bohužel zemřel před pěti roky. Byl ve stínu kardinála de Richelieu, ale přezdívali ho Šedá Eminence. Možná nemám naději se stát natolik významným, ale jeho život mě opravdu velmi zaujal. Měl své velké podivnosti, jeho způsob života byl poněkud zvláštní, alespoň z mého pohledu. Ale jeho schopnosti vyjednávání byly opravdu skvělé. Nejen ve Francii, ale v celé Evropě.“

„O Páteru Josephovi jsem samozřejmě slyšel,“ podrbe se rozpačitě za uchem hrabě, „Ale bohužel většinou ne příliš lichotivá slova.“

„Měl opravdu hroznou pověst. Nehodlám ho napodobovat,“ rozesměje se znovu Pierre, náhle i jeho přepadne po dlouhé době dobrá nálada, podpořená lahodným vínem a trochu se vrátivší atmosférou

důvěry mezi jím a hostem, „Naznačuji vám jen svoje priority. Nechci oficiální úřady, chci stát spíše v pozadí, ale mít možnost ovlivňovat i důležitá rozhodnutí. Zdají se vám moje plány příliš odvážné?“

„Odvážný? Nevím, spíš smělý. Ale asi ne od někoho, komu královna nabídne výchovu svého syna.“

„Její nabídka mi málem zlomila vaz,“ zvalší markýz a když spatří překvapivý výraz ve tváři přítele, v krátkosti vylíčí průběh své audience, bez impertinencí dvorních dam.

„Proč jste tolik riskoval?“ zazní logická otázka.

„Stát se řádným vychovatelem krále by mě velmi připoutalo k Jeho Výsosti.“

„No právě! Vždyť z něj bude jednou král, neomezený vladař, být s ním zadobře ...“

„Jistě, ale kdy bude plnoletý a kdy začne skutečně vládnout? Za deset let? Nebo i více? Tím bych pohřbil své naděje proniknout do tajů diplomacie, možnost cestovat, účastnit se vyjednávání.“

„Ale byl byste v blízkosti krále, královny, dvora.“

„Víte kolik vychovatelů bude mít Jeho Výsost? Ať dovrší věk sedmi let, převezmou dle tradice jeho výchovu muž i. Nepůjde o jednoho vychovatele či učitele, ale o celou řadu. Ba ne, jsem připraven předávat Ludvíkovi vše, co budu schopen, ale mám o své budoucnosti trochu jiné představy.“

„Ale to bude až za dva roky, příteli. Vždyť teď stačilo jen kývnout ...“

„Sám dobře víte, co znamená dát své slovo, zavázat se k něčemu. Ale také jde o moje další působení. S vyhlídkou každodenní přítomnosti u krále bych ztratil na svém významu pro diplomacii. Nevím, zda se vyjadřuji dost jasně.“

„Snad vás chápu. Hrozně jste ale riskoval a vlastně stále riskujete. Co když se vaše slova rozletí i královně v hlavě a naštvete se na vás?“

„Pak na ní půjdu udělat moc smutný obličej,“ směje se pan de Almare, „Ne, nejsem až tak sebejistý, byla ve mně malá dušička a nejistota přetrvává. Ale mám svůj cíl, ke kterému jsem se upnul. Pochopil jsem, co chci.“

„Chcete být velvyslancem Francie.“

„Omyl, příteli. Než přijede oficiální velvyslanec a uzavře dohody, probíhají dlouhá a složitá jednání, stejně jako v nedávné době o změně královny poslední vůle. Nestojím o slavnostní přijetí, nechť si ho užije někdo jiný, toutžím po možnosti vést tajná, důvěrná a důležitá jednání v zájmu koruny. Jak s partnery ve Francii, tak v zahraničí. Ujasnil jsem si svůj cíl a jsem připraven se za jeho splnění bit. Snad budu dostatečně dobrý, abych v takové roli uspěl.“

„Jste výbornej.“

„Děkuji, bohužel vaše dobrozdání nestačí. Donedávna jsem sám váhal, nebyl si jist svými záměry, jeden čas jsem dokonce uvažoval i o návratu k církevní dráze. Získal jsem urozený původ, s ním bych mohl přemýšlet i o kardinálském klobouku.“

„Vzdát se všech světských radovánek a bohatství?“

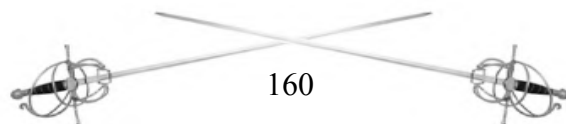
„Ale kdeže,“ rozesměje se upřímně Pierre, „Vůbec ne, copak se snad naši slovní kardinálové vzdávají světských radovánek? Tíjí si snad špatně? Ale již jsem tento nápad zavrhl, rozhodl jsem se jinak, jak jsem vám před chvílí naznačil.“

„Závidím vám, já stále tápu a nevím kudy kam.“

„Však jsem vás upozornil na možný směr vašeho úsilí.“

„Naznačil jste mi minimálně dva možný směry, oba velmi lákavý. Nic tak vzrušujícího, nebo jak jste řekl fascinujícího, jako byla bitva u Rocroi, jsem ještě nezažil. Ačkoli už jsem nějaký bitvy zažil. Ale tohle bylo jiné, kousek od prince, kterej byl sám úchvatnej! Byl jsem jako ve snách, zpívejte do němoty, bez kapky vína. Zabíjel jsem, kolem stříkala krev, umírali stovky lidí, můj život byl hodiny neustále v ohrožení, ale ten pocit ... neumím vyjádřit, co jsem cítil. Jsem ve vašich očích zvrhlík?“

„Zvrhlík? Určitě ne. Někteří lidé potřebují vzrušení na samé hranici života a smrti. Vy jste asi jedním z nich. Nebezpečí vás přitahuje. Dostáváte se do zvláštního stavu. Jde však o velmi nebezpečnou hru, kdy lehce můžete být sám zabit. Možná právě vaše ochota riskovat až na hranici krajnosti, vám dává výhody oproti vašim sokům.“

„Přesně vám asi nerozumím.“

„Mluvil jste nedávno o střetu s hlídkou před bitvou u Rocroi. Jak jste se vrhl sám proti početní převaze a nehleděl, zda vás vaši druhové následují. Zde máte typický příklad. Vaše reakce zaskočila vaše protivníky, nechala je nepřipravené. Tím jste získal krátkou výhodu, které jste dokonale využil. Stačilo však, aby někdo zachoval chladnou hlavu a mohlo být po vás, stačila i nešťastná náhoda. O vaší účasti v řetě i ani nemluví. Zabít vás mohl náhodný výstřel, vypálený do chumlu bez míření.“

„Kariéru v armádě mi rozmlouváte?“

„Nikoli, pouze pokazuji na její nebezpečnost. Jste ale hrabě, máte dobrý rodokmen, mohl byste se dostat vysoko, určitě až na polního maršálka. Pokud vás do té doby nikdo nezabije či z vás neudělá mrzáka.“

„Mrzáka! Toho bych se bál víc než smrti,“ zamyslí se pan de Godille, „Už jsem viděl stovky mužů bez rukou, nohu, hrůza!“

„Vidíte. Volil bych jiný způsob kariéry.“

„Máte na mysli zůstat taky v pozadí, jako vy, shromažďovat zprávy o významnejch lidech, využívat získaných poznatků k vlastnímu obohacení, dělat obchody s panem Coiffierem nebo jemu podobnými, přes nastrčené agenty nebo tiché společníky. Zvelebovat Godille, hromadit majetek.“

„Třeba. Copak jste právě nepopsal dostatečně lákavou budoucnost?“

„Hrome, s vámi dneska svět vypadá nějak líp,“ rozesměje se hrabě, „Musíme si na naše plány připít. Pořádně připít,“ pozvedne pohárek.

Oba mladíci pokračují v diskusi na zvolené téma a rozebírají možnosti své další existence. Oba se dostanou svým způsobem do transu, podpořené dnes poměrně vysokou konzumací vína. Náhle se vrátí jejich stará dobrá atmosféra, vzpomínku na markýzu de Cavarlene zcela potlačili či jak se říká, ponechali za dveřmi.

„Příteli, vzpomínáte si na jistou Ninon de Lenclos?“ zeptá se náhle, z ničeho nic pan de Almare.

„Ninon? Jak bych mohl na takovou krasavici zapomenout,“ zatváří se hodně potměšile pan de Godille, „Od našeho posledního setkání uplynulo sice už dost času, ale tenkrát se na mě dívala dost vyzývavě. Zaujal jsem ji, alespoň se mi zdálo,“ opraví se, zachvácen náhlou skromností.

„Asi jste ji opravdu zaujal.“

„Vopravdu? Nepovídejte! Nebo spíš povídejte! Kde jste se s ní setkal?“

„Nedávno. Na jednom sedánku. Ve společnosti její přítelkyně, Marion de Lorme.“

„Marion de Lorme? Ta byla přeci milenkou markýze de Cinq-Mars.“

„Ano, byla,“ usměje se nostalgicky markýz a mráz mu přejede po zádech, náhle se mu vybaví společné chvíle strávené s krasavicí a milostnicí o osm let starší než on, ale nesmírně zkušenou a řádoucí.

„Proč vo ní mluvíte?“

„Počkejte, sotva jsem začal. Setkal jsem se s Marion na jednom večírku a doprovázela ji Ninon. Dali jsme se do řeči, zavzpomínali. A náhle se Ninon zeptala, kam se poděl můj přítel, ten krásný a urostlý hrabě, který působil tak mužným dojmem.“

„Vy si děláte legraci. Vopravdu řekla krásnej, urostlej, mužnej?“

„Opravdu. Ale nejsem lékař, abych zkoumal její zrak, zda nemá například nějakou oční vadu...“

„Dovolte?! Vidí naopak moc dobře!“

„Když myslíte ... Ale vy mě pořád přerušujete, takto se nedostanu k pointě.“

„Vaše vyprávění má nějaký konec?“

„Mohlo by mít, kdybych dostal příležitost ho dovyprávět.“

„Už budu mlčet jak hrob,“ položí si Armand ruku na ústa, na znamení zdržení se jakýchkoli projevů a upře na přítele svůj již poněkud zakalený zrak, ani drtění jeho těla již nejde nazvat přímým.

„Dali jsme se do nezávazné řeči, vlastně ani nevím, jak k návrhu došlo,“ vzpomíná si těžko markýz, i on již je poznamenán vypitým vínem, začíná pociťovat problémy s artikulací, „Prostě nějak vplynulo z rozhovoru, že bychom se mohli sejít.“

Nastane krátké ticho.

„Už mohu mluvit?“ zeptá se hrabě a když mu společník příkypnutím dá kladnou odpověď, vznese druhý dotaz, „Jak myslíte mohli sejít?“

„V tom je právě pointa mého vyprávění. Mohli bychom se sejít ve čtyřech. Marion, Ninon, já a vy,“ dokončí své povídání s vítězoslavným výrazem pan de Almare.

„Jako my čtyři? Jako my čtyři sami? Jako my čtyři sami na společný schůzce?“

„Přesně tak. Přátelské posezení, ve vhodnou chvíli, ve vší tajnosti.“

„Tajnosti?“

„Marion a Ninon se pohybují ve společnosti ... ale nebudu šířit drby. Prostě se sejít, například v mém Domě tajemství, beze svědků, tajně, jen my čtyři.“

„Jen my čtyři ...“, opakuje Armand, pak náhle zvedne zrak plný žádosti, „Myslíte snad, že by mohlo dojít ...“

„Příteli, co já vím?“ usměje se velmi spiklenecky hostitel, „Představte si situaci, kdy se setkají dva krásní, urostlí a žádoucí mladí šlechtici, nepochybně proslavení milovníci a dvě nádherné ženy, které ať zase tolik nedbají na společenské konvence ... Jak by asi mohla taková schůzka dopadnout?“

„Marion a Ninon. Nemohu tomu uvěřit! Jak vůbec mohla taková nabídka padnout?“

„S Marion se trochu znám ...“

„Vy a Marion ...“, zvedne svůj zastřený zrak v údivu hrabě.

„Pst! Jde o velké tajemství.“

„Vy jste ji po smrti markýze utěšoval?“

„Dá se to tak chápat,“ řekne rychle Pierre, začíná litovat své předchozí ať přílišné důvěrnosti.

„Takže vy a Marion ...“

„Příteli, jsem jen jedním z mnoha, kterým Marion dopřála potěšení spočinout s ní na lůžku.“

„Znám pověst vobou, ale je mi ukradená. Naznačujete, že bych snad, kdyby ke schůzce došlo, mohl mít naději u Ninon?“ uvědomí si v plné parádě lákavou příležitost pan de Godille.

„Záleží jen na vaší šikovnosti. Ale naznačila o vás zájem ...“

„Tak sem s nimi! Jsem naprosto pro!“

„Zachovejte chladnou hlavu, na ničem jsme se nedomluvili. Ale mohl bych se pokusit ...“

„Hrome, to musíte ...“, zvolá Armand a přehlédne i náhlý bolestný mrak, který přelétne přes obličej jeho přítele. Najednou mu z podvědomí vystoupí vzpomínka na jeho sestru. Raději se rychle chopí poháru s vínem, přitukne si s přítelem a zhluboka se napije.

ŠEDESÁTÁ PRVNÍ KAPITOLA

MÁLO POVZBUDIVÉ ZPRÁVY

Markýz de Almare a hrabě de Godille se dostaví do pracovny kardinála Mazarina v paláci Rueil. Přijedou v pozdním večeru, celý zámek je ponořen do tmy, velmi málo světla ozařuje nádvoří, chodby i přilehlou zahradu, která se již dávno probudila k životu. Jako by i stavba a prostředí dávalo najevo ponurou náladu. Zamračené tváře gardistů na chvíli trochu zjihnou, když se dá mladý hrabě s několika vojáky do řeči. Ale do smíchu zjevně není nikomu, všichni tuší vážnost nejbližších dní, kdy mohou lehce přijít o svoje dobré místo. Prestiž gardy je již ta tam, ale stále berou šold a mají tak své jisté.

Urození mladíci projdou ztichlými a potemnělými chodbami a především Armand vzpomíná na chvíli, kdy za velkého kardinála zde bylo stále plno, protože se zde utvářely dějiny Evropy. Nyní ponurou atmosféru nejde přehlédnout, nakonec i po vstupu do pracovny současného kardinála ho najdou velmi

sklíčeného. Přesto ve chvíli, kdy oba šlechtici vstoupí, nasadí svoji usměvavou a přívětivou tvář. Nezapomíná hrát ani v prostředí svých nepochybných příznivců.

„Pánové, buďte vítáni,“ řekne první ministr zvesela, všichni však si jsou vědomi jeho pózy a nikoli skutečného stavu mysli. „Bohužel mám velmi silné indicie o změnách, ke kterým se chystá u dvora. Jak dobře víte, pryč už jsou pánové de Bouthillier i jeho syn hrabě de Chavigny, mnoho služebníků zmizelo z okolí královny a bylo nahrazeno spřízněnějšími dušemi. Mám důvod se domnívat o bližícím se okamžiku, kdy mám být odstraněn i já.“

„Vaše Eminence,“ odvěti s vátou tváří pan de Godille, „bohužel dle zpráv od mých zvěďů takový krok královny skutečně mnozí očekávají. Mluví se o něm ve významných domech jako o hotové věci.“

„Vím o vašich zprávách, pane hrabě, částečně z nich i vycházím, ale ani já sám nejsem slepý a hluchý. Okolí královny se sjednotilo proti mé osobě a Její Veličenstvo je pod ohromným tlakem. Sice mě královna ujišťuje o svém rozhodnutí ponechat mě ve funkci prvního ministra, ale jak dlouho dokáže odolávat soustředěným tlakům?“

„Možná přeci jen dokáže,“ zamyslí se pan de Almare, „Její Veličenstvo není tak naivní, aby nepochopilo, oč jejím našeptávačům jde.“

„Možná, ale nemohu na vůli královny spoléhat. Musím se připravit i na okolnost, kdy budu nucen Francii opustit. Takový okamžik se velmi přiblížil. Hovořím s vámi jako se svými blízkými spolupracovníky, činím jistá opatření.“

„Opatření? Chcete se pokusit o protiútok?“ zeptá se Armand.

„Nikoli, pane hrabě. Naopak, snažím se srovnat účty, vyřešit osobní záležitosti a připravit se na odjezd. Budu samozřejmě bojovat do posledního okamžiku, ale moje pozice je nyní velmi vratká. Proto mluvím i s vámi, abychom si dořešili naše společné záležitosti,“ vysvětluje Mazarin, „Pane markýzi, pochopil jsem váš úmysl zůstat u francouzského dvora. Respektuji ho, nicméně stále platí má nabídka. Pokud byste se později rozhodl jinak, můžete mě kdykoli vyhledat.“

„Chystáte skutečně odjezd do Itálie?“

„Nemohu vám sdělit nic bližšího, chápete, některé své připravované kroky musím zachovat v tajnosti. Mám však stále přátele a přímluvce v okolí papeže Urbana a možná bych mohl opět pracovat pro papežský stolec. V takovém případě bych mohl pomoci ke kariéře mladému, talentovanému a nadanému šlechtici, který se hodlá věnovat diplomacii.“

„Velmi děkuji za nabídku, Vaše Eminence,“ odvěti s kamennou tváří Pierre, „Rozhodně se však nechystám v nejbližší době opustit francouzský dvůr.“

„Zcela chápu a respektuji vaše rozhodnutí, pane markýzi. Kdybych však později získal významné postavení, dovoluji si vás znovu oslovit s nabídkou. Sám nevíte, jak se bude odvíjet další osud nešťastné královny a jejího syna.“

„Jsem vám velmi vděčný za vaši přízeň, Eminence. Velmi si vážím vaší dosavadní pomoci i opravdu velmi cenné nabídky na další podporu mé kariéry.“

„Pane markýzi, možná nás později svedou naše povinnosti zase dohromady, cesty páně jsou nevyzpytatelné,“ usměje se mírně prelát, v jeho výrazu však je hodně hořkosti. Stále má naději na udržení své pozice, ovšem jen pokud se královna výrazně postaví proti svým nejbližším přítelkyním, neboť právě ony nejvíce tlačí na odstranění nenáviděného prvního ministra.

„Nepochybuji o pokračování vaší úspěšné kariéry, Vaše Eminence. Vaše služby budou určitě využity, vaše zkušenosti a schopnosti jistě nenechají jiné dvory ležet ladem. Pokud se mi podaří splnit si svá přání, možná se někdy sejdem za jednacím stolem.“

„Pane markýzi, pokud nastane nepříjemný scénář mého odchodu, buďte velmi opatrný. Nemáte jen přátele a obdivovatele, máte rovněž velmi mocné nepřátele,“ vysloví vátým hlasem varování Mazarin, pak se obrátí na druhého z mladíků, „Pane hrabě, po smrti kardinála Richelieua jste se na čas ubytoval zde v Rueil, místnosti zde stále máte k dispozici a občas je využíváte. Ocenil bych, pokud byste se opět na čas do těchto prostor nastěhoval, abych mohl vašich služeb okamžitě využít, pokud bude

potřeba. Zpráva o mém odchodu může být nečekaná a můj odjezd bude muset být rychlý. Pokud stále platí naše dohoda o mém doprovodu.“

„Samozřejmě, Vaše Eminence,“ odvětil pan de Godille stísněným hlasem.

„Vyberte maximálně deset nejspolehlivějších mužů, kteří by mě pod vaším vedením doprovodili.

Ale bez uniforem, v nenápadných šatech. Nechci nikde vzbuzovat pozornost, jistě chápete.“

„Rozumím, Vaše Eminence,“ přikývne mladík, „Postarám se o vše. Budete cestovat s mnoha zavazadly, pokud budete donucen k odjezdu?“

„Ještě nevím, pane hrabě. Sdělím vám své rozhodnutí později. Zítra ráno se ubytujte zde na zámku a vyčkejte dalších pokynů.“

„Jak si přejete, Vaše Eminence.“

„Vaše Eminence, kdo by vás měl nahradit?“ zeptá se pan de Almare.

„Váš odhad před nedávnem byl správný, ten hlupák biskup de Beauvais si činí zálusk na úřad prvního ministra. Jak se zdá, je podporován mnohými

velmoži,“ odpovídá s neskryvaným despektem Mazarin, „Nicméně není jediný ve hře. Vévodkyně de Chevruse má také svého favorita, kterého nenápadně podporuje. Jde o markýze de Chateauneuf.“

„Markýz de Chateauneuf? Vždyť ten strávil posledních tuším deset let ve vězení.“

„Máte pravdu, před deseti lety byl odsouzen za dost bizarní spiknutí. V němž hrála roli právě vévodkyně de Chevruse. Pan markýz byl z vězení propuštěn v minulých dnech.“

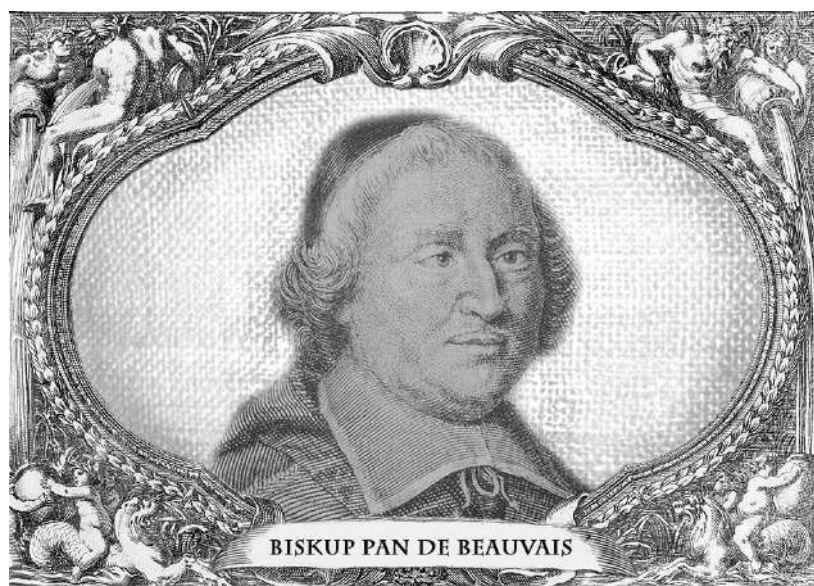
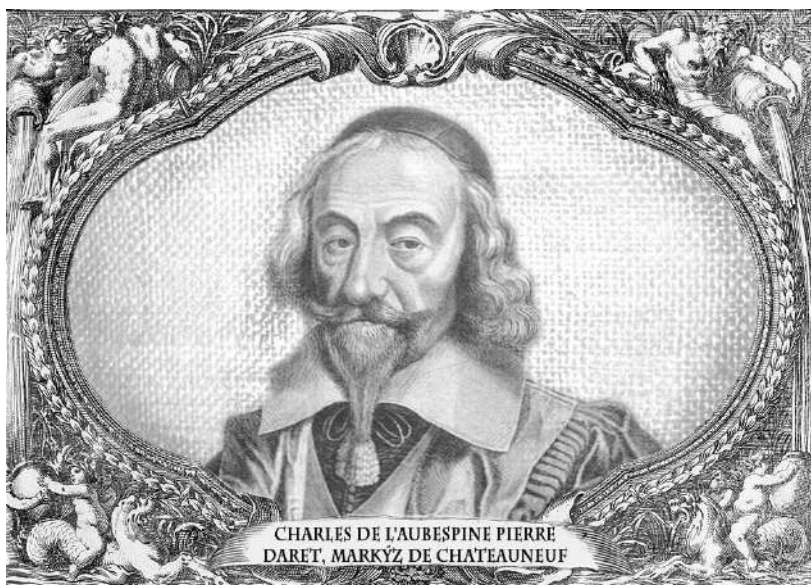
„Má podporu i u jiných?“ zajímá se Pierre.

„Jak u koho. Například vévodkyně de Condé mu nemůže odpustit, že před jedenácti roky podepsal rozsudek smrti nad jejím bratrem, vévodou de Montmorency. Ta je proti němu, jak se mi doneslo. Možná proto bude pro všechny přijatelnější biskup de Beauvais. Hlupák, který nevadí nikomu, neboť se všichni těší, jak ho budou snadno ovládat,“ vysvětluje první ministr.

„Takové řešení přeci Její Veličenstvo nemůže připustit, vždyť by v něm nemělo pomocnou ruku, ale naopak by pro ni představoval ohromnou zátěž. Nemám teď na mysli jen jeho neschopnost řídit správu státních věcí, ale také jeho příklon k ortodoxním katolickým názorům, které by mohly mnohé pobouřit,“ vrtí hlavou pan de Almare.

„Pane markýzi, přesto je pro významné rody daleko přijatelnější než já.“

„Chtěl jste říci ovladatelnější, Eminence.“

„V očích mnohých toto spojení jedno a totéž jest,“ pokrčí rameny prelát.

Další rozmluva netrvá dlouho, proberou ještě pár obecných detailů ohledně další práce markýze a zajištění případné cesty hrabětem a poté jsou oba mladíci velmi zdvořile vypoklonkováni. Odcházejí zádumčiví, temné chodby jim náladu rozhodně nezvednou.

„Pane markýzi, počkejte na mě prosím u kočáru,“ poťádá svého přítele Armand, „Nechám si na zítřek připravit své místnosti a domluvím si schůzku s kapitánem gardy, panem de Seinges.“

„Chcete využívat na přepravu kardinála jeho gardu?“

„Koho jiného? Jim důvěřuju a můžná u něho naleznou ti nejvěrnější další zaměstnání. Pokud Mazarin odejde, jeho garda bude nepochybně rozpuštěna a vojáci si budou muset shánět novou práci.“

„Coť s jejich pověstí a nevrátivostí proti nim z minulosti nebude jednoduché.“

„Určitě nebude, naštěstí se válčí pořád a zkušený vojáci jsou pořád potřeba,“ odvěti zasmušile hrabě a zamíří opačným směrem než jeho přítel.

Trvá nejméně půl hodiny, než se vrátí. Markýz zatím sedí na nádvoří v kočáře, hlídán svými osobními strážci pod vedením kapitána Rotha. Armand si přisedne, dá pokyn k odjezdu.

„Vše zařízeno?“

„Ano, místnosti budou na zítřek připraveny, dopoledne mě navštíví i pan de Seinges. Asi nám nastanou zlé časy.“

„Ještě stále je pan Jules prvním ministrem. Královna je můžná prchlivá, můžná náladová, ale určitě není hloupá. Alespoň já v její rozum věřím.“

„Jen jestli nevěříte v chiméru, příteli. Zbavila se jinech lidí spojených s Richelieuem a teď dojde i na kardinála. Vůbec bych se nedivil. Jestli ale získá vliv ten blb vévoda de Beaufort, vzroste tím taky moc vaší matky. Budete muset bejt velmi opatrný.“

„Mám takovou možnost na paměti. Pokud byste odjít měl, poťádal bych vás, aby Maurice opět vytvořil prostředníka mezi mnou a panem Louventem. Zaplatím mu cokoli, pokud mi bude poskytovat přesné zprávy o mé matce.“

„Maurice je vám plně k dispozici. S sebou ho určitě tahat nebudu, bude se mi muset starat o pařížskej dům a domácnost. A taky o obchody, pokud budou pokračovat.“

„Určitě budou. S případným odchodem Mazarina se nehrouť svět, příteli, pouze se nám trochu zkomplikuje naše postavení a možnosti. Přinejhorším si koupím úřad u dvora, královna a její nová suita jistě budou potřebovat hodně peněz.“

„Jak myslíte,“ povzdechne si Armand.

V kočáře se rozhostí ticho, oba mladíci se pohrouží do svých myšlenek. Následně se pokusí o nezávazný rozhovor, ale jejich komunikace skřípe, nakonec začnou probírat starost o panství Godille, pokud by musel hrabě doprovázet Mazarina do Itálie a rozhodl se tam delší čas zůstat. Pierre slíbí osobně dohlédnout na dostavbu příteleova sídla, coť hraběte přeci jen trochu uklidní.

Markýz svého přítele vysadí před jeho domem, sám pokračuje do svého paláce. Zamračený Armand odbude několika slovy vstřícné služebnictvo, to okamžitě pochopí náladu svého pána a klidí se mu z cesty. Naopak za chvíli vstupuje do salóнку zachmuřelý Tissot, rozhovor s nazlobeným hrabětem určitě nebude procházka růžovým sadem. Je však přivítán nadmíru přívětivě, dostane příkaz nalít oběma pohár vína a posadit se ke stolku.

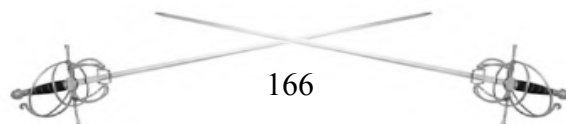
„Maurici,“ začne zádumčivý šlechtic vášnivým hlasem, který správce ještě více vyděsí, cítí za chováním svého pána velké problémy, „musíme si vášně promluvit o naší budoucnosti.“

„Jak si přejete, pane hrabě,“ odvěti zdvořile tajemník a je v něm malá dušička.

„Začnu po pořádku, Maurici. Zítra ráno se na nějaký čas odstěhuji zase do Rueil, vezmu si s sebou Emileho a Quida. Zaříd', ať jsou připraveny a sbal mi nějaký věci na pobyt tam. Šaty do společnosti i na cestu. Ty zůstaneš doma.“

„Pojedete kočárem, Excellence?“

„Ano, ale vezmu si jen Lucase, Matyáš a Malej Simon zůstanou v domě. Budou ti k ruce, aby byl dům zajištěnej.“

„Očekáváte dlouhou nepřítomnost?“

„Možná, Maurici, možná,“ povzdechne si pan de Godille, „S kardinálem Mazarinem se moc zle potácí jeho křeslo, možná bude vyhnanej vod dvora,“ pokračuje a spatří bledost, jeť se objeví ve tváři jeho správce, „Pokud se tak stane, budu doprovázet pana kardinála. Možná až do Itálie. Dokonce nevím, jestli se tam nějaký čas nezdrťím.“

„Je to tak vátné, Excellence?“ hlesne jen Tissot.

„Velmi vátný, Maurici,“ odvěti stísněným hlasem Armand a napije se zhluboka vína, jako by si rozmýšlel další slova, „Jestliťe bude pan Mazarin vyhnanej, teprve pak se ukáťe, jak jsi schopnej. Možná po delší dobu budeš muset zajistit moc věci. Nejen starost vo tenhle dům a domácnost.“

„Udělám co bude v mých silách.“

„Uděláš víc, Maurici. Pozorně mě poslouvej! Předně budeš znovu prostředníkem mezi panem markýzem de Almare a panem Louventem. Minule si uspěl, tak ať jsi stejně dobře. Dále bude nutný promluvit s Leanderem, pozveš si ho do Paříťe a probereš s ním dostavbu Godille. Pan markýz de Almare mi slíbil pomoc, tedy ji využijeme. Cokoli budeš potřebovat, obrátíš se na něho. Slíbil taky dohled pana Achila. Neťe bych Leanderovi nevěřil, ale nemá tolik zkušeností a abbé stárne. Chápeš?“

„Ano, pane hrabě.“

„Taky dostaneš ústní plnou moc k jednání s panem Coiffierem a Juanem. Co se týče našich obchodů. Vůbec netuším, jak si stojíme. Ve všem mě budeš zastupovat.“

„Pane hrabě, na moji věrnost se můžete spolehnout, budu pracovat velmi usilovně.“

„Spoléhám na tebe, Maurici.“

„Co bude ale potom, pokud padne pan Mazarin? Co budete dělat dál?“

„Další neřeším, Maurici. Doprovodím pana kardinála pravděpodobně do Itálie a další mě pro tuhle chvíli nezajímá. Co bude po mém návratu, budeme řešit, až se vrátím. Do té doby všechny problémy probírej s panem markýzem de Almare, on určitě zůstane v Paříťi a u dvora.“

„Na pana markýze je spolehnouti.“

„Ano, stejně jako na tebe,“ pohladí slovně svého služebníka šlechtic.

„Pane hrabě, máte další rozkazy?“

„Teď ne, zítra ráno odjedeme před osmou hodinou, vzbud' mě teda v sedm hodin a uchystej mně snídani. Dohlídni, ať jsou všichni připravený.“

„Něco k večeři chtít nebudete?“

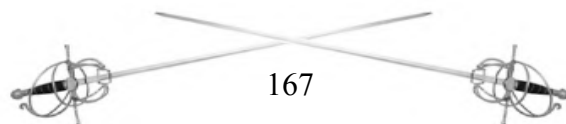
„Ne, vůbec nemám na nic chuť. Dám si s tebou ještě jeden pohár, na jídlo nemám ani pomyšlení,“ vyjádří své pocity Armand, na jeden záťah dopije zbytek v číši a napřaženou rukou dá pokyn k jejímu opětovnému naplnění.

Nastěhování hraběte de Godille do místností v Rueil v doprovodu Quida Dujardina a Emile Foudrase proběhne v naprosté tichosti. Oba chlapci již jsou s prostředím seznámeni a navíc v paláci panuje proti dřívějším dobám klid. Zajištění svého pána domluví se zdejším služebníkem Fabienem, který se s radostí ujme znovu jejich záležitostí. Tím získá výmluvy, proč se nemůžte tolik věnovat vlastní práci a také důležitost pro případ propouštění z důvodů menšího vytížení zámku a tím pádem i služebnictva.

Krátce před polednem se objeví kapitán de Seinges, vzorně ustrojený, ale zachmuřený. Ani jemu není do zpěvu, nezná všechny politické souvislosti, se svými gardisty střetí zdejší zámek, ale cítí úpadek jak jeho významu, tak důležitosti současného nejvyššího obyvatele. Kam se poděly časy, kdy doprovázeli svého pána kardinála de Richelieu, těšili se z respektu okolí, podpořeného dost často vymyšlenými historkami o tajných rejdách kardinálovy osobní strážě.

Hrabě svému hostu v rychlosti vyličí obavy, se kterými se jeho mysl již delší dobu zabývá. Voják ho poslouchá pozorně, ani jednou ho nepřeruší, výraz v jeho tváři se však stane ještě více záduřivým. Jeho tušení se ukazují správnými, obava ze zrušení celé jednotky nabírá opět konkrétnějších rysů.

„Pane kapitáne, potřebuju co nejdřív vybrat deset spolehlivejch mužů, který by případně doprovázeli pana kardinála,“ uzavře své vyprávění pan de Godille.

„Všichni gardisté jsou vám k dispozici, pane hrabě. Máte na mysli konkrétní muťe?“

„Upřímně řečeno, dával bych přednost těm, který mi v minulosti pomáhali v různých tajných operacích. Známe je a můžeme jim věřit.“

„Muťeme odsud zajít rovnou do ubytovny a vy si vyberete koho budete chtít. Většina je přítomna a asi také většina bude velmi ráda, pokud na ně přijde řada. Alespoň bude mít jejich služba nějaký význam.“

„Pane kapitáne, jejich služba má stále význam.“

„Opravdu? Ale máte pravdu, proč si stěžovat, brzy bude ještě hůř,“ usměje se hořce Francois.

„Naděje umírá poslední,“ pokusí se o povzbuzení Armand, ale nedokáže svoje slova doprovodit správným tónem ani výrazem.

„Pomalů si začínám připouštět možnost, kdy si budu muset hledat nové zaměstnání.“

„Jste zkušený voják, válčí se pořád a všude, jistě o vaše službu bude zájem.“

„O službu řadového vojáka určitě. Mám zkušenosti, ale také jsem příslušníkem jednotky s hroznou pověstí. Na to nezapomínejte, pane hrabě.“

„Nezapomínám, však sám mám obavy z nejbližší budoucnosti. Možná by vaši jednotku mohli přičlenit ke královským gardistům.“

„Asi těžko. Tam slouží pouze urození muťi, což některý naši gardisté nejsou, a stále se s námi potáhne stín kardinála de Richelieu. Nejspíš se budeme muset nechat naverbovat do armády. Ale nerad budu opouštět místo v Paříži, zvykl jsem si.“

„Rozumím, služba u kardinálova dvora je zcela něco jiného, než plahočení se v polních podmínkách. Taký možnost zranění či smrti ... O prestiži, kterou garda kardinála Richelieu měla ani nemluvě. Jak rád bych vám přinesl povzbudivější zprávy.“

„Už dávno jsem pochopil, jak se všechno změnilo. Nikdy už naše služba nebude jako za Richelieu. Ale alespoň nějaká je, ačkoli o nás Mazarin moc nestojí ... vím, chcete namítnout jeho zdrženlivost vůči okolí. I tak se zlatý čas naší gardy nevrátí. S tím jsem se smířil už dávno. Teď musím nějak překousnout zásadní změnu svého života ...“

„Odchod pana kardinála je krajní možnost.“

„Sám jste ale řekl, jak je pravděpodobná,“ namítne kapitán, „Nemá smysl se zbytečně utěšovat, pane hrabě. Prostě se budeme muset nějak zařídit. Snad se nám aspoň nikdo nebude mstít.“

„Tak daleko snad nezajdou ...“

„Nejsem si jist. Tolik bývalých nepřátel pana kardinála Richelieu je nyní v Paříži. Nenáviděli ho a když se už nemohou pomstít jemu, možná budou hledat obětího beránka. Ani královna nemá důvod nás mít v lásce, sám jste říkal, kolik změn ji udělala.“

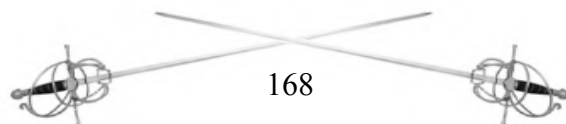
„Pane kapitáne, těžko vás mohu utěšovat, sám mám velký starost,“ povzdechne si pan de Godille, „Přemýšlel jsem, jestli bych pro některý z gardistů nedokázal najít uplatnění, ale v tuhle chvíli sám nevím, jak bude pohlíženo na mě. Pokud pan kardinál bude muset odejít od dvora, doprovodím ho s vybranými muťi a po návratu uvidím. Možná bych pro dva, tři z vás mohl najít uplatnění v mých službách, zůstane-li mi můj majetek.“

„Děkuji za vaše slova, pane hrabě. Sám však nevím, co bude dál. Vaše role v některých případech, především ve spiknutí markýze de Cinq-Mars, vám může způsobit hodně těžkostí. Zapletena do něj byla rovněž většina velmožů, princů. Snad alespoň vy budete mít štěstí.“

„Máte plnou pravdu, ani já si nemůžu bejt ničím jistě. Pokud bych ale nebyl nijak postižený, možná bych našel prostředky pro dva až tři muťe, který bych mohl přijmout jako své vojáky, osobní stráž, ať už tady v Paříži nebo na panství Godille. Pokud by vám taková služba nebyla proti mysli ...“

„Pane hrabě, takovou nabídku bych přijal velmi rád,“ pozvedne překvapeně oči pan de Seinges, „Velmi si jí vážím. Budu se modlit za vás, stejně jako se teď modlím za setrvání pana Mazarina ve své funkci. Ačkoli naši gardu téměř nevyužívá, alespoň zachovává její existenci.“

„Pane kapitáne, ani jeden z nás nemá žádnou možnost ovlivnit události u dvora. Nezbyvá nám, než čekat a případně se modlit,“ odvětlí Armand.

„Mohu vám být ještě nějak nápomocný, pane hrabě?“

„V tuhle chvíli ne,“ zavrtí hlavou pan de Godille, „Pane kapitáne, půjdeme vybrat muže, vhodný k doprovodu pana kardinála. Večer bych si je svolal a vysvětlil jim, co vod nich případně očekávám. Musím mít jistotu v jejich naprostý pochopení mých požadavků. Ručím za bezpečnost pana kardinála a pokud už nebude v době cesty prvním ministrem, mohl by někdo dostat chuť si s ním vyřídit své účty. Ačkoli naštěstí nebyl osobně příliš zapletený do některých afér, byl blízkým spolupracovníkem kardinála Richelieua a kdo ví, jak na něj pohlíží některý bývalý spiklenci,“ dodá a zhluboka si povzdechne.

PROBLÉMY KARDINÁLA MAZARINA

Markýz de Almare nadále zůstává ve službách prvního ministra Francie a zároveň se motá u královského dvora, kde na něj mnozí pohlížejí všelijak. Někteří si ho začínou předcházet, mořná právě vychází nová hvězda, vř dyť elegantní mladík je chytrý, hezký, dovede se veřít do přízně nejen Mazarina, ale i královny. Jeho návštěvy u malého krále Ludvíka tět ko mohou uniknout pozornosti. Na druhé straně Pierre sám cítí za zdánlivě lhostejnými či přátelskými pohledy zcela jiné city, v mírnější verzi obavy ze ztráty vlastního vlivu, v horším nevyslovenou nevrař ivost. Zachovává však naprosté dekorum, ke všem je velmi vřtřicný, bez jakéhokoli náznaku samolibosti a povýšenectví. Coř opět rozdělí jeho okolí na dva tábory, jedni ho za jeho chování a vystupování obdivují, druzí z něho mají ještě větší obavy. Bude nepřijemným protivníkem o místo na slunci, velmi nebezpečným.

Při poslední neoficiální audienci u královny je bez setkání s ní odveden přímo za jejími syny, o doprovod se mu postará markýza de Sénecey, pohlíží na něho spíše pátravým pohledem, jako by se ho snař ila zař adit do některé škatulky dvořanů a nedař í se jí ho správně identifikovat.

„Pane markýzi,“ nedokář e zastřít mírné rozpaky, „máte dnes nějaký úkol?“

„Drahá paní markýzo,“ usměje se on zdánlivě bezelstně, „Dnes vykonávám jen přátelskou návštěvu, pravděpodobně za účelem rozptýlení Jeho Veličenstva.“

„Omluvám se, pane markýzi,“ řekne ona rychle, „Nijak nezpochybňuji vaše práva, kterých se vám od Jeř ího Veličenstva dostalo, byř jsou pro mě poněkud nezvyklá. Jeho Výsost si vás nepochybně oblíbila,“ dodá a nasadí rovněř co nejmilejš í kukuč.

Jeř í slova odpovídají pravdě, Ludvík se sice chová zdrř enlivě, leč nedokář e zakř ýt radost z příchodu svého mladého vazala. Zůstává zároveň dítětem i králem a ten musí zůstat odměřený, ačkoli pro něho je markýz spíše kamarádem, se kterým si můř e hrát. Chová se totiř naprosto jinak neř jeho sluhové či komorníci, Ti se na jedné straně snař í zachovávat přísnost, na druhé straně jsou ař úděsně podbíziví. V kař dém případě zachovávají obrovský odstup od jeho dětské duše. Nádherně vypadající mladík k němu však přistupuje jinak, v jeho blízkosti se cítí jak bezpečně, tak dobře. Můř e s ním mluvit jako rovný s rovným, coř samo o sobě je nesmysl. Nejde zde však o rovnost mezi králem a niř ším velmoř em, ale o vztah dvou kamarádů, byř jeden z nich je dítětem a druhý mladým muř em.

Moř ná právě proto vycítí Ludvík chmury, usazené v mysli šlechtice. Neřekne dlouho nic, ale stále mu vřtá hlavou, proč se dnes markýz méně raduje. Je s ním snad něco? Je nemocný, jako byl on před několika měsíci? Poloř í otázku.

„Nikoli, Vaše Veličenstvo,“ usměje se Pierre, „Cítím se naprosto zdrav.“

„Zdalo se nám ...,“ podívá se dítě upřeně na mladíka, snař íc se mu proniknout skř ze oči do jeho hlavy, cítí ne zcela uspokojivou odpověř .

„Moř ná jen mám nějaké starosti, Vaše Veličenstvo,“ pochopí šlechtic nutnost podat lepší vysvětlení, „Omlouvám se, asi jsem nedokázal na vše zapomenout.“

Král se už dál neřtá a vřtí se ke svým hrám, při ničř dostane markýz přidělen úkol, rovnají na stůl cinové vojáčky a vytvář ejí bojovou scenerií. Jejich aktivity přeruř í posleže sama královna, která se objeví v doprovodu dalšího služebnictva. Oznář í konec zábavy a nutnost pokračovat v naplánované

činnosti, pan de La Porte ji třímá knítku, ze které bude poutavě předčítat malému panovníkovi dějiny. Ludvík se zdvořile rozloučí se svým milým hostem, před odchodem se však zastaví a pohlédl na matku regentku.

„Pan markýz byl dnes smutný,“ konstatuje, „Jsme také smutní,“ dodá.

„Ludvíku,“ objeví se ve tváři královny mírně překvapený výraz, „nezdá se mi, že by pan markýz de Almare vypadal smutně.“

„Pan markýz má starosti, maminko,“ řekne dítě a skoro vyzývavě se podívá, „Možná byste mu mohla pomoci,“ dodá a bez dalšího odejde.

Mladík, o němž byla řeč, nedokáže zcela skrýt rozpaky. Jak jen mohl pětiletý chlapec tak přesně vystihnout jeho rozpoložení mysli? Je snad lepším pozorovatelem než dospělí? Dokáže se lépe vcítit do druhého či jen podvědomě vycítil změnu?

Rovněž královna zaváhá, kolem je dost služebnictva, všichni slyšeli výzvu mladého krále, byť ji berou s úsměvy.

„Pane markýzi, způsobil jste králi starosti,“ řekne nakonec Anna Rakouská jako by vyčítavě, „Místo rozptýlení se teď bude sám trápit starostmi,“ dodá a učiní několik kroků k plněnímu.

„Vaše Veličenstvo, jsem velmi nešťastný, nebyl jsem asi dnes dobrou návštěvou.“

„Věru ne, pane markýzi,“ odvěti panovnice, přičemž jakoby zamyšleně učiní dalších několik kroků k oknu, čímž vytvoří bezpečný odstup od svého okolí, po chvíli pokyne Pierrovi, aby přišel blíž. Teď je nikdo nebude slyšet, „Máte snad skutečně starosti?“ zeptá se mírně ztišeným hlasem, nikdo se neodvátí přijít blíž, ale nespátřují v chování Její Výsosti nic podivného.

„Vaše Veličenstvo, jsem na velkých rozpacích,“ odvěti rovněž ztišeným hlasem pan de Almare, „Král je však nesmírně dobrý pozorovatel. Opravdu mám starosti, které pramení z mých obav o osud vašeho království.“

„Opravdu?“ podívá se ona překvapeně.

„Vaše Veličenstvo, prosím za odpuštění za moji smělost.“

„Mluvte, pane markýzi. Co vás způsobuje takové starosti, které odhalí i můj malý syn?“

„Vaše Veličenstvo, nějaký čas mám tu čest sledovat státní správu a cítím velké nebezpečí z udržení celistvosti země. Ta je vyčerpána mnohaletými válečnými útrapami a potřebuje velmi schopné úředníky, kteří budou věrně Vašemu Veličenstvu sloužit.“

„Vím o některých těžkostech, pane markýzi. Jste snad nespokojen s některými mými rozhodnutími?“ zmizí jí přátelský výraz z očí, ačkoli její tvář je navenek pro pozorovatele přívětivost sama.

„Vaše Veličenstvo, nikdy bych si nedovolil hodnotit rozhodnutí Vašeho Veličenstva. Jsem však smutný z okolností, které se týkají vašeho prvního ministra, pana kardinála. Zním jeho snahu být věrným, oddaným a dobrým služebníkem Vašeho Veličenstva. Bohužel mnozí zastávají jiný, diametrálně odlišný názor ...“

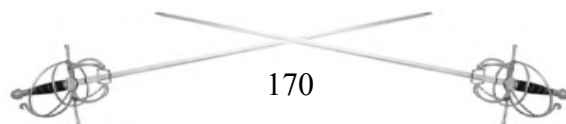
„Považujete pana kardinála za dobrého prvního ministra?“ zaskočí ho přímou otázkou.

„Vaše Veličenstvo, pan kardinál je velmi schopným ministrem, který se vyzná v problematice státní správy. Snaží se hájit zájmy Vašeho Veličenstva, možná až příliš, což vzbuzuje nevoli některých významných osob,“ odvěti mladík pokorně, začíná mít z rozhovoru velmi nepříjemný pocit. Vůbec na něj není připraven.

„Možná jste zbytečně smutný,“ odvěti ona a do jejích očí se vrátí přívětivost, obrátí se, učiní pár kroků, on ji s odstupem následuje, „Pane markýzi,“ řekne přísným tónem, dostatečně nahlas, aby ji slyšeli všichni, „příště musíte nechat své osobní a zbytečné starosti před komnatami Jeho Výsosti. Jinak bychom se na vás zlobili.“

„Vaše Veličenstvo,“ hluboce se Pierre ukloní, „jsem zdrcen, co jsem svým jednáním způsobil.“

„Odpouštíme vám, ale dávejte si větší pozor. Jeho Výsost Ludvík je velmi vnímavý a má vás rád,“ pokračuje Anna, slova „má vás rád“ jsou vyslovena cíleně, celému doprovodu, „Proto určitě bude sám smutný, když vycítí vaše starosti. Navíc zcela malicherné,“ dodá, což pro změnu patří uším mladíka.

Zcela jasně pochopí, zatváří se ještě více zkormouceně, ač se v duchu zaraduje. Snad královna dokáže pravdivost svého výroku.

Leč okolnosti nasvědčují spíše o opaku. Už se otevřeně mluví o brzkém odchodu kardinála Mazarina, královna tyto řeči sama podporuje svou pasivitou, kdy se nedokáže rozhodným způsobem postavit proti našeptávačům. Ti se tak domnívají, že jejich hlas dopadá na úrodnou půdu.

Markýz de Almare sleduje houstnoucí atmosféru s divnými pocity. Královna mu vyslala před pár dní jasný signál, který je zcela v rozporu s tím, co se odehrává kolem něho. Před královninými komnatami se hromadí zcela jiné dvořanstvo než v minulosti a nikdo nepochybuje o rostoucím vlivu jejích přítelkyň, z nichž nejvýšněji ovlivňují její rozhodování vévodkyně de Chevruse, slečna de Hauteford, vévodkyně de Longueville a markýza de Sénecey. Velmi důležitě se tváří především dva bystrostí Bohem ne příliš obdaření muži, vévoda de Beaufort a biskup de Beauvais. Mladý přívržec kardinála Mazarina dnes stojí mezi nimi, ale ve skutečnosti stranou a jen jako pozorovatel z velké dálky sleduje celkový cvrkot.

„Drahý bratránku, jste dnes poněkud zasmušilý,“ přitocí se k němu vévodkyně de Longueville.

„Jen zdání, drahá sestřenko,“ odvěti oslovený s milým výrazem.

„Tuším příčinu vašeho zármutek,“ dodá a v očích se jí zlověstně blýská, „ať moc jste přilnul ke kardinálovi, který se bude brzy pakovat,“ dodá neomaleně.

„Mé jednání s prvním ministrem jsou výhradně pracovního charakteru, však znáte moje služby v diplomacii ve jménu Jeho Veličenstva,“ odvěti Pierre bez pohnutí jediného svalů ve tváři, pak se zdánlivě bezelstně na urozenou princeznu z rodu Condé podívá a pokračuje, „Je již rozhodnuto o změně? Snad vévoda de Beaufort?“

„Ale jděte, však vy tušíte, jak se věci mají,“ nenechá se ona nachytat.

„Tedy pan de Beauvais,“ pokývá on hlavou, „Slyšel jsem, Její Veličenstvo prý požádalo papežský stolec o kardinálský klobouk pro pana biskupa. Budoucí kardinál má nahradit současného kardinála.“

„Říkáte svá slova s nevelkou radostí, drahý bratránku.“

„Já se ani neraduji ani nesmutním,“ opáčí on chladně, leč mile, „Beru věci jak jsou. Já sloužím králi, nikoli kardinálovi, ať již jakémukoli.“

„Což činíte dobře, drahý bratránku. Není dobré se příliš vázat k lidem, které čeká v brzké době ztráta jejich postavení,“ upozorní Anna-Genevieve, ale spíše chce svého vzdáleného příbuzného popíchnout, on se nemusí obávat, malý král ho má rád a jeho matka ho proto ponechá jistě ve své přízni, i když se zbaví většinově nenáviděného Mazarina, ve kterém téměř všichni spatřují nebezpečí pokračování politiky jeho učitele Richelieua.

Z audience u královny se vrátí vévodkyně de Chevruse a tváří se hrozně spokojeně, což naopak ještě více rozesmutní Pierra. Stárnoucí intrikánka se přitocí k biskupovi de Beauvais a dostatečně nahlas, aby nebylo možné její slova přeslechnout, ho informuje o důležitém poslání, kterým ho hodlá královna v brzké době pověřit. Tvář nejvyššího almužníka zazáří, naopak poněkud se zachmuří obličej vévody de Beaufort, ve své domýšlivosti stále snil o náhradě Mazarina svou osobou. Ale i pro něj bude biskup snadnější překážkou než Mazarin, on mu nebude tolik zaclánět v jeho úsilí vetřít se do přízně své nevlastní švagrové a prostřednictvím ní pak konat svou vůli.

„Vidíte, bratránku, věci se dávají do pohybu,“ poznamená paní de Longueville.

„Zdá se, drahá sestřenko,“ usmívá se pan de Almare, jeho zkušenosti s přetvářkou mu umožňují zastřít své skutečné pocity. Stále však nemůže uvěřit v tak lehkou kapitulaci královny, copak si neuvědomuje nebezpečí, kterému se vystaví? Ti všichni, co se v tuto chvíli tváří tak vítězoslavně, ti všichni ji vzápětí zahrnou svými požadavky, budou se jí snažit ovládat, vysávat. A biskup, svým způsobem katolický fanatik, může znovu rozdmýchat po vítězství u La Rochelle potlačené náboženské vášně. Určitě bude jeho příchod na post prvního ministra znamenat obrovský zásah i do zahraniční politiky, jeho přítulnost ke katolickému Španělsku a naopak odpor k protestantským spojencům je všem dobře známý.

K audienci vyzvaný pan de Beauvais vykročí důstojně a pyšně, všichni napjatě a netrpělivě očekávají, s čím se vrátí. Ani Pierre nepochybuje o závažnosti nejbližších událostí, tváří se však na rozdíl od většiny rezervovaně, neutrálně. Bohužel se musí hodně ovládat, především ve chvíli, kdy se prelát s vítězoslavným úsměvem vrátí zpět mezi své přívržence a oznámí, že jde svrhnout Mazarina. Vážnost svého výroku potvrdí žádostí o doprovod kapitána gardy pana de Giutaut a šesti jeho strážníků.

„A je to tady, drahý bratránku,“ usmívá se Anna-Genevieve, „Omluvte mě, musím poslat lokaje se vzkazem svému otci,“ dodá, tvář jí září štěstím.

Mezitím se vévodkyně de Chevruse domlouvá s dalšími o vhodnosti poslat depeši vévodovi d'Orleans, aby byl rovněž za tepla informován. Začne velká šuška, zvláště když se už dveře neotvírají a další audience jsou přerušeny. Pravděpodobně královna očekává příchod zatčeného Mazarina, aby ho buď poslala do vyhnanství nebo ho internovala na některém ze známých a obávaných míst pro prominentní vězně koruny.

Kardinál Mazarin sleduje poslední vývoj u královského dvora s obavami a ač usilovně bojuje o přízeň královny Anny Rakouské, jak v roli věrného úředníka, tak jako podmanivý muž, cítí stále více vratkost svého postavení. Znovu si krátce promluví s hrabětem de Godille a ubezpečí se o připravenosti jeho doprovodu, pokud bude nucen skutečně odcestovat. Možná se už brzo podívá zpět do své milované Itálie, byť po návratu do rodné hroudy nijak netouží. Dosáhl ať příliš význačného postavení u francouzského královského dvora, než aby ho opouštěl s lehkým srdcem.

Hrabě sám vycítí blízkost nechtěné cesty a jeho nervozita se zvyšuje. Ještě více, když se u kardinála objevil jistý pan Cantarini. Zpočátku Armand netuší, kdo je tím mužem, dozví se jeho totožnost náhodou od markýze Aymarda de Chouppes, který občas přichází Mazarina navštívit. Ostatně markýz zná vysokého a štíhlého bankéře dobře, neboť mu sám dluží třicet tisíc liber, což však hraběti zamlčí.

Pan de Godille není rozhodně hloupý, aby si nedal vše dohromady. Mazarin jistě nepozval finančníka jen na přátelskou návštěvu, ale aby s ním projednal některé záležitosti, které se týkají působení Istivého preláta ve funkci nejprve poradce Richelieua a nakonec i prvního ministra Francie. Dostal dost příležitosti nahromadit pro sebe zisky a nyní nepochybně hodnotí pasiva a aktiva svého působení ve vysoké státní správě Francie. A asi společně s bankéřem uvažují o převedení jeho závazků jinam, kde k nim bude mít kardinál přístup i po odchodu od francouzského dvora.

Očekávání brzkého pádu prvního ministra se projevuje i přístupem dvořanů k jeho osobě. Snaží se setkání s ním vyhýbat či omezit na minimum, na zdvořilostní pozdrav, jako by byl nakažen leprou a oni se obávali přenosu nemoci. Jejich strach však pramení z poznání ústupu ze slávy prvního úředníka a pak by bylo velmi nemilé, být s ním spatřen v důvěrném rozhovoru. Takové střetnutí by se mohlo dotýcnému v brzké budoucnosti vymstít.

V rueilském paláci je prázdné, kdo by také chodil za prvním ministrem, jehož svržení se v brzké době očekává. Zasmušilý prelát si znovu zavolá hraběte de Godille a nechá se ještě jednou informovat o připravenosti na cestu.

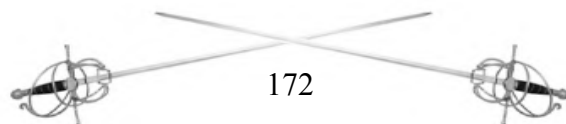
„Pochopil jsem vážnost situace,“ poznamená mladík.

„Ano, královna se již musí rozhodnout,“ odvěti kardinál, „Moji nepřátelé jsou natolik neodbytní, že již nelze nechávat věcem volný průběh. Pan de Beaufort a pan de Beauvais zdá se triumfují, stejně jako suita našeptávaček Jejího Veličenstva. Drahý hrabě, pravděpodobně nás čeká dlouhá cesta, pokud mi bude umožněno opustit Francii.“

„Bude umožněno? Obáváte se snad dokonce zatčení?“

„Pane hrabě, přeci jen mám dost povědomí o záležitostech Francie,“ podívá se vážně na svého společníka v pracovně Mazarin, „Mohl bych nepřítelům poskytnout cenné údaje, což by se nemuselo líbit nové vládní garnituře. Ani královně. Jednodušší by bylo mě někde internovat, samozřejmě se vším komfortem, ale bez možnosti v nejbližší době cokoli ovlivňovat.“

„Obáváte se tedy skutečně zatčení?“ zbledne Armand.

„Já bych to tak na jejich místě udělal,“ pokrčí rameny kardinál, „Neumožnil bych posílení nepřátel. Ale snad se mi podaří královnu přesvědčit alespoň o možnosti ve vši tichosti opustit Francii. Pokud se tak stane, musíme urychleně vyrazit. Mohla by si svoje rozhodnutí rozmyslet.“

„Nebylo by lepší odjet okamžitě, nečekat až na krajní možnost?“ zeptá se šlechtic a pátravě se podívá do tváře preláta.

„Pane hrabě,“ opětuje pohled stále ještě první ministr, „neutíkám, dokud nejsem definitivně poražen. Stále je naděje ve správné rozhodnutí Jejího Veličenstva, ačkoli naděje dost slabá. I kdybych chtěl, nemohu poslechnout vaši jistě dobře míněné rady.“

„Vaše Eminence,“ zvedne osobní strážce zrak, „mohl bych přichystat plán vašeho zmizení. Pro případ špatného rozhodnutí Jejího Veličenstva. Kdybyste měl být nedej Bože zatčen, přichystal bych plán na váš útěk.“

„Pane hrabě,“ přelétne úsměv po znavené a ztrápené tváři preláta, „nehodlám podstupovat dobrodružné honičky s královskými gardisty. Zcela se vydávám do rukou božích, spoléhám na jeho milosrdenství. A nechci si také uzavírat cestu zpátky,“ zatváří se poněkud tajemně.

„Cestu zpátky?“

„Pane hrabě, pokud dá královna přednost těm panákům a hlupákům, kteří usilují o mé místo, dostane se země brzo do velkých problémů. Nebudu vám vykládat o tětekostech státní pokladny, ale jestliže jí a správně země bude vládnout nezodpovědná klika velmožů, brzo nastane v zemi rozkol. Pak by si Její Veličenstvo mohlo vzpomenout na věrného služebníka, nemyslíte?“

„Nepochybně, Vaše Eminence,“ lehce se pousměje mladík, opravdu, Mazarin se určitě jen tak nevzdá, má promyšlené tahy dopředu, pro všechny případy. Pokorně přijme osud z rukou královny, aby případně mohl v budoucnu slavit návrat. Ale poznámka o možném jeho zatčení šlechtice zneklidnila, ještě aby tak nebyl kardinál jediným uvězněným, přeběhne mu mráz po zádech.

Je ohlášen markýz de Chouppes, vymění se s hrabětem de Godille, který vyjde naopak před pracovnu kardinála a má věru o čem přemýšlet. Bloumá po chodbách, pozoruje nádvoří. Náhle zbledne ještě více, spatří kočár doprovázený kapitánem de Guitaut a šesti ozbrojenými královskými gardisty. Tak se kardinál nemýlil. Poruší veškeré protokoly a znovu vstoupí do pracovny prvního ministra.

„Pane hrabě,“ usměje se Mazarin, „asi mě jdete upozornit na zdvořilostní návštěvu. Není třeba, již jsem viděl váženého pana Auguste-Poiriera de Blacmesnil, biskupa de Beauvais. Naštěstí alespoň pan de Guitaut má úroveň,“ dodá ironicky poznámku o královnině vyslanci.

„Pan de Beauvais je nejvyšším almužníkem, titul má téměř hodnost kardinála,“ připomene markýz de Chouppes.

„Pane hrabě,“ řekne urychleně Mazarin, „zůstaňte zde v paláci. Neučiníte nic, k čemu bych vám nevydal já osobně příkaz!“ dodá velmi důrazně.

Mladík přikývne a urychleně opustí místnost. Vmáčkne se do zákoutí předpokoje a sleduje příchod nezvaných hostů, biskup mu naštěstí nevěnuje žádnou pozornost, vznáší se na vlně euforie a těší se na pokoření svého soka. Nese se jako páv, jistý si sám sebou i královnou, naopak kapitán de Guitaut Armandovi lehce pokyne na pozdrav, povšiml si mladíka a jistě si mnohé domyslel.

Netrvá dlouho a s příchozími odchází i kardinál Mazarin. Tváří se zcela klidně, již obdržel list od královny, o jeho obsahu nikdo jiný ale nemá tušení. Ne, nemůže být pochyb, přítomnost královských gardistů, v čele s jejich významným představitelem panem de Guitaut, jednoznačně odpovídá zatčení. Pan de Godille pocituje nejen bezmoc, ale také hrozné rozčilení. Ke všemu ho spatřili v blízkosti kardinála, uvědomí si náhle.

VYHRANÁ BITVA, ZAČÁTEK TICHÉ VÁLKY

Její Veličenstvo Anna Rakouská, královna Francie a regentka za nezletilého syna Ludvíka XIV., způsobí svým přátelům obrovský šok. Pan de Beauvais, který za ní přivede vítězoslavně kardinála Mazarina v doprovodu strážníků, zůstane stát se strnulým výrazem ve tváři jak zpráskaný pes a spolu s ním další. Nejen že první ministr bez problémů opustí královny komnaty, ale jeho postavení je definitivně potvrzeno. Královna se v rozhodující chvíli postaví zcela na jeho stranu, dá přednost pohrobkovi kardinála Richelieua před svými starými přáteli, kteří museli snášet ústrky za životy jejího muže a jeho hrozného prvního ministra.

Pravda, učiní některé ústupky, jistě však po dohodě s Mazarinem, jehož již musejí brát všichni naprosto vážně. Podcenili jeho schopnosti a nyní hořce litují. Zdánlivý kompromis nemůže zmírnit porážku jeho nepřátel, ač královna se snaží dát jim jisté zadostiučinění a zmírnit její hořkost. Pan de Beauvais je jmenován ministrem, vévoda de Beaufort získá místo v Královské radě, další ministři a kancléři reprezentují různé proudy a zájmy mocných skupin či lobistů. Ať již se jedná o kancléře pana markýze de Chateau-Gontier, Nicolase de Bailleul, kontrolora financí pana Michela Particelli d'Emery, španělský klan zastupuje favorit vévodkyně de Chevruse, pan markýz de Chateauneuf.

Nic z toho však neohrožuje postavení prvního ministra, mnozí si ať nyní z hrůzou uvědomují, jak moc se mýlili. Zarytí nepřátelé by Mazarina nejraději roztrhali na cucky, méně významní a vlastně neutrální úředníci a dvořané přemýšlejí, jak napravit dojem, způsobený předchozím přezíráním předčasně odepsaného prvního ministra. Situace se zdánlivě uklidní, ve skutečnosti však pouze navenek. Nikdo se neodvažuje veřejně či hlasitě kritizovat rozhodnutí regentky, ale o to více vře nespokojenost mezi poraženými. Zvláště když mnozí ve své pýše nesou takovou potupu hodně těžce.

Kdo si ale zaručeně oddechne, je část úřednictva, spojená s prvním ministrem pupeční šňůrou a také dva mladí šlechtici. Když se pan de Godille dozví dobrou zprávu, skáče radostí až do stropu. Mazarin si ho zavolá ještě téhož večera, krátce po svém návratu, poděkuje mu za věrnost, popíše několika slovy rozhodnutí královny a zproští ho povinnosti setrávat dále v Rueil.

„Vaše Eminence, přijměte moje blahopřání,“ září Armand.

„Vyhráli jsme bitvu, pane hrabě, nikoli válku,“ krotí jeho nadšení prelát, ale ani on nedokáže zcela skrýt radost z vítězství.

„Obáváte se dalších intrik?“

„Pane hrabě, královna se jasně vyslovila v můj prospěch a tím dala najevo svoji vůli. Pochybuji však o plném respektování jejího názoru všemi mými odpůrci. Naopak, mnozí budou současný stav brát velmi osobně.“

„Vaše Eminence, bude nutné zpřísnit veškeré bezpečnostní opatření,“ zvátní náhle šlechtic, „Postarám se o ně ...“

„Pane hrabě, jen ne řádná unáhlená rozhodnutí. V řádném případě nehodlám okázale demonstrovat svůj úspěch a dráždit ještě více své nepřátelé. Proto nepřipadají v úvahu řádné silné

doprovody mé osoby, což by si někdo mohl vykládat jako zpupnost. Zůstávám dál pokorným a věrným služebníkem Jejího Veličenstva.“

„Vaše Eminence, sám jste řekl o zlobě v táboře vašich nepřátel,“ oponuje zdvořile mladík, „Jelikož bude jejich nenávisť skrytá, stejně jako jejich intriky proti vám, budou o to více nebezpečné. Nemůžete podceňovat vlastní bezpečnost.“

„Pane hrabě, rozhodně nejsem naivní. Nehodlám se vydat nahý do rukou svých nepřátel. Bude dobré, pokud učiníte jistá opatření, ale vše musí být velmi nenápadné. Především bude nutné získávat zprávy z tábora mých nepřátel, teď více, než kdy jindy. Co se týká mé bezpečnosti, můžete se postarat o nenápadný doprovod, ale opravdu nenápadný. Dle mého mi nehrozí fyzický útok, spíše budou chtít moji nepřátelé dále podkopávat moje křeslo. Je jich hodně a jen tak se nevzdají.“

„Vaše Eminence, budu usilovně shromažďovat poznatky o vašich nepřátelích. Ale vzhledem k jejich počtu, jak jste správně poznamenal, nepůjde o jednoduchou záležitost.“

„Jsem si vědom obtížnosti vašeho úkolu, pane hrabě. Nezapomínám na věrné, kteří stáli na mé straně v těžkých chvílích, mnoho jich skutečně nebylo,“ usměje se Mazarin.

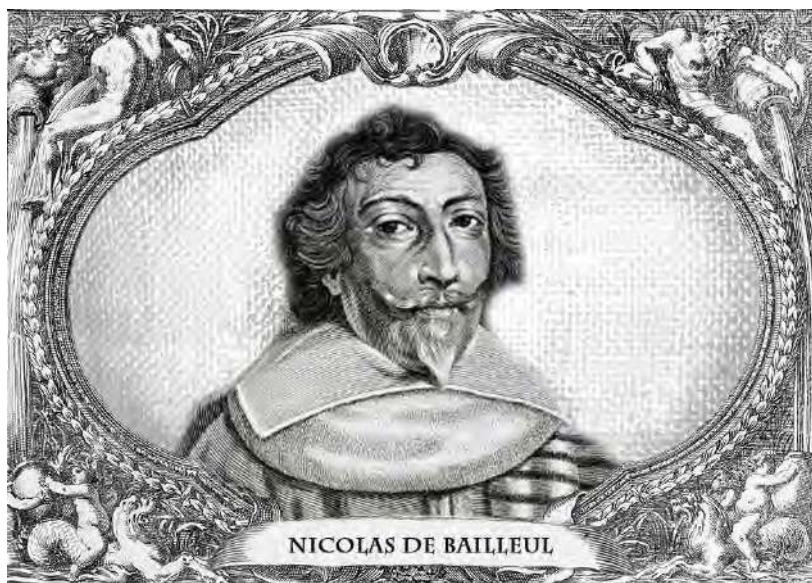
„Děkuji, Vaše Eminence,“ ukloní se zdvořile Armand a již přemýšlí, jak by mohl dané situace využít. Požádat nyní o cokoli by bylo nevhodné, ale vzpomene si na pana Malleta a svoje obchody. Snad bude moci využít nabídky prvního ministra v budoucnu, zvláště, pokud by i ten mohl mít z jejich podnikání nějaký efekt. „Jsem šťastný, jak dobře nakonec všechno dopadlo,“ řekne jen pro tuto chvíli.

„Zůstaňte však ostražití, pane hrabě, jak jsem již řekl, vyhráli jsme bitvu, nikoli válku,“ zopakuje své zhodnocení právě odehraného dramatu kardinál.

Zcela jiné pocity panují v opačném táboře. Pan de Beauvais zůstává bezradný, jak zpráskaný pes, s ohonem notně staženým mezi nohy. Cítí se zesměšněn, královna si z něho udělala dobrý den. Ač mu nabídla funkci ministra, posláním pro Mazarina ho zesměšnila před celým dvorem. Nejraději by se stáhl do ústraní, uraženě se vzdálil, ale plno našeptávačů kolem něho mu radí jinak. Není třeba házet flintu do řítě předčasně, ještě nejsou definitivně poraženi. Duchovenstvo okolo biskupa, ve spojení se zklamanými velmoži, není zanedbatelnou silou. Stále v okolí královny zůstává velké množství nespokojených a její zpracovávání bude nepochybně pokračovat. Možná se budou muset dohodnout na jednotném postupu.

Rozčarování panuje i v paláci rodiny de Vendome. Na tajné poradě se setká vévoda de Vendome, jeho syn vévoda de Beaufort a jejich rodinná přítelkyně hraběnka de Besiere. Jediná ona dokáže z této trojice zachovat chladnou hlavu, starý vévoda se tváří zdrceně a rezignovaně, naopak jeho syn nepokrytě zuří. K čemuž má dvě příčiny, doposud neskousl vystrčení biskupa před svoji osobu a už vůbec ne setrvání kardinála ve své funkci.

„Není všem dnům konec,“ snaží se hledat pozitiva Marion-Anne, „Mazarin sice uhájil svůj úřad, ale jen pro tuto chvíli. Nic se zase tolik nezměnilo. Pouze se královna projevila. Teď si všichni musíme uvědomit, jak moc ji dokázal kardinál zpracovat. Varovala jsem před jeho vlivem, bohužel jste ho mnozí až příliš podceňovali. Ale nemá cenu bědovat nad rozlitym mlékem, musíme se soustředit na odvetu.“

„Správně! Odveta!“ vybuchne Francois, „Jaké pak s ním cavyky. Kdyť nechce jít po dobrým, tak ho vypakujeme po zlým.“

„Jen ťádný nepředloť enosti!“ podívá se nervózně otec na syna.

„Určitě je vhodné nyní zachovat zdrť enlivost,“ vyjádří paní de Besiere souhlas se svým milencem, „Ať si Mazarin slaví vítězství, ať je uspokojen ze svého triumfu. Jeho opatrnost můť e být oslabena, ačkoli u tak schopného můť e jen nepatrně.“

„Schopnej můť!“ znovu vybuchne pan de Beaufort, „Je to hnusnej přivandrovalec, podvodnej kněz, chlap bez pořádnějch předků, nemá dostatečnou urozenost. Jen díky svejm intrikám dosáhnul svýho.“

„Souhlasím s vámi,“ odvěťi hraběnka mírně, snaťíc se mladého prince uklidnit, „Niméně ani jeho neurozenost, ani jeho zapomenuté vysvěcení na kněze, mu nezabránilo vyuťít svých schopností a dosáhnout vrcholné funkce u francouzského dvora. Je navíc pohledný můť, dokáťe se vetřít do přízně královny, která, coť nesmíme zapomenout, je také ťena.“

„Fuj, drahá hraběnko,“ pohorší se teď César, „Snad by se královna nesníťila k tak ohavnému milenci, jak nám tady naznačujete!“

„Drahý vévodo, mluví ze mě zkušenost. Mazarin nepochybně vyuťívá všechny své zbraně. Proto je čas vyuťít i naše. Musíme sjednotit všechny jeho nepřátele, vytvořit společenství, které bude muset brát královna váťně, jehoť dobře míněné rady nebude moci hodit za hlavu. Zvláště kdyť budou doprovázeny důrazným upozorněním na moťné vypovězení poslušnosti ze strany církve i princů.“

„Snad bych se měl paktovat s tím fialovým panákem, co se vetřel přede mě? Nechápu, jak někdo mohl uvaťovat udělat toho biskupa prvním ministrem!“ stáhne se obličej Francoise hněvem.

„Drahý pane vévodo,“ odpovídá mu Marion-Anne se svatou trpělivostí, „nikdo nechtěl stavět pana biskupa před vás. Šlo jen o taktiku. Nezapomínejte na další prince, kteří by mohli mít proti vašemu výsostnému postavení výhrady. Jste neobyčejně můťný a okouzlující, vy byste měl zaujmout královnu jako můť. Pak bude jedno, zda prvním ministrem bude Petr nebo Pavel. Pan biskup se vám nemůťe ničím rovnat a pokud by on býval stanul na místě prvního ministra, nijak by jeho jmenování nenarušilo jednotu mezi vámi pairy.“

„Naše drahá přítelkyně má pravdu,“ přikývne pán domu, „Je jedno, koho nastrčíme místo Mazarina, kdyť mu dopomůťeme k jeho úřadu, bude nám vděčnej a bude slouťit naším zájmům.“

„Mám snad ještě podporovat toho namyšleného biskupa?“

„Určitě ano,“ pokračuje hraběnka, znepokojená z pasivity velmoťů, kterou vůbec nechápe. Jak usilovně bojovali proti Richelieuovi, který byl několikanásobně nebezpečnější neť Mazarin. Proč teď spíše vyčávkají, neť aby tvrdě zaútočili na královnu a donutili ji ke kapitulaci a splnění jejích poťadavků?

„K čertu s ním,“ vyjádří se dost jasně mladý princ.

„Francoisi, vztek nám nepomůťe. Naše drahá přítelkyně má pravdu, musíme se dobře připravit na další střetnutí. Dobře, Mazarin nás porazil, ale nezničil. Jsme stále stejně silní a můťeme se připravit lépe na další střetnutí.“

„Jak myslíš, otče, ale moc bych se s ním nepáral.“

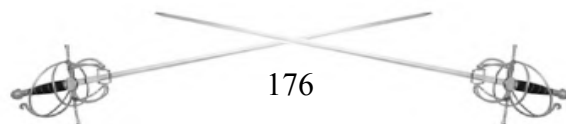
„Plně s vámi souhlasím, drahý vévodo,“ usmívá se intrikánka podmanivě, vycítí obdiv v očích hostitele, který se však nevztahuje ani tolik k jejím názorům, „Je třeba vyzvat všechny, kteří nesouhlasí s přítomností Mazarina u dvora, aby se sjednotili. Zatím váhají, moťná čekají na vůdce, který se chopí otěťí a postaví se do čela odporu proti současnému uspořádání.“

„Vyzýváte ke spiknutí?“ malinko znervózní starší z můťů.

„Spiknutí? Ne, pouze sjednocení významných můťů a ťen se stejným názorem, se stejnými zájmy. Cílem bude přesvědčit královnu o nutnosti zbavit se svého současného prvního ministra. Váš syn je určitě osobou, která by mohla vystupovat v čele podobné koalice.“

„Můj syn? Nevím, revolta proti královně by mohla být nebezpečná.“

„Drahý vévodo, copak by si dovolil Mazarin vztáhnout ruku na prince z královské krve? On tětí z nejednotnosti a pasivity většiny svých odpůrců. Jestliťe proti němu půjde jak duchovenstvo, k čemuť

jistě s radostí přispěje pan de Beauvais, a rovněž nejvýznamnější rody Francie, které sjednotí váš syn, nebude tak silný hlas moci královna přeslechnout.“

„Měl bych se proti němu postavit?“ ozve se pan de Beaufort, „Proč ne? Jsem schopnej ho klidně skopnout ze schodů přímo v Louvre!“

„Drahý vévodo, bude lepší volit mírnější postupy,“ usměje se paní de Besiere, ač by nejraději mladého prince sama nakopala do pozadí, pane bože, takový hlupák má uspět proti vychytralému Mazarinovi, „Tvařte se navenek mile, dvořte se nenápadně královně, ale potají se snažte přesvědčit své bratránky a sestřenice pro rozhodnější postup. Ale nevystupujte proti Mazarinovi, dokud nebudete cítit dostatečnou sílu.“

„Děkuju za rady,“ odsekne mladík, jeho nezdvořilost donutí otce k přísnému pohledu směrem k potomkovi a omluvnému směřujícímu k milence. Sám si uvědomuje prchlivost syna a nelehký úkol, který by měl zvládnout.

„Jsem oddána vaší myšlence,“ nezmění Marion-Anne nic na své přívětivé tváři, ačkoli v její mysli létají hromy a blesky, začíná tušit nesprávnost své volby, vsadila na špatné koně, jenže teď už nelze své dřívější rozhodnutí změnit, musí hrát s kartami, které má rozdány, „Sama budu usilovně pomáhat.“

Diskuse pokračuje, ale další zvláštní pokrok zaznamenán není. Vzácná přítelkyně se rozloučí ve vší zdvořilosti a vstřícnosti, jen však dosedne do kočáru, sevře prsty, ať jí kluby zbělelí. V domě svého zete si svolá své věrné nohsledy, aby se s nimi poradila na dalším postupu. A zde si jiť nebere vůbec žádných servítek.

„Tupec! Tupec všech tupců!“ zuří, mluvíc o vévodovi de Beaufort, „Kriste pane, jak jen mohl vévoda porodit takový hovado!“

„Kdoví, kdo je jeho otcem,“ zasměje se drze Angelika d'Saussier, obrat „mohl porodit“ jí přijde komická, rychle však stáhne úsměv, když spatří hodně zlostný pohled své velitelky.

„Všiml jsem si, ale jablko nepadá daleko od stromu,“ poznamená trpně Geofri d'Holfene.

„To je jedno, prostě je tupec! Jak se můžu poměřovat s Mazarinem, chytrým a úlisným politikem, úspěšným diplomatem aťákem Richelieua. Nadutec! Nechápe vůbec nic, způsobí akorát víc škody než už itku!“ zuří paní de Besiere dál.

„Jsou dle tebe veškeré naděje ztraceny?“

„Ztracený?“ blýskne paní domu očima po svém bývalém milenci, „Nic není ztracený, akorát bude víc práce. Mazarin nemá nic jistý.“

„Nemyslel jsem obecně,“ vysvětluje Geofri, „Mluvil jsem o sázce na vévodu de Vendome a jeho syna.“

„Nemám na výběr, už jsem do nich vložit přilíř. Bohužel nikdo vhodnější tehdy v Anglii nebyl, nemohla jsem si vybírat. Věnovala jsem jejich rodině příliš úsilí, než abych je zavrhl. Co se dá dělat, budu se snažit na ně zapůsobit, jak jen budu moc. A sama budu jednat s dalšími.“

„Na další nespokojence jsem se chtěl zeptat.“

„Naštěstí snad nejsou takový tupci. Vévodkyně de Chevruse se jistě s porádkou nesmíří, v ní bych mohla nalézt vhodného prostředníka.“

„Zvláštní, kdysi jste si nemohli přijít na jméno,“ podotkne pan d'Holfene.

„Už jsme si vše vysvětlily, minulost necháme spát. Obě máme podobný zájmy v přítomnosti. Divím se pouze pasivitě velmožů, přece jim královna nezaplatila tolik, aby netoužili po dalším.“

„Co chceš dělat?“

„Co bych dělala. Budu se snažit podporovat a sjednocovat nepřátele Mazarina. Dokud tady bude, nemám možnost se dostat k majetku v paláci Almare. Můj syn má podporu nejen v něm, ale dokonce i v samotné královně. Počíná si velmi chytře.“

„Však je z tvé krve.“

„Ano, máš pravdu. Panebože, jaký je rozdíl mezi ním a tím tupcem vévodou de Beaufort,“ nestrávila Marion-Anne ještě chování arogantního prince, „Být můj syn na jeho místě, určitě by si

dokázal ochočit královnu a pokud by se nestal prvním ministrem, určitě by dělala, co by mu na očích viděla.“

„Čím dál víc ho obdivuješ.“

„Proč ne? Názor na majetek jsem nezměnila, ale můj syn si počíná opravdu dobře. Dokonce více než dobře. Hraje si na svatouška, všem ukazuje milou a pokornou tvář, ale jde si tvrdě za svým. Chodí si po královském dvoře jak chce, pouští ho bavit krále, získává si dobrý postavení.“

„Vaše slova však znamenají velkou hrozbu,“ ozve se slečna d'Saussier, „Pokud váš syn získá ještě významnější postavení u dvora, nebude mořné proti němu vystoupit a nedonutíte ho, aby vám vydal váš majetek.“

„Mořná ne hned, ale na druhý straně bude zranitelnější. Pokud si získá postavení, bude mít více nepřátel a bude mít víc co ztratit. Dokud však nad ním drťí ochranou ruku kardinál i královna, jen tět ko ho donutím k ústupkům.“

„Co budeš chtít od nás?“ zeptal se pan d'Holfene.

„Od vás?“ protáhne hraběnka, „Předně budu chtít vědět o svých osobních nepřátelích, tedy svém synovi a jeho příteli hraběti de Godille.“

„Snařím se,“ odvětí Geofri, „mohu ti pár věcí říci. Poslední dny trávil hrabě de Godille v Rueil, mořná za účelem ochrany kardinála, je spojenej s jeho gardou. Tvůj syn ... ale to víš sama, získává si vliv nejen u královského dvora, ale i v dalších dvorech princů. Konec konců, i vévoda de Vendome byl k němu poměrně vstřícnej, jak si sama tvrdila.“

„Zaměř se na hraběte de Godille, jeho činnost mi je zatím poněkud nejasná. Pracuje pro Mazarina, o tom není pochyb, ale co skutečně dělá? Nemá řádněj úřad, ale on nám zmařil náš plán, nepochybuji o jeho zásluhách na neúspěchu Horného. Musí mít donašeče. I my jsme znali některý, promluv se starými známými, pokus se je najmout, ať pracují pro nás. Peníze nejsou problém, máme dost, vř dyť mi syn přeci milostivě vyplatil almuř nu z mýho bohatství.“

„Pokusím se, snařím se uř delší dobu obnovit svý starý známosti. Bohuřel se za sedm let dost změnilo,“ posteskuje si pan d'Holfene.

„Snař se víc,“ utř ho paní de Besiere a obrátí se ke své společníci, „Angeliko, jakpak vyuř ijeme tebe?“

„Paní hraběnko,“ zablýskne se v očích slečny d'Saussier, ale nasadí velmi pokorný výraz, „skrytá zde v domě jsem vám k ničemu. Kdybyste mě uvedla do společnosti, byla bych vám daleko uř itečnější.“

„Angeliko, jsi přímo posedlá se upíchnout nějakýmu movitýmu šlechtici do postele!“

„Paní hraběnko, mám nejvyšší čas,“ zatváří se kráska mile, ale zloba v duši mladé d'áblice roste, „Uř mi brzy bude třiaadvacet let, poslední roky jsem věnovala vám. Ráda bych se rovněť zajistila. Nechci se dovolávat vašeho slibu ...“

„Coř právě činiř!“

„Paní hraběnko, budu dále slouř it vašim zájmům, ale musím dostat příleř itost. Nikdy jsem neodmítla pro vás vykonat jakoukoli sluř bu, šla jsem do postele se sluhou vašeho syna ...“

„Zábavě říkář sluř ba?“ rozesměje se Marion-Anne.

„Auguste má krásný tělo a neř přišel na moji hru, byl i dobrým milencem,“ nenechá se mladá intrikánka vyvézt z míry, „Ale raději bych ve svém lůř ku viděla někoho urozenějšiho a zajiřtěného. Pokud dostanu příleř itost, budu vám uř itečnější.“

„Angelika má pravdu, Marion,“ opěť se zastane mladé dívky pan d'Holfene, „Je lstivá a dokáť e si ochočit kdekoho. Můř e pro tebe více udělat ve společnosti, neř zavřená tady v domě.“

„Ale, ale, jste na mě domluvený! Copak si Geofrimu nabídla? Roztáhlas pro něj nohy?“ odvětí hrubě paní domu, obávajíc se o ztrátu kontroly nad svojí společníci.

„Nic takovýho!“ zvolá dotčeně šlechtic.

„Na ničem jsme se nedomlouvali,“ přejde s ledovým klidem drsný útok slečna d'Saussier, „Budu vás ctít ještě více, pokud se mi dostane vař í pomoci.“

„Jak si představujeř další sluř by?“

„Paní hraběnko,“ odvětí Angelika velmi vátně, s důrazem na jednotlivá slova, „můžete mě představit v domě vévody de Vendome jako svoji sestřenici nebo neteř. Každý má spousty bratránků a sestřenic, nepůjde o nic divného. Ujala jste se mě a jste mojí poručnicí, já vaší oddanou chovankou. Pokud uznáte za vhodné, abych se zaměřila na některého šlechtice, vložím se plně do své role.“

„Máš svoje další kroky dobře promyšlený.“

„Uvidíte, budu opravdu vzorná chovanka.“

„Rozmyslím se.“

„Paní hraběnko, stejná slova jste říkala už před časem. Musím trvat na jejich naplnění,“ odvětí mladá kráska a vyzývavě se teď podívá do očí své velitelky.

„Ejhle, malá potvůrka vyceňuje drábky. Co když ti nevyhovím? Co uděláš pak?“

„Rozmyslím se, paní hraběnko,“ odvětí Angelika s milým výrazem, leč její oči svědčí o jiných pocitech.

„Vyhrožuješ?“

„Rozmyslím se,“ zopakuje slečna d'Saussier odpověď bez pohnutí jediného svalu ve tváři.

„Marion,“ ozve se znovu Geofri, „mohla bys ji přivést do domu vévody de Vendome. Nevím, jak moc Angeliku vévoda zná ...“

„Moc ne, ani v Anglii jsem ji na odiv příliš nevystavovala, zůstávala v ústraní. Sice ji určitě spatřil, ale jelikož se pohybovala ve služebnictvu, možná jen zavadil pohledem o její vnady.“

„Mohla by zaujmout vévodu de Beaufort, je vyhlášený proutník, má spousty milenek ...“

„Tak hned princ? Co takhle rovnou král? Pravda, ten je ještě moc malej, pětiletý dítě asi nezmermonocníš ...“, rozesměje se paní domu.

„Proč ne? Sama říkáš, jaký hlupák je pan de Beaufort. Bude potřebovat nápořku. Možná Angelika neuspěje, třeba bude vhodnější, aby se věnovala jinému šlechtici, co já vím. Ale za pokus by její nabídnutí mladému vévodovi stálo.“

„Rozmyslím se,“ zopakuje teď slova své společnice paní de Besiere, zřetelně otrávená. Chápe na jedné straně zájem slečny d'Saussier, na druhé se obává o ztrátu svého vlivu na ní. Moc oddaných služebníků jí nezůstalo, Horné je pryč, Geofri stárne, Joseph se zahrabal někde na venkově. Mark je vhodný akorát na tělesné potěšení a ještě ke všemu je v poslední době uražený. Rodina de Vendome je nevyzpytatelná, její dcera ji odvrhla a o synovi darmo mluvit. Ten ji obral téměř o vše. Ještě aby ji opustila i Angelika, na kterou si zvykla a kterou tolik ze svých dovedností naučila.

SLEČNA ANGELIKA D'SAUSSIER VSTUPUJE MEZI SMETÁNKU

Markýz de Almare a hrabě de Godille se dostaví na slavnost pořádanou vévodkyní de Longueville, spatří opět mnoho známých tváří a stanou se terčem obdivu většiny paniček středního věku, jenž by určitě nepohrdly milostným dobrodružstvím s mladými šlechtici. Ovšem ti by naopak jistě dali přednost jiným objektům, poněkud mladším a atraktivnějším. Ale nezávazné koketování rozptýlí oba přátelé, jejich nálada se výrazně zlepšila po potvrzení kardinála Mazarina ve své funkci.

Stanou se také svědky rozhořčení sličné hostitelky, když padne jméno vévodkyně de Montbazon, další z královských dam. Projev zloby překvapí hraběte de Godille, proto se zeptá svého přítele. Dostane se mu vysvětlení o řevnivosti mezi oběma vévodkyněmi, už delší dobu si nemohou přijít na jméno. Ostatně jejich hlavním problémem je vzájemná konkurence, stárnoucí paní de Montbazon závidí vycházející hvězdě paní de Longueville a pomlouvá ji na každém kroku.

Tentokrát vydrží hrabě de Godille až téměř do konce, dostane se mu skrytých i méně skrytých nabídek na důvěrnější vztah, nicméně on takové nabídky pouští jedním uchem dovnitř a druhým ven. Vráť se do svého pařížského domu, kam se přestěhoval zpátky ze zámku v Rueil. Domluvil se ale

s kapitánem de Seinges a pravidelně za ním dojdí, aby se s ním zúčastnil jednak výcviku v šermu, jednak litéch bojů v míčových hrách. Kvituje ubíhající čas při obou zmíněných zábavách.

Markýz de Almare pokračuje ve své práci pro kardinála Mazarina a snaží se především sám pro sebe vstřebat co nejvíce poznatků. Pohybuje se i u dvora, získává další známosti, dvakrát navštíví malého Ludvíka i jeho bratra a kromě jiného jim nenásilnou formou vysvětluje důležitost poučování cizích jazyků. Proniká postupně i do zákoutí královského dvora, především pak rozmluvami s jeho členy různého postavení. Jeho pozorovací talent mu umožňuje dohlédnout až za vyřčená slova a hledat jejich skrytý význam.

Angelika d'Saussier se již dva dny věnuje svému pravděpodobně nejdůležitějšímu kroku v životě. Hraběnka de Besiere se nakonec uvolila vyhovět jejímu přání a slíbila představit svoji mladou společnici vévodovi de Vendome a tím pádem i další společnosti. Její pomyslná schovanka si okamžitě začne zajišťovat róbu pro vstup mezi smetánku a její rádobý poručnice ji velkoryse neomezuje ve výdajích. Byla vždy zvyklá mít dostatek prostředků a jako žena chápe nutnost přijít ustrojená na úrovni. Zvláště když vizit Angeliky je tím její vizitkou.

Večer před plánovaným uvedením slečny d'Saussier do společnosti ji krejčí dokončí poslední úpravy róby a ona se promenáduje po místnosti a sama sebe zálibně pozoruje v zrcadle. I mistr jehly a nití je uchvácen, podařilo se mu vyzdvihnout vnady dívky, což bylo o mnoho jednodušší, než zakrýt nedostatky jiných zákaznic. Zde mu nahrává sám Bůh, on by mohl jeho dílo pouze pokazit. Krása Angeliky nepotřebuje přílišného zvýraznění oblečením, jemu se však podařilo vše skloubit. S úklonami opustí místnost, obťen dostatečnou finanční hotovostí. V tomto domě s ním nesmlouvali, zaplatili mu na ruku, tím větší je jeho spokojenost.

„Jsi nádherná,“ okomentuje ústroj Louisa, komorná hraběnky.

„Konečně!“ odvěti rozesmátá slečna d'Saussier.

„Zítra u vévody nebude jedinej šlechtic, kterej by se za tebou neotočil,“ věští Louisa, přičemž v jejím pohledu je smutek, ona nikdy podobnou příležitost nedostane.

„Možná, nevím, jsou zvyklí na hodně krásný ženy,“ vrtí se Angelika před zrcadlem.

„Pokud bys někoho nezaujala, tak není normální, pak ho zajímaj mládenci,“ povzdechne si komorná, závidí urozené mladé ženě jak příležitost, tak její krásu. Ba ne, na ni nemá. Nejen krásné šaty, nejen téměř dokonalá postava, ale také její tvář a její oči. Kdo se podívá do jejích nazelenalých očí, bude lapen.

„Půjdu se ukázat hraběnce, aby se nemusela stydět za svoji svěřenkyni,“ zakončí své pózování před zrcadlem slečna d'Saussier a ladnými pohyby odpluje za svojí paní. Nechybí jí už nic, zdokonalovala se ve všech činnostech, tanci, vystupování, o koketování a sebevědomí nemluvě.

„Jsi skutečně oslňující, Angeliko,“ řekne paní de Besiere, pak však zvedne svůj zrak a pohlédne chválené dívce přímo do očí, „Nezapomínej však na svoje závazky vůči mně. Dodržíme naši dohodu a pomůžu ti do společnosti. Očekávám ale to samé z tvé strany. Pokud se budeme vzájemně podporovat, přinese nám naše spolupráce užitek oběma.“

„Svůj slib dodržíme, vždycky budu pracovat pro vás.“

„Stačí jen do doby, než získám zpět svůj majetek, pak budeš navždy volná. I s pořádnou výsluhou.“

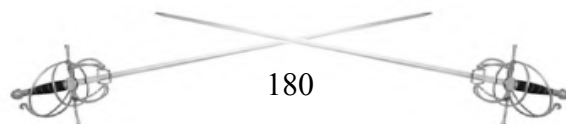
„Sama mi řeknete, na koho se mám zaměřit.“

„Zítra se nebudeš zaměřovat na nikoho. Budeš vystupovat skromně, upejpavě, půjde ti to dobře, pokrytectví zvládáš. Všichni něco předstírají a kdo neumí předstírat a odhalí své nedostatky, většinou se se zlou potápe.“

„Jistě, paní hraběnko.“

„Oslniš je svojí krásou,“ pokračuje v kázání Marion-Anne, „ale nebudeš na nikoho dělat vyzývavý oči, naopak je budeš cudně klopit. Takový chování zaujme pány ještě víc, nová tvář, skromná, nezkažená, určitě je upoutáš. Vyzývavých děvek se točí kolem nich hodně, ačkoli tak nádherných málokdy.“

„Děkuji za poklonu, paní hraběnko.“

„Rádo se stalo. O našich rodinných poměrech nemluv, asi se nikdo ptát nebude, ale odpovídej neurčitě. Jsi má příbuzná z matčiny strany, zůstala si sama, proto jsem se tě ujala a hodlám ti zajistit odpovídající budoucnost. Trochu tajemna ještě zvýší tvoji zajímavost.“

„Učiním všechno podle vašich rad.“

„Pozor na mluvu, musíš být uhlazená, pokorná, stydlivě klopit hlavu. Umíš všechno, co dáma potřebuje, navíc jsi výborná herečka a ke všemu potvora bez zábran. Běda muž i, který ti padne do osidel.“

„Mohu mu hodně poskytnout.“

„Nepochybně. Kromě pár základních věcí, úcty, lásky a věrnosti. Coť před ním nepochybně zatajíš. Ale zítra nic, jen se představíš a zdrť enlivost bude tvojí zítřejší podobou!“ ještě jednou zopakuje paní de Besiere roli, kterou pro uvedení do společnosti Angelice vybrala.

Jak bylo řečeno, tak se stane. Slavnost v paláci rodiny de Vendome získá novou atrakci, o kterou se jim postará hraběnka de Besiere. Přijde úmyslně jako jedna z posledních, aby si jejich příchodu povšimli všichni pozvaní hosté. Když se vedle sebe nese stále ještě udržovaná krása stárnoucí hraběnky a vedle ní kypící mládí Angeliky, nemůže společnost opravdu zůstat imunní. Většina zírá a hodnotí obě ženy, vypadají jak matka s dcerou. Většina zná i skutečnou dceru hraběnky, paní markýzu de Cavarlene, proto začínají porovnávat, co mají všechny tři ženy společného. Už se znenadání objevil syn paní de Besiere, že by někde skrývala i druhou dceru? Kde se něco hledá, občas se i najde, proto někteří poukazují na určité společné rysy.

Jeden z přítomných se však tváří navenek zcela neutrálně, uvnitř jeho mysli převládají zcela jiné pocity, než uchvácení z krásy obou žen. Markýz de Almare pozná hned o koho se jedná a dobře si pamatuje i působení Angeliky po návratu jeho matky do Paříže. Ač musí uznat její vnady, má na paměti její odpornou roli při svádění jeho sluhy a pomoci při odhalení tajemství jeho sestry a jeho přítele. Začne ihned přemýšlet, jakou novou roli přidělila jeho matka své společnici.

Hraběnka a její svěřenkyň se ocitnou pro dnešní den středem zájmu, coť ale Marion-Anne rozhodně nečiní problémy, naopak. Potřebuje obnovit své staré vazby, nastrodat nové kontakty. Pierre, jenž nemohl odmítnout pozvání vévody de Vendome, postává stranou. Na nezájem si rozhodně ani on nemůže stěžovat, kromě atraktivity své postavy a tváře může nabídnout pro dnešní dobu i důležitě vazby u královského dvora. Jeho dobré postavení u prvního ministra i královny není tajemstvím. Ač většina přítomných nespátřuje v Mazarinovi nic jiného než nežádoucího vetřelce, je dobré mít přátelský vztah s jeho oblíbencem, nikdo přeci neví, co bude v brzké době potřebovat zařídít.

Markýz skutečně nezůstane dlouho sám, brzy k němu přistoupila trojice ve sloužení vévoda Francois de Beaufort, vévodkyně de Montbazon, Marie de Bretagne d'Avaugour, druhá manželka vévody de Montbazon a vévoda Henri de Guise.

„Pane markýzi,“ osloví mladíka povýšeně syn hostitele, „Vaše matka dnes přišla s velmi zajímavou dívkou. Kdo vlastně je její chráněnkyně?“

„Bohužel ji příliš dobře neznám,“ usměje se mile tázaný, „Je nějak spjatá s rodinou mé matky, která ji u sebe má již delší dobu. Sám jsem byl překvapen, když ji dnes přivedla představit společnosti.“

„Paní hraběnka před námi tajila takovou krasavici?“ položí otázku pan de Guise.

„Zdá se, pane vévodo.“

„Asi věděla proč tak činí,“ ušklíbne se jízlivě paní de Montbazon, rozhodně nemá důvod k velké radosti. Znovu si uvědomí, kolik nových krásných dam se tlačí do výsostných vod kdysi oslňujících krasavic. Byť si stále stěžovat nemůže, patří ke královskému dvoru, má vlivné příbuzné a přátele, rovněž tak milence, nyní vévodu de Beaufort, dalším byl i manžel vévodkyně de Longueville, mezi nimiž jiskří stále větší napětí.

„Taková krása nemá zůstat před společností skrývána,“ oponuje Henri.

„Souhlasím, příteli,“ pokývá hlavou Francois, „Pane markýzi, doprovodte nás za svojí matkou, ať se s novým objevem seznámíme,“ dodá a nemůže vyvolat v mladíkovi větší nelibost.

Odmítnout však by byla hrubá nezdvořilost, proto v doprovodu zmíněné trojice zamíří do míst, kde postává hraběnka a Angelika. Kolem je několik hostů, když však spatří přicházející čtveřici, uctivě uvolní prostor, nicméně ne nijak daleko, proč si nevyslechnout následnou konverzaci.

Markýz de Almare velmi zdvořile, leč značně chladně, pozdraví obě dámy, představí atrakci sešlosti oběma vévodům a vévodkyni a taktně zahájí konverzaci. V jeho tváři nikdo nemůže spatřit odpor, který k oběma ženám pociťuje, nikdo nemůže postřehnout jeho obavy z jejich aktivit.

„Říkal jsem svému příteli, drahá hraběnko,“ zatvářil se naoko pohoršeně pan de Guise, „skrývat takovou nádhernou svoji chráněnkyni ve svém domě, tomu se říká hřích.“

„Drahý vévodo,“ usměje se významně oslovená, „slíbila jsem zesnulým rodičům své svěřenkyň se o ni postarat. Předat jí veškeré znalosti,

připravít ji pro vstup do společnosti a nakonec ji i zajistit budoucnost.“

„Coť přece není v rozporu s jejími návštěvami významných slavností.“

„Ano i ne. Však dobře víte, kolik nástrah čeká na počestnou dívku, která nemá dostatečné zkušenosti,“ odvěti hraběnka a drze se podívá i na svého syna, jenž zůstává beze slov s kamenným výrazem, nicméně v duchu se směje. Jak by se asi tvářili oba vévodové, kdyby jim vyprávěl o milostných dobrodružstvích očí cudně klopící krasavice s jeho obyčejným sluhou? Samozřejmě ho nic podobného ani nenapadne, skandální odhalení by nutně poznamenalo i jeho, s čímž jeho matka počítá.

„Neodmítnete však za svoji krásnou schovanku pozdější tanec,“ prohlídí si vyzývavě pan de Beauford dívku, „Zamlouvám si ho u vás.“

„Jste na prvním místě, drahý vévodo,“ lehce se ukloní paní de Besiere, přitom si povšimne zlého pohledu vévodkyně de Montbazon.

Společnost se baví dál, vesměs však konverzace postrádá nádech duchaplnosti. Občas padne i jméno kardinála Mazarina, pokud by on sám mohl ve skrytu naslouchat, nutně by pochopil svoji malou oblíbenost ve zdejší společnosti. Markýz de Almare nezklame, dokazuje svoji duchaplnost, s grácií zvládá ťvatlání o ničem. Z jeho pohledu má význam jeden jediný rozhovor z celého večera, když je osloven hostitelem.

„Pane markýzi,“ odvede ho kousek stranou pan de Vendome, aby měli určité soukromí, „je všechno v pořádku ve vašich rodinných poměrech?“ zeptá se na úvod.

„Vyplnil jsem vše z dohod, učiněných ve vaší přítomnosti. Má matka se zabydlela v domě mé sestry a obdržela slíbené peníze.“

„Rád slyším o vaší shodě.“

„Pane vévodo, z mé strany nikdy nebyly nepřátelské úmysly a pevně věřím v respektování dohod i z druhé strany.“

„Dohlédnu na jejich naplnění,“ odvěti sebevědomě hostitel, pak s mírnými rozpaky pokračuje, „Slyšel jsem, jaké oblibě se těšíte u Jeho Eminence a Její Výsosti.“

„Pane vévodo, sám znáte přehnanost některých tvrzení. U dvora se vše zveličuje. Jsem rád za moji pokornost sloužit Jeho Výsosti, Jejímu Veličenstvu i Francii.“

„Nepochybně, nepochybně. Je dobře, když tak schopní mladí šlechtici dostávají odpovídající prostor. Ale s panem kardinálem jste ve velké shodě.“

„Nevím, čemu říkáte shoda, pane vévodo. Věnuji se záležitostem diplomacie, ale stále se především učím.“

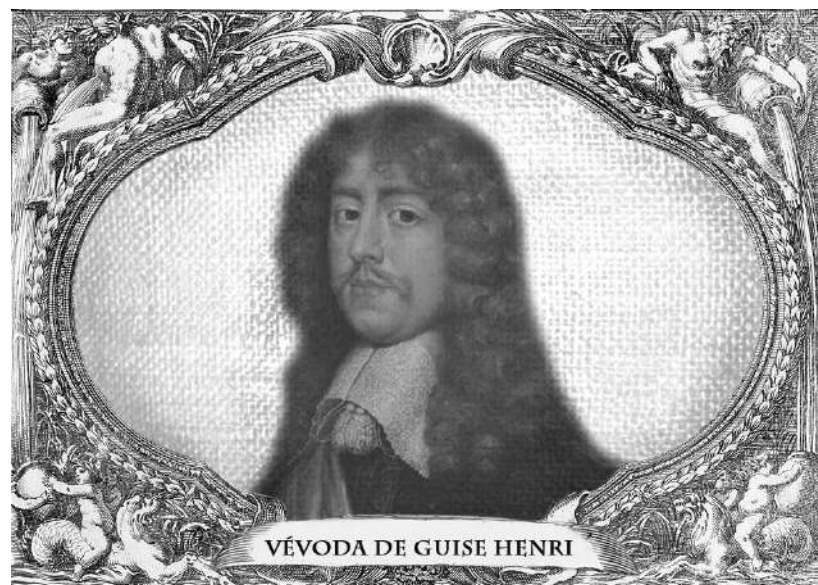
„Slyšel jsem také o úvahách učinit vás vychovatelem krále.“

„Také jsem slyšel, leč zatím není nic stanoveno. Zatím je Jeho Výsost v péči žen. Je však pravdou, že jsem Jeho Výsost párkrát spatřil. Tádny úřad u dvora jsem však zatím nezískal.“

„Což je velká škoda a Její Veličenstvo vám jistě v brzké době nějaký nabídně. Ať již za zásluhy nebo k odkoupení,“ poznamená César a pátravě se podívá do neprodyšné tváře mladíka.

„Možná. Zatím však nic takového nenastalo.“

„Beru vás jako rodinného přítele, drahý pane markýzi,“ pokračuje hostitel, „Sám mám zájem na rozkvetu vaší kariéry. Mohu podporovat i vás, nejen své syny.“

„Vévodovi de Beaufort byla nabídnuta účast k Královské radě, pokud vím.“

„Ano, členství v Královské radě. Ale jistě i on by si zasloužil významný úřad u královského dvora, odpovídající jeho urozenosti.“

„Nepochybně,“ přikývne pan de Almare, ač je názoru zcela opačného.

„Již jsme v tomto směru učinili určité kroky,“ pokračuje rozpačitě vévoda, „Samozřejmě Její Veličenstvo zvažuje různé možnosti, možná dá i na názor pana kardinála.“

„Nejsem tak podrobně obeznámen se způsoby rozhodování Jejího Veličenstva. Ale možná

naslouchá radám svého prvního ministra.“

„Právě, pane markýzi. Čím více přímluvců, tím lepší výsledek. Možná byste se i vy mohl zmínit Jeho Eminenci ...“

„Pane vévodo, zřetelně přeceňujete mé možnosti,“ usměje se lehce mladík, nicméně velmi decentně, aby jeho pohnutí tváře nemohlo být vykládáno jako výsměch, „Nemám takový vliv, abych mohl ovlivnit rozhodování Jejího Veličenstva.“

„Nemluvil jsem o ovlivňování rozhodnutí královny,“ nedokáže potlačit rozpaky César a nervózně se rozhlédne, zda je někdo neposlouchá, „Mluvil jsem o pár vhodných slovech směrem k Mazarinovi. Pokud by můj syn získal vlivné místo u dvora, rozhodně by následně podporoval i vaši kariéru.“

„Rozumím, pane vévodo,“ přikývne Pierre, „Mohu se pokusit s panem kardinálem promluvit, nevím však, nakolik můj názor bude mít váhu.“

„Přesně o takovou přímluvu vás žádám. Mohl byste se zmínit o přednostech mého syna, nenápadně, rozumíte.“

„Učiním tak při nejbližší příležitosti.“

„Pane markýzi, máme k sobě stále blíž, měli bychom si pomáhat. Doba není jednoduchá, musíme své zájmy hájit společně. Určitě i pro vás se nalezne vhodné místo, s vašimi schopnostmi byste opravdu mohl být řádným vychovatelem krále,“ mluví nadále pan de Vendome polohlasně, mladík se však v duchu směje. Má doporučovat syna milence své matky, s kterou je ve pří, ještě ke všemu muž e dosti sporných kvalit? Ale odmítnout nemůže, vévoda by zamítavé stanovisko jistě považoval za urážku. Kdo ví, možná nakonec dosáhnou svého a pak může být jen dobře, pokus se budou domnívat, že k tomu trochu pomohl i on. Byť bude radit přesně opačně, pokud se ho ovšem vůbec někdo zeptá na názor.

Jen o pár chvil později spočinou v těsné blízkosti vévodkyně de Montbazon a hraběnka de Besiere. Ta po očku sleduje Angeliku, která výborně hraje svoji roli upejpavé krasavice, čímž ještě více drátí dí zvědavost kavalírů. Ale i šlechtičen, jenž touží zhodnotit, jak velká konkurence jim roste.

„Drahá paní hraběnko, určitě víte o snaze zajistit pro vévodu de Beaufort významný úřad u dvora,“ prohodí Marie.

„Ano, vím o ní, drahá paní vévodkyně. Ale také o rozpacích, které tato žádost vyvolává u královny.“

„Právě, zvláště když je to ivena negativními názory některých jejích dvorních dam.“

„Dvorních dam? Kdopak vystupuje proti našemu drahému vévodovi?“

„Vystupuje? Nejde o otevřené vystupování, však víte, jak se dá ovlivnit rozhodování. Nevhodné poznámky, poukazování na jeho jisté slabiny.“

„Kdopak činí takové úskoky?“

„Vévodkyně de Longueville, ta proradná mrcha.“

„Opravdu? Slyšela jsem o vašich drobných sporech ...“

„Drobných sporech,“ odfrkne si otráveně paní de Montbazon, „Nemáme se rádi, v tom všechno vězí. Ta mladá mrcha je ale neskutečně domýšlivá, nafoukaná a nepřátelská. Teď škodí i zájmům vévody de Beaufort a tím i našim.“

„Našim?“

„Jen se nedělejte, drahá,“ ušklíbne se Marie, „Vévodu de Vendome znáte mnohem důvěrněji, než byste byla ochotna veřejně připustit.“

„Máme zde mluvit o takových věcech, drahá přítelkyně? Asi by bylo zbytečné vzpomínat na jeho syna Francoise či další ...“

„Ale jistě,“ rozesměje se paní de Montbazon, nijak ji tato poznámka neurazí, „Jde nám o stejný výsledek. Chceme získat větší vliv. Bohužel se tady roztahují jiný. Ta mrcha z rodu Condé chce prosazovat zájmy svých bratrů, teď nejvíc slavného vítěze od Rocroi, vévody d'Enghien. Dokonce by z něj rádi udělali admirála či co. Něco takového mi vmetla nedávno do tváře, potvora.“

„Celkem přirozeně hájí zájmy rodiny,“ pokrčí zdánlivě lhostejně rameny paní de Besiere.

„Ať si hájí, ale ať neškodí nám. My potřebujeme dobře upíchnout vévodu de Beaufort, aby mohl v náš prospěch ovlivňovat rozhodování královny. Ale ta víc naslouchá tý mladé couře.“

„Opravdu má vévodkyně de Longueville tak velké slovo?“

„Její význam stále roste. Chtělo by jí nějak srazit hřebínek, pochopte, trochu ji zostudit v očích královny.“

„Zostudit? Čím však?“

„Třeba jejím milencem, víte, kdo jím je teď?“

„Proslýchá se o mladém hraběti, panu Maurici de Coligny, synovi vévody de Chatillon. A pravnučkovi velkého admirála de Coligny, s nímž bylo zle naloženo o Bartolomějské noci.“

„Jako vřdy máte přesné zprávy,“ ušklíbne se Marie.

„Co však s tím? Takováto tajemství jsou ať příliš známá, teď ko budou někoho příliš pohoršovat, pokud se s tím vyrovnají naši paroháči. Vy máte či jste měla vztah s vévodu de Longueville, jeho žena zase s hrabětem de Coligny. Je dost pravděpodobné, že i královna o těchto vztazích něco tuší.“

„Nevím, možná, ačkoli si hraje na pobožnou a tráví hodiny v rozjímání.“

„Nejlepší způsob, jak obhájit uvolněnější mravy,“ rozesměje se Marion-Anne, „Nevěřím v upřímnost modliteb Anny. Určitě nemyslí jen na Boha.“

„Co svými slovy míníte?“

„Anna je přeci taky žena. Copak nepotřebuje i lásku? Nebo spíš tělesnou rozkoš?“

„Ale paní hraběnko, na co vy hned nemyslíte,“ tváří se naoko pohoršeně paní de Montbazon, ale její šibalsky blikající oči mluví o něčem jiném.

„Nemyslím na nic, ale manž el jí zemřel, ostatně dost mizerný manž el, co se týká jeho povinností vůči své ženě. Sama dobře více, co se povídalo. Když někdo dává přednost hezounům typu markýze de Cinq-Mars před nepochybně stále žádoucí manž elkou ...“

„Ještě aby nás tak někdo slyšel,“ rozhlédne se rychle vévodkyně.

„A co? Ludvík je mrtvej, stejně jako jeho milec či milenec. Vždyť já jenom lituji ubohou královnu, jaký těžký úděl jí Bůh nadělil. Je nyní vdovou a bude potřebovat utěšit ve svém žal,“ vysmívá se své panovnici hraběnka.

„Nevím, jestli by taková slova lítosti královna zrovna chtěla slyšet.“

„Slyšet, slyšet. Potřebovala by pořádného chlapa, který by ji vynahradil upejpání či přímo nelibost k manž elským povinnostem Ludvíka a tím si ji připoutal k sobě. Muže schopného po této stránce, mladšího, tělesně zdatného ...“

„Vy myslíte na ...“

„Už jsem naznačovala vévodovi de Beaufort, na co by se měl u královny zaměřit. Neříkejte, že vás něco podobného nenapadlo.“

„Ale ano, ale takto veřejně ...“, rozhlédne se znovu opatrně kolem paní de Montbazon.

„Nikdo nás neslyší, a když, tak stejně nechápe, o čem se bavíme. Vévoda de Beaufort by se měl zaměřit spíše na postel královny, než na shánění pochybných úřadů.“

„Jde skloubit oboje.“

„Určitě jde. Snad bude mít dost taktu, aby dokázal královnu zaujmout a dvořit se jí s noblesou,“ povzdechne si paní de Besiere.

„Máte pravdu, ale tady opravdu není vhodné místo na takovou rozmluvu. Drahá přítelkyně, raději se domluvíme na schůzce, třeba v mém paláci a promluvíme si o všem v soukromí.“

„Ráda vaše pozvání přijmu,“ přikývne Marion-Anne, pak však změni téma, „Ale drahá přítelkyně, začala jste s vévodkyní de Longueville. Co já s tím?“

„Drahá hraběnko, vždycky jste věděla, jak zaonačit děj tak, aby z něj kynul správný prospěch. Mohla byste třeba něco vymyslet. Pokud nejste přítelkyní té mladé mrchy.“

„Rozhodně nejsem. Nemám k rodu de Condé žádné blízké vztahy, ačkoli můj první manž el byl s jejich krví spřízněn.“

„Vlastně ano, já úplně zapomněla! A váš syn markýz de Almare je přítelem vévody de Condé, vlastně celé rodiny ...“, zarazí se paní de Montbazon a trochu nejistě se podívá na svoji společnici v rozhovoru.

„Nemusíte mít obavy,“ rozesměje se hraběnka, „Já nijak rod Condé nemiluju ani neobdivuju. Však jsem si něco vyslechla i z jejich strany, když můj první manž el zemřel a já zdědila jeho majetek. Ale o tom mluvit nechci. Ani já žádné sympatie k vévodkyni de Longueville nechovám.“

„To jsem si oddechla. Mohu počítat s vaší pomocí?“

„Drahá vévodkyně, ráda bych, ale nevím vůbec jak.“

„Však vy na něco přijdete! Jste velmi zkušená, dobře vím o vašich různých intrikách, ještě když jste se těšila přízni kardinála Richelieua.“

„Od té doby uteklo času ...“

„Ale zůstaly vám vaše schopnosti a moťná i přátelé. Potřebovala bych tu mrchu trochu potrápit, aby jí spadnul hřebínek. Zkuste se zamyslet, jestli by se nám nepodařilo nějak ji rozhodit. Pomohla byste tím i vévodovi de Beaufort, kterého ona moc ráda nemá. Bude preferovat svoji rodinu.“

„Zamyslím se, ale nic neslibuji,“ přikývne paní de Besiere, „Mohla bych na něco moťná přijít, více bych vám sdělila, ať bysme se sešli v soukromí,“ dodá, čímž připomene svoje pozvání do paláce vévodkyně.

Zase se začíná cítit ve svém žilvu. Uprostřed společnosti, uprostřed dění, s moťností ovlivňovat významná rozhodnutí a děj. Proč nakonec odmítat pomoc trochu potrápit vévodkyni de Longueville, patří k rodu, chovajícímu se přátelsky k jejímu synovi. Když tím zároveň pomůže chudákovi vévodovi de Beaufort, jen lépe.

DALŠÍ TAJNÉ SCHŮZKY

Hrabě de Godille sedí ve svém salónku a očekává návštěvu. Před krátkou chvílí odbilo již deset hodin, za okny panuje tma, ale místnost je dobře osvětlena. Maurice čeká před domem, postará se, aby ostatní služebnictvo zmizelo z vestibulu. Důvodem je postava v černém, která přichází podél zdi. Pod pláštěm se neskrývá nikdo jiný než pan Daudet, který se rozhodl pro tentokrát navštívit hraběte v jeho domě, požádal však tajemníka, aby nebyl zbytečně spatřen mnoha sloužícími. Snaží se úpěnlivě zůstat v utajení, ačkoli možná již nejsou tak nebezpečné časy jako za dob kardinála Richelieua. Ale on klade opatrnost vřady na první místo.

Správce domu přivede agenta až do salónku šlechtice, sám se postará o nalití dobrého vína, z něhož si však host usrkne jen symbolicky. Počká, až odejde mladý sloužící a pak se teprve obrátí na pána domu, který čeká na vysvětlení této překvapivé návštěvy.

„Pane hrabě,“ mluví Daudet věčným a klidným hlasem, „rozhodl jsem vás vyhledat osobně ve vašem domě, abychom si mohli v klidu pohovořit. Učinil jsem veškerá bezpečnostní opatření, aby mě nikdo nepoznal a s vámi nespojoval. Mám však několik znepokojivých zpráv.“

„Znepokojivých zpráv? Koho se týkají?“ znejistí pan de Godille, od chvíle, kdy se dozvěděl o setrvání kardinála Mazarina ve funkci prvního ministra, je naplněn optimismem.

„Nejde ani tak o jednotlivce, i když vlastně taky. Především o celkové napětí, které je možné pozorovat,“ pokračuje špeh zdánlivě lhostejným hlasem, „Rozhodnutí královny ponechat si u sebe Jeho Eminenci mnohé velmi zaskočilo. Považovali téměř za jisté jeho vyhnání od dvora. V tuto chvíli panují především rozpaky, jeho nepřátelé se vyrovnávají s nečekaným rozhodnutím Jejího Veličenstva. Ale jejich nespokojenost je možné pozorovat. Přicházejí o tom zprávy od všech mých lidí, kteří pro nás pracují.“

„Dal se očekávat odpor,“ prohodí spíše sám pro sebe Armand.

„Pane hrabě, bohužel nejde opravdu jen o jedince. Zatím nedošlo k žádnému spojení nespokojenců, lépe řečeno o žádném zatím nevím. Každý zatím zůstává sám se svými zájmy. Domnívám se však, že brzy přijde doba, kdy začnou spolupracovat. Bohužel nejde jen o velmože. Odmítnutí a vlastně i zesměšnění pana de Beauvais před celým dvorem, se velmi dotklo i církevních kruhů, a i v jejich řadách panuje velké znepokojení.“

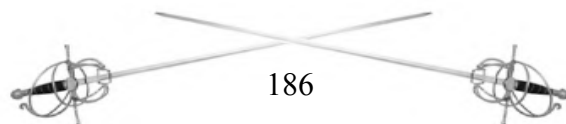
„Aby církev nehájila svoje zájmy,“ řekne pohrdlivě šlechtic.

„Pane hrabě, představitelé církve jsou velmi nebezpeční protivníci,“ zvedne své unavené, leč živé oči Daudet, „Sám dobře víte, s jakou nelibostí papežský stolec nese válku mezi Francií a Španělskem. Nejsem sice odborník přes politiku, ale trochu se vyznám,“ dodá se vši skromností, dle hostitele však poněkud přehrávanou, „Ve Španělsku zmizel pan de Olivarez, ve Francii kardinál de Richelieu a hned poté král Ludvík. Všichni s nadějí očekávali razantní změnu zahraniční politiky Francie, vřady Její Veličenstvo je tak blízko spřízněné se španělským královským rodem. Hodně nadějí vkládali právě do Jeho Milosti biskupa pana de Beauvais, vřady už pro něho chystají i kardinálský klobouk. Zvláště když by byl přijatelný i pro přední francouzské rody.“

„Prej není právě dvakrát chytřej.“

„O jeho schopnosti vůbec nejde. On by se snažil co nejrychleji ukončit válku se Španělskem a zprerhat letité vazby s protestantskými spojenci. Možná však někteří nepřátelé Francie ve skrytu také doufají, že by jeho postup vyvolal odpor u hugenotů, kteří v tuto chvíli zachovávají zdrženlivost, vlastně od porážky u La Rochelle. Poměrně umírněnou politikou zemřelého krále vůči nim, respektive kardinála de Richelieu, nastal v království po dlouhé době klid. Vnitřní rozpory by Francii oslabily, stala by se tím pádem slabším protivníkem i na mezinárodním poli.“

„Pane Louvente, vy mě udivujete,“ zvedne překvapeně zrak Armand, „Mluvíte o svých malých povědomostech o politice a přitom znáte takové souvislosti.“

„Pane hrabě, byl jsem ve službách kardinála de Richelieu příliš dlouho a nezabýval jsem se jen spiknutími šlechticů proti němu. Sledovali jsme rovněž přivrtence papežského stolce, musím proto být obeznámen i s jejich činností. Mnoho jsem pochopil, ačkoli většinou nebylo mým úkolem vyhodnocovat, co jsme zjistili.“

„Jste poklad, drahý pane Louvente. Co ale z vašich slov vyplývá?“

„Mnohé, pane hrabě. Především se začínají ozývat hlasy od mnoha biskupů, kteří se z různých důvodů místo ve svých diecézích nacházejí v Paříži, že by taková urážka od královny neměla jen tak projít. Nabádají pana de Beauvais, aby nerezignoval, což prý po ostudě u královského dvora hodlal udělat.“

„Máme snad mít z církve obavy? Kdo je v tom zamotaný? Vzpomínám na Jindřicha IV. ...“

„Pane hrabě,“ přelétne lehký náznak úsměvu přes tvář špeha, „pokud narážíte na pomluvy o navedení vraha Jindřicha IV. jezuity ... neviděl bych situaci okolo kardinála Mazarina tak dramaticky.“

„Pomluvy? Neřekl bych pomluvy. Ale mluvmě o současnosti. Sám jste říkal, jak spletitý jsou vztahy s papežským stolicí ...“

„Nepochybně. Ale neobával bych se přímého útoku na pana kardinála, pokud se ptáte na toto. Církev má samozřejmě mnohé páky, jak ovlivňovat politiku jednotlivých knížectví a království. Ovšem Ludvík XIII. a především kardinál de Richelieu byl i pro ně tvrdý oříšek. Papežští hodnostáři se snažili neustále, podporovali skrytě či nepokrytě jejich nepřátele, včetně vnitřních. Ale navenek se tvářili papežští nunciové a jejich lidé vstřícně.“

„Proti Mazarinovi stojí i papež?“ zvedne nervózně zrak šlechtic.

„Pane hrabě,“ zachová vátou tvář agent, „vztahy papežského stolce a představitelů církve v jednotlivých zemích jsou rovněž velmi složité. Určitě by papež ocenil, kdyby Francie významně změnila svoji politiku, především směrem ke Španělsku, které pro něho představuje největšího spojence. Neumím posoudit, nakolik za snahou pana de Beauvais stojí cílené snahy papežského nuncia v Paříži či zda mu pouze naznačují podporu. Ale zdá se mi spíše snaha pana de Beauvais a dalších biskupů získat větší vliv na zahraniční a domácí politiku dvora. Zaslepené názory vůči hugenotům, protestantským spojencům a až patolízalské poklonkování španělské koruně ... bohužel až tak daleko nedokážou dohlédnout. V tomto by vám mohl asi více naznačit pan kardinál nebo váš přítel pan markýz de Almare. Mé schopnosti ...“

„Pane Louvente, jsem znovu velmi překvapen vaším rozhledem.“

„Pane hrabě, řekl jsem jen své názory, dané léty pozorování. Mohu se ale mýlit.“

„Nezdá se mi. Vaše názory znějí logicky ... nakolik je propojená klika pana de Beauvais s klikou princů?“

„Naštěstí asi nijak zvlášť. Každý sleduje svoje cíle. Díky Bohu. Pokud mohu vzít boží jméno do úst, když k nepřítelům pana kardinála patří klika jeho zástupců na zemi. Vévoda d'Orleans je velmi zdrženlivý, rod de Condé bych řekl také, mladý vévoda d'Enghien očekává jistě odměnu za vítězství u Rocroi, jeho sestra získává stále větší přízeň královny. Ale pozor, ani oni nemají pana kardinála v lásce, vadí jim všem. Včetně dalších princů, vévodů, vévodkyň. Naštěstí však je jim bližší košile než kabát, tedy jejich vlastní zájmy. Nedokážou se proto skutečně sjednotit.“

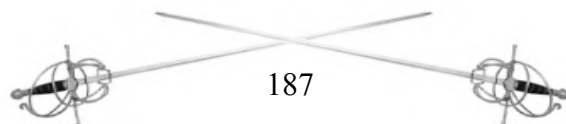
„Kdy byste měl pravdu. Zdá se mi, že proti kardinálovi jsou všichni.“

„Všichni ne, ale drtivá většina. Což ale nemusí nic znamenat. Pan kardinál je skvělý diplomat a dokáže dobře rozehrát rozdávaní úřadů a slibů, velmi dobře se vypořádal s poslední vůlí krále. Dokázal si získat i královnu, což jeho nepřátelé nečekali. Nyní již o tom vědí a vzpamatovávají se ze zděšení, jak silný protivník jim z usměvavého preláta vyrostl.“

„Co navrhuje?“

„Nepřísluší mi nic navrhopat, pane hrabě, pouze vám předávat zprávy,“ lehce pokrčí rameny Daudet.

„Váš názor je pro mě velmi důležitý,“ zavrtí nesouhlasně hlavou pan de Godille, „Máte daleko větší rozhled a přehled než já.“

„Rozhodnout se bude muset pan kardinál. Ale já bych doporučoval pokračovat ve sledování a snažit se zamezit uzavření spojení mezi nepřáteli.“

„Nebude jednoduchý uspokojit tolik hladových krků ...“

„Moc pěkný příměr, pane hrabě. Pan kardinál je ale velmi zkušeným politikem.“

„Co však rodina vévody de Vendome?“

„Ano, tu jsem si nechal na konec, protože se dotýká vás i vašeho přítele,“ odvěti agent zdánlivě lhostejně, „Vévoda de Vendome se zdá být zdrženlivý a spokojený se zrušením svého rozsudku ze svého předešlého spiknutí. Jeho syn vévoda de Beaufort naopak začíná pomýšlet na velkou kariéru. Povídá se o celkem příznivém ohlasu královny na něj.“

„Povídá? Jak tomu mám rozumět?“

„Kdysi se také zapletl do spiknutí proti kardinálu de Richelieu, kdy usekli hlavu panu markýzi de Cinq-Mars i tomu druhému chudákovi, panu de Thou. Ale do něj se zapletli snad všichni, však sám dobře víte. Královna pohlíží na vévodu příznivě, alespoň se zdá.“

„Má naději na získání většího vlivu na ní?“

„Pane hrabě, nejsem věstec. Jen říkám, co jsem slyšel, respektive co spatřily oči a slyšely uši mých lidí. Ani jejich postřehy však nemusí být přesné. Nejsem jediným zdrojem pro pana kardinála, má sám své vlastní donášče u dvora, ale také své uši a oči a velkou schopnost chápat souvislosti. Rovněž hovoří s Jejím Veličenstvem. Pokud bude vévoda de Beaufort schopný, má naději na úspěch.“

„Nezdá se moc schopnej, teda já ho vůbec neznám, jen co vím od pana markýze de Almare.“

„Jeho domýšlivost je asi vyšší než jeho schopnosti,“ pokrčí znovu téměř neznatelně rameny Daudet, naznačujíc relativnost všech jeho dohadů.

„Hraběnka de Besiere ...“

„Bohužel nemám příliš dobré zprávy, pane hrabě. Paní hraběnka získává zpět staré přátele či lépe řečeno spojence. Ona nikdy moc přátel neměla, ale vždy měla hodně důležitých vazeb na mnohé významné osoby. V rodině pana de Vendome je uznávána, dokonce dle různých indicií navázala spojení i s vévodkyní de Chevruse, ale také vévodkyní de Montbazon, vévodou de Guise a mnohými dalšími. O rodině vévody de Vendome ani nemluví. Starosti mi dělá také její bývalý mileneček pan d'Holfene.“

„Pan d'Holfene? Co dělá?“

„Snaží se navazovat staré známosti, však zná sám mnoho osob, které různě slouží kardinálovi de Richelieu a další mu určitě doporučila paní hraběnka. Mám z jejího jednání obavy.“

„Směřem ke kardinálovi Mazarinovi?“

„Možná také, možná paní hraběnka poňouká vévodu de Vendome i jejího syna, nelíbí se mi ani její setkání s vévodkyní de Chevruse. Patřily kdysi k druhým stranám, jejich vztah byl v minulosti velmi nepřátelský. Ale asi je společný zájem usmířil. Paní hraběnka by mohla získat větší vliv, než by bylo dobré. Především pro jejího syna.“

„Pan markýz de Almare má ale dobré postavení.“

„V tuto chvíli asi ano, ale pane hrabě, u královského dvora se může cokoli změnit ze dne na den. Stačí i menší intrika, která někoho vykreslí ve velmi špatném světle. Paní hraběnka je velmi nebezpečný nepřítel, věřte mi, znám ji, vím o jejich schopnostech.“

„Spolupracovali jste spolu?“

„Pane hrabě, minulost necháme spát,“ odvěti klidně, ale důrazně agent.

„Jistě, nechtěl jsem naléhat. Máte činnost pana d'Holfene pod dohledem?“

„Ano. Ale je zkušený, není lehké ho sledovat. Pokud získá schopné lidi ... mohl by být nebezpečný i pro nás. Ale nechci vás zbytečně strašit, jen naznačuji možné problémy.“

„Děkuji vám za upřímnost, pane Louvente. Jsem však trochu z vašich všech slov zmatený. Nějak si všechno neumím dát do souvislosti. Vyslovil jste mnoho podezření, naznačil mnohý nebezpečí, ale zdánlivě se nic neděje.“

„Zdánlivě, pane hrabě. Mnoho osob velmi rozzlobilo, když dala královna přednost panu kardinálovi a ponechala ho v jeho úřadě. Nesmíří se tak lehce s porádkou. Snad nebudou až natolik prozíraví, aby uzavřeli spojenectví. Myslím tím teď všechny ty prince a biskupskou kliku.“

„V nejbližší době nehrozí panu kardinálovi nebezpečí?“

„Podle toho, na jaké se ptáte, pane hrabě. Nejsou žádné náznaky, alespoň zatím, že by hrozilo vášně spiknutí, které by ho ohrožovalo například na životě. Ale nejsme vševědoucí a neumím posoudit, kam až jsou ochotni zajít. Ovšem když někdo v minulosti plánoval vraždu kardinála de Richelieu ...“

„Bohužel, mám podobné obavy. Máte ještě nějaké další zprávy?“

„Spíš pár podrobností, ale jen pro dokreslení mých předchozích slov,“ odvětlí Daudet a podá poměrně podrobný, byť stručný a věcný přehled o všech svých informacích. Šlechtic se stále větším obdivem zírá na zdánlivě nezátivného a suchého agenta, jak se dokáže dobře orientovat v předivě vztahů a zájmů a rovněž, kolik věcí jeho lidé jsou schopni vyčlenit. Nejméně další půl hodiny rozebírají naznačené problémy, než špeh vyčerpá vodopád svých hlášení.

„Budeme se scházet častěji?“ zeptá se na závěr Armand

„Především o předávání zpráv jsem s vámi chtěl mluvit, pane hrabě,“ odvětlí Daudet, „Hlavně proto jsem přišel. Mám obavy ze schůzek v kostele Saint-Eustache, v souvislosti s panem de Beauvais. Raději zvolíme jiný způsob. Pane hrabě, mohu mít ve způsobu schůzek a jejich četnosti hlavní slovo?“

„Samozřejmě. Máte v této oblasti daleko více zkušeností než já. Jsem připravený za vámi přijít, kam si řeknete. I v hodinu, kterou stanovíte. Vůbec současnej stav nepodceňuju.“

„Dobře děláte, pane hrabě. Doporučoval bych využívat především vašeho tajemníka a správce pana Maurice. Je velmi schopný, důvěryhodný a daleko méně nápadnější než vy, pane hrabě.“

„Nebráním se využití Maurice. Ovšem jeho účast znamená dalšího zasvěceného člověka.“

„Pan Maurice je již zasvěcen více než dost,“ odmítne poslední námitku agent, „Schůzky s ním jsou opravdu méně nápadné. Lépe splyne s pařížským prostředím. Pokud souhlasíte, pane hrabě, předával bych zprávy přes něho. Domluví se s ním při odchodu.“

„Nemám námitek.“

„Pokud by hrozilo vášně nebezpečí, samozřejmě vás vyhledám, buď osobně nebo přes vašeho správce domluví schůzku.“

„Respektuji vaše názory, pane Louvente, vy i vaši lidé riskujete daleko více než já.“

„Pravděpodobně ano. Pokud by byl odhalen špeh v domě některého z princů či u královského dvora, asi by se mu vedlo zle. Ale dáваме si velký pozor, ačkoli prozrazení nikdy vyloučit nemůžeme.“

„Všechna vaše zjištění budu tlumočit panu kardinálovi,“ uzavře diskusi pan de Godille. Zavolá vzápětí svého správce, který vyklidí cestu pro agenta a ještě se s ním domluví na tajných schůzkách. Vrátil se však za svým pánem značně zachmuřený. Na logický dotaz, proč se tváří tak zavile, chvíli váhá s odpovědí.

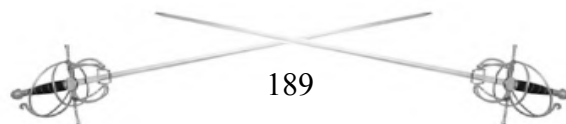
„Pane hrabě,“ lezou slova z tajemníka jak z chlupaté deky, „vážím si vaší důvěry, ale mám velké obavy. Již při vašem odjezdu do slavné bitvy u Rocroi, jsem často trnul strachy a klepal se jak osika. Nejsem hrdina, pane hrabě. Neumím se bránit. Každé jméno vašich nepřátel, o kterých přináším zprávy, mi nahání děsnou hrůzu.“

„Maurici, chápu tvoje pocity. Ale nejsi jen obyčejným sluhou, ale mým tajemníkem a důvěrníkem. Tomu odpovídá i tvoje postavení v domě.“

„Všeho si vážím, pane hrabě,“ řekne rychle Tissot, „Ale mám strach. Obyčejnej strach, pane hrabě.“

„Nedivím se ti. Nepřátelé pana kardinála Mazarina, kterému sloužíme především, jsou vopravdu mocný a nebezpečný. Ale Maurici, hrajeme o svoji budoucnost. O moji, o tvoji, tvoji ženy. Pokud zvítězí pan kardinál, jistě nám jeho setrvání v úřadě přinese výhody. Stane se velmi mocným a důležitým! Ale pokud neuspěje, můžeme mít velké problémy.“

„Vím, pane hrabě. Jsem vám povinován vděčností a udělám pro vás všechno, i kdyby mě moje služba měla stát život.“

„Snad nepůjde o tak dramatickou službu,“ usměje se šlechtic.

„Pane hrabě,“ zavrtí nesouhlasně hlavou správce, v jeho očích se usadil opravdový strach, „vy jste šlechtic a všichni zvátí, než by se vás pokusili odstranit. Ale já jsem jen prostej kluk, ačkoli mám ve vašem domě skvělé postavení. Pokud přijdou na činnost pana Louventa, mohli by se pokusit odstranit jeho a také všechny, kteří mu pomáhají.“

„Nevěřím v takový drama, Maurici. Ale ani nepodceňuju nebezpečí. Alespoň tě tvůj strach přiměje k větší obezřetnosti,“ uzavře diskusi Armand, který situaci nevidí až tak vyhrocenou, ale na druhé straně chápe obavy svého služebníka. Rána nočem v nočních ulicích může přijít dříve, než se někdo naděje a Maurice se skutečně bránit neumí. Byl by pro vrahy snadným terčem.

O dva dny později večer získá hrabě de Godille audienci u samotného prvního ministra. Vyřídí ji markýz de Almare, který si pro sebe vyhradí minuty předcházející. Zatímco pod rouškou tmy vjíždí na koni hrabě do rueilského zámku, doprovázený ozbrojeným Lormainem a Bangem, markýz čeká před kardinálovou pracovnou. Ztichlé prostory zámku jsou mlčenlivým svědkem večerních schůzek, ale i tak panují obavy z nepovolaných uší. Kdo může zaručit loajálnost všech sloužících. Cinkot peněz má obrovskou moc a dokáže přesvědčit téměř kaďého. Stejně jako lidé typu pana Daudeta a jeho služebníků sbírají informace z tábora kardinálových odpůrců, ti se jistě pokoušejí oplatit pozornost stejnou mincí.

Jelikož se Armand zdrží krátkou rozmluvou s kapitánem de Seinges, vstoupí jeho přítel k nejvyššímu státnímu úředníkovi krátce před jeho příchodem. Dostane se mu vřelého přivítání, na prelátovi je patrná zlepšená nálada. Ale starostí rozhodně neubýlo. Posadí se společně se svým přívržencem ke stolku a po pár zdvořilostních frázích bez okolků přistoupí k podstatným problémům. Mladík se zmíní o návštěvě u královských dětí, o návštěvě v rodině vévody de Condé i vyslyšeném pozvání vévody de Vendome. Mazarin poslouchá pozorně, přičemž při vyslovených jménech se mu zřetelně zachmuří obličej. Vypravěč zcela jasně vycítí rozpoložení mysli posluchače.

„Stále ti samí,“ povzdechne si rozmrzele první ministr.

„Nechci být považován za příliš zvědavého, Vaše Eminence, cítím však z vašich slov nastávající problémy.“

„Váš postřeh je opět správný,“ podívá se zkoumavě kardinál na šlechtice, zřetelně váhá, zda má prozradit více.

„Vaše Eminence, nijak nenaléhám. Cítím vaše obavy mě seznámit s vašimi starostmi. Není nutné mi sdělovat podrobnosti, Vaše Eminence.“

„Jste příliš vnímavý pozorovatel, musím si na vás dát větší pozor,“ usměje se prelát, v jeho slovech však není cítit nevole, „První záležitost se týká rodiny vévody de Condé, ke které máte blízko. Druhá pak vévody de Beaufort, s nímž jste svým způsobem také svázán.“

„Máte plné právo mít pochybnosti o mé loajálnosti,“ poznamená Pierre, snažíc se nedat najevo, jak ho nedůvěra zamrzela. Ale i jeho protějšek dokáže dobře číst v lidských myslích a odhadovat pocity osob, se kterými hovoří.

„Nechtěl jsem se vás dotknout, pane markýzi,“ řekne s úlisným úsměvem.

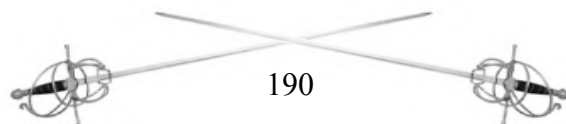
„Nic se nestalo, Vaše Eminence.“

„Mám právo na pochybnosti, pane markýzi. Dělá mi starosti vévoda d'Enghien, s kterým, pokud mám dobré zprávy, udržíte velmi přátelské vztahy.“

„Mám skutečně s vévodou d'Enghien i jeho sestrou dobré vztahy. Vlastně s celou rodinou,“ přitaká pan de Almare, „Nicméně jsem loajální Jejímu Veličenstvu i vám, Vaše Eminence.“

„Mé váhání asi nebylo na místě,“ znovu upře prelát zrak na svého hosta v pracovně, „Ale navykl jsem si věřit především sám sobě. Po všem, co se v posledních letech odehrávalo okolo královského dvora a kardinála de Richelieu, se mi nemůžete divit.“

„Naprosto vás chápu, Vaše Eminence,“ odvěti s kamennou tváří mladík, „Přesto vás mohu ujistit o mé naprosté loajálnosti. Nic ze zde vyřčeného neopustí tyto stěny.“

„Našemu mladému kohoutkovi narostl hřebínek,“ povzdechne si Mazarin, „Představte si, žádá o úřad vrchního velitele námořnictva.“

„Vrchní velitel námořnictva?“ podiví se Pierre. „Netušil jsem zájem mladého pana vévody o námořnictvo.“

„Nevím, nakolik se zajímá o námořnictvo,“ pousměje se kardinál, „vlastně o něj ani tolik nejde. Spíše o výhody, které jsou s tím spojené. Velká moc a také z úřadu plynoucí bohatství. Při jeho věku.“

„Máte obavy z dalších žádostí? Jak se říká, s jídlem roste chuť.“

„Velmi příhodný příměr. Pochopte moje rozpaky, kdyby se vévoda d'Enghien dozvěděl o mém váhání, mohl by se stát mým úhlavním nepřítelem.“

„Ode mne se nic nedozví.“

„Možná se vás bude ptát,“ zamyslí se prelát, okamžitě hledá možnosti, jak svou předchozí sdílnosti využít, „Ať nalezneme uspokojivé řešení,“ dodá rychle.

„Pochopil jsem záměr nevyhovět jeho žádosti.“

„Hledám řešení, vlastně ho již mám. Pane markýzi, co vám řeknu, je velmi citlivé. Sám vidíte, jakou mám ve vás důvěru. Pro rovnováhu v království nelze vašemu bratranci vyhovět.“

„Pan vévoda není přímo mým bratrancem ...“

„Jste příbuzní, všichni jsou bratranci, sestřenice, neteře,“ usměje se Mazarin, „Není v zájmu Jejího Veličenstva, aby některý z princů získal velkou moc. Jak pro Její Veličenstvo, tak pro vzrůstající potádky dalších princů. Ale moje řešení se panu vévodovu bude pramálo líbit.“

„Hodláte nechat místo vrchního velitele námořnictva neobsazeno?“

„Nemít vrchního velitele námořnictva jaksi nejde,“ objeví se na tváři prvního ministra jeho typický úlisný úsměv, čímž host pochopí již jím vymyšlené řešení, „Zároveň ho však nelze přidělit žádnému z princů.“

„Nepředpokládám vaši ochotu se této funkce ujmout sám.“

„To opravdu nemám v úmyslu,“ rozesměje se srdečně kardinál, „Pokud bych tak učinil, drát díl bych vašeho bratrance jak býka červeným šátkem. Sice je váš návrh zajímavý, bylo by hezké vidět obličej vévody d'Enghien, kdybych tak učinil,“ docela se baví.

„Pak již mnoho možností nemáte,“ konstatuje Pierre.

„Mnoho ne, ale vždy se naskytá řešení, možná neočekávané,“ pohlédne zkoumavě Mazarin na mladíka, který pochopí jeho výzvu.

„Jmenovat Jeho Výsost ve věku pěti let by byl jasný vzkaz princů. Pochopil by smysl jmenování krále jako způsob, jak úřad nedat jemu. V takovém případě však zbývá jen Její Veličenstvo.“

„Výborně, pane markýzi,“ zaraduje se kardinál, dobře se baví, cítí se jako profesor, který zkouší svého žáka. Mladík má pocit obdobný, ale nikterak mu způsob vedení rozhovoru nevadí. Oba se radují z dobře zodpovězené otázky, jak učitel, tak žák.

„Vaše Eminence, mám však pochybnosti,“ zatváří se rozpačitě pan de Almare, „Vévoda d'Enghien jistě i tak pochopí, kolik uhodilo. A Její Veličenstvo jako nejvyšší námořní velitel, promiňte, nemůžeme takové spojení znít trochu komicky?“

„Vévoda i jeho otec pochopí, ale těžko mohou Jejímu Veličenstvu něco vyčítat. Je regentkou a můžeme sama sebe učinit vrchní velitelkou. Jestli se jí budou u dvora vysmívat? Nepochybně. Vše je ale lepší, než dát takový úřad do rukou vašemu bratránkovi.“

„Rodina vévody de Condé zatím zachovávala plnou loajalitu.“

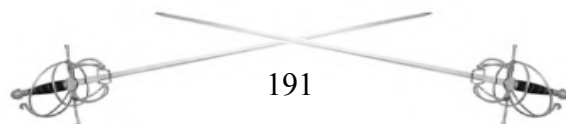
„Opravdu? I vévodkyně de Longueville? Bohužel, nelze se zavděčit všem.“

„Chápu vaše obavy, Vaše Eminence,“ pokývá hlavou šlechtic, „Ale i já se obávám, abyste nezískal dalšího zarputilého nepřítele.“

„I za cenu takového rizika nelze vyhovět. Příliš velká moc by byla ještě nebezpečnější.“

„Věřím vašemu úsudku, Vaše Eminence.“

„Ale příliš s ním nesouhlasíte.“

„Vaše Eminence, vámi navržené řešení mi přijde poněkud krkolomné. Obávám se nepříznivé reakce ze strany vévody d'Enghien. V současné době máte už tak dost zatvrzelých nepřátel.“

„Mladého vévodu pošleme válčit, rád si vyslouží další vavříny. Pane markýzi, můžete se pokusit zmírnit dopad rozhodnutí Jejího Veličenstva.“

„Obávám se neúspěchu, v tomto případě asi bude zklamání vévody d'Enghien velké.“

„Bohužel, úřad velitele námořních sil mu opravdu dát nemůžeme. Alespoň zatím. Ale pokud mu bude i nadále přát štěstí,“ řekne Mazarin, pak se opraví, „pokud mu nadále Bůh bude milostivě nakloněn, dobude si uznání i bez tohoto titulu. Nevěřím v jeho velký odpor, v současné době by příliš nezískal. Naopak, pokud bude zdrženlivý, jistě se pro něj naleznou další významné úkoly, kde prokáže svůj vojevůdcovský talent. Větší starosti mi dělá vévoda de Beaufort.“

„Vévoda de Beaufort se tváří velmi sebejistě.“

„Opět velmi trefně, pane markýzi,“ pochválí svého žáka učitel, „Dokonce velmi sebejistý, naštěstí pro nás.“

„Vaše Eminence mi jistě chtěla svými slovy něco naznačit.“

„Naznačit? Copak vy jste o jeho opovátlivosti ještě neslyšel?“

„Bohužel, nevím o žádných novinkách. Copak zase ten hlupáček provedl?“

„Hlupáček ... jak výstižné, pane markýzi. Představte si, nenechal se zastavit a vešel do komnat Jejího Veličenstva. Aniž by byl vyzván.“

„Dost obhroublé, nicméně mě jeho jednání příliš nepřekvapuje.“

„Ale to není všechno,“ usmívá se vítězoslavně kardinál, „Její Veličenstvo právě spočívalo v lázni, když náš drahý vévoda vstoupil.“

„On vlezl ke královně do lázně?“ vyvalí oči pan de Almare.

„Ano. Divím se, že se k vám jeho neomalenost doposud nedonesla. Její Veličenstvo je rozzuřeno na nejvyšší míru.“

„Nedívím se. Taková opovátlivost! Vévoda de Beaufort se asi dočista zbláznil.“

„Jsem za jeho chování rád,“ objeví se znovu potměšilý úsměv na tváři Mazarina, „Její Veličenstvo přitom mělo vévodu docela rádo. Ačkoli se chová podivně, své kouzlo pro Její Veličenstvo určitě měl. Naštěstí jeho poslední kousek královna považuje za osobní urážku.“

„Po jeho úřadu u královského dvora je asi veta.“

„Naopak, dáme mu jej,“ zavrtí hlavou Mazarin.

„Opravdu? Jaký úřad mu chcete nabídnout?“

„Od popravy markýze de Cinq-Mars je volné místo Vrchního podkoního Jeho Výsosti.“

„Zajímavá nabídka, Vaše Eminence. Tento úřad se mi zdá poněkud prokletý,“ objeví se tentokrát šibalský úsměv na tváři mladíka.

„Opravdu? Princova hlava však sedí na jeho krku daleko pevněji.“

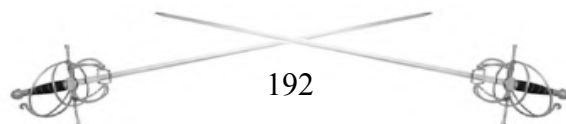
„Jistě. V žilách mu proudí krev Jindřicha IV., měl jsem však na mysli něco jiného. Markýz de Cinq-Mars byl svým způsobem velmi zvláštní osobnost. Vlastně jsem ho považoval za velké dítě, které nedostalo čas dospět. Otázkou je, zda by se mu dospět vůbec kdy podařilo, kdyby na jeho krk v Lyonu nedopadl katův meč. Vévoda de Beaufort má mnohé obdobné rysy, chová se rovněž trochu jak zlobivý klučina, uchvácený svou výjimečností.“

„Vidíte, takto jsem o něm nepřemýšlel,“ přizná se první ministr, „Ale vaše postřehy považuji za minimálně zajímavé.“

„Děkuji. Stále se od Vaší Eminence učím. Vaše řešení s vévodou d'Enghien i vévodou de Beaufort jsou pro mne velkým poučením.“

„Pro vévodu de Beaufort je škoda úřadu Vrchního podkoního. Upřímně, nejraději bych tento úřad svěřil vám, pane markýzi. Její Veličenstvo by jistě moji volbu schválilo,“ řekne Mazarin a tázavě se na mladého šlechtice podívá.

„Vaše Eminence žertuje?“ zvedne překvapeně zrak Pierre.

„Tertuji? Nikoli. Alespoň by úřad Vrchního podkoního nebyl prokletý. Předpoklady pro něj jistě máte, včetně vašeho původu. Na rozdíl od předchůdce, markýze de Cinq-Mars, byste ho byl skutečně i hoden. Ale nenabízeli jsem vám ho, protože byste stejně odmítli.“

„Znáte dopředu moji odpověď?“

„Můžete mě vyvést z omylu, pane markýzi.“

„Asi máte pravdu, Vaše Eminence, ačkoli taková nabídka ...“

„Třeba ji vévoda de Beaufort odmítne,“ usměje se prelát, „Ačkoli doufám v opak. Pane markýzi, trochu jsem vás již poznal. Jste velmi cílevědomý muž, který má vše velmi dobře rozmyšlené.“

„Vaše Eminence, mohu mít jednu otázku?“

„Samozřejmě.“

„Proč byste očekával mé odmítnutí?“

„Nevím, zda byste nakonec odmítli, kdybychom vám tento úřad nabídli. Rozhodně byste se však v něm necítil šťastný a nedokázal by uspokojit vaše zájmy. Nejste muž, který touží po úřadech a po naplňování protokolů. Jste na rozdíl od mnohých dostatečně zajištěn a máte privilegium konat dle svých zájmů. Máte velký cit pro diplomacii a ta vás i zaujala. Přišel byste o možnost tajně vyjednávat, cestovat, plnit důvěrné úkoly, související s vnitřní i zahraniční politikou.“

„Vaše Eminence má pravdu,“ přikývne pan de Almare, „Opravdu dávám přednost volnosti před svázanými rukama konkrétním úřadem. Pokud mi bude svěřena důvěra, rád budu pracovat pro zájem Jejího Veličenstva i Francie.“

„Brzo se již dočkáte. Napřed musíme ale vyřešit naše vnitřní záležitosti. Potřebuji si upevnit své postavení, abych mohl ovlivňovat dostatečně politiku země. Mezi námi snad můžeme mluvit otevřeně. Velmi dobře jste posloužil zájmům Jejího Veličenstva a tím pádem i mým, když jsme vyjednávali o změně královny poslední vůle. Moje důvěra, jak ve vás, tak ve vaše schopnosti, opět vzrostla. Málo s kým bych si dovolil hovořit takto otevřeně. Zvláště, když vévoda d'Enghien je váš příbuzný a vévoda de Beaufort je synem muže, který je milencem vaší matky.“

„Vášim si vaší důvěry, Vaše Eminence.“

„Již jste mě o ni přesvědčil. Pokud zkrotíme nenasytné prince a udržíme státní pokladnu a tím pádem i klid v zemi, můžeme začít opět výrazně ovlivňovat politiku v Evropě. Počítám s vašimi službami, předem však upozorňuji na jejich nelehkost a někdy i nebezpečnost.“

„Nebezpečnost?“

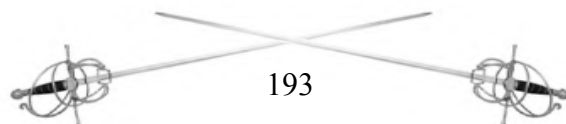
„Ano, pane markýzi. Mnohdy musíte konat tajně a můžete být dokonce ohroženi. Doba je zlá a kdo často cestuje, hrozí mu vždy nebezpečí. Zvláště, když se po krajích především střední a severní Evropy potulují bandy ťoldáků, které si přilepšují ke svému chabému či někdy zadržnému ťoldu. Nebo právě neslouží nikomu, toliko sami sobě. S ohledem na právě vyřčené, by významný úřad u francouzského dvora představoval daleko větší jistotu, společenské postavení, uznání. Včetně následného oficiálního jmenování vychovatelem krále.“

„Vaše Eminence prohlédla mé myšlenky velmi přesně. Nedávno jsem ještě váhal, spíše zkoumal sám sebe. Ale nyní již mám jasno. Pokud budu moci působit v diplomatických službách, budu velmi spokojený. Jsem připraven podstoupit i nástrahy takové služby, pokud pro mne budou významné úkoly.“

„Velmi zajímavé úkoly, pane markýzi, pokud si udržím své postavení prvního ministra. Sice nebudete všem na očích, nebudete si moci vychutnávat otevřeně slávu, ale váš význam bude daleko vyšší, než mnohých neschopných panáků, kteří jsou jen samý úřad, ale za titulem je prázdné. Vaše úspěchy, a já v ně věřím, budou důležitější, než mnohé vyhrané bitvy. A daleko důležitější, než protokolární vystupování na královských slavnostech.“

„Vaše Eminence, budu se snažit nezklamat vaši důvěru. Mohu nějak pomoci v souvislosti s vévodou d'Enghien a vévodou de Beaufort?“

„Snad, bude záležet na jejich postoji. Určitě budete s oběma mluvit, možná vás sami osloví, i s ohledem na předchozí vaše vyjednávání. Potom využijte svůj důvtip a snažte se jim vysvětlit jejich další možnosti, pokud budou oddanými služebníky Jeho Výsosti, respektive současné regentky Její Výsosti.“

Bylo by vhodné, aby vévoda d'Enghien uznal řešení s královnou jako vrchní velitelkou námořnictva a vévoda de Beaufort přijal úřad Vrchního podkoního a přestal naléhat na Její Veličenstvo. Nejraději by byl prvním ministrem, ale tento post je již obsazen, jak jsem alespoň byl ubezpečen,“ vyloudí na tváři kardinál opět potměšilý úsměv.

„Učiním, co bude v mých silách.“

„Ale sám za nimi nechodte, považovali by vás za vyslance královny a hledali by za vaším jednáním skrytý význam. Pokud vás osloví někdo z rodu knížete de Conde či rodiny vévody de Vendome, hovořte v intencích, které jsme dnes probírali.“

„Nejblížíší doba nebude nijak lehká,“ poznamená mladík.

„Jakmile se ocitnete ve vysokém postavení, není jediný lehký den. A pokud přimete roli, k jaké jste se uvolil, platí pro vás stejná slova. Každý den musíte být ve střehu, každý rozhovor může mít skrytý význam,“ upozorní s malým povzdechem Mazarin, vzpomene si na své minulé dny, kdy hrál o svoji budoucnost a de facto o ni hraje každý den, každou hodinu i minutu. „Pane markýzi, před mojí pracovní čeká váš přítel, pan hrabě de Godille, určitě mi přináší důležité zprávy z tábora našich nepřátel. Mohli bychom spolu rozebírat politickou situaci dlouhé hodiny, ale nechci být k panu hraběti příliš nezdvořilý.“

„Děkuji za váš čas, Vaše Eminence,“ pochopí taktní ukončení návštěvy pan de Almare, „Vaše rady jsou pro mě velmi důležité a přínosné, Vaše Eminence. Snažím si z každého setkání odnést co nejvíce poznatků a posléze je využívat. Cítím obrovské množství nedostatků, musím se ještě mnoho naučit.“

„Jste velmi pozorným posluchačem, pane markýzi,“ vyjádří své uspokojení kardinál, „Brzy budeme v našem hovoru pokračovat.“

Mladý šlechtic zamyšlen opouští prvního ministra a na chodbě se letmo setká se svým přítelem. Stačí mu jen sdělit, že počká na konec jeho audience, aby se cestou do Paříže mohli popovídat. Přikývnutí značí souhlas.

Hrabě de Godille vystřídá u stolku svého předchůdce, dostane se mu podobně vřelého přijetí. Pokud možno stručně pohovoří o své poslední schůzce s panem Daudetem i jím naznačenými obavami. Kardinál poslouchá pozorně, nedá však najevo žádné pohnutí.

„Vaše zjištění korespondují s mými,“ řekne pouze po skončení hlášení, pak se pozorně podívá na svůj protějšek a pokračuje, „Pane hrabě, poskytnete mi znamenité služby. Nejsem si však jist, zda jste se svým současným postavením spokojený. Jaká je vaše představa o vaší budoucí kariéře?“

„Moje kariéra?“ nedokáže skrýt rozpaky mladík, na podobné téma není vůbec připraven, otázka ministra ho dokonale zaskočí.

„Jste schopný a ze skvělého rodu, výborně jste sloužil mému předchůdci a nyní stejně dobré služby prokazujete i mně. Můj předchůdce byl k vám velmi štedrý, nezvykle štedrý, bohužel stav státní pokladny mně neumožňuje navázat v podobně velkorysém duchu. Možná bych vás však mohl odměnit i jinak. Doufám v brzké vyřešení problémů s našimi odpůrci a jakmile se mi podaří usadit se pevně v křesle prvního ministra, hodlám ocenit své věrné. Bohužel však nemám prostředky jako můj předchůdce.“

„Vaše Eminence, slyšel jsem o špatném stavu státní pokladny,“ těká Armand očima ze strany na stranu, cítí nebezpečí pokusit se ho odbýt nějakým hloupým úřadem.

„Kdopak o ní před vámi mluvil? Určitě pomlouval státní správu.“

„Vaše Eminence, mluvili jsme o těžké finanční situaci státu s panem markýzem de Almare. Mnohé mi objasnil, ale většinu já nerozumím. Pochopil jsem však nedostatek peněz. Na druhé straně musím platit špehy, který pro mě pracují a tím také pracují pro vás, Vaše Eminence.“

„Menší prostředky na výplaty vámi zmíněných lidí nalezneme. Ale obezřetně, aby mě nemohl nikdo napadnout, že si vydrťuji vlastní armádu donašečů. Měl jsem však na mysli vás osobně, pane hrabě. Získal jste pověst statečného válečníka, byl jste veřejně pochválen vévodou d'Enghien. Rád bych vám v budoucnu pomohl a zajistil si jak vaše služby, tak vaši loajálnost.“

„Moji loajálnost máte, Vaše Eminence. Dal jsem vám své slovo, dodržel ho je pro mě otázka cti.“

„Samozřejmě, pane hrabě,“ řekne rychle Mazarin, sám osobně má špatné mínění o šlechtické cti, lpění na některých zásadách, ale také jejich časté porušování, „Vaší věrností jsem si jistý, pane hrabě. Hovořil jsem však o vzdálenější budoucnosti, ať se nám podaří poměry u královského dvora stabilizovat. Chtěl byste získat nějaký úřad ve státní správě? Mohl by vám přinést nejen výhody postavení, ale při jeho dobrém pojetí i slušné zdroje příjmů,“ dodá potměšile, přičemž oba vědí, jak byla poslední slova míněna. Z funkcí plynoucí oficiální příjem je mnohdy zanedbatelný v porovnání s vedlejšími příjmy, rekrutujícími se z různých úplatků a poplatků.

„Vaše Eminence, já nejsem úřednický typ,“ zavrtí hlavou mladík, „Mám rád dobrodružství, líbí se mi moje současná role. Pokud bych mohl i nadále zůstat ve vašich službách za stejných podmínek, byl bych spokojen.“

„Stále budeme mít mnoho nepřátel,“ zamyslí se Mazarin, „Bude potřeba zajišťovat bezpečnost mým vyslancům, tajným emisarům. Mám rovněž zájem o vaše špehy. S vaší další činností v této oblasti počítám. Jen jsem se zamýšlel nad způsobem, jak vás dostatečně zajistit. Nemám mnoho příležitostí, jak vás důstojně platit ze státní pokladny.“

„Vaše Eminence jistě nějaký způsob vymyslí,“ usklíbne se více, než by bylo zdrávo Armand, smlouvání o penězích mu v tuto chvíli přijde nepatřičné. Ministr si ho chce zavázat do dalších let, stejně jako na nejbližší měsíce, kdy se ještě může ledasco semlít, ale není ochoten sáhnout hlouběji do kapsy. Ještě horší, když nejde o jeho vlastní kapsu, ale státní kasu.

„Pane hrabě, určitě nalezneme uspokojivé řešení,“ odvěti poněkud chladněji Mazarin, ale tváří se stále velmi přívětivě, v nejbližší době služ by mladíka bude potřebovat, už přemýšlí, co by mu mohl slíbit, aby podpořil jeho zaujetí.

„Vaše Eminence,“ odkašle si rozpačitě Armand, náhle ho napadne využít dnešního rozhovoru ke svým vlastním cílům, „jak se Vaše Eminence dívá na šlechtický kodex cti, který zakazuje, dokonce pod pohrůžkou ztráty titulu a šlechtických výsad, obchodovat a vytvářet zisk?“

„Vytváření zisku neslučující se s pojetím šlechtické ctnosti?“ zvedne překvapeně zrak prelát, ač zvyklý zachovávat kamenný výraz, dotaz ho překvapí.

„Vaše Eminence, mám na mysli ustanovení, které mluví o neslučitelnosti šlechtického titulu s vytvářením zisku nečistou činností, spojenou s obchodováním, výrobou a tak.“

„Pane hrabě,“ podívá se pozorně na mladíka Mazarin, „jste příslušníkem vysoké šlechty, z čehož vám plynou různé výhody, například nemusíte platit daň taille a další. Očekává se vaše zdrženlivost v oblastech, které jsou doménou jiných skupin. Tradice mluví o neslučitelnosti šlechtického postavení s aktivitami v maloobchodě či výrobě. Vaše manuální práce či hon za ziskem se považuje za ponižující a neslučitelné se ctnostmi a skutečně by porušování tohoto kodexu mohlo vést až ke ztrátě titulu.“

„Vím, Vaše Eminence,“ posmutní pan de Godille.

„Pane hrabě,“ povšimne si výrazu ve tváři hosta kardinál, „takové pojetí se prosazuje především na Iberském poloostrově, a tady, také ve Francii. Jinde již tak konzervativní nejsou. Ale i zde se jistým způsobem některé činnosti tolerují, například výroba skla, hornictví, hutnictví železa. Pravdou bohužel také je, že byly zaznamenány pokusy této tradice využít místními výběřčími daní a jejich snahou bylo připravit příčinlivější šlechtice o jejich titul.“

„Vaše Eminence, o všem vím. Jen mě zajímal váš osobní názor.“

„Pane hrabě,“ začíná tušit kolik bije Mazarin a docela se baví, rozměr mladíka v jeho očích začíná nabývat zcela jiných komtur, „vše je otázka pohledu. Nebudeme si nic nalhávat, ne všechny tradice se dodržují. I ve Francii mnohé šlechtické rody obchodují a čile obchodují, ačkoli využívají nastrčené agenty, prostřednictvím kterých zisk vytvářejí. Pokud chcete slyšet můj osobní názor, považuji podobnou tradici za přetřitek.“

„Opravdu, Vaše Eminence?“ zableskne se v očích Armanda.

„Ano. Dokonce bych řekl nepřiliš lichotivá slova především směrem k tak zvané venkovské šlechtě. Sama třetí bída, příjmy mnohých kupců, výrobců či obchodníků převyšují jejich. Ani se svou poudou nedokáží účelně hospodařit. Tuto tradici využívají k zastření své vlastní lenosti a neschopnosti.“

Včetně neschopnosti najít si vhodného správce či prostředníka. Jistě však máte důvod k položení pro mě překvapivé otázky, pane hrabě.“

„Vaše Eminence,“ vzrostou rozpaky šlechtice, „nevím, jak správně hovořit, nejsem právě mistrem řeči, jako vy nebo můj přítel pan markýz de Almare.“

„Pane hrabě, mluvte prostě a jasně. Co mi chcete říci, zůstane jen mezi námi.“

„Vaše Eminence,“ odkašle si pan de Godille, „mluvil jste o mé budoucnosti a mém zajištění. Stejně tak o malých zdrojích ve státní pokladně. Mořná bych věděl, jak mi pomoc, aniž by to stálo státní pokladnu přímé vydání a dokonce by ...“ zarazí se mladík, nabídka na svém způsobem úplatek mu nejde nějak přes rty.

„Pokračujte, drahý pane hrabě,“ projeví silné zaujetí první ministr, „mluvte zcela otevřeně, nikdo jiný než my dva zde není, nemusíte se ničeho obávat.“

„Vaše Eminence, při jistých okolnostech byste mi mohl pomoci k zajímavému obchodu či zajímavým obchodům. Tím bych měl zajištěn příjem a určitě by zůstala i provize pro vás,“ rozhodne se Armand vybalit vše naprosto bez zábran.

„Pane hrabě, vy mě překvapujete,“ rozzáří se tvář preláta v širokém úsměvu, „Považuji vás za statečného vojáka, ale vy a obchody? Přiznávám, jsem naprosto zaskočen. Netušil jsem nic o vašem podobném zájmu.“

„Klesá tím ve vašich očích moje důstojnost?“

„V žádném případě, pane hrabě, v žádném případě. Naopak, jsem mile překvapen,“ odvěti upřímně kardinál, jemuž hrabivost a vytváření zisku je vlastní.

„To jsem si oddechl, Eminence, měl jsem obavy, abyste mě neodsuzoval.“

„Nemusíte mít obavy, pane hrabě. Tak vy uvažujete o obchodech, o vytváření zisku. Máte již nějaké konkrétní představy či jde jen o úvahu?“

„Vaše Eminence, mám již nějaké představy, jen nevím ... nevím, zda je vhodné o nich s vámi otevřeně hovořit.“

„Pane hrabě,“ nasadí úlisnou tvář Mazarin, „Váš nápad se mi velmi líbí. Proč nepomoci svému vynikajícímu spojenci, jehož služby jsou pro mě i Její Veličenstvo velmi přínosné. Mám možnost, jak některé vaše aktivity podpořit, pokud budou rozumné. Vy můžete získat, vaši prostředníci mohou získat a konec konců, proč nemluvit otevřeně, i já mohu získat provizi. Mluvte otevřeně, dokončete již nakousnuté, pane hrabě. O mé diskrétnosti snad nepochybujte.“

„Vaše Eminence,“ váhá ještě chvíli pan de Godille, pak si uvědomí nutnost seznámit ministra se svými plány, pokud od něho chce v budoucnosti podporu, „při své misi při spiknutí markýze de Cinq-Mars, jsem se seznámil s jistým panem Juanem. Byl agentem kardinála Richelieua a jako odměnu dostal koncesi na obchod s vínem. Já jsem přispěl jistým obnosem a začali jsme obchod realizovat. A nejen zde ve Francii, pan Juan má zajímavé známosti v Madridu.“

„Obchod s vínem? Zajímavý nápad. Ještě více mě překvapuje již zahájená činnost. Nezdáte se, drahý hrabě, ale jste velmi chytrý, když hledáte zdroje pro své potřeby i tímto způsobem.“

„Vaše Eminence, to byl jen začátek,“ znovu si odkašle mladík, „Pomohl jsem loni panu radnímu Coiffierovi, který se následně stal naším dalším společníkem. Domluvili jsme se na spolupráci a rozšířili i oblasti obchodu. Pan Juan je tajně podporován panem Coiffierem, ale i mojí přimluvou v Anjou, kde se snažíme také najít odbyt. Pan Coiffier má významné postavení v Paříži i ...“

„Vy, pan Coiffier a pan Juan máte tajnou společnost?“ zeptá se znovu s téměř skrytým překvapením Mazarin.

„Vaše Eminence, pan Coiffier má své vlastní obchody. Ale domluvili jsme se na tajném či skrytém společenství, na dělení zisků. My tři a vlastně ještě pět procenty můj tajemník a správce domu, docela šikovný mladík. Rádi bysme v budoucnu naši činnost rozšířili, pan Coiffier má dostatek peněz a mnoho zkušeností, což je pro mě záruka.“

„Vím, kdo je pan radní Coiffier, byť ho osobně neznám,“ překvapí svými slovy hosta kardinál, „Pane hrabě, vaše nabídka je zajímavá.“

„Neříkáte mi rovnou ne, Vaše Eminence?“ zeptá se pro jistotu pan de Godille.

„Naopak, pane hrabě, říkám bravo bravissimo! Sám jste před krátkou dobou spatřil pana Cantariniho, vlivného bankéře, který dohlíží na mé obchody a mé obchodní záležitosti. Váš způsob řešení své budoucnosti považuji za velmi rozumný.“

„Vaše Eminence, sám ale víte, jaké bych mohl mít problémy, pokud bych byl nařčen z podobných praktik. Mluvili jsme o tom před chvílí.“

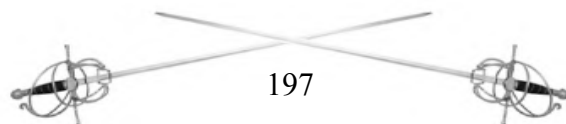
„Pane hrabě, vaše obavy jsou zbytečné,“ uklidní mladíka první ministr, „Vždyť již teď jste vše chytře navlékl a vaše jméno oficiálně nikde nefiguruje. Určitě nalezneme způsob, jak podpořit vaše záměry a také se jistě dohodneme na procentu pro mě, za moji podporu. Mohu ledasco ovlivnit.“

„O vašich motýnostech nepochybuji,“ odvětlí s nadšením v hlase Armand, náhle se mu uleví, bál se podobného rozhovoru a nakonec našel v prelátovi spřízněnou duši.

„Pane hrabě, uzavřeme náš rozhovor. Jakmile si upevním své postavení, rád přijmu vašeho obchodního partnera pana Coiffiera. Vy s ním zatím proberte oblasti, na kterých bychom mohli spolupracovat a které by nám vzájemně přinesly zisk. Jste chlapík, pane hrabě.“

„Vaše Eminence, jsem velice mile překvapen. Měl jsem obavy, abyste mě neodsuzoval ...“

„Neodsuzoval? Naopak, velmi jste v mých očích stoupl. Vaše snaha je chvályhodná, nejste jen dobrý voják, ale jak se zdá, také máte obchodnického ducha,“ odvětlí rovněž spokojený kardinál, situace se mu výrazně zjednodušila. Udrží si svého služebníka, aniž by mu musel platit, naopak, dokonce na něm může i vydělat, když získá provizi z obchodů, které jim dohodí. A jako první ministr bude mít dost příležitostí, vždyť jen zásobování královského dvora či vojska skýtá tolik motýností ...

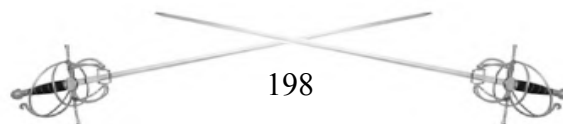

Vévodkyně de Chevruse v uměleckém provedení jako Diana

ŠEDESÁTÁ DRUHÁ KAPITOLA

ROZPORY V DOMĚ HRABĚNKY DE BESIÈRE

Hraběnka de Besiere přijme od svého bývalého milence pana d'Holfene pohárek oblíbeného likéru, stejné pozornosti se dostalo slečně d'Saussier. Trojice sedí v salónku domu markýze de Cavarlene a probírá současnou politickou situaci. Tvář prohnané intrikánky nevěstí dobré rozpoložení mysli, ostatní dva její společníci se tváří poněkud rozpačitě.

Hraběnka má důvod být nazlobená. Kardinál Mazarin spočívá pevně ve svém úřadě, její syn zabezpečil důkladně její bývalý palác a především jeho tajemství ukryté ve sklepení. Mladší syn vévody de Vendome se ukázal jako ještě větší hlupák, než si byla ochotna připustit. Už se rozneslo jeho indiskrétní vpadnutí ke královně při její koupeli a ztráta její přízně. Navíc mladý vévoda dostal jako vějičku nabídnutou funkci Vrchního podkoního, aby se mu lépe trávila skutečnost, kdy jeho hvězda začíná na královském dvoře pohasínat. Coť si pyšný kohoutek ovšem není ochoten připustit. Ale rovněž není ochoten se rozhoupat k rázným činům.

„Naše naděje se komplikují,“ shrne probírané téma paní de Besiere.

„Bohužel, vévoda de Vendome a především jeho syn se nezdaří vhodnou volbou. Ale ještě neprohrál, je přeci jen z královské krve a do plnoletosti Ludvíka je hodně daleko,“ upozorní Geofri, ovšem jeho zachmuřený obličej mluvil o minimálně mírném pesimismu.

„U královského dvora přeci není jen vévoda de Beaufort,“ nahodí udičku slečna d'Saussier.

„Váš ení, vaše připomínky jsou málo konkrétní, jen obecný. Spíše se musíme zamyslet, jak donutit vévodu de Beaufort, aby začal jednat rázněji. Královna si sice ponechala Mazarina, ale proč by tak neučinila, když jí všichni přikyvují jak ovce. Kde se proboha vytratila bojovnost, která zdobila mocný rody v jejich odporu proti Richelieuovi? Co ten musel přestát nástrah. A Mazarin? Není ani z poloviny tak nebezpečnej a všichni okolo něj našlapují po špičkách.“

„Marion, mnohý jsou už asi vyčerpaný a očekávají od královny brebendy. Proč s ní bojovat, když jim můž e splnit jejich požadavky dobrovolně.“

„Dobrovolně? Jaký to jsou hlupáci. Copak nechápou, oč Mazarinovi jde? Jakmile si zajistí dostatečnou pozici, vrátí se zpátky pořádky Richelieua a všichni ostrouhají. Kde je Monsieur, který byl chytře vyšachován? Kde je bojovnej princ de Condé, vévoda de Vendome, princ de Marcillac, vévoda de Bouillon a další? Vybrali si hlupáka biskupa de Beauvais, ze kterého si královna udělala dobrý den!“

„Uplynulo málo času, musíš bejt trpělivější. Brzo začne nespokojenost s Mazarinem vzrůstat, určitě nemůž e splnit všechno, co princům nasliboval. Pak začnou nepokoje.“

„Jenže to už bude kardinál na koni! Bude mít královnu ochočenou, ta si už nedokáže bez jeho pomoci vládu představit. Navíc jí moťná není proti mysli i jako muž. Potřebujeme urychleně jednat, ale jako by náhle byli všichni hluchý a slepý!“

„Paní hraběnko,“ vmísí se do rozmluvy slečna d'Saussier, „moťná by stačilo vévodu de Beaufort vhodně popíchnout. Je asi hodně ješitnej a mohl by se snadno popudit. On by mohl váhavce sjednotit a připravit povstání proti prvnímu ministrovi.“

„Ten hlupák určitě tak akorát všechno podělá!“

„Sám jistě, pokud mu však budou pomáhat jiný,“ pokrčí rameny Angelika.

„Marion, hlavně nepodléhej sebeklamu o odporu princů. Každý bude hrát jen o svoje zájmy, Mazarin je v tomto ohledu chytřejší než Richelieu. Alespoň co vím. Snaží se vyjednávat jak hokynář, smlouvat, slibovat, ustupovat, podlézat. Richelieu byl jiná sorta. Ten je dokázal zadupat do země, proto proti němu stáli v jednom šiku.“

„Geofri, všechno si uvědomuju. Je mi naprosto lhostejný, jestli bude vévoda de Beaufort vrchním či posledním podkoním, jestli se mu budou všichni posmívat. Mazarin je spojencem mého syna a Pierre bude sebejistej, dokud bude von prvním ministrem. Snažím se přesvědčit vévodu de Vendome i jeho syna k činům, ale i oni váhají. Dokonce snad uvaž ujou o přijetí úřadu Vrchního podkoního.“

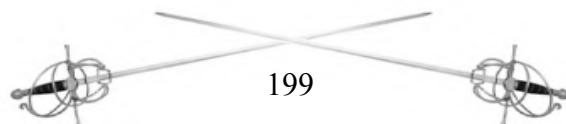
„Proč by ho neměl přijmout? Alespoň bude mít důvod být u královského dvora, vťdyť s tímhle titulem souvisí mnohý výsady.“

„Právě! Skočí Mazarinovi na vějičku. Úlitba vévodovi, aby mu nekladl odpor. Upozornila jsem ho na Mazarinovu lest, ovšem kdoví, jak se rozhodnou.“

„Ty nechceš, aby titul Vrchního podkoního přijal?“

„Vůbec ne. Chci, aby byl s Mazarinem ve sporu. Jen se obávám, aby vše nezapackal.“

„Radilas mu odmítnout?“

„Ano, radila. Naznačovala jsem mu, že je pro něho taková funkce málo. Měl by chtít víc, je přeci princem z královské krve.“

„Aby nakonec dostal vůbec něco.“

„Tím líp, pokud s ním vyběhnou. Bude mít o důvod víc kardinála nenávidět.“

„Marion, jen abys nerozpoutala zemětřesení, která tě strhne znovu do hlubin.“

„Znovu do hlubin?“ ušklíbne se paní de Besiere pohrdlivě, „Nebyla jsem v žádné hlubinách, prohrála jsem bitvu, ale ne válku.“

„Bohužel ne jednu bitvu,“ upozorní jemně pan d'Holfene, ovšem vyvolá hromy blesky v očích své bývalé milenky.

„Nebyla jsem poražená, doposud ne!“ řekne důrazně a zvýšeným hlasem.

„Nepřu se s tebou, Marion,“ pokrčí bývalý milenec lhostejně a rezignovaně rameny.

„Nechme vévodu de Beaufort, svolala jsem vás kvůli něčemu jinému. Už jsem vám říkala o žádosti vévodkyně de Montbazon.“

„Ano, hodláš jí pomoci zkompromitovat vévodkyni de Longueville. Ale je tvoje pomoc vhodná? Na jednu stranu chceš jednotnou frontu proti Mazarinovi a na druhou hodláš pomáhat vnášet vášně mezi rodinu vévody de Vendome a rodinu vévody de Condé?“ zavrtí hlavou Geofri, nemůže si pomoci, nesouhlasí s kroky své bývalé milenky, zdají se mu čím dál tím více zmatené, zoufalé a riskantní. Očekával by daleko rafinovanější a elegantnější způsoby, jak nastrojit úklady svým nepřátelům, což kdysi ovládala skutečně mistrně. Jako by s věkem ztrácela dech.

„Přemýšlela jsem stejně jako ty, ale dospěla jsem k jiným závěrům. Vévodkyně de Longueville se stává stále více oblíbenkyní královny, naopak klesá vliv například paní de Montbazon a jejich rodu vůbec. Uvažuji o jiných možnostech, pokud nás zklame vévoda de Beaufort. Mohla bych ledasco prosadit před vévodkyni de Montbazon či přes její nevlastní dceru vévodkyni de Chevruse. Využít by se dala i švagrová vévodkyně de Chevruse, myslím teď druhou vévodkyni de Montbazon, kněžnu de Gueméne. Minimálně pomoc ve vztahu k Pierrovi. Navíc jak starý vévoda de Condé, tak jeho děti, se s mým synem až příliš spřátelili.“

„Marion,“ odvěti s velkými rozpaky šlechtic, „tvoje konstrukce jsou poněkud krkolomné. Neraď ti to říkám, ale nemáš dobře připravenou taktiku pro boj s Pierrem.“

„Geofri!“ vybuchne hraběnka, „Vy máte zrovna co povídat, vy všichni! Zpackáte, na co šáhnete! Nejdříve Horné, pak ty s hrabětem de Godille. Jen svojí neschopností nahráváte mému synovi, aby si vytvářel lepší a lepší pozici! A moje peníze stále drtěl pod zámkem!“

„Marion!“ zrudne i pan d'Holfene, výčitky považuje za neoprávněné, ale vzhledem ke své finanční závislosti na bývalé milence si

nemůže dovolit příliš napínat strunu, „Nechci se s tebou přit,“ odvěti nakonec spíše rezignovaným hlasem, „jen si dovoluji upozornit na velké problémy. Ráda bys donutila vévodu de Beaufort ke spiknutí proti Mazarinovi. Budiž, ačkoli pochybuji o jeho schopnosti podobný spiknutí připravit. Ale má něco takového vůbec význam?“

„Význam? Odstranění Mazarina nemá význam?!“

„Domnívám se, z tvýho pohledu, že nemá. I kdyby byl nucený Mazarin odejít, bude nad tvým synem drtět ochranou ruku královna. O její přízni k němu se mluvívá, sama si mi o ní říkala.“

„Proč tohle říkáš?“

„Marion, snažím se naznačit zbytečnost některých kroků, alespoň pro tvý zájmy. A s vévodkyní de Montbazou, budiž, snad by mohla nějak zaonačit, aby očernila tvýho syna v očích královny. Ale moc v její pomoc nevěřím. Nebo lépe řečeno účinnou pomoc.“

„Skončil si?“ procedí mezi zuby paní de Besiere.

„Ano, skončil. Marion, jsem připravený ti pomáhat, ale musel jsem ti říct svý výhrady.“

„A co ty, Angeliko. Máš podobnej názor? Zase ste se na mě domluvili?“

„Paní hraběnko,“ odvěti vyzvaná mladá krasavice zdrženlivě, „nijak jsem se s panem d'Holfene nedomlouvala. Raději se nebudu vyjadřovat, abych vás rovněž nepopudila. Pověřte mě jakýmkoli posláním, vynasnažím se v něm být úspěšná.“

„Angeliko,“ zklidní se trochu paní domu, „řekni mi svý pochybnosti, ať už to odbudeme při jednom. Taky s mými postupy nesouhlasíš?“

„Paní hraběnko,“ zaváhá na chvíli dívka, „mohu se napřed zeptat, co je váš hlavní zájem? Chcete získat pro sebe výhodné postavení prostřednictvím rodiny vévody de Vendome nebo vám jde o majetek, který vám zadržuje váš syn? Nebo o obojí?“

„Nerozumím tvý otázce. Samozřejmě mi jde o voboje!“

„Pak bych doporučovala obě otázky nespojovat. Váš syn je velmi chytrý a na svou stranu si získal dokonce i vévodu de Vendome, spřátelil se s rodinou pana de Condé, královna si ho oblíbila a Mazarin nad ním drtí ochranou ruku. Nerada vám to říkám, ale proti němu vám v tuto chvíli někdo těžko pomůže.“

„Mám se snad svých peněz vzdát?!“ vyjede stárnoucí krasavice.

„Nikoli, ale máte dle mého jen dvě možnosti,“ odvěti zarputile mladá krasavice, „Buď budete trpělivě čekat na chybu vašeho syna, která ovšem nemusí přijít anebo ne v brzké době. Je velmi chytrý a získává si stále lepší a lepší pozici. Otevřeně vystoupit proti němu v nejbližší době nemáte možnost. Takže buď budete trpělivě čekat, zda neudělá chybu a neupadne v nemilost, nebo vše vyřešíte sama a jednou pro vřdy.“

„Sama a jednou pro vřdy? Co navrhuješ?“

„Paní hraběnko, jediná možnost, jak se vrátit do paláce Almare, je smrt vašeho syna,“ vyřkne dívka ortel tvrdě a bez zaváhání, naopak na svoji údajnou poručnici upře vyzývavě zrak.

„Navrhuješ mi nechat zavraždit vlastního syna?“

„Nechová se k vám jako syn. Dokud bude naživu, tak se ke svým penězům nedostanete. Alespoň ne v dohledný době. Nevěřím na úspěch vévody de Beaufort, nevěřím na intriku, která by vašeho syna v nejbližší době očernila v očích královny.“

„Mám nechat zabít vlastního syna?“ říká spíše sama pro sebe hraběnka.

„Jeho smrt je nejlepší řešení,“ opakuje svezpě Angelika.

„Marion, dovol mi, abych na něco upozornil,“ ozve se nervózně pan d'Holfene, „Pokud bys přijala takový řešení, jeho provedení bude nesmírně obtížný. Tvůj syn je neustále obklopený svými vojáky, dostat se k němu je pro najatého vraha téměř nemožný. Proniknout do paláce, který je velmi přísně strážěn je ještě méně pravděpodobný. Bez ochrany se pohybuje snad v královském paláci, ale kdo by si dovolil spáchat vraždu přímo tam? Pokusit se ho otrávit ... museli bysme získat někoho z jeho blízkosti, což samo o sobě není jednoduchý.“

„Mluvíte tu o vraždě mého syna!“ zvýší hlas paní de Besiere.

„Naznačuji teoretický problém takový čin uskutečnit,“ odvěti Geofri s pokrčením ramen.

„Navrhla jsem jediné možné řešení, jak můžete získat v brzké době zpět svůj majetek,“ řekne jakoby lhostejně slečna d'Saussier.

Nastane tiché ticho, hraběnka těká očima z jednoho na druhého, ti však její střídavý pohled snášejí a sedí tiše a trpně. Ona naopak horečně přemýšlí nad návrhem své schovanky, uznává jeho oprávněnost, ale také nebezpečnost a krutost.

„Vrať da mého syna nepřichází v úvahu,“ prohlásí pevným hlasem.

„Paní hraběnko,“ ozve se slečna d'Saussier, nezdá se být zklamaná, přijímá rozhodnutí své paní jako fakt, „pak vám doporučuji obrnit se trpělivostí. Váš syn vám poskytl pro nejbližší dobu dostatečné prostředky, máte díky svému zeti dobrý dům k užívatí, dostáváte či budete dostávat pravidelný příjem z panství Besiere. Zapomeňte na chvíli na svého syna i své peníze, prozatím, a soustřeďte se na své společenské postavení.“

„Děkuji za radu. Co si myslíš, že dělám?“

„Paní hraběnko,“ rozhodne se pro otevřenost dívka, „zvažte prosím výběr svých spojenců. Vévoda de Vendome i jeho syn se ukazují jako ne příliš šťastná volba. Ano, v Anglii jste jinou neměla, ale teď jste zpátky v Paříži. Mluvila jste o vévodkyni de Montbazon, vévodkyni de Chevruse, kněžně de Gueméné. Možná byste našla další vhodné spojení.“

„Všechno? Nebo máte nějaký další názor?“

„Marion, není důvod se rozčilovat,“ odvěti ať překvapivě klidně pan d'Holfene, „Přiznej si některý skutečnosti. Doporučuji být spokojenější s tím, co nyní máme. Díky domluvě s vévodou de Vendome a tvým synem jsme zajištěni. Cokoli teď udělat proti tvému synovi by bylo neprozřetelné. I kdybychom ho odstranili, což si před chvílí sama vyloučila, jeho mocní přátelé by se pokoušeli zjistit, kdo stál za jeho smrtí. A navíc je tvůj syn, nechat zabít vlastní dítě ... souhlasím s tvým rozhodnutím. Doporučuji zdrženlivost, přijmout současný stav a udržovat se synem příměří. Rodina de Vendome asi není nejvhodnější, ale má stále svůj zvuk. Buduj si trpělivě další vazby i na jiný významný osoby. Není nutný spěchat.“

„Geofri, nemusíš mě poučovat. Sama vím, jak bych byla podezřelá, kdyby se Pierrovi cokoli stalo. Jeho přítel, hrabě de Godille, pokud bychom se ho taky nezbavili, by se nás snažil dostat. A rodina de Condé by vycítila naději získat majetek rodu de Almare pro sebe. V Pierrových třídách koluje moje krev, nezapomeňte, je mým synem, ačkoli se tak možná nechová. Ale já mu taky moc mateřské lásky neposkytla. Škoda jeho zavidlosti, mohli jsme se rozumně dohodnout. Nepřeju si jeho smrt!“ dodá důrazně Marion-Anne.

„Souhlasíš s mým návrhem?“

„Geofri, já opravdu nikam nespěchám, ale kardinála Mazarina považuju za přítel. Čím déle zůstane ve svém úřadě, tím bude silnější a méně zranitelný. O vévodovi de Beaufort jsem ztratila veškerý iluze. Ale mohl by mi posloužit jako nástroj, pokud využiju jeho ješitnost.“

„Marion, všechno je potřeba dobře připravit. Abysme se nezamíchali do nějaký nevydařené intriky, která nakonec nevyjde a všichni její nezdar vodneseme.“

„Geofri, snad jsem se za léta ve službě pro kardinála Richelieua něco naučila. Ale vraťme se k našim záležitostem. Už jsem vymyslela, jak bychom mohli pomoc vévodkyni de Montbazon a trochu potrápit vévodkyni de Longueville.“

„Vymyslelas? Copak hodláš udělat?“

„Vévodkyně de Longueville má milence, kterým je mladý hrabě de Coligny. Hodlám využít jejich vztahu, abysme poskytli naší přítelkyni námět.“

„Námět? Co hodláš udělat?“

„Hodlám najít korespondenci hraběte de Coligny své milence, která bude natolik choulostivá, že vzbudí pohoršení a posměch ve společnosti.“

„Pohoršení a posměch?“ zvedne překvapeně oči slečna d'Saussier, „Pochopila jsem, jak málo se tady dbá na počestnost. Každý má nějakou milenkou či milence. O některých vztazích se neví, další jsou veřejně známé. Obávám se, že tenhle případ patří mezi ty druhé.“

„Samozřejmě se o jejich poměru ví. Ale představte si, pokud bude nalezena korespondence, napsaná rukou hraběte, kde bude otevřeně líčit své milostné zážitky či touhy. Oba se stanou terčem posměchu i odsudku.“

„Nevím, jestli jde o vhodnej způsob. Jak ale chceš takový dopisy získat? A existují vůbec?“ vznese dotaz pan d'Holfene, jemuž se ani tento nový nápad příliš nelíbí.

„Geofri, copak musej existovat? Prostě je vyrobíme,“ usměje se povýšeně paní de Besiere, „Vyjdeme vstříc vévodkyni de Montbazon a ta nám bude zavázaná. Angelika seťene někde rukopis hraběte de Coligny, však ona jiť vymyslí způsob. Ty zajistíš člověka, který napodobí písmo a společně pak vymyslíme text.“

„Marion, tvůj plán mi přijde poněkud přitažený za vlasy.“

„Dneska všechno, co řeknu, se vám nelíbí! Ale nehodlám s vámi dál diskutovat. Tíjete z mejch peněz a budete mě poslouchat. Už jsem se rozhodla.“

„Jak chceš. Co pak budeš s dopisy dělat?“

„Nevím, možná je dáme vévodkyni de Montbazon nebo jim nalezneme nějakou historii. V každém případě už další obstará vévodkyně. My ji pouze zajistíme zbraň, se kterou bude moci potrápít svoji sokyni.“

„Paní hraběnko, jak mám získat rukopis hraběte?“ zvedne svůj zrak slečna d'Saussier.

„Angeliko, nemíním tě ve všem poučovat. Máš úkol a vypořádej se s ním sama.“

„Paní hraběnko,“ pokrčí rameny dívka, „vy jste zde paní a vy poroučíte, jak jste nám správně připomněla. Přesto, musím vám říci svůj názor. Podporovat vévodu de Beaufort v nenávisti proti Mazarinovi je určitě dobrý záměr. Být zdrženlivá a trpělivá směrem ke svému synovi rovněž. Ale zaplétat se do vzájemné nenávisti dvou vévodkyň, muťe být nebezpečný, přitom velký užitek nevidím.“

„Už jsme si vyjasnili ...“

„Paní hraběnko, udělám co si žádáte,“ přeruší Angelika drze a nezvykle svoji paní.

„Pusťte se do práce!“ vstane prudce Marion-Anne, jedním douškem dopije likér, úder skleničky o stůl je vyjádřením její nálady. Bez dalšího opustí své společníky, kteří se na sebe rozpačitě dívají. Nikomu se nechce nic říkat, ačkoli oba mají na jazyku nejednu připomínku.

„Paní hraběnka ztrácí dech,“ prohlásí nakonec zelenooká krásna suše.

„Začínám z ní mít obavy,“ povzdechne si stárnoucí šlechtic, „Přitom vřdycky byla naprosto neskutečná v domýšlení všech kombinací svých plánů. Ale dva roky nečinnosti jí asi poznamenaly. Sám vím, jaký to je vypadnout ze zaběhaného způsobu života.“

„Je příliš netrpělivá. Nechce si připustit svoji sázku na špatného muťe. I kdyby dotlačila vévodu de Beaufort k přípravě spiknutí, při jeho schopnostech je výsledek nejistý.“

„Jeťe nám nezbyvá, neť ji poslechnout. Dost jasně nám naznačila, z jakých peněz tady tíjeme.“

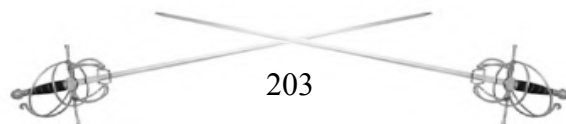
„Nemám žádný problém jí pomáhat. Ale mám obavy. Od doby, kdy se objevil její syn, se jí nic nedaří. Nejdříve vyhnanství v Anglii, pak zpackaná loupež, vyhnanství v Besiere. Co bude následovat, pokud seťe i její favorit vévoda de Vendome a jeho syn? Zbytečně se zaplétá do intrik, které jí moc užítku nepřinesou.“

„Možná se mylíš,“ zamyslí se on, „Znám ji déle neť ty. Vona má vřdycky všechno dobře promyšlený, možná jen nechápeme úplně její záměry. Sice mi nápad s dopisy přijde dost divnej, ale třeba přinese užitek. Možná vystupňovaná nenávist mezi dvěma vévodkyněmi rozvíří stojatý vody, co já vím.“

„Pane d'Holfene, nalejte mi ještě jednu skleničku, nějak mi vyschlo v krku,“ pozvedne ona svůj prázdný pohárek.

On splní její přání a pohlédne jí přitom do očí. Opět ten zvláštní záblesk. Začíná uvažovat o vlastní cestě, napadne ho. Pokud využije svých předností a pokud se už naučila od své paní dost, bude jistě úspěšná. Ale co on? Pokud hraběnka zase vyjde naprázdno, jak dlouho ho bude ochotná vydržovat? Jak dlouho pro ni ještě bude užitečný?

Rozzlobená paní de Besiere zamíří do své ložnice, vynadá Louise, která ji pomáhá odstrojit. Ulehne v noční košili na lůžko, chce nechat zhasnout světlo, pak však nařídí komorné zavolat Marka.

Hádka s jejími společníky ji rozrušila, zvláště, když musí uznat některé jejich argumenty za správné. Měla se Pierra zbavit buď hned při narození anebo se mu později věnovat. Kdyby tenkrát neselhal pan de Concestion, všechny trable nemusely přijít, měla by ještě významné postavení, kdyby s těmi mladíky skoncovali, ať už po dobrém nebo po zlém, Richelieu by jí nakonec odpustil. Kdyby Pierra nikdy neviděla, jeho smrt by ji zanechala lhostejnou. Nebo měla zvolit jinou taktiku a pokusit se smířit se synem. Udělala chybu a teď ce za ní dodnes platí.

Mladý Bellison vstoupí, naopak Louisa taktně zavře dveře. Mladík přistoupí k lůžku a zůstane stát, v očích smutný pohled, ona u něho postrádá jeho předchozí nadšení, když byl pozván do její ložnice. Nařídí mu se svléknout a pozoruje ho přitom, dopadající záblesky ze svícnu vykreslí jeho svaly. On se zbavuje oděvu strojeně, mechanicky, stejně tak vklouzne pod pokrývku a lehne si vedle ní na záda, oči upřené do stropu. Leží jak kus dřeva.

„Marku, co se s tebou děje?“ zeptá se ona, v hlase jen stěží přemáhá vztek, copak se dnes proti ní spikla celá domácnost? Co zase přelétlo přes nos jejímu hřebečkovi? Proč truceje?

„Paní hraběnko, měl bych se vrátit domů,“ řekne on tiše, v očích se mu třpytí, ona si povšimne odlesku.

„Marku, co říkáš? Tobě se už u nás nelíbí?“ předstírá ona překvapení.

„Madam, už jsem všechno pochopil.“

„Co si pochopil? Vo čem mluvíš?“

„Byl jsem hloupý, paní hraběnko. Něco jsem si namlouval. Už dlouhou dobu o všem přemýšlím. Měl bych se sbalit a odjet domů.“

„Neříkej, cos pochopil?“ nakloní se ona k němu a začne ho hladit po jeho hrudi.

„Paní hraběnko, nejsem nevděčný. Poskytla jste mi mnoho, jsem vám za vše vděčný. Tahle chvíle musela přijít, kdy se vám omrzím. Byl jsem pro vás jen povyražení.“

„Marku, co se ti stalo? Proč říkáš takový ošklivý věci?“

„Paní hraběnko, pochopil jsem všechno na zámku Besiere, kdy jste sváděla pana poručíka. Myslel jsem, předpokládal jsem ... kdybyste ho svedla na zámku, abyste mohla uprchnout, pochopil bych. Ale vy jste s ním spala až potom ... když už jste byla volná.“

„Marku, ty ťárlíš!“

„Paní hraběnko, já ... nejsem pro vás nic ...“

„Marku, mám tě ráda. Dobře víš, jaký je naše postavení. Ale přesto tě mám moc ráda. Musím dělat různé věci, abych se prosadila, udržela si vliv ...“

„Ano, paní hraběnko. Proto je vaším milencem pan vévoda. Ale pan de Montebre ... paní hraběnko, jsem vám moc vděčný, ale budu se muset vrátit.“

„Marku,“ ztvrdnou její rysy, zrovna dnes nemá chuť uklidňovat svého kohoutka, „včetně si o všem promluvíme. Pokud ale už nemáš zájem se mnou spát, pak tě přesvědčovat nebudu,“ dodá, uraženě se od něj odvrátí a zaujme polohu v lůžce na zádech.

„Paní hraběnko,“ natočí se k ní pro změnu on, „jste nádherná, skvělá, miluji vás stále. Udělal bych pro vás všechno, ale věřil jsem ... vždy jsem věděl o našem rozdílu, věděl jsem o svém údělu vašeho sluhu před veřejností. Ale věřil jsem ... byl jsem hloupý. Ale ničeho nelituji, jste opravdu nádherná a moc jste mi dala.“

„Marku,“ ani na něj ona nepohlédne, „měla jsem dnes mnoho starostí. Všechno si probereme později. Nebudu tě tady držet, pokud už o mě nestojíš. Jestli už se nechceš milovat, můžeme jít.“

„Ale tak to není,“ nakloní se on až nad ní, pohlédne na její stále krásný obličej, přes její věk, dmoucí se hrud. Cítí znovu ohromnou touhu se s ní milovat, proto i vat znovu všechny rozkoše, ačkoli mu již je zcela jasné, že představuje jen hračku pro její rozptýlení.

PRACOVNÍ SCHŮZKY HRABĚTE DE GODILLE

Maurice Tissot pečlivě dohlíží, aby bylo prostřeno ve společenské místnosti v prvním patře, nalevo od osobních komnat pána domu. Připravuje se oběd pro čtyři osoby a ačkoli ten se směle může nazvat pracovním, správce domu chce mít vše na nejvyšší možné úrovni. Služebnictvo kmitá, pod dohledem jeho samotného, ale především jeho sličné manželky. Nicolet vnáší do dění klid a pohodu, což se o jejím manželovi říci nedá. Ale ten přikládá schůzce velkou důležitost a chce se důstojně prezentovat, jak před hosty, tak před svým pánem. Zanedlouho k prostřenému stolu zasedne hrabě de Godille, radní Coiffier Mallet, obchodník Juan Montenvideo a jeho maličkost.

Maurice se právem cítí důležitě, v útrokách jeho hlavy se nachází nejen informace o podnikání jeho pána a dalších společníků, ale rovněž údaje poskytované mu panem Daudetem. Z čehož sice není nijak nadšený, ale na druhé straně roste jeho význam. Tajné výlety nelibě nese jeho milovaná manželka, zvláště když jí nemůže vysvětlit, o čem se jedná. Věřící mu však natolik, že ho v žádném případě nepodezřívá ze záletů, naopak, strachuje se o svého miláčka. Uvědomuje si, čím se pan hrabě zabývá a bojí se, aby se její manžel nedostal do vážných problémů. Jeho nervozitu nemůže přehlédnout, ač se on snaží svoje poslání zlehčovat.

Konečně se společnost usadí, hrabě v čele stolu, po jeho levici pan radní, po pravici tajemník a Montenvideo. Následuje předkrm a aperitiv, pak hlavní chod. Během jídla, mimochodem velmi dobře připraveného Marií a vkusně servírovaného Quidem, Emilem a Jeanem, hovor vážně a točí se okolo více méně konzervativních témat. Snad jediné zajímavé je vyprávění pana radního o zprávách od svého zetě, barona de Taille. Dostal dopis líčící pohodu na zámku, ale zmiňující se i o návštěvě hradu Godille a spokojeností se stavem pokračujících prací na jeho rekonstrukci, tak i celého panství. Což dnešní hostitel slyší velmi rád. Včetně úspěšného předání hotovosti, kterou jeho přítel do Anjou převáží.

Při druhém chodu, nutno podotknout nemožnost strážníků pozřít vše servírované, naopak začne líčit hrabě decentně poměry u dvora, především pak uhájení pozice prvního ministra kardinálem Mazarinem. Zmíní také úspěch svého přítele markýze de Almare. S jistými obavami se vyjádří o reakcích kardinálových odpůrců, kteří ostrouhali, což jim rozhodně po chuti není. Ale setrvání Mazarina ve funkci považují všichni přítomní za významný důvod k připitku. Když se předtím napili na zdraví Jeho Výsosti a samozřejmě i regentky Její Výsosti.

Pan Montenvideo začne referovat o obchodech při zákusku, kterým je ovocný koláč a hruškový kompot. Naznačí vzkvétající obchod s vínem, ale i zahájení obchodování s dalšími komoditami v Paříži. Zmíní lehce možnost získat pozemky v okolí Paříže, ale v tomto případě jde spíše o úvahu.

Hrabě poslouchá se zájmem, ale stále nevidí naprosto nic ze zisku, což ho znepokojuje. Pochopí snahu investovat utržené prostředky do dalšího rozvoje společnosti. Jenže pokud tímto způsobem budou postupovat donekonečna, budou mít sice úspěchy, alespoň dle tvrzení, leč návratnost vynaložených prostředků z jeho pohledu bude nijaká.

Jelikož Tissot způsobně mlčí, o věcech, o nichž by mohl mluvit, se bavit nesmí, vrátí se slovo panu Malletovi. Ten vyjádří rovněž spokojenost s rozvíjením společnosti panem Juanem, jejímiž tichými společníky je on sám, pan hrabě a svými pěti procenty i správce zdejšího domu. O něm se také vyjádří velmi lichotivě, pokračování jeho studií pod dohledem jím opatřeného učitele považuje za významné.

„Na závěr mohu konstatovat, že máme důvody k radosti,“ zakončí svůj proslov.

„Jak jsem pochopil, veškeré zisky jsme opět vložili do dalších aktivit,“ ujistí se o správnosti svého úsudku hostitel.

„Ano, pane hrabě,“ přikývne radní, „Jsme teprve na začátku. Vložili jsme do společnosti vstupní prostředky, ale pokud chceme působit velkoryse, musíme je znásobit. Veškeré prostředky, po odečtení všech pasív, jsme znovu vložili do rozvoje naší společnosti.“

„Co obnáší pasíva?“

„Možná bych mohl být konkrétnější já,“ odkašle si Montenvideo.

„Prosím, ale ne žádný hromady čísel,“ zarazí ho pan de Godille, „Správce mého panství Leander je skvělejší hoch, má však jednu hroznou vlastnost. Při svém puntičkářství mě vředycky zásobuje změtí čísel, ve kterých mi unikají souvislosti.“

„Pan Leander je velmi svědomitý,“ usměje se Juan, „Já však nebudu o číslech mluvit vůbec. Zisk je rozdíl mezi vstupními náklady, tedy pořízením či vytvořením výrobku a jeho prodejem. Ale tento zisk není bohužel konečný, protože z něj musíme odečíst provozní náklady, například dopravu, skladování, různé daně a poplatky. Ale také vydržování domu v Saint-Germain a našich zaměstnanců. Sám si беру jen díl pro běžnou spotřebu, nic víc.“

„Nejsem zase zcela mimo,“ usměje se Armand, „Jen aby nám nějaký zisk zůstal.“

„Zůstává, díky Bohu zůstává, pane hrabě. Ale musíme ho vkládat do pořízení dalších výrobků, materiálu a podobně. Věřte mi, pane hrabě, pokud nám vyjdou naše záměry, budeme si brzo moci dovolit rozdělovat si přiměřenou část ze zisku podle dohodnutých podílů.“

„Nebylo by výhodnější navýšit prostředky například půjčkou? Existují přeci bankéři.“

„Existují bankéři i jiné instituce, ale existují také vysoké úroky,“ přijde na pomoc Juanovi radní, „Pane hrabě, pokud nechcete být unavován čísly, jen obtížně vám jsme schopni vyložit nakládání s prostředky. Ale možná bych měl návrh, mohli bychom vyhotovit velmi zjednodušený přehled o našich výdajích, respektive o výdajích společnosti pana Juana, abychom byli zcela přesní,“ dodá s úsměvem.

„Pánové, já vám zcela důvěřuji,“ zavrtí hlavou šlechtic.

„Pane hrabě, pokud nutně potřebujete v tuto chvíli peníze, je možné vám je půjčit. Chápu oprávněnou nutnost vašich výdajů spojených s udržováním domu v Paříži a především při rekonstrukci vašeho zámku,“ navrhne Mallet.

„Díky Bohu zatím peníze mám. Přesto vám děkuji za nabídku. Neptal jsem se z nedostatku, spíše ze zájmu. Zůstaly mně naštěstí ještě nějaké peníze z doby, kdy nám vládl kardinál Richelieu,“ odmítne nabídku pan de Godille, když taktně zamlčí různé zdroje příjmů, především pak od markýze de Almare. Vlastně z každé akce, které se zúčastnil, mu něco zbylo, ťeplezná rezerva v tajné skryši ve stěně byla nedávno posílena nadhodnocenou platbou panu Daudetovi, další peníze, byť v daleko nižší hodnotě, mu předal hrabě de Chavigny na totéž, než byl odejit ze své funkce. Vydělal i na doprovodu hraběnky de Besiere do jejího vyhnanství.

„Pane hrabě,“ pokračuje radní v klidném a věcném přesvědčování, „tajemstvím dobrého obchodování je trpělivost, spolehlivost a rozumná míra zisku. Nechceme na někom vydělat jednou, ale vydělávat na něm trvale. Potřebujeme stále a dlouhodobé zákazníky. Není jednoduché se prosadit a ještě obtížnější je se na trhu udržet. My máme ale výhodu oproti běžným konkurentům, disponujeme dostatečnými známostmi, které nám otevírají mnohé dveře. Ovšem prosperující společnost nevybudujeme hned, bude trvat léta, než dosáhneme rozmachu, který plánuji. Možná se nám otevrou i jiné obzory, podle vývoje u královského dvora.“

„Já vaše názory ani postupy nijak nezpochybňuji,“ usměje se šlechtic, „Naopak, mám ve vás naprostou důvěru. Již jste dokázal, že jste mužem na svém místě. Mám pro vás všechny také dobrou zprávu, ale musím vás zavázat k naprosté mlčenlivosti. Jde o velmi citlivou záležitost.“

„Citlivou záležitost, pane hrabě? Všichni zde si navzájem důvěřujeme a nepochybujeme o naprosté mlčenlivosti, co se našich obchodů týče. Již nyní by některé aktivity pana Juana mohly vzbudit minimálně pohoršení v Paříži, pokud by se někdo dozvěděl o naší tajné dohodě. Učinil jsem jisté intervence, abych, tak říkajíc, umetl panu Juanovi cestičku.“

„Nepochybujeme o nikom z nás, přesto jsem musel naprostou mlčenlivost zmínit. Týká se nejvyšších kruhů státní správy, pokud mi rozumíte.“

„Nejvyšších kruhů?“

„Toho nejvyššího, pane Coiffiere, toho nejvyššího. Měl jsem nedávno důvěrný rozhovor s prvním ministrem. Většinu času jsme probírali záležitosti, o kterých bohužel nemohu mluvit,“ zvýší opět svůj význam v očích společníků Armand, s výjimkou svého dobře informovaného tajemníka, „Ale na závěr

jsme se bavili i o mojí budoucnosti a mé kariéře. Svým způsobem o odměně za mé služby, jestli mi rozumíte.“

„Snažím se, pane hrabě. Zmínil jste se snad panu kardinálovi o našich záměrech?“

„Naznačil jsem panu kardinálovi svoje záměry tajně obchodovat, v rozporu s uznávaným a tradičním kodexem, který toto šlechticům zakazuje. Chtěl jsem znát názor pana kardinála a setkal jsem se s jeho plným porozuměním. Dokonce více než porozuměním.“

„Naznačujete z jeho strany schvalování vašich záměrů?“

„Ano, pane radní. Nebudu vás dlouho napínat, vášení pánové. Zmínil jsem se panu kardinálovi o našem společném záměru a našel nejen jeho pochopení. Dokonce projevil zájem o naši činnost, samozřejmě pod slibem jisté provize pro něj samotného.“

„Pane hrabě!“ nedokáže skrýt radost Mallet, „Vy jste již hovořil s panem kardinálem o nás? O naší snaze s jeho podporou se dostat ke státním zakázkám?“

„Přesně tak. Na rovinu jsem mu řekl svůj návrh. Jsem ochoten pro něho pracovat v oblastech, o kterých mluvit nemohu, pokud on na oplátku podpoří moje záměry. Samozřejmě, pokud budou naše záměry úspěšné a přinesou nám zisk, bude po právu díl náleţet i panu Mazarinovi. Nazývejme jeho podíl provizí za jeho podporu.“

„Vynikající zpráva!“ zaraduje se i Montenvido.

„Radostná, pokud se poměry u dvora nezmění,“ krotí jejich nadšení hostitel, „Bohuţel pan kardinál uhájil zatím svůj úřad, ale nemá pozici jednoduchou. Jeho nepřátelé ani nejdou spočítat. Ovšem, jak jsem pana ministra zatím poznal, sám je neobyčejně příčinnlivý muž. Nedávno jsem v jeho blízkosti viděl italského bankéře pana Cantariniho, byl jsem mu jen zběţně představen. Či on mně. Domnívám se, ţe pan Mazarin se chová stejně jako my, kromě své oficiální činnosti je součástí mnoha různých obchodů, pravděpodobně ve vši tajnosti, asi prostřednictvím zmíněného bankéře.“

„Vím, kdo pan Cantarini je,“ přikývne Mallet.

„Tím lépe, pane radní. Zmínil jsem se panu Mazarinovi i o vás, nezná vás osobně, jen podle jména, ale je připraven tento nedostatek napravit. Jinými slovy, tedy jeho slovy, aţ si vylepší své postavení a získá větší jistotu setrvání v úřadě, je připraven se s námi sejít a pokračovat v našem rozhovoru. Bude však třeba se dobře připravit, abysme uţ mohli vznést konkrétní návrhy. Neumím vůbec posoudit, jaké jsou naše možnosti, co bychme byli schopný zajistit, co bychme mohli ţádat, jestli mi rozumíte.“

„Naprosto vám rozumím, pane hrabě. O náměty si starosti nedělejte, existují desítky možností, jak bychom mohli s pomocí pana Mazarina vydělat. Souhlasím samozřejmě i s provizí pro něho, zahrneme ji do našich nákladů, či ji odečteme z našich skutečných zisků, které poplynou nám.“

„Vy máte představu, co bychme mohli nabídnout?“

„Pane hrabě, těch možností jsou opravdu desítky. Od drobných, jakými jsou zásobování královského dvora všemi různými typy výrobků, přes stavební práce pro královský dvůr, ale i nejvýnosnější obchody spojené se zásobováním a výbavou armády. Zde jsou ale již velmi úzce provázané vztahy, podobné skupiny té naší existují a nejvyšší státní úředníci, kteří přidělují zakázky, jsou již peněţně zainteresováni. Proniknout do těchto nejvyšších sfér byl vţdy můj sen, společnými silami se nám můţe splnit. Jak přes naši společnost pana Juana, tak přes mou osobu a případně i další moje obchodní přátelé. V kaţdém případě však nikdo z vás zde přítomných by neodešel s prázdnou. V této souvislosti bych znovu poukázal na návrh, který padl před chvílí. Existuje možnost se poměrně levně dostat k některým pozemkům nedaleko Paříţe. Sám jsem již některé zakoupil pro vlastní potřebu.“

„Někteří si kupují půdu, aby si následně mohli koupit úřad a šlechtický titul,“ lehce se pousměje aristokrat s dlouhým rodokmenem.

„Máte pravdu, pane hrabě,“ odvěti aţ překvapivě vášně Mallet, „Kromě tradiční šlechty s významnými předky, jejímţ představitelem jste vy, pane hrabě, existuje ještě tak zvaná úřednická šlechta. V současnosti se dá koupit opravdu všechno, titul, úřad. Nezastírám podobné úvahy. Jednak z čistě hmotných důvodů, jakými jsou osvobození od některých daní, ale také budoucnost mého syna

Coiffiera a mých vnuků. Ale to jsem poněkud odbočil,“ podívá se movitý obchodník provinile na své společníky.

„Proč? Určitě by vám i v tomto vašem záměru mohl Mazarin pomoci.“

„Určitě, pane hrabě, ale mluvíme o delší budoucnosti. Coiffier teď musí studovat, abych i jemu mohl později koupit dobrý úřad a zajistit mu život na úrovni. Nechci vás ale unavovat svými osobními problémy.“

„Nijak nás neunavujete nebo neobtěžujete,“ zavrtí hlavou pan de Godille, „Naše spolupráce můž e mít různé výsledky.“

„Pro nejbližší dobu je potřeba získat podporu pana kardinála a přijít za ním s rozumnými návrhy, které bude on schopen prosadit.“

„Budu se snažit schůzku domluvit co nejdříve, ale starosti pana kardinála jsou velké.“

„Pane hrabě, netřeba tlačit na pilu, jak se lidově říká. Ale také nenechat pana ministra na jeho slib zapomenout. Domnívám se však o jeho zájmu, pokud bude mít na našich obchodech svůj podíl. Tím budeme mít opět výhodu proti jiným.“

„Výhodu proti jiným?“

„Pane hrabě, pochybuji, že by existoval jediný dodavatel královského dvora, který by nebyl nějak svázán s někým zajišťujícím dodávky pro dvůr. S někým, komu dodavatel poskytuje provizi. Od různých postů, ne všechny maličkosti jdou přes nejvyšší úředníky. Pokud však nám bude příznivě nakloněn osobně první ministr, dokonce na našem úspěchu bude mít svůj vlastní podíl, sám nás bude aktivně prosazovat jako dodavatele. Nižší úředníci pak budou muset poslechnout, ačkoli takový pokyn můž e jít proti jejich osobním zájmům. Už o tom něco vím, sám jsem si podobným způsobem slušně vydělal a stále vydělávám. Nikdy jsem však nedosáhl tak vysoko, pane hrabě. S vaší pomocí by se nám mohlo podařit získat opravdu výhodnou pozici.“

„Tím lépe, tím lépe,“ přikyvuje Armand, „Pánové, neť se pustíme do jednotlivých podrobností už probíhajících obchodů, navrhoval bych přípitek, tentokrát na nás. Na náš úspěch!“ pozvedne číši a jeho společníci ho následují.

Jejich schůzka se protáhne na další dvě hodiny, během nichž je z větší části uspokojena zvědavost hostitele. Přeci jen najdou způsob, jak mu nenásilnou a pro něj srozumitelnou formou vysvětlit jejich podnikatelské záměry. Docela ho uklidní a dokonce i nadchnou. Pokud by se alespoň polovina z vyřčeného podařila, jejich zisky, v době několika let, by je všechny zaopatřily nadmíru dobře. Nadšení zachvátí všechny přítomné, ale asi nejvíce rozrušeným je Tissot. Cítí, jak mu buší srdce, budoucnost, jeť se před ním otevírá, nemá chybu. Pokud se ovšem něco výrazně nezvrtne. Coť při nestabilních poměrech u královského dvora, vlekoucí se válce a hrozícím nepokojům v souvislosti s prázdnou státní pokladnou, není hrozba jen teoretická.

Kolem sedmé hodiny večerní vystupuje hrabě de Godille ze svého kočáru na nádvoří paláce Almare. Pln dojmů a nadějí ze schůzky se svými obchodními partnery, se musí přeorientovat na jiný typ starostí. Ale setkání s přítelem bere i jako opětovné zlepšování jejich vztahu, který tolik utrpěl po odhalení jeho záletů s markýzou de Cavarlene. Vzpomene si na ni při vysedání z kočáru a přejede mu mráz po zádech. On se nemá zase tak špatně, krizi ustál a zapomnění hledá v náručí profesionální milenky Paullete. Ale jak se asi daří jeho bývalé milence ve společnosti nepochybně zatrpklého manžela?

Je uveden do modrého salónku, kde mu v ústřety vyjde pán domu a vítá se s ním se srdečností připomínající staré dobré časy. Na zatleskání komořího Merileho, strnule postávajícího v rohu a uhrančivým pohledem sledující veškeré služebnictvo, začne obsluha oba strážníky obskakovat. Hrabě se hned v úvodu omluví dlouhým pracovním obědem.

„Pracovní oběd? Zajímavé,“ usměje se markýz.

„Velmi soukromý pracovní oběd, s panem Coiffierem, Mauricem a ještě jedním společníkem, kterého asi neznáte. Vlastně ano, psal jste mu doporučení pro pana Achila v souvislosti s obchodem s vínem, panem Juanem.“

„Vezměte si kolik uznáte za vhodné, nechci vám způsobit zdravotní problémy. Kuchyně se nijak nedotkne, pokud budete upejpavý, lépe řečeno moťná dotkne, ale nám jejich postoj můž e být lhostejný.“

„Děkuji za ohleduplnost.“

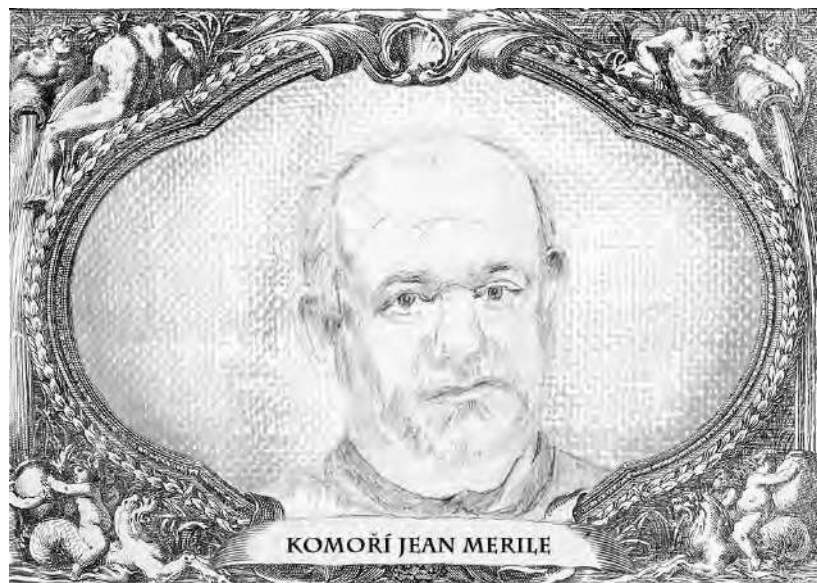
„Obchody vám jdou?“

„Tíše, příteli,“ zašeptá host, „stále jsou kolem slůžebníci. Nechci přijít do řečí.“

„Chápu,“ usmívá se pan de Almare, „Jen jsem se zajímal, zda se vám daří dobře.“

„Po týhle strážce si nestěžuju. Ale víc vám řeknu, jakmile budeme sami,“ dodá stále tlumeným hlasem pan de Godille.

Svůj slib dodrží, takť e setrvají na konverzačních tématech do doby, dokud salónek neopustí poslední slouřící a oba mladíci nezůstanou sami. Mohou se teř bavit otevřeně, Bastien a Merile dostali

za úkol ohlídat jejich soukromí a je téměř vyloučené, aby svoje poslání nesplnili. Především komoř je osobou více neř povolanou. Jeho strohost a přísnost platí na všechny, mnohdy více neř rozkazy jemu nadřizeného správce Burdaina i samotného markýze. Ačkoli ke svému pánovi mají všichni přirozený ostych a respekt daný nejen jeho titulem, ale i chováním a vystupováním.

Konečně můž e hrabě poreferovat o dopisu jejich společného přítele barona de Taille z Anjou, coť je přivede ke vzpomínkám na jejich vlastní panství. Jak rádi by se rozjeli domů, ale povinnosti v Pařitě i v dohledné době nic takového nepřipouštějí. Čímť se dostanou k událostem u královského dvora, kdyť o svém podnikání hrabě taktně pomlčí a hostitel nenaléhá.

„Starosti mně dělá stále více vévoda de Beaufort,“ prohodí Armand, „Náš zdroj v jeho blízkosti se domnívá, ř e vévoda velmi těěce nese porářku od Mazarina a v poslední době se vzteká ještě víc, nevím, co mu kdo zase způsobil.“

„O jeho špatné náladě vám mohu asi podat vysvětlení,“ usměje se Pierre, „Měl jsem s ním osobní rozhovor, s ním i jeho otcem.“

„Z pověření Mazarina nebo královny?“

„Ne zcela, vyzvali mě k němu oni, ale s Mazarinem jsem předtím o zaujímáných stanoviscích mluvil. Oba vévodové jsou poněkud zmateni, takť e si asi chtěli ujasnit některé okolnosti.“

„Příteli, vaše mise vám nezávidím, musí být asi hrozná otrava s takovými lidmi mluvit.“

„Naopak, mnohdy jde o docela zábavné konverzace,“ pousměje se pan de Almare, „Ale musím být stále ve střehu, snař í se poznat, co je za mými slovy, ovšem já činím totěť.“

„O co vlastně jde?“

„Vévoda de Beaufort si zpočátku nevedl špatně, ačkoli je tak trochu křupan. Ale moťná jeho přímost zprvu královnu zaujala. On si však vše vysvětlil po svém a začal se v královském paláci chovat málem jako doma. Vlezl ke královně ať do koupele, coť mu přineslo velké opovřtení od Jejého Veličenstva. Ale přesto se ho rozhodli trochu odměnit, aby si nemohl příliš stýskat. Nabídli mu titul Vrchního podkoního. Ovšem jak se zdá, mladý vévoda považuje tento úřad pro sebe za nedostatečný. Doporučoval jsem jim nabízený úřad přijmout a být trpělivý, ale asi jsem příliš neuspěl.“

„A je ten úřad pro něho potupnej?“

„Potupný určitě ne,“ znovu se pousměje Pierre, „ale určitě zcela jiný, neř by si on přál. Ovšem vzpomeňte, jak dobře dokázal markýz de Cinq-Mars s tímto titulem nalořit. Samozřejmě měl jiné

přednosti a nedostatky. Vévoda by mohl přijmout a snažit se královnu udobřit. Jistě, tento titul mu nedává žádnou výkonnou moc, což by si on nepochybně přál.“

„Řekl jste mi mnoho a vlastně nic,“ povzdechne si pan de Godille.

„Opravdu? Zkusím jiná slova, jednodušší. Samozřejmě se jedná o úlitbu, nabízejí mu tento úřad, aby nevznášel další a přehnané nároky. Ale kdyby byl chytrý, mohl by přijmout a trpělivě pracovat na svém vzestupu. Ale tento styl není mladému vévodovi vlastní. Vyjádřil jsem se jasně?“

„Snad. Odmítavé stanovisko vévody tedy není překvapivé.“

„Není, z jeho pohledu je ale nešťastné. Poté, co rozzlobil Její Veličenstvo, by měl být pokornější. Nevím, zda je rázné odmítavé stanovisko jen z jeho hlavy, či zda mu někdo našeptává. Ale máte pravdu, mohou s ním být problémy. Cítí se být pomazaný, pokud mohu použít tento příměr, ale jeho názor rozhodně nesdílí Její Veličenstvo ani pan kardinál. Je prchlivý, ješitný, nadutý. Nabídnutý úřad bere téměř jako urážku své urozenosti a výjimečnosti.“

„Bude se snažit dělat nějaké kroky proti kardinálovi?“

„Nemám tušení, bláznivý je na podobný kousek dost. Naštěstí není příliš schopný, aby připravil úspěšné spiknutí, na druhé straně nebezpečná může být jeho prchlivost.“

„Mohl by snad připravit proti panu kardinálovi nějaký úklad, ve kterém by mu, nedej Bože, šlo nakonec třeba i o život?“

„Nevím, bohužel vám nemohu přímo odpovědět. Ale určitě nezaškodí si na něj dát pozor. Kolem jeho rodiny se sdrůtují další příznivci, kteří by ho mohli podporovat. Ale vy byste měl spíše vědět, jaké nálady panují v domech princů.“

„Nijak příznivé,“ povzdechne si hrabě, „Překvapivě zdrženlivý je Monsieur, čemuž moc nerozumím. Mám však obavy také z církve, z biskupů, pan Louvent mi nedávno nahnal strach, však už jsem se o jeho nepříznivých slovech zmiňoval.“

„Ano, pan de Beauvais má podporu dalších biskupů. A nejen jich. Rozhodně ale nelze tyto militantní biskupy podceňovat.“

„Militantní?“

„Míním tím jejich radikálnost, jejich až nenávisť k hugenotům, naopak až přehnaná podpora katolicismu a jeho výrazného představitele království španělského. Což je náš nepřítel, se kterým jsme ve válečném stavu. O čemž jste se mohl na vlastní oči i paťe přesvědčit nedávno u Rocroi. Díky Bohu za váš úspěch, jinak bychom byli v daleko složitější situaci, kdyby španělsko císařské vojsko táhlo na Paříž.“

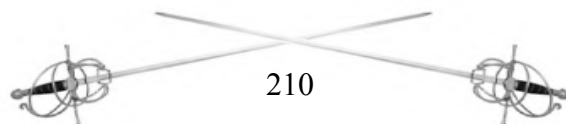
„Máte tajné zdroje mezi představiteli církve? Vždyť jste sám vysvěcený na kněze.“

„Vysvěcen jsem, ale mnoho zdrojů nemám. Již jsem o problematice biskupů mluvil s panem kardinálem, možná bych mohl něco vyvzdědět, ale mnoho nadějí si nedávám. Ale biskupové v čele s panem de Beauvais jsou poměrně dobře čitelní. Víme, co od nich čekat. Zatím není jejich podpora od významných aristokratických rodů vysoká, ale právě spojení všech nepřátel pana Julese se obávám. Pokud by se strana vévody de Beaufort spojila s panem de Beauvais a jeho příznivci, mohlo by být panu kardinálovi horko. Své nároky vznáší i pan Subletovi des Noyers, i on, stejně jako pan de Beauvais, si pomýšlí na funkci prvního ministra, stejné myšlenky nejsou cizí ani vévodovi de Beaufort. Naštěstí je mnoho vlků na jednu ovci, jak se říká. Horší by bylo, kdyby se všichni tyto nespokojenci spojili. V takovém případě by se k nim asi přidali i další velmožové, již zmiňovaného Monsieura i rod de Condé nevyjímaje. Váš přítel vévoda d'Enghien má navíc důvod se zlobit, také jemu byl odmítnut úřad vrchního velitele námořnictva.“

„Vévoda d'Enghien a můj přítel? Poněkud přehnané tvrzení, ačkoli bych se takovému vztahu nebránil.“

„Řekněme tedy, že jste si docela porozuměli. Ale na věci jiné slovní spojení nic nemění. Pan Jules nemá velkou podporu u nikoho a jeho odchod by přivítala většina. Snad si ale zatím velmožové nechtějí sami komplikovat pozici před vznesením svých dalších požadavků. Až přijdou další nutná odmítnutí, může nespokojenost vzrůstat.“

„Nejnebezpečnější je vévoda de Beaufort?“

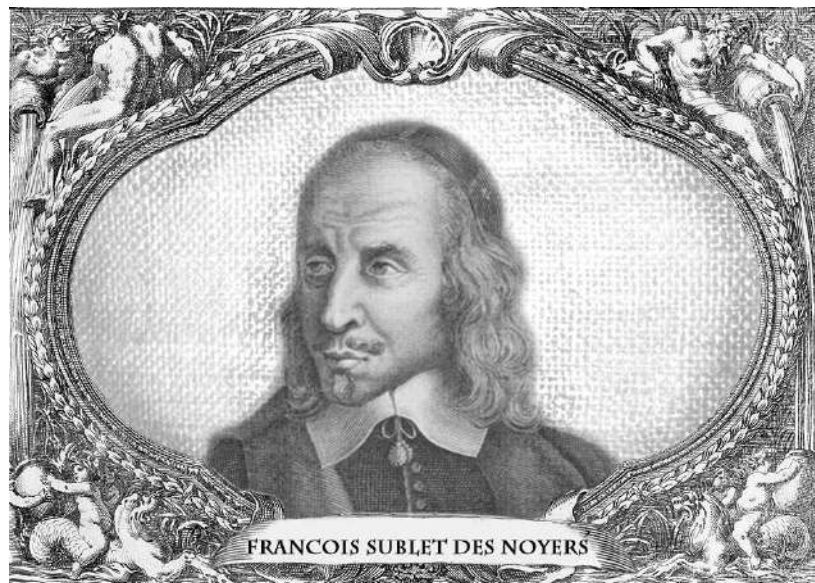

„Nejnebezpečnější? Řekl bych zatím nejradikálnější či možná nejhlasitější. Ale teprve následné týdny a měsíce ukáží, zda si nalezne místo u dvora či se pokusí svoji nespokojenost dát najevo jiným způsobem. Možná i přípravou spiknutí, jak mu jistě radí mnozí našeptávači. Stejně jako panu de Beauvais. Ani jeden z nich by se sám o sobě na nic kloudného nezmohl. Ale když budou slyšet opakovaně o svých mimořádných schopnostech, o svém bezmála božím poslání, o nutnosti vzít na sebe odpovědnost ... Podobné slova se hezky poslouchají, osobám s mírně jednodušším uvažováním dvojnásob.“

„Vy jste ale byl za dobře s farářem od Saint-Eustache. Překvapily mě obavy pana Louventa se scházet právě v kostele Saint-Eustache. Aby nás tak fráteri odposlouchávali ...“

„Otec La Tonnelier je úctyhodný muž, ale svou výchovou, příslušností k církvi, je jistě hodně ovlivněn. Určitě by vám nijak neublížil, ale není jisté, zda by se nějakým způsobem nedostal obsah vašeho rozhovoru až k uším příznivcům pana de Beauvais. S otcem La Tonnelierem jsem mluvil a nejen s ním. Občas se spolu vidáme, ale hovoříme spíše o věcech duchovních než světských.“

„Ale pan Louvent ...“

„Příteli, v kostele Saint-Eustache není jen farář La Tonnelier,“ usměje se markýz, „Opatrnost pana Louventa vítám. Nemáte vůbec představu, jaké možnosti má církev. Mnoho lze zjistit ze zpovědí, kaťdý má svého zpovědníka, i královna či kardinál. Církev a její představitelé mohou působit i obráceně, svými názory ovlivňují své ovečky. Zářivým příkladem je Ludvík XIII., který byl odmalička strašen svými zpovědníky a vychovateli o neřesti tělesného styku se ženou, až k němu získal téměř odpor.“

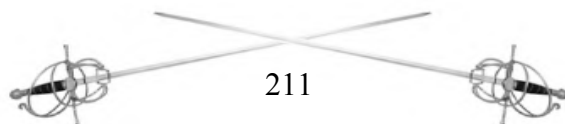
„Jen jestli za všechno mohli jen kněží,“ pousměje se lehce pan de Godille, „Určitě mu neradili, aby více miloval muže než ženy.“

„Možná jsem nezvolil vhodný příměr. Ale moc církve je obrovská, má své lidi všude. Především jezuité jsou skvěle organizováni po celém světě. Představitelé církví znamenají samostatnou moc ve státě, mnohdy daleko vyšší, než jakou disponují svěští panovníci. Pravda, ve Francii i Anglii si vladaři udržují odstup a nejsou natolik ve vleku církví jako jinde, ale i zde u nás nelze jejich vliv podceňovat. Víím, o čem mluvím, příteli, byl jsem součástí jejich společenství a poznal vše zevnitř. Často jsem hovořil s opatem Mercortem o poslání církve i jednotlivých řádů. Seznámil mě s mnoha jejich činnostmi, divil byste se, jak dobrá je jejich organizace. Sice se mluví o duchovních věcech, ale papežskému stolci, ale i například řádu jezuitů, jde i o světskou moc.“

„Opravdu těmhle věcem moc nerozumím,“ pokrčí rameny hrabě, „Ale nijak mě moje neznalost netrápí. Asi nejsem správný křesťan, možná jsem prožil příliš utrpení v dětství, než abych byl fanatickým stoupencem víry.“

„Příteli, není třeba se rouhat. Jsou tisíce, desetitisíce skutečných služebníků božích, ale ti nikdy nebudou mít možnost ovlivňovat státnické rozhodování. Máte ale pravdu, proč se zabývat podobnými otázkami. Jen jsem vám chtěl naznačit nebezpečí, které může pramenit od pana de Beauvais a jeho příznivců.“

„Jen jedna otázka, kněží by měli být nejvzdělanější, nejchytřejší, ale o panu biskupovi se říká, že je dost velké hlupák.“

„Ano,“ pousměje se znovu pan de Almare, „kněží by měli být nejvzdělanějšími. Ovšem biskupy ve Francii jmenuje král a raději se ani nebudu vyjadřovat, jak si vybírá. Mnohdy biskupský úřad může zajistit dostatečný příjem pro druhorozené syny významných rodů. Chytrost a vzdělanost v žádném případě není rozhodující.“

„Raději mi už nic neříkejte. Něco málo vím a s tím si vystačím,“ mávne jen rukou Armand, „Dám si pozor na vévodu de Beaufort i další velmože. Snad bude pan Louvent ve svém pátrání úspěšnej. Co se týká biskupů, budete si muset pomoci sami. Vy jste abbé a Mazarin kardinál, tak si s nimi poradte jak umíte,“ dodá provokativně.

„Snad bude pan Louvent jiného názoru,“ zatváří se mile Pierre, poslední rýpnutí nebere nijak osobně.

„Pan Louvent má možnost získat nějaké poznatky i z okruhu biskupů?“

„Příteli, politika kardinála Richelieu rozhodně nebyla v souladu s papežským stolcem, ba právě naopak. Papežský nuncius v Paříži se určitě snažil vyzvědět podrobnosti z okruhu kardinála a ten postupoval obdobně. Nevím sice, zda zrovna pan Louvent dosáhne až do církevních kruhů, ale možnost si nalezne cestičky. Dokonce bych se vsadil, že i mnoho jeho špehů patří k církvi.“

„Všechno se stále víc a víc zamotává,“ povzdechne si hrabě a zhluboka si přihne z pohárku.

„Zapomeňme na chvíli na starosti s panem kardinálem a jeho odpůrci. Mám ještě jednu dobrou zprávu. Pracuji na schůzce s Marion a Ninon, jak jsme se domlouvali nedávno.“

„Jakže? Myslel jsem ... už jsem nedoufal. Opravdu máme možnost se s nimi sami sejít?“

„Ano, jen domlouváme vhodný termín, abychom si zajistili soukromí. Vůbec nejde o jednoduchou věc, naše přítelkyně mají i jiné závazky, chápete. My taky. Ale domluvili jsme se na společném povyražení, pokud vám není proti myslí.“

„V žádném případě, rozhodně ne. Povídejte, přehánějte,“ rozradostní se tvář hraběte.

Další zbytek večera se nese nejen v duchu starostí s bezpečností kardinála Mazarina, ale také si připomenou stará společná lechtivá dobrodružství i se znovu vrátí v myšlenkách do Anjou. Na chvíli tak unikají z reality, která jim oběma přidělavá starosti, ale na druhou stranu pro ně představuje znamenitě se rozvíjející kariéru.

INTRIKY HRABĚNKY DE BESIÈRE

Vévoda de Beaufort má důvod znovu zuřit a ještě s větší intenzitou. Velkopanský odmítl přijmout funkci Vrchního podkoního a očekával lepší nabídku. Jenže k jeho zoufalství či zlobě žádná nepřichází. Pochopí, že tentokrát přestřelil a nemusel by získat vůbec nic. Proto se rozhodne milostivě nabízený úřad přijmout, což však pro změnu rozpálí královnu. Mazarinovi se příliš příkrý způsob odbytí nadutého prince nezamlouvá, dokáže si spočítat následky, ale regentka je v tomto případě neoblomná. Jednou její nabídku odmítl, nedostane nic. Téměř se mladému princovi vysměje.

Rozzuřený vévoda přijde do rodového paláce a za tepla vše vyklopí nejen otci, ale i dalším přátelům. Nedovede si stále připustit přezírání Jejího Veličenstva, ale z pohledů okolí cítí skrývaný výsměch, což ho dopaluje dvojnásob. Ve svém úsudku vše svádí na proradného Mazarina, ten jistě všechny ústky proti němu královně našeptává.

„Je to jeho práce!“ durdí se i v přítomnosti svého otce a jeho přítelkyně hraběnky de Besière. Ta nelení a přispěchá přilít olej do ohně a povzbudit jeho nenávist.

„Nepochybně, on našeptává Jejímu Veličenstvu,“ přikyvuje Marion-Anne horlivě, „Kdo jiný by si dovolil připravit takové ponížení princovi z královské krve!“

„Možná se královny dotklo tvoje předchozí odmítnutí,“ uvažuje pan de Vendome, snaží se zůstat klidný, ale ponížení jeho syna se dotýká celého rodu.

„Její Veličenstvo upadlo do osidel dalšího kardinála,“ kuje hraběnka ťelezo, dokud je ťhavé, „Jen jsme se zbavili Richelieua, už je na scéně jeho učenlivý ťák.“

„Máte pravdu, madam,“ soptí pan de Beauford, „Ale tohle je již příliš! Bezvýznamnej přivandrovalec, Talián, bez kapky urozený krve a bez kouska cti! Dotkl se celého našeho rodu!“

„Moť ná jsi měl nabídku přijmout hned. I syn paní hraběny markýz de Almare ti tak radil. A nejen on, nezapomínej.“

„K čertu s markýzem! Co je za šlechtice, když se paktuje s tím budiťkničemou! K čertu s ním. K čertu s oběma!“

„Francoisi! Je synem naší přítelkyně!“

„Tak ať se podle toho chová! Nadrťuje Taliánovi, je na jeho straně!“

„Váš syn má pravdu, drahý vévodo,“ přisadí si paní de Besiere, „Bohuťel můj syn se přidal na špatnou stranu. Je ještě nezkušený, kardinál ho jistě obloudil svýma medovýma řečičkama. Určitě mu slíbil všemoťné výhody. Nelze ale podporovat cizáka proti vlastním synům z té nejlepší krve!“

„Správná řeč, paní hraběnko,“ souhlasí uraťený ješita.

„Pan Mazarin už překračuje všechny meze. Jen stačil král zavřít oči, začíná si dělat, co chce. Nevím, jak dokázal obloudit královnu, snad nějaký čáry. Přeci jí Richelieu tolik ublíťil a on byl jeho nejlepším ťákem. Jistě chce pokračovat v jeho díle, kterým bylo poníťovat velmoťe!“

„Musíme si všechno rozmyslet,“ snaťí se zachovat chladnou hlavu pán domu, ačkoli i v něm krev vře.

„Rozmyslet? Nakopat je ho třeba!“ rozohní se jeho syn.

„Máte pravdu oba,“ prohlásí chladným hlasem Marion-Anne, „Je potřeba všechno velmi uváťit, ale také je nutné ho urychleně poslat tam, kam patří. Nelze ho nechat dále škodit. Bude si dovolovat stále víc a víc. Její Veličenstvo si bude muset vybrat, buď si ponechá Mazarina a pak přijde o všechny své příbuzné a nejvýznamnější rody Francie, nebo ho vyťene a bude vládnout za pomoci našich nejlepších synů. Jinou moťnost nesmí mít.“

„Vaše slova znějí hezky, drahá hraběnko, ale jak chcete královnu přesvědčít? Vťdyť my se nejsme schopný shodnout ani mezi sebou.“

„Právě na vaši neshodu Mazarin spoléhá. Ale už je na čase zvednout svůj hlas. A pokud bude třeba, tak také rámě! Nelze jen trpně přihlíťet, je třeba konat. Někdo už musí zvednout hlas a postavit se do čela nespokojených. Promluvit s dalšími, kterým Mazarin taky vadí, pozvat je na tajnou schůzku, připravit plán odporu. Váš syn, pane vévodo, je nejlepší volbou.“

„Pozor, paní hraběnko, vyzýváte otevřeně ke spiknutí nebo dokonce ke vzpouře!“

„Má pravdu, otče. Musíme začít jednat!“

„Pane vévodo, jsme schopni získat mocné spojení. Včetně nejvýznamnějšího, kterým je církev. Pan de Beauvais a jeho přátelé se k nám jistě rádi přidají. Sám pan biskup byl kardinálem hrubě potupen, vysmáli se nejen jemu, ale i papeťi.“

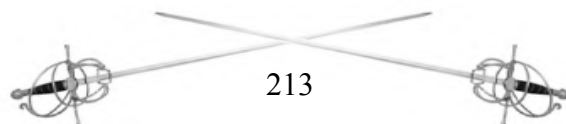
„Pana de Beauvais moc v lásce nemám,“ zachmuří se pan de Beaufort.

„Pane vévodo, nemusíte ho mít rád, ale potřebujete ho za spojení. Tím bude vaše síla větší. Je třeba domluvit společný postup, sjednotit se a postavit královnu před hotovou věc. Kdo se postaví na její stranu? Je regentkou, ale také by jí nemusela zůstat napořád. Vťdyť by se našli i jiní a lepší, kteří by mohli vládnout za nezletilého krále.“

„Paní hraběnko, mluvíte ať příliš odvátně.“

„Otče, naše drahá přítelkyně mluví moc dobře. Buď se královna zbaví toho ničemy, nebo se proti ní postavíme. Jsem připravená se ujmout tohodle úkolu, když se nenachází dost jinejch statečnejch muťů. Všichni jim jen poklonkujou, vyčkávají, poníťujou se. Ale promluví s nima, hlas královského prince nemuťou jen tak odmítnout. Budu klidně jednat i s tím biskupem, ačkoli ... ale to sem nepatří.“

„Váš syn je odvátňý a statečňý muť,“ pochválí ješitu intrikánka, „Určitě ale nebude sám. Vidťte, drahý vévodo. Vy svého syna také nepochybně podpoříte, i já se pokusím zajistit další spojení. Musíme jednat rychle a hlavně tajně.“

„Prosím, neukvapujme se,“ znovu brzdí aktivity svého syna pan de Vendome, „Souhlasím, nemůžeme se s takovou urátkou smířit. Ale musíme být obezřetný. Všechno si promyslet. Dokud si nebudeme jistý svými spojenci, tak nemůžeme projevit žádný otevřený nepřátelství. Mohli by se nás zbavit a další princové by nás nechali, jen aby si mezi sebou mohli rozdělit víc!“

„Naprosto správná úvaha, drahý vévodo,“ přikyvuje paní de Besiere, „Zvátíme koho oslovit, kdo je spolehlivý a nezradí nás. Neukvapíme se, ale také nebudeme zbytečně váhat. S každým dalším dnem roste Mazarinova moc.“

„Skončujeme s tím darebákem,“ přikyvuje jejímu plánu Francois.

„Ale co pak, když se nám ho podaří vyhnat? Kdo přijde na jeho místo?“ zeptá se celkem logicky César.

„Drahý vévodo, na hledání bude čas. Ale uvať ujte, když přijde královna o svého spojence, o svého rádce a našeptávače, kde bude hledat? Kdo ji napadne? Určitě někdo mocný a schopný, například ten, který byl schopen připravit dostatečně silnou opozici, který ji donutil zbavit se kardinála. S kým bude muset být za dobře, pokud bude chtít být nadále regentkou?“ říká s úsměvem Maroin-Anne a výraz ve tváři syna jejího milence naznačuje, jak rajske mu její slova znějí.

„Dáme se do práce, vymeteme chlív,“ konstatuje Francois spokojeně.

Od této rozmluvy uplyne několik dní a věci se dají do pohybu. Ovšem trochu jinak, než by si paní de Besiere přála. Vévoda de Beaufort je vše jiné, než schopný spiklenec, který nastavuje na veřejnosti pokornou tvář a ve skrytu připravuje komplot. Nedokáže ani první, ani druhé. Přesto ale nalezne dost nespokojenců, ochotných se s ním pustit do dobrodružství.

Činí se i hraběnka, znovu promluví s vévodkyní de Chevruse, která slíbí podporu, přiměje Françoise oslovit pana de Beauvais a nakonec navštíví i vévodkyni de Montbazon. S radostí jí oznámí přípravu své akce proti její nenáviděné sokyni. Té se nápad s podvrženými dopisy zalíbí, už se těší na protažený obličej vévodkyně de Longueville, ať začne jejich obsah kolovat ve společnosti.

„Za pár dní pořádám ve svém paláci slavnost, budou pozváni jak ona, tak její milenec. Výborná příležitost, jak nalézt vaše dopisy,“ přijde i na způsob realizace.

„Jejich dopisy,“ opraví jí hraběnka s úsměvem, „Moc dobrý nápad. Vše je připravené, dopisy přinesu s sebou a zařídím, abyste je našla.“

„Už se těším, jak bude zuřit,“ raduje se vévodkyně jak malé děcko.

„Možná její zostuzení donutí královnu, aby jí věnovala méně své přízně.“

„Doufám ve správný úsudek Jejího Veličenstva,“ zatváří se potměšile paní de Montbazon, v očích se jí zle zablýskne, nenávist probouzí děsy a zatemňuje mozek.

Marion-Anne je však spokojená jen z části. Povedlo se jí připravit intriku proti vévodkyni de Longueville i rozhoupat vévodu de Beaufort k činům. Ale jejich realizace se jí líbí pramálo. Během krátké doby se o princově nenávisti k Mazarinovi šušká po celém královském dvoře, stejně jako o začínajících schůzkách nespokojenců. Coť hrozí v konečném důsledku blamáť.

„Pane Bože, to je ale blb,“ konstatuje hraběnka ve společnosti svých dvou oddaných nohsledů, pana d'Holfene a slečny d'Saussier.

Sejde se s nimi na jedné z dalších z porad a tentokrát nemá důvod se na své pohůnky zlobit. Angelika sehnala přes služebnictvo vzorek písma mladého hraběte de Coligny a pan d'Holfene přes svého bývalého známého zajistil muťe, který rukopis umě napodobil. Obsah připravila hraběnka a její společnice, dost se přitom nasmáli, naopak falzifikátor při psaní lechtivé erotické korespondence občas znachověl.

„Varoval jsem tě před vévodou de Beaufort,“ pokrčí rameny pan d'Holfene.

„Netušila jsem, jak velké nešťastí ve skutečnosti je. A ty další kolem ... Geofri, vzpomeň na spiknutí proti Richelieuovi. Proč většinou dopadly špatně? Ty, který je připravovali, byli břídlíkové. Stáli jsme tehdy na opačné straně a téměř se jim posmívali. Ale dneska ... darmo mluvit. Vždyť už si o

schůzkách nespokojenců cvrlikají vrabci na střeše! Mazarin a jeho přísluhovači by musely být úplně hluchý, slepý a naprostí blbci, aby si připrav spiknutí nevšimli!“

„Coť rozhodně nejsou. Mazarin určitě převzal některý spolupracovníky od Richelieua a ten si uměl dobře vybírat. Jsem si jistě i úsilím přítele tvého syna, hraběte de Godille. Něco jsem zjistil.“

„Ano? Copak si vypátral?“

„Setkal jsem se v minulých dnech se starými přáteli, využil i osob, který jsi mi doporučila. Některý prý pracují dál, ale nikdo přesně nevěděl pro koho. Ale znáš mě. Umím být přesvědčivej.“

„Přesvědčivej? Nebo moje zlatáky, který si ze mě vymámil?“

„Obojí, Marion. Díky svým známým a díky cinkotu peněz v měšci, jsem zase o něco moudřejší. Některý špiclové pokračují v práci dál, jsou placení a sledují, koho se jim řekne. Bohužel, asi ani my jsme nebyli jejich pozornosti ušetřeni. Proto byl tvůj syn připraven na Horného a překazil tvůj plán. Nešlo jen o zradu správce Vincenta, jak sis myslela, i když ten zahrál taky slušný divadlo.“

„Podezření se, jak se zdá, potvrdilo.“

„Jsem si skoro jistě. Dal jsem si všechno dohromady, využil svoje předchozí poznatky, nechal pár lidí sledovat a už jsem skoro doma. Jsem si jistě sjezdem závěra.“

„Nenech se prosit a pokračuj.“

„Podle mě je za těmi lidmi hrabě de Godille. Pracoval pro Richelieua, ačkoliv přišel do Paříže jako naprostej nymand, za pár měsíců ho přijímal Richelieu, i když už ležel na smrt nemocnej v posteli. Byl hrabětem z nemanic, ale náhle přestavuje svoje sídlo, vydrťuje si dům v Paříži, jezdí nádherným kočárem. Jeho hvězda začala překvapivě stoupat právě v době, kdy krácel markýz de Cinq-Mars na popraviště. Velmi podivná shoda! Po smrti Richelieua přešel do služeb Mazarina. Asi pro něho vytvořil síť špehů a donáší mu o jeho nepřátelích. Určitě svoje lidi využil i proti nám, proto byli připraveni na Horného v paláci, proto hlídali sestru správce tvého syna. Sledovali tě hned, jak ses objevila zpátky ve Francii.“

„Neříkáš mi nic nového, tohle tuším už dávno.“

„Ale já už mám téměř jistotu. Pamatuješ si na nějakého Louventa?“

„Louvent? Nevím, vlastně ano, takovej malej skrček, ale byl jen poskok Richelieua. Setkala jsem se s ním párkrát, vlastně o něm vím hlavně od Josepha.“

„Ten skrček, jak říkáš, podle všeho pracuje pro hraběte de Godille.“

„Kať dej se musí snažit nějak ťivit,“ pokrčí hraběnka lhostejně rameny.

„Marion, ale oni nám můžou být nebezpečný! Už nám dost uškodili, myslím tobě osobně. Určitě nás sledují dál, už určitě vědí o vévodovi de Beaufort.“

„Toho blba vůbec nikdo sledovat nemusí, ten debil dává všem na odiv, co dělá,“ ušklíbne se paní domu.

„Nechceš proti nim nic udělat?“

„Co můžeme dělat? Jedině být opatrnější.“

„Mohli bysme se pokusit odhalit jejich špehy a vyřídit je.“

„Jejich špehy? Podezříváš snad někoho z našeho domu?“

„Od nás? Ne. I kdyby někdo ze služebnictva donášel, kromě nás tří nic neví. Spíš se obávám skrytějš špehů v domě vévody de Vendome.“

„Pokud něco zjistíš, můžeme vévodu varovat nebo se o špeha postarat. Máš volnou ruku. Ale jestli něco zjistíš, hned mi to musíš říct.“

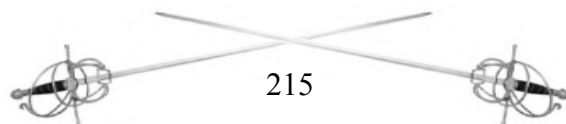
„Nebylo by dobrý se postarat o Louventa? Tím bysme hraběti dost uškodili.“

„Co navrhuješ?“

„Jednoduchý řešení. Jedna rána noťem a je vše vyřízený. Bez něj se hrabě nic nedozví.“

„Možná můžem mít pravdu, i když asi bude mít i další špehy. Zatím nic ale nedělej, pokus se získat vhodný lidi, který na Louventa dohlídnou a později se rozhodneme. Víš, kde ho najít?“

„Dost se skrejšvá, ale i já jsem sehnal dobrý lidi. Nezahálel jsem.“

„Pokračuj ve sledování. Ale jen sledování. Nechci naše nepřátele zbytečně vyplašit. Na to stačí vévoda de Beaufort, mistr tajnejch intrik,“ přeběhne výraz opovržením po tváři paní de Besiere.

„Budu potřebovat další peníze.“

„Dostaneš kolik chceš. Máš dopisy?“

„Ano, mám je. Vypadají docela dobře. Pořád ale nevím, jestli je jejich podvržení zrovna dobřej nápad. Navrhuju ti ještě celou věc zvát it.“

„Není co zvažovat, s vévodkyní de Montbazon jsem domluvená, zítra je u ní slavnost a tam je najde. Ona bude spokojená a zavázaná, nikdo se nedozví o našem podílu a vévodkyně de Longueville ... proč ji nepotrápít. Alespoň trochu rozčeříme stojatý vody.“

„Jen abys je nerozčeřila až moc,“ stále není o správnosti kroku přesvědčen pan d'Holfene.

„S vévodkyní de Montbazon a její malou pomstou nemám problém. Větší starosti mi dělá tupost vévody de Beaufort. Ten je opravdovej problém. Ale alespoň se královna a Mazarin nemohu cítit tak jistý. I když bohužel je jeho počínání spíš úsměvný než nebezpečný.“

„Můžeme nějak pomoci?“ ozve se poprvé slečna d'Saussier.

„Teď asi ne, uvidíme, jakej ohlas bude mít jeho snaha u dalších rodů. Je vlastně jedno, jak se chová, důležitý je, kdo bude ochotnej být jeho spojencem. Královna si musí uvědomit neudržitelnost Mazarina v jeho současným úřadě.“

„Budou ale dopředu varovaný a mohou se na spiknutí připravit.“

„Spiknutí? Jaký spiknutí? Prostě vévoda de Beaufort hledá spojence proti Mazarinovi, hlupáček si myslí, že tajně. Ani já nezahálím, na rozdíl od něho však postupuju poněkud taktičtěji.“

„Nepochybuji o tvých schopnostech. Máš pro nás další úkoly?“

„Ne, nemám. Angelika zítra půjde se mnou na slavnost k vévodkyni de Montbazon. Ty se věnuj tomu Louventovi a jeho špehům. A rovněž získávání schopnejch lidí, kteří nám můžou pomoc. Geofri, když byl skrček Louvent schopnej pro hraběte de Godille vytvořit síť špehů, proč bys to samé nemohl udělat ty pro mě? Dostali bysme do ruky velkou zbraň, představ si naše možnosti, pokud budeme znát intimnosti z významných domů.“

„Jako kdysi?“ pousměje se šlechtic.

„Jako kdysi, Geofri. Však jsme dokázali mnohý tajemství využíť.“

„Využíť i zpeněžit.“

„Využíť a zpeněžit,“ zopakuje hraběnka s potměšilým úsměvem, „Proto pokračuj. Možná se vrátíme k tvému návrhu, jak se vypořádat s tím Louventem,“ dodá a v očích se jí zlověstně zablýskne.

VAROVÁNÍ PANA DAUDETA

Hrabě de Godille se od svého tajemníka Tissota dozví o žádosti pana Daudeta se s ním osobně sejít. Což mu nepřijde zase nijak zvláštní, protože jeho poslední zprávy byly poměrně znepokojivé. Vévoda de Beaufort otevřeně dává najevo své nepřátelství vůči prvnímu ministrovi a začíná oslovovat další nespokojence. Činí tak ovšem velmi neobratně, proto se jeho činnost záhy stává věcí téměř veřejnou. Proto i Mazarin přijme varování hraběte při osobní schůzce poněkud s nadhledem.

„Pane hrabě, o nespokojenosti pana vévody vím, počíná si poněkud podivně,“ řekne na jeho varování kardinál a po tváři mu přelétne lehký úsměv.

„Vaše Eminence, nelze jeho činnost podceňovat. Oslovuje kde koho, sice se snaží počínat si tajemně, ale ve skutečnosti téměř veřejně oslovuje kaďdýho, kdo by měl důvod vás nemít příliš v lásce.“

„Nepodceňuji žádné nebezpečí, pane hrabě. Ale také ho nepřeceňuji. Vévoda de Beaufort se rozhodl k revoltě, ale jeho snaha má téměř komický nádech.“

„Možná si počíná neobratně, ale mohl by přeci jen získat mnohý nespokojence. Nejen mezi dalšími princí, velmoži, šlechtou, ale také mezi biskupy, včetně pana de Beauvais.“

„Pane hrabě, mám zprávy i z jiných zdrojů,“ přikývne prelát, „Shodují se s vašimi. Sleduji počínání pana vévody de Beaufort pozorně, stejně jako jeho přátel. Sdělil jsem své poznatky i Jejímu Veličenstvu, ale taktně, aby Její Veličenstvo nepřijalo příliš tvrdá opatření. Ta by mohla vzbudit zbytečné emoce. Stejnou zdrženlivost očekávám od vás a vašich lidí. Pozorujte naše nepřátele, sledujte je, ale velmi opatrně a obezřetně. Ať se cítí bezpeční.“

„Rozumím, Vaše Eminence. Nic jiného beztak neděláme.“

Hrabě de Godille odchází ze schůzky s prvním ministrem znepokojen. Mazarinův pohled na připravované spiknutí se mu zdá příliš lehkovátý. Nemá samozřejmě takové zkušenosti jako kardinál, nezná všechny informace, kterými disponuje on, ale z celé záležitosti nemá dobrý pocit. Vévoda de Beaufort je princ z královské krve a pokud se k němu připojí větší množství přátel, mohou získat velký vliv a mohou začít královnu vydírat. Ale podobné úvahy jistě napadly i prvního ministra, je přeci velmi zkušeným a protřelým politikem.

Daudet dorazí až po odbití jedenácté hodiny, dům hraběte již ztichl a potemněl, jako minule přijde otevřít Tissot osobně. Když otevře dveře a pohlédne do ulice, povšimne si dvou statných stínů nedaleko. Upozorní na jejich přítomnost hosta.

„Ti dva jsou se mnou,“ uklidní správce Daudet a pak již jen zamyšleně kráčí za ním do salónku, kde na něho čeká hrabě. Je jím přivítán, Armand mu nabídne křeslo a rukou naznačí tajemníkovi, aby opustil místnost.

„Pane hrabě, prosím, ať pan Maurice zůstane,“ vznese přání host.

„Dobrá, jak myslíte,“ nedokáže skrýt podivení pan de Godille, ale konec konců proč ne, vždyť jeho sluha ví vlastně téměř o všem, „Maurici, posad' se, ale předtím nám všem třem nalej pohár vína,“ poručí.

Velitel špehů počká, až tajemník vykoná rozkaz a uvelebí se v křesle, pak teprve zvedne svoji dost ustaranou tvář. Dokonce v ní je možná postřehnout jistou nervozitu, při jeho vyrovnanosti neobvyklou.

„Pane hrabě,“ začne tichým, ale důrazným hlasem, „bohužel nemám dvakrát dobré zprávy. Netýkají se však vévody de Beaufort, o jehož činnosti jsem vám přes pana Maurice vzkázal minule.“

„Objevil se další spiklenec?“

„Nejde nyní přímo o kardinála Mazarina. V jeho případě se nic nezměnilo. Vévoda de Beaufort a jeho přátelé burcují své další přátele a snaží se dát dohromady co nejvíce osob, kteří by podpořili jeho vystoupení proti prvnímu ministru. Jelikož si však počínají nadmíru neobratně, jistě by pan kardinál jejich činnost zjistil i bez nás. Pane hrabě, na mou věru, už jsem zažil hodně, ale ještě nikdy jsem neviděl tak hloupě připravované spiknutí. Kdybych neznal schopnosti vévody de Beaufort, musel bych přemýšlet o zastíracím manévru. Kdy nám ukazují svoji činnost, aby ve skrytu mohli připravovat nebezpečnější úklady. Ale naštěstí asi nic takového nehrozí.“

„Pan kardinál je podobného názoru. O snahách vévody de Beaufort už věděl i od jiných. Pouze se obávám jeho malého zájmu, podcenění nepřitele.“

„Pane hrabě, trochu pana Mazarina znám,“ zavrtí hlavou agent, „Rozhodně u něho nehrozí žádné podceňování. On jistě dobře ví, jak se bránit. Ale přišel jsem za vámi kvůli daleko nepříjemnější věci, která může ohrozit naši činnost.“

„Ohrozit naši činnost? Koho? Vás, mě, Maurice?“

„Nás všechny, pane hrabě,“ odvětí velmi vátým tónem Daudet, pohlédne krátce na znepokojený výraz pána domu a přímo zděšení v očích jeho sloužícího, pak pokračuje ve vysvětlení, „Velké nebezpečí dle všeho začíná představovat pan d'Holfene. Nepochybně jedná z pověření paní hraběnky de Besiere. Snaží se najít bývalé špehy kardinála Richelieua, ale nejen špehy. Najal si některé osoby, o jejichž minulosti lze vyprávět velmi ošklivé historky.“

„Co nám naznačujete?“

„Vyptával se na mě, vyptával se na vás. Vše vím od velmi spolehlivých zdrojů. On i paní hraběnka již nepochybně tuší o naší činnosti, určitě si již vše dali dohromady a obávám se jejich dalšího konání. Museli pochopit, pro koho pracuji já a pro koho vy. Paní hraběnka je blízkou přítelkyní vévody

de Vendome a podporuje jeho syna. Již dvakrát se sešla s vévodkyní de Chevruse, několikrát s vévodkyní de Montbazon, navštívila i další vlivné osoby. V paláci vévody de Vendome je jako doma. Určitě se podílí na přípravách spiknutí vévody de Beaufort. Dokonce, jak ji znám, je jedním z nejaktivnějších.“

„Jednání hraběnky de Besiere není překvapivý. Vlastně se dalo čekat. Má zájem na moci pro vévodu de Beaufort, protože přes něho jí získá i ona. Naopak, kardinál Mazarin stál za jejím letošním vyhnáním a podporuje markýze de Almare. Neříkáte nám nic nového.“

„Naopak, pane hrabě, říkám vám mnoho nového a závažného. Doposud mohli mít jen tušení, ale nyní již vědí o mé osobě. Rovněž asi i o některých mých lidech, ačkoli jsem nadmíru obezřetný. Ale i pro pana d'Holfene začaly pracovat velmi schopné osoby, cinká měšcem velmi přesvědčivě. Včetně mužů, který bych se nebál nazvat zabijáky.“

„Zabijáky?!“ vyrazí ze sebe zsinálý Tissot.

„Muže, pro které lidský život nemá žádnou cenu. Ničí život, kromě jejich vlastního.“

„Panebože! Pane hrabě, co to má znamenat?“ znovu zvolá tajemník kvílivým hlasem.

„Maurici, zachovej klid! Slova pana Louventa jsou závažná, ale i my se umíme postarat o nepřátele. I já můžu mít k dispozici muže, pro který nebude problém zabít pár votrapů,“ nijak se neděsí pan de Godille, jakmile se dozvěděl o nebezpečí, okamžitě začíná uvažovat o řešení. Strach mezi jeho myšlenkami nemá místo.

„Nejde o žádné otrapy, pane hrabě, ale o velmi schopné muže.“

„Nepřu se s vámi. Co podle vás hrozí?“

„Pane hrabě, odpověď si jistě dokážete dát sám. Jestli paní hraběnka ví, co děláme, může udělat kroky, která nám zabrání dále naši činnost provádět. Jakmile pozná některé mé pracovníky a především mě, není asi těžké předvídat, co ji napadne.“

„Tuším kam míříte,“ odvěti šlechtic chladně, „Pokud bych byl na jejím místě, nechal bych vás sledovat, abych odhalil co nejvíce vašich spolupracovníků. Ať bych byl s jejich počtem spokojený, užal bych hydře hlavu. Tedy vaši hlavu. Pak bych se zbavil donašečů, buď bych je rovněž odstranil nebo jen vykopl. Když o nich budu vědět, už nejsou nebezpeční. Ale jestli vědí příliš mnoho, je jen jeden spolehlivější prostředek, aby o svých poznatcích už nikomu neřekli.“

„Pane hrabě! Vy naznačujete ...“ zakvílí téměř Tissot.

„Pan hrabě naznačuje bezprostřední ohrožení mého života. Proto mě dnes doprovázeli dva muži, které mi sehnal pan Achile,“ odvěti Daudet, poměrně klidně, vzhledem k projednávanému tématu.

„Ale já toho vím taky dost,“ nenechá se uklidnit tajemník.

„Něco víte,“ usměje se lehce agent.

„Maurici, snad nebudeš takovej posera! Náš host je ohrožen daleko víc než ty a podívej, jak je klidnej. Když už víme o nebezpečí, tak mu můžeme čelit.“

„Pane hrabě, mám těnu a čekám s ní dítě!“

„Maurici!“ objeví se ve tváři šlechtice výraz pohoršení, „Jsi mým tajemníkem a podle toho se chovej. Nikomu se zatím nic nestalo a postarám se, aby i v budoucnu nikomu z vás nezkrivili ani vlasek na hlavě. Pan Louvent se s námi nepochybně přišel poradit, jak se postarat o bezpečnost všech našich lidí.“

„Pan hrabě má pravdu,“ odvěti agent v ohrožení, „Panika opravdu není na místě. Na druhou stranu je nebezpečí vážné. Proto jsem vás neprodleně vyhledal osobně.“

„Rozumná řeč. Máte již nějaký návrhy?“

„Pane hrabě,“ pokračuje tichým, ale pevným hlasem špeh, „o své lidi se postarám. Už jsem učinil některá opatření, jak je ochránit, respektive jak zachovat jejich anonymitu. Náš úkol je obtížnější, když jsme odhaleni, ale ani my nejsme žádní hlupáci, kteří se dají lehce přistihnout. Je potřeba jednat rázně, ale s rozvahou.“

„Naprosto souhlasím. Jsem připraven vám poskytnout ochranu.“

„O bezpečnostních opatřeních si promluvíme později, když dovolíte. Ale také musíme probrat, jak vám budu dále předávat zprávy. Abychom nikoho neohrožovali,“ řekne muťík a pohlédne na zsináleho správce zdejšího domu.

„Nebylo by lepší učinit nějaké kroky proti panu d’Holfene? Předejít ho, odstranit jeho najatý lidi dřív, než nás budou ohrožovat?“

„Chcete je zabít?“ zeptá se Tissot s těžko skrývanou hrůzou v hlase.

„Proč ne. Jsou pro nás nebezpečný. Domluví se s panem de Seinges, vezmu si pár gardistů v přestrojení a postarám se o muťe pana d’Holfene. Nebude jich škoda,“ odvětlí Armand chladně, ani pro něho nemá lidský život příliš velkou cenu, zvláště pokud patří jeho nepříteli. Zabil sám osobně již příliš muťů, než aby si připouštěl nějaké výčitky.

„Odstranění našich nepřátel je ať krajní řešení,“ zavrtí hlavou Daudet, „Navrhoval bych být zdrženlivý. Navíc ani v tuto chvíli nevíme, kde se skrývají. Pane hrabě, musíme rozehrát velmi odvážnou partii, kdy ale máme dobré vyhlídky na úspěch. Tím, že víme, že oni vědí, získáváme výhodu. Ale pokud by byl náš plán opravdu ohrožen, neřkuli naše životy, pak se nebráním vašemu zásahu.“

„Jak myslíte,“ pokrčí lhostejně rameny šlechtic, „jaké opatření navrhujete?“

„Paní hraběnka de Besiere, vlastně její věrný přísluhovač pan d’Holfene, se nepochybně zaměří na osoby blízké vám a mně. Rovněž tak především na dům vévody de Vendome. Proto zde musíme být nejvíce obezřetní. V dalších domech, mám na mysli další velmožy, budou moje uši a oči pravděpodobně více v bezpečí, pokud se nějak hloupě neprozradíme.“

„Co vaše, jak říkáte oči a uši, v paláci vévody de Vendome?“

„Už jsem vymyslel plán,“ odvětlí téměř hrdě agent, „Předhodím jim nepravého donašeče, moji lidé již na zastíracím manévru pracují. Mám tam velmi dobrý zdroj, který nutně musím ochránit.“

„Jsem přítelem ráznějších a jednodušších řešení,“ vyzná se ze svých pocitů pan de Godille.

„Pane hrabě,“ přelétne lehký úsměv přes rty Daudeta, „naše činnost je velmi jemná práce. Nejsem přítelem ani rázných ani jednoduchých řešení, vůbec už se nekloním k násilím. Pokud není vyhnutí. Raději své nepřátele přelstím, než abych se je snažil odstranit. Ve svém důsledku dojdeme k lepším výsledkům. Podvržené stopy, nastražená past, vymyšlené historky. Pokud bude pan d’Holfene přesvědčen o své převaze, můžeme mu nabídnout stopy, po kterých půjde a my zatím budeme moci dál dělat svoji práci.“

„Vaše metody jsou pro mě příliš složitě,“ odvětlí šlechtic, „Ale nijak je nezpochybňuju. Nabízím ale pomoc, jakmile uznáte za vhodný. Když zmizí pár podezřelých individuů ze světa, nikdo se nad tím nebude pozastavovat. Vlastně se ani o jejich zmizení nikdo nedozví.“

„Možná se nedozví, možná vás nikdo nebude z ničeho obviňovat. Ale budou varováni. Budou hledat jiné cesty, jak se nám dostat na kobylku. Z tohoto pohledu je moje řešení účelnější. Navíc nevíme zcela přesně, jaké jsou záměry paní hraběnky a jejích přísluhovačů.“

„Jen aby nás nepředěšli. Aby nezaútočili první. Nechci o vás přijít, pane Louvente.“

„Jsem rád za vaši starost, pane hrabě, za váš zájem o můj život,“ odvětlí špeh s kamennou tváří, ačkoli v duchu si plně uvědomuje důvody, proč šlechtici na jeho život takto záleží, nedělá si žádné přehnané iluze, „Budu opravdu hodně opatrný. Znovu jsem se spojil s panem Achilem, jehož oba velmi dobře znáte. Pomůžte mi jednak zvýšit moji bezpečnost a potom i v předávání získaných zpráv. Jeho chlapci jsou méně nápadní. Disponuje ale i již odrostlejšími mladíky, které si vychoval a nyní mu oni splácí svůj dluh.“

„Co vy osobně?“

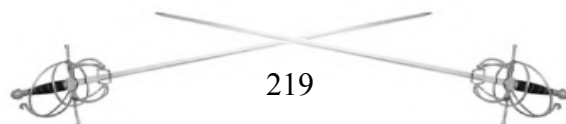
„Já na čas zmizím z povrchu země.“

„Zmizíte? Jak se ale s vámi setkáme?“

„Použiji opět pana Achila. On se postará, abych byl na nějaký čas v bezpečí, zná Paříž jako málokdo a bezmezně mu důvěřuji. Vy ho znáte rovněž, proto by neměla naše spolupráce nijak utrpět.“

„Nebudu již za vámi muset chodit?“ zeptá se s nadějí v hlase Tissot.

„Za mnou určitě ne.“

„Ale asi za panem Achilem ano,“ řekne rychle pan de Godille, „Jenže ten se pohybuje v dost podivnejch čtvrtích,“ dodá a skoro až se sadistickým uspokojením pozoruje měnící se výraz svého sluhy.

„Na schůzkách se domluvíte,“ pochopí Daudet, oč se šlechtic snaží, Armandova radost ze strašení svého sluhy mu přijde minimálně zbytečná, pro další spolupráci dokonce škodlivá.

„Jak jsem pochopil, pane Louvente, vy sám ochranu neřádate. Znovu vám ji nabízím, mohu vám zajistit útočiště a k tomu několik gardistů. Některé možná i znáte ještě z dob, kdy jste pracoval pro kardinála Richelieu.“

„Děkuji za vaši starost, pane hrabě, o svoji bezpečnost se postarám sám. Kdybych však potřeboval vaši pomoc, nepochybně o ni požádám,“ odmítne znovu nabídku agent.

„Pan Achile mě vyhledá?“

„Buď vás, nebo vašeho pana tajemníka. Pane Maurici, není třeba se obávat,“ dodá rychle Daudet, „Pan hrabě se jistě postará, aby nepřišel o tak šikovného služebníka. Stejně pan Achile. On se umí pohybovat v Paříži i velmi obezřetně. Ještě se s ním domluví.“

„Když se mi něco stane, pane hrabě, postaráte se o moji ženu a dítě?“ zeptá se sklesle, skoro rezignovaně správce.

„Určitě, Maurici, postaráme se o ně,“ odvěti stejně posmutněle Armand, jako by se již smířoval se ztrátou svého sloužícího, pak se však rozesměje, „Maurici, snad si nemyslíš, že tě nechám zabít. Vymyslíme, jak se postarat o tvoje bezpečí. Nesmíš jen bejt takový poseroutka!“

„Pane hrabě, já nejsem voják, neumím se bránit. Když se mě rozhodnou zabít ...“

„Tak se potáť i se zlou! A už dost pohřebních řečí. Máme jiný starosti!“ odbude sluhu pán a obrátí se na jejich hosta, „Hlavně si ohlíďte své vyzvědače, pane Louvente. Jde asi do tuhýho. Ačkoli je kardinál klidnej, obávám se velkéjch komplikací.“

„Jsme ve střehu, pane hrabě. Pokud by se objevila jakákoli hrozba vůči panu kardinálovi, hned se o ní dozvíte. Ale ani vy nepodceňujte bezpečnost, jak svou, tak pana Maurice. Neočekávám sice útok přímo na vás, pane hrabě, ale váš pan správce a tajemník ... postarejte se o jeho ochranu.“

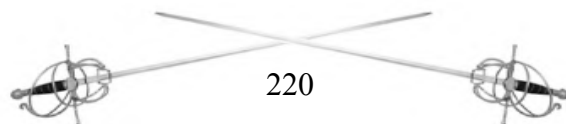
„Pan správce a tajemník bude v bezpečí,“ odvěti téměř posměšně pan de Godille, projevená zbabělost sluhy mu pořádně hnula ťlučí.

„Nemám žádných indicií o jakémkoli nepřátelském záměru proti vašemu příteli panu markýzi de Almare. Je nyní asi až příliš exponován, na očích, pohybuje se v blízkosti pana prvního ministra i královny, zřejmě bude ušetřen pro nejbližší dobu ataků. Nebudou chtít ohrožovat svoje zájmy ve sbírání podpory pro vévodu de Beaufort. Nelíbí se mi ale velmi usilovná činnost paní hraběnky de Besiere. Ona určitě není tak hloupá jako mladý pan vévoda, stejně tak paní vévodkyně de Chevruse, která se zřetelně přidává na jejich stranu. Obě ženy jsou nesmírně nebezpečné, rozené intrikánky. Jsou schopné muže dokonale ovládat.“

„Alespoň dobrá zpráva ohledně pana markýze.“

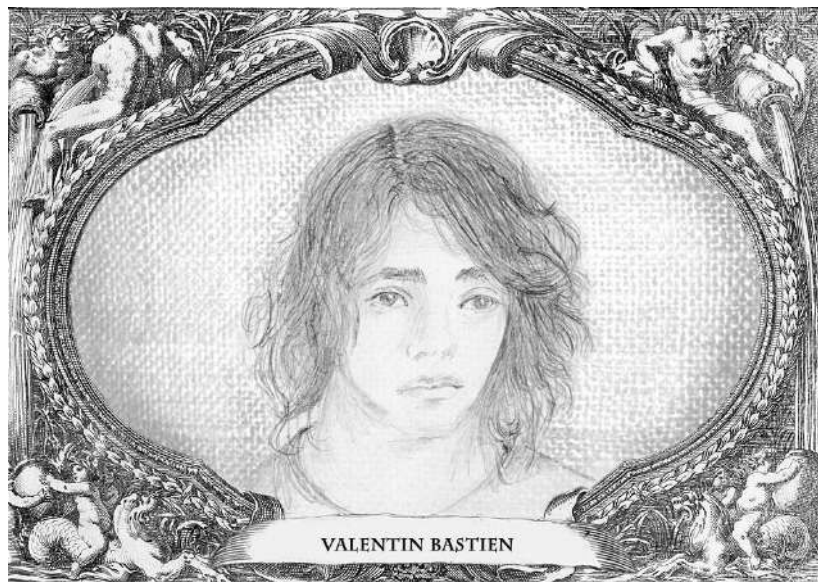
„Pane hrabě, zatím nám vše vycházelo dobře, až moc dobře, s komplikacemi jsme museli počítat. Pane Maurici, jsem si jist vaší ochranou, pan hrabě má dostatek prostředků,“ řekne Daudet naprosto klidně, bez emocí, které by daly očekávat u člověka, jehož život je ohrožen. Krátce se odmlčí a pak dodá, „Zažil jsem už daleko horší časy, když jsem byl ještě ve službách kardinála de Richelieu. Bohužel se nevyhneme nebezpečí, boj o moc není nikdy hezká záležitost. I spiklenci hodně riskují, proto mohou být někdy jejich metody nevybíravé.“

MILOSTNÉ DOBRODRUŽSTVÍ V DOMĚ TAJEMSTVÍ

Markýz de Almare skutečně domluví společnou schůzku s Marion de Lorme a její přítelkyní Ninon de Lenclos. Obě ženy, jejichž milenci vřdy pocházejí z nejvyšších vrstev, neodolají lákavému dobrodružství s dvojicí atraktivních mladých šlechticů. Elegantní, jemný a roztomilý markýz de Almare, stoupající v kariéře u královského dvora a jeho urostlý a vojácky vyhlížející vítěz od Rocroi hrabě de Godille obě ženy zaujali již dříve, navíc Marion byla před rokem milenkou mladíka, jenž vyměnil kněžské roucho za honosné obleky vysoké šlechty.

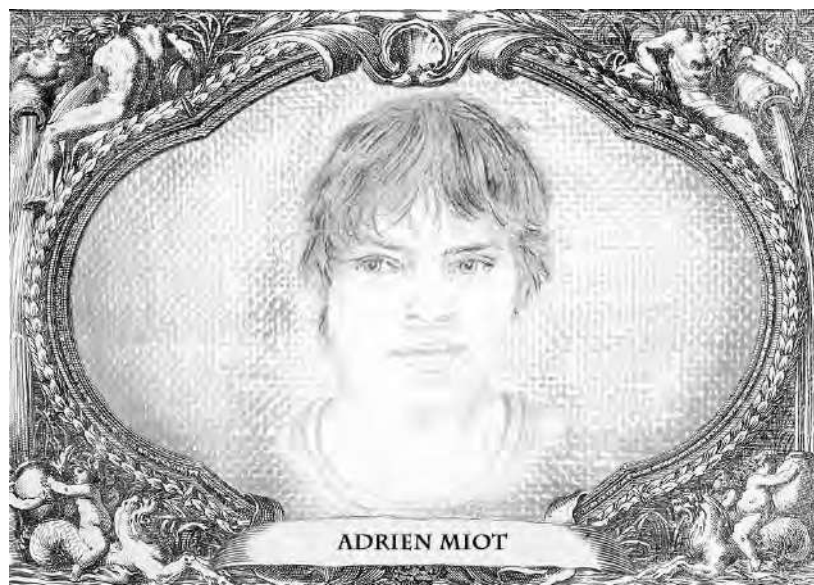
Pierre domluví odpolední schůzku, kdy Auguste, jako kdysi, přistaví tajně kočár a obě návštěvnice odveze do Domu tajemství. Tam již budou čekat oba šlechtici a vše bude připraveno na příjemné odpoledne a večer. Čas na předpokládané milostné dobrodružství si dámy zajistí vhodnými výmluvami, což pro ně není problém, umějí již v podobných situacích chodit.

Bastien, pověřený svým pánem přípravou schůzky, nejprve zajde do Domu tajemství a zavolá si přítomnou dvojici mladíků, aby je instruoval, jak schůzku vhodně připravit. Jeho bratr, sedmnáctiletý Valentin, a o rok starší Adrien Miot, zde mají skutečně ráj na

zemi. Majitel domu sem chodí sporadicky, nicméně dává dost jak oběma sluhům, tak na údržbu a provoz. Takže milí chlapci se mohou za poměrně malé úsilí dosytnosti zabavit. Čehož také využívají a nejen pro sebe. Jejich hostem i s přítelkyněmi je i Auguste, dříve se zde několikrát vyskytl i Maurice Tissot, ale čas od času se zde objevují další jejich kamarádi či přítelkyně. Co se odehrávalo za zavřenými dveřmi má k dobrým mravům dost daleko, nicméně kdo by viděl za zdi nenápadného domu.

Oba mladíci mají tedy dost důvodů se postarat, aby byl jejich pán spokojen, proto kmitají jak zběsilí, aby prostory náležitě připravili. S markýzem existuje nepsaná dohoda, oni neslyší a nevidí a jeho na oplátku nezajímá, co se v domě děje v jeho nepřítomnosti. Nastolený stav vyhovuje oběma stranám. Valentin se vrhne do uklízení a přípravy interiéru, Adrien běží nakoupit dostatek jídla a pití a obstará i květinovou výzdobu.

Důležitá je příprava prostředí v druhém patře, jelikož zde nemá být tentokrát pán domu sám, ale i se svým přítelem. Prostřední místnost, velmi vkusně zařízený salónek, pojmu sluhové jako společenskou místnost, markýzova ložnice po levé straně čeká na uvítání majitele. Je však nutné přestavět místnost vpravo, která je opuštěná a již má případně využívat služebnictvo. Nyní ji přetaví do formy ložnice, aby zde i druhý ze šlechticů našel soukromí, pokud bude potřeba, o čemž ani jeden z hochů nepochybuje. Na peníze není třeba hledět a o schůzce se dozvěděli dostatečně dopředu, aby svůj

úkol mohli splnit.

Auguste ještě dopoledne před schůzkou zajde zkontrolovat své mladší kolegy, poté, spokojen se svými zjištěními, nahlásí svému pánovi připravenost Domu tajemství k odpolední seanci a jde připravit kočár bez znaků pro přepravu vzácných návštěvnic.

Hrabě de Godille přijde ke svému příteli do paláce sám a pěšky. Dostane se mu pozvánky na velmi střídmý oběd, připravený bez příloh pouze z libového masa, zeleniny a ovoce. Odpoledne se bude podávat občerstvení a určitě jim přijde později k duhu i večeře.

Během asketického oběda se pustí do diskuse, ačkoli u obou je cítit vzrušení z plánované schůzky. Markýz se po delší době opět setká v soukromí se svou bývalou milenkou, jejichž vztah poznamenal život a posléze i tragická smrt markýze de Cinq-Mars. Naopak hrabě toutž i po krásné Ninon již dávno, pouze si nikdy nedával žádnou naději.

Nicméně i když jsou oba šlechtici myšlenkami poněkud jinde, řečeno nadneseně, pod sukněmi očekávaných dam, během oběda si vymění několik informací, týkající se znepokojivé situace u královského dvora. Každý je čerpá z jiných zdrojů, host od tajných špehů, hostitel od kardinála Mazarina, dvořanů či vlastního pozorování. Ale tentokrát má markýz opravdu takové novinky. Týkají se tak zvané psaníčkové aféry, jak ji někteří dvořané začínají nazývat.

„Psaníčková aféra? Podivnej název,“ řekne s jistou ironií v hlase Armand.

„Zálež í na úhlu pohledu, příteli,“ pousměje se Pierre, pak pokračuje ve vysvětlování, „Název však má velké opodstatnění. Mořná jste se již setkal s vévodkyní de Montbazon, velmi krásnou a řádoucí řenou, ačkoli trochu stárnoucí. Je milenkou vévody de Beaufort. Ale panuje jistá nevrařivost mezi ní a mořjí sestřenkou, vévodkyní de Longueville. Která mimochodem hledá jinde, co nenachází u svého manřela.“

„Vévodkyně de Longueville je neskutečná krasavice a okouzluřící řena. V jejích očích sídlí dřábel.“

„Příteli, gratuluji k vašemu příměru,“ rozesměje se hostitel, „V jejích očích sídlí dřábel. Moc se mi vaše slovní hříchka líbí. Ale je výstiřná! Drahá vévodkyně de Longueville však rozhodně nestrádá, jejím milencem je mladý pan hrabě Maurice de Coligny, však i jeho znáte.“

„Dost propletený vztahy. Ale proč psaníčková aféra?“

„Vydrřte, již brzy se dostanu k pointě příběhu. Vévodkyně de Montbazon i vévodkyně de Longueville patří k dvorním dámám královny. Její Veličenstvo dává stále více najevo větší náklonnost k mladé princezně z rodu de Condé, což její sokyni ještě více hněte. Madam de Montbazon na svoji mladší kolegyni již nějaký řas řárlí a dost nevybíravě na ni útočí, nemá pro ni jedině hezké slovo. Ale nyní rozehrála odvřanou hru.“

„Odvřanou hru? Povídejte, souboj dvorních dam by mohl být pěkným zpestřením.“

„Nemylte se, vévodkyně de Longueville je významnou říšlušnicí rodu de Condé, vévodkyně de Montbazon je také z významného rodu a navíc patří i k domu vévody de Vendome. Tato aféra můře mít větší důsledky, neř si nyní jste ochoten připustit,“ vysloví prorocké varování pan de Almare.

„Prosím vás, dvorní dámy se prostě škorpi,“ odvěti s jistým pohrdáním pan de Godille.

„Vévodkyně de Montbazon však asi tentokrát zařla přeci jen daleko. Po skončení slavnosti ve svém paláci údajně našla dopisy psané rukou hraběte de Coligny, které jsou dost lechtivé. Dost i na uvolněné pařřské mravy. Vévodkyně de Montbazon je nyní dává na odiv společnosti, když vydává hraběte za jejich autora a vévodkyni de Longueville za její adresátku.“

„A sou vůbec dopisy pravý? A vopravdu lechtivý?“

„Řekněme značně erotické. Podle všeho tam jména nejsou. Nemohu posoudit, zda jsou pravé nebo podvrřené, ostatně na pravosti moc nezáleř í. Vévodkyně de Montbazon se rozhodla pořškodit svoji sokyni a dle mého její způsob je velmi neřestný. Urřitě také nezůstane bez odpovědi.“

„Nezůstane bez odpovědi?“

„Vévodkyně de Longueville zuří. Je rozhodnuta řádat královnu, aby donutila vodkyni de Montbazon se jí omluvit. Dokonce bude řhtít, aby ji vyhnala ode dvora.“

„Jak všechno tak dobře víte?“

„Moje sestřenka mě poťádala o schůzku a vše mi řekla. Dokonce mě poťádala o pomoc. Zná moje dobré vztahy s panem Julesem a chtěla po mně službičku. Abych Jeho Eminenci přesvědčil, aby podpořila její žádost proti vévodkyni de Montbazon u královny.“

„Vyhověl jste?“

„Ano, ačkoli ne s radostí. Pokud královna vyjde mladé princezně vstříc, bude její jednání velmi těžce nést vévoda de Beaufort, již nyní velmi rozzlobený ohledně neobdržení poťadovaného úřadu. Ale královna ji asi vyhoví, jednak má vévodkyni de Longueville raději a rovněž potřebuje uklidnit rod de Condé, když vévodovi d'Enghien upřela úřad Vrchního velitele námořnictva.“

„Pane Bože, jak je všechno zamotaný. Vyznáte se ještě v tom všem?“

„Začínám se vyznávat,“ usměje se markýz, „ale vztahy u královského dvora a jeho okolí vůbec nejsou jednoduché. Víte, co je největší ironií? O vývoji politiky nakonec mohou rozhodovat maličkosti, jako je nevrátivost dvou dvorních dam. Dejte na mě, drahý příteli, jejich spor bude mít ještě dozvuky, ať již dá královna za pravdu kterékoli z nich.“

„Má královna na výběr?“

„Nepochybně. Můžte s pohoršením odsoudit chování vévodkyně de Longueville a vzhledem k její avantýře ji vyhnat ode dvora. Což by ale znamenalo roztržku s rodem de Condé. Anebo dá za pravdu druhé straně, což těžce ponesou jiní.“

„Nebo obojí přehlédne.“

„Anebo obojí přehlédne a budou se na ni zlobit všichni. Vévodkyně de Montbazon bude pokračovat v útocích a spor se bude rozrůstat. Její Veličenstvo je v nelehké situaci.“

„Komu dá přednost?“

„Dle mého upřednostní vévodkyni de Longueville.“

„Vévoda de Beaufort stále odmítá funkci Vrchního podkoního?“ změnil poněkud téma Armand, ale jen zčásti.

„Bohužel změnil názor, ovšem královna také.“

„Nerozumím, podle posledních zpráv ...“

„Vévoda de Beaufort pochopil svoje marné čekání na lepší nabídku. Proto se milostivě uvolil přijmout původní návrh pana Julese a stát se Vrchním podkoním. Ovšem královna, moťná stále pod dojmem jeho nevhodného chování v jejím paláci, se postavila proti němu. Pan Jules lituje jejího vyhraněného postoje, ale Její Veličenstvo údajně prohlásilo své rozhodnutí za konečné. Když nechtěl vévoda její původní nabídku přijmout, nedostane nic.“

„Mazarin nesouhlasí?“

„Nabádal královnu k umírněnosti, uvědomuje si moťnou eskalaci napětí. Ale Její Veličenstvo je neoblomné.“

„Mazarinovi můžte snad bejt její rozhodnutí jedno. On s ním přece nemá nic společného.“

„Pokud ovšem nebude vévoda de Beaufort vinit za svou vlastní hloupost pana Julese. Stejně jako kdysi vinili kardinála de Richelieu i za rozhodnutí, které učinil král v rozporu s jeho doporučením. Je daleko jednodušší útočit na prvního ministra, navíc veřejně neoblíbeného, než na královský majestát.“

„Asi máte pravdu,“ pokrčí rameny hrabě, pro něhož je citlivé a tajemné předivo vztahů v nejvyšších kruzích, a z nich plynoucích výbušné situace, stále zahaleno mlhou tajemství. Ačkoli i on již mnohé pochopil. Byť se neumí v prostředí dvorních intrik pohybovat s jemností svého přítele, rozhodně není hloupý. Naopak, jeho selský rozum a vrozená inteligence mu umožňují na všechny události pohlíjet et z jiného úhlu, než jaký je pohled markýzův, jenž je navíc stále více a více do tohoto prostředí osobně vtahován, stává se jeho součástí.

Oba přátelé v druhém rozhovoru pojedí a lehce popijí, ale obé činí s velkou střídmostí. Nastává pomalu čas se chystat na odchod. Domluví se na společné procházce, jen oni dva. Což zapříčiní konflikt, neboť se ozve kapitán Roth, se vši slušností, ale přirozenou důrazností plynoucí z jeho úřadu. Bezpečnost

jeho klienta je pro něho nade vše a po všech různých zprávách o jeho ohrožení se mu zdá jeho odchod z paláce bez doprovodu ochranky jako nepřipustný hazard.

„Pane kapitáne, opravdu dnes není žádný důvod k obavám,“ je na Pierrovi patrná snaha nedotknout se starostlivého ochránce a přitom si prosadit svou, „Jdeme do mého domu a bude mě doprovázet pan hrabě. Nehrozí nám žádné nebezpečí a kdyby snad nějaký náhodný pobuda byl málo zdvořilý, mám skutečně zdatného průvodce.“

„Vaše Milosti,“ tváří se skutečně nešťastně Roth, snaží se zabránit dle něho neúměrnému riziku jemu svěřené osoby a přitom zůstat zdvořilým služebníkem, „nikdy nemůžete přesně znát dopředu všechny překvapení. Pan hrabě je nepochybně výtečný válečník,“ ukloní se směrem k hostu, „slyšel jsem o jeho statečnosti u Rocroi i v předešlých případech. Ale zákeřná rána z temného zákoutí, zezadu ...“

„Pane kapitáne, nebudeme procházet žádnými zákoutími a v současnosti mi nikdo skutečně o život neusiluje. Jsem si jistý.“

„Vaše Milosti, snažně vás prosím, dovolte mi vás doprovázet, třeba jen z povzdálí, s několika muži, nijak nebudeme překážet a budeme naprosto nenápadní.“

„Váším si vaší starostlivosti, pane kapitáne, ale dnes je zbytečná.“

„Vaše Milosti, pravděpodobně jdete na tajnou schůzku. Budeme zcela diskrétní, já i mí muži. Jen vás doprovodíme, nenápadně půjdeme za vámi. Kdyby vás někdo napadl, pan hrabě jistě první útok odrazí a my bychom vám okamžitě přišli na pomoc.“

„Příteli,“ vloží se do diskuse Armand, „možná byste měl návrh pana kapitána zvážit. Jsem si jistě jeho diskrétností a vzhledem k předchozím nepřátelským projevům vůči vám, je jeho opatrnost na místě. Pokud by se vám něco přihodilo, některým osobám by se ulevilo.“

„Sám víte o současném vývoji u královského dvora, nikdo se neodvážá na mě zaútočit.“

„Vždycky se dá všechno svést na nehodu, na projev šílence, bandy lupičů, co já vím.“

„Dobře, ať je po vašem,“ mávne nakonec rukou Pierre, „Ale půjdete v obyčejných šatech, jen se dvěma muži a minimálně dvacet kroků za námi.“

„Moc rozumné rozhodnutí, Milosti,“ rozjasní se tvář Rotha a vděčně pohlédne na nečekaného spojence v podobě hraběte.

Oba mladí šlechtici si zanedlouho spokojeně vykračují Paříží, ozbrojeni kordy, v nenápadných šatech, které sice zdůrazňují jejich původ, ale nijak neoslňují ani neprovokují okolí. Jejich cílem není poutat pozornost, právě naopak. Markýz si volnost pohybu skutečně užívá, zastaví se na tržišti, mají dostatek času, počasí je pěkné, s nadšením pozoruje cvrkot v pařížských ulicích. V poslední době je stále pod dozorem, ať se hne kamkoli, v královském paláci, na různých slavnostech, vždy je o jeho bezpečnost dobře postaráno. Nutnost mít za zády buď své vojáky nebo královské či kardinálské gardisty, anebo být jen

sledován desítkami párů očí na sešlostech, ho již hněte. Proto využívá dnešního dne, byť v dostatečném odstupu každého jeho pohyb pozoruje kapitán Roth, doprovázen dvěma ozbrojenými Švýcary.

Konečně dojdou až k Domu tajemství a vstoupí dovnitř. Neviditelní ochránci se vrátí do paláce, neboť pan de Almare slíbí poslat Augusta pro kočár, ať jejich schůzka skončí. Naopak šlechtici jsou vřele

uvítání mladými sloužitými a odvedeni do druhého patra do salónku. Valentin, který oba pány doprovází, se pochlubí i připravením obou ložnic i výzdobou.

„Skutečně moc hezký prostředí,“ pochválí sluhu Armand, na tváři Bastiena mladšího se objeví spokojený úsměv.

Urození mladíci se usadí ke stolu, dostanou pohár vína a znovu se ponoří do druhého rozhovoru, v němž setrvávají až do chvíle, kdy do salónku vstoupí Auguste a ohlásí splnění rozkazu, což znamená přivezení dvou již toužebně očekávaných dam. Obě vstoupí do salónku s noblesou, Marion de Lorme zdejší prostředí důvěrně zná, naopak Ninon de Lenclos si pozorně prohlídí intimní zákoutí, byť nakonec se hlavním objektem jejího pozorování stane urostlý hrabě.

„Vítejte, drahé dámy,“ ukloní se zdvořile pan de Almare, „Auguste, nech přinést občerstvení a pak ať nás nikdo neruší. Ale někdo bude stále na chodbě před dveřmi, kdybychom něco potřebovali.“

Sloužití s úklonou odejde, návštěvnice se posadí na mahagonovou sedačku s tmavočervenými potahy, mladí hostitelé spočinou v křeslech ve stejném provedení. Do příchodu služebnictva a zaplnění stolku občerstvením, si se zájmem především Ninon prohlídí gobelíny a obrazy na zdech, jenž se zabývají tematikou vztahu muže a ženy v biblickém provedení.

Atmosféra je zpočátku dost upjatá, postupně se však začíná uvolňovat. Obě známé pařížské milostnice se chovají nenuceně a svou řivelností brzy strhnou i oba šlechtice. Konverzace nepostrádá plno lechtivých narátek, návštěvnice donutí oba mladíky se zmínit o svých posledních úspěších, markýze u dvora a hraběte na bitevním poli. Pierre však hovoří velmi chytře, tak aby neřekl nic, co by nebylo veřejně známé, ale taktně naznačující své vzrůstající postavení u královského dvora. Armand je daleko přímější, poutavě vyličí okolnosti již proslulé bitvy u Rocroi, bez obalu zmíní své zásluhy, při nichž vyniká jeho

statečnost.

Po necelé hodině se dvojice promíchají, markýz a Marion se ocitnou na sedačce, Ninon se ležérně posadí hraběti na klín. Asi po dalších dvaceti minutách se Pierre se svou bývalou milenkou zvednou a zamíří ke dveřím ložnice, kterou Marion tak důvěrně zná. Ta přitom šibalsky mrkne na svoji přítelkyni, jako by ji chtěla naznačit, aby i ona se svým kavalírem koukala pokročit. Ten však nemá jediný důvod se bránit přesunutí do prostor napravo od salónku, které jim jsou dnes vyhrazeny.

Pan de Almare a slečna de Lorme se již intimně znají, jejich souložení jim připomene staré dobré časy, kdy v sobě cítili milostné poblouznění. Svoje dnešní splnutí berou ne jako návrat k minulosti, nýbrž jako její připomínku. Vášně mezi nimi již není, ale přesto si tělesný styk náležitě užívají. Protřelá třicátnice a již zkušený dvaadvacetiletý mladík, si dokážou vzájemně vyhovět a udělat si dobře.

V protilehlé dvojici se oba teprve poznávají, usilovně zkoumají tělo jeden druhého a oddávaje se prvnímu splnutí s velkou vervou. Především Armand si užívá splnění svého tajného přání, ale ani Ninon nezůstává pozadu. Věkově bližší dvojice rozhodně nepostrádá v této oblasti mnohé zkušenosti, jednadvacetiletý hrabě i třiaadvacetiletá kráska si rovněž mají co nabídnout.

Po druhém čísle spokojeně oddechují, když je vyruší zaklepání. Vstoupí markýz de Almare, oděný pouze v kalhotách, nijak se nepozastaví nad jejich nahotou a nabídne možnost buď společné večeře či konzumaci jídla v posteli. Po krátké poradě dají přednost společné večeři v salónku.

Nálada dozná očividně podstatných změn, všichni povzbuzeni popíjením vína i úspěšným milostným aktem, se baví skutečně nevázaně a nešetří ani projevy vzájemných něžností, polibků, drát divých doteků. Markýz se svou partnerkou okupují sedačku, hrabě a jeho milenka si srazí křesla, aby k sobě měli blízko. Bratři Auguste a Valentin je obsluhují, pokukování dam a poznámky na mladé a přitažlivé sloužící se stanou vítaným tématem rozverně zábavy. Sourozencům však poznámky nepůsobí žádné problémy, dobře vědí o pozdějším dobrém odškodnění za své dnešní slůžby a následnou mlčenlivost. Jen se snaží, aby jejich žádostivé pohledy na přítomné krasavice zůstaly nenápadné.

Po dobré večeři následuje krátký odpočinek a poté znovu milostné hrátky obou párů. Všichni si uťijí tajné schůzky do sytosti. Auguste nakonec přistaví kočár, aby uspokojené dámy odvezl domů. Vzhledem k již probíhající noci trvá pan de Godille na svém doprovodu, což mu je schváleno. Ozbrojí se i dvěma pistolemi z arzenálu ochrany Domu tajemství a splní roli kavalíra. Poté se vrátí zpět a najde svého přítele podřimujícího v sedačce. Bez okolků ho vzbudí a donutí ho si s ním přituknout.

„Dámy byly dopraveny v naprostém pořádku,“ konstatuje spokojený hrabě, „Snad si nemůžou na nic po dnešku stěžovat.“

„Co se týká Marion, zdála se být spokojená,“ zasměje se Pierre, „Jak jste uspokojil Ninon a jak ona vás, nemohu posoudit.“

„Pokud já můžu hodnotit, tak si snad nemůžete stěžovat,“ prohlásí pyšně Armand, „Ale ani já,“ dodá a oba se znovu rozesmějí. Spokojení sami se sebou i s prožitým dobrodružstvím. Které sice má velmi nejisté pokračování, ale i kdyby již nebyli ani jeden v budoucnosti připuštěni, dnešní den rozhodně stál za všechnu námahu s jeho přípravou. Na tomto zhodnocení se shodnou, když bez zábran konzumují víno tak náruživě, ať musí Valentin dvakrát doplnit zásoby v salóнку.

ŠEDESÁTÁ TŘETÍ KAPITOLA

NEPOHODLNÝ KARDINÁL MAZARIN

Události u královského dvora nabírají dle proroctví markýze de Almare skutečně spád. Nespokojenost se projeví nejen s působením prvního ministra kardinála Mazarina, ale v zákulisí začíná být pomlouvána i královna. Za vinu se jí dává ruínování státní pokladny pořádáním různých slavností, ačkoli každému trochu přemýšlejícímu musí být jasné, kde státní finance nenávratně mizí. Polyká je především válka, která trvá na kontinentu již celých pětadvacet let. Francie válčí proti španělskému králi i císaři, vydržování armád si žádá další a další peníze. K tomu se přidává mizení značných prostředků v kapsách sňatých úředníků a tak není divu, že ve státní kase prosvítá dno.

Vévoda de Beaufort se otevřeně staví do čela spiklenců, kteří začnou pořádat schůzky a vymýšlet různé plány. Počínají si však tak nešikovně, až se o jejich činnosti začne u dvora veřejně vyprávět.

Dokonce jim pro jejich stálá tajná jednání, jeť však nevedou k žádnému cíli, začnou říkat „Importants“, neboli „Důležití“. Coť však není vyjádření úcty, ale naopak posměšek, do kterého se promítá jejich chování, kdy se tváří velmi vážně, jejich schůzky jsou však více méně komické a výsledek žádný.

K Importants patří především hlavní iniciátor vévoda de Beaufort, ale také vévodkyně de Chevruse, u níž je účast trochu nepochopitelná, královna ji projevuje dostatek pozornosti, proto spíše může ztratit než získat. Ale asi jí její povaha nedává možnost zůstat decentně stranou. Zájem po změnách projeví rovněž princ de Marcillac, který je zklamán nesplněním svých ambicí po smrti Richelieu a krále. Spiknutí podporuje i biskupská klika pana de Beauvais, k nejaktivnějším patří biskupové z Limoneges a Lisieux. Řada podporovatelů z řad vyšší šlechty by vydala na dlouhý seznam, jejich význam však není tak rozhodující pro konečný výsledek.

Pan Daudet zmizí z povrchu zemského, ale přes Achila Gauviona, prostřednictvím svého nervózního tajemníka Maurice, dostává pan de Godille potřebné zprávy. Správce hraběcího domu doprovázejí z povzdálí na schůzky vždy dva sloužící, nejčastěji Lormain a Bange, aby zasáhli v případě jeho ohrožení. I tak má vždy mladík velmi nepříjemný pocit a pokud se si zhluboka oddechne, když se vrátí do bezpečí svého domu.

Kardinál Mazarin, sám překvapen neuměteltvím spiklenců, zachovává stoický klid. Zatím nemá důvod nijak zasahovat, jeho nepřátelé jsou spíše směšní než nebezpeční. Naopak se snaží vhodnými drobnými intrikami a popichováním proti sobě postavit rod de Condé a rod de Vendome, k čemuž mu poslouží i vyhrocení sporu dvou dvorních dam. Vévodkyně de Longueville přesvědčí královnu, aby se jí byla nucena vévodkyně de Montbazon veřejně omluvit a Její Veličenstvo navíc starší z obou znesvářených dam naznačí nevhodnost jejího pobytu u královského dvora. Coť odkvétající kráska považuje za svoji potupu a zatrpkne ještě více. Jako významná členka klinky rodu de Vendome hučí do vévody de Beaufort horem a dolem, aby se jí důrazně zastal.

Markýz de Almare se dostane rovněž do velkých nepříjemností, protože ho o pomoc požádal vévoda de Vendome, bližší mu však je rozhodně vévodkyně de Longueville, nejen pro jejich příbuzenský vztah. Snaží se využít všech svých dosavadních zkušeností, aby se nenechal vmanipulovat do role, ve které by nakonec upadl u některé strany ve výraznou nemilost.

Hraběnka de Besiere se na návštěvách v paláci vévody de Vendome tváří jako chápající rodinná přítelkyně, ve skrytu svého domu zuří. Výsměch, který se dostával snahám vévody de Beaufort zosnovat spiknutí proti stávajícím pořádkům, jí pořádně hněte. Všichni o jeho nepřátelství vůči Mazarinovi vědí, ale místo, aby se před ním třásla, vyvolává svým počínáním jen posměch. Marion-Anne marně přemýšlí, jak donutit nerozhodného prince k vážnému kroku. Intrikují spolu s vévodkyní de Montbazon i vévodkyní de Chevruse, ale ani jejich podpora a snaha nikam nevede. První z jmenovaných vévodkyň, mimo jiné nevlastní matka té druhé, již upadla do nemilosti královny, paní de Chevruse podobný osud hrozí, ačkoli si ona takovou možnost nepřipouští, tak si je jistá svým vlivem na Její Veličenstvo.

Markýz de Almare se setká s kardinálem Mazarinem v královském paláci, kde si najdou chvíli na rozmluvu v soukromí. Vymění si krátce své poznatky z aféry vévodkyně de Montbazon, jeť přiděluje vrásky na tváři prvního ministra.

„Zítřka budu znovu mluvit s vévodou de Vendome, domluvili jsme se na odpolední soukromé schůzce v jeho paláci,“ upozorní mladík.

„Ano, vím, říkal jste mi o jeho přání se s vámi sejít. Nepochybně bude mít zájem na vás vyzvídat, zároveň se možná pokusí najít způsob, jak úsměvné počínání svého syna urovnat.“

„Vaše Eminence, počínání vévody de Beaufort se jeví možná směšným, ale rozhodně u mě žádné návaly smíchu nevzbuzuje. Již mnoho osob je na jeho straně. Ano, počínají si hloupě, intrikují, scházejí se, lamentují do nekonečna nad poměry. Ale nelze je podceňovat. Zatažení církevních hodnostářů do jejich spiknutí pak považuji za obzvláště nebezpečné.“

„Ani já nic nepodceňuji, pane markýzi,“ odvětví vážným hlasem prelát, „Naopak, jsem stále ve střehu. Bohužel některé poslední kroky Jeho Veličenstva, od kterých jsem jí nedokázal odradit, napětí ještě zvětšily. Naštěstí naši protivníci nejsou jednotní a jejich ochota k činům je nízká.“

„Možná máte pravdu, Vaše Eminence. Ale v okolí vévody de Beaufort jsou minimálně tři ženy, které mně nahánějí hrůzu. Ony jsou schopné obhroublého a asi i naivního prince vmanipulovat do nebezpečných nápadů.“

„Tři ženy?“ usměje se kardinál.

„Ano, Vaše Eminence. V první řadě vévodkyně de Chevruse, o níž jsem slyšel mnoho, ale nic dobrého. Uražená a nenávistná vévodkyně de Montbazon. A bohužel rovněž i moje matka, povahou jim podobná jak vejce vejci. Všechny určitě ovlivňují vévodu, a jakým směrem, si můžete Vaše Eminence domyslet sama.“

„Kam ďábel nemůže, nastrčí ženu,“ pokusí se o zlehčení situace kardinál, pak však zvátí a pokračuje, „Moc dobře si jednání vámi zmíněných dam uvědomuji. Ostatně, pane markýzi, při dobré vůli byste mohl jmenovat i další. Bohužel vévoda de Beaufort je opravdu dost hloupý, aby se od nich nechal dostrkat až k otevřené revoltě. Její Veličenstvo je již dost rozzlobeno, jen obtížně dokáže její Výsost odrazovat od tvrdšího postoje.“

„Vaše Eminence, o podporu mě žádal vévoda de Vendome, zároveň vévodkyně de Longueville, také její otec kníže de Condé. Snažím si zachovat odstup, ale stále hlouběji se do aféry zaplétám.“

„Chápu vaše obavy, pane markýzi. Poznáváte nejednoduchost diplomatického poslání. Dostává se vám však dobré zkušenosti. Pokuste se zítra vévodovi de Vendome taktně naznačit nevhodnost jednání jeho syna. Pokud přestane se svými spiklenskými schůzkami a šíření nenávisti vůči mé osobě, mohl bych se po čase pokusit přesvědčit Její Veličenstvo, aby mu odpustilo a udělalo ho Vrchním podkoním. Ale nesmí se zaplétat stále více do osidel žen, o nichž jste mluvil před chvílí. Zdrženlivost by mu prospěla.“

„Mohu se pokusit, bohužel nevěřím v úspěch. Vévoda de Beaufort je svým okolím ujišťován o své výjimečnosti, připomínají mu jeho královskou krev v těle, jeho oprávněné nároky. Jeho rodina by ho ráda viděla na postu prvního ministra, k němuž nemá žádné předpoklady. Ale přidávají se k němu další šlechtici, cítí se důležitý. Při jeho chytrosti a nadutosti je snažení jeho pokušitelů jednodušší.“

„Pokuste se vévodu de Vendome přesvědčit. Sám zažil dlouhá léta v exilu, měl by si uvědomit míru rizika v chování svého syna.“

„Vaše Eminence, pravděpodobně zklamání vaše očekávání.“

„Pane markýzi,“ pousměje se první ministr, „nemám žádné velké očekávání. Jsem si vědom vašich možností, které jsou velmi omezené. Ale vaše jednání pro mě má větší význam pro zjištění stanovisek našich protivníků, než z pohledu jejich přínosu. Vévoda de Beaufort si pravděpodobně nedá říci od nikoho. Někdy je důležitější, co se neřekne, než řekne. Vaše pozorovací schopnosti jsou cenné, stejně jako vaše závěry z nich vyvozené. Proto se především soustřeďte na tuto oblast. Vše další by bylo nad očekávání. Ať již hovoříte s představiteli rodu de Vendome či rodu de Condé. Nebo s dalšími šlechtici, kteří lavírují mezi věrností koruně a svodům spiklenců. S vaší matkou nemáte další problémy?“

„Já osobně ne, opět mi ukazuje svoji přívětivější tvář. Ale čím méně pozornosti věnuje mé osobě, tím více intrikuje ve prospěch vévody de Beaufort. Schází se kde s kým, na různých slavnostech i sešlostech hovoří snad s každým. Určitě má velký vliv na rozhodování prince.“

„Máte nějaké zprávy o své sestře?“ zeptá se překvapivě Mazarin.

„Nikoli, Vaše Eminence,“ podívá se na státníka udiveně mladík, „Je i se svým manželem na jejich zámku Cavarlene. Chtěl jsem se za ní zajet podívat, vyčítám si svoji pasivitu, bohužel události v Paříži mi neumožnily se vzdalit.“

„Později si jistě čas najdete. Váš švagr již vstřebal její nevěru?“

„O jeho pocitech nic nevím, věřím pevně v jeho rozum. Snad již nebude vyvíjet žádné nepřátelství vůči panu hraběti de Godille. Když už o něm mluvím, rád bych vám od něho vyřídil několik podrobností k činnosti vévody de Beaufort a jeho spiklenců. Ale asi nic z toho nebude pro Vaši Eminenci velkou novinkou, možná pouze aktivity mé matky, vévodkyně de Chevruse a pana de Marcillac.“

„Pan de Marcillac, aby se on ke spiklencům nepřidal. Nemůže rovněž chybět, se svým otcem, vévodou de La Rochefoucault, intrikoval proti kardinálovi de Richelieu, pak s ním sdílel vyhnanství

v Blois, zapletl se do dalších spiknutí. Na krátký čas dokonce skončil v Bastile, pak na svých statcích ve Vertueil. A jen co kardinál de Richelieu zavřel oči, už nás zase oblažuje svou společností,“ prokáže Mazarin dobré povědomí o třicetiletém Francoisovi de Marillac, pak však pozvedne zrak, „Pokračujte, pane markýzi, uvidíme, zda skutečně přinášíte nějaké novinky,“ vyzve mladého šlechtice k předání informací.

Markýz de Almare je v paláci vévody de Vendome uveden do salónku, kde mu v ústřety vyjde se širokým úsměvem sám pán domu. Dává i svou mimikou radost nad shledáním a naznačuje přátelský vztah, který ke svému mladému hostu pociťuje. Ten si samozřejmě o upřímnosti projevené přízně nedělá velké iluze, nicméně pán domu se k němu chová opravdu vřele, starý vévoda oceňuje Pierrův přístup při návratu jeho matky do Paříže i při vyjednávání s královským dvorem po smrti Ludvíka XIII.

Oba jsou obslouženi a následně ponecháni slugebnictvem o samotě. Nezbytné fráze na úvod, vyjádření vzájemné úcty a sympatií, debata o ničem, je postupně přivedou k tématu, kvůli němuž byl mladý šlechtic pozván.

„Stále se vám dostává pozornosti od Jejího Veličenstva,“ praví spíše jako konstatování než otázku César.

„Její Veličenstvo je velmi laskavé,“ odvěti markýz skromně, „Přízeň Jejího Veličenstva je pro mě velkou ctí, které si nesmírně váťím.“

„Bohužel nekaťdému Její Výsost naděluje stejným dílem.“

„Nepřísluší mi hodnotit záměry Jejího Veličenstva.“

„Pane markýzi, nedávno jsem s vámi mluvil o svých starostech. Od té doby se nezmenšily, naopak, přibýly další. Můj mladší syn je u dvora upozadován a velmi těžce své ústrky nese. Bohužel není jediným.“

„Pane vévodo, nejsem příliš dobře zpraven o všech událostech, nemohu vám tedy oponovat ani vaše slova potvrdit.“

„Chápu vaši zdrženlivost. Ale dost často se stýkáte s panem kardinálem.“

„Mám tu čest s ním hovořit především o diplomatických věcech, týkající se vztahů Francie, jejích spojenců a nepřátel.“

„Jaký je pohled pana kardinála na poměry u královského dvora?“

„Pane vévodo, nerad vás zklam, ale bohužel nejsem tak důležitou osobou, aby se mnou Jeho Eminence podobné záležitosti probírala.“

„Pane markýzi, oceňuji vaši zdrženlivost i skromnost. Nedávno jste však byl zasvěcen velmi dobře do nejvýznamnějších jednání, zdržujete se v blízkosti prvního ministra, jste často s malým Ludvíkem, váš význam není určitě zanedbatelný,“ odvěti César zamyšleně, zpytavě se na hosta podívá a pak pokračuje, „Považuji vás za našeho rodinného přítele, bez ohledu na spory, které jste měl se svou matkou ohledně majetku. Mě ani mého syna se netýkají. Chápu vaši zdrženlivost, ale jsme zde sami a můžeme mluvit otevřeně. Můj syn velmi těžce nese nemilost, kterou ho v poslední době častuje Její Veličenstvo. Je téměř urážlivá pro náš rod.“

„Pane vévodo, velice si váťím vaši náklonnosti k mé osobě a rád bych vám pomohl. Bohužel není v mých silách cokoli změnit, mohu pouze snad být prostředníkem.“

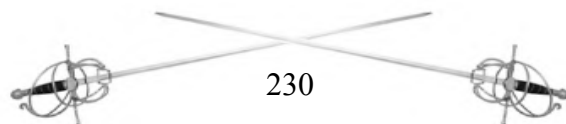
„Pan kardinál se nepochybně obává vlivu mého syna, proto radí královně, aby k němu byla odtatitá.“

„Pan kardinál je zkušený a chytrý politik, rozhodně nemá zájem vytvářet si nepřátele. Naneštěstí se odehrála některá nedorozumění, která si moťná Její Veličenstvo špatně vylořilo a moťná se trochu na vašeho syna nahněvalo. Pan kardinál vřdy radil Jejímu Veličenstvu ke zdrženlivosti, pokud je mi známo.“

„Znáte snad jeho názory?“

„Znám způsob jeho jednání. Snaťí se vřdy nalézt rozumnou dohodu.“

„Dohodu? Kdyť je můj syn a náš rod tupen?“

„Pane vévodo, nejsem natolik zkušený, abych vše správně pochopil, natož abych mohl dávat někomu rady, Ale nálady jsou přechodné, především u ťen, pokud mohu mluvit takto otevřeně. Někdy jsou více nakloněny jedné straně, jindy zase druhé. Jejich zásadní stanoviska netrvají dlouho.“

„Naznačujete snad moť nost změny postoje Jejího Veličenstva?“

„Pane vévodo, opravdu nemám ťádnou moť nost ovlivnit postoj Jejího Veličenstva. Jen usuzuji na moť ný vývoj. Její Veličenstvo bylo nazlobeno poněkud netaktním chováním vašeho syna v královském paláci, kdy bez dovolení vstoupil do jejích komnat. Je mi líto, ale musím tuto poznámku uvést. Jak však dlouho vydrť í podobné nazlobení, pokud není podporováno dalšími podněty? Měsíc? Dva? Odezni, zapomene se, vše se vrátí zpátky.“

„Vaše slova se mi příliš nelíbí, pane markýzi,“ zachmuří se pan de Vendome, „Hodnotit chování mého syna ...“, nedokončí větu.

„Nemám právo hodnotit chování vašeho syna a nikdy bych se podobné opovăț livosti nedopustil. Pouze jsem naznačil, od jakých událostí se odvíjí pohled Jejího Veličenstva na vašeho syna, o této události se u dvora mluvilo a mluví. Snať im se k vám být otevřený a upřímný, jak jste mě sám ráčil vyzvat, nerad bych vás však urazil či se vás nevhodnými slovy jakkoli dotkl.“

„Jednáte správně, pane markýzi,“ řekne rychle hostitel, uvědomí si nevhodnost své poznámky, „văț ím si vaší upřímnosti.“

„Pane vévodo, smím-li být natolik troufalý, abych vyjádřil svůj názor, doporučoval bych zdrť enlivost. Váš syn se cítí právem být přehlť en, ale podobný postoj nemusí být trvalý. Jsem přesvědčen i o vstř icnosti pana kardinála, který mů ě podpořit oprávněné nároky vašeho syna. Nejsem si jist účelností otevřených projevů nespokojenosti.“

„Otevřených projevů nespokojenosti? O čem mluvíte, pane markýzi?“

„Mluvím o drbech, monseigneure, které se šíří jak příválová vlna celým královským palácem. Povídá se o schůzkách nespokojených šlechticů a šlechticů. Nevím, zda se podobné drby donesly ať k uším Jejího Veličenstva, ale mohly by být vykládány různě a Její Veličenstvo v některých postojích zatvrdit.“

„Její Veličenstvo,“ řekne dost ironicky a ať hrozně pohrdavě pán domu, „by si mělo uvědomit, kdo je kdo, komu koluje v těle krev Jindřicha IV. a komu jen kdovíjakých italských předků.“

„Nepochybuji o povědomí Jejího Veličenstva o urozenosti a vznešenosti vašeho rodu,“ odvěti Pierre mírným hlasem, ačkoli se ho poznámka osobně dotkla. Především tón, s nímť starý vévoda pronesl slova Její Veličenstvo. Mnoho úcty v princi není, o pokoře před královským majestátem ani nemluvě.

„Bohuť el se některá rozhodnutí královny s vaším tvrzením neshodují,“ zavrtí nesouhlasně hlavou César, pak se však vrátí do role mírného a smířlivého velmoť e, „Sám mám velký zájem urovnat podobná nedorozumění. Ač jste mladý, projevil jste v nedávné době dostatek schopností. Náš dnešní přátelský rozhovor povať ují za přínosný pro mé další rozhodování.“

„Velice si văț ím vašich slov, pane vévodo, bohuť el asi nejsem tím nejlepším pomocníkem. Nedostává se mi zkušeností s poměry u dvora, stále jsem sám překvapován propletencem vztahů, ve kterých se neumím ještě dobře vyznat. Jsem však přesvědčen o mnohých nedorozuměních, které mohou zavdat příčiny k văț ným nepříjemnostem. Moť ná bez zlého úmyslu.“

„Bohuť el, zde s vámi musím nesouhlasit, pane markýzi. Zlý úmysl poškodit mého syna nemohu vyloučit, dokonce ho povať ují za velmi pravděpodobný. Já jiť mám dost zkušeností, neť abych se nechal obalamutit přívětivou tvář í ministra, za nít se skrývá touha po moci a snaha zbavit se svých protivníků. I za pouť ití odporných prostředků, jako jsou pomluvy a intriky proti nejurozenějš ím pairům,“ řekne s tět ko skrý vanou zlobou hostitel. Markýz zachová kamennou tvář, ač se musí v duchu smát, mluvit v případě vévody či jeho syna o intrikách, je jako se zmiňovat o provaze v domě oběšencově.

„Máte úplnou pravdu, monseigneure, nemám zkušenosti jako vy a moť ná nedokăț í dobře posoudit skutečné záměry některých osob,“ řekne však jen smířlivě.

„Pane markýzi,“ změní náhle výraz hostitel, jeho tvář nabude opět přívětivý výraz, začne se ať nepřirozeně usmívat, „nepozval jsem vás, abych vás poučoval či se s vámi přel,“ pokračuje v rozverném

duchu, „Pohybujete se v blízkosti pana kardinála. Určitě znáte jeho názory. Přiznávám se, nemám tohoto pána příliš v lásce, ale je prvním ministrem a musím se s touto skutečností smířit. Vás považuji za našeho rodinného přítele. S podporou naší rodiny můžete počítat. Ačkoli straníte jemu.“

„Pane vévodo,“ nasadí stejně vstřícný výraz host, „nijak nestraním Jeho Eminenci. Dostal jsem od něho nabídku na své uplatnění v diplomatických službách a snažím se jí využít. Dostalo se mi i přízně Jejího Veličenstva. Rovněž malý Ludvík si mě oblíbil, jak se zdá. Nejsem svázán s žádnou stranou, snažím se jen budovat svoji kariéru,“ připomene taktně i své významné vazby na královskou rodinu.

„Číníte správně. Ale vaše úsilí vám nebrání svým přátelům poradit, na základě vašich poznatků z královského dvora, spíše však z jeho zákulisí. Přiznám se, mám obavy, můj syn je horkokrevný a mnozí mu radí se otevřeně vzepřít vůli Jejího Veličenstva. Mnozí jeho oprávněné požadavky podporují.“

„Slyšel jsem, pane vévodo. U královského dvora se povídá o schůzkách vašeho syna s dalšími velmoži, dvorními dámami, vysokou šlechtou i přivrtenci Jeho Milosti pana biskupa de Beauvais. Nevím, kolik se o jeho činnosti doneslo i k uchu Jejího Veličenstva. Nemám právo nikomu radit, vůbec se nechci do záležitostí vašeho syna vměšovat. Požádal jste mě však o názor, proto vám ho otevřeně říkám. Doporučoval bych větší zdrženlivost a pak věřím v uspokojení požadavků vašeho syna. V tomto duchu se tuším nedávno vyjádřil i pan kardinál, je připraven osobně požadavky vašeho syna podpořit u Jejího Veličenstva. Ale nemůžete tak učinit, dokud se bude u královského dvora povídat o tajných schůzkách, které, řekne bohu, nejsou vůbec tajné, protože si o nich povídá kde kdo,“ dokončí svoji otevřenou řeč pan de Almare, výraz prince skýtá náznak překvapení.

„Pane markýzi, nečekal jsem tak smělou řeč.“

„Pane vévodo, velmi si vás vážím a proto jsem k vám upřímný. Další rozepře mezi vaší rodinou a královnou neprospívají ani jedné straně. Jsem přesvědčen o možnosti všechny křivdy a nedorozumění vysvětlit a odstranit dohodou. Pokud bych mohl být nápomocný, budu velmi rád.“

„Budu o vašich slovech přemýšlet,“ odvěti s mírnými rozpaky pan de Vendome, zvedne pohár a napije se. Přitom pozoruje mladíka a jeho přívětivou a krásnou tvář. Má mu věřit či nikoli? Jsou jeho slova vzkazem a nabídkou ke smíru, či ho mají jen uklidnit? Bude muset být velmi opatrný a pokusit se ze svého hosta vytáhnout víc. Asi nepůjde o jednoduchý úkol, návštěvník jeho paláce, ač poměrně mladý, je velmi těžkým protivníkem. Krev své matky nezapře.

Ve tváři Pierre však nemůžete přechíst zhora nic. V jeho hlavě ale probíhá velmi intenzivní vyhodnocení předchozího rozhovoru a příprava na další kolo otázek a pokusů z něho vytáhnout další informace o kardinálovi Mazarinovi a jeho postojích. Nemá z dnešní návštěvy dobrý pocit, nicméně nepociťuje obavy, v této oblasti se cítí být silný. Když odchází z paláce, má daleko více důvodů ke spokojenosti než jeho hostitel.

Vévoda de Vendome leží vedle své milenky, hraběnky de Besiere. Právě jí vypráví o rozhovoru s jejím synem. Snaží se věrně vystihnout podstatu jejich debaty, včetně skrytého návrhu podpory Mazarina požadavkům jeho syna Françoise, pokud ten bude zdrženlivější ve svých projevech nevole.

Stále krásná intrikánka poskytla svému milenci své tělo, sama necítila žádnou rozkoš z jejich milování, ale bere jejich vztah jako součást svého plánu. V duchu cítí opovržení k muži, který se snaží hrát si na chytrého a přitom její dvaadvacetiletý syn z něj pouze tahal rozumy. Jak jsou oba dva vévodové sebestřední, naivní a hloupí, otec i syn. Proč jen nebyl před rokem v exilu v Londýně někdo lepší, povzdechne si v duchu, ale navenek nastaví svému milenci roztoupený kukuč.

„Pierre možná můžete myslet své návrhy vážně, ale určitě ne Mazarin. Poznala jsem ho, když ještě pracoval pro Richelieu. Neznám mazanějšího, lstivějšího člověka. Dokáže si lehce pohrávat s každým, není divu, jak si dokázal omotat královnu kolem prstu. Určitě bez problémů dokáže poplést hlavu i Pierrovi, mému synovi. On asi své rady myslí dobře, ale ve skutečnosti jen plní záměry Mazarina. Nevědomky, ale plní.“

„Nevěříte tomu italskému přivandrovalci, drahá?“

„Ani v nejmenším. Ani jediné slovo. On nepotřebuje silného soka v blízkosti královny. Pracoval a pracuje na svém postavení usilovně. Nejprve poníž eně podlézal Richeleuovi, po jeho smrti Ludvíkovi. a teď královně. Dělá ze sebe úslušného a milého úředníka, ale jde mu jen o jedno, aby získal moc. Svoje plány uskutečňuje jiným způsobem než Richelieu, ale není o nic méně nebezpečný.“

„Považujete Mazarina za náš největší problém?“

„Nepochybně. Kdyby on nebyl v blízkosti královny, naslouchala by i jiným. Mazarin dokáže tahat za nitky, velmi dobře kout své pikle. Věřte mi, drahý vévodo, kardinál je stejným ďáblem jako jeho učitel, pouze ukazuje jinou tvář. Richelieu byl nepřístupný, odměřený, šel z něj strach. Mazarin je vstřícný, usměvavý, podlézavý, ale stejně, ne-li více, nebezpečný. On je největší překázkou pro vašeho syna.“

„Bohužel, asi máte pravdu. Rád bych věřil slovům vašeho syna, ale souhlasím s vámi. Mazarin je podrazník, darebák, lump, který poštvá královnu proti mému synovi. Teď i proti vévodkyni de Montbazon. Všechno je jeho dílo, nepochybují o jeho záměrech, určitě stojí za vším příkořím páchaným na naší rodině.“

„Plně s vámi souhlasím. Nazrává čas se s ním vypořádat,“ řekne ona velmi tvrdě, ať se on zalekne, skoro bojácně se na ni podívá. Co chce navrhnout?

„Je prvním ministrem a těší se přízni královny,“ řekne on neutrálně.

„Právě. Čas hraje pro něj, již jsem vás na tuto okolnost několikrát upozorňovala. Stále více a více omotává svou pavučinu kolem královny, lapil ji do ní a teď usilovně pracuje na jejím úplném ovládnutí. Je skvělým diplomatem, politikem, intrikánem. Najde způsob, jak královnu definitivně získat. Nesmíme mu nechat čas, aby svůj záměr dokončil.“

„Nevím, jestli máme dostatek sil, abychom královnu donutili k jeho odvolání a vyhnání.“

„Možná ano, nebude přeci chtít bojovat se všemi. Ale i kdyby ne, existují i jiné způsoby, jak se zbavit nepohodlného člověka. Buď odejde po dobrém, nebo ...“, nedořekne ona větu.

„Paní hraběnko! Snad nenavrhujete krajní řešení!“ zvolá on nervózně, podívá se na ni hodně rozpačitě, nicméně dost rozhodným hlasem dodá, „Zakazuji vám o něčem takovém mluvit s mým synem. Je dost popudlivej, aby se vašeho nápadu chytil. Když chceme vystoupit proti Mazarinovi, musíme si být jistý úspěchem. Strávil jsem mnoho let v exilu a nemíním se do něho znovu vrátit.“

„Drahý vévodo,“ odvěti ona s odzbrojujícím úsměvem, „vášemu synovi neradím, je dospělý a stejně má svoji hlavu. Jen vás chci upozornit na jiné nebezpečí. Ať Mazarin dokonale ovládne královnu, přinutí ji zbavit se všech svých nebezpečných soků. Pak upadnete v konečnou nemilost naší drahé regentky a budete i se svým synem vykázáni do vyhnanství. Mazarin už bude dost silný, aby ustál případný pokus o sesazení a nezbude, než vyvolat válku. Ale otevřený boj s královskou korunou, nejsem si jista, zda všichni současní spojenci vašeho syna budou ochotni zajít až do takové krajnosti. Spíše se od vašeho rodu odvrátí, poníž í se a budou se snažit získat výhody pro sebe.“

„Vidíte naši budoucnost příliš černě,“ pokusí se on o chabý odpor.

„Černě? Příliš mnoho jsem už zažila, než abych se nechala obalamutit slovy a přívětivou tváří. Mazarin s námi všemi hraje hru, která mu bohužel velmi dobře vychází. Nejvyšší čas ho od hracího stolku vyhnat, než získá všechny trumfy!“

„Budu o všem přemýšlet,“ povzdechne si on.

„Přemýšlejte, drahý vévodo, ale pokud možno rychle,“ jen stěží ona zadržuje zlost. To jsou celí oni, přemýšlejí, což je jejich největší slabinou a pak ťvaní, v čemž nejsou o nic lepší. Bláboly a plané tlachání, zatím první ministr posiluje svůj vliv. Panebože, jak jen rozhoupat otce i syna k tvrdému vystoupení proti současným poměrům, tak, aby královna pocítila strach o své vlastní postavení. Jen pod jeho tíhou dá souhlas k vyhnání Mazarina, jinak ho bude považovat jako štít proti všem požadavkům. Jsou však vévoda de Vendome a vévoda de Beaufort vůbec schopni nějakého konkrétního činu?

ÚKLADY HRABĚNKY DE BESIÈRE

Jestli kardinál Mazarin věřil v uklidnění poměrů, musí být notně zklamán. Vévodkyně de Montbazon sice naoko přestane intrikovat, ve skutečnosti plive zlá slova na svoji sokyni dál. Rozhodně nepřekousla porážku od mladší princezny a vyjevenou nepřízeň královny. Coť se regentce donese a ještě více na svoji dvorní dámu zanevře. Jejich nevrativost vyvrcholí na slavnosti, kde se objeví jak vévodkyně de Montbazon, tak k její smůle i Její Veličenstvo.

Když královna zjistí přítomnost prostořeké vévodkyně, zrudne zlobou, ale přesto si zachová určitým způsobem chladnou hlavu. Přes prostředníka vyzve dvorní dámu v nemilosti, aby ve vši tichosti sama opustila slavnost a neuváděla tak vladařku do rozpaků. Bohužel vévodkyně si nevezme dobře míněná slova k srdci a setrvává. Tím ovšem rozpálí královnu do běla, zlost dokáže Anna v první chvíli sice částečně potlačit, ale o to více jí dát průchod po návratu do svého paláce. Nemůže následovat nic jiného, než další vzkaz vévodkyni de Montbazon, aby opustila Paříž a odebrala se do vyhnanství.

Rozkaz královny vejde samozřejmě ve známost, všichni vědí o blízkém vztahu vévody de Beaufort k vyhnané dvorní dámě a využívali příležitosti ho popichovat. Ještě dramatičtější scénu mu předvede sama potrefená husa, zoufale hořekující nad svým osudem. Dokonce prince obviní ze svých problémů, královna se prostřednictvím jí mstí jemu a zesměšňuje ho před celým dvorem.

Křupan s titulem vévody nemusí být příliš poňoukán, aby mu naběhly tůlky na čele i krku vztekem. Postup královny považuje za další osobní potupu. Rozzuřený spílá hromy blesky vůči panovnici, již zcela otevřeně, ale především svou nenávist soustředí proti Mazarinovi, kterého považuje nejen za jejího oblíbence, ale také za příčinu všech svých neúspěchů. První ministr se stane lehce výmluvou pro jeho vlastní neschopnost i křupanství, určitě je zároveň přijatelnější nepřítel než samotná regentka.

Vévoda de Vendome se pokouší syna uklidnit a najít způsob, jak rozhodnutí královny zvrátit. Opět využije i markýze de Almare, jako jednu z možností. Ačkoli ani Mazarin není pro radikální řešení, nezdá se mu vzhledem k okolnostem převzetí moci šťastné, ani on nechce přepínat strunu. Nemá sám doposud natolik silné postavení, aby dokázal Jejímu Veličenstvu rozmluvit dle něho neuvážený krok, kterým zbytečně jen přilévá oleje do ohně.

Panovnice se cítí vévodkyní osobně potupena a nehodlá ustoupit. Zvláště, když její stále více a více oblíbená princezna de Longueville si dokáže přihrát svoji polívčičku a vyřídí si své osobní účty se svojí sokyní. Teď jí vrátí potupení, které pocítovala, když stárnoucí vévodkyně předčítala údajné erotické dopisy jejího milence hraběte de Coligny, vrátí jí její až vulgární slova směřující na její adresu. Kvůli své sokyni je tupena v modrém salóнку paní de Rambouillet nebo u madam de Sablé. Ani však nemusí královnu příliš poňoukat, její zloba je skutečná a náladová regentka si postaví svoji hlavu.

Vévoda de Beaufort se cítí hrozně. Jeho ješitnost dostala několikrátý tětový úder a v každém pohledu cítí skrytý výsměch, za každou i nevinnou poznámkou hledá skrytou nářku na své potupení. Hraběnka de Besiere dokáže mistrně odhadnout jeho rozpoleťení a připravit náhodné setkání, při kterém mu nejprve vyjádří své politování, čímž ho ještě více a zcela záměrně poníží, aby mu následně nabídla veškerou pomoc při řešení jeho problémů. Mladý princ vycítí u milenky svého otce skutečnou ochotu a vzhledem ke své bezradnosti přikývne.

Během krátké doby si domluví schůzku, hraběnka záměrně situaci ještě více zdramatizuje, aby jí dodala důležitosti. Zorganizuje návštěvu vévody v domě svého zete v pozdních večerních hodinách. Princ se dostaví inkognito, vstoupí vchodem pro služebnictvo a je uveden panem d'Holfene, jehož již měl tu čest poznat. Všichni další sloužící v domě jsou odstraněni z cesty, aby nikdo nepoznal totožnost hosta.

Hraběnka mladého spiklence přijme v salóнку a vhodnými slovy i prostředím připraví pro následný rozhovor. Potemnělé osvětlení, hra stínů navozující tajemno, drobné občerstvení a víno, atmosféra přímo vybízející k nekalým myšlenkám a tajným úmluvám. Nervózní Francois se na svoje způsoby až příliš zdvořile přivítá se svou spojenkyní a své pozadí umístí do křesla. Přijme pohár vína,

zatímco ona si dopřává svého oblíbeného likéru. Hostitelka začne pár obecnými frázemi, ale laděnými tak, aby atmosféra zůstávala napjatá.

„Paní hraběnko, nepochybně dobře víte o všem, co se v poslední době stalo,“ nevydrží nakonec princ plané tlachání a zamíří přímo k meritu věci, je plný ťluči a na nic jiného se nemůže soustředit.

„Bohužel vím o všech příkořích, kterých se vám a vašim blízkým dostalo. Jsem sama zdrcena. Nejprve odmítnutí udělit vám úřad hodný vaší urozenosti, další ponižování a nyní smutný osud mé drahé přítelkyně vévodkyně de Montbazon,“ povzdechne si ona teatrálně, přičemž její výraz i mluva je tak dobře nastrojena, že on ani na okamžik nezapochybuje o pravdivosti vyřčených slov, které ho však znovu zraňují, rozdírají jeho těce zkoušenou pyšnou duši.

„Královna už zašla opravdu daleko,“ vypraví ze sebe těce.

„Jsem stejného názoru, drahý princ. Bohužel se nemohu ubránit domněnce o cíleném záměru všech jejích kroků.“

„Záměrech? Jste přesvědčena o záměrech?“

„Ano. Nejprve vůči vám Její Veličenstvo předstírá přívětivost, dává vám naději, aby vás vzápětí ponižila. Nevěřím na náhody, jsem přesvědčena o předem připravených krocích, které jsou nepřátelské proti vám.“

„Tedy i vyhnanství vévodkyně de Montbazon ...“

„Proč vévodkyně de Montbazon náhle upadla do velké neoblíby královny? Pro škorpení se s princeznou z rodu de Condé? Ale jděte. Královna moc dobře ví, koho se svými rozhodnutími dotkne.“

„Její vyhnanství je tedy kvůli mně?“ zeptá se on ztěka.

„Bohužel musím říci ano, pane vévodo. Jsem přesvědčena o útoku proti vám. Všichni vědí o blízkosti vévodkyně de Montbazon k domu pánů de Vendome. I královna. Chudák vévodkyně, stala se jen hříčkou ve velmi odporné hře, kterou vůči vám rozehráli.“

„Rozehráli! Královna a ...“

„Její Veličenstvo má nepochybně rádce, který jí našeptává. Svého oblíbence, jemuž dopřává stále více sluchu, místo aby upřednostnila skvělé syny své země,“ provokuje ona dál.

„Ten mizera!“ vybuchne on. „Ta potvora! Ale tentokrát už překročila všechny meze. Dostane se jí odplaty. Ona mi vzala vévodkyni, já jí vezmu jejího oblíbence!“

„Královna je regentkou krátkou chvíli, i díky zdrženlivosti vás velmožů. Ale nechová se jako opravdová vladařka, nechá se ovlivňovat náladami a našeptávači.“

„Správně. Potřebuje dostat lekci, aby si uvědomila ... aby uznala práva nás, kterým v krvi koluje královská krev.“

„Jsem připravena vám pomoci dosáhnout spravedlnosti a i odplaty.“

„Spravedlnosti a odplaty?“ zatváří se on nechápavě.

„Spravedlnosti v dosažení postavení hodného vaší urozenosti, vašeho velkého ducha, vašich nezpochybnitelných schopností,“ lže ona, ať se práší, „Odplaty za utrpění příkoří. Mazarin je skutečně jejím oblíbencem, dopřává mu velkého sluchu. Bude-li muset opustit úřad, jednak odstraní jeho neblahý vliv a ještě se pomstí královně!“

„Opustit úřad?“ protáhne on. „Dobrovolně neodejde a ona ho neodvolá!“

„Máte pravdu, drahý vévodo, ten proradný Ital dobrovolně ani neodejde, bohužel ho ani ona neodvolá,“ přikyvuje intrikánka horlivě a soucitně.

„Ale je potřeba, aby zmizel,“ nechce se mu do vyslovení svých černých myšlenek.

„Drahý vévodo,“ pochopí ona jeho rozpaky a rozhodne se je odstranit, „copak uděláte, když se vám v revíru objeví škodná? Pošlete svého lovčího, aby se jí zbavil. Mazarin je škodná u francouzského královského dvora!“

„Vy navrhuje ...,“ stále nechce on myšlenku vyslovit jako první.

„Zbavme se ho. Když Mazarin nebude, královna ucítí jednak sama ponížení, ale taky strach o své vlastní postavení. Když silní protivníci dokázali odstranit jejího prvního ministra, měla by s nimi být zadobře. Určitě rychle otočí a začne se chovat přátelsky. Nebude už mít svého našeptávače, bude

potřebovat jinou oporu. A kdo by mohl být lepší oporou než ten, který dokázal odstranit jejího prvního ministra? Pochopí své postavení, uzná nutnost učinit ze svých nepřátel své spojence. Zase tak hloupá není, aby ohrožovala svoje postavení regentky.“

„Jak se ale zbavit Mazarina?“ nadhodí on řečnickou otázku.

„Jak se zbavujete škodné? Rána z muškety? Rána dýkou? Nalíčený jed?“

„Navrhujete ho zavraždit?“ rozhlédne se on nevědomky kolem.

„Co jiného s ním. Drahý vévodo, sám jste nechtěl tyto slova vyslovit jako první, učinila jsem tak za vás. Jiná možnost není, pokud královna není ochotna vyslyšet volání princů.“

„Mazarin je kardinál ... duchovní ...“

„Vždyť ani nebyl vysvěcen na kněze,“ odfrkne ona pohrdlivě, „Kardinálský klobouk mu zařídil Richelieu a Ludvík, aby si ho zavázali pro svou diplomacii. Když se všechno vhodně nastrojí, nenajde se žádný důkaz proti skutečnému strůjci. Přitom všichni pochopí, kdo za jeho odstraněním stojí a dotyčná osoba si získá velkou váťnost ve společnosti.“

„Velkou váťnost ve společnosti,“ zopakuje on její slova. Slova teny, jejíž krásnou tvář lehce osvětluje odlesk plamenů ze svícnu, mu zní jako rajská hudba. Všem by zacpal hubu, všem posměváčkům, zdůrazňující jeho opakované ponižení. Pomsta, sláva, budoucnost. Vše může být, když Mazarin zemře.

„Nazrál čas k činům, drahý vévodo,“ prohlásí ona důrazně, zvedne své oči a upře je na mladého nafoukance. Ten opětuje její pohled a ať teď si uvědomí, jak je jeho dnešní společnice krásná. Nikdy na ni nepohlížel tímto způsobem, patří k jeho otci. Zároveň s obdivem hledí na její rázné vystupování, bez obalu pojmenovala věci pravými jmény a nebojí se otevřeně hovořit o smrti prvního ministra.

„Takový záměr je velmi nebezpečný,“ nezmůže se na víc.

„Nepochybně nebezpečný je, proto je nutné, aby zůstal tajemstvím. Vaše schůzky s dalšími nespokojenci nikam nevedly, je potřeba začít jednat. Ale bez dalších zasvěcených osob. Dokonce i bez vašeho otce.“

„Bez otce? Vy mu nedůvěřujete?“ zračí se v jeho tváři obrovský údiv.

„Naopak, vašemu otci důvěřuji bezmezně,“ zavrtí ona nesouhlasně hlavou, „Ale má o vás obavy a nejsem si jista, zda by takový čin schvaloval. Stejně tak je zapotřebí o vašem záměru nemluvit s nikým jiným, vůbec s nikým. Jinak hrozí jeho prozrazení a nezdar.“

„Jestli se ale Mazarina zbavíme, budeme potřebovat spojence. Mocný spojence, abych se mohl postavit královně. Když přijde o svého miláčka, bude zuřit. Kdoví, co by ji mohlo napadnout!“

„Pane vévodo,“ řekne ona skoro soucitně, ale zároveň natolik diplomaticky, aby hosta neurazila, „nikdo si nedovolí dotknout muže, v jehož žilách proudí krev Jindřicha IV. Nikdo, natož královna, která bude rázem bez svého hlavního spojence. Všichni pochopí, kdo stojí za odstraněním Mazarina, ačkoli nebudou žádné důkazy, které by vás s jeho vraždou spojovaly. K vítězi se rádi všichni připojí, naopak, od poraženého se všichni rychle odvrátí. Když Mazarin zemře, budete vítězem a budete mít tolik příznivců, o jejichž počtu se vám ani nesnilo. Nerozhodní a slabí jdou za svým vůdcem a vy rázem budete v čele silné skupiny, kterou bude muset královna respektovat. Neodvátí se vám odporovat, natož, aby se proti vám pokusila cokoli učinit. Ráda vás učiní svým favoritem, aby si zachovala své regentství. Rovněž další princové se neodvátí příliš protestovat, rázem budete mít pověst muže, který je rozhodný a umí se rázně vypořádat se svými nepřáteli. Rázně a jednou pro vždy.“

„Paní hraběnko, vyslovujete zde otevřeně slova jako vražda, odstranění, vyhrožujete královně. Nemůže nás nikdo slyšet?“ rozhlédne se on nejistě kolem.

„Nikoli, pane vévodo, veškeré slůžebnictvo je dost daleko a naše soukromí hlídají dva lidé, kterým naprosto důvěřuji.“

„Dva lidé? Před chvílí jste říkala o nutnosti zachovat tajemství!“

„Jedním z nich je pan d'Holfene, kterého dobře znáte. Je zcela na naší straně. Druhou je moje chovanka Angelika d'Saussier. Na ni je rovněž spolehnouti, usiluje o postavení ve společnosti, není třeba se obávat. Ostatně ani oni dva netuší, o čem se zde bavíme, pouze hlídají, aby nás nikdo nemohl ani

náhodou zaslechnout. Učinila jsem všechna opatření, abychom byli naprosto v bezpečí. Pane vévodo, z tohoto domu se nikdo nikdy nedozví ani jedině slovíčko o našich plánech,“ dodá důrazně.

„Věřím vám, paní hraběnko,“ uklidní se on, „Příprava takového činu ale potřebuje dlouhé a řádné přípravy, nesmí selhat.“

„Naprosto s vámi souhlasím, pane vévodo a nabízím vám svoji pomoc.“

„Svoji pomoc? Snad nechcete Mazarina odstranit sama,“ objeví se v jeho obličeji úsměv, který mu vzápětí zamrzne, když se podívá do naprosto klidné, ale odhodlané tváře své hostitelky. Skoro ať dostane strach z ťeny, která před ním bezostyšně hovoří o vraždě prvního ministra, jako by šlo o běžný způsob, jak se vypořádat se svými nepřáteli.

„Sama vám ho z cesty rozhodně neodstráním,“ odvětlí ona, aniž by se však jakkoli změnil její chladný a přísný výraz, „Ale jsem schopna celou záležitost nechat zařídit.“

„Nechat zařídit?“

„Pane vévodo, skoro dvacet let jsem se pohybovala mezi lidmi, kteří dokázali vykonat mnohé. Lidmi velmi schopnými. Umím nalézt odhodlané muže, nechat je čin provést a potom zamést stopy, aby nesměřovaly ani k vám, ani ke mně.“

„Paní hraběnko, máte můj neskonale obdiv. Ale mohu znát podrobnosti?“

„V tuto chvíli je ještě brzo, pane vévodo, sama musím promyslet, jak se s vaším nepřítelem vypořádat. Je více způsobů a některé mohou vést k cíli bezpečněji. Mazarin například stále cestuje s malým doprovodem, několik jezdců, jedna rána z pistole, jedna rána mečem a máte po problému. Nebo taky trocha jedu, který pak vykoná práci za nás.“

„Co chcete za svoji pomoc?“ zeptá se on náhle, ať příliš ochoty projevila, než aby se k takovým činům odhodlala z čistého přátelství k jeho rodině.

„Pane vévodo, v mých ťilách nekoluje královská krev, já riskuji mnohem více. Proto vás v první řadě ťádám o naprostou diskrétnost. Nikdo se nesmí o našem záměru dozvědět, nezdar by znamenal katastrofu. Pro vás možná vězení či vyhnanství, mně by hrozila smrt.“

„Myslel jsem něco jiného,“ zabručí on, neustálé upozorňování, aby zbytečně neťvanil, mu už začíná lézt krkem. Je odhodlaná, je určitě velmi schopná, jak se zdá všehoschopná, ale nemá ťádné právo ho poučovat.

„Pro sebe ťádám podporu vaší rodiny. Potřebuji urovnat své majetkové poměry se synem, přivlastnil si něco mého, náš spor váš otec utlumil, ale nevyřešil. Pokud získáte předpokládanou moc, bude můj syn muset poslechnout a vydat mi část majetku. Zůstane mu ostatně ještě dost, aby si dále budoval bez problémů svoji kariéru. Však on pochopí na čí stranu se má rychle přidat, chytrý je dost.“

„Mojí podporou si můžete být jistá.“

„Děkuji vám, pane vévodo. V takovém případě uhradím i náklady pro vykonavatele vaší vůle.“

„Vykonavatele vaší vůle,“ zopakuje on, řečnický obrat se mu velmi zalíbí, zní skoro, jako by byl panovníkem. Ano, z jeho vůle bude odstraněn nenáviděný ministr, patolízal a oblíbenec královny. Neměl se mu stavět do cesty, udělal velkou chybu.

„Pro svoji chovanku Angeliku d'Saussier pak ťádám nějakého vhodného ťenicha. Je velmi krásná a mladá, určitě se najde dostatečně urozený a zajištěný šlechtic.“

„V nalezení ťenicha nevidím problém, zvláště když dostane nějaký věno, určitě ještě v královské pokladnici něco zbylo,“ řekne on sebevědomě, jako by již měl vliv na rozdělování státních financí.

„Dále vlastně nic neťádám, pouze snad zachování vaší přízně i nadále. Určitě budete mít vliv i na přidělování státních zakázek, možná vás později poťádám o nějakou pro svého spojence.“

„Obchody?“ zvedne on překvapeně zrak.

„Nikoli,“ odvětlí ona s mírným úsměvem, „ale jejich zprostředkování za jistou provizi.“

„Budiž, určitě naleznu způsob, jak se vám za vaši pomoc odměnit,“ prohlásí on nadutě.

„Pane vévodo, pak jsme domluveni. Hned po vašem odchodu začnu pracovat na přípravách. Někdy čas však skutečně potrvají, bude nutná trpělivost a zdrťenlivost z vaší strany.“

„Nějaký čas? Jak dlouho? Jsem terčem výsměchu, vévodkyně de Montbazon má odejít do vyhnanství ...“

„Bohužel jejímu odchodu asi nezabráníme, ale brzy se zase vrátí a její postavení bude lepší, než kdykoli dříve. Ale ani jí nic neříkejte, čím méně osob bude o našem záměru vědět, tím lépe.“

„Ale já chci znát všechny podrobnosti.“

„Pane vévodo, seznámím vás se svým plánem okamžitě, jakmile ho sestavím. Můžeme se opět sejít, můžeme vymyslet ještě lepší a méně nápadný způsob.“

„Odstranění Mazarina je jedna věc,“ zamyslí se on náhle, „ale je nutný vědět, co bude dál, ať se tak stane.“

„Velmi správná úvaha, pana vévodo, přímo státnická,“ pochválí ho, ač se mu v duchu směje, chudák královna, ať se jí ten tupec vnutí jako nástupce kardinála, „Určitě se jí připravujte na svůj vzestup u královského dvora. Bude správné se nabídnout jako předseda Královské rady, jako královnin poradce, jako její opora v těžkých časech. Budete jí připraven chránit vlastním tělem, jako správný kavalír, když jsou i tací, kteří neváhali sáhnout na život prvnímu ministrovi!“

„Správně,“ rozesměje se on, představí si protažený obličej své sestřence, ať jí přijde nabídnout své služby a ona se bude bát je odmítnout. Jak asi bude zuřit, ať ho bude muset prosit o pomoc, aby nikdo nezačal zpochybňovat její regentství a znovu neotevřel otázku původní královny poslední vůle.

„Nuže, pane vévodo, přijíme si na naše spojenectví a naši tajnou domluvu,“ pozvedne Marion-Anne svůj pohárek s likérem, Francois se chopí své větší číše s vínem.

Ještě asi dalších dvacet minut klábosí, ale nic nového nevymyslí. Vévoda de Beaufort opouští dům neklidný, ale také povzbuzený a odhodlaný k rázným činům. Stárnoucí hraběnka mu svým způsobem pozvedla pošramocené sebevědomí, podpořila jeho touhu sáhnout ke krajnímu řešení a pomstít se za všechny ústrky v poslední době. Ona naopak vycítila naději si výrazně vylepšit své postavení, pokud by její plán vyšel. Uvědomuje si jeho obrovské riziko, ani ne tolik pro prince, jako pro ni a její lidi v případě neúspěchu. Nebojí se však zajít až k extrémnímu řešení, život prvního ministra pak pro ni neznamená vůbec nic.

Po odchodu vévody si hraběnka zavolá své věrné nohsledy, poptá se po zajištění diskrétnosti jejich následné porady a teprve po zabezpečení naprostého soukromí, hlídaného tentokrát Markem, jim vypoví o rozhovoru s vévodou.

Angelika přijme její plány chladně, zato Geofri nedokáže skrýt zděšení. Na místě Mazarina stále vidí jeho učitele Richelieu a pokusit se mu sáhnout na život považuje za téměř nadlidský úkol. Po skončení krátkého proslovu paní domu se rozhostí v salóнку ticho, prskající plamínky svíček si pohrávají se stíny v místnosti, těžký dech postaršího šlechtice je až příliš zřetelný. Jako by ho ohromila hrůza z plánů jeho bývalé milenky.

„Co z pomoci vévodovi budeme mít?“ přeruší tíživé ticho věcným dotazem Angelika.

„Pro tebe vhodného ženicha, který tě zajistí a uvede do společnosti,“ odvěti stejně věcně Marion-Anne, „Pro mě podporu ve sporu o majetek s Pierrem a vliv na budoucí rozhodování prince. Pro Geofriho padesát tisíc liber na spokojené prožití stáří.“

„Marion, ty ses dočista zbláznila,“ vyhrkne konečně pobledlý šlechtic, hlas se mu třese rozrušením.

„Vo čem mluvíš? Jen se snažím uskutečnit svoje záměry! Když odstraníme Mazarina vévodovi z cesty, bude nám ten blb nadosmrti zavázaný! Budeme ho mít v hrsti, půjde nám na ruku.“

„Tvůj nápad je šílenství. Dobře, pochopím, když budeš štvát vévodu proti Mazarinovi, pochopím, když mu vnukneš myšlenku se ho zbavit. Ale proč se do toho proboha sama pleteš?“

„Proč?“ zasměje se paní domu trochu drsně, pohrdlivě i vyzývavě, „Ten bulík by všechno zpackal. My se dokážeme Mazarina zbavit líp, elegantně, zahladit stopy.“

„My?“ zesíná pan d'Holfene, náhle pochopí, kam ona svými slovy míří, proč on už delší čas shromažďuje skupinu zabíjáků. Počítal s nimi pro akci proti Daudetovi nebo hraběti de Godille, mohl by taky proti synovi hraběnky, ale ona asi dočista zešílela a asi je bude chtít využít na odstranění prvního

ministra. Vť dyť tady už končí kať dá legrace, tady už půjde všem o ťivot! Kať dťmu jednomu z nich hrozí katova sekýra!

„Jak se zdá, náš drahý přítel pochopil, co od něho ťádáte,“ vycení své nádherné zuby slečna d’Saussier.

„Nejsem sebevrah. Se mnou nepočítejte,“ vyhrkne plánovaný nástroj úkladného zločinu.

„Geofri, ty vopravdu stárneš,“ zasměje se jeho bývalá milenka, „Nezastírám nebezpečnost mýho plánu. Opravdu nám půjde o krk, ale jinou moť nost nemám. Pokud zůstane Mazarin u moci, bude můj syn stále jeho oblíbencem a ke svému majetku se nedostanu. Naopak se v brzké době kardinál vypořádá s celou rodinou de Vendome, tlupou břídilů, který ho ale obtěť ujou jak otravnej hmyz. Ovládne královnu a můj vliv bude nicotnej. Dlouho jsem připravovala svůj návrat prostřednictvím vévody de Vendome, nechci začínat znovu od začátku.“

„Ale vrať da prvního ministra, kněze ...“

„Ťádným knězem není, pokud máš snad nějaký zábrany odklidit sluťebníka boť ího. Nikdy nebyl vysvěcený na kněze, všichni o jeho pochybným nabytí kardinálskýho klobouku vědí. Navíc ho nenávidí téměř všichni, takťe nikdo pro něho nebude truchlit, snad s výjimkou královny. Ale vona si brzy najde náhradu a my se postaráme, aby jí byl náš přitroublej vévoda de Beaufort.“

„My? Kdo my?“

„Co bude po odstranění Mazarina už nech na mně. Pokud tě ale uklidním, určitě se mu dostane přímluvy od vévodkyně de Chevruse, která má stále na královnu velkej vliv. Podpoří ho i biskupská klika, další důvod, aby proti jeho vrať dě moc neprotestoval papeťskej stolec. Naopak, ještě ji uvítá, zmizí jim jejich nepřítel, podporující válku dvou katolických mocností Francie a Španělska.“

„Marion,“ zavrtí nechápavě hlavou pan d’Holfene, „kam ať si ochotna zajít? Princové jsou chráněný svou královskou krví, svým příbuzenským vztahem s královnou a malým králem. Ale co my? Budeme jen nástroji, kterejch se lehce zbaví.“

„Lehce zbaví?“ rozesměje se Marion-Anne, „Naopak, vůbec se nás nezbaví. Budeme znát pravdu a postaráme se, abysme byli v bezpečí. Rod de Vendome si nás bude muset předcházet, abysme do světa nevytroubili důkazy vo podílu jejich předních členů na vrať dě.“

„Kať dťmu bude jasný, kdo za tím vším stojí.“

„Samozřejmě. Ale co jsou domněnky bez důkazů? A důkazy ťádný nebudou, o ně se postaráš ty a Angelika. Jen my tři a vévoda de Beauford víme o našem plánu.“

„Kdoví, komu o tvých nápadech ten ťvanil poví.“

„V tom je skutečný nebezpečí,“ přikývne paní de Besiere souhlasně hlavou, „Ale snad zase ať takovej blbec není, aby vytruboval tyhle naše záměry do světa. Ale i kdyby, ten debil už toho naťvanil tolik, ťe ho nikdo nebude brát vát ně. Je směšnej i s celejma svejma Importants.“

„Marion, ty opravdu chceš svůj plán uskutečnit?“ zvolá chvějícím se hlasem šlechtic.

„Geofri, znáš mě už dlouho. Copak ve vát nejch věcech ťertuju?“

„Jak si vůbec vrať du Mazarina představuješ?“

„Konečně rozumná otázka,“ roztáhne se tvář hraběnky v širokém úsměvu, „Plán ještě hotovej nemám. Mazarin je ale dost neopatrný, často cestuje bez pořádný ochrany, toho bysme mohli využít. Uvaťovala jsem někoho propašovat do paláce Cleve, kde kardinál teď bydlí, ovšem taková věc by potřebovala daleko víc času, kterej bohuťel nemáme. Otrávení či rána dýkou v jeho soukromých prostorách by bylo daleko elegantnější řešení, bohuťel asi budeme muset přistoupit k přepadení jeho kočáru při cestě.“

„Přepadení kočáru je riskantní, i když nebude mít moc strát í, můťou ho ubránit a nastane tvrdá odveta.“

„Proti komu? Pár lapků vidělo pěkný kočár a chtělo okrást zámoťnýho cestujícího. Kdoví, jestli vůbec věděli, kdo v kočáře cestuje. Bohuťel došlo k tragédii, když během přepadení jeden z lupičů chudáka kardinála zastřelil nebo probodnul. Jaká hrozná doba, kdy lupiči přepadnou i prvního ministra a

dokonce ho i voddělaj. Ale kdo za všechno vlastně můž e? Mazarin! Dopustil takovej nepořádek, ať se sám stal jeho obětí.“

„Krásná historka, který můž e uvěřit jen blbec!“

„Krásná historka, který uvěří všichni, kdo uvěřit budou chtít. Určitě princové, kterým zmizí nepřijemnej protivník. Papežskej stolec i jeho přísluhovači ve Francii budou naoko plakat za svýho kardinála, ale ve skutečnosti se radovat. Určitě rovněť rádi uvěří, nebudou chtít rozbroje. Naopak, budou podporovat nový pořádky, aby si vydobyli větší moc. Nakonec uvěří i královna, aby neztratila svou tvář. Nebude mít sílu viníka potrestat, nebude mít důkazy. Opláče svýho favorita, vystrojí mu dojemnej pohřeb a bude lamentovat nad nešťastnou nehodou. Zbývá ještě někdo?“ dodá paní domu s vítězoslavným úsměvem.

„Mazarin má své přívržence, některý zdědil po Richelieuovi.“

„Geofri, proboha, zamysli se nad tím, co říkáš! Kdo by se odvát il veřejně vystoupit? Kdo by riskoval svý velmi nejistý postavení? A taky ťivot? Kdyť je někdo schopen odstranit prvního ministra, bude snad váhat nechat zmizet či přivodit další nešťastnou nehodu nepohodlnejm šťourům?“

„Moť ná máš pravdu, ale jen v případě úspěchu.“

„Neúspěch se nepřipouští! Proto jsem se vévodovi nabídla. Vycítila jsem jeho rozpoložení, ocitnul se v takovým stavu, kdy o vrať dě Mazarina sám začal uvať ovat. Ale nevěřím v jeho schopnosti, určitě by všechno zpackal. Kdyť mu pomůť eme, tak zabráníme jeho blamát i a navť dycky si ho zavát eme.“

„Uznávám tvoje argumenty,“ řekne Geofri hodně neochotně, „Ale snad uznáš i ty moje. Vrať da prvního ministra musí bejt perfektně připravená, nejedná se vo ťádnýho nýmanda, kterej má bejt odstraněnej.“

„Proto všechno spolu naplánujeme do posledního detailu. Vrať děj se i králové a princové, vzpomeň na vévodu de Buckingham, Jindřicha III. i VI., Conciniho, Colignyho, bratry de Guise ... mám pokračovat? Zlikvidovat Mazarina není nic neobvyklého, prostě jen drastičtější vyřešení boje o moc.“

„Marion, musím se pořádně napít,“ povzdechne si pan d'Holfene, pochopí nemoť nost odradit svoji bývalou milenku od jejího odvát něho záměru. Sám rovněť nemá na výběr. Zná příliš mnoho, neť aby teď mohl vycouvat. Kdyť je odhodlána zabít kardinála, určitě nebude váhat se zbavit nositele jejího závať něho tajemství. Naopak, kdyť uspěje, bude zajištěn do konce ťivota. Usadí se někde na venkově, koupí si menší sídlo anebo dům v menším městě. Zhluboka se napije vína, sám s mírným údivem hledí na svoji lehce se třesoucí ruku. Asi opravdu stárne, ale vrať du prvního ministra po něm ještě nikdo nikdy nechtěl, má pořádný důvod k oprávněným obavám a nervozitě.

„Goefri, před časem jsem ti dala úkol, abys shromát dil schopný můž e, kterejm nezáleť í příliš na cizím ťivotě a který jsou naprosto spolehliví. Jak jsi uspěl?“ přeruší ticho hraběnka.

„Mám celkem šest takovejch můť ů, vesměs zkušenejch, na který se dá spolehnout. Ale nepředpokládal jsem útok na prvního ministra.“

„Bude jim snad takovej úkol dělat nějakej problém?“

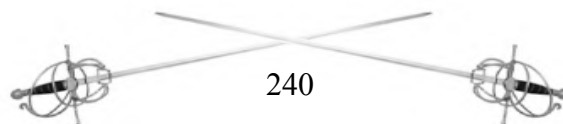
„Pokud dostanou řádně zapláceno, asi ne,“ připustí šlechtic neochotně, „Ale nejde jen vo provedení úkolu, ale taky vo zachování tajemství.“

„Vědí ti můť i pro koho pracuješ? Vědí něco o mně?“

„V ťádným případě. Mě zná dokonce jen jedinej z nich. Další pak najal von. Ani já jsem se s nimi nesetkal. Sice jsem netušil nic vo Mazarinovi ... ale rozhodně jsem předpokládal jejich pouť ití pro případný odstranění nepohodlnejch osob. Snať im se, aby k nám nevedla ťádná stopa. Ale sama víš, jak obtíť ný je zahladit všechny důkazy.“

„Nepředpokládám velký úsilí odhalit vrahy. Ale i kdyby někoho z nich pozdějc chytili, nesmí nic směřovat k nám. Geofri,“ změní paní de Besiere tón hlasu na vlídný, přátelský, „dodřť im svoje slovo. Jakmile bude tvoje práce skončená, dostaneš ode mě slíbený peníze. Ty sám opustíš Pařť a odjedeš někam daleko, kde se usadíš. Tím zmizíš všem z očí.“

„Rozloučíme se navť dy?“

„Bude záležet na tobě. Ať se na všechno zapomene, můžeme se zase vidět. Ale naše spolupráce skončí, jakmile bude po všem. Sám dobře víš o důležitosti zachovat tajemství. Pokud budeš chtít, můžeme ti dát vědět, kde ses usadil, pokud ne, nebudu naléhat. Je už jen na tobě, abys zahladil stopy vedoucí k tobě. Buď se zbavíš svědků nebo je vyplatíš a pošleš daleko. Nic ale nesmí vést k mojí osobě a vévodovi de Beaufort. Chápeš?“

„Dokonale,“ podívá se pan d'Holfene zkoumavě na intrikánku, už ji zase poznává, je ve svém týlu, vše si velmi dlouho a pečlivě naplánovala a už necouvne před ničím, „Ani se neptám, jestli ti já můžu věřit.“

„Já svoje slovo držím a přátele nepodvádím,“ řekne hodně důrazně paní de Besiere, „Znáš mě dlouho, abys mi alespoň tohle mohl uvěřit. Pokud máš strach vo sebe,“ ohrne trochu výsměšně ret, „nemusíš se trápit. Pokud zajistiš přerušení stop,“ dodá důrazně a on pochopí. Věř jí, ale jen pokud ji nebude ohrožovat. Jinak se někdo jiný postará o odstranění problému.

„Marion, vzhledem k našemu starému přátelství ti věřím. Slibuju, hned po skončení tohoto šílenství zmizím hodně daleko. Už vo mně neuslyšíš.“

„Správný rozhodnutí, Geofri. Všechno budeme muset nastrojit velmi rychle, vévoda de Beaufort je netrpělivější, mohl by všechno pokazit. Hned zítra musíš mluvit se svým mužem a zahájíte přípravy. Na peníze hledět nemusíš, všichni dostanou dost, aby mohli zmizet. Jestli by někdo z nich byl méně spolehlivější nebo si mu zcela nevěřil, hned po skončení úkolu se ho zbavte. Ale nemusím ti radit, jistě se postaráš i vo svoji bezpečnost.“

„Udělám co chceš,“ znovu si ztěžka povzdechne šlechtic, pak však zvedne oči a dodá, „Mám ale ještě jednu starost. Kolem nás se motají špiclové od Louventa. Mohli by něco vyčenichat, měli bysme se napřed vypořádat s nimi.“

„Ten skrček zákeřnej,“ uleví si od plic Marion-Anne.

„Nevím jestli je zákeřnej, ale určitě dost schopnej. Však ho znáš sama, vředycky věděl, co bylo potřeba. Obávám se ho, když stojí proti nám.“

„Donáší hraběti de Godille a ten zase Mazarinovi, můžou i prostřednictvím Pierra. Zaměřili jste se na něho?“

„Ano, ale Louvent je velmi chytřej. Zmizel v Paříži, bohužel nevíme kde. Ale tuším, kdo mu pomohl, aby se nám ztratil.“

„Kdo?“

„Jistě Achile, co si vydržuje tlupu výrostků. Můžou si o něm slyšet.“

„Jen zběhne, nikdy jsme se neviděli, na rozdíl od Louventa. Pokud si pamatuju, tak využíval chytře podsvětí a věděl téměř vo všem, co se v Paříži šustlo. Pracoval taky pro Richelieu.“

„Ano, pracoval pro našeho kardinála,“ přikývne pan d'Holfene, v jeho slovech zazní nástin nostalgie po časech, kdy hrál i on významnou roli, „Vzpomínám si, Achile se vobjevil náhle, byl tenkrát mladíček, velmi chytřej, obklopený podobnými kluky. Od té doby se ale změnil, je tajemnou postavou Paříže, říká se, že udržuje dobré vztahy se všemi místními bandami.“

„Dobrá. Louventa teda ukryl Achile. I von donáší hraběti de Godille?“

„Nevím, jestli mu donáší. Pokusil jsem se vo nich něco zjistit, ale sou velmi opatrní. Achile je někde v Paříži, nikdo neví přesně kde. Pracuje pro něho pár šikovnějších kluků, takových, co nikoho nemají. Vybírá si mezi nimi. Achile je zvláštní, ale asi se nechává najímat, když někdo potřebuje něco zjistit nebo zařídit. Nechápu, proč ho všichni vůdcové podsvětí respektují, asi má i styky s pařížskými úředníky, můžou překupníky, nevím. Pracuje prostě pro toho, kdo mu zaplatí. Jestli ale Louventa ukryl někde v podsvětí, je téměř nemožné ho najít.“

„Geofri, nepřeháněj. Louvent musí svoje špicly nějak řídit, musí s nimi mluvit, musí je úkolovat a získávat od nich zprávy. Když ne sám, tak přes nějakého prostředníka. Nemůžeme se přece propadnout do země. Copak pro nás nepracuje nikdo schopnější?“

„Ale pracuje,“ zatváří se důležitě šlechtic, chvíli se odmlčí, aby zvýšil význam následného sdělení, „I já jsem získal několik schopnějších, který se vyznají v podsvětí a dokážou ledasco zjistit. Proto vím o

Louventovi i Achilovi. Ty co mám, sou lidi, který za peníze udělaj cokoli. Už delší dobu se snaží najít našeho drahýho pana Louventa a jeho špicly. Špehy, který se motaj vokolo nás a taky kolem domu vévody de Vendome. Určitě maj mezi nima taky nějakýho.“

„A výsledek?“ zeptá se s nádechem netrpělivosti v hlase hraběnka.

„Něco už víme. Dokonce bych měl nápad, jak na ně vyzrát. Ale nic jsem neudělal bez tvýho souhlasu. Máme začít?“

„Začít s čím? Co si připravil?“

„Jak jsem říkal, Achile má několik šikovnejch kluků, který se dobře vyznaj v podsvětí a pracujou pro něj. Pár jsme jich sledovali, víme kdo jsou.“

„Jak jste na ně narazili?“

„Louvent je opravdu chytřej, Achile taky. Maj všechno dobře vymyšlený. Správce domu hraběte de Godille, nějaký Maurice, si v poslední době chodí pro zprávy vosobně. Vždycky ho na nějakým určeným místě najde jeden z kluků Gauviona a odvede stranou. Tam na něho asi čeká Louvent nebo Achile, jsou hrozně vopatrný, moji lidi nemohli blíž, aby se neprozradili.“

„Dobrá, zařídili se šikovně. Ale co vám brání, abyste sledovali sluhu hraběte a ať bude mít schůzku s Achilem nebo Louventem, tak udeřili? Jestli zlikvidujete tyhle dva, přerušíte přísun zpráv hraběti,“ zeptá se trochu nerudně paní de Besiere, nechápe, proč její bývalý milenec dělá ze všeho tak velkou vědu. Aby zvýšil svoji důležitost? Poradili si přeci s daleko složitějšími situacemi.

„Marion, nepodceňuj naše protivníky. Jak se k nim chceš dostat? Scházej se v různých zákoutích Paříže, stěny tam maj voči. Achile má nepochybně dost lidí, aby ho včas varovali. Než bysme na něj stačili zaútočit, bude pryč. Nebo, což také nejde vyloučit, bysme jim padli do pasti a mohli by nás vyřídít.“

„Snad nejsou noční démoni,“ zasměje se Marion-Anne, ale v duchu dává šlechtici za pravdu. V noční Paříži je tuze nebezpečno a jejich protivníci si určitě dávají dobrý pozor.

„Napadlo mě něco jinýho,“ pochlubí se pan d'Holfene a svým pohledem si vynutí následnou otázku.

„Něcos vymyslel? Co? Zbavíš se sluhy hraběte de Godille?“

„Mohli bysme se zbavit jeho sluhy, taky sem o týhle možnosti přemýšlel, ale asi bysme si příliš nepomohli. Hrabě může poslat jinýho sluhu nebo na schůzky chodit sám,“ povídá veledůležitě šlechtic, „Zaměříme se na pomocníky Achila. Ti kluci musej vědět víc. Když některýho z nich chytíme, můžem na se nám podařit z něho dostat, co potřebujeme vědět. Zvlášť, když budeme dostatečně přesvědčiví.“

„Těžko budou znát úkryt Louventa. Ale za pokus tvůj nápad stojí,“ pokrčí rameny hraběnka.

„Rád bych se vypořádal se špehy, než se pustíme do tvýho plánu.“

„Pokus se Louventa dostat, ale zároveň musíš připravovat likvidaci Mazarina. Jeho smrt je naprostou prioritou. Dávej si dobrou pozor, aby vás nevyčenenichali. Když se zbavíme špiclů hraběte de Godille, jenom lépe. Slouží nejen jemu, ale především mému synovi a Mazarinovi. Určitě je převzal po svém učiteli. Richelieu vždycky věděl vo všem, co se kde šustlo. Louvent patřil k nejlepším, stejně tak Achile. Škoda, měli jsme je získat my.“

„Bohužel, hrabě nás předběhl. S tím jsme nemohli nic dělat, tys byla v Anglii a já v Bastile. Hrabě je chytřej, určitě si na získávání zpráv buduje svoji kariéru.“

„Neuškodí, když mu trochu přistříhne křídýlka,“ zasměje se paní domu, „Geofri, máš dva úkoly. Především se postarat o kardinála Mazarina a za druhý o špehy hraběte. Ideální by bylo napřed vyřídít špicly, aby nehrozilo odhalení našich plánů, ale Mazarin musí zemřít v každým případě. Rozumíš?“

„Bohužel rozumím. Vůbec z tvýho nápadu nemám dobrou pocit, ale stejně nemám na vybranou,“ přikývne se zjevnou nechutí pan d'Holfene.

„Pořád si nestějuj, přemýšlej vo tom, co získáš. Angeliko,“ obrátí se Marion-Anne na mladou krasavici, jež doposud jen mlčí a se zájmem poslouchá rozhovor bývalých milenců, „Nemám pro tebe teď přímý úkol, ale budeš pomáhat Geofrimu. Ale nechci, aby ses setkala s žádným z jeho mužů, nesmí být

nic, co by tě spojovalo s vrahy Mazarina. Spíše mu pomůž se zbavit Louventa, seš dost chytrá, moťná sama vymyslíš past, do které bysme je chytili.“

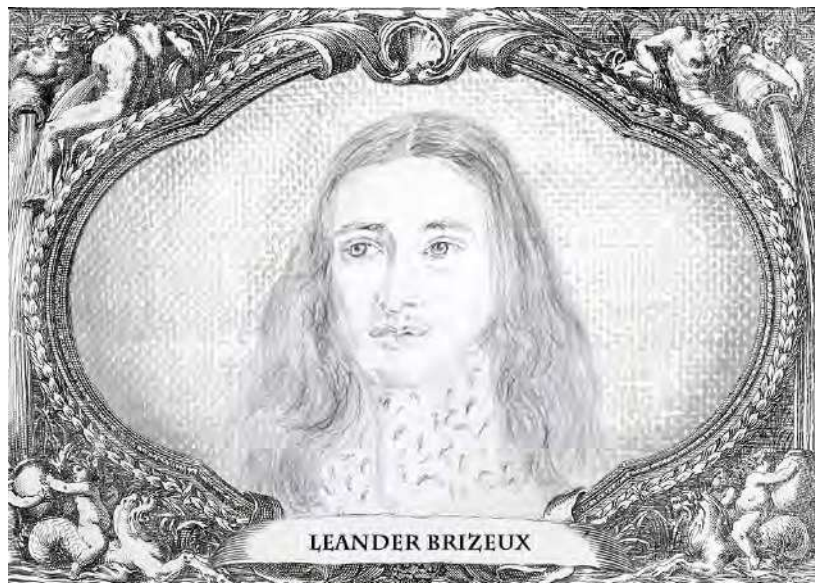
„Jak si přejete, paní hraběnko. Neměla bych však být raději nápomocná vám?“

„Mně? Já teď tvoji pomoc nepotřebuji, budu se snažit napravovat chyby, který vytváří svým nemožným chováním vévoda de Beaufort. Získávám pro něho spojence, ať se zbavíme Mazarina, bude je potřebovat. Hlupáček si vůbec neuvědomuje, jak cenný služby mu prokazuju. Ale jednou mi všechno splatí, já si svou odměnu vyberu,“ dodá paní domu s potměšilým úsměvem.

STRACH MAURICE TISSOTA

V domě hraběte de Godille panuje značná nervozita. Především Maurice Tissot ztratil dočista svou dobrou náladu, noční procházky za informátory hraběte ho děsí. Ačkoli ho doprovází vždy dva zkušení sloužící, nakonec je vždy kamsi odveden a setká se buď s Gauvionem nebo Daudetem. Stresující chvíle jsou vyšperkovány sdělenými zprávami o významných lidech, které musí uložit do své hlavy a stává se tak nositelem některých nepříjemných tajemství. Každá další schůzka znásobuje jeho trauma, nemůže však odmítnout.

I dnes večer bude znovu prožívat muka nejistoty a hrůzy. Místa, kde se ocitá, vzbuzují strach sami o sobě. Marně je ujišťován, že jemu nic nehrozí. Není žádný hrdina, neumí se ani pořádně prát, natož bojovat. Chudák manželka Nicolet prožívá jeho špatné nálady s ním, pokouší se ho povzbudit, ale i ona sama začíná podléhat dusné atmosféře. Bojí se o otce svého doposud nenarozeného dítěte, které roste utěšeně v jejích útrobach.

Přesto dnes přijde rozptýlení, které na chvíli zatlačí černé myšlenky hraběcího tajemníka do pozadí. Vlastně rozptýlení přijelo, neboť se v odpoledních hodinách náhle objevil Leander Brizeux, správce panství Godille. Maurice nečekal jeho návštěvu, nejprve se ulekne, zda nepřináší další špatné zprávy, ale dobrá nálada hosta dává tušit opak. Což vzápětí svými slovy potvrdí. Pouze přijel svému pánovi sdělit podrobnosti z jeho panství a probrat s ním některé záležitosti ohledně probíhajících stavebních prací na jeho hradě.

Hrabě nařídí připravit večeři pro sebe a oba své mladé služebníky, i on

pocítuje radost z příjezdu svého správce. Nejprve podrobí Brizeuxe obecnému výslechu, kde se dozví novinky z Anjou. Potěší ho informace o velmi dobré spolupráci s abbé Furraym i Ronsardem.

„Setkáváš se občas s baronem de Taille a jeho ženou?“ vyzvídá dál pán domu.

„Velmi často, pane hrabě. Pan baron je velmi laskavý, několikrát jsem byl pozván na návštěvu, oba se ke mně chovají moc hezky. Pan baron se také přijel několikrát podívat na vaše sídlo, procházeli jsme s ním staveniště, dokonce přišel s několika zajímavými nápady. Mistr Arnaut si s ním dlouze popovídal, však ho znáte, musí o svých záměrech stále někomu vyprávět.“

„Co paní baronka?“

„Paní baronka je také velmi milá, chová se jako urozená dáma a přitom je nesmírně příjemná,“ usmívá se správce, „Vůbec na Taille panují téměř idylické vztahy. Velmi rád k nim jezdím, jsou hrozně milí. I pan abbé je šťastný.“

„To rád slyším. Copak mistr Arnaut? Vycházíš s ním dobře?“

„V rámci možnosti, pane hrabě. Stále se přeme o nasazení vašich poddaných či nájemců vaší půdy. Snažím se jednat takticky, někdy jde však o velmi obtížný úkol. Pomáhá mi i pan farář, Otec Leon.“

„Náš farář. Jak se projevuje?“

„Už se zabydlel na naší opravené faře,“ usměje se Brizeux, „Zpočátku jsem z něj měl trochu obavy, z té jeho akurátnosti. Ale ačkoli je velmi přísný a asketický, chová se ke mně dobře. Dokonce ho respektuje i náš pan stavitel, Otec Leon mi několikrát pomohl nalézt s ním smír. Vysvětlil panu Arnautovi povinnosti vašich lidí starat se o půdu, jejich povinnosti vůči Vaší Excelenci.“

„Co jeho názory? Je jezuita, s těmi jsou někdy problémy.“

„Do šíření víry mu nemluvím, ale jeho farníci ho uznávají. Podle mě jsou rádi za jeho přítomnost. Ačkoli jim přibýly některé povinnosti, pomohli mu bez reptání dokončit opravy fary a spořádaně chodí do kostela. Naopak Otec Leon je neváhá navštěvovat. Díky jeho velké střídmosti je nijak nevytýrá, víte co myslím.“

„Tuším něco o chování našich duchovních,“ ohrne pohrdavě ret pan de Godille, „Doufám, že bude plně respektovat moje postavení. Bohužel se pořád nemůžu vzdálit z Paříže, po smrti krále je tady poněkud dusno, zvláště v poslední době.“

„Právě proto jsem přijel, pane hrabě,“ přikývne správce, „Práce na vašem sídle pokračují a je nutné s vámi probrat některé detaily. Původně chtěl se mnou přijet i mistr Arnaut, nakonec se ale neodhodlal. Přeci jen je jeho přítomnost na staveništi nezbytná.“

„Musíš mě podrobně seznámit se všemi plány. Přivezls nějaký nákresy?“

„Ano, pane hrabě, pan Arnaut mě vybavil dokonale. Mám s sebou skici, výkresy, další jeho nápady. Je opravdu pracovitý, stále je překresluje, vymýšlí další úpravy, prostě vaší stavbou doslova žije. Někdy mě svým nadšením nakazí,“ dodá Brizeux s úsměvem, „Ale někdy i dělníky, které dost peskuje. Uznávají ho však a snaží se mu vyhovět, ačkoli někdy jde téměř o nadlidský úkol.“

„Už se těším, až se na svoje sídlo podívám,“ řekne Armand se smutkem v hlase, „Bohužel vůbec netuším, kdy se tak stane. Leandere, máme v Paříži jistý problémy, některý princové se nemůžou smířit s novými poměry. Ale snad se brzy všechno uklidní a já pak přijedu osobně.“

„Určitě vás všichni rádi uvidí, pane hrabě,“ odvětlí správce, ale bez běžné podbízivosti slušných, „Mnoho se změnilo za poslední roky a všichni si vaše zásluhy uvědomují. Díky vašim penězům a účasti na přestavbě sídla nehrozí mnohým taková bída jako jinde. Na jiných panstvích jsou poměry daleko nuznější.“

„Slyšel jsem o různých rebeliích.“

„Ādné rebelie u nás nehrozí, pane hrabě. Za poslední dva roky si všichni polepšili. Byli by proti sobě, kdyby snad chtěli vyvolat nepokoje. Hodně nám pomáhá blízkost s panstvím pana barona de Taille a pana markýze de Almare, kde se také mají dobře,“ zamyslí se mladík z Anjou, pak jako by chvilku uvažoval, zda má pokračovat, „Pane hrabě, pan Achile je velmi schopný muž, což bohužel nebývá až takovým zvykem. Matka pana markýze de Almare, ačkoli na panství příliš nejezdila, nastolila velmi zajímavé pořádky. Ať teď jsem je pochopil. Nevymlouvala se na různé tradice, ale snažila se vydělat co nejvíce peněz. Pan abbé je rovněž dost pokrokový, proto jejich panství nemají problémy jako jinde.“

„Chápu, co mi chceš naznačit,“ přikývne pán domu, „Jejich majetek jim umožňuje slušně žít, zatímco ten můj i díky mému strýci, ať si ho vezme peklo, pokud tak už neučinilo, nás přivedl málem na mizinu.“

„Naštěstí se poměry za vašeho působení v poslední době významně mění, pane hrabě,“ usměje se Brizeux, „Hodně se snažím pochytit od pana Achila. Zpočátku byl trochu nedůvěřivý, nyní je mým velkým rádcem. Rovněž tak mi hodně daly rozhovory s panem Juanem. Oba jsou schopní obchodníci,

vysvětlili mi mnohé. Mimochodem, i panu Juanovi přivátím dobré zprávy, ohledně jeho obchodů. Získal jsem další zákazníky a nejen pro jeho víno. Předpokládám vaši stálou skrytou účast v jeho obchodech.“

„Předpokládáš dobře. V brzký době se můj ná posuneme zase o kus dál,“ řekne poněkud tajemně šlechtic, ale více svoji myšlenku nerozvádí a mladík se neodvážá zeptat. Pokud bude pán mít zájem, určité mu sdělí podrobnosti sám.

„Navštívím pana Juana,“ řekne místo vyzvídání.

„Uděláš dobře. Můžete za ním zajet do Saint-Germain s Mauricem nebo ho pozvat sem, třeba na oběd, například. Jak dlouho se zdržíš?“

„Jen dva, tři dny, pane hrabě, mám mnoho práce. Jakmile proberu záležitosti stavby s vámi, pane hrabě, rád bych se vrátil. Pokud dovolíte, pane hrabě, jeden den bych se chtěl znovu projít po Paříži. Zamiloval jsem si Paříž, je tak nádherná. Maurice by mě mohl doprovodit.“

„Maurice?“ protáhne pan de Godille, „Proč ne, pokud ho přesvědčíš. On sice do města chodí nerad, zvláště v poslední době,“ dodá a následně přehlédne udivený výraz ve tváři správce svého panství, „Leandere, hned po večeři se ubytuješ a potom za mnou přijdeš s náčrtky architekta. Už se nemůžeš dočkat. Maurici, postarej se o svého přítele.“

„Velmi rád, pane hrabě,“ odvěti poněkud kysele Tissot, pochopil narážku svého pána na výlety do noční Paříže a vzpomene si na další, kterou bude nucen absolvovat dnešní večer.

Ještě chvíli klábosí více méně o poměrech v Anjou, hrabě se především ptá a Brizeux trpně odpovídá. Tissot jen poslouchá, není mu do řeči. Nakonec vezme hosta a odvede ho do komůrky, kde bude po dobu svého pobytu v Paříži i ubytován. Návštěvníkovi neunikne chmurná nálada tajemníka a když se loučí, otevřeně se ho zeptá.

„Teď o tom nechci mluvit. Mám večer ještě schůzku, ale mohli bysme si popovídat, až se vrátím. Ať tě pan hrabě propustí.“

„Velmi rád. Děje se snad něco? S Nicolet?“

„S mojí ženou je všechno v pořádku. Ale jako tajemník pana hraběte mám nějaký nepříjemný povinnosti, který mě i dneska odvedou z domu. Víš co, večer se posadíme do salónku vedle mého pokoje a všechno probereme. Domluvíme se taky na návštěvě pana Juana, zítra za ním někoho pošleme, abysme se ujistili, jestli je doma.“

Brizeux již déle nenaléhá, vybalí si svých pár švestek a začne si rovnat dokumenty, jeť musí za krátkou dobu předvést panu hraběti i s příslušným komentářem. Veze jich hodně, stavbyvedoucí Peligot je opravdu plodný, po této stránce. Dokončil již rekonstrukci sklepů a vytvořil z nich příjemné prostory. Zahájil konečné práce na starém křídle a začaly zemní úpravy pro vybudování nového křídla a lesní zahrady. Právě na nové plány výstavby potřebuje získat od majitele panství dobrozdání. Čas pokročil a některé stavební práce nepůjdou dělat dlouho, je nutné využít letních měsíců.

Leander si povzdechne, vytuší další problémy s pracovní silou. Nejen rekonstrukcí obydlí jest člověk živ, je nutné sklízet i plody půdy a zpracovat je. Naštěstí bude mít k dispozici i další lidi z jiných panství a také řemeslníky z Angers. Ovšem ne každý pracuje tak levně, jako vlastní poddaní či vlastní nájemci půdy. Musí je živit, opravovat poničené nástroje, platit jim mzdu, bedlivé střetnutí nákladů mu dává hodně zabrat. Zvláště když stavbyvedoucí chce všechno okamžitě, hned, co nejvíce dělníků, materiálu.

S dalším povzdechem si sbalí dokumenty, sotva se mu vejdou do náručí a zamíří ke schodišti. Pan hrabě už určitě čeká v salónku, kde služebnictvo uklidilo zbytky večere a připravilo prostředí pro diskusi nad výkresovou dokumentací. Musí si dát pozor, aby pána neunavoval zbytečnými podrobnostmi. Ovšem někdy nedokáže přesně odhadnout, co je více a co méně důležitě.

Maurice vyjde v doprovodu Lucase Lormaina a Matyase Rosena do noční Paříže. Jak se vzdalují od lepších čtvrtí, cítí větší smrad a dusnější vzduch. Teplo zapříčiňuje hnutí odpadků a výkalů, které se válejí po ulicích, ani osoby zde žijící zrovna nevoní. Z prostornějších ulic se dostávají do stísněných

zástaveb, úzkých uliček, v nichž tma je jakoby hustší a černější. Alespoň pro mladého tajemníka, který se vystrašeným pohledem rozhlíží okolo.

K čertu, proč jen si hrabě nevybral k této službě Quida, ten je v takovém prostředí jako doma. Jistě, nechce dalšího sloužícího zasvěcovat do nepříjemných tajemství, ale copak není Quido spolehlivý? Dokázal svoji věrnost už několikrát. Lucas i Matyas si vykračují bezstarostně, jsou náletitě ozbrojeni a své dovednosti v boji dokázali i v armádě. Jenže stačí zachytit útok, pokud by nějaký přišel? Nakonec ho stejně nechají jít samotného jen s klukem, co má tak možná patnáct let a maximálně nějaký perořízek.

Občas potkají roztodivné individuum, které na ně upře svůj zrak. Vysoká postava Bangeho i sverepý výraz Lormaina upozorňují na nevhodnost se plést těmito muťm do cesty. Copak si asi myslí, když vidí mladíka se dvěma ozbrojenými ochránci? Možná si domnívají, že patří k nějaké místní bandě, taký kdo by touto dobou do takových čtvrtí lezl. Maurice má pocit, že je sledován tucty očí z temnoty, z míst, kam jeho zrak nepronikne. Co zmůžou dva jeho průvodci, když na ně zaútočí pět, deset pobudů? Raději nedomýšlet.

Konečně dojdou na místo, kde se k nim přitočí asi patnáctiletý kluk podobný Quidovi, stejný věk, výška, stejně odrbaný jako kdysi on, jen daleko více hubený. Vede je ještě dál do hrozných míst Paříže. Marně Tissota na minulé schůzce Gauvion utěšoval, že je o jeho bezpečnost postaráno. Sledují ho nejen všelijací pobudové, ale také jeho lidi. Nikdo si na něj nedovolí ani sáhnout. Jak ale tajemný Gauvion může vědět, co se honí v hlavě tlupě otřalých darebáků?

Dojdou k další temné uličce, z níž je průchod do ještě temnějšího dvorku. Chlapec naznačí oběma strážcům, aby posečkali a vyzve pohybem ruky nešťastného tajemníka k pokračování chůze. Tissot se jen pokřítuje a vstoupí do útrob možná svého hrobu. Téměř šátrá kolem sebe, než se před ním objeví měsíčním svitem zalitý malý dvorek, s jedním neudrťovaným stromem, pod nímž se nachází neidentifikovatelná postava. Hoch pokyne chvějícímu se tajemníkovi a sám se zastaví na kraji dvorku. Maurice učiní na nejistých nohách další kroky, kdyby tma nezakrývala jeho obličej, mohl by Achille Gauvion

pozorovat výraz beránka jdoucího na porážku.

„Vítám vás, pane Maurici,“ promluví stín, podle hlasu pozná vystresovaný důvěrník hraběte, o koho se jedná.

„Potěšení je především na vaší straně,“ odvětlí mladík šeptem.

„Nikdo nás tady neuslyší a jsme v bezpečí,“ pousměje se agent a pokračuje, „Bohužel mám ale špatné zprávy.“

„Špatné zprávy?“ přeběhne mráz vystrašenému tajemníkovi po zádech.

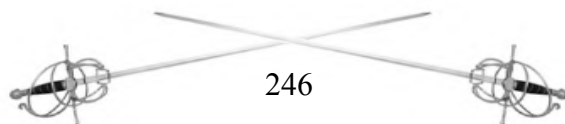
„Ano. Vyřídte prosím panu hraběti, aby si dával pozor. Včera zmizel beze stopy jeden z mých chlapců a obávám se nejhoršího.“

„Nejhoršího? Zabili ho?“ třese se Tissotovi hlas.

„Ještě horší.“

„Co může být horší?!“

„Pravděpodobně ho unesli naši nepřatelé, aby z něj něco vytáhli. Jestli je tomu tak, chudák kluk. Užije si svoje, než se ho zbaví.“

„Proboha, jak o něm mluvíte? Vy už jste ho pohřbil ... to je hrozný!“

„Pane Maurici,“ odvětlí chladně Gauvion, „většinu těch kluků znám od jejich dětství. Kdybych se jich neujal, už by dávno byli mrtví. Buď by umřeli hladem, mrazem, donutili by je k otrocké práci, možná by je někdo zneužil a poté zavraždil. Mám je rád a záleží mi na nich.“

„Promiňte, nechtěl jsem se vás dotknout.“

„Stalo se. Nejsem necitelný, ale nemám sílu ho zachránit. Jestli je v rukách našich nepřátel, Bůh mu buď milostiv.“

„Třeba už taky číhají někde tady na nás,“ říká třesoucím se hlasem tajemník a vyděšenýma očima se rozhlíží.

„Tady nás nikdo neohrožuje. Kdyby přišli sem, nikdo z nich by se nevrátil živý,“ odvětlí skoro až nenávisným hlasem Gauvion, „Poslouchejte. Vévoda de Beaufort něco chystá. Pravděpodobně je do jeho záměrů zapleteno více lidí, určitě rovněž hraběnka de Besiere a její lidé. Pan d'Holfene shromáždil všehoschopné muže, o tom již víte. Obávám se ale jejich další činnosti. Podle mých poznatků by se rádi zbavili mě a pana Louventa. Možná jen proto, že chystají ještě horší věci.“

„Ještě horší věci? Snad ne proti mému pánovi nebo jeho příteli panu markýzi de Almare?“

„Nemohu vyloučit ani tuto možnost. Soudím však na ještě horší nepravosti.“

„Horší nepravosti? Nerozumím. Někdo chce zabít vás, pana Louventa, možná mého pána, chudáka pana markýze, kterej je tak hodnej. A vy říkáte ještě něco horšího?“

„Pane Maurici, váš pán je jistě významný šlechtic, ale vévodovi de Beaufort stojí v cestě významnější osobnosti. Například kardinál Mazarin.“

„Kardinál Mazarin? Vy myslíte ...,“ nedořekne hrůzou mladík.

„Varujte svého pána. Od jednoho našeho zdroje máme indicie o velké zlobě vévody de Beaufort směrem k panu kardinálovi. Dokonce se tajně sešel s hraběnkou de Besiere. A hned poté zmizel jeden z mých chlapců. Možná chtějí přerušit přísun zpráv k panu hraběti, než přistoupí k dalším úkladům.“

„Pane Achile, vy mně naháníte hrůzu. Jestliže chtějí přerušit přísun zpráv ... to by se také mohli rozhodnout zabít mě!“

„Při vši úctě, pane Maurici, místo vás může pan hrabě poslat někoho jiného. Ale kdo nahradí pana Louventa a jeho špehy? Váš život je ohrožen daleko méně než můj nebo pana Louventa. Ale i vy buďte opatrný,“ dodá zvěstovatel špatných zpráv a přivodí mladíkovi téměř mdloby. Už je to tady, jeho nejčernější obavy se začínají naplňovat. Dozvěděli se o jejich činnosti a půjdou všem po krku. I po jeho, když zná tolik tajemství.

„Co mám dělat, pane?“ vypraví ze sebe nešťastný tajemník.

„Zachovejte si chladnou hlavu. Nejste v ohrožení, určitě ne pro dnešní večer. Nikdo vás nesledoval a tady jste v bezpečí.“

„V bezpečí? V týhle čtvrti?“

„Právě v týhle čtvrti. Sem se nikdo z lidí hraběnky neodvátí,“ odvětlí přesvědčivě Gauvion, „Budete si pamatovat, co jsem vám řekl?“

„Na vaše slova určitě nezapomenu,“ poznamená skoro ironicky Tissot.

„Přidám pár dalších,“ usklíbne se muž s blízkostí k pařížskému podsvětí a v rychlosti sdělí několik méně důležitých informací z dalších domů princů a velmožů. Nic podstatného.

„Co budeme dělat? Zkusíte zachránit svého chlapce?“ zeptá se tajemník, jakmile předávání zpráv skončí.

„Po ztraceném mládenci pátráme, zatím bezvýznamně. Pan Louvent je v bezpečí, já taky. Připravujeme na naše nepřátele malou past, léčku, abychom je zmátli. Teď vám více nemohu sdělit. Varujte ale pana hraběte. Mám obavy z příprav úkladu proti panu Mazarinovi. Váš pán bude už vědět, jak naše podezření předat dál.“

„Nemůžu jít o mýlku?“

„Bohuťel, všechno nasvědčuje oprávněnosti našich podezření. Budeme samozřejmě ve střehu, nejen kvůli naší bezpečnosti. Kdyby hrozilo nebezpečí z prodlení, vyhledáme pana hraběte či vás ve vašem domě. Pokud se nic nepříhoda, sejdeme se jako obvykle.“

„Jako obvykle? Mám přijít já nebo raději pan hrabě sám?“

„Pan hrabě můž e přijít, ale zítra asi postačíte vy,“ zmaří naděje mladíka Gauvion.

„Zítra ... zase takhle večer ...“, hlesne jen.

„Ano, zítra večer na stejném místě. Moť ná budu už vědět víc. Máte ještě nějaký dotaz?“

„Snad ani raději ne. Anebo přeci. Myslíte si opravdu, že by se někdo mohl odvážit chtít zabít prvního ministra?“ vyřkne temnou myšlenku Tissot, ať se sám zalekne slov, která právě vyšla z jeho úst.

„Bohuťel, nemůžu podobný záměr vyloučit. Jeden ze zdrojů zaslechl podobné výhrůžky. Často se říká zabiju ho jen tak, aniž by dotyčný své hrozby myslel vážně. Ale zde se obávám nejhoršího. Vévoda de Beaufort je hrozně uražený a dle indicií ze všeho viní právě pana kardinála. Náš zdroj je velmi důvěryhodný.“

„Paneboťel!“ vyhrkne mladík, pak se nad vlastním zvýšeným hlasem ulekne a rychle se začne rozhlíjet kolem. Nepohne se však ani lístek, neozve se jediný šramot. Temný dvorek vstřebává vyjádření jeho pocitů.

„Pane Maurici, rozloučíme se. Máme vášn ý problém, ale všechno zatím hlídáme. Nikdo z našich důležitých špehů nebyl prozrazen, nikdo se nedostal do blízkosti ani mé ani pana Louventa. Přesto má pan d'Holfene někde v Paříži několik zkušených zabijáků, nevíme zatím, jak a k čemu je chce použít. Shromáďuje je již delší čas, ale zmizením mého chlapce se moť ná věci dají do pohybu,“ řekne vášn ým hlasem Achile, ale pevným a bez projevů strachu, ještě jednou se však otočí a dodá, „Pane Maurici, měl jsem toho kluka rád. Jestli mu ublíží, budu se snažit ze všech sil, aby mi za svou ničemnost zaplatili. Nepřestanu po něm pátrat, dokud neuvidím jeho mrtvé tělo. Já se našich nepřátel nebojím, oni by se měli bát mě!“

Po těchto slovech zmizí ve tmě za kmínkem stromu, pravděpodobně využíje k odchodu ze scény očím mladíka skrytých vrátek. Ten stojí jak boťí neštěstí na místě a snaží se dodat si kuráže. Nejistě pohlédne k místům, kde ústí temný průchod, s hlubokým povzdechem se k němu vydá. Nečeká ho však žádný vrah s dýkou, jen zdánlivě lhostejný hoch. Beze slova se dá do pohybu a vede tajemníka zpátky k jeho ochráncům. Když je Tissot spatří, zhluboka si oddechne. Nikdo je nepodřezal a nečeká na něho s nahou zbraní.

Hoch kráčí dva kroky před nimi, pak Tissot a další dva kroky zpátky Lormain s Bangem. Maurice chvilku váhá, pak je nutkání větší než zdrženlivost, ke které mu velí rozum.

„Chlapče, prý zmizel tvůj kamarád,“ řekne a hned svých slov lituje.

„Zmizel kamarád? O ničem nevím,“ řekne kluk lhostejně.

„Promiň, asi jsem se zmýlil, něco špatně pochopil,“ nejraději by si nafackoval tajemník, vřdyť jeho průvodci moť ná Achile nic neřekl.

Ujdou dalších padesát metrů, když chlapec znovu lhostejně prohodí.

„Filip byl můj dobrý kamarád.“

„Tak o tom víš? Už jsem se bál, jestli jsem něco neprozradil.“

„Asi ho dostali, chudáka. Měl jsem ho rád, byli jsme dlouho spolu.“

„Máš o něj strach?“

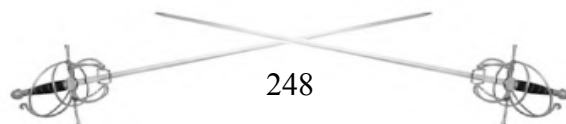
„Strach? Teď už ne. Asi ho zabili, pokud ho nemučí, aby z něj něco vytáhli,“ odvětlí průvodce stále stejně lhostejným hlasem, který tazatele šokuje.

„Třeba se ještě najde ...“

„Těťko. Pane, v těchto místech čas od času někdo umře. Když má štěstí, tak rychle. Viděl jsem už umřít víc kamarádů. Ale díky našemu ochránci, se kterým jste mluvil, ještě dost z nás ťije. I ve vašem domě je jeden z mých kamarádů.“

„Quido?“

„Ano.“

„Mám ho od tebe pozdravovat?“

„Radši ne. On už je jinde. Třeba i já jednou ...“, zasní se hoch, pak se však zastaví a hlasem prostým emocí dodá, „Odtud už trefíte. Přeju vám klidnou cestu, pane.“

Nečeká na odpověď a zmizí zpátky ve stínu ulice. Tissot zaváhá jen vteřinu, pak zrychleným krokem vyrazí zpět k domovu. Vlastně skoro běží, jen aby už byl pryč z míst, které mu nahánějí hrůzu. Oba jeho průvodci ho následují bez jediného zareptání. Jejich úkolem není diskutovat o tempu chůze, ale postarat se, aby pan správce došel domů šťastlivě a zdravě.

„Krucí!“ řekne pouze pan de Godille, když si vyslechne zповěď svého rozechvělého tajemníka.

„Co budeme dělat, pane hrabě?“ ptá se Tissot hodně stísněným hlasem.

„Co bychom dělali. Předám zprávy dál a budeme vyčkávat.“

„Možná nám taky hrozí nebezpečí, Excellence.“

„Maurici, uklidni se. Obávat by se měl pan Achile a pan Louvent a ne ty, strašpytle jeden.“

„Strašpytle!“ vyrazí ze sebe nakvašeně tajemník, „Pane hrabě, víte jak mi je tam venku? Když nevím, odkud na mě někdo vyrazí? Pane hrabě, snáším všechno jen kvůli vám, ale strach mám. Nebojím se ho přiznat. Ale urážet mě nemusíte. Asi zabili nějakýho kluka, stejně starýho jako náš Quido, možná jeho kamaráda. A vy říkáte strašpytle! Možná chtějí zabít pana kardinála, vás, pana markýze de Almare a vy se divíte, že mám strach,“ vyráží ze sebe sveřepě.

„No tak, Maurici, jak vidíš, jsme v pořádku a nikde ani škrábanec. Zprávy nejsou dobré, ale od úmyslu k jeho provedení vede dlouhá cesta. Jestli chtějí něco z toho udělat, budu je na té cestě čekat.“

„Půjdete zítra za panem Achilem sám?“

„Těžko,“ usměje se šlechtic, pochopí toužebné přání svého sluhy, „Zítra večer mám důležitou schůzku. Konec konců, tobě můžu i říct s kým. Sejdou se s panem Mazarinem.“

„Večer? Večer? Ale kdo mě doprovodí?“ zesíná Tissot.

„Lucas a Malej Simon, stejně jako dneska.“

„Pane hrabě, pak by ale nemohli být s váma!“

„Se mnou pojede jen Matyas. Nebo si ještě vezmu Quida.“

„Ale to nejde, pane hrabě,“ sklopí hlavu tajemník, hluboce si povzdechne a naprosto rezignovaně dodá, „Váš život má větší cenu než ten můj, Excellence. Půjdu za panem Achilem sám. Možná se už nevrátím, ale vy musíte mít co největší ochranu. Kdyby se vám něco stalo, kvůli mně ...“, zadrhne se mu hlas.

„Maurici,“ rozesměje se srdečně pan de Godille, „Oceňuju tvůj zájem o můj život. Ale nic mi nehrozí a jestli má někdo zájem dostat pár kulek či ran mečem, jsem mu k dispozici. A co se týká tebe, kdybys si myslel, že ti hrozí skutečný nebezpečí, nikam bych tě neposílal.“

„Opravdu? Jsem jen vobyčejnej sluha ...“

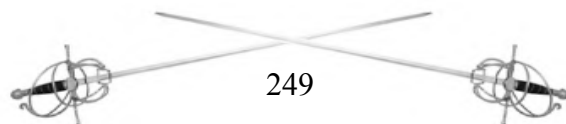
„Jsi můj tajemník a důvěrník. Nehodlám z tvý krásný, mladý a obtěžkaný život udělat vdovu. Neberu slova pana Achila na lehkou váhu ...“

„Pane hrabě,“ vyhrkne Tissot, „Co kdybyste dojel do Rueil, nebo tam poslal mě, za panem kapitánem de Seinges ... mohl by nám zase půjčit několik gardistů, jako už tolikrát.“

„Maurici, kdybys chtěl gardisty, můžu si jich vzít, kolik budu chtít, vřadyť je mám vlastně na starosti. Nezapomínej, mým úkolem je bezpečnost pana kardinála. Nechci ale naše nepřátele vyplašit, nebudeme dělat v ulicích Paříže žádný manévry! Nejdůležitější je bezpečnost pana kardinála, ta mi dělá skutečný starosti. Je na můj vkus neopatrnej a jeho nepřátelé by mohli jeho lehkovátosti využít,“ zamyslí se šlechtic a pak dodá, „Ale abych tě uklidnil, budu mít zítra větší doprovod. Nejedou za Mazarinem sám, bude mě doprovázet pan Coiffier.“

„Pan Coiffier? Vy a on, pan kardinál ...“

„Už je to venku. Tak drť jazyk za zuby. Máme tajnou schůzku, však víš proč. Budu pana kardinála nejprve varovat a potom přejdeme k obchodním jednáním. Pokud nám všechno vyjde podle předpokladů, nastane nová éra našich obchodů. Chápeš?“

„Chápu, i když ...“

„Jaký když?“

„Jen jsem chtěl poznamenat ... raději ne ...“

„Něcos nakousnul. Tak ven s tím.“

„Jen jsem se divil, pane hrabě, o čem uvaťujete. Asi jsem opravdu zbabělec,“ skloní sluha smutně hlavu, „Vám i panu kardinálovi hrozí nebezpečí a vy chcete mluvit o obchodech. Pana Achila chtěj zavraždit a von je naprosto sebejistej a ještě nepřátelům vyhroťuje. I ten kluk, co nás doprovázel, neměl ťádnej strach. Přitom mu asi zabili kamaráda a na něj můj e dojít řada hned zejtra. Pane hrabě, když já za sebe nemůj u, když jsem tam venku, celej se chvěj u a nohy mám jak z hadru. Asi mnou moc pohrdáte.“

„No, po pravdě, nadšenej z tvýho poseroutkovství nejen,“ zasměje se Armand, „Aspoň budeš mít vo čem vyprávět svým vnukům.“

„Vnukům?“ pozvedne zrak slouťící, „Rád bych se doť il aspoň příchodu na svět svýho prvního dítěte,“ dokončí větu a když vidí šklebíci se tvář hraběte, dá se najednou do smíchu i on. Směje se sám sobě, svému osudu, náhle mu přijde všechno komické. Stres se u něj projeví svým specifickým způsobem. Dostane se do stádia, kdy se už dokáť e jen hystericky chechtat.

Hrabě de Godille, řečeno lidově, před svým sluhou dělal ramena, ale jakmile Maurice odejde, objeví se i v jeho tváři stíny. Zcela záměrně situaci zlehčoval, aby do mladíkovy mysli nezasíval ještě větší obavu.

Zavolá si Emila, nechá se odstrojit, ale usnout nemůj e. Stále musí přemýšlet o posledních zprávách Gauviona. Zatím nikdy nebyla vyslovena myšlenka útoku proti kardinálovi takto silně. Nepochybuje o důvodných podezřenech, jít několikrát lidé pana Daudeta odvedli dobrou práci a určitě nemluví do větru. Přitom Mazarin je opravdu v tomto směru lehkovátý, dovede si přestavit různé intriky, které ho mají vystrnadit z jeho tětce vydobytého místa, ale neočekává fyzický útok na svoji osobu. Nebo i on hraje komedii, aby nepoukazoval na své skryté obavy? Pak velmi dobře, protože jeho bezpečnostní opatření k ochraně jeho osoby jsou vsutku ťalostné. Bude na něj muset zítra večer naléhat důrazněji. Kardinál má moť nost mít kolem sebe stráť í, kolik si zamane, nejen zděděné gardisty po svém předchůdci, ale jakoukoli jednotku královské gardy či mušketýrů. Stačí si jen ukázat prstem.

Ještě jedna věc hraběte trápí. Nepochybuje o velkém podílu paní de Besiere v plánech vévody de Beaufort, který se ukazuje ze všech nepřátel kardinála nejzavilejším a nejaktivnějším. Vť dyť zabijáky ochotné k čemukoli shromáť dil bývalý milenec hraběnky. Co jestli se ta rozhodne využít situace a zaútočit i na svého syna? V poslední době sice předstírá chápvavou matku, ale její předchozí činy mluví o opaku. Mohla by se ale pomstít taky jemu. Nebo ho prostě jen odstranit, aby přišel Mazarin o své zprávy a její syn o jeho pomoc a ochranu.

Maurice se chová jako zbabělec, ale nevystavuje i jeho velkému riziku, když ho nechá toulat se v noční Paříť i jen se dvěma ochránci? Zpráva o zmizení jednoho ze spolupracovníků Gauviona ho rovněť znepokojila. Když ho není schopný najít ani jeho ochránce, který ví o kať dēm šustnutí v podsvětí Paříť e, svědčí tento čin o schopnostech protivníků i jejich odhodlání. Proč ale unesli bezvýznamného kluka? Určitě z něj budou chtít vytáhnout informace o úkrytu Gauviona či Daudeta. Nebo se pokusí eliminovat jejich lidi, aby je oslabili? Pak by ale mohli napadnout i jeho tajemníka, ačkoli logika mluví spíše proti podobnému činu. Mauriceho můj e kdokoli nahradit, špehy Louventa a Achila nikoli. Nemůj e se ale divit obavám svého sluhy, i daleko statečnějšímu mládenci by muselo být pořádně úzko z nočních výletů, kdy se můj e stát terčem nejen cíleného útoku lidí pana d'Holfene, ale i náhodnému napadení paříťskou cháskou.

Zatímco se hrabě převaluje na lůťku a probírá v myšlenkách komplikovanou situaci ze všech stran, jeho tajemník se přesune do salónku v pravé části patra vedle svých komnat, kde často popíjel bývalý obyvatel domu baron de Taille v dobách své alkoholové závislosti. Posadí se ke stolku společně s Brizeuxem, nalije oběma dobrého vína z pánových zásob. Zpočátku především klábosí o nezávažných věcech. Ale velké napětí a nervozitu správce domu nemůj e správce panství přehlédnout, nakonec ho zvědavost donutí položit logickou otázku, pátrající po příčinách.

„Leandere, bohužel nemůžu být moc konkrétní. Pan hrabě pracuje pro kardinála Mazarina, což dobře víš. Kardinál má dost vlivných nepřátel. Pan hrabě v tajnosti ... nevím, co ti můžu vůbec říct, čím miň budeš vědět, tím líp pro tebe.“

„Nejsem hloupý, ledasco si umím domyslet. Ale jakou roli přidelil pan hrabě tobě? Byl jsi pozdě večer pryč, jsi naprosto mimo.“

„Ani nevím, jak jsem do všeho spadnul. Prostě někdy pan hrabě nemohl na nějakou schůzku a tak jsem šel já. No a raději se neptej, co všechno jsem se dozvěděl. V poslední době musím chodit na schůzky, ze kterých mám hrůzu,“ mluví ztěžka Tissot, zhluboka se napije, neť pokračuje, „Leandere, ty znáš Paříž jen ve dne, její krásný stavby, chrámy, paláce. Bohužel já poznal i její zcela jinou tvář. Hroznou, plnou špíny, hnusných zákoutí, hrozných lidí, který tě podríznu a ani nemrknu. Ani ve dne tam není radno chodit a já tam musím v noci! Pokaždý se modlím, neť vyjdu a pokaždý děkuju Bohu, že sem se vrátil zpátky živý. Jako dneska v noci.“

„Přijel jsem snad nevhod?“

„Nevhod? Tady se pořád něco děje. Ale teď to vypadá vopravdu vážně ... omluvám se, ale vopravdu ti nesmím nic říct. Sám mám hrůzu z tajemství, který znám. Někdy skoro nespím. Kdyby se někdo dozvěděl, co všechno mi řekli, mohlo by ho napadnout zavřít mi hubu jednou provždy.“

„Vůbec nechci vyzvídat. Mohu ti nějak pomoci?“

„Pomoc?“ ušklíbne se tajemník, „Těžko. Prostě nic nemůžu být dobrý ani krátkou chvíli. Získal jsem skvělou ženu, díky panu Coiffierovi i novou motnost, vátnost u důležitých lidí. A pak se toulám po nocích mezi vrahami, děvkami, prostitutkami, lupiči, kdoví, co je tam všechno za sebranku, co mě pozoruje a přemýšlí, jak by mě podrízla a vokradla. Zdám se ti jako zbabělec?“

„Zbabělec? Proč?“

„Pan hrabě si vo mně myslí, že jsem hrozný zbabělec. Vysmívá se mi.“

„Máš právo se bát, když se pohybuješ v takovém prostředí. Asi ani různé tajemství nejsou právě příjemné znát. Vůbec se ti nedivím, taky bych se bál.“

„Vopravdu? Nechceš mě jen potěšit?“

„Vůbec ne. Jsme podobní, pan hrabě je voják, nebojí se nebezpečí, jak jsem pochopil, dokonce ho někdy vyhledává. Ale my nejsme jako on.“

„Ale třeba Quido žil v těch hrozných čtvrtích celý život!“

„Kdybys byl donucen žít mezi spodinou, přizpůsobil by ses. Tys sice taky neměl lehký život, zažil si bídu, ale rodiče a sourozence máš spořádaný.“

„Díky Bohu. Leandere, jak krátký skok je vo úplného štěstí k naprostému neštěstí. V jednu chvíli jsem pan správce a tajemník, šťastný manžel, chodím skvěle voblečený mezi noblí. Prostě štěstí, nádhra, překonání všech mejch snů. A za pár dní nevím, jestli se dožiju večera, klepu se jak vosika, připadám si jak zbabělec, stydím se před panem hrabětem, před sebou ...“

„Maurici, motná máš strach, ale co je potřeba, tak děláš. Poslouchej, motná ti můžu trochu pomoci. Zítra spolu vyrazíme do té lepší Paříže, určitě jsem neviděl všechno. Zajdeme do jednoho z těch nádherných kostelů, zajdeme na oběd do lepší hospůdky, přijdeš na lepší myšlenky. Pozítří si uděláme výlet za panem Juanem,“ mluví jak k malému děcku Brizeux, je mu přítel líto, začíná tušit, jakými duševními stavy prochází. Z kusých informací pochopí také nebezpečí, které mu hrozí a motná i panu hraběti. Najednou i jeho přepadne pocit stísněnosti. Takto o Paříži nikdy neuvažoval. Zlaté panství Godille, se všemi jeho starostmi a rozepřemi s architektem Peligotem, hádkami s obchodníky či poddanými pana hraběte.

„Rád tě doprovodím,“ přikývne Tissot, pak však znovu posmutní, „Večer ale budu muset jít zase za ... jméno není důležité. Zase budu muset jít do těch míst, ze kterých se klepu ještě teď!“

HROZIVÁ TVÁŘ ANGELIKY D'SAUSSIER

Kočár bez erbu, který využívá pan d'Holfene, stojí nedaleko domu markýze de Cavarlene. Vchodem pro služebnictvo vyjdou dvě zahalené postavy, podle chůze se dá usuzovat na muť a tenu. Za nimi se objeví rovněž v tmavých šatech Edmond Lame, ozbrojený dýkou a dvěma pistolemi, který se vyšplhá ke kočímu. Tomu pan d'Holfene, neboť je jednou ze zakuklených postav, vysvětlí pokyny pro noční cestu. Mlčenlivý a spolehlivý vozká přikývne. Šlechtic spokojeně otevře dvířka své společnici a následuje ji do útrob dopravního prostředku.

Vyrazí k určenému cíli, ale ne přímo. Kočí přesně podle pokynů jezdí oklikou a zdánlivě bez cíle, ve skutečnosti chce mít Geofri jistotu, že je nikdo není schopen sledovat. Angelika d'Sausier, společnice šlechtice na noční vyjít d'ce, si odhalí obličej. Je oděna do prostých šatů služebné, prozradit by ji však při podrobnějším zkoumání lehce mohla její pleť, vlasy a především ruce s pěstěnými nehty na nich.

V kočáře panuje ticho, dané jejich krátkou předchozí hádkou v odpoledních hodinách. V nepřítomnosti hraběnky probírali plány na eliminaci sítě špehů pracující pro hraběte de Godille. Šlechtic se zmínil o chyceném klukovi, ze kterého jeho lidé nejsou schopni nic vytáhnout, přestože s ním zacházejí více než drsně. Coť ona komentovala rozhodně ne loajálně a na základě jejich neshody vznikla nejprve jejich hádka a následně i noční výprava.

Šlečna d'Saussier se rozhodla sama zkusit štěstí při výslechu zajatce, nic nedbala na protesty svého společníka. Naopak, donutila ho učinit přípravy, aby se mohla ke zdroji možných informací dostat nepozorovaně. Nakvašený d'Holfene nakonec svolil, konec konců tím nic netratí, ačkoli si je jist jejím neúspěchem. Domluvil způsob jejich noční návštěvy a vrátil se zpět. Angelika se ustrojila jako obyčejná služebná, za kterou se rozhodla vydávat.

Tma v kočáře zakrývá obličej obou cestujících, on ozbrojený kordem, dýkou za pasem a pistolemi pod sedačkou, ona štíhlou dýkou. Cesta začíná být nudná, zdá se nekonečná, bezpečností opatření ji značně prodlužují. Pan d'Holfene vytvořil pro své muť a zázemí v pronajatém domě ve čtvrti, kde se nacházejí drobní živnostníci. Zaplatit si celý dům na neurčito pro něho díky penězům hraběnky nebyl problém. V objektu se již několik dní nachází šest najatých zabijáků, pouze jejich velitel vychází ven pro další rozkazy a k zajištění zásob.

Minulého dne byli poprvé nasazeni do akce, když se zmocnili označeného chlapce. Zabaleného do koberce, spoutaného a s roubíkem v ústech, do dopravili do sklepení pronajatého domu. Zde ho krutě mučili, ale bez očekávaného výsledku.

Kromě této skupiny pro Geofriho pracují další najatí lidé, muť i tenny, ale jejich úkolem je pouze sledovat určené osoby či objekty a předávat získané informace. Šlechtici se podařilo sestavit poměrně slušný tým schopných osob, jenž se nyní otevřeně vymezuje proti dřívějším spolupracovníkům Richelieua, spojencům hraběnky v dobách její služby pro zmíněného velkého státníka, Louventovi Daudetovi a Achile Gauvionovi. Přes veškerou snahu však nedokážou vypátrat úkryt obou jmenovaných pánů, ani odhalit jejich špehy v domech princů. Proto se rozhodli k únosu mladého spolupracovníka Gauviona.

„Angeliko,“ přeruší po dlouhé době ticho pan d'Holfene, „obvykle se nesázím, ale dnes v noci udělám výjimku. O deset liber. Budou tvoje, pokud z něj něco vytáhneš. A obráceně. Bereš?“

„Proč ne,“ zasměje se ona, „ačkoli jde o podivnou sázku. Oba máme peníze hraběnky ...“

„Jde o princip, o hru.“

„Nebojím se sázky,“ odvěti ona vyzývavě.

Na chvíli se znovu rozhostí ticho.

„Musíme se ještě domluvit na podrobnostech návštěvy,“ promluví znovu on, „Učinil jsem opatření, abys zůstala nepoznána, stejně jako já. Mě zná jen velitel najatých muťů, tebe ani on ne.“

„Udělám, co si budete přát,“ pokrčí ona lhostejně rameny.

„Počkáš v kočáře, já si promluvíím se svým člověkem a zajistím čistý vzduch. Teprve pak pro tebe přijdu a vezmu tě do sklepa, kde je zajatec.“

„Kde budou ostatní?“

„V prvním patře. Dostanou přísný rozkazy, nikdo nás neuvidí,“ vysvětlí on, pak se krátce odmlčí, neť pokračuje, „Angeliko, musím ti ještě něco říct,“ zní jeho hlas nejistě, „Co spatříš, nebude právě moc hezký. Toho kluka si podali, viděl jsem ho odpoledne.“

„Tádněj problém.“

„Věnovali se mu důkladně,“ pokračuje, aby ji připravil na nehezký obrázek, „Zmlátili ho, pálili ho, rozdrtili mu varlata. Je hodně zubožený, rozumíš?“

„Nemusíte se bát, vydržíím pohled na toho ubožáka,“ řekne ona, v jejím hlase jako by zaznělo i jisté vzrušení, „Když už o něm mluvíme, co s ním bude?“

„Co by s ním bylo. Pustit ho nemůžeme, prozradil by nás.“

„Takže ať skončí výslech, tak umře?“

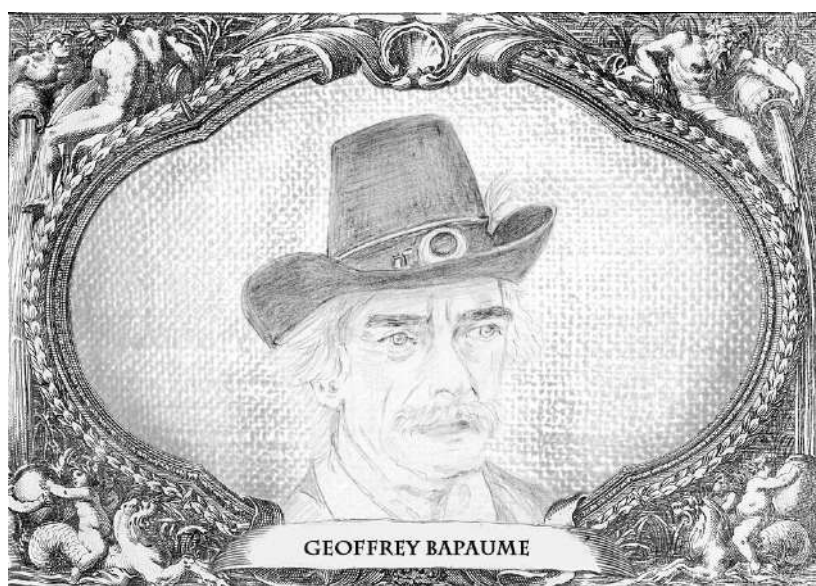
„Nevím, ještě jsme se nedomluvili s velitelem mých mužů. Asi ano, proč se ptáš?“

„Jen tak,“ odvěti ona lhostejně.

Znovu se rozhostí v kočáře ticho. Kdyby však bylo světlo, mohla by Angelika vidět pátravý pohled, který upírá šlechtic do prostor, kde ona sedí. Geofri se snaží pochopit, proč se vlastně rozhodla k noční výpravě. Skutečně jen, aby pomohla s výslechem, nebo spíše ze zvědavosti? Z její radosti nad cizím utrpením? Vzpomene si, jak se chovala, když trápila Suzane d’Fouguier, jak se pásala na jejím bolu. Chce jen vidět další utrpení nebo ji vede skutečná touha pomoc? Stále má z krásné ženy více a více smíšené pocity, přijde mu nejen lhostejná k životu a utrpení jiných, ale nabývá dokonce přesvědčení o jejím potěšení z podobných situací.

Ona jeho pohled nevidí a stejně by ji byl lhostejný. Ale kdyby pronikl do její mysli, poznal by, jak blízko je pravdě. Slečna d’Saussier chce samozřejmě uspět, ale pohání ji i zvědavost a radost z možnosti pást se na ponížení jiné bytosti, nad možností mít nad ní absolutní moc. Pocit rozkoše ze strachu a nejistoty vyzářující z očí její oběti.

Konečně dorazí k cíli, kočár se zastaví a následuje trpné čekání. Ať asi po čtvrt hodině se ozve zaklepání na dvířka a na tento signál pan d’Holfene vystoupí. Jeho společnice zůstane ukryta tmou, nedává najevo otrávení z neustálých průtahů.

Osobou, která zaklepala na dvířka kočáru, je bezmála čtyřicetiletý muž vyšší urostlé postavy s mohutným lehce prošedivělým knírem, prořídle prošedlé delší vlasy skrývá tmavý klobouk. Jeho oblek je rovněž tmavý, nenápadný, ale udržovaný. Přes ramena má přehozený plášť, pod kterým ukrývá za opaskem dvě velmi ostré tenké dýky, se kterými umí dotyčný skvěle zacházet. Ale problém mu nedělá ani ovládání mnoha dalších zbraní, včetně palných, čemuž se naučil v různých armádách, kde jako námezdní ťoldák sloužil, prošel ale i různými loupeživými bandami. Jméno právě popsaneho a velmi nebezpečného muže zní Geoffrey

Bapaume a jediné, co pro něho má význam, je jeho osobní prospěch. Výrazy jako soucit, lítost, svědomí nepatří do jeho slovníku.

Oba zahalení muž i zmizí ve dveřích domu, kde ve špatně osvětlené chodbě spočinou v rozhovoru, týkajícího se nejbližších událostí. Bapaume potvrdí splnění rozkazu, jeho muž i jsou shromážděni v prvním patře a nemají mužnost návštěvníky spatřit.

„Nikdo vás nesledoval, čekal jsem na dohodnutým místě, projeli ste kolem mě dvakrát,“ dodá nakonec.

„Však jsme taky kroužili po Paříži i pěkně dlouho,“ odvěti pan d'Holfene.

„Co chcete dělat dál? Pochybuju, že něco z toho kluka dostanete. Dostal vod nás co proto, buď skutečně nic neví nebo je skutečně dobře. Je skoro mrtvej a nic. Chcete vopravdu, abysme zkusili chytit dalšího?“

„Jak jsme se dohodli. Dobrá, nic nám neřekl. Muž ná nám nic neřekne ani ten druhý. Ale určitě je vyprovokujeme. Achile se cítí naprosto bezpečně, má mezi svými dobrý jméno. Ale když přijde vo pár svehch lidí, jednak mu narušíme jeho pohodu a taky důvěru jeho lidí, když je nedokážete vochránit,“ vysvětlí svoje záměry šlechtic.

„Muž ná máte pravdu, pane,“ projeví nepatrný nesouhlas najatý zabiják, „Ale kať dá podobná věc je nebezpečná, muž eme se prozradit. Pokud po nás chcete věc, kterou jste nedávno naznačil, lepší by bylo nechat vaše bývalý přátele být.“

„Přesně naopak. Jsou nebezpečný a bude lepší se jich předtím zbavit.“

„Vy platíte, vy poroučíte,“ pokrčí rameny Geoffrey.

„Přesně tak. Půjdu teď ještě s jednou osobou do sklepa. Nechci, aby nás nikdo rušil, ani vy ne. Ať budeme odcházet, zaklepu v prvním patře na dveře. Vyjdete ale jen vy. Nechci, aby mě nikdo jinej z vašich mužů spatřil.“

„Stane se. Ať vovedjete, máme se zajatce zbavit?“

„Zbavit?“

„Uť ho nepotřebujeme, je zbytečný ho hlídat, ještě by mohl utýct, ačkoli v jeho stavu ...“

„Muž ete se ho zbavit. Ale jeho mrtvolu ještě nechte ve sklepě. Jestli chytíte dalšího, ať vidí, co ho čeká, když nebude spolupracovat.“

„Jak si přejete, pane. Zítra večer se sejdem na obvyklým místě?“

„Ano, zítra večer na našem obvyklým místě. Sem raději jezdit nebudu, abysme na dům neupozornili. Buďte vopatrněj, naši nepřátelé jsou velmi nebezpečný.“

„Moc dobře vím vo koho de, něco jsem si vo nich zjistil. Ani my ale nejsme žádný břídilové,“ pousměje se Bapaume, „Ať vovedjete, tak ho podříznu, pokud tedy ještě bude na živu.“

„Bude na živu? Co tím myslíte?“

„Co já vím, co s ním chcete dělat? Uť moc nepotřebuje.“

„Ach tak,“ pochopí Geofri.

„Přeju dobrou zábavu, pokud uspějete, smekám,“ dodá námezdní vrah, otočí se a začne stoupat po schodišti do prvního patra.

Šlechtic počká, ať Geoffrey zmizí z dohledu, pak se vrátí pro svou společnost. Ta již netrpělivě podupává v kočáře. Pan d'Holfene se rozhlédne, okolo je klid, žádný náhodný chodec, v okolních oknech tma. Otevře dvířka a nabídne zcela zahalené postavě rámě. Společně vstoupí do potměšilé chodby, on vezme svícen, projdou otevřenými dveřmi na schodiště, po němž začnou sestupovat do sklepa. Na konci schodů narazí na další dveře, on odsune petlici.

„Podle domluvy tě s ním nechám o samotě. Kdybys potřebovala, budu hned za dveřmi,“ řekne on šeptem.

„Potřebovala pomoc? Proti jednomu zmučenému výrostkovi? Kdyby něco, mám dýku,“ ušklíbne se ona nad jeho starostlivostí.

„Dej si pozor, raněný zvíře je nejnebezpečnější.“

„Já se vo sebe postarat umím. Musím s ním bejt sama, zkusím si získat jeho důvěru. Ale kdybych si nevěděla rady, určitě si pro ni přijdu za vámi,“ dodá ona ironicky, on se na oplátku jen ušklíbne.

Angelika otevře dveře a vejde se svícem v ruce do tmy za nimi. Celá místnost je prostá nábytkem, nepříliš velká, čtvercového tvaru, bez oken. Do citlivého nosu návštěvnice udeří drát divý smrad. Směs kouře, zápachu páleného masa i výkalů. Do jejích nazelenalých očí se derou slzy. Ale překoná první náraz a začne se rozhlížet. V jednom koutě leží prosté a potřhané šaty, kousek dál stojí vědro s vodou, uprostřed místnosti se povalují dvě louče, kterými mučitelé přesvědčovali svého zajatce ke sdílnosti. A v dalším koutě, stočené do klubíčka, se chvěje nahé tělo kluka, který měl smůlu a padl do rukou zdejší sebranky. Pouta se mu zařezávají do zápěstí i nohou nad kotníky, v ústech má nacpaný kus látky, přidržovaný dalším hadrem, svázaným na zátylku.

Ona udělá dva kroky a s jistým potěšením se podívá na schoulenou postavu, na níž dopadnou paprsky ze svícnu, který postaví nedaleko ní. Celé tělo středně vysokého mladíka, podle vystupujících žeber dost hubeného, je pokryto prachem, zaschlým potem a krví. Ta na některých místech je stále čerstvá, dost je jí i okolo.

Ona pohlédne do obličeje oběti násilí. Roztržené levé obočí, oko pod ním skoro zateklé, druhé mžourá o něco více. Dýchá přerývaně, vlastně tiše skučí. Bolest je hrozná, ale látka v ústech mu nedovoluje vydávat více než steny. Tváře se šmouhami krve a slz, smíchaných s prachem. Na prsou, břiše i stehnech zřetelné popáleniny, levá noha s patrnou ranou na holeni se zdá být zlomená. Sklouzne pohledem k přirození, jeť je rovněž popálené a varlata nesou stopy po jejich drcení.

Skoro se podiví, že je ještě naživu. Musí mít silnou vůli, když přečkal všechna mučení a nepromluvil. Možno však skutečně nic neví a jen s ním ztráceli čas. Pak asi prohraje sice neuzavřenou, leč vyřčenou sázku s panem d'Holfene. Podívá se znovu do očí hoch a vzpomene si na slova svého společníka. V zúžených zornicích na ni hledí opravdu poraněné zvíře, spíš mládě zvířete, vyděšené, plné bolesti, ale také vzdoru.

Poklekne k němu, odhrne závoj, pak sejme klobouk a on může spatřit její nádhernou tvář. Ač se ona uvnitř své zkažené duše pase na jeho bolesti a bezmocnosti, ukazuje mu soucit s jeho údělem. Netuší, nakolik je kluk při vědomí, aby jí vůbec vnímal. Natáhne ruku, pohladí ho lehce po vlasech, přejede mu hřbetem ruky po tváři.

„Ty můj malý chudáčku,“ začne hrát komedii, zamrká, drát divý smrad jí zalije oči slzami, osoba neznalá jejích pocitů by spatřila soucitnou dívku, lkající nad osudem zmučeného neboťáka, „Co ti to jen udělali, musí to hrozně bolet. Jak ráda bych ti pomohla,“ ťvatlá dál, páté přes deváté, jen aby upoutala jeho pozornost. Podle mrkání zdravého oka a lehkého natočení hlavy pochopí, že ji zmučený vězeň vnímá. Pokračuje v bezobsaťném blábolení, jako by objekt jejího zájmu byl nemluvnětem.

„Ráda bych ti trochu pomohla,“ řekne po chvíli a odmlčí se. Pátravě se mu podívá do obličeje, asi jí rozumí, „Vnímáš, co ti říkám?“ zeptá se pro jistotu.

Malé přikývnutí hlavy jí je odpovědí.

„Poslouchej, sloužím tady, ale voni mi řekli, abych tě trochu vošetřila. Rozumíš mi?“

Další přikývnutí.

„Dala bych ti napít, ale ...“, zvedne se, nabere do spojených dlaní vodu, vypustí mu ji na čelo, rozmaže po tvářích, pak se na něj pátravě podívá, „Kdybych ti uvolnila ten roubík, nebudeš křičet?“

Zavrtí hlavou, snad odpověď.

„Jestli budeš křičet, budu ti zase muset dát ten hadr zpátky,“ říká ona soucitně, přitom mu uvolňuje šátek na týlu, nakloní se nad něj, tak aby jí mohl pohlédnout na ťivůtek. Pravděpodobně zbytečná snaha, jeho pocity otupuje bolest, strach, zoufalství. Pomalu mu vytáhne špinavý hadr plný krvavých slin z úst. On začal zoufale lapat po dechu, přitom se mu z úst derou steny, bolest je příliš silná, „Tak, broučku, tiše, tiše,“ ucpává mu ústa dlaní, druhou rukou ho hladí po vlasech.

„Strašně ... moc to bolí ...“, zanaříká on, snaží se zadržet projevy bolesti, ale chce se mu strašně křičet, řvát. Strach z návratu dusivého hadru mu dává sílu bojovat.

„Já vím, moc tě musí všechno bolet,“ hladí ho ona stále po vlasech, „Dám ti teď ruku z úst, ale nesmíš křičet. Přinesu blůzku a dám ti napít. Ale nesmíš křičet, musela bych ti zase ucpat pusku a asi by přišli ti zlí lidé a zase by ti ublížili. Souhlasíš?“

On kývne hlavou, ona mu pomalu uvolní ústa. Hoch zadržuje hlasité vzlyky, jen tiše sténá. Šílená bolest se mu ozývá z popálenin, z přeražených nohy i rozkroku. Podle slibu ona přitáhne blůžkové vědro, nabírá do dlaně vodu a lije mu ji do okoralých a zkrvavených rtů. Hltavě přijímá každou kapku, cítí ji po celé délce jejího putování. Dychtivostí po další dávce se pohne, bolest jím projede tak silně, až vyjekne. Vzápětí potlačí další projevy a provinile se na ženu podívá.

„Chudáku, musíš hrozně trpět,“ říká falešná samarytánka a pokračuje v kropení jeho úst i obličej vodou.

Snad pět minut trvá, než je jeho žízeň uhašena. Olizuje si rty, přeci jen se více probere, avšak úměrně tomu vzrůstá jeho bolest. Jen s nejvyšším vypětím se brání hlasitým projevům, tiskne zuby k sobě, sténá, slzy se mu derou z očí.

„Madam ...,“ zasípe, „Dejte mi radši ... ten hadr ... už to nevydržím!“

„Klid, zvládneme to,“ posadí se ona na špinavou a zakrvácenou zem vedle něho, přitiskne si jeho hlavu na svá kyprá ňadra, chová se jako matka, když utěšuje své malé poraněné dítě, „Určitě to zvládneš. Zkusím ti pomoc. Jak se jmenuješ?“

„Filip ... madam,“ pozvedne on své zmučené a uslzené oči, cítí teplo jejího těla, až teď si uvědomí, že leží nahý v náručí nádherné ženy, v hlavě má děsný zmatek, přestává všemu rozumět. Nezdá se mu jen zvláštní sen? Nebo nezemřel už a ona není andělem? Mluví na něj, hladí ho po hlavě, po ramenech, přitom on se svíjí obnažený, potřísněný krví a výkaly. Je ale hodná, na rozdíl od mužů, kteří ho tak dlouho trápili.

„Filipe,“ setře mu ona slzy ze tváří, „moc ráda bych ti pomohla, ale vůbec nevím jak.“

„Mně ... mně už nikdo nepomůže ... madam.“

„Moc tomu všemu nerozumím, cos vlastně proved, že tě takhle zřídili?“

„Nic ... jen jsem měl smůlu.“

„Nepovídej. Třeba bych něco mohla vymyslet, přimluvit se, aby tě už nemučili. Něco si jim ukradnul?“

„Ukradnul?“ pozvedne on své nešťastné oči, „Chtěli něco ... vědět.“

„Vlastně je mi jedno, co se stalo,“ řekne ona s předstíranou lhostejností, „Je mi tě líto. Znáš ty muže, nepřestanou, dokud nedosáhnou

svého. Asi proto mě poslali, abych se na tebe podívala a ošetřila tě. Abys byl v pořádku, až zase zítra přijdou.“

„Nemám žádnou naději ...,“ zasténá on, „Hrozně to bolelo ... už to nevydržím.“

„Nechci ti radit, ale proč jim neřekneš, co chtějí vědět? Nic mi do toho není, nemám tušení, co chtějí voni a co ty. Ale když tě tak hrozně mučili ... musí jít o něco důležitějšího.“

„Stejně bych jim nic říci nemoh ... i kdybych chtěl.“

„Opravdu? Asi musíš být moc statečnější, když si vydržel takový mučení. Mohu ti ještě nějak pomoc? Něco pro tebe udělat?“

„Ne ... madam,“ znovu pozvedne on své smutné a zoufalé oči, „Umru. Vím to.“

„Třeba bys nemusel, kdybys jim řekl, co chtějí.“

„Nemohu ...,“ přitulil se on k jejímu ňadru, „Chtěj znát ... kde je můj ... přítel ... A další muž ... Ale já to nevím.“

„Opravdu?“ pohladí ho ona po hlavě, „Asi ano, věřím ti, jinak bys přeci ukončil svoje utrpení.“

„Modlím se ... aby už všechno skončilo ...“

Na chvíli zůstane ticho, pak ona pokračuje v projevech svého soucitu a snaží se z něj vytáhnout co nejvíce. Skoro hodinu stráví jeho konešením a vyptáváním. Ale moudrá zcela není. Pouze pochopí silný vztah zajatce k mužem, který mu hodně pomohl a pro kterého teď pracuje.

Přemýšlí. Když bude pokračovat jeho mučení, je naděje, že by zradil svého ochránce? Pokud vůbec tuší správné odpovědi na položené otázky? Pokud je Achile natolik chytrý, jak o něm všichni tvrdí, určitě si dává dobrý pozor, aby na sebe téměř nic neprozradil. Proč by měl obyčejný kluk znát tajemství Achila a Louventa?

Celý nápad s únosem a výsledkem kluka je podle ní zase dalším z nepodařených kousků pana d'Holfene. Pouze dráždí své protivníky. Hraběnka spílá vévodovi de Beaufort za jeho hloupost a neschopnost, přitom se sama rozhodla důvěřovat stárnoucímu šlechtici. Pokud byl dříve dobrý, tak určitě teď už není. Hraběnka by potřebovala schopnější lidi. Ale jak ji přesvědčit?

Co s klukem? Podívá se znovu na trosku ve svém náručí. Rozhodně nepocituje žádnou lítost, celou dobu si užívá své nadřazenosti nad uzlíčkem neštěstí. Svou převahu. Těší se z jeho bezmocnosti, je jí vydán na milost a nemilost. Přitom ji považuje za soucitnou ženu. Mohla by ho týrat, dotknout se ho na kterémkoli poraněném místě jeho chvějícího se těla, ale to by ji nečinilo takové potěšení, jako si pohrávat s jeho myslí, pást se na jeho bezmocnosti. Sehrála výbornou partii, ačkoli se nic nedozvěděla. Chybí už jen vyvrcholení, kterým nemůže být nic jiného než jeho smrt.

„Věřím ti, Filipe. Věřím ti, že opravdu nic nevíš. Pokusím se je přesvědčit, aby tě už dál nemučili. Nevím, jestli se mi to podaří,“ říká mu.

„Jste hodná ... madam,“ odvětlí on a zadívá se na ni očima poraněného zvířátka, které je vděčné za jakoukoli pomoc, projevenou laskavost.

„Filipe, jestli mi ale uvěří, víš, co to pro tebe znamená?“ pohlédne mu do očí, on nepostřehne krátký záblesk rozkoše, překrytý předstíraným smutkem.

„Zabijou mě?“ spíše konstatuje, než se zeptá.

„Když už jim k ničemu nebudeš ... nechci ti lhát.“

„Já vím, madam,“ řekne on s velkým smutkem, ale v hlase zazní i smíření s realitou.

„Bojíš se smrti, Filipe?“ pokračuje ona v jeho duševním týrání, které pro ni znamená daleko větší radost, než fyzické utrpení oběti.

„Aspoň všechno ... skončí,“ zakvílí on, v bolavých očích se třpytí slzy.

„Ať přejdeš na druhou stranu, třeba poznáš skutečný ráj. Nechceš se vyzpovídat? Nejsem kněz, nemohu ti dát rozhřešení, ale ...“

„Bůh ví, že jsem vobčas udělal něco špatného ale taky dobrého ...“

„Filipe, budu už muset jít.“

„Ještě chvíli ... madam ... prosím,“ přitiskne se k ní. Ona se pase na jeho strachu, na jeho obavách ze smrti, kterou nechce, ale kterou si zároveň přeje, kterou bere jako osvobození od hrozných bolestí. Ona ho chová v náručí jak mimino, představuje pro něho anděla seslaného z nebes, který sestoupil na zářivém paprsku, ale její úmysly jsou černé jak noc.

„Dobrá, počkám ještě chvíli,“ odvětlí ona, hladí ho po hlavě, po ramenech, pozoruje chvějící se tělo, rozbité předchozím nelidským zacházením.

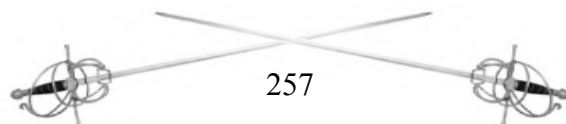
Vydrží slíbený čas, pak ho jemně odstrčí. On k ní pozvedne zrak, ona v něm čte bolest a strach, což ji dělá dobře. Vezme do ruky roubík a šátek.

„Musím ti ho dát zpátky,“ řekne jakoby omluvně.

„Nebudu křičet ... madam.“

„Nebudeš? Ani když ...“

„Nebudu, madam,“ řekne on s největší rozhodností, jaké je schopen. Pochopil svůj nevyhnutelný osud, ačkoli je zle ztýrán, ponížený, spoutaný, rozhodl se přijmout konec hrdě. Tlil ze dne na den, kolikrát si už myslel, že přišla jeho poslední hodina, ale dostal další šanci. Dnes nebo zítra už svému údělu neunikne. Ale tím také skončí hrozná bolest, pokud ho zabijí hned. Větší strach má z dalšího mučení.

Trpěl hrozně, ale vydržel. Pan Achile by z něj měl určitě radost, pochválil by ho za jeho statečnost, utěšuje se v duchu.

„Věřím ti, Filipe,“ řekne ona a zvedne se, „Nechám ti tu světlo. Ještě se vrátím, abych se s tebou rozloučila,“ dodá.

On zvrátí hlavu, tiskne zuby, aby nevydával výkřiky bolesti, tiše sténá, klepe se jak ratlík. Ona zamíří ke vchodu, skrz dveře dopadne světlo do chodby, kde trpně čeká pan d'Holfene. Sedí na schodech ve tmě o kus výš, jen něco mála náznaků světla sem proniká z vestibulu domu, a proklíná svoji společníci za její nápad.

„Vyhrál jste deset liber,“ řekne mu ona věčně.

„To je výsledek za takovou dobu?“ zavrčí šlechtic nerudně.

„Kluk nic neví. Chytili jste ho zbytečně.“

„Zbytečně?“ protáhne on, vycítí další z jejích výčitek, další pokus ho poučovat, nemá ale chuť se hádat, je unavený, rozlámaný, vztekly, „Aspoň dostane Achile lekci. Neumí si vochránit svoje lidi.“

„Váš názor,“ pokrčí ona rameny, „Co bude s ním?“

„S tím klukem? Ať odjedeme, prostě tam někdo zajde a utratí ho. Taky už nevěří, že by z něj něco vytáhli a nechce se jim ho hlídat.“

„Chci, abyste ho zabil hned.“

„Coťe?“ podívá se na ni vyděšeně, z tónu jejího hlasu, jímž vyslovila své přání, mu jde mráz po zádech.

„Chci vidět, jak umře. Nemáte snad odvalu popravit polomrtvého kluka?“ podívá se na něj s výsměchem.

„Odvalu? Copak je potřeba odvaha k zabít skoro mrtvého výrostka?“ stále on nechápe, co po něm ona vlastně chce. Zkouší ho, zda dokáže zabít člověka nebo chce vidět smrt nešťastníka pro své potěšení? Nedokáže skrýt své zmatení.

„Pane d'Holfene,“ řekne ona výsměšně, „Pokud nemáte odvahu ho popravit, vrátím se dovnitř a ukončím jeho život sama. Mám dyku. Zpracovala jsem ho tak, že mi ještě bude blahorečit a přijme smrt z mé ruky jako vykoupení.“

„Angeliko, ty blábolíš!“

„Blábolím? Dobrá, pojďme dovnitř. Prohrála jsem předchozí sázku, teď ale navrhuju já jinou. O dvojnásobek. Když požádá o smrt a poděkuje mi, tak mi dlužíte deset liber a zapíchnete ho. Když ne, dám vám třicet liber a necháme ho zabít vaše lidi. Souhlasíte?“

„Co navrhuješ za šílenou sázku? K čemu?“ dívá se on na ni vyděšeně, „Nechápu smysl. Zabít bezvýznamného kluka pro mě není problém. Stejně umře. Ale proč sázka?“

„Mluvil jste o zbytečný hodině. Ale zbytečná nebyla, důvěruje mi, získala jsem si ho. Kdyby něco věděl, tak by mi to býval řekl. Bude mi vděčnej, že jsem mu vyjednala rychlou smrt. Chci, abyste viděl můj úspěch.“

„Jsi šílená, Angeliko. Přesvědčit patnáctiletého kluka, kterej je rozmlácenej na cucky, že pro něj bude smrt vykoupením, co je tohle za vítězství?“

„Půjdete?“

„Ano, půjdu!“ skoro on vykřikne, hlas se mu chvěje hnusem a vztekem, „Ale jen proto, abys mě už dál neotravovala a mohli sme se vrátit domů. Vychutnej si smrt toho chudáka,“ dodá jízlivě, odstrčí ji, sejde pár schodů, rozkopne dveře. Ona v jeho závěsu. On udělá pár kroků, zastaví se nad spoutaným mladíkem, který pozvedne zrak a upře ho na krasavici v závěsu.

„Už, madam?“ zeptá se kluk tichým hlasem, jeho pevnost zarazí i vykonavatele ortelu.

„Ano, Filipe,“ udělá ona dva kroky dopředu, její tvář vyjadřuje obrovský zármutek, „Už tě nikdo mučit nebude, Filipe,“ dodá.

„Děkuji, madam,“ hlesne hoch.

„Filipe, můžu pro tebe něco udělat? Je mi moc líto, co se musí stát,“ mluví ona a ukáže dvě tváře, jednu směrem k odsouzenci, druhou ke katovi, v první je soucit, ve druhé vítězoslavný úsměv.

„Madam ...“ řekne kluk, pak se zarazí, jako by nevěděl, zda má pokračovat, ona ho ale vyzve pohledem, „Madam, můžete bejt u mě?“ vyřkne odsouzenec přání a provinile se na ni zadívá. Jako by projevil slabost, ťádal nepatřičnou věc.

„Jistě, Filipe,“ znovu si k němu ona přisedne, přivine ho ke své hrudi, on se k ní přitiskne.

„Děkuji, madam,“ řekne hoch a zavře oči, jeho tělo se lehce chvěje, čekající na smrtelnou ránu. Ona se podívá vítězoslavně na šlechtice.

„Pane Bože!“ zvolá znechucený pan d’Holfene, vytáhne dýku, rychle poklekne a vrazí ji pod hrudní kost mladíka. Trhnutím svou zbraň uvolní a zírá na obraz jak z biblického výjevu.

Krásná ťena svírá v náručí umírajícího jinocha, který se k ní tiskne jak k matce, kterou moť ná nikdy nepoznal, jeho spoutané nohy sebou lehce škubají ve smrtelné křeči, svaly se naposledy napnou v marném boji o vzduch, aby vzápětí zcela povolily. Krev se řine z rány, občasné škubnutí svědčí o prohlubující se agónii.

„Si vodporná,“ zasyčí Geoffri s obrovským hnusem v hlase, otře si dýku do šatů neboť áka odhozených v druhém rohu a beze slova odejde. Ona se s podivným zábleskem v očích podívá na trosku ve svém náručí, z níť právě vyprchaly poslední zbytky ťívota, pak mrtvé tělo necitlivě odstrčí.

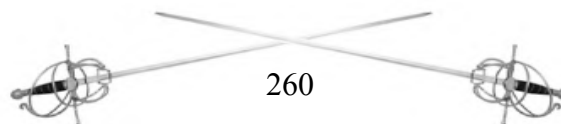
Během jejich návratu nepadne ani jediné slovo.

ŠEDESÁTÁ ČTVRTÁ KAPITOLA

TAJNÁ JEDNÁNÍ V PALÁCI CLEVE

Hrabě de Godille se probudí rozlámaný, unavený, dlouho nemohl usnout a neustále v myšlenkách probíral nepříznivé zprávy, které mu přinesl jeho tajemník Tissot. Podvědomě cítí váťnost situace, kdy se moťná rozhodne o jeho dalších létech, buď zdánlivého klidu nebo naopak velkých nepříjemností. Pokud nevyjdou záměry vévody de Beaufort a jeho spiklenců, pokud budou upozaděny, získá rozhodující vliv kardinál Mazarin. Od něho mladík očekává podporu pro své plány. Sice je neumí zcela přesně definovat, ale opět podvědomě cítí šanci se zajistit na celý život, vytvořit základ obnovené slávy rodu hrabat z Godille. A přesně naopak. Jestliže bude donucen Mazarin odejít anebo by ho nedej bože potkala nehoda, byl na něj spáchán úspěšný vražedný útok, jeho naděje na přísun peněz pravděpodobně vezmou za své.

Ačkoli by mu mohl markýz de Almare pomoci, například přimluvou u vévody d'Enghien, rozhodně by odchod Mazarina, jakýmkoli způsobem, vše zkomplikoval. Ale i Pierre může mít vážné problémy, pokud uspějí spiklenci kolem vévody de Beaufort a hraběnka de Besiere získá větší vliv. Určitě bude chtít zpátky svůj majetek, bude se cítit silnější, beztrestná. Coť může jejímu synovi, a potažmo všem jeho přátelům, přidělat značné vrásky na čele.

Stále má v záloze sluť by pana Daudeta, pokud ten vyklouzne ze současných nástrah, ale komu by je nabídl? Moťná by se někdo našel, ale kdo pak bude mít v rukou skutečnou moc? Královna? Vévoda de Beaufort? Kníže de Condé? Nebo se vrátí na výsluní vévoda d'Orleans, odsunutý nyní do pozadí a zachovávající zdrťenlivost? Mohla by dokonce vypuknout občanská válka, coť by rozhodně nepřálo jeho plánům na rozkvět Godille i za pomoci obchodů s radním Malletem.

Stále však vnitřně věří v intuici kardinála Mazarina, dokázal přečkat smrt Richelieua, vetřít se do přízně Ludvíka XIII., ustál i jeho smrt, díky své schopnosti se zavděčit královně. Nechal zrušit pro Její Veličenstvo nepřívznivou závěť, dokázal přesvědčit prince i parlament, aby neprotestovali. Ač zpočátku nebrán příliš vážně, všechny převezl, získal a zatím si udržel funkci prvního ministra. Mohl by být do budoucnosti pro královnu tím, čím byl pro jejího zesnulého chotě Richelieu. Stát se nejen jejím ochráncem, ale ve skutečnosti také skutečným spoluvládce.

Armand si uvědomuje, jak dokázal Richelieu dobře zajistit nejen své příbuzné, ale téť své věrné. Mazarin bude také potřebovat spolehlivé sluťebníky, kteří mu budou loajální a o které se bude moci opřít. Určitě se jim rovněť odmění, ačkoli jemu zatím příliš peněz nedal. Omlouvá však tuto skutečnost stále ještě nestabilním postavením prvního ministra, neť aby za ní viděl především jeho lakotu.

Od dnešní schůzky si hodně slibuje. Rád by při ní položil základy pro budoucí podporu obchodních záměrů radního Malleta či jeho přátel, ze kterých by i jemu plynuly zisky. O čestnosti získávání zakázek si nedělá řádné iluze, sice není nijak zvláště obeznámený se všemi finančními transakcemi, ale dobře ví o kupčení se vším, včetně titulů, úřadů, odpustek na daně. Za vhodný úplatek či spolu podíl na zisku může chytrý člověk hodně získat. A kdo by mohl být lepším spojencem neť samotný první ministr?

Naskýťá se mu neuvěřitelná příleťitost, musí ji chytit za pačesy. Zatím ho stále ještě Mazarin potřebuje, kdoví, co bude, pokud si svou moc upevní. Jedině, když sám bude mít z další spolupráce prospěch, mohl by je podporovat. Na druhou stranu nelze na vděčnost či trvalou přízeň mocných spoléhat, nemusí trvat věčně. Proto je třeba kout řelezo, dokud je řhavé.

Jen aby mu ti zrádci, ti zpropadení spiklenci, jeho kardinála nezabili. Přišel by nejen o předpokládaného podporovatele jeho záměrů, ale vzhledem k jeho spolupráci s ním by pravděpodobně upadl v nemilost vítězné strany. Pár vhodných slov, třeba hraběnky de Besiere, jenť s ním má nevyřízený účet a může se pakovat na své panství. Když ještě vše dobře dopadne a nikdo se nezačne ptát, kde vzal peníze na opravu svého sídla.

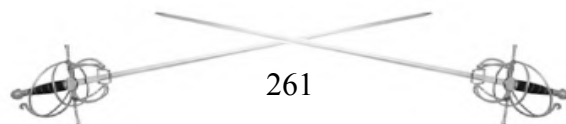
Pod dojmem všech zmíněných úvah se rozhodne výrazně naléhat na Mazarina, aby více dbal na svoji bezpečnost. Rozhodne se poťádat kardinála, aby mu dovolil zůstat v jeho blízkosti, minimálně v rizikových chvílích, tedy mimo královský palác, při přepravě či v paláci Cleve, nacházející se nedaleko Louvre, kde první ministr našel přechodné útočiště, díky přátelským vztahům s rodinou tétoť jména. Aby mu dovolil postarat se o jeho zvýšenou ochranu. Snad bude úspěšný. Pokud má uspěť, měl by zůstávat v kardinálově blízkosti. Za tímto účelem je připraven poťádat o komnatu v kardinálově bydlíšti.

Zavolá si Tissota, aby s ním svůj nápad probral. Dostane se mu však odpovědi od jeho řeny Nicolet, která přichvátá s velkými omluvami. Její manťel odešel do města s panem Leanderem a vrátí se až odpoledne. Armandovi nezbude, neť si zavolat Quida a nařídít mu učinit přípravy pro případnou přechodnou dobu změny bydlíště.

„Kdo s vámi pojede, pane hrabě?“ otáť se pouze sluha.

„Ty, Emile a jeden z řej trojice. Další dva zůstanou v domě, budou hlídat Maurice.“

„Jak si přejete, pane hrabě. Kdy odjít díme?“

„Asi v sedm hodin. Pojedeme společně s panem radním. Vezmi koně pro mě a pro sebe, ty budeš moje spojení s domem a já ho možná budu taky potřebovat.“

„Pane hrabě, mohu se na něco zeptat?“ ošívá se Dujardin.

„Muž eš. Co ti není jasné?“

„Nic, pane hrabě,“ zavrtí hlavou sluha, „Jen cítím problémy. Pan Maurice chodí večer do města s doprovodem, vrací se velmi rozrušený.“

„Quido,“ podívá se na mládence vátým pohledem šlechtic, „nemůžu ti říct žádný podrobnosti. Ale nepříjemnosti si vycítil dobře. Snad všechno dobře dopadne. Pozděj ti možná řeknu víc. Možná budu potřebovat i tvoje službu.“

„Jistě, pane hrabě,“ ukloní se zdvořile chlapec a již dále nevyzvídá.

Tissot se vrátí kolem třetí hodiny, jeho žena mu sdělí shánku po něm i přípravy na cestu Quida. Čelo tajemníka se zkrabatí, dobrá nálada získaná ve společnosti správce Brizeuxe, z jejich procházky i posezení v příjemném prostředí hospůdky, je ta tam.

S nervozitou, jež ho v poslední době opouští jen zřídka, vstoupí do ložnice svého pána, kterého právě Emile obléká. Šlechtic propustí svého osobního sluha a hned po jeho odchodu vyjeví tajemníkovi svůj záměr přestěhovat se do paláce Cleve. Na nezbytně dlouhý čas. Sloužící se zatváří nešťastně, pochopí svůj úděl. Nebude mu, než nadále udržovat kontakt s panem Gauvionem a Daudetem.

„Pane hrabě,“ snaží se o pevný hlas, „jak vám budu předávat zprávy od pana Louventa?“

„Budeš za mnou chodit druhý den ráno. Opět ve společnosti svých dvou ochránců, který ti nechám. Kdyby nastala nutnost setkat se dříve, pošlu za tebou Quida.“

„Quida? Pane hrabě, vzpomeňte co se stalo chlapci pana Achila. Možná je mrtvý, možná jen unesený. Pošlete raději Malého Simona, bylo by našeho Quida škoda.“

„Možná máš pravdu,“ usměje se de Godille, „pro moji ochranu bude stačit Emile.“

„Pane hrabě, neřertujte prosím. Vždyť nám jde všem o život. Existuje přeci plná setnina gardistů, požádejte o nějaké muže pana kapitána de Seinges. Mohou doprovodit i Quida, mohou doprovodit i vás.“

„Uvidím, Maurici. O sebe strach nemám, ale s Qidem máš pravdu. Postarám se, aby mu nikdo neublížil. Oceňuji tvoji starost vo naše sloužící,“ pochválí nezvykle šlechtic svého tajemníka, čímž ho ještě více znepokojí, situace je asi hodně vážná, „Maurici, pokud by zprávy od pana Louventa nesnesly odkladu, neváhej a přijď i se svou stráží okamžitě ještě v noci.“

„Kdo ale bude chránit tenhle dům?“

„Je tady Velkej Simon. Sem nikdo nepůjde. Maurici, pravděpodobně nikomu z nás žádný velký nebezpečí nehrozí, nejvíce jsou ohrožený pan Louvent, Achile a jejich špehové. Bohužel asi taky pan kardinál. Všechny další opatření děláme jen pro jistotu.“

„Pane hrabě, přeci jen, nemohl byste poslat do našeho domu dva nebo raději tři gardisty? Pane hrabě, moje žena je v poťehnaném stavu, mám o ni starost. Mohli by ji třeba unést a mě potom vydírat. Rád zaplatím veškeré výlohy za jejich pobyt.“

„Maurici, nepřeháněj.“

„Pane hrabě, prosím.“

„Dobře. Požádám pana kapitána, aby poslal tři muže do našeho domu. Ale nebudou nikam vycházet a ty se vo ně postaráš.“

„Děkuji, pane hrabě,“ oddechne si zřetelně tajemník.

Pan Mallet se svým kočárem dorazí krátce před pátou hodinou a najde hraběte de Godille již připraveného. Přijme nabídku šlechtice a usedne s ním do jeho kočáru, aby si mohli cestou povídat. Kromě všeobecnějších témat probírají i taktiku pro rozhovor s prvním ministrem, kterému hodlají přednést svoji nabídku. Hrabě se vůbec nezmíní o problémech se spiklenci okolo vévody de Beaufort, nicméně ani radní není hluchý a slepý, drby se šíří po Paříži rychlostí blesku. Šlechtic však na jeho dotaz situaci zlehčí, upozorní na stále rozmíšky u dvora.

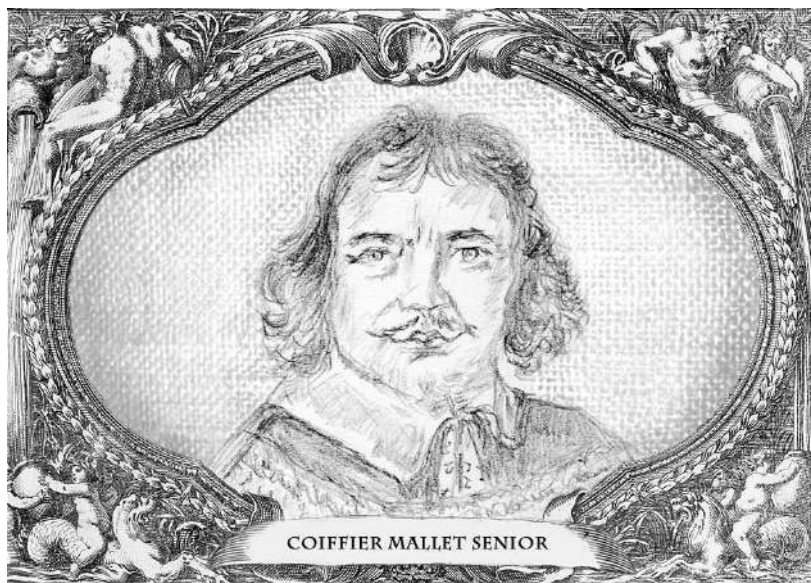
V paláci Cleve se hrabě pozdraví s ostrahou tvořenou gardisty a požádá o upozornění pro pana kapitána de Seinges o jeho přítomnosti a nutnosti s ním ještě dnes večer hovořit. Chová se v paláci jako

doma, zdraví se s kým, gardisty, sloužícími i úředníky, jeť potká. Ačkoli mnohé téměř nezná nebo jen velmi zběhně. Jeho jednání udělá na radního Malleta dojem.

Neť však mohou být přijati, musejí si ještě chvilku posečkat. Armand požádá svého obchodního partnera, aby mu umožnil napřed promluvit s kardinálem o samotě. Vysvětlí nutnost mu předat pár informací, které se lépe sdělují mezi čtyřma očima. Mallet jen přikývne, řádost chápe.

První ministr vyjde hostu v ústrety, nasadí svůj tradiční přátelský, ať skoro úlisný výraz. V jeho tváři není stop po řádných starostech, přetvárování se stalo přirozenou součástí jeho života. Posadí se ke stolku, padne pár všeobecných frází, ale čas je drahý a tak záhy dostane návštěvník prostor ke sdělení důležitých informací. Hrabě nejprve vysvětlí, proč požádal pana radního o možnost hovořit s hostitelem krátce o samotě, pak pokračuje v nepříjemných zprávách. Naznačí zjištěná nebezpečí ze strany vévody de Beaufort.

Výraz ministra se změní, úsměv mu zmizí z tváře, před věrným služebníkem není nutné hrát velké divadlo, byť ani před ním by nikdy naplno neodhalil své skutečné pocity.

„Její Veličenstvo i král Ludvík jsou obklopeni samými zrádci. Ale pane hrabě, tak tomu bylo vť dy, jeho otec musel čelit desítkám různě závažných nástrah a úkladů,“ konstatuje Mazarin poměrně klidným hlasem.

„Vaše Eminence, nepochybuji o pravdivosti vašich slov. Sám jste však zmínil různou závažnost spiknutí a úkladů. Jsem přesvědčen o pravdivosti tvrzení našich špehů o připravovaném úkladu. Neberte prosím vyjádření o pomstě vaší osobě na lehkou váhu.“

„Pane hrabě, nikdy nepodceňuji své nepřátele. Ale od siláckých vyjádření k činům je opravdu velmi dlouhá cesta.“

„Vaše Eminence, jsem přesvědčen o skutečném ohrožení vašeho života.“

„Opravdu očekáváte útok na moji osobu? Útok s cílem mě zavraždit?“ podívá se prelát pátravě do očí mladíka.

„Vaše Eminence, dle mého nejde o planý hrozby. Nejsem znalec lidí, neumím s nimi jednat. Určitě je neznám tak dobře jako vy. Ale co jsem slyšel o vévodovi de Beaufort ... je prchlivý, namyšlený, pyšný. Vyhnání vévodkyně de Montbazon může být poslední kapkou, která ho přiměje jednat. Jen aby neztratil tvář před svými přáteli.“

„Zloba, intriky, tajné schůzky, tlachání, to vše je jistá rovina jednání, ale vrať da prvního ministra, který se těší přízni Jeho Veličenstva, je zcela něco jiného.“

„Vaše Eminence,“ zavrtí nesouhlasně hlavou Armand, „vévoda de Beaufort se podle našich zdrojů vyjádřil v tomto smyslu docela jasně.“

„Ano, pane hrabě. Kolikrát jste ale vy sám řekl „zabiju ho“, aniť byste měl v úmyslu význam svých slov převést ve skutečnost?“

„Mnohokrát, Vaše Eminence. Trvám však na oprávněnosti mých obav. V Paříži blízká přítelkyně vévody de Vendome, hraběnka de Besiere, nechala najmout několik zabijáků. Proti komu mají být pouť ity?“

„Proti mně? Neměla snad spor se svým synem markýzem de Almare? Nebo i s vámi? Máte jistotu o plánovaném pouťití zmiňovaných mužů proti mé osobě?“

„Nikoli, Vaše Eminence,“ začíná cítit beznaděj pan de Godille, snáší tolik důkazů a stále nenachází očekávanou odezvu, „Ale prosím, dejme si všechno dohromady. Vévoda de Beaufort se tajně schází s dalšími spiklenci, možná poněkud směšně, ale intrikují proti vám. Má podporu biskupské kliky. Cítí se uražen odmítnutím udělit mu významný úřad. Nedostal ani úřad Vrchního podkoního. Vévodkyně de Montbazon upadla do nemilosti. Mnozí se mu vysmívají, cítí se ponížený. Vyjadřuje se o úmyslech vás nechat odstranit. Tajně se sešel s hraběnkou de Besiere. Její bývalý milenec pan d'Holfene shromažďuje zabijáky. Vaše Eminence, co mám ještě udělat, abych vás přesvědčil o oprávněnosti mých obav?“ dokončí svou řeč a zatváří se hrozně nešťastně.

„Pane hrabě,“ pousměje se lehce Mazarin, „nemusíte mě o závažnosti vašich zjištění přesvědčovat. Jsou v souladu s mými dalšími, s mým vlastním úsudkem.“

„Vaše Eminence, domníval jsem se ...“

„Pane hrabě, velmi vaši práci i snahu oceňuji. Jsem si vědom vypjaté situace a nepodceňuji ji. Věřím i vašim zjištěním ohledně možnosti útoku na moji osobu, ačkoli nepředpokládám ať takový dramatický scénář. Ale nelze ho bohužel vyloučit, vévoda de Beaufort je vskutku prchlivý.“

„Vaše Eminence, díky Bohu za vaše slova,“ nedokáže skrýt radost Armand, čímž vyvolá shovívavý úsměv kardinála, „Vaše Eminence, dovolíte mi učinit potřebná opatření?“

„Opatření? Pane hrabě, pokud nebudete chtít, abych se pohyboval v doprovodu regimentu gardistů nebo mušketýrů ...“

„Vaše Eminence, respektuji vaše přání zůstat nenápadným. Ačkoli stálá přítomnost silné stráž gardy či mušketýrů by byla nejlepší obranou. Nebezpečí vám hrozí nejvíce tady nebo na cestách. O vaši bezpečnost tady se postaráme snadno. Ale obavy mám z vaší přepravy. V Královském paláci jste dle mého v bezpečí, ale ani v něm nechci nic podcenit. Někteří velitelé královských jednotek byli nepřáteli kardinála Richelieua, kdoví, jaký vztah mají k vám“

„Pane hrabě, sdělte mi prosím vaše návrhy.“

„Vaše Eminence, rád bych se na čas přestěhoval sem, do vaší blízkosti. Budu dbát o vaši bezpečnost, ale budu velmi nenápadný. Vaše Eminence, před nedávnem jsem byl připraven s taseným mečem ve vedlejší místnosti, než spočíval kardinál Richelieu. Rád bych stejnou ochranu poskytl i vám. Během cesty bychme jeli nenápadně za vámi, já a několik gardistů v civilních oděvech. Osobně bych vás doprovodil kamkoli půjdete a tam posečkal na váš odjezd.“

„S vaším návrhem lze souhlasit.“

„Děkuji, Vaše Eminence. Prosím ještě o jedno svolení, abych mohl promluvit s pabem kapitánem de Guitaut.“

„S panem kapitánem de Guitaut?“ zvedne překvapeně zrak Mazarin.

„Ano, naprosto mu důvěřuju. Jedinému ze všech. Pořád bych ho o vaši nenápadnou ochranu v Louvre. Je velitelem královny gardy a jeho přítomnost ve vaší blízkosti nebude nikomu nápadná. Pořádám ho samozřejmě o naprostou mlčenlivost a diskrétnost.“

„Nevím, pane hrabě, přeci jen vždy sloužil především Jeho Výsosti a také Jejímu Veličenstvu.“

„Je ze staré školy, Vaše Eminence, věrnost a dané slovo pro něho má význam zákona. Pokud mi dá své slovo, jsem ochoten za něho ručit svojí hlavou.“

„Pak doufám v její pevné držení na vašem krku,“ usměje se prelát, „Souhlasím s vašimi návrhy, pane hrabě. Tádám však o naprostou diskrétnost, chápete. Nemíním na sebe upozorňovat ani dráždit své nepřátele. Máte ještě nějaké další požadavky?“

„Pro tuto chvíli ne, Vaše Eminence. Ale možná bych měl ještě jeden manévr, který by zvýšil vaši bezpečnost.“

„Manévr? Jaký, prosím vás?“

„Pokud by obavy zesílily, navrhl bych nastrážit malou past. Ve vašem kočáře by cestoval nějaký z vašich úředníků, vy byste jezdil v kočáře jiném, který bychme nenápadně doprovázeli. Zařídil bych, aby

nikdo na nic nepřišel. Mořná bude můj nápad znamenat trochu nepohodlí, ale vaše bezpečnost bude rozhodně vyšší.“

„Zajímavý nápad,“ přikývne první ministr, „ale oceňuji ho. Pane hrabě, souhlasím, ale pouze, pokud budeme vše dělat naprosto nenápadně, abych na sebe i nadále příliš neupozorňoval.“

„Samozřejmě, Vaše Eminence. Dokonce musíme být nenápadný, jinak by moje opatření nemělo smysl. Mohli bysme varovat vaše nepřátele, pokud opravdu chystají útok na vaši osobu.“

„Pane hrabě, máte mé svolení být v mé blízkosti zde v paláci, doprovázet mě nenápadně během cesty a přesednu si i do kočáru, do kterého si budete přát. Můžete promluvit i s panem kapitánem de Guitaut, ale rovněž velmi diskrétně a ručíte mi za jeho naprostou mlčenlivost. U dvora se ale prosím držte zpátky.“

„Jistě, Vaše Eminence, upozorňovat na sebe by bylo poslední, co bych chtěl. Budu naprosto nenápadný, slibuju. Ještě dneska se ubytuju tady v paláci a během noci udělám všechna potřebná opatření, které proberu s velitelem vaší gardy. Zítřka vás již budu doprovázet a moje zvýšená pozornost o vaši bezpečnost neustane, dokud si nebudeme jistí skončením hrozby útoku na vaši osobu.“

„Pane hrabě, jsem ve vašich rukách,“ odvěti trochu teatrálně Mazarin, ale dává si velký pozor, aby se nedotkl ega mladíka. V extrémním případě by mohl skutečně být jedinou osobou, která by stála mezi ním a případným najatým vrahem.

„Vaše Eminence, děkuju za důvěru a slibuju, že ji nezklam,“ odvěti s nejvtáhřejším výrazem pan de Godille, „Vaše Eminence, omlouvám se za svou opovřlivost vám připomenout pana radního, v jehož doprovodu jsem přijel.“

„Nezapomněl jsem na něho,“ odvěti kardinál, „Domluvili jsme moji bezpečnost, nyní máme prostor věnovat se obchodům. Pane hrabě, mohu vás požádat, abyste pana radního uvedl? Jste nyní mým nejbližším ochráncem.“

„Jistě, Vaše Eminence,“ vyskočí z křesla radostně šlechtic a spěchá splnit vyřčené přání. Mazarin povstane také, ale jen aby nechal připravit pro všechny tři pohárky, do kterých nalije jeho tajemník pan de Jeure víno. Poté zase zmizí, první ministr nepotřebuje ani pro následující rozhovor další svědky.

První ministr opět prokáže svou pověstnou vřtřicnost, s nít přijme svého dalšího hosta. Měšťan však také dokáže svoji úroveň, projeví dostatek úcty, nikoli však podbízivosti. Je si vědom své ceny, kterou představuje jeho bohatství, obchodní kontakty a schopnosti. V prvních chvílích zůstanou u konverzačních témat, nicméně vzhledem k pokročilému času brzy přejdou k účelu návštěvy.

„Pane radní,“ řekne kardinál medovým hlasem, „pan hrabě mi již vyjevil některé vaše obchodní dohody. Musím přiznat své překvapení, ale jen v dobrém. Pana hraběte si velmi váťím pro jeho statečnost, kterou projevil ve státní službě a naposledy i v bitvě u Rocroi,“ pohladí zlehka ego šlechtice, slova padnou na úrodnou půdu, „Má na starosti moji bezpečnost. Z jeho úřadu můžete usuzovat na důvěru, kterou v pana hraběte chovám. Oceňuji však i jeho zájem o obchody. Osobně mám výhrady k tak zvaným zákonům cti, které osobám urozeným zamítají některé činnosti za účelem vytvoření zisku. Povaťuji je v dnešní době za zpozdilé. Bohuťel však stále platí, ale slouťí spíše k výmluvám neschopných. Určité časem budou zrušeny, zatím nutí schopné a přičinlivé muťe toto ustanovení obcházet,“ dokončí svoji úvodní řeč první ministr, poukazujíc na svoji shovívavost k porušování zmíněného zákona.

„Vaše Eminence, naprosto sdílím vaše přesvědčení. Pan hrabě de Godille mi svou statečností zachránil dceru z rukou únosců a nikdy mu nebudu moci dostatečně splatit svůj dluh. Ale poznal jsem v panu hraběti rovněž muťe, který je připraven se starat o svoje zájmy. Učinili jsme jisté kroky, abychom mohli vyuťit našich známostí a moťností k vytvoření vámi zmiňovaného zisku. Jsem přesvědčen o rozvoji našich aktivit a vysoké návratnosti našich vloťených prostředků,“ praví obchodník.

„Pane radní, vy jste již projevil dostatek obchodnického talentu a shromáťdil jste značný majetek. Máte rovněž i své postavení vyplývající z vašeho úřadu. Naše budoucí spolupráce můžete být výhodná pro nás všechny. Určité nalezneme způsob, jak vám zajistit i výsostné postavení pro budoucnost, osvobození

od přímé daně, zajištění titulu pro vás a posléze i jako dědičného pro vašeho syna. Jsem ochoten hovořit rovněž o podpoře vašich obchodních plánů.“

„Vaše Eminence, děkuji za vámi projevenou přízeň. Již jsem učinil některé nezbytné kroky, kterými bych podpořil zvýšení prestiže svého postavení. Jsem vlastníkem půdy v okolí Paříže, uvažuji o možnosti vložit své prostředky do získání titulu nejen pro svoji osobu, ale i jako titulu dědičného. Jsem připraven vložit peníze i do získání dalších úřadů, jak jsem to již učinil v rámci radnice.“

„Správné rozhodnutí, pane radní. S mojí podporu můžete počítat. Přišel jste již s konkrétními návrhy?“

„Vaše Eminence, mám určité představy, kam zaměřit pozornost, aby naše zisky byly zajímavé. S panem hrabětem de Godille jsme založili obchodní společnost, ve které navenek figuruje náš další partner. Velmi si váším možnosti hovořit o našich záležitostech s Vaší Eminencí, zmíním pouze nejvýhodnější zakázky, ve kterém jako plátce figuruje stát.“

„Státní zakázky jsou jistě nejvýhodnější, ale také není jednoduché je získat. Existují již zavedené vazby a závazky, plynoucí z jiných dohod.“

„S podobnými problémy počítáme. Vaše Eminence, dobrého obchodníka zdobí trpělivost a zdrženlivost. Vložené prostředky se mohou vrátit za určitý čas a nejlepší výdělek je sice niťší, ale trvalého rázu. Výhodnost státních zakázek umožňuje vyčlenit část zisku pro potřeby podnícení zájmu a správného rozhodnutí kompetentních osob. Stejně jako přiabrání dalšího skrytého partnera, který bude profitovat na zmíněných zakázkách,“ odpovídá Mallet.

„Souhlasím s vámi. Máte již představu, na jaké zboží či služby by se upíral váš zájem?“

„Vaše Eminence, vzhledem k mým známostem a možnostem není téměř nic, co bych nebyl schopen zprostředkovat, zajistit, dodat. Vaše Eminence je neobyčejně vzdělaná, skvěle se vyzná nejen v politice, diplomacii, ale i v obchodech. Není mi neznámé jméno bankéře signora Cantariniho, mám i povědomí o různých obchodech Vaší Eminence s lidmi v Toulouse či Lyonu,“ mluví tichým hlasem Mallet a neujde mu zkoumavý pohled preláta, „Přes moje vyřčená slova se domnívám v možnost dalších aktivit, v niť by Vaše Eminence mohla rozšířit oblast svých zájmů a případných zisků.“

„Pane radní, snad jste si neproěřoval moje známosti a mé majetkové poměry,“ řekne Mazarin se snahou o zlehčení tónu, ale zkušený a mazaný měšťan pozná v jeho hlase jisté obavy.

„Vaše Eminence, pohybuji se v kruzích, kde je nutné znát různé vazby, různé závazky. Má předchozí slova měla jediný cíl, přesvědčit vás o mých možnostech. Nikdy bych si nedovolil udělat nic, co by poškozovalo zájmy Vaší Eminence. Ale pokud mám být úspěšný, musím znát poměry panující v oblasti, do níž hodlám proniknout. Doufám v pochopení mé předchozí poznámky.“

„Pane radní, nikdy jsem nepochyboval o vašich možnostech. I já znám některé podrobnosti z vašich obchodních aktivit a jsou pro mě také důkazem o vašich schopnostech. Mluvil jste o obchodní společnosti, přes niť bychom mohli uskutečnit vyřízení zakázek. Kdo bude vaši společnost zastupovat při jednáních a jaké jsou její možnosti z pohledu získaných povolení k provozování obchodu s různými komoditami?“

„Vaše Eminence, oficiálním představitelem naší společnosti je pan Juan, pracoval dříve ve službách kardinála de Richelieu a zde se seznámil s panem hrabětem de Godille. Oni přišli s nápadem pustit se do obchodování a později k nim přizvali i mě. Malým procentem je zastoupen i tajemník pana hraběte, šikovný mladík jménem Maurice. Domluvili jsme se na dělení zisku, naše interní dohody nejsou důležité pro naše další jednání. Zmiňuji je jen proto, abych deklaroval náš zájem nemít před Vaší Eminencí tajnosti. Nikdo další není v tuto chvíli na našich obchodech zainteresován, ale já osobně mám samozřejmě další obchodní partnery, kteří se podílejí na našich zakázkách a s nimiť si v konkrétním případě zisk rozdělíme.“

„Oceňuji vaši upřímnost, pane radní. Pokud však nalezneme společný zájem, kdo bude projednávat zájmy vaší společnosti?“ pohlédne prelát z jednoho hosta na druhého.

„Vaše Eminence,“ odkašle si pan de Godille, který plně nechápe význam některých vyřčených spojení, ale naprosto vycítí smysl poslední položené otázky, „byl bych velmi rád, kdyby se tajných

jednání za naši společnost ujal pan radní. Má nejvíce zkušeností,“ dodá a neujde mu spokojený výraz ve tváři obou spolustolovníků. Obávali se, aby šlechtic nechtěl sám do obchodů zasahovat, čímž by mohl některé delikátní záležitosti zkomplikovat.

„Velice si váším důvěry pana hraběte,“ praví zdvořile měšťan.

„Pane hrabě, pane radní,“ objeví se opět klasický úlisný úsměv ve tváři prvního ministra, „jsem s dnešní schůzkou velmi spokojen. Nepochybuji v nalezení společných zájmů. Vše bude samozřejmě odvislé od situace u královského dvora. V krátké době zemřel kardinál de Richelieu i král. V souvislosti s jejich odchodem se mění i poměry, včetně některých vazeb, jistě mi rozumíte. Nelze však věci uspěchat, vámi zmiňovaná trpělivost je na místě.“

„Vaše Eminence, nijak nespěchám. Jen jsem učinil nabídku možné spolupráce, pokud by se objevila vhodná zakázka, vhodná pro naše záměry. Vyjádřením pana hraběte chápu svou pravomoc se dohodnout na podmínkách její realizace, včetně poskytnutí předem domluvené částky pro jejího zprostředkovatele či více zprostředkovatelů. Chápu složitost podobných obchodních jednání i nutnost vstřícně přistupovat ke státnímu aparátu,“ vyřkne kulantně měšťan nabídku na korupci nejen prvního ministra, podle jeho spokojeného výrazu pozná správné pochopení svých slov.

„Vaše Eminence, plně důvěřuji schopnostem pana radního. Je určitě nejvhodnější osobou pro vyřizování našich společných zájmů. Má předem moje poťehnání k potřebným krokům,“ doplní svého společníka Armand.

„Pane hrabě, váš přístup je pro mě milým překvapením,“ konstatuje prelát, „Jste představitelem nové generace aristokratů, v níž se kloubí staré dobré tradice spojené s držetím půdy, vojenstvím, ale rovněž odhodlání postavit se čelem k nutnosti se zapojit do nové epochy obchodu a výroby. Vaše rozhodnutí ohledně projednávání vašich zájmů panem radním svědčí o vašem zralém úsudku.“

„Jsem vašimi slovy potěšen, Vaše Eminence.“

„Pane radní, považuji naše dnešní setkání za základ naší vzájemné budoucí spolupráce. Naleznete-li sám možnost jejího konkrétního naplnění, vždy budete mít dveře u mě otevřené. Já sám se zamyslím nad možnostmi, které budou vyplývat ze státní správy a jejího naplňování. Prosím, pokud mohu vyzvat, na stvrzení naší dohody, hodil by se malý přípitek,“ dodá kardinál a sám jdoucí příkladem, pozvedne svůj pohárek s vínem.

Schůzka trvá ještě dalších dvacet minut, ale žádný zásadní obrat se neobjeví. Rozcházejí se všichni spokojeni. Hrabě de Godille doprovodí radního Malleta až k jeho kočáru, počká do jeho odjezdu a poté zamíří do přidělených komnat. Zde již na něho čeká prostřený stůl s pozdní večeří a oba jeho sloužící, Simon Bange a Quido Dujardin. Dospělý sluha hlásí ustájení koní a zeptá se na další rozkazy. Poté se odebere do blízkosti stájí, kde získal svůj pelech.

„Quido, poptej se na kapitána de Seinges. Nechal jsem mu vzkaz, ale nevím, jestli mu ho vyřídili. Rád bych ho pozval na pohárek vína, musím s ním probrat důležitější záležitosti,“ rozkáže šlechtic, hoch přikývne a beze slova odkráčí.

Hrabě se chopí poháru s vínem, posadí se do křesla a se spokojeným výrazem ve tváři nechá protékat lahodný mok jícnem. K dobré náladě má hned několik důvodů. V první řadě dokázal překonat krizi, která nastala po jeho nešťastném střetu s markýzem de Cavarlene. Málem se již viděl ve vězení, ožebračen a se zničenou kariérou. Místo černého scénáře získal pověst hrdiny od Rocroi a otevřela se mu nová příležitost ve službách kardinála Mazarina. Spokojený je i se svolením prvního ministra postarat se o jeho bezpečnost. Úspěšná schůzka s radním Malletem a příslib podpory od Mazarina jejich obchodním zájmům, samozřejmě za patřičnou provizi, znamená pověstnou třešničku na dortu.

Nyní jen zbývá se skutečně postarat o bezpečnost kardinála. Bylo by hloupé, kdyby jim ho někdo zapíchl či odstřelil, když se vše vyvíjí tak pozitivním směrem. Ve svém zadumání nezaslechne ani otevření dveří, z jeho myšlenek ho vytrhne až taktický zakašlání Dujardina, po jehož boku stojí kapitán kardinálovy gardy Francois de Seinges. Armand vyjde přichozímu v ústrety, nabídne mu místo a pohledem vyžene Quida z místnosti. Jeho přikývnutí na další významný pohled naznačuje pochopení sloužícího bdít nad jejich soukromím.

„Půjdu přímo k věci,“ řekne pan de Godille po pár nezbytných uvítacích frázích a společenských formulkách, „Mám obavy o bezpečnost kardinála Mazarina. Nemám právo zacházet do větších podrobností, ale mám svolení Jeho Eminence učinit potřebná opatření.“

„Někdo plánuje útok na pana kardinála?“ pozvedne zrak pan de Seinges, přesto zůstane klidným, je především vojákem a ve službách Richelieua si na podobné stavy zvykl. Ovšem tehdy nesl daleko menší zodpovědnost, na druhou stranu osobní garda prvního ministra v té době měla významnější roli než dnes.

„Bohužel, nemohu vyloučit ani pokus připravit Jeho Eminenci o život.“

„Znáte jména konkrétních spiklenců a jejich plán?“

„Všechno je hrozně zamotané, jde jen o dohady, ale nebezpečí se jeví jako vážné. Co se chystají udělat nevíme, proto musíme přijmout několik opatření, který zajistí panu kardinálovi nenápadnou ochranu. Pane kapitáne, na vás velmi spoléhám.“

„Děkuji za vaši důvěru, pane hrabě. Já i moji lidé jsme připraveni vyslechnout vaše rozkazy.“

„Není třeba tak oficiálně, pane kapitáne,“ usměje se Armand a pozvedne pohárek, „Projdeme si všechno postupně. V první řadě potřebuji několik spolehlivých lidí do svého domu. Budu nějaký čas tady. Můj tajemník Maurice pro mě vykonává některý ošehavý úkoly a chci mít zajištěnou bezpečnost mého domu v Paříži. Rád bych ještě dnes v noci vyslal do mého domu tři muže, který mu budou k dispozici. Co mají dělat, jim vysvětlím.“

„Vyberte si koho chcete, pane hrabě, nejlépe někoho, kdo již ve vašem domě byl.“

„Přesně tak chci postupovat. Dále chci pět mužů, kteří se mnou budou bdít nad bezpečností pana kardinála na cestách. Budeme ho však sledovat spíše z povzdálí, nenápadně, v civilních šatech, abysme mu mohli přispěchat včas na pomoc.“

„Hlídat z povzdálí? Pokud hrozí skutečné nebezpečí, mohli byste přijít pozdě.“

„Jsem stejného mínění, ale tato dohoda byla maximem, co byla Jeho Eminence ochotna připustit. Ale dohodl jsem ještě jednu věc, kterou chci udělat. Pane kapitáne, pošlete ještě jeden kočár, nějaký pohodlný, ale nenápadný, ve kterém by mohl cestovat kardinál. Do jeho kočáru, ve kterém jezdí běžně, bysme posadili nějakého jeho tajemníka. Rozumíte?“

„Chápu váš záměr, pane hrabě, je dobrý,“ usměje se gardista, „Postarám se o kočár. Co žádáte dál?“

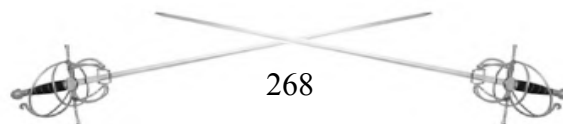
„Zvýšit hlídky zde v paláci. Nepředpokládám sice útok tady, ale čert nikdy nespí. Všecko musí být nenápadný. Jednak si pan kardinál nepřeje vzbuzovat pozornost a jednak já nechci varovat naše nepřátele, který jistě sledují, co se děje okolo pana kardinála.“

„Budeme se tvářit stejně jako dřív, ale zesílím hlídky u komat Jeho Eminence.“

„Správně. A jen samý prověřený muž, kterým naprosto důvěřujete. Těsný nováčky. Moc peněz je obrovská, jistě chápete.“

„Nemáme těsné neproověřené muže,“ zavrtí hlavou Francois, „Ale vyberu jen ty nejzkušenější a v rozpisu jim přidělím místa v blízkosti pana kardinála.“

„Pane kapitáne, rád bych teď šel s vámi a dohlédl na vybrání vhodných osob na jednotlivé úkoly. Pak se sem vrátíme a bude čas si chvíli popovídat, zavzpomínat a trochu se napít,“ dodá skoro s rošťáckým výrazem pan de Godille.

Výběr mužů není jednoduchý, většina z těch, které by si přeje hrabě, není přítomna, musejí pro ně poslat. Nicméně nakonec je spokojen, dostalo se mu mužů spolehlivých, všechny zná osobně, někteří se s ním již podíleli na některých jeho předchozích tajných úkolech.

Ještě téže noci odešle do svého domu v Paříži trojici mužů ve složení Claude Belleval, Antoine Soleillet a Edmond Baour. Nejstaršího Solleilleta pověří velením a přesně mu vysvětlí, co bude jeho úkolem. Zkušený gardista pozorně poslouchá a jen kývnutím hlavy přijme fakt, že mu bude dávat rozkazy tajemník pana hraběte Maurice. Svůj tajný úkol bere jako plnění si svých povinností, šlechtic se těší v gardě výborné pověsti, jít ještě na kráse přidaly zkazky o jeho účasti v bitvě u Rocroi, nálet itě obarvené a přikrášlené. Do civilních šatů převlečení vojáci vyrazí hned zítra na uvedenou adresu. Zároveň mají tajemníkovi pana hraběte vyřídit, aby svého pána následného dne dopoledne očekával v domě.

Podarí se i shromáždit pěti mužů, která bude ve společnosti hraběte nenápadně doprovázet při přesunech kardinála Mazarina. Mezi vybrané patří Victor Dalou, Leon Feyen, Roland Martigny, Hiduphe Coussot a Pierre Lammennais. Vybrané muže si vezme Armand stranou a v rychlosti jim vysvětlí, k jakému úkolu byli určeni. Rovněž přijmou rozkaz bez jediné otázky, pokud bude nutné, jistě jim později bude sděleno víc.

Hrabě a kapitán se vrátí k rozpitému vínu a pokračují v druhém rozhovoru. Ač má hostitel chuť si pořádně přihnout, krotí se, neboť ho již následného dne čekají další velmi důležitá úkoly.

DALŠÍ KRUTOSTI NOČNÍ PAŘÍŽE

Maurice Tissot se s velkými obavami připravuje na svou další výpravu do hrozných částí Paříže. Po zvěstování únosu hochy pana Gauviona jeho obavy ještě více zesílily. Před odchodem si zavolá oba své osobní strážce a naznačí jim závažnost situace a požádá je o maximální pozornost. Oba zkušené muži i přikývají, vytuší plnění tajných úkolů a ani jim není dvakrát dobře po těle, když krácejí problematickými čtvrtěmi velkoměsta.

Tajemník se domluví s Brizeuxem na rozmluvě, jakmile se vrátí z noční vycházky, ohledně zítřejší návštěvy mladého správce panství v Godille v Saint-Germain u pana Montevida. Asi ho nebude moci doprovodit, neboť bude vázán jinými závažnými úkoly. Nabídku na společnost v nočním výletu odmítne, nechce Leandera vystavovat zbytečnému nebezpečí. Stačí, když budou ohroženy životy tří služebníků pana hraběte. Ostatně pokud bude v domě v době jeho nepřítomnosti další muž, bude jen klidnější.

Setkání s Achile Gauvionem se uskuteční podle podobného scénáře jako minulého dne. Mládenec je vede podivnými zákoutími, až skončí tentokrát v malé komůrce blízko neurčeného domu. Prostor bez nábytku osvětluje jen jedna malá svíčka postavená v koutě, jejíž světlo umotňuje oběma mužům se sotva poznat.

„Vyřídil jste panu hraběti všechny vzkazy?“ zeptá se na úvod Gauvion.

„Ano, vyřídil Pan hrabě učinil potřebná opatření. S Quidem a ještě jedním sluhou se přestěhoval do paláce Cleve, aby byl panu kardinálovi nablízku. Bohužel mi zůstala povinnost být spojením mezi ním a vámi.“

„Což vás, jak vidím, moc netěší.“

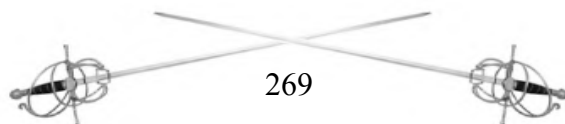
„Netěší, ale nemohu s tím nic udělat,“ odvětlí s ironií v hlase mladík, „Našli jste již svého uneseného chlapce?“

„Možná víme kde je, ale co s ním udělali, netušíme.“

„Asi vám dobře nerozumím.“

„Pane Maurici, budu stručný, nechci prodlužovat váš pobyt v místech, které vám očividně nahánějí hrůzu. Pokusím se vám vylicít naše opatření.“

„Děkuji za vaše ohledy ohledně mého pobytu, tyhle místa moc mojí důvěry opravdu nemají. Ale už mlčím a poslouchám.“

„První unesený hoch Filip ...“

„První unesený ... copak chytili dalšího?“

„Pane Maurici, pokud mě budete přerušovat, váš pobyt zde se bude prodlužovat.“

„Uť mlčím, pane Achile. Omluvám se, ale opravdu vám unesli dalšího chlapce?“

„První unesený hoch Filip,“ pokračuje klidným hlasem agent, „byl mimo náš připravený plán. Vymysleli jsme menší lest, abychom donutili naše nepřátele vylézt z úkrytu. Již pár dní se je snažíme svést na lichou stopu. Druhý unesený hoch Mario se již několik dní motá kolem sloužícího z domu vévody de Vendome. Námi vybraný sloužící vůbec netuší, co po něm Mario chce, ale pro nezasvěceného pozorovatele musí jejich opakované setkání působit jako předávání tajných zpráv. Zvláště když Mario vždy spěchá za mnou.“

„Za vámi? Chcete jim nastrčit falešného špeha?“

„Ano. Snažili jsme se je přimět uvěřit v roli špeha nic netušícího sloužícího. Mario byl úmyslně nápadný, aby vzbudil jejich pozornost. Bohužel jsme nepřátele trochu podcenili a ti se zmocnili mé jiné spojky, kterou byl Filip. Bohužel s jeho únosem jsme nepočítali a nebyli na něj připraveni.“

„Uť začínám chápat. Únos Maria jste překazili.“

„Přesně naopak,“ odvěti s mírně shovívaným úsměvem Gauvion, „Mario byl unesen, ale následně sledován. Díky tomu se nám podařilo najít místo, kde se muži najatí panem d'Holfene ukryli. Nebo kde asi drtí i Filipa.“

„Co budete dělat? Osvobodíte toho chudáka? Potřebujete pomoc pana hraběte a jeho vojáků?“

„Pane Maurici, jsem velmi trpělivý, nebráním vám mi neustále vstupovat do vyprávění. Ale mnohé byste se dozvěděl, kdybyste mě nechal domluvit,“ zkrť trpně ruce na hlavě Achile a po gestu omluvy ze strany tajemníka pokračuje, „Mario dostal přesné pokyny, co má vypovědět, pokud bude vyslýchán. Má potvrdit námi nastrčenou osobu a označit ji za našeho donašeče. Zároveň nám umožnil poznat úkryt našich nepřátel, čímž jsme se dostali do jisté výhody.“

„Omluvám se za moje opakované skákání vám do řeči,“ neudrtí se Tissot, „Ale tím přeci vystavujete oba chlapce obrovskému nebezpečí.“

„Bohužel, pro naše záměry je třeba určitých obětí,“ odvěti Gauvion chladně.

„Obětí? Uvať ujte o možnost smrti obou zmíněných osob?“

„Pane Maurici, pohybujeme se na velmi tenkém ledě. Naši nepřátele jsou nebezpeční, jsme si vědomi našeho ohrožení. Zavedením na lichou stopu je odvrátíme od našich skutečných špehů, zdrťíme je v jejich pátrání a přinutíme je odhalit se.“

„Ale mohou zemřít nevinní lidé.“

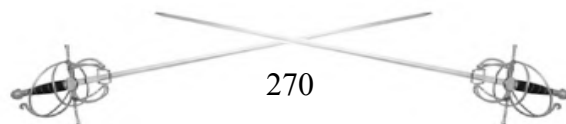
„Bohužel, takový scénář nelze vyloučit. Mario byl vybrán záměrně, je vášně nemocný, vykašlává krev a jeho život nebude mít dlouhého trvání. On si je svého zdravotního stavu vědom a dobrovolně přistoupil na velké nebezpečí, který pro něho určený úkol znamená. Sloužící z domu vévody de Vendome byl vybrán náhodně, protože nejvíce vyhovoval našemu plánu, vychází často z domu a má možnost občas něco zaslechnout. Vůbec ho neznám, ale pro mě je v tuto chvíli nepřítelem, který slouží opačné straně.“

„Snažím se vás pochopit, přesto se mi váš plán zdá poněkud krutý.“

„Život je krutý, pane Maurici. Chráníme naše životy, které jsou v ohrožení. Naši nepřátele by se rádi zbavili mě a pana Louventa a neváhali by ani chvíli nás připravit o život. Chráním sama sebe, ale také zájmy vašeho pána a významných osob, kterým on slouží. Je-li nutná k dosažení vítězství obět', musím ji přinést. Filipa jsem vychoval od malička a měl jsem ho velmi rád, stejně jako Maria. Na sluhovi vévody mi nijak nezáleží.“

„Omluvám se, stále si na místě vašich dvou chlapců představuji Quida, který slouží u nás v domě a kterého jsem si oblíbil. Možná oba přijdou o život.“

„Bohužel, s tím ale nejsem schopen nic udělat. Ptal jste se, zda hodlám osvobodit své dva hochy. Nehodlám, alespoň ne hned. Budou-li ještě naživu, ať nastane vhodný okamžik k úderu na naše nepřátele, udělám vše, aby přetřili. Ale nemohu se prozradit dříve, zcela bych pokazil svůj plán, který přes nedopatření s Filipem vychází.“

„Co mám udělat?“ zeptá se poněkud zaražený tajemník, přeci jen chladnokrevnost, s kterou si Gauvion hraje s cizími životy, ho zaskočila. Obětoval by i jeho, aby dodržel svůj plán? Určitě ano, zachvěje se při dokončené dedukci.

„Vyřídíte panu hraběti, co jsem vám právě řekl. Pokud bude potřeba bandu pana d'Holfene zneškodnit, můžeme požádat o pomoc pana hraběte a jeho gardisty. Nebo si poradíme jinak, v Paříži jsou stovky mužů, ochotných za málo peněz podříznout krk několika mým nepřítelům. Zatím však vyčkáváme na jednání našich nepřátel. Sledujeme je a pokud by se odhodlali k činu proti panu kardinálovi, panu hraběti či jeho příteli panu markýzi de Almare, naleznou způsob, jak včas pana hraběte varovat. Zatím se dle mého připravují a neť udeří, chtějí se vypořádat s námi. Abychom jejich plány neodhalili.“

„Jestli dobře chápu, bezprostřední nebezpečí nehrozí.“

„Těžko říci, pane Maurici. Lidé pana d'Holfene nebyli najati na ozdobu domu paní hraběnky de Besiere, ale za nějakým jasným účelem, o němž se pouze dohadujeme. Ale i vévoda de Beaufort má dost svých služebníků, kteří by mohli zaútočit sami. Tajné schůzky mezi vévodou a hraběnkou napovídají na využití najatých zabijáků, ale můžeme se mýlit. Vévoda de Beaufort se opakovaně vyjádřil ve smyslu své připravenosti zajít až do krajnosti a zbavit se kardinála Mazarina. Může jít jen o silná slova, po kterých nebudou následovat činy, ale hrozba může být skutečná. Je třeba být neustále ve střehu.“

„Vaše slova mně nahánějí hrůzu.“

„Můžeme zjistit mnohé, můžeme se pokusit zabránit nejhoršímu, ale nejsme všemocní. Naši nepřátelé nám nevytrubují své úmysly, ty pouze odvozujeme od jejich chování. Naše vývody mohou být chybné, úder může přijít od někoho jiného, pokud se skutečně vévoda de Beaufort rozhodne použít krajních prostředků.“

„Co jiné domy, další šlechtici?“

„Nic nového, pokud podporují pana de Beaufort, jsou v jeho závěsu. Spiknutí má svého vůdce, naštěstí dle mého nepříliš schopného.“

„I neschopný vůdce je schopný najmout zabijáka,“ neodpustí si Tissot poznámku.

„Již se stalo, jak se zdá,“ odvětlí s mírnou ironií v hlase Gauvion, pohlédne do vynervované tváře mladého služebníka hraběte a dodá, „Zítřka vás opět očekávám.“

Tajemník neodpoví, pouze si zhluboka povzdechne. Schůzka skončila, jeho však čeká stresující cesta zpátky. Opět se bude bát každého temného zákoutí, každé postavy, která se objeví na obzoru. Unesli už druhého chlapce, co kdyby se rozhodli zmocnit i jeho?

Polije ho studený pot. Pohlédne na své dva ochránce jako mládě na svoji matku, u níž hledá oporu před hrozícím nebezpečím. Naštěstí se oba tváří sebevědomě, ruce u opasku se zbraněmi. Jak by se ale vypořádali s mnohonásobnou přesilou, pokud by na ně zaútočilo více mužů? Raději nemyslet.

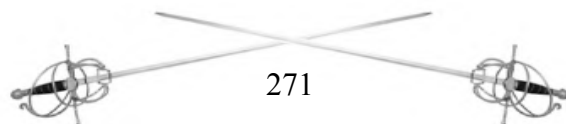
Naštěstí není nutné vyzkoušet schopnosti Lormaina a Bangeho, dorazí domů bez problémů. Maurice se ohlásí své netrpělivě ho vyhlížející manželce a poté se uvelebí v křesle v salóнку, kde na něho již čeká Leander Brizeux. Správci z Anjou neujde, jak se správci domu z Paříže chvějí ruce, když jimi nalévá víno. Taktně však jeho projev nervozity či strachu přejde.

Pan d'Holfene se odpoledne setká s hraběnkou de Besiere. Raději pomlčí o chování Angeliky d'Saussier předchozí noci, ještě stále mu je z jejího chování nevolno. Mladá a okouzlující šlechtična musí být duševně nemocná, když jí zabít a duševní týrání zajatce činilo tak velké potěšení. Se svou bývalou milenkou však musí probrat jiné otázky. Domlouvají se na dalším postupu, neboť dnes večer se znovu setká se svými najatými muži a musí jim udělit nové instrukce.

Hraběnka poslouchá pozorně jeho vyličení marného úsilí dostat cokoli ze zajatce i oznámení o jeho likvidaci, při čemž se jí nepohne v obličeji ani sval. Životy obyčejných lidí pro ni nemají vůbec žádnou hodnotu, oznámení o utracení hospodářského zvířete by u ní vyvolalo totéž.

„Budeme muset vykonat náš úkol,“ poznamená ona suše.

„Připravujeme se. Zjišťujeme zvyky kardinála Mazarina při jeho cestách. Během nich je největší naděje na úspěch.“

„Ale o jeho zvycích jsi mluvil už před pár dny. Geofri, ty záměrně prodlužuješ přípravy, vévoda de Beaufort je už netrpělivěj. Kdoví, co by ho mohlo napadnout.“

„Marion, zavraždit prvního ministra není jako zaříznot slepici do polívky,“ odvěti on s neskrývaným rozhořčením, „Všdyť riskujeme všichni život.“

„My zase tak moc neriskujeme, jen mu i, který si najal. Jsou vůbec pro takový úkol vhodný?“ táže se ona a zkoumavě pozoruje tvář svého bývalého milence.

„Jsou schopný vraždu spáchat, pokud se ptáš na tohle. Ale neť jim dám příkaz, chci si být naprosto jistěj úspěchem. Starosti mi dělá Achile a Louvent, moc jsme v boji proti nim nepokročili.“

„Není už čas, vyřídíme je později. Jak dlouhý čas na přípravu ještě potřebuješ?“

„Řekněme čtrnáct dní, tři týdny.“

„Nepřijatelný. Včera bylo pozdě.“

„Marion, nechci zpátky do Bastily nebo rovnou na popraviště. Pokud si nebudu naprosto jistěj přípravou, nedám svým lidem pokyn,“ řekne pan d'Holfene tvrdě.

„Svejm lidem? Jsou moji, já je platím,“ odsekne ona zlostně a netrpělivě zároveň, pak však mírnějším tónem dodá, „Oceňuju, jak vášně svěřenej úkol bereš. Ale zkrát čas příprav na nejnutnější dobu, jen se stále většími obtížemi uklidňuju vévodu de Beaufort.“

„Tak ať si ho zabije sám,“ vyhrkne on.

„Právě podobný ztřeštěnosti se obávám,“ odvěti ona s ustaranou tváří, „Tobě věřím, ať se dáte do své práce, jsem si jistěj jejím úspěchem. Ale vévoda de Beaufort nemá vhodný lidi a sám je pořádnej ztřeštěnec. Kdoví, co ten blb kde vykládá, je svým způsobem nezvladatelněj. Chybí mu trpělivost připravit spiknutí do nejmenších detailů, jako když zlatník opracovává šperk.“

„Budu se snažit přípravu urychlit,“ odvěti on neochotně, rozhodnut však v žádném případě akci neuspěchat. Užil si již dost v nehostinných kopkách pana du Tremblay a rozhodně se do nich nehodlá vrátit.

Vzpomíná na odpolední rozmluvu s Marion-Anne, když se oklikou vydává k místům, kde shromáždil zabijáky určené k přepsání dějin ve prospěch přátel hraběnky de Besiere. Dává si dobrý pozor, aby ho nikdo nesledoval a Bapaume mu při poslední oklice dá zřetelný signál o možnosti se bez obav přiblížit k úkrytu. Přesto vysedne z kočáru o kus dál a zbytek cesty dojde pěšky.

S velitelem svých mužů se setkne v chodbě domu. Všude je prázdno, nikdo jiný nesmí spatřit jeho tvář. Platí si nejen za služby, ale i za diskretnost.

„Pane, máme dalšího zajatce,“ hlásí Geoffrey.

„Dalšího kluka Achila? Co jste z něj dostali tentokrát? Byli jste úspěšnější?“

„Zatím nic. Zavřeli jsme ho dole ve sklepe, jinde, neť je jeho kamarád, kterýho jste tady včera nechali tuhýho ...“

„Vy jste ho ani nevyslechli?“ řekne nájemce bandy s neskrývanou nevolí v hlase.

„Záměrně,“ odvěti velitel chladně, „V temný díře bude mít čas přemýšlet. Taky jsem chtěl, abyste byl vy osobně u jeho výslechu.“

„Já osobně? Zbláznili jste se? Nechci před nikým ukazovat svoji tvář!“

„Zařizeno,“ vytáhne Bapaume vítězoslavně černou škrabošku, zakrývající po nasazení jejímu nositeli celý obličej, s výjimkou očí, „Budete přítomnej, budete stát stranou a pokud budete mít zájem zasáhnout, řeknete mi svoje pokyny šeptem. Nikdo neuslyší ani váš hlas. Přítomnej výslechu budu já a dva vykonavatelé, toho kluka stejně pak vodpravíme. Není čeho se bát.“

„Proč takový zdržení?“ nepřijímá šlechtic vysvětlení.

„Sám se přesvědčíte vo tom, co nám řekne a podle toho rozhodnete co dál. Máme jistou stopu ...“

„Stopu? Kam vede vaše stopa?“

„Do paláce vévody de Vendome. Ten kluk, kterýho sme chytili, se několikrát sešel s jedním ze sloužících z toho paláce.“

„Krucí, proč jste mi to neřekli hned? Proč jste ale chytili toho druhýho?“

„Taktika, pane,“ usmívá se důležitě velitel, „Nechtěli jsme na sebe předčasně upozornit. Ale už jsme si jistý, díky špehům, který ste najal. Neřekl jsem vám to, dokud sem si nebyl jistej. Doufám, že nám to ten kluk potvrdí, snad bude sdílnější než jeho kamarád.“

„Doufám,“ odvěti se zachmuřenou tváří pan d'Holfene, nutnost vidět mučení dalšího mladíka ho nikterak neláká, jen mu připravované představení připomene včerejší podivné chování Angeliky. Kéž by alespoň výslech přinesl pořádné výsledky, v posledních dnech je pod velkým tlakem, mnoho nespí, po nocích se toulá po Paříži, přeci jen jsou roky znát. K tomu se přidává velké napětí z hrozné úlosti hraběnky, která po něm chce vrátit du samotného prvního ministra, ke všemu duchovního, kardinála, ať si o jeho vysvěcení na kněze říká kdo chce co chce. Hrozba neúspěchu a následků ho naplňuje už několik dní mučivými obavami.

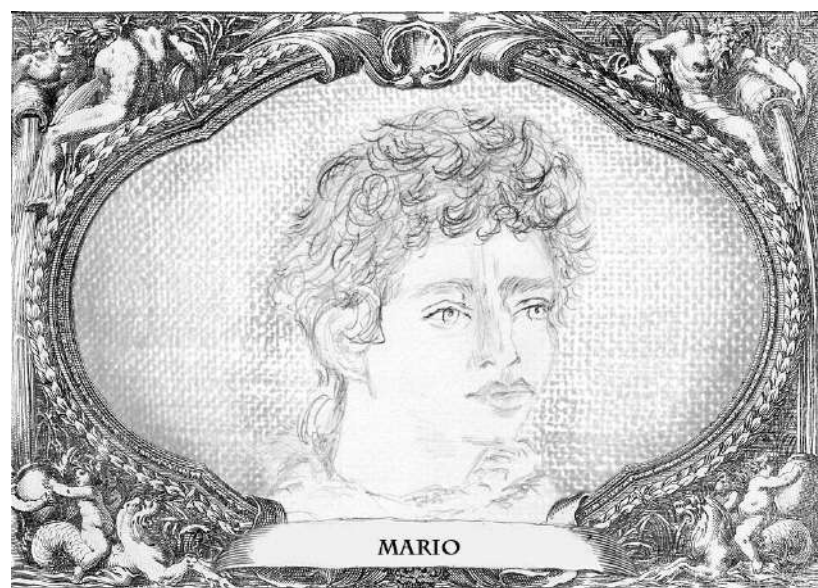
Geoffrey a Geofri vstoupí do místnosti, kde došlo k umučení a zavraždění Filipa. Jeho tělo spočívá na místě, kde ho zanechala Angelika, nicméně jeho mrtvolu položili na záda, aby bylo možné spatřit krutá zranění, způsobená mučením i smrtelnou ránu. Pohled na mrtvolu má zapůsobit na dalšího vyslýchaného, aby byl sdílnější.

Oba muž i nemusejí čekat dlouho, zajatce vlečou další dva nájemní vrazi se zarputilými výrazy ve tváři, spíše vyšších postav, s mohutnými kníry. Jen jejich výraz vzbuzuje strach. Hoch v prostých otrhaných šatech je drobnější postavy, vychrtlý, rysy strhané, ruce spoutané za zády, v očích strach. Smýknou s ním k nohám obou velitelů, ať se bolestivě udeří do ramene, kterým odvrátí úder do hlavy. Tu pozvedne a spatří mrtvolu svého kamaráda, zle zřízenou. Nachází se od ní sotva dva metry a může pohlédnout do bezduchých očí Filipa i na jeho zaschlé rány na obnaženém těle. Bolestný výkřik splyne s vyjeknutím hrůzu.

„Tak, ty sviňáku jeden,“ kopne ho středně velkou silou do boku Bapaume, „Dobře si prohlídni svého kamaráda. Možná brzy budeš vypadat stejně. Nebo ne brzy, tak snadný to mít nebudeš. Než zhebneš, tak si pořádně užiješ!“

„Pane, prosím, kdo ste? Nic jsem vám neudělal!“ říká zajatec plačtivě, hlas se mu chvěje hrůzou.

„Drť hubu! Tvůj pán Achile je naším nepřítelem. Ty nám buď vyklopíš všechno, co víš, nebo se seznámíš se všema těmahle nástrojema,“ chytí velitel kluka za zátylek a otočí mu hlavu směrem ke sbírce mučících předmětů, kleště, hůl na bití, ohořelé louče.

„Já nic nevím ...“

„To říkal Filip taky ... přesto nám nakonec mnohý řek. Vůd tebe vlastně jen potřebujeme jeho slova potvrdit ... tak čím tě pan Achile pověřil?“

„Pan Achile? Vůbec nikoho takového neznám,“ odvěti Mario plačtivě, snažící se si ve svém mozku vše srovnat. Děsivý obrázek mu nahnal strach, na druhé straně má jasné pokyny, jak se chovat a jeho nemocné plíce, vystavující mu tak jako tak již jen krátké údobí života, ho donutily se vyrovnat s blížící se smrtí. Ale je velký rozdíl zemřít v posteli mezi blízkými či být umučen v neznámém sklepení.

„Tak neznáš? Výborně, zase se pobavíme. Doufám, že rád řveš, už brzy dostaneš příležitost,“ pokrčí rameny Geoffrey a obrátí se ke dvěma svým mužům, „Svlíkněte ho a začněte. Vůbec ho nešetřete, pusťte se do něj pořádně,“ dodá.

„Pane, počkejte!“ vykřikne Mario, předstírající větší hrůzu, než kolik mu nahnali ve skutečnosti. Ruce dvou zamlklých vykonavatelů rozkazů ho nadzvednou a jeden z nich mu začne rozvazovat pouta na rukách.

„Máš co říct?“ zeptá se Bapaume a chytí hrubě mládence za bradu, to jít je surově držen za uvolněné ruce a tlačení k předklonu.

„Znám pana Achila,“ řekne hoch.

„Aby ne. Kde je teď?“

„Kde je teď? Já nevím. Nikdo to neví. Vždycky se vobjeví někde jinde, je všude a nikde. Zná Paříž jako nikdo, všichni ho znaj. Nevím kde je.“

„Nekecej! Někde přece musí spát!“

„Asi jo, ale nikdo neví kde!“

„Skutečně? To je všechno? Uvidíme, jestli si na něco nevzpomeneš, ať se ti začne škvařit kůže, ať ti rozsekají chodidla holí či ti kleštěma rozdrtí koule,“ řekne jako by lhostejně velitel a dá pokyn svým lidem, kteří mládenci začnou rozepínat košili.

„Pane! Počkejte! Nechci skončit jako Filip!“

„Ne? Tak co víš?“

„Co byste chtěl vědět?“

„Nehraj si se mnou!“ zařve Bapaume vztekale, košile letí do kouta, začnou se zabývat jeho kalhotami.

„Pane! Nechci skončit jako Filip! Řeknu vám všechno!“ vykřikne hoch a snaží se, aby mu hlas zněl co nejvíce prosycen hrůzou. Moc však předstírat nemusí, hrozné prostředí a obavy k dalším minut vykonají své.

„Povídej!“

„Znám pana Achila, stará se vo nás,“ mluví Mario přerývaně, jeho svlékání ustalo, všichni očekávají jeho další slova, „Dává nám najíst a napít a našel nám střechu nad hlavou. Je nás víc, stará se vo nás, nikoho jinýho nemáme.“

„Bláboly. Co pro něj děláte?“

„Co řekne. Vyřizujeme vzkazy, vobčas někoho sledujeme, někdy v noci něco nosíme, nevím co to je, možná něco kradenýho. Někdy nás pošle dělat nějaký pomocný práce, prostě co je potřeba.“

„Co děláš teď?“

„Teď? Teď jsem tady drť ene j ...“

„Ty parchante jeden,“ vlepi zajatci facku Geoffrey, ať se mu spustí krev z nosu, „Dělá si z nás srandu. Dejte mu na začátek pár ran holí, uvidíme, jestli je takovej hrdina, na jakého si hraje!“

„Pane, já ...“, pokusí se o protesty Mario, ucítí na rtech sladkost vlastní krve. Vzápětí se mu hlava zvrátí od druhého políčku, neméně silného. Než se vzpamatuje, srazí ho jít nahého na špinavou zem, proti silným rukám zabijáků nemá sebemenší šanci, raději se moc nebrání, aby nerozpečoval jejich surovost. Znovu mu sváží nohy v kotnících, následně mu umístí pouta i na ruce, ovšem pod kolena. Leží teď na zádech, chodidla mu trčí vzhůru. Bolestně sykne, když dopadne první rána holí, vzápětí další.

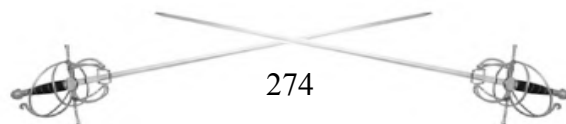
„Bude to stejný jako s tím předchozím,“ zašeptá pan d'Holfene otráveně.

„Uvidíme. Třeba vyměkne.“

„Spíš chcípne, je takovej sušinka,“ oponuje šlechtic, narátající na tělo zajatce s vystupujícími žebry, spíš jen kosti potažené kůží.

„Něco vydrťí. Takový malý parchanti vydrťej dost, nezdaj se. Počkejte chvíli.“

Rány holí dopadají velkou intenzitou, jeden z mučitelů drtí mládence na zemi, aby nemohl ranám uhýbat, druhý ho mlátí vši silou do chodidel. Kůže na několika místech praskne, vytryskne krev, která se po další ráně začne rozstříkovat okolo. Mario přijímá zprvu první úder statečně, teď už ale řve, čímž si zaslouží ucpání úst páchnoucí rukou. Snaží se kousnout do dlaně, bránící přívodu vzduchu nejen do úst, ale i do nosu. Vysloutí si úder do obličeje, při němž mu asi surovec přerazil nos a hlava mu brnkla o zem.

Začne mu v ní hučet, nedostatek vzduchu mu způsobuje mřítky před očima, šílená bolest mu vystřeluje od nohou do těla. Najednou bití ustane.

„Čím tě pověřil Achile v poslední době?“ uslyší kluk jako by v dáli hlas.

„Jen jsem ... nosil zprávy ...“, vzlyká, obličej má plný krve.

„Od koho?“

„Neznám ho.“

„Lž eš!“

„Nevím jak se jmenuje!“ vykřikne hoch ve strachu z dalších ran.

„Cos mu přinášel za zprávy?“

„Všechno moťný. Co dělá jeden moc vát enej a mocnej pán ...“

„Jakej pán!“

„Vévoda de Vendome.“

„Co ti ten špeh říkal?“

„Všechno moťný! Co zaslechnul v domě, vo čem se tam mluví, kdo chodí za tím pánem a jeho synem ... už si všechno nepamatuju, vť dycky sem to hned říkal panu Achilovi!“

„Cos mu říkal naposledy?“

„Už si nevzpomínám,“ odvěti Mario a vzápětí vyjekne, protože mu hůl znovu dopadne na rozsekaná chodidla.

„Cos mu říkal?“ slyší zdálky otázku, nevidí nic, krev z přeraženého nosu mu zalévá i oči, hlavu má zvrácenou, rozbolavělou.

„Jak vévoda de Beaufort zuřil a nadával na pana kardinála Mazarina a královnu!“

„Ještě něco?“

„Jen kdo tam přišel ... pane, nebijte mi, já už ty jména zapomněl ... jsem hloupý, moc si nepamatuju!“

„Moťná ti tvýho pamatováka vosvěť íme,“ slyší mladík posměšně znějící hlas a cítí, jak ho kdosi silně uchopí za vlasy.

„Jména si nepamatuju ... pane, prosím, nechte mě už, vopravdu nic nevím! Všechno sem vám řekl!“

„Všechno?“ kopne zajatce do boku Bapaume, pustí jeho vlasy a povstane, „Moťná jen něco. Kde se skrejvá Achile? A kde jeho přítel Louvent?“

„Pane, jsem jen vobyčejnej kluk, co ť íje na ulici. Jak to mám vědět!“

„Moťná víš, moťná nevíš,“ odvěti velitel s krutostí v hlase, „Pokud vopravdu nevíš, tak máš smůlu. Pokud si vzpomeneš, moťná si ušetříš další utrpení. Zapalte louče!“

„Pane, proboha, věřte mi,“ brečí Mario, „Všechno sem vám řekl. Všechno, co vím, vám řeknu. Vť dycky mi řekl, kde mám bejt a tam na mě čekal. Je strašně vopatrněj, nikdo neví, kde vlastně bydlí, kde se skrejvá. Kať dej vám to řekne!“

Jeho poslední úzkostné volání zůstane bez odezvy, snaží se mrkáním zbavit se krve v očích a prohlédnout, jeden z muřů u ně ho stále klečí, druhý zapaluje louči, další dva se šepem baví stranou. Tužil moťnost takového konce, když přijal úkol od pana Gauviona, ale strach z krutého mučení mu sevře hrdlo. Nesmí zklamat, už kvůli Filipovi ne. Chudák, asi taky moc zkusil, neť ho zabili.

Začne se modlit k Bohu, aby mu dal sílu vydržet a aby jeho utrpení co nejvíce zkrátil. Mnohokrát se modlil, aby mu Bůh dal ještě nějaký čas, neť ho povolá k sobě, dobře věděl o svém nevyhnutném konci, krev vykašlává stále častěji. Dnes se modlí, aby si ho Bůh vzal k sobě rychle, nejlépe hned.

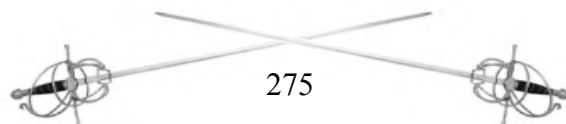
„Jen potvrdil, co už víme,“ šeptá mezitím Geoffrey.

„Znáte muť e, kterej špehuje vévodu de Vendome?“ ptá se Geoffri rovněť potichu.

„Známe. Co s ním? Máme se ho zbavit?“

„Nevím, musím se domluvit. Moťná ale takovej rozkaz dostanete.“

„Nebude problém, jedna rána noť em v davu a je všechno skončený. Chudáka chtěl někdo vokrást, asi se bránil.“

„Zatím nic nedělejte, dokud se nedomluvíme.“

„Počkám na vaše rozkazy.“

„Co bude s tím klukem?“ zeptá se šlechtic.

„Co by. Ještě to zkusíme, ale asi mluví pravdu. Achile je chytrý, nebude roztrubovat nic vo svých úkrytech. Nechám ho chvíli mučit, třeba z něj vypadne nějaká podrobnost, nějaká maličkost, na kterou si vzpomene, jak bude chtít mučení ukončit. Ale moc nadějí si nedávám.“

„Asi je další výslech zbytečný, co jsme potřebovali, tak víme.“

„Asi je, ale když budeme pokračovat, tak nic nezkazíme,“ pokrčí bezcitně rameny Bapaume.

„Jak myslíte. Ale nechceme žádný svědky!“

„Samozřejmě, pane. Kluk se rána nedotýje, to vám můžu u slíbit.“

„Co uděláte s těmi těly?“

„Necháme je tady ve sklepě. Odklízet je teď by bylo nebezpečné. Ať práci pro vás skončíme, zmizíme daleko od Paříže. Nikdo nás tady nezná, ať je najdou, ať si myslí, co chtějí. Třeba je ani nenapadne, proč byli mučeni. Taky jim to moh udělat nějaký zvrhlík, jen tak, pro svoje potěšení.“

„Zvrhlík ... máte asi pravdu,“ přikývne pan d'Holfene a mráz mu přejede po zádech při vzpomínce na Angeliku. Jemu samotnému je osud Maria lhostejný, smrt neznámého bezdomovce ho nechává klidným, necítí při jejím uvědomění si nic. Prostě pro splnění úkolu musí občas někdo zemřít. Nic víc a nic méně.

„Počkáte ještě?“

„Ne, slyšel jsem dost. Musím zavolat, co se špehem u vévody. Půjdu.“

„Doprovodím vás,“ zašeptá Bapaume, pak se obrátí na své muže a dodá nahlas, „Začněte. Ale předtím mu dejte roubík, ať se jeho řev nerozlejhá. Čas od času mu ho vyndejte a zeptejte se ho, jestli už si vzpomněl na úkryt těch mužů!“

„Pane, prosím, ne ... prosím ...“, křičí Mario, ale ne dlouho, ucítí v ústech kus hnusně chutnající látky, surově mu ji cpou do pusy, začne lapat po vzduchu, frká krev přeraženým nosem.

„Dávej pozor, aby se neudusil,“ uslyší kluk hlas z velké dálky, patříci jednomu z mučitelů.

„Pane Bože,“ začne se v duchu modlit, „buď tak laskavý a vezmi mě k sobě. Nenech mě už déle trpět. Pane Bože, dovoluji se tvého milosrdenství. Ať se rychle udusím, ať už všechna bolest pomine. Nedovol mi selhat, nedovol prodlužovat moje utrpení.“

Šílená bolest na boku ho přivede k většímu vědomí, polyká krev, lapá po vzduchu a marně se pokouší vykřiknout. Cítí zvláštní zápach, vředy mu pálí kůži na boku, uvědomí si z hrůzou. Zavře oči a začne se znovu modlit, aby brzy ztratil vědomí a Bůh si ho vzal k sobě.

NEKLIDNÝ DEN V PAŘÍŽI

Hned za svítání vzbudí dveřníka domu hraběte de Godille klepání a na prahu spatří Simon Meillet trojici gardistů v civilních oblecích. Po pár vysvětlujících větách raději dojde hromotluk vzbudit správce domu, který přivítá nové strážníky s radostným výrazem. Trojici ochránců odvede do prostor po baronu de Taille, jít část sám okupoval a nechá jim připravit snídani. Šest rukou, schopných se ohánět všemi možnými zbraněmi, mu vnese částečný klid do duše, stejně jako vzkaz, na základě něhož může zůstat v domě a očekávat příchod svého pána.

Příjezd tří ozbrojených mužů vzbudí pozornost dalších obyvatel domu, ovšem Tissot všetečné otázky velmi rychle odbude. Pan hrabě je slušně mimo svůj domov, on sám často musí pracovně také odejít, proto byli dočasně najati tři zkušené ochránci. Jejich jediným úkolem je bdít nad bezpečností, když vlastně zůstanou v domě s obrovitým dveřníkem Meillem jen tři a dva Foudrasovic chlapci. Což zní sice logicky, ale rozhodně všechny pochybnosti nerozptýlí. Zvláště po zkušenostech s dob dřívějších, kdy

se gardisté v domě rovněž objevili a pak se něco semlelo. Nebo se objevili krátce poté, co k něčemu došlo.

Maurice následně vypraví Leandera v doprovodu Bangeho a Lormaina do Saint-Germain za panem Montevidem. Je nutné projednat obchodní zájmy v Anjou. Mladý správce panství se na přítomnost cizích mužů nezeptá, nicméně vytuší problémy a neodjít dí v nejlepší náladě.

Geofri d'Holfene se vrátil pozdě v noci, špatně se mu usínalo a ještě hůře spalo. Probudí se před svítáním a nepříjemné myšlenky mu neumožní se znovu odebrat do království snů. Proto si nechá udělat snídani a již kolem sedmé hodiny přijde vzbudit komornou Louisu. Rozespalá dívka marně protestuje, donutí ji odkráčet vzbudit svou paní. Vráti se nakvašená a jen pohybem ruky naznačí šlechtici možnost vstoupit do ložnice paní domu.

Po prvních krocích problesknou šlechtici vzpomínky na doby časem zaváté, kdy po ránu opouštěl ložnici hraběnky opačným směrem. Stejně tak jako dnes polonahý Mark Bellison, s kterým se málem srazí ve dveřích. Anglický krasavec projde kolem rušitele siesty s lhostejným výrazem. Jeho city ke stárnoucí šlechtice značně ochladly, ale roli hřebce plní nadále. Pouze začíná působit více faktor profesionality a očekávaných výhod, než vášně a okouzlení. Smířil se s faktem prodeje svého těla za peníze a rozhodl se vydělat na svém postavení v domě co nejvíce, než dá Paříži sbohem a vrátí se do svého mlhami často zastřeného rodného města.

Geoffri pohlédne na svou bývalou milenkou sedící na lůžku, záda podepřená o načechraný polštář. Takto po ránu, bez naličení, vykazuje její obličej známky stárnutí. Ano, stále je hezká, přitažlivá, ale její nádhernou jemnou a vypnutou kůži na celém těle zřetelně nahlodává zub času. Může své roky zamaskovat, ale nedokáže je skrýt napořád. Lehký úsměv mu přeběhne po tváři, vzápětí se však přetaví do nervózní grimasy, u připomnění důvodů, jež ho po ránu přivedly do ložnice paní domu.

Přitáhne si židli k lůžku, bez dalšího vysvětlování jí začne líčit výslech druhého zajatce a z něho vyplývající odhalení špeha v domě jejího současného milence. Ona ho poslouchá pozorně, bez přerušování, bez známek emocí.

„Nech ho voddělat,“ řekne ona suše, jen co on skončí.

„Muž u, ale asi by byl dobrý souhlas vévody.“

„Pak mu všechno vysvětlím. Ať se vo toho zrádce tvoji lidé postaraj.“

„Marion, napřed se zeptej vévody. Bude možnost chtít se svým sluhou mluvit.“

„Není čas, kdoví, co vévoda de Beaufort doma třvaní, mohl by nám způsobit problémy. Jde jen o vobyčejného sluhu, takovejch vévoda má.“

„Přesto bych měl rád jeho souhlas,“ odporuje on tvrdošíjně, za což si vyslouží příkrý pohled.

„Ať je po tvém, ještě dnes ho budu mít. Víme něco o Achilovi a Louventovi?“ svolí ona s odkladem vrátí dy a raději převede řeč na další vášně téma.

„Hledat je dva v Paříži, je jako hledat jehlu v kupce sena. Jsou moc zkušený a prohnáný, než abysme se jim lehce dostali na kobytku,“ zavrtí on hlavou.

„Nevadí, vyřídíme je později. Víme, kdo pro hraběte de Godille pracuje a zbavíme se jich při první vhodné příležitosti. Teď odstraníme jejich zdroj z blízkosti vévody a potom ...“ nedokončí ona větu, jen se zpytavě na rušitele jejího spánku podívá, „Ať zlikvidujete sluhu z domu vévody, všechno další půjde stranou a zaměříte se jen na Mazarina. Musíme se ho zbavit co nejdřív.“

„Můj názor znáš,“ odvěti on pevným hlasem, „Takhle nebezpečnou hru jsem nikdy nehrál a nemohu připustit neúspěch.“

„Jsme pod ochranou vévody de Vendome a jeho syna. Stejně tak dalších princů a významných šlechticů a šlechticů, kteří jsou do spiknutí důležitých zapletení. Nám nic nehrozí, raději uvať u o zametení všech stop. Nechci ti radit, ale nejlepší svědek je žádný svědek. Však mi rozumíš.“

„Rozumím, ale najatí lidé nejsou hlupáci. Uvědomují si možná rizika z obou stran. Nejlepší jim bude zaplatit a voni sami zmizí hodně daleko.“

„Voni jsou tvůj problém, já o nich nic nevím,“ pokrčí ona rameny, ale určitě by byla klidnější, kdyby jí oznámil náhodnou smrt všech mužů zapletených do příprav vraždy prvního ministra.

Hrabě de Godille v doprovodu pěti gardistů v civilních šatech z dostatečného odstupu doprovodí kardinála Mazarina do Louvre, všichni však zůstanou vně paláce. Ač v blízkosti sídla královny regentky a malého krále panuje velký zmatek, pravděpodobnost útoku zde klesá na minimum. Ačkoli ďábel nikdy nespí a právě takového zmatku by mohli případní najatí zabijáci rovněž využít.

Mladý šlechtic určí svým mužům místo, kde na něho budou čekat a sám pěšky naopak do paláce zamíří. Prochází mezi mnoha slouťícími a musí podstoupit i proceduru vysvětlování. Mladým podvelitelem je odveden stranou, kde musí dlouhou dobu čekat. Obrní se však trpělivostí, s podobnými komplikacemi počítal.

Teprve po půldruhé hodině se mu znovu věnují a jiný mladičský poddůstojník ho požádá, aby ho následoval. Vede ho chodbami do míst, kde postává zamklý a odměřeně vyhlížející kapitán Francois de Guitaut. Zdvořile, leč odměřeně se pozdraví. Mladší z mužů požádá o diskrétní rozmluvu mezi čtyřma očima, starší na něho zpytavě pohlédne, nicméně kývnutím svolí. Bez dalších slov ho pohledem vyzve k dalšímu pochodu, který oba zavede až na konec chodby, kde se buď mohou kochat pohledem z okna či se věnovat rozhovoru. Jelikož nikdo další není v dohledu a doslechu, rozhodne se řádatel o setkání k druhé mužnosti.

„Pane kapitáne,“ začne pan de Godille vátým hlasem, „děkuji za váš poskytnutý čas. Nedovolil bych si vás rušit ve vašich jistě důležitých povinnostech, pokud bych k tomu neměl závažný důvod. Předem vás chci poprosit o naprostou diskrétnost, požádat vás, aby náš rozhovor zůstal pouze mezi náma dvěma.“

„Pane hrabě,“ odvětlí starý důstojník stejně vátým tónem, „nejsem zvyklý dávat sliby, aniž bych dopředu věděl, k čemu se vátí. Neznám důvod vaší návštěvy ani obsah vašeho sdělení.“

„Chápu vaši zdrženlivost, pane kapitáne. Právě pro vaši moudrost a čestnost jsem si vás vybral. Budu k vám upřímný, mám ve vás plnou důvěru. Nepřicházím v soukromé záležitosti, naopak, přicházím ve státním zájmu.“

„Státním zájmu, pane hrabě? Pro mě je státem král, sloužil jsem věrně jeho otci a stejně tak sloužím jemu.“

„Máme stejný zájem, pane kapitáne. Já zajišťuji bezpečnost prvního ministra, pana kardinála Mazarina. Jde o záležitost tajnou, nikoli oficiální. Mým úkolem je bdít nad jeho bezpečností, ale nebýt přítom viděn, snad mi rozumíte.“

„Blahopřeji k vašemu důležitému úřadu,“ odvětlí stroze pan de Guitaut, leč malý nástin ironie nejde v hlase přeslechnout.

„Není příliš k čemu blahopřát,“ přejde malé rýpnutí bez odezvy Armand, „Pan kardinál je prvním ministrem a nejbližším poradcem Jeho Veličenstva. Bohužel mnohým se jeho role nelíbí, protože touží po vlastním prospěchu. Znáte dobře poměry u královského dvora, ostatně z pohledu vašeho úřadu ani jinak být nemůže. Víte o spiknutí části šlechty, který si říkájí Důležití. Jejich zájmy jsou nepochybně pouze osobní. Není jich málo a jejich hrozby nejde brát na lehkou váhu.“

„Pane hrabě, netuším s čím přicházíte. Já jsem jen voják a různá spiknutí a intriky jdou zcela mimo moji osobu. Prosím, vyjádřete se jasně, oč vlastně řádate.“

„Pane kapitáne, již jsem skoro u cíle. Má role zajistit bezpečnost pana kardinála nespočívá v jeho přímé ochraně, ale i v odhalování úmyslů jeho nepřátel. Nechci vás zatěžovat podrobnostmi. Bohužel mám velmi nepříjemné náznaky z tábora nepřátel prvního ministra o jejich velmi nebezpečných úmyslech. Dokonce tak nebezpečných, že by mohl být ohrožen život pana kardinála.“

„Neptám se na vaše zdroje, pane hrabě, ale znovu opakuji svoji otázku. Co si řádate ode mne?“ podívá se Armandovi přímo do očí Francois.

„Chci vás požádat o pomoc, pane kapitáne. O pomoc při zajištění bezpečnosti pana kardinála tady v paláci. O zvýšenou bezpečnost.“

„Mám snad pana kardinála hlídat osobně?“

„Tak bych byl neklidnější, ale ať tolik neřídám. Ohlídám pana kardinála všude mimo královský palác, tady však nemám možnost svoje poslání naplňovat. Osobně útok na Jeho Eminenci v prostorách Louvre nepředpokládám, ale nesmím nic zanedbat.“

„Proč právě já, pane hrabě? Mluvil jste o mnoha spiklencích, kde berete jistotu, že k nim nepatřím?“

„Vy, pane kapitáne, sloužíte Jeho Veličenstvu a Jejímu Veličenstvu. Oni dostali vaše slovo, je tedy nemožný, abyste konal v rozporu s jejich zájmy. Vy sám jste mi největší zárukou, váš smysl pro čest a nezrušitelnost daného slova. Vám věřím jako nikomu tady,“ odvětil prostě a jednoduše pan de Godille, přesto může pozorovat jistou změnu v očích starého vojáka. Ve tváři se mu nepohne ani sval, ale oči ho na chvíli zradí. Slova o cti a věrnosti ho zahřála na duši.

„Jakou roli jste mi v ochraně pana kardinála přidělil?“ zeptá se o poznání vstřícnějším tónem.

„Pane kapitáne, chtěl bych vás požádat, poprosit, abyste dohlédl na bezpečnost pana Mazarina v Louvre. Případně i jinde, pokud bude doprovázet Její Veličenstvo. Aby se k němu nedostal najatej vrah. Neznám plány nepřátel pana kardinála, ale mám obavy, vycházej z některých zjištěných náznaků.“

„Pan kardinál je zde v paláci v bezpečí,“ řekne pan de Guitaut, když však uvidí zklamání v obličeji řadatele o pomoc, dodá, „Mohu však dohlédnout na zvýšenou pozornost. Pan kardinál o mojímu úkladu ví?“

„Ano, ale nechce učinit žádná opatření, která by byla nápadná.“

„Rozumím. Nenápadně zvýším ostrahu jeho osoby, v nepřehledných případech se jí ujmu osobně.“

„Pane kapitáne, mnohokrát děkuji. Poskytl jste mi víc, než jsem čekal,“ řekne Armand radostně.

„Jen si plním své povinnosti.“

„Povinnosti se dají plnit se zanícením nebo i liknavě. Pane kapitáne, ještě jednou děkuji.“

„Víte Její Veličenstvo o připravovaném úkladu?“

„Nevím, asi ne. Pan kardinál nechce vzbuzovat žádnou pozornost, jít tak má dost nepřátel. Pane kapitáne, na začátku našeho rozhovoru jsem vás ptal o diskrétnost a mlčenlivost. Mohu svoji žádost zopakovat?“

„Náš dnešní rozhovor se nikdy neuskutečnil, pane hrabě.“

„Znovu děkuji. Kéž by nebylo slušné ani jednoho z nás zapotřebí.“

„Pokud Jeho Eminenci hrozí skutečně nebezpečí, pravděpodobně zde v paláci či v blízkosti Jejího Veličenstva je nejmenší. Postarám se, aby bylo téměř nulové. Ale jsou jiná místa, kde je i první ministr snadno zranitelný,“ upozorní starý důstojník.

„Jsem si všech rizik vědom, pane kapitáne, učinil jsem potřebná opatření. Ale nikdy nevíte, co zmůže náhoda, dopředu neznáte plány nepřátel. Moje náhoda jde jen o silná slova, ale učiním všechno, aby pan kardinál nebyl ohrožen, pokud by se spiklenci odhodlali zajít až tak daleko.“

„Přeji vám mnoho štěstí,“ usměje se nepatrně Francois, mladík na něho znovu učinil dobrý dojem. Pokynem ruky mu naznačí, aby ho následoval. Vše potřebné bylo vysloveno a je domluveno.

Z paláce zamíří hrabě de Godille nejprve za svými muži, dá jim pár drobných na oběd a požádá je o zdrženlivost při konzumaci vína. Budou čekat hodně dlouho, než se kardinál bude vracet a musí být naprosto bdělí, ať budou znovu doprovázet jeho kočár. Ale vybraným gardistům důvěřuje, proto je nechá samotné, sám nasedne na koně a vydá se ke svému domovu. Do večera má času dost, od Mazarina zná pravděpodobný čas jeho návratu.

Projít dí pomalým krokem ulicemi Paříže a rozhlíží se po rumraji kolem. Trochu pocítuje únavu, malinko i vypité víno ve společnosti kapitána de Seinges, ale především je zavalen jeho mozkem obavami. Vzpomene si na připravovaný úklad markýze de Cinq-Mars proti kardinálovi Richelieuovi, kdy také pomáhal zajišťovat ochranu prvního ministra. Ovšem tehdy byl jen malé kolečko ve výborně sestrojeném a promazaném stroji. Teď je ve výrazně jiné pozici, jeho úloha o poznání významnější a kardinál daleko

více zranitelný. Při ochraně Richelieua si vysloužil ostruhy, ale také peníze na rekonstrukci svého panství, nerad by o vše selháním při zajištění bezpečnosti Mazarina přišel.

Zadumán dorazí až ke svému domu, předá koně Meilletovi, nechá si do salónku zavolat správce Tissota. Usadí se v křesle, natáhne si nohy a začne si protahovat záda. Z tajemníkovy obličeje je moťné číst jako z knihy, unavený, nervózní, vystrašený.

Nařídí mu posadit se a bez dalšího ho vyzve k vyprávění. Dozví se o jeho nočním setkání s panem Gauvionem i o všem, co na něm bylo řečeno.

„Co budeme dělat, pane hrabě?“ zeptá se mírně se chvějícím hlasem sluha.

„Co budeme dělat?“ zopakuje zamyšleně otázku šlechtic, „Budeme čekat. Plně panu Louventovi i Achilovi důvěřuju. Starám se o bezpečnost pana kardinála, snad budeme mít štěstí a k žádnému útoku nedojde nebo ho odvrátíme.“

„Pane hrabě,“ odkašle si sluha, „jednomu nerozumím ... víme o úkrytu najatých zabijáků, tak proč na ně nevlítnete a nezlikvidujete je? Jako třeba únosce slečny Gabriely nebo bandu Matyáše?“

„Maurici, přemýšlej! Když vo nich pan Achile ví, můž e je sledovat a má je pod dohledem. Když je teď zlikvidujeme, spiklenci si najmou další a my ztratíme výhodu.“

„Výhodu? Asi už zabili dva kluky, chystá se asi vražda nějakýho chudáka z domu vévody de Vendome ... a pan Achile posílá svý služebníky na smrt a jen všechno sleduje!“

„Asi nemá jinou moťnost.“

„Nemá jinou moťnost?“ sklopí hlavu Tissot, je velmi rozrušen, váhá s další otázkou, nutkání položit ji je však silnější, než rozpaky z její vhodnosti, „Pane hrabě, kdyby bylo třeba, taky mě obětujete?“ vyhrkne nakonec.

„Maurici,“ rozesměje se poněkud křečovitě pan de Godille, „tohle tě teda trápí? Neblázni! Ty seš ve zcela jiným postavení, jsi významná osoba, můj tajemník, důvěrník, naše spojení. Jak se můž eš srovnávat s nějakým bezdomovcem či nějakým neznámým sluhou z domu vévody de Vendome?“

„Ani kdyby moje smrt byla výhodná pro vaše záměry? Pro záchranu pana kardinála?“

„Maurici, dost už! Máš moje slovo. Nemám zájem přijít vo tvoje služby, udělal jsem všechny opatření, abyste ty i další sloužící byli v bezpečí.“

„Mám vaše slovo?“ zvedne své oči Tissot, strach se v nich zračí nepokrytě.

„Chceš snad vo něm pochybovat?! Vo slovu šlechtice?“ zeptá se zvýšeným hlasem pán domu.

„Ne, pane hrabě, určitě ne,“ řekne rychle sloužící, „Já jen ... právě proto jsem chtěl vaše slovo ... když pan Achile mluvil tak chladně o smrti svých lidí, o nastrčeném sluhovi od vévody. Jako by nešlo o lidi ... ale oni asi zemřou, abyste získali výhodu...“

„Maurici,“ podívá se teď Armand dlouze do očí svého správce, „nemíním ti opakovat svůj slib. Chápu ale tvoje obavy, naložil jsem toho na tebe dost. Snad už všechno brzo skončí. Nenechám ti ublížit, postarám se vo tvoji bezpečnost. Tím povážuju podobný diskuse za skončený,“ dodá zvýšeným hlasem.

„Děkuji, pane hrabě. Snad bude mít dítě Nicolet přeci jen otce,“ poznamená tajemník velmi smutným hlasem, pohled na něho je věru žalostný, až se jeho pán rozesměje. Sluhovi však je spíše do pláče, nervy pracují a starost o manželku a potomka napětí jen zvyšuje.

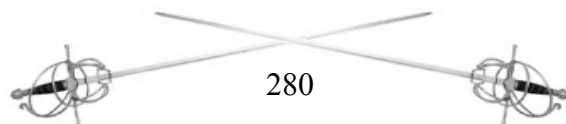
„Pošli mi sem Leandera,“ rozkáže pán.

„Bohužel, pane hrabě, Leander není v domě, s Lucasem a Malým Simonem odjeli do Saint-Germain za panem Juanem. Ohledně obchodních zájmů vaší ... naší společnosti v Anjou.“

„Ach tak,“ pousměje se šlechtic nad opravou z vaší na naší společnost, ale co, pět procent ze zisků nemusí být právě málo, pokud vyjdou dohody s Mazarinem, „Chci s ním mluvit, než odjede zpátky. Dneska ho už nestihnu, tak zítra. Kdybych se tady nemoh zastavit, tak by musel přijet večer za mnou do paláce Cleve.“

„Postarám se, aby na vás počkal. Máte další rozkazy, pane hrabě?“

„Ano, nech připravit oběd. Pojíme spolu, probereme si všechno znovu, včetně tvýho dnešního setkání s panem Achilem. Zajdu se teď podívat za gardisty, pak se na chvíli natáhnu. Jsem nějak ej unaven ej,“ dodá šlechtic, znovu se dlouze protáhne.

Hraběnka de Besiere se vnutí do paláce vévody de Vendome, pán domu se jí uvolí přijmout kolem druhé hodiny. Zatímco jeho syn Francois vyrazí do Louvre, aby čelil nepříjemným pohledům a posměškům, ale aby také se svými přáteli dál kul pikle, jeho otec zůstane doma. I se svými starostmi. Jeho milenka mu pravděpodobně přinese další, jistě má k neočekávané návštěvě důvod.

Stárnoucí princ je sám plný obav. Sníl o návratu na výsluní u francouzského královského dvora dlouhá léta, usiloval o postavení důstojné legitimizovanému nemantelskému synovi krále Jindřicha IV., respektive jeho vnuků, svých synů. Poslední vývoj u dvora mu ale přiděluje vrásky na čele, podceňovaný Mazarin nabývá vrchu nad jeho synem Francoisem i nad všemi dalšími a o revoltě nespokojenců sdrůžených ve společenství Důležitých si cvrlikají vrabci na střeše. Zatím je ticho po pěšině, ale první ministr by mohl přichystat protiúder.

Povzdechne si, jeho synovi se podařilo si proti sobě popudit královnu, leč chybu nehledá u něj, ale u své panovnice a jejích rádců, z nichž je Mazarin nejhorší. Neví si však rady, někteří nabádají ke zdrženlivosti, jiní naopak k rázným krokům. K radikálnějším patří i jeho milenka, kterou se rozhodne přijmout v salónku. Nechá připravit malé občerstvení a postará se, aby je po jejím příchodu nikdo nerušil.

Přivítání před slůžebnictvem je poplatné bontonu a bez projevů vzájemných náklonností, byť všichni v paláci dobře vědí o jejich vztahu. Moťná něco tuší i mantelka pana vévody, padesátiletá Françoise de Lorraine, vévodkyně de Vendome a de Mercouer. Leč je zvláštní, jak usilovně se někdy ukrývá veřejné tajemství a jak všichni hrají stejnou hru. Vévoda je však příliš netrpělivý, proto hned po odchodu posledního slouťícího přejde jeho milenka rovnou k věci.

„Mám velké starosti,“ začne s velmi vátým výrazem ve tváři.

„Snad zase rodinné problém? Se synem? Nebo s dcerou?“

„Nikoli, moje rodinné záležitosti jsou urovnané, díky vám, drahý vévodo,“ zavrtí ona hlavou, „Bohužel jde o vaši rodinu a o vaši bezpečnost.“

„Asi vám nerozumím.“

„Nemůžeme nás tady nikdo slyšet?“ rozhlédne se.

„Nemůžeme. Sice svému slůžebnictvu důvěřuji, ale zajistil jsem nám úplné soukromí.“

„Důvěřujete svému slůžebnictvu?“ roztáhne se jí obličej do úsměvu, „Nečiníte dobře.“

„Drahá hraběnko, mluvíte dnes v samých hádankách.“

„Pokusím se vše vysvětlit. Je jistý hrabě de Godille, zdánlivě bezvýznamný šlechtic, který zůstává v ústraní, však víte, o koho jde, už jsme o něm mluvili. Pracují pro něho bývalí významní špehové kardinála Richelieua a donášejí mu pro kardinála Mazarina. Bohužel se jim podařilo získat špeha i ve vašem paláci.“

„Nemoťné,“ odvětlí on, ale zcela jistě jeho vyjádření nezní.

„Bohužel mám nezvratné důkazy.“

„Kdo je tím špehem?“

„Jméno neznám, ale slouťí ve vašem domě a na svých pochůzkách po městě vynáší z vašeho paláce. S kým se setkává, kdo vás navštěvuje a hlavně, co kdo tady řekl, co zaslechl. Coť by mohlo být velmi nebezpečné.“

„Darebák! Musím znát jeho jméno a tvrdě s ním zatočím,“ zbrunátní Césarovi obličej hněvem, uvědomí si výbuchy hněvu svého syna, kdy padají velmi silná slova i neskrývané výhrůžky.

„Mám jiné řešení, když dovolíte.“

„Jiné řešení? Co navrhuje?“

„Nelze příliš otálet, drahý vévodo, naši nepřátelé kolem nás slídí. Nebylo by pro vás dobré se s takovým darebákem špinit, kdybyste se s ním chtěl po zásluze vypořádat, ještě byste se mohl dostat do řeči. Pokud svolíte, postarám se o něj sama.“

„Vy sama?“

„Samozřejmě obrazně, drahý vévodo. Mám vhodné lidi. Drahý vévodo, pokud budete souhlasit, v nejbližší době jednoho z vašich sloužících potká nehoda. Ať se bude potulovat po Paříži, asi se stane obětí loupežného přepadení. Vám se jen donesou zprávy o tragické události, poznáte tak, kdo byl tím zrádcem.“

„Ať takto drasticky?“

„Zaslouží si snad nějaké ohledy? Musíme okamžitě přerušit zdroj z vašeho paláce pro naše nepřátele, navíc by ho mohli v budoucnu využít i jako svědka. Budete mít naprosto čisté ruce a budete zbaven problému jednou provždy.“

„Darebáci,“ sevře zlostně pěst pan de Vendome, „dostanou se ať do mého paláce. Dobrá, souhlasím, na nějakém sluhovi mi pramálo záleží,“ přikývne a posvěti tak smrt údajného špeha.

„Vše bude brzy vyřešené,“ řekne ona spokojeně, pak ale znovu zvedne své oči, „Kéž by vše šlo vyřešit tak jednoduše. Spor vašeho syna či celé vaší rodiny s královnou bohužel spíše nabírá na síle. Snažila jsem se vašeho syna, vévodu de Beaufort, uklidnit ...“

„Má právo se zlobit, zlomyslnost s vévodkyní de Montbazon odhalila záměry královny.“

„Spíše kardinála Mazarina.“

„Prolatej Ital! Způsobil už tolik zla!“

„Snad i tento problém odstraníme,“ řekne ona a přitom pozoruje tvář pána domu, není si jista, nakolik je seznámen se záměrem svého syna přejít k fyzické likvidaci protivníka, podle výrazu spíše usuzuje na neznalost.

„Odstraní?“ potvrdí on její postřeh otázkou, doprovobenou mírným úlekem.

„Možná jsem se nevyjádřila obratně, drahý vévodo,“ usměje se ona, „Vašeho syna podporuje stále více významných osob, brzy nastane čas razantně vznést své požadavky. Váš syn by však měl zůstat zdrženlivější, nenechat se vyprovokovat.“

„Snažím se ho krotit,“ povzdechne si César, „Ale nelze se příliš divit. Je vystaven všeobecnému ponížení.“

„Jde o záměr, Mazarin rozehrál odpornou hru, aby se zbavil svého protivníka.“

„Snaží se mého syna znemožnit, znemožnit celou naši rodinu,“ zkriví se tvář prince hněvem, „Snaží se upevnit si moc a využívá podle záminky. Bohužel si nejsem jistý vámi zmiňovanou podporou dalších významných rodů. Od tiché podpory k ráznému vystoupení je daleko.“

„Sama jsem s mnohými mluvila,“ zavrtí ona nesouhlasně hlavou, „Je však nutné přejít od slov k činům. Postavení královny není zdaleka pevné, potřebuje podporu velmožů, bez nich vládnout nemůže. Musí dostat jasnou volbu, podpořenou tvrdými požadavky, za kterými ale bude stát skutečná hrozba. Jakmile by kardinál zmizel od dvora, cesta k ovládnutí královny by byla volná. Ať si zdánlivě neomezeně vládne, ale ať ve skutečnosti plní přání jiných.“

„Drahá hraběnko, znám vaše názory. Ale již jsem hodně zašel a musím dbát o bezpečnost svou i celé rodiny. Francois nepochybně vaše názory sdílí, ale dejte pozor na druhou stranu. Pokud bychom neuspěli, mohli bychom příliš ztratit.“

„Drahý vévodo, nemohu s vámi bohužel souhlasit, což mě činí nešťastnou. Váš syn ztrácí každý den, kdy trvá Mazarinem připravená intrika. Naopak moc prokletého Itala vzrůstá.“

„Možná máte pravdu, mám však strach z nepřiměřeného konání mého syna. Má plné právo toho darebáka nenávidět, ale někdy říká divné věci ... královna přeci nemůže být tak slepá, aby se donekonečna nechala ovládat podlézavým úředníkem.“

„Královna je jen žena, v tuto chvíli osamělá a hledající silnou podporu. Mazarin jí nabízí své rámě, činí tak způsobem sice podlým, ale účinným, podlézavým, úslužným, slizkým. Staví se do role nezištného pomocníka, hraje si na milujícího kmotra malého Ludvíka, vykládá o svém zájmu o blaho Francie, krále, královny. Je velmi mazaný, dokáže se přetvařovat. Není těžké mu podlehnout, pokud ho nedokážeme od Jejího Veličenstva odstavit. Za každou cenu.“

„Za každou cenu,“ zopakuje on poslední slova a nervózně se rozhlédne, „Mluvíte jako Francois. Dejte pozor, co říkáte a kdo vás slyší. Podobná věta se dá vykládat všelijak.“

„Není moc času, ani Mazarin nespí. Už ví o našich záměrech hodně, není hloupý. Pokud neudeříme brzy, může být pozdě. Nabídla jsem vašemu synovi všechny své služby ...“

„Všechny služby ... co tím zase myslíte?“

„Jak jsem řekla. Jsem připravena udělat vše, zařídit vše, co bude potřeba. Bez omezení. Tak, abyste váš syn Francois i vy jste zůstali naprosto čistí.“

„Paní hraběnko!“ zvedne on překvapeně zrak, „Snad nemyslíte podobnou službu, jako v případě sluhy, který mě zradil?“

„Nebude-li zbylí...“

„Francois mluvil ... paní hraběnko, zde už přestává veškerá legrace! Zde už se hraje o všechno, sázka je příliš vysoká!“

„Kdo ale není ochoten vsadit vysokou částku, jen stěží může brát vysokou výhru,“ řekne ona poměrně tvrdě, nastane krátké ticho, chvíli váhá, neť pokračuje, „Drahý vévodo, váš syn má opravdu velkou zlost a sama se bojím, co je připraven učinit. Proto jsem mu nabídla své služby. Mám mnoho známých z dřívějších dob, známých, schopných udělat za peníze cokoli. Když říkám cokoli, myslím cokoli.“

„Z vašich slov jde strach,“ vyklouzne Césarovi z úst, vzápětí by slova nejraději vzal zpět, ale již byla vyřčena, „Co mi vlastně chcete říct?“

„Drahý vévodo, jsem připravena se o vše postarat. Jen je třeba zůstat v klidu a chystat se na chvíli, kdy pomínou překážky stojící v cestě ke sblížení s královnou. Okamžitě vás nechám zbavit zrádce ve vašem domě, aniž by vás mohl kdokoli z čehokoli podezřívát. Jsem připravena se stejně razantně postarat i o váš druhý problém, jen zabere ještě nějaký čas přípravy.“

„Chcete snad zatáhnout mého syna do přípravy ...“, nedokončí on větu, jeho tvář vykazuje prvky obrovského rozčilení.

„Přesně naopak. Chci vašeho syna ochránit. Zuří a je schopen udělat neuvěřitelné a nepřipravené činy. Já jsem schopna všechno připravit, postarat se o úspěch i o ztlavení všech stop.“

„Mluvila jste o vašem úmyslu s Francoisem?“

„Ano, nabádala jsem ho ke zdrtelnivosti a trpělivosti. Nabídla jsem mu veškeru pomoc, pokud mi dá důvěru. Učinila jsem již přípravu ...“

„Vy už chystáte ... chystáte se to skutečně udělat?“

„Je otázka týdnů, kdy váš největší problém bude odstraněn. Ale potřebuji ještě nějaký čas. Do té doby musí váš syn vydržet.“

„Myslel jsem, že jde jen o řeči, a vy ... Pane Bože, zachází to příliš daleko!“

„Ano, vše zašlo příliš daleko, drahý vévodo. Teď už jde o to kdo s koho. Kdo bude mít v zemi rozhodující slovo v dalších letech, možná desetiletích. Vždyť král je tak malý, teprve pětiletý. Máte pravdu, nesmí se stát chybou, musíme být úspěšní. Nabízím velkou pomoc, pro mě velmi nebezpečnou. V mých žilách není krev Jindřicha, v případě neúspěchu ... Drahý vévodo ...“, zlomí se jí hlas, nejde však o skutečné dojetí, ale jen dopředu připravený výstup, aby se vřítla do role zachránkyně, nezištné pomocnice a získala od stárnoucího prince nejprve souhlas s dalšími kroky a poději i jeho vděk.

„Už začínám chápat, co jste mi přišla říct!“ zvolá vévoda dojatě, „Přišla jste mě varovat před ukvapeným činem mého syna. Nabízíte mi vyřešení našich problémů, vaše nabízená pomoc je opravdu obrovská a nebezpečná ...“

„Drahý vévodo, nazval jste mě mnohokrát rodinnou přítelkyní, snažím se tomuto označení dostát. Jsem připravena nést veškerá rizika, ale mám velké zkušenosti, abych je omezila na co nejmenší míru. Vy i váš rod musíte zůstat čistý, ať se stanou věci nevyhnutelné, tragické.“

„Vaše oběť je nepřiměřená ...“

„Nemíním se stát obětí,“ objeví se na jejích rtech i tváři záblesk zlověstného úsměvu, „Přišla jsem vám osobně nabídnout řešení, které jsem naznačila i vašemu synovi Francoisovi. Odměnou mi bude vaše přízeň i poté, co dosáhnete postavení odpovídající vašemu rodu. A snad také váš pokračující cit ...“, nedořečce a podívá se zamilovaně do očí stárnoucího muže. Stále je dost přitažlivá, stále v něm vzbuzuje touhu, kterou sama vyvolala v Anglii.

„Musím se napít, nějak mi vyschlo v krku,“ řekne ztěkla pan de Vendome, „Musíme si o všem promluvit znovu, podrobně. Raději se předtím přesvědčím, že nás skutečně nikdo nemůže slyšet,“ dodá. Je si vědom, co plánují a jaké důsledky vše může mít, pokud se záměr nezdaří.

VYJEVENÝ PLÁN HRABĚNKY DE BESIÈRE

Hraběnka de Besiere svolá do salónku na večer tajnou poradu. Schůzka u vévody de Vendome se protáhla, podařilo se jí uklidnit prince, získat jeho souhlas k přípravě chystaného úkladu. Rovněž jí slíbil naléhat na svého syna, aby se zdržel dalších svých ztřeštěných nápadů, dokud nebude vše přichystáno na odstranění jeho soka ve hře o přízeň královny.

Mark zůstane hlídat na chodbě, aby se nikdo z místního služebnictva nepřiblížil ke dveřím a třeba jen omylem nezaslechl nic z plánovaného rozhovoru, tři spiklenci se sesednou kolem stolu, nalijí si svoje oblíbené nápoje. Ještě než muž a paní domu začít, rýpne si do ní její důvěrnice slečna d'Saussier.

„Mark se mi zdá v poslední době jako tělo bez duše. Co se vrátil z Borgogne, je jako proměněný,“ poznamená s jízlivým podtónem.

„Starej se laskavě o svoje věci,“ zpráčí ji zlým pohledem Marion-Anne, vzápětí jím šlehne i po panu d'Holfene, kterému přeběhl úsměv po tváři, „Mark asi prochází složitým citovým obdobím, projevuje se u něj stesk po jeho rodné zemi,“ dodá, čímž ovšem vyvolá jen vzájemný významný pohled svých společníků.

„Nepochybně složitě období,“ utrousí mladá krasavice.

„Dost už s naším sluhou,“ řekne více než rázně hraběnka, „Máme dost jinejch starostí, než abysme se bavili vo jednom hloupým Angličanovi. Dneska jsem dlouze mluvila s vévodou de Vendome a máme i jeho poťehnání. Ke všemu,“ dodá významně.

„Ke všemu? Konečně se rozhoupali?“ zeptá se Angelika.

„Ano, souhlasí s mým návrhem. Geofri, ještě dnes navštívíš své najatý muž a domluvíš okamžitý odstranění špeha z domu vévody. Ať se mu stane nehoda během jeho vycházky do města. Ale ne, aby někoho chytili!“

„Daj si pozor. Špeh už to má spočítaný.“

„Jeho odstranění je ale jen začátek. Hlavní úkol nás teprve čeká. Doposud jsem vám neřekla celý plán, už je na čase, protože se blíží závěr naší hry. Vyneseme své trumfy a budeme sklízet zasloužený plody své práce. Naše záměry dojdou naplnění.“

„Tvůj plán? Máš nějaký plán, vo kterým si nám ještě neřekla?“

„Už jsem vám dost naznačila, abyste všechno pochopili,“ usměje se blahosklonně stárnoucí šlechtična, „Už v Anglii jsem si uvědomila naději vévody de Vendome se po smrti Richelieua stát znovu významným mužem u francouzského dvora. Věděla jsem dost o zdravotním stavu Richelieua i Ludvíka,

rozhodla jsem se získat si vliv na královskýho levobočka a jeho rod. Můj záměr se podařil, vévoda se stal mým milencem a naslouchá mým radám. Bohužel jsem trochu podcenila tupost jeho mladšího syna, vévody de Beaufort, který je spíš na obtíž, než aby mému záměru napomáhal. Ale snad zvládneme i jeho protivnou povahu, která mu dělá více nepřátel než spojenců.“

„Vévoda de Beaufort je opravdu velký problém,“ přitaká slečna d'Saussier.

„Však se k němu ještě dostanu. Nejprve je potřeba se zbavit Mazarina. Mluvila jsem tajně snad se všema významnýma lidma, který nám můžou pomoc. Vévoda de Beaufort má podporu jak přímo z okruhu blízkýmu královně, kde jeho zájmy bude hájit především vévodkyně de Chevruse, má dojednanou podporu pana de Beauvais, který se také touží pomstít kardinálovi a královně za svý ponížení. Vliv církve je všude obrovské, ale na francouzském dvoře nedostatečnej, alespoň podle jejich představ. Ani hlas papežskýho stolce a jeho vyslanců v Paříži nebude moc královna jen tak přehlížit. Ačkoli je Mazarin kardinál a vlastně jedním z nich, nenávidí ho více než kohokoli jinýho. Richelieu zmenšil vliv katolický církve na rozhodování francouzskýho krále a Mazarin by určitě v podobný politice pokračoval. Ale proč vám vykládám takový podrobnosti. Důležitá je podpora biskupské kliky pro naše záměry. A nejen jich, mnoha dalších, včetně například pana de Marcillac.“

„Zatím se však nezdá, že by královna byla ochotná naslouchat požadavkům spiklenců, kterým se posměšně říká Důležití,“ upozorní pan d'Holfene.

„Máš pravdu, bohužel tohle je práce vévody de Beaufort, protože je hlupák. Zkazil toho dost, proto je bohužel nutný se Mazarina zbavit jiným způsobem, než ho uvrhnout v nemilost královny. I vévoda de Vendome už souhlasí s možností ho odstranit. Sice by dal raději přednost jiným způsobům, ale jeho syn je rozhodnutý ho nechat zabít a von o jeho plánech ví. Tušil je, já jsem mu je jen potvrdila. Tím přecházím ke své další části plánu. Představila jsem se mu jako jejich věrná přítelkyně, která je ochotna na sebe vzít těžký úděl, aby jejich rod nebyl příliš zkompromitován.“

„Marion, až už spáchá vraždu Mazarina kdokoli, podezření vždycky padne na vévodu de Vendome a jeho syna. Každý bude tušit, kdo vrahy navedl.“

„Tušit a dokázat je něco jinýho, už jsme to jednou probírali. Tvoji najatý muž i přepadnou Mazarina na cestě. Jezdí stále s tak malou ochranou?“

„Ano, stále. Divím se mu. Mohl by se nechat doprovázet setninou gardistů, ale on jezdí nejčastěji jen se dvěma lokaji. Ti jsou navíc jen pro zdobu, nemohou ho příliš ochránit.“

„Tuším záměr Mazarina, hraje si na skromnýho a nenápadnýho. Nechce provokovat okázalým doprovodem rudých gardistů, aby nikomu nepřipomínal Richelieua. Nám se jeho pokrytectví hodí, sám na něj doplatí. Je si až příliš jistý, bude se divit.“

„Může svoje zvyky změnit.“

„Jsem ráda za tvoji poznámku. Jen potvrzuje můj požadavek, abys jednal co nejrychleji. Na provedení našeho plánu co nejdřív mám dva důvody. Oba stejně významný. Mazarin by skutečně mohl zvýšit svoji ochranu a stal by se méně snadnou kořistí. A taky by mohl vévoda de Beaufort ztratit trpělivost a udělat nějakou hloupost.“

„Dohodla ses s ním přece.“

„Svým způsobem ano, souhlasil s mým plánem, ale je až moc pyšnej a pokud budeme otálet, mohl by se pokusit si svůj problém vyřešit sám. Tím by se ale můj plán povážlivě zkomplikoval, i kdyby uspěl a Mazarina zlikvidoval. Už bych nebyla tou záchránkyní jejich zájmů. Kdyby svoji pomstu zpackal ... raději nedomýšlet, jaký by byly odvetný kroky. Proto musíš Mazarina vyřídit co nejdřív.“

„Marion, dělám co umím,“ pozvedne Geoffri své ustarané a znavené oči, „Přípravy pokračují, snažíme se stanovit správný místo, správnou dobu. Stejně tak jako únikovou cestu a všechno, co bude následovat, až svůj úkol moji muži splní.“

„Nejlepší by bylo se jich zbavit. Třeba ne hned, ale časem. Sice znají jen tebe ...“

„Mě zná jen jejich velitel a tomu důvěřuju. Zná ho z dřívější doby. Nikdo další neví, kdo si je najal, komu slouží, proč. Když dostanou peníze, ve svém zájmu zmizí hodně daleko. I kdyby je chytili, nemůžou nic prozradit.“

„Znám jedinej způsob, kdy máš úplnou jistotu,“ řekne hraběnka a významně se na svého bývalého milence podívá, samozřejmě, jediný způsob, kdy svědek nemůže promluvit, je všem zřejmý. „Plně důvěřuju tvému úsudku. Peníze jsou připravený, jak pro tvý lidi, tak pro tebe.“

„Jsou připravený? Kdy si je můžu u vyzvednout?“

„Jak chcípne Mazarin. Pak jsou tvoje.“

„Brzo se dočkáš. Snažím se všechno urychlit, ale nemůžu si dovolit chybu. Ať dostanu peníze ...,“ podívá se na paní domu významně.

„Ať dostaneš peníze, tak se ztratíš taky někam hodně daleko. Je mi jedno kam, sám dobře víš, jak se postarat vo svoji bezpečnost. Louvent určitě něco vytuší, hraběte de Godille by mohlo napadnout tě hledat. Máš ale dost zkušeností z minulosti, jak za sebou zamýst stopy, zvlášť, když budeš mít dost peněz.“

„Mám už všechno vymyšlený,“ přikývne on.

„Nevracej se ale dřív, než bude vzduch úplně čistej,“ řekne hraběnka hodně důrazně.

„Nemám v úmyslu se do Paříže ani jejího okolí vracet vůbec. Ať dostanu svý peníze, zmizím a už vo mě nikdy neuslyšíš. Už jsem si svoje vodpracoval, chystám se zbytek života strávit v klidu, bez intrik, bez vobav z Bastily.“

„Rozumný rozhodnutí. Víc ti říkat nemusím, známe se už dlouho,“ poznamená Marion-Anne zdánlivě lhostejně, on však její poslední slova pochopí velmi správně. Pokud by se nechal chytit či snad hrozilo prozrazení spojení mezi zabijáky, hraběnkou a vévodou de Vendome, jeho život by neměl velkou cenu. Učinil však dostatečná opatření, aby si zajistil ochranu, ať získá své peníze. Není naivní.

„Já svou dohodu splním,“ poznamená suše.

„Víc vědět nechci. Bude mi stačit oznámení, jak velká tragédie postihla naši státní správu,“ zasměje se paní de Besiere, pak se obrátí ke své krásné důvěrnici, „Ať Geoffri skončí, nastane čas pro tebe. Už ses objevila na pár slavnostech, upoutala si pozornost mnoha šlechticů. Aby ne, máš jim vopravdu co nabídnout.“

„Mám a ráda bych jim nabídla i víc,“ ozve se slečna d'Saussier, její hlas nepostrádá náznaky skryté výčitky, „Mohla jsem si vybrat, ale vy jste poťadovala moji zdrženlivost, upejpavost.“

„Správně, si přece moje vzorně vychovaná schovanka. Já nejlíp vím, jak máš svoji roli hrát.“

„Jen aby mě role spořádané dívky nepřivedla do kláštera, jako nějakou starou pannu ...“

„Pannou dávno nejseš, užít si můješ doma se sluhou Edmondem, jistě ti rád poskytne co potřebuješ. Jestliže vyjde můj plán, brzy se pro tebe všechno změní.“

„Váš plán ...co mám udělat?“

„Ať padne Mazarin, nastane čas vyzvednout vévodu de Beaufort. Je trochu omezenější, což si uvědomujou i další, ale kdo s ním bude umět dobře zacházet, lehce bude schopen ... už začínáš chápat?“

„Já a vévoda de Beaufort?“ objeví se v očích krasavice podivení, ale i záblesk radosti.

„Mladej vévoda se pyšní svými úspěchy u žen, ale když si ho nějaká dokáže dobře vosedlat ... budeš muset ale vynaložit dost úsilí, já ti taky pomůžu. Vymyslíme způsob, jak tě dostat do jeho postele, pak budeš muset prokázat svý schopnosti.“

„Já a vévoda ...,“ zopakuje si Angelika pro sebe svoji roli v plánu hraběnky.

„Vévoda de Beaufort by měl získat velký slovo u dvora, bude mít dost našeptávačů. Bude záležet, kdo z nich bude mít nejsilnější hlas. Spolu můžeme dokázat mnohý,“ zableskne se v očích paní de Besiere, „Ovládat muže přes postel je nejjednodušší. Já otce, ty syna, určitě chápeš.“

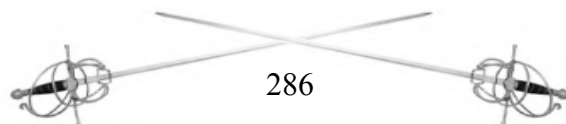
„Moc hezky vymyšlený,“ poznamená paní d'Holfene trpce, vzpomene si na svoji roli, kterou kdysi hrál v jiných plánech hraběnky a s mnohými jejími záměry byl seznamován v době strávené v její posteli.

„Dobře vymyšlený, pokud si každý splní co má,“ řekne paní domu významně.

„Pak se vypořádáte se synem?“ zeptá se slečna d'Saussier.

„Uvidíme co bude výhodný. Třeba se s ním půjde dohodnout, když bude v nevýhodnějším postavení. Třeba mi zaplatí za moji pomoc.“

„Nechcete se mu pomstít?“

„Pomstít? Pomsta je zbytečná, pokud mi nepřinese užitek. Můj syn je velmi schopnej, určitě zaujal královnu, získal si i další přátele. Možná se s ním dohodnu. Kdo ví.“

„Nakonec se dohodnete i s hrabětem de Godille a Louventem.“

„Angeliko, bez nejmenších problémů,“ objeví se na tváři hraběnky povýšený úsměv, „Vždycky je potřeba se dívat na náš zájem. Co bude dělat můj syn, když přijde o svého kardinála Mazarina? Vévoda de Vendome si ho oblíbil, určitě ho bude ochotnej podporovat. Von je dost chytřej, aby si spočítal, co pro něj bude výhodný. Když získáme vliv na královnu, jedno jakým prostřednictvím, budeme schopný získat i další prostředky. Pomsta? K čemu, když na ni budu tratit.“

„Teď tě poznávám,“ rozesměje se paní d'Holfene, poněkud křečovitě.

„Nikdy jsem se nezměnila,“ podívá se paní de Besiere shovívaným pohledem na uvadajícího muže, jenž sní o poklidném stáří, „V poslední době jsem musela čelit mnoha projevům nepřátelství, ale nikdy mě nikdo nedokáže zlomit.“

„Udělám všechno, co budete chtít,“ praví Angelika pokorně, přemýšlejíc o posledních slovech hraběnky. Má pravdu, proč válčit s někým, s kým se dá dohodnout a získat výhody. Proč třeba nezískat na svoji stranu i markýze de Almare, dalšího velmi schopného muže. Ale proč taky nevyužít hraběte de Godille a jeho špehy, kteří mu zůstali z mohutné sítě spletené kardinálem Richelieuem. Když nebude Mazarin, budou si muset hledat jiného mecenáše, ochotného jim platit za jejich zprávy. S obdivem se podívá na stárnoucí intrikánku, stále se od ní má co učit.

Asi třicetiletý mírně zavalitý sluha z paláce de Vendome se již delší čas pohybuje po pařížských ulicích. Doprovází tři dívky z místní kuchyně, pomůže jim s odnesením nákupů a dohlédne, aby příliš neutráceli. Rozhlíží se kolem, v poslední době se okolo motal jeden chlapec, který za ním opakovaně dolézal. Chudák kluk, vypadá tak špatně. Už ho ale pár dní nespátl, dal mu pár sou, možná na něj jen hrál svůj těžký úděl. Ale asi ne, vypadal opravdu špatně, asi je vážně nemocný.

Vzpomene si na vlastní těžké dětství, netušil dostal příležitost se uchytit v paláci vévody de Vendome. Má se dobře, nic mu nechybí. Sice se mu někdy posmívají, že je hloupější, ale není to pravda. Jen se snaží být ke všem hodný, příjemný. Stejně jako k tomu klukovi, kterého marně vyhlíží. Slíbil se mu poptat, zda by nemohl dělat v paláci nějaké pomocné práce, ale možná se mu jen nechce pracovat, lepší je žebrať.

S radostí v očích a klidem v duši se rozhlíží po okolí, tři služebné švitoří, kdoví, koho zase pomlouvají. Jako vždy je na tržišti pořádný rumraj, aby ne, nakupovat vyrazilo služebnictvo z mnoha domů. A těch v Paříži je. Musí jen dohlédnout, aby je někdo neobral. Někteří lidé jsou zlí, jedno z jaké vrstvy pocházejí.

Náhle ucítil čísi ruku u svého opasku, není pochyb, někdo ho dost neobratně prohledává. Asi se chce zmocnit váčku s penězi, kterými by měl zaplatit za zboží. Jenže on má peníze ukryté jinde, není dnešní, usměje se v duchu, připravený plácnout zloděje co nejdříve přes ruku šátralku. Sakra, kdosi do něj pořádně ťd'uchnul, asi aby zakryl svoje snažení. Pokusí se chytnout zloděje za ruku, ne aby ho snad předal biřicům, ale aby mu vyčinił.

Náhle cítí v zádech hroznou bolest, která projíždí celým jeho tělem. Otáčí hlavu a spatří zarostlý obličej muže, s kloboukem hluboko zaraženým do obličeje. Proč ho ale praštil, ke všemu tak silně, že sotva popadá dech?

„Zloděj ...“, chce vykřiknout, ale spíše zachroptí, jen jedna služka ho zaslechne, zděšeně se dívá do jeho bolestí zkřivené kulatoučké tváře.

Další dva silné zdroje bolesti v levém boku, neznámý muž mizí v davu, vlastně si nikdo ničeho nevšimnul, postižený chce vykřiknout, ale jen zasténá. Stále nic nechápe, jeho zrak sjede k vlastní ruce, která se podvědomě dotýká míst, odkud přichází bolest. Jako v mlze se dívá na dlaň, která je vlhká, cítí na ní teplou tekutinu, červenou ... proboha, vždyť asi krvácí, to ho praštil tak silně? Nebo ho snad ... vždyť ho ten neznámý zloděj bodnul!

Jde asi o poslední informaci, kterou je jeho mozek schopen zpracovat, protože jeho nohy se mu začínají podlamovat a on klesá k zemi. V jeho obličeji není náznak strachu, snad trochu bolesti, ale především ohromný údiv ...naprosté nepochopení, co se děje. Každá ze tří ran vedená profesionálním zabijákem je smrtelná.

